SERIES PHIM TRUYỀN HÌNH ĐANG ĐƯỢC TRÌNH CHIẾU TRÊN HBO

GAME OF THRONES

1a

TRÒ CHƠI VƯƠNG QUYỀN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

sói tuyết thành winterfell

vh

SERIES PHIM TRUYỀN HÌNH ĐANG ĐƯỢC TRÌNH CHIẾU TRÊN HBO

GAME OF THRONES

1a

TRÒ CHƠI VƯƠNG QUYỀN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR GEORGE R.R. MARTIN

SỐI TUYẾT THÀNH WINTERFELL

vh fmone

Sói tuyết thành Winterfell
(Series Trò chơi vương quyền – Tập 1A)

George R. R. Martin

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

MỞ ĐẦU

BRAN

CATELYN

DAENERYS

EDDARD

JON

CATELYN

ARYA

BRAN

TYRION

JON

DAENERYS

EDDARD

TYRION

CATELYN

SANSA

EDDARK

BRAN

CATELYN

JON

EDDARD

TYRION

ARYA

DAENERYS

BRAN

EDDARD

JON

EDDARD

CATELYN

ARYA

EDDARD

CATELYN

EDDARD

DAENERYS

BRAN

TYRION

EDDARD

CATELYN

JON

TYRION

EDDARD

SANSA

EDDAARD

DAENERYS

JON

EDDARD

ARYA

SANSA

JON

BRAN

DAENERYS

CATELYN

TYRION

SANSA

EDDARD

CATELYN

JON

DAENERYS

CATELYN

DAENERYS

ARYA

BRAN

SANSA

DAENERYS

TYRION

CATELYN

DAENERYS

NHÀ BARATHEON

NHÀ STARK

NHÀ LANNISTER

NHÀ ARRYN

NHÀ TULLY

NHÀ TYRELL

NHÀ GREYJOY

NHÀ MARTELL

Cựu Triều NHÀ TARGARYEN

PHƯƠNG BẮC
N
Rừng Ma
Tường Thành
Tháp Đêm
Hắc Thành
Skagos
Đảo Bear
Karhold
Rừng Sồi
Thành Dreadfort
Vương lộ
Bạch Đao
Cảng White
Oldcastle
Vịnh Bite
Song Thành
Đảo Sắt
Eyrie
Cổng Máu

PHƯƠNG NAM
Thành lớn
Thành nhỏ
Thành đã sụp đổ
Thị trấn
N
Đảo Sắt
Quần đảo Sắt
Seagard
Green Fork
Vương lộ
Three Sisters
FINGERS
Thung Lũng
Arryn
Eyrie
Cổng Máu
Trident
Blue Fork
Red Fork
Riverrun
Thành Hanenhal
Golden
Tooth
Mắt
Thần
Dragonstone
Casterly Rock
Lannisport
Xoáy Nước Đen
Vương
Đạo
REACH
Rừng Thiêng
Highbridge
Storm's End
Ashford
Highgarden
Răng Dorne
Bờ biển Dorne
Oldtown
DORNE
Broken
Arm

MÙA ĐÔNG ĐANG TỚI...

MỞ ĐẦU

“Chúng ta nên về thôi,” Gared giục khi thấy cánh rừng xung quanh tối dần. “Bọn dân du mục chết cả rồi.”

“Ông sợ người chết hả?” Ser[1] Waymar Royce hỏi, khóe miệng nhếch lên.

Gared không phải sinh ra để làm con mồi. Ông đã già, trạc ngoại ngũ tuần và ông đã chứng kiến nhiều lãnh chúa đến rồi đi. “Người chết thì đã chết rồi,” ông nói. “Chúng ta không có việc gì với mấy xác chết cả.”

“Chúng chết thật sao?” Royce mỉa mai. “Chúng ta có bằng chứng gì đâu?”

“Will đã thấy chúng,” Gared nói. “Nếu anh ta nói chúng chết, thế là đủ với tôi lắm rồi.”

Will biết không sớm thì muộn họ cũng lôi anh vào trận cãi vã này. Nhưng anh mong muộn vẫn hơn.

“Mẹ tôi bảo kẻ chết sẽ không hát hò nữa,” anh xen vào.

“Bà vú lẩm cẩm của tôi cũng nói thế đó, Will,” Royce trả lời. “Đừng tin những lời anh nghe bên ngực đàn bà. Có nhiều điều có thể học từ người chết lắm.” Giọng hắn oang oang khắp khu rừng trong buổi chạng vạng.

“Chúng ta còn một đoạn đường dài trước mắt,” Gared nhận định. “Tám ngày, có thể là chín. Mà trời tối rồi.”

Ser Waymar Royce hững hờ nhìn trời. “Ngày nào trời chẳng tối. Giờ ông lại sợ trời tối nữa hả, Gared?”

Will có thể thấy Gared mím chặt môi và sự giận dữ hằn trong đáy mắt dù ông ta đang đội mũ trùm đen sùm sụp. Gared đã sống bốn mươi năm trong Đội Tuần Đêm, từ lúc còn là một cậu nhóc tới lúc trưởng thành. Ông không thích bị xem thường. Nhưng còn có điều gì đó hơn thế. Ngoài lòng tự trọng bị tổn thương, Will còn cảm nhận một thứ khác ở nơi ông già này. Ai cũng có thể đánh hơi thấy điều đó, đó là sự căng thẳng lớn dần thành nỗi sợ hãi.

Will cũng thấy bất an. Anh đã ở đội Tường Thành bốn năm nay rồi. Lần đầu tiên anh nhận lệnh rời khỏi đây, tất cả những câu chuyện thời xưa bé ùa về, khiến anh són ra quần. Sau này nghĩ lại anh đã tự giễu mình mãi. Anh đã từng là một chiến binh kỳ cựu tham gia cả trăm trận chiến. Vùng rừng hoang đen tối bất tận mà người miền nam gọi là Khu Rừng Ma đã không còn là nỗi sợ đối với anh.

Cho tới tối nay. Có cái gì đó khang khác. Có cái gì đó trong bóng tối làm anh dựng tóc gáy. Họ đã cưỡi ngựa chín ngày liền, về hướng bắc, tây bắc rồi lại bắc, ngày càng xa rời Tường Thành, theo dấu dân du mục. Ngày qua ngày thời tiết lại tệ hơn. Và hôm nay là ngày kinh khủng nhất. Cơn gió lạnh thổi tới từ phương bắc khiến cây cối xào xạc như những sinh vật sống. Cả ngày nay Will cứ cảm thấy có gì đó lén lút quan sát anh, cái gì đó lạnh lẽo và khó nắm bắt, một thứ không yêu quý anh chút nào. Gared cũng cảm nhận được điều đó. Will không muốn gì hơn là được cưỡi ngựa trở về trong sự an toàn của Tường Thành. Nhưng có những điều đâu thể nói với chỉ huy.

Đặc biệt là dạng chỉ huy như người này.

Ser Waymar Royce là con út trong một gia đình dòng dõi với nhiều người thừa kế. Hắn chỉ là một thiếu niên ở độ tuổi mười tám, đẹp trai, mắt xám, duyên dáng và mảnh mai như một lưỡi dao. Cưỡi trên con hắc mã to lớn, trông tay kỵ sĩ đó vượt trội hơn hẳn Will và ông Gared cưỡi trên mấy con ngựa nhỏ hơn. Hắn đi bốt da đen, quần lông cừu đen, găng tay da chuột chũi đen, khoác một chiếc áo giáp xích màu đen loại tốt lấp lánh bên ngoài hàng lớp áo bằng len và da thuộc công đen nốt. Ser Waymar là anh em đồng hữu của Đội Tuần Đêm gần nửa năm nay. Nhưng không ai dám nói rằng hắn không chuẩn bị gì cho công việc của mình. Ít nhất là về vấn đề ăn mặc.

Áo choàng đối với hắn là cả một niềm tự hào; làm bằng da chồn, đen, dày dặn và mềm như nhung. "Tôi cá là hắn tự mình giết chết chúng," Gared trong một lần quá chén đã nói với trại lính. "Chiến binh dũng mãnh của chúng ta chắc chắn đã vặn cổ mấy con vật nhỏ xíu đó." Tất cả đều cười ầm lên.

Thật khó lòng tuân lệnh một người mà mình lôi ra làm trò cười trong những lần chè chén. Will nghĩ vậy khi ngồi run rẩy trên lưng ngựa. Chắc hẳn ông Gared cũng cảm thấy như thế.

"Mormont nói chúng ta phải đuổi theo chúng, và chúng ta đã làm," Gared nói.

"Chúng chết rồi. Chúng sẽ không gây rắc rối gì cho chúng ta nữa. Đoạn đường trước mặt rất khó đi. Tôi không thích thời tiết này. Nếu tuyết rơi, chúng ta sẽ phải mất đến hai tuần lễ mới về được. Mà tuyết là còn may đấy. Ngài đã bao giờ thấy bão tuyết chưa?"

Gã tiểu quý tộc hình như không nghe thấy ông nói. Hắn đang quan sát buổi trời chiều đang dần chuyển sắc đen theo kiểu nửa chán chường nửa hờ hững. Will đã đi cùng gã hiệp sĩ này đủ lâu để hiểu giờ đừng nên làm phiền hắn. "Nói lại cho tôi nghe tất cả những gì anh thấy, Will. Tất cả chi tiết. Không bỏ sót điều gì."

Will đã là thợ săn trước khi trở thành thành viên Đội Tuần Đêm. Đúng ra là một kẻ săn trộm. Những kị binh nhà Mallister đã tóm sống anh tại khu rừng nhà họ, khi anh đang lột da con hươu đực. Anh phải chọn hoặc là khoác bộ đồ đen trên người hoặc bị chặt một bàn tay. Không ai có thể di chuyển trong rừng êm ru như Will, và hội anh em mặc đồ đen không mất nhiều thì giờ để phát hiện ra tài năng ấy.

"Chúng dựng lán cách đây hai dặm, bên kia gò đất, cạnh bờ suối." Will nói. "Tôi đã tới gần hết mức. Tất cả có tám người, cả đàn ông và đàn bà. Tôi không thấy có trẻ con. Họ dựng mái che tựa vào đá. Giờ tuyết phủ dày trên đó, nhưng tôi vẫn nhìn ra được. Họ không đốt lửa, nhưng vẫn ủ lửa. Không một ai cử động. Tôi đã quan sát rất lâu. Không một người sống nào có thể bất động lâu vậy."

"Anh có thấy máu me gì không?"

"Ờm, không," Will thừa nhận.

"Có thấy vũ khí không?"

"Vài thanh kiếm, một ít cung tên. Có một tên cầm rìu. Trông có vẻ nặng nề, loại hai lưỡi, làm bằng thép cứng. Nó nằm trên mặt đất, cạnh hắn."

"Anh có thấy gì lạ thường về tư thế của mấy cái xác không?"

Will nhún vai. "Hai tên ngồi tựa lưng vào nhau. Còn hầu hết đều nằm trên mặt đất. Giống như ngã xuống ấy."

“Hoặc đang ngủ,” Royce gợi ý.

“Ngã,” Will khẳng định. “Có một ả đàn bà nằm vắt ngang trên một khúc gỗ cứng, bị những cành cây che mất một nửa. Mắt nhìn ngây dại.” Anh mím môi cười. “Tôi cẩn thận để mụ ta không nhìn thấy mình. Khi tôi tới gần hơn, tôi thấy mụ ta cũng không nhúc nhích.” Dù cố nhưng anh vẫn rùng mình.

“Anh bị lạnh à?” Royce hỏi.

“Chút chút,” Will lầm bầm. “Do gió ấy mà, thưa chỉ huy.”

Gã hiệp sĩ trẻ quay lưng với người kỵ binh tóc hoa râm. Tiếng lá rụng mùa đông xào xạc khiến con chiến mã của Royce đi lại bồn chồn không yên. “Vậy ông nghĩ cái gì đã giết họ hả Gared?” Ser Waymar vừa hỏi vừa chỉnh lại vạt áo choàng lông chồn.

“Cái lạnh,” Gared nói chắc như đinh đóng cột. “Tôi đã thấy những người bị đóng băng vào mùa đông năm ngoái, cả mùa trước đó nữa, khi tôi còn là một thiếu niên. Mọi người nói rằng, tuyết rơi dày hơn mười hai mét, những trận gió tuyết gầm rú suốt miền bắc, nhưng kẻ thù thực sự là cái lạnh. Nó luồn vào người anh im lặng hơn cả bước chân của Will, và lúc đầu ta run rẩy, răng đập lập cập, rồi ta dậm chân và mơ tới những cốc rượu và bếp lửa ấm. Nó thiêu đốt. Không có gì thiêu đốt như cái lạnh cả. Nhưng chỉ được một lúc thôi. Sau đó nó luồn lách và thấm sâu vào cơ thể ta. Một lúc sau, ta sẽ không thể thắng nổi nó. Và rồi ta chỉ muốn ngồi xuống và chợp mắt. Họ nói ta sẽ không thấy chút đau đớn nào cho tới tận giây phút cuối cùng. Đầu tiên ta mệt đi và ngủ lơ mơ, mọi thứ nhòa dần. Sau đó ta sẽ cảm thấy như mình được ngâm mình trong một bồn sữa ấm vậy. Bình yên như thế đấy.”

“Ông cũng giỏi hùng biện đấy chứ, Gared,” Ser Waymar nhận xét. “Thế mà tôi không nhận ra.”

“Tôi cũng từng bị lạnh rồi, thưa ngài.” Gared bỏ mũ trùm ra, khiến Ser Waymar phải nhìn hồi lâu vào vết sẹo nơi đã từng là tai của ông. “Tôi đã mất hai tai, ba ngón chân, và ngón út tay trái tôi. Tôi đã thoát được. Nhưng em trai tôi đã chết cóng trong ca trực, khuôn mặt nó khi ấy vẫn ánh lên một nụ cười.”

Ser Waymar nhún vai. “Đáng ra ông nên mặc ấm hơn, Gared.”

Gared liếc nhìn tên tiểu quý tộc, những vết sẹo quanh lỗ tai ông đỏ ửng lên vì giận dữ. “Chúng ta sẽ xem ngài mặc ấm đến thế nào khi đông tới.” Ông đội mũ trùm lên và leo lên lưng ngựa, im lặng và ủ rũ.

“Nếu ông Gared nói là do lạnh...” Will dợm nói.

“Anh có trực gác lần nào trong tuần qua không, Will?”

“Có.” Không tuần nào anh không phải gác tới mười hai ca. Người đàn ông này định nói gì đây?

“Anh thấy Tường Thành rồi chứ?”

“Ấm ướt,” Will nói và nhíu mày. Anh nhìn thấy nó rõ rồi, giờ gã tiểu quý tộc kia đang chỉ ra. “Họ không thể nào đóng băng. Không thể khi Tường Thành vẫn bị ẩm ướt. Trời chưa lạnh tới mức đó.”

Royce gật đầu. “Thông minh lắm. Tuần trước chúng ta gặp vài trận sương giá, và thi thoảng có vài trận mưa tuyết bất chợt, nhưng chắc chắn trời chưa đủ lạnh để có thể giết chết tám người trưởng thành. Để tôi nhắc cho hai vị hay, những người đó mặc đồ lông và da thú, họ lại

có nơi trú ẩn, và thứ để tạo lửa." Gã kỵ sĩ cười cực kỳ khinh miệt. "Will, dẫn chúng ta tới đó. Tôi muốn tự mình nhìn thấy đám người chết đó."

Chẳng cần bàn cãi gì nữa. Lệnh đã được ban ra, và danh dự buộc họ phải tuân lệnh.

Will đi trước, con ngựa nhỏ bờm xờm của anh cẩn trọng đi trên con đường mấp mô. Đêm trước trời đổ trận tuyết nhẹ, những hòn đá, rễ cây và những vũng lầy ẩn ngay dưới lớp băng, đợi kẻ vô ý bất cẩn. Ser Waymar Royce theo sau, con hắc mã lớn khụt khịt không thôi. Ngựa chiến không phải là loại ngựa biết đi theo hàng lối, nhưng thử nói với tay tiểu quý tộc đó xem. Gaređ đi đoạn hậu. Người kỵ binh già lẩm bẩm gì đó một mình.

Trời càng tối hơn. Bầu trời không mây chuyển sang màu huyết dụ, màu của những vết thâm lâu ngày, rồi chuyển dần sang một màu đen thăm thẳm. Bầu trời điểm xuyết những ánh sao cùng một vầng trăng khuyết. Will mừng vì có chút ánh sáng.

"Chúng ta chắc chắn có thể đi nhanh hơn," Royce nói khi thấy trăng tới đỉnh đầu.

"Không phải với con ngựa này," Will nói. Sợ hãi làm anh to gan hơn. "Có lẽ ngài nên đi đầu?"

Ser Waymar Royce không thèm trả lời.

Từ nơi nào đó trong rừng vọng lên tiếng sói tru.

Will kéo dây cương nhảy qua một khúc cây lim già khúc khuỷu chắn lối và xuống ngựa.

"Vì sao anh dừng lại?" Ser Waymar hỏi.

"Tốt nhất là đi bộ thôi. Chúng ta chỉ cần đi qua gò đất kia."

Royce ngừng lại một lát, nhìn chằm chằm vào khoảng không và suy ngẫm. Gió lạnh thổi qua tán cây nghe xào xạc. Chiếc áo choàng lông chồn bay bay như mang chút sự sống.

"Có gì đó không ổn," Gared lẩm bẩm.

Gã hiệp sĩ trẻ cười khinh bỉ. "Có gì sao?"

"Ngài không cảm thấy à?" Gared hỏi. "Hãy lắng nghe bóng tối đi."

Will có thể cảm nhận được. Đã bốn năm trong Đội Tuần Đêm và anh chưa từng có cảm giác sợ thế này. Cái này là gì đây?

"Gió thổi. Cây lá xào xạc. Sói tru. Âm thanh nào khiến ông mất nhuệ khí vậy, Gared?"

Khi Gared không trả lời, Royce uyển chuyển xuống ngựa. Hắn cẩn thận buộc ngựa vào một khúc cây thấp, tránh xa những con ngựa khác, và rút thanh trường kiếm ra khỏi bao. Đá quý lấp lánh nơi chuôi kiếm, và ánh trăng chạy dọc theo lưỡi thép sáng lạnh. Đó là món vũ khí tuyệt đẹp, được rèn trong cung điện và trông có vẻ mới. Will nghĩ nó thậm chí còn chưa bao giờ được vung lên.

"Chỗ này cây cối rậm rạp lắm," Will cảnh báo. "Thanh kiếm đó sẽ chỉ làm ngài vướng chân vướng tay thôi. Tốt hơn ngài nên dùng dao."

"Nếu cần hướng dẫn, ta sẽ hỏi," tay quý tộc trẻ nói. "Gared, ở lại trông ngựa."

Gared xuống ngựa. "Chúng ta cần có lửa ấm. Tôi sẽ đi kiếm."

“Sao ông ngốc thế hả ông già? Nếu có kẻ thù trong khu rừng này, lửa là thứ cuối cùng chúng ta cần.”

“Nhưng lửa cũng khiến vài kẻ thù tránh xa,” Gared nói. “Gấu và sói tuyết và... vài thứ khác...”

Ser Waymar mím chặt môi. “Không củi lửa gì cả.”

Mũ trùm phủ bóng lên khuôn mặt Gared, nhưng Will có thể nhận thấy sự sắc lạnh trong mắt khi ông nhìn tay hiệp sĩ. Trong giây lát, anh sợ ông già sẽ rút kiếm. Đó là một thanh đoản kiếm, xấu xí, chuôi kiếm đã đổi màu do mồ hôi, lưỡi kiếm sứt mẻ vì dùng nhiều, nhưng Will sẽ không cược một đồng cắc nào cho mạng sống của tay tiểu quý tộc nếu ông Gared rút kiếm ra khỏi vỏ.

Cuối cùng Gared cúi đầu. “Không lửa,” ông lầm bầm.

Royce thỏa hiệp xong và quay đi. “Dẫn đường đi.” Hắn nói với Will.

Will phát đường qua bụi rậm rồi dẫn đầu đi lên gò đất thấp nơi anh đã tìm thấy điểm quan sát thuận lợi nhất ngay dưới gốc cây cao. Bên dưới lớp tuyết mỏng, mặt đất lầy lội, ẩm ướt và trơn trượt, đầy sỏi đá và rễ ngầm dễ làm bạn sẩy chân. Will trèo không gây tiếng động. Ở phía sau, anh nghe có tiếng kim loại sột soạt khe khẽ phát ra từ áo giáp xích của tay tiểu quý tộc, tiếng lá cây xì xào, và tiếng lẩm bẩm chửi rủa khi những cành cây vướng vào thanh trường kiếm và mắc vào chiếc áo choàng lông chồn lộng lẫy của hắn.

Cái cây nằm ngay trên đỉnh gò, ở nơi Will đã biết trước. Nhánh thấp nhất cách mặt đất khoảng một bước chân. Will trườn qua, nằm sấp xuống tuyết và bùn đất, rồi nhìn xuống trảng trống bên dưới.

Tim anh như ngừng đập. Anh không dám thở nữa. Ánh trăng chiếu sáng vùng trảng trống, tàn tro của đống lửa, những mái lán phủ tuyết, tảng đá lớn, dòng suối nhỏ đóng băng một nửa. Mọi thứ vẫn y như vài giờ trước.

Nhưng chúng đã biến mất. Tất cả những cái xác đều biến mất.

“Thánh thần ơi!” anh nghe có tiếng đằng sau. Thanh kiếm chém gẫy một cành cây khi Ser Waymar lên được gò đất. Hắn đứng đằng sau cái cây với thanh trường kiếm trên tay, áo choàng tung bay trong gió. Những đường nét lộng lẫy hiện rõ trên nền trời đầy sao lấp lánh.

“Nằm xuống!” Will thì thầm nài nỉ. “Có gì đó không ổn.”

Royce không động cựa. Hắn nhìn xuống trảng trống và cười lớn. “Hình như người chết của anh đã chuyển lán đi rồi, Will.”

Will không nói lên lời. Anh cố tìm từ để nói, nhưng không thể. Không thể nào. Mắt anh đảo qua đảo lại bãi đất trống và ngừng lại trên cây rìu. Cây rìu chiến to tướng hai lưỡi vẫn nằm ở nơi anh đã thấy, không hề bị chạm tới. Một thứ vũ khí đáng giá...

“Đứng lên, Will,” Ser Waymar ra lệnh. “Ở đây không có ai. Ta không cần anh trốn trong bụi.”

Will chần chừ rồi tuân lệnh.

Ser Waymar nhìn anh với vẻ chê trách lộ rõ. “Ta sẽ không về Hắc Thành với thất bại ngay từ nhiệm vụ đầu tiên. Chúng ta sẽ tìm kiếm chúng.” Hắn liếc nhìn quanh. “Trèo lên cây. Nhanh lên. Tìm kiếm ánh lửa xem.”

Will quay người không nói một lời. Cãi vã chẳng ích gì. Gió đang thổi. Cái lạnh cắt xuyên qua anh. Anh tới bên cái cây cao vút màu xanh xám và bắt đầu trèo. Tay anh nhanh chóng dính

nhơm nhớp nhựa cây và anh lạc trong những tầng lá kim. Nỗi sợ dâng đầy dạ dày anh như thức ăn không thể tiêu hóa. Anh thầm cầu nguyện những vị thần không tên của cánh rừng và rút đao khỏi vỏ. Anh ngậm chặt nó giữa hai hàm răng và dùng cả hai tay mà trèo. Mùi sắt lạnh trong miệng khiến anh thoải mái hơn.

Bên dưới, tên tiểu quý tộc đột ngột hét lên. "Ai đó?" Will nghe có âm điệu bối rối trong lời thách thức. Anh ngừng trèo, lắng nghe, quan sát.

Chỉ có tiếng rừng cây trả lời: tiếng lá xào xạc, tiếng suối chảy lạnh băng, tiếng cú tuyết kêu từ phía xa.

Lũ Ngoại Nhân không gây tiếng động.

Will thoáng thấy có gì đó chuyển động qua đuôi mắt. Những vật thể trắng ởn lướt đi trong rừng. Anh quay đầu lại, liếc thấy có bóng trắng trong màn đêm, rồi biến mất. Những cành cây nhẹ nhàng khuấy động trong gió, giống những ngón tay gỗ gãi nhẹ lên nhau. Will mở miệng định cảnh báo, nhưng lời nói dường như đã đông cứng trong cổ họng. Có lẽ anh đã nhầm. Chắc đó chỉ là một con chim, một cái bóng phản chiếu trên tuyết hoặc một trò lừa của ánh trăng. Vậy cuối cùng, anh đã nhìn thấy cái gì?

"Will, anh ở đâu?" Ser Waymar gọi với lên. "Anh có nhìn thấy gì không?"

Gã chầm chậm quay người theo vòng tròn, đột nhiên cảnh giác, thanh kiếm nắm chắc trên tay. Chắc chắn gã cũng cảm nhận được chúng, như Will vậy.

"Trả lời tôi! Sao trời lạnh thế?"

Trời lạnh thật. Will rùng mình, nắm chặt cành cây hơn và áp mặt vào vỏ cây. Anh có thể cảm nhận nhựa cây dinh dính, ngòn ngọt trên má mình.

Một bóng người bước ra khỏi bóng tối của rừng cây. Hắn đứng trước mặt Royce, cao, khẳng khiu và cứng đơ như khúc xương lâu ngày với lớp da trắng ngà như sữa. Bộ giáp của hắn dường như đổi màu theo từng chuyển động: chỗ trắng như tuyết, chỗ đen như màn đêm, mọi chỗ đều lốm đốm màu xanh xám của rừng cây. Những hoa văn ấy chạy dọc theo từng bước chân như ánh trăng soi lên mặt nước.

Will nghe hơi thở rời khỏi Ser Waymar Royce trong tiếng rít dài.

"Không được tiến lên," tên tiểu quý tộc cảnh cáo. Giọng hắn vỡ ra như của một đứa nhỏ. Gã quất áo choàng lông chồn ra sau vai để tay rảnh rang chiến đấu và cầm kiếm bằng cả hai tay. Gió đã ngừng thổi. Trời lạnh giá vô cùng.

Ngoại Nhân lướt đi êm ru. Trên tay hắn cầm một thanh trường kiếm Will chưa bao giờ thấy. Không một thứ kim loại nào của loài người có thể rèn nên lưỡi kiếm đó. Nó sống động dưới ánh trăng, trong suốt, như một mảnh pha lê mỏng manh tới mức dường như tan biến nếu nhìn từ sống kiếm. Xung quanh nó tỏa ra một thứ ánh sáng xanh nhàn nhạt, thứ ánh sáng ma mị đó bao quanh cạnh kiếm, và anh biết thanh kiếm đó sắc hơn bất cứ lưỡi dao cạo nào.

Ser Waymar dũng cảm đối diện với nó. "Vậy thì khiêu vũ cùng ta đi." Gã giơ kiếm cao quá đầu, đầy thách thức. Tay gã run lên vì sức nặng, hoặc giả, vì lạnh. Nhưng trong giây phút đó, Will nghĩ, tay tiểu quý tộc không còn là một cậu nhóc nữa, mà là một chiến binh thực thụ của Đội Tuần Đêm.

Tên Ngoại Nhân dừng lại. Will thấy đôi mắt hắn: sâu và xanh hơn mắt người, một màu xanh thiêu đốt như băng. Hắn nhìn xoáy vào thanh trường kiếm run rẩy trên cao, quan sát ánh trăng

mang theo hơi lạnh phả lên lưỡi kiếm. Trong một tích tắc, anh dám chắc là mình đã hy vọng.

Hai tên nữa im lặng tiến ra từ bóng tối, song song với tên đầu tiên. Ba... bốn... năm... Ser Waymar có thể cảm giác được cái lạnh đến cùng với chúng, nhưng gã không bao giờ nhìn thấy hay nghe thấy chúng. Will phải hét lên. Đó là nhiệm vụ của anh. Và nếu anh làm thế, anh sẽ chết. Anh rùng mình, ôm chặt lấy cái cây, và im lặng.

Thanh kiếm bạc rung lên trong không khí.

Hai lưỡi kiếm va vào nhau, không phát ra tiếng kêu của kim loại va vào kim loại; chỉ có thứ âm thanh mỏng và chói tai, như tiếng động vật kêu lên trong đau đớn. Royce chém nhát thứ hai, thứ ba, rồi lùi lại một bước. Khua loạn xạ thêm vài nhát kiếm nữa, hắn lại lùi tiếp.

Đằng sau hắn, bên trái, bên phải, xung quanh hắn, bọn chúng vẫn kiên nhẫn quan sát, lạnh lùng và im lặng. Hoa văn dịch chuyển trên những chiếc áo giáp thanh nhã khiến chúng như ẩn như hiện trong rừng. Nhưng chúng chưa có ý định can thiệp.

Những lưỡi kiếm hết lần này tới lần khác va vào nhau, tới khi Will phải che tai khỏi nghe tiếng kêu chát chúa đau khổ kỳ lạ đó. Giờ Ser Waymar đã thở dốc, hơi thở bốc khói dưới ánh trăng. Lưỡi kiếm của hắn bị băng bao phủ trắng xóa; thanh kiếm của lũ Ngoại Nhân nhảy múa cùng ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Và nhát đỡ của Royce đã chậm mất một nhịp. Lưỡi kiếm trắng lạnh kia đâm xuyên qua phần giáp dưới cánh tay hắn. Gã tiểu quý tộc hét lên trong đau đớn. Máu túa ra giữa những mắt xích, bốc hơi vì lạnh. Từng giọt, từng giọt rơi xuống nền tuyết trắng, đỏ như lửa. Ser Waymar ôm chặt một bên mình. Găng tay da chuột chũi thấm đẫm một màu đỏ tươi.

Ngoại Nhân nói gì đó bằng thứ ngôn ngữ Will không biết; giọng y như tiếng băng vỡ trên mặt hồ mùa đông, và lời nói dường như là chế nhạo.

Ser Waymar Royce điên tiết. “Vì vua Robert!” hắn hét lên và đứng dậy gầm gừ. Giơ thanh trường kiếm bị băng bao phủ bằng cả hai tay, hắn vung kiếm chém ngang người bằng hết sức bình sinh. Ngoại Nhân lười nhác đỡ lấy.

Khi hai thanh kiếm chạm vào nhau, lưỡi thép vỡ tan.

Một tiếng hét vang vọng trong rừng đêm, và thanh trường kiếm vỡ tan thành hàng trăm mảnh, bay tứ tán như một trận mưa kim loại. Royce quỳ xuống, hét lên, đôi mắt nhắm nghiền. Máu ứa ra từ những kẽ ngón tay.

Những kẻ quan sát nhất tề tiến lên như thể thấy một dấu hiệu nào đó. Những thanh kiếm giơ lên rồi hạ xuống, trong sự im lặng chết người. Một màn xả thịt lạnh lùng. Những lưỡi kiếm bàng bạc xuyên qua áo giáp như thể nó được làm bằng lụa. Will nhắm tịt mắt. Xa xa bên dưới, anh nghe tiếng chúng cười nói sắc lạnh như những trụ băng.

Khi anh đủ dũng khí nhìn xuống, kha khá thời gian đã trôi qua, gò đất bên dưới giờ trống không.

Anh giấu mình trên cây, hầu như không dám thở. Vầng trăng từ tốn đi hết bầu trời đen thăm thẳm. Cuối cùng, tới khi cảm thấy bị chuột rút và những ngón tay cứng đờ vì lạnh, anh mới từ từ trượt xuống.

Thi thể Royce nằm úp mặt xuống tuyết, một cánh tay lìa ra. Chiếc áo choàng lông chồn dày dặn bị chém rách tơi tả. Nhìn gã nằm bất động ở đó mới thấy rõ tuổi đời hắn trẻ thế nào. Chỉ là một thằng nhóc.

Anh thấy phần còn lại của thanh kiếm cách đó vài mét, chuôi kiếm bị gẫy và vặn cong như một cành cây bị sét đánh trúng. Will quỳ xuống, cảnh giác nhìn quanh rồi nhặt nó lên. Thanh kiếm gẫy sẽ là bằng chứng. Gared sẽ biết phải làm gì với nó. Và nếu không phải ông thì cũng là con gấu già Mormont hoặc Maester[2] Aemon sẽ nghĩ ra một câu chuyện. Gared còn chờ ở đó cùng mấy con ngựa không? Anh phải nhanh lên.

Will đứng dậy. Nhưng cái xác của Ser Waymar Royce đã ngăn anh lại.

Bộ quần áo đẹp đẽ của hắn đã rách nát, khuôn mặt bị biến dạng. Mảnh kiếm gẫy chọc thủng mắt trái hắn, con ngươi trắng dã mù mịt.

Còn con mắt phải vẫn mở. Con ngươi cháy xanh. Nó đang nhìn.

Thanh kiếm gẫy rơi khỏi bàn tay Will giờ đây đã không còn khí lực. Will nhắm mắt cầu nguyện. Những bàn tay dài, thanh thoát vuốt má anh rồi bóp nghẹt cổ anh. Chúng đeo đôi găng da chuột chũi tốt nhất và dính nhơm nhớp máu, nhưng cái chạm vẫn lạnh giá như băng.

BRAN

Hửng sáng, trời đã trong xanh và lạnh lẽo cùng với sự sảng khoái báo hiệu một mùa hè sắp qua đi. Hai mươi người bọn họ ra đi vào lúc trời vừa hừng đông để chứng kiến một người đàn ông bị xử chặt đầu. Bran cưỡi ngựa đi cùng mọi người, vừa lo lắng vừa phấn khích. Đây là lần đầu tiên cậu được đi cùng cha và các anh trai để chứng kiến vương pháp được thi hành. Đây là năm thứ chín của mùa hè, và năm thứ bảy trong cuộc đời Bran.

Người đàn ông kia bị giải ra ngoài một pháo đài nhỏ trên đồi. Robb nghĩ ông ta là dân du mục, lưỡi kiếm của ông ta thuộc về Mance Rayder, vị vua - ngoài - Tường Thành. Bran nổi da gà khi nghĩ tới điều ấy. Cậu nhớ lại những câu chuyện Già Nan kể bên bếp lửa. Bà nói dân du mục là những kẻ độc ác, bọn giết người, dân buôn nô lệ và là những tên trộm cướp. Chúng giao du với lũ người khổng lồ và ma cà rồng, bắt cóc những bé gái vào màn đêm của sự chết chóc và dùng những chiếc sừng sáng bóng để uống máu. Còn đám người phụ nữ du mục chung chạ với lũ Ngoại Nhân suốt những đêm đài rồi sinh ra những đứa trẻ lai kinh tởm.

Nhưng người đàn ông đang bị trói chân trói tay vào tường thành chờ đợi sự phán xét của nhà vua lại là một người già cả và gầy nhẳng, không cao hơn Robb là bao. Ông ta mất hai tai và một ngón tay do hoại tử vì băng giá, mặc bộ đồ đen giống như một người anh em của Đội Tuần Đêm, trừ việc lông áo ông bờm xờm và dính bết.

Hơi thở của người và ngựa lẫn vào nhau, bốc khói, trong không khí lạnh lẽo của sớm mai, cha cậu cắt dây trói và lôi ông ta tới trước mặt. Robb và Jon ngồi thẳng lưng và yên tĩnh trên lưng ngựa, với Bran ở giữa trên con ngựa con, đang cố tỏ vẻ già dặn hơn cái tuổi lên bảy, vờ như cậu đã chứng kiến tất cả điều này trước đó. Một cơn gió nhẹ thổi qua cổng thành. Trên đầu họ tung bay lá cờ hiệu của nhà Stark vùng Winterfell: một con sói xám chạy trên cánh đồng tuyết trắng.

Cha Bran nghiêm nghị ngồi trên lưng ngựa, mái tóc màu nâu dài lay động trong gió. Bộ râu được cắt tỉa gọn gàng đã điểm sợi bạc, khiến ông già hơn tuổi ba lăm. Hôm nay, đôi mắt xám của ông mang cái nhìn u uẩn, và ông dường như không phải người đàn ông vẫn ngồi bên đống lửa vào mỗi tối, nhẹ nhàng kể chuyện về kỷ nguyên anh hùng và những đứa con của rừng rậm. Bran nghĩ, ông đã tháo mặt nạ người cha xuống, và đeo lên bộ mặt của Lãnh chúa Stark vùng Winterfell.

Trong cái lạnh thấu xương của buổi sáng đó, người hỏi người đáp, nhưng sau cùng Bran chẳng nhớ nhiều lắm về những lời họ nói. Cuối cùng, cha cậu hạ lệnh và hai người hộ vệ lôi người đàn ông tiều tụy tới gốc cây ở giữa quảng trường. Họ ấn chặt đầu ông ta lên thớt gỗ đen. Lãnh chúa Eddard Stark xuống ngựa và hộ vệ Theon Greyjoy đưa một thanh kiếm lên. "Băng Đao," là tên của thanh kiếm. Nó rộng bằng tay một người đàn ông và thậm chí cao hơn cả Robb. Lưỡi kiếm làm bằng sắt vùng Valyria, được rèn bằng bùa chú và đen như khói. Không gì có thể bén bằng lưỡi thép Valyria.

Cha cậu tháo găng tay và đưa cho Jory Cassel, tướng chỉ huy quân cận vệ. Ông giữ Băng Đao bằng cả hai tay rồi nói, "Nhân danh Robert Baratheon Đệ Nhất, Vua của người Andal, Rhoynar và Tiền Nhân, Đại Vương của Bảy Phụ Quốc[3] và Người Bảo Vệ Đại Vương Quốc, dưới thanh kiếm của Eddard nhà Stark, Lãnh chúa vùng Winterfell và Thủ Lĩnh Phương Bắc, ta tuyên án tử hình." Ông nâng thanh đại đao lên quá đầu.

Jon Snow, người anh trai con hoang của Bran tới gần hơn. "Hãy giữ chặt ngựa," anh thì thầm. "Đừng nhìn đi chỗ khác. Cha sẽ biết nếu em nhìn đi nơi khác."

Bran giữ chặt cương ngựa và không ngoảnh mặt đi.

Cha cậu chặt đầu ông già ấy chỉ bằng một nhát chém gọn ghẽ. Máu phun đầy trên nền tuyết trắng, đỏ như rượu mùa hè. Một con ngựa nhảy chồm lên và người ta phải kìm cương để nó không chạy mất. Bran không thể rời mắt khỏi vũng máu. Những bông tuyết đang hào hứng hút cạn máu, ngày càng đỏ hơn.

Cái đầu nảy trên một cái rễ cây lớn và lăn lông lốc tới gần chân Greyjoy. Theon là một thiếu niên mười chín tuổi gày còm, da đen, một người luôn hứng thú với mọi thứ. Anh ta cười lớn, đặt chân lên cái đầu, và đá nó đi.

"Thằng khốn," Jon lầm bầm, đủ nhỏ để Greyjoy không nghe thấy. Anh đặt tay lên vai Bran và Bran chăm chú nhìn anh. "Em làm tốt lắm." Jon nghiêm túc nói. Jon mười bốn tuổi rồi và đã từng chứng kiến nhiều vụ thi hành án tử.

Trời dường như lạnh hơn khi trở về Winterfell, dù gió đã lặng và mặt trời đã lên cao hơn. Bran đi cùng mấy người anh, dẫn đầu đoàn người, con ngựa nhỏ của cậu vất vả lắm mới theo kịp những con ngựa kia.

"Kẻ đào ngũ đó chết rất dũng cảm," Robb nói. Anh cao lớn và đang trưởng thành lên từng ngày, với nước da trắng ngần giống hệt mẹ, cùng mái tóc nâu đỏ và đôi mắt xanh của nhà Tully vùng Riverrun. "Hắn ta đã sống dũng cảm, ở những giây phút cuối đời."

"Không," Jon Snow chậm rãi nói. "Đó không phải dũng cảm. Hắn sợ đến chết khiếp. Anh có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt hắn, Stark." Đôi mắt Jon mang màu xám sậm gần như đen, nhưng rất ít thứ có thể lọt qua mắt anh. Anh bằng tuổi Robb dù trông họ không giống nhau. Jon gầy nhẳng trong khi Robb cuồn cuộn cơ bắp, Jon đen nhẻm còn Robb thì trắng bóc, nhã nhặn và tinh ranh trong khi người anh cùng cha khác mẹ kia lại khỏe và nhanh nhẹn.

Robb chẳng để tâm. "Ngoại Nhân đã lấy đi đôi mắt của ông ta," anh chỉ ra. "Ông ta chết một cách anh dũng. Đua tới cầu không Jon?"

"Chơi luôn," Jon vừa nói vừa thúc ngựa chạy. Robb chửi thề rồi đuổi theo, và họ phi nước đại trên đường, Robb cười lớn và hò hét, trong khi đó Jon im lặng đầy kiên nhẫn. Vó ngựa in dấu trên tuyết nơi họ đi qua.

Bran không cố đuổi theo. Con ngựa nhỏ của cậu không thể theo kịp. Cậu đã thấy đôi mắt của người đàn ông tiều tụy đó, và giờ cậu đang nghĩ tới chúng. Sau một lúc, tiếng cười của Robb nhỏ dần, và khu rừng lại trở về sự yên tĩnh vốn có.

Chìm quá sâu trong suy tưởng, cậu không nghe thấy mọi người khác trong nhóm nói gì, cho đến khi cha tới đi cạnh cậu. "Con khỏe không, Bran?" ông hỏi, không hề có chút đe dọa nào.

"Vâng, thưa Cha," Bran nói với ông. Cậu nhìn lên. Trong bộ đồ da và lông thú, ngồi trên con ngựa chiến to lớn, bóng Cha tỏa xuống cậu như một người khổng lồ. "Robb nói người đàn ông đó chết một cách dũng cảm, nhưng Jon lại nói là ông ta đang sợ."

"Con nghĩ sao?"

Bran nghĩ ngợi. "Có ai vẫn có thể dũng cảm khi đang sợ không ạ?"

"Đó là lúc duy nhất con người dám dũng cảm," cha nói với cậu. "Con hiểu lý do cha giết hắn không?"

"Vì ông ta là dân du mục," Bran nói. "Họ bắt cóc phụ nữ đem bán cho bọn Ngoại Nhân."

Cha cậu mỉm cười. “Già Nan lại kể chuyện cho các con nghe rồi. Thật ra, hắn là một kẻ phản bội, một kẻ đào ngũ khỏi Đội Tuần Đêm. Đời này không có ai nguy hiểm hơn kẻ đó. Kẻ đào ngũ biết cuộc đời hắn sẽ không còn nếu hắn bị bắt, vì thế hắn không ngại nhúng tay vào bất cứ tội ác nào, không cần biết chuyện đó dã man ra sao. Nhưng con hiểu nhầm ý cha rồi. Vấn đề không phải vì sao hắn phải chết, mà vì sao cha phải giết hắn.”

Bran không biết trả lời sao. “Vua Robert có đao phủ mà,” cậu bối rối nói.

“Đúng,” cha cậu thừa nhận. “Cũng như các vị vua Targaryen khác. Nhưng con đường của chúng ta cổ xưa hơn. Máu của Tiền Nhân đã chảy trong huyết quản nhà Stark, và chúng ta tin rằng ai tuyên án thì người đó phải vung gươm. Nếu con lấy mạng một ai đó, con nợ họ điều đó, và con phải nhìn vào mắt họ, phải nghe lời trăng trối của họ. Và nếu con không dám làm, thì có lẽ người đó không đáng chết.

Rồi tới một ngày, Bran, con sẽ là người cầm cờ cho Robb, giữ thành lũy của con vì anh em và vì nhà vua, công lý sẽ nằm trong tay con. Khi ngày đó tới, con đừng thích thú gì nhiệm vụ này, nhưng con cũng không được chối từ. Một thủ lĩnh trốn sau những đao phủ sẽ sớm quên đi cái chết là thế nào.”

Đúng lúc đó, Jon đã xuất hiện lại ở sườn đồi trước mặt họ. Anh vẫy tay và hét, “Cha, Bran, tới nhanh lên, xem Robb tìm thấy gì này!” Sau đó anh lại đi mất.

Jory tới cạnh. “Có rắc rối gì sao thưa lãnh chúa?”

“Chắc thế rồi,” cha cậu nói. “Tới xem các con trai ta lôi ra trò quỷ gì nào.” Ông cho ngựa chạy nước kiệu. Jory và Bran cùng những người còn lại theo sau.

Họ thấy Robb ở bờ sông phía bắc cây cầu, cùng Jon vẫn đang trên lưng ngựa. Những trận tuyết cuối hè đã phủ dày trên bờ sông. Robb đứng đó, tuyết ngập tới tận đầu gối, bỏ mũ để nắng chiếu lên mái tóc. Anh đang ôm gì đó trong tay, trong khi hai anh em phấn khích liến thoắng trò chuyện.

Những kỵ sĩ cẩn trọng điều khiển ngựa, chạy qua bãi bồi, mò mẫm tìm chỗ đất cứng trên mặt đất gồ ghề tuyết phủ. Jon Cassel và Theon Greyjoy là những người tới đầu tiên. Greyjoy đang cười đùa khi cưỡi ngựa tới nơi. Bran nghe tiếng anh thở hắt ra. “Thánh thần ơi!” anh rên lên và cố giữ ngựa trong khi với lấy thanh kiếm.

Thanh kiếm của Jory đã rời khỏi vỏ. “Robb, tránh xa ra!” anh hét trong khi ngựa chồm lên.

Robb cười toe toét và ngửng mắt lên khỏi cái bọc trong tay. “Nó không thể làm anh bị thương được,” anh nói. “Nó chết rồi, Jory.”

Tới lúc này, trí tò mò của Bran đã bị kích thích. Cậu xua ngựa chạy nhanh hơn, nhưng cha bắt họ xuống ngựa khi tới cầu và đi bộ. Bran liền nhảy xuống và chạy thật nhanh.

Lúc đó, Jory, Jon và Theon Greyjoy cũng đã xuống ngựa. “Trời đất quỷ thần ơi, cái gì thế này?” Greyjoy nói.

“Một con sói tuyết,” Robb nói.

“Thứ quái dị gì thế này,” Greyjoy nói. “Nhìn kích thước nó xem.”

Trái tim Bran nảy lên từng hồi trong lồng ngực khi cậu cố đi qua bãi bồi ngập tới ngang eo đến bên các anh.

Bị chôn một nửa trong đống tuyết dính máu, dáng con vật khổng lồ đen sì nằm chết cứng

ngắc. Bộ lông xám bờm xờm đã đóng băng và không khí vương vất mùi xác thối tựa như cách nước hoa bám vào người phụ nữ. Bran thoáng nhìn vào đôi mắt mờ đục với những con dòi nhung nhúc cùng cái mồm đầy những chiếc răng vàng khè. Nhưng chính kích cỡ của nó mới làm cậu há hốc mồm kinh ngạc. Nó to hơn con ngựa nhỏ của cậu, dễ phải gấp hai lần con chó săn lớn nhất của cha.

"Nó không quái dị," Jon bình tĩnh nói. "Đây là sói tuyết. Sói tuyết to hơn những giống sói khác."

Theon Greyjoy nói, "Suốt hai trăm năm nay phía nam Tường Thành không có sói tuyết."

"Giờ có rồi đó," Jon trả lời.

Bran rời mắt khỏi con quái vật. Tới lúc đó cậu mới để ý thấy cái bọc trong tay Robb. Cậu hét lên sung sướng và tiến tới gần. Con sói con như một quả bông xám đen nho nhỏ, mắt còn đang nhắm nghiền. Nó dò dẫm vùi đầu vào ngực Robb trong khi anh ôm nó, tìm hơi sữa và kêu ư ử buồn bã. Bran rụt rè vươn tay ra. "Nào," Robb nói. "Em chạm vào nó xem."

Bran lo lắng sờ vội con sói con một cái rồi quay sang khi Jon nói. "Của em này," người anh trai cùng cha khác mẹ đặt con sói con thứ hai vào tay cậu. "Một đàn năm con nhé." Bran ngồi xuống tuyết và ôm mấy con sói lên tận mặt. Lông nó thật mềm và ấm áp trên má cậu.

"Vậy là sau từng ấy năm, sói tuyết lại tung hoành trên mảnh đất này," Hullen, người nài ngựa thì thào. "Tôi không thích điều này."

"Một điềm báo," Jory nói.

Cha nhíu mày. "Đấy chỉ là một con thú đã chết thôi, Jory," ông nói. Nhưng dường như chính ông cũng lo lắng. Tuyết lạo xạo dưới gót giày khi ông đi quanh xác con vật. "Ai biết thứ gì đã giết chết nó không?"

"Có gì trong họng nó ấy," Robb nói, tự hào vì tìm ra câu trả lời ngay khi cha vừa hỏi. "Ở đó đó, ngay dưới hàm..."

Cha quỳ xuống và dùng tay mò mẫm dưới đầu con quái vật.

Ông giật mạnh và giơ ra cho mọi người cùng xem. Một gạc hươu gẫy dài độ nửa mét, gẫy hết nhánh và bê bết máu.

Tất cả đột nhiên chìm trong im lặng. Mọi người nhìn cái gạc hươu với cảm giác khó chịu, không ai dám nói một lời. Kể cả Bran cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi trong họ, mặc dù cậu không hiểu vì sao.

Cha ném cái gạc sang một bên rồi chùi tay vào tuyết. "Ta ngạc nhiên là nó cũng sinh xong." Ông nói. Giọng ông phá vỡ lá bùa im lặng.

"Có lẽ là không," Jory nói. "Tôi có nghe những câu chuyện... có thể con sói cái kia đã chết khi lũ sói con chui ra."

"Sinh ra từ một xác chết," một người khác nói thêm."Còn xui xẻo hơn."

"Không vấn đề gì," Hullen nói. "Chúng cũng sớm chết thôi."

Bran hét không thành tiếng vì bất an.

"Càng sớm càng tốt," Theon Greyjoy đồng tình. Anh rút kiếm. "Đưa con thú đó đây, Bran."

Con vật nhỏ bé cựa quậy trong lòng cậu, như thể nó nghe và hiểu được. “Không!” Bran kiên quyết hét lên. “Nó là của em.”

“Chĩa thanh kiếm của anh ra chỗ khác, Greyjoy,” Robb nói. Trong một lát, giọng anh đầy uy quyền y hệt cha, giống như một công tước mà mai này anh sẽ trở thành. “Bọn tôi sẽ giữ mấy con sói con.”

“Không thể đâu, nhóc,” Harwin, con trai Hullen nói.

“Giết chúng chính là nhân từ với chúng,” Hullen nói.

Bran nhìn cha cầu cứu, nhưng ông chỉ nhíu đôi lông mày rậm rạp lại. “Hullen nói đúng đó con trai. Thà chết dễ dàng còn hơn chết dần chết mòn trong đói rét.”

“Không!” Cậu có thể cảm nhận nước mắt đang tuôn rơi. Cậu nhìn đi chỗ khác. Cậu không muốn khóc trước mặt cha.

Robb vẫn cứng đầu chống lại. “Con chó đỏ của Ser Rodrik tuần trước mới sinh con,” anh nói. “Nó chỉ đẻ lứa hai con. Nó có đủ sữa mà.”

“Nó sẽ xé xác chúng nếu dám tới bú.”

“Lãnh chúa Stark,” Jon nói. Thật lạ khi anh gọi Cha như vậy, quá khách sáo. Bran nhìn anh với niềm hy vọng yếu ớt. “Ở đây có năm con sói con,” anh nói với cha. “Ba con đực, hai con cái.”

“Thế thì sao, Jon?”

“Ngài có năm người con,” Jon nói. “Ba con trai, hai con gái. Sói tuyết là biểu tượng của nhà ngài. Những người con của ngài cần phải có những con sói này, thưa lãnh chúa.”

Bran nhìn thấy nét mặt cha biến chuyển, nhìn thấy những người khác liếc thấy nhau. Vào giây phút đó cậu yêu anh Jon bằng cả trái tim. Dù mới bảy tuổi, Bran cũng thừa hiểu anh mình vừa làm gì. Con số đó chỉ đúng vì Jon đã bỏ qua chính mình. Anh nhắc tới những người em gái, và kể cả Rickon, một đứa bé, nhưng không nhắc gì tới thằng con hoang mang họ Snow, cái họ được phong tục miền bắc dành cho tất cả những đứa nhỏ không may mắn, sinh ra không có họ cho chính mình.

Cha cậu cũng hiểu rất rõ. “Con không muốn một con nào sao, Jon?” ông nhẹ nhàng hỏi.

“Những con sói tuyết là biểu tượng của nhà Stark,” Jon giải thích. “Con không mang họ Stark, thưa Cha.”

Cha chăm chú nhìn Jon. Robb im lặng bước tới. “Tự con sẽ nuôi nó, thưa Cha,” anh hứa. “Con sẽ thấm ướt sữa vào khăn, và cho nó bú.”

“Con cũng vậy!” Bran hưởng ứng.

Lãnh chúa nhìn ba người con rất lâu và cẩn trọng. “Nói thì dễ, làm mới khó. Cha không cho các con làm mất thời gian của kẻ hầu người hạ với mấy con vật này. Nếu các con muốn chúng, các con phải tự mình chăm sóc chúng. Hiểu chưa?”

Bran hứng khởi gật đầu. Con sói nũng nịu, liếm liếm mặt cậu.

“Các con phải dạy dỗ chúng cẩn thận. Người coi chuồng chó sẽ không động tới mấy con quái vật này, điều này cha có thể đảm bảo với các con. Và thần thánh sẽ biết nếu các con bỏ rơi chúng, đánh đập chúng, hay huấn luyện chúng không tốt. Chúng không phải những con chó cầu

xin đồ ăn hay cúp đuôi bỏ chạy khi bị đòn. Một con sói tuyết sẽ ngoạm đứt tay kẻ khác dễ như chó giết chuột vậy. Các con chắc mình muốn có chúng chứ?"

"Có mà Cha," Bran nói.

"Có ạ." Robb đồng tình.

"Kiểu gì mấy con sói con đó cũng chết, dù các con chăm sóc chúng thế nào."

"Chúng sẽ không chết," Robb nói. "Chúng con không để cho chúng chết đâu."

"Vậy hãy chăm lo cho chúng, Jory, Desmond, gom những con còn lại lại. Tới lúc chúng ta trở về Winterfell rồi."

Tới lúc họ lên ngựa và đi khỏi, Bran mới dám tận hưởng hương vị ngọt ngào của chiến thắng. Lúc này, con sói nhỏ đang cựa quậy trong áo da của cậu, hơi ấm phả ra, an toàn trong suốt hành trình về nhà. Bran nghĩ tên cho nó.

Đi được nửa cầu, Jon đột nhiên ghìm cương.

"Sao thế, Jon?" cha hỏi.

"Cha không nghe thấy à?"

Bran có thể nghe thấy tiếng gió thổi trên ngọn cây, tiếng móng ngựa gõ xuống những tấm ván gỗ, tiếng ư ử của lũ sói con, nhưng Jon lại nghe thấy cái khác.

"Đó đó," Jon nói. Anh quay ngựa trở ngược lại. Họ quan sát anh xuống ngựa nơi con sói mẹ chết trên tuyết, thấy anh quỳ xuống. Một lát sau, anh trở lại, trên môi nở một nụ cười.

"Chắc cu cậu trườn ra chỗ khác," Jon nói.

"Hoặc bị đẩy ra chỗ khác," cha nói và nhìn vào con sói thứ sáu. Lông nó màu trắng, trong khi cả bầy có màu xám. Mắt nó đỏ như máu người đàn ông bị chém đầu sáng hôm nay. Bran tò mò vì sao một con sói con có thể mở mắt trong khi những con còn lại vẫn nhắm nghiền.

"Một con thú bạch tạng," Theon Greyjoy nói với sự thích thú có phần nhăn nhở. "Con này sẽ chết nhanh hơn."

Jon Snow nhìn lính hộ vệ của cha rất lâu với đôi mắt sắc lạnh. "Em không nghĩ thế đâu, Greyjoy," anh nói. "Con này của em."

CATELYN

Catelyn chưa bao giờ thích khu rừng thiêng này.

Bà là người nhà Tully, sinh ra ở Riverrun cách đây rất xa về phương nam, trên vùng Red Fork của Trident. Ở đó, rừng thiêng là một khu vườn sáng sủa và trong lành, nơi những cây gỗ đỏ cao lớn tỏa bóng xuống dòng suối lấp lánh, tiếng chim hót lảnh lót trong tổ, và ngập tràn hương hoa.

Những vị thần của Winterfell canh giữ một khu rừng cách biệt, rộng ba héc ta, tối tăm và nguyên thủy. Nơi đây chưa từng bị khai phá suốt mười nghìn năm từ khi lâu đài được xây dựng. Nó có mùi đất ẩm và xác phân hủy. Ở đây không có cây gỗ đỏ, chỉ có những cây lá kim cao vút, những cây sồi đại thụ, những cây thiết mộc phải có tuổi đời bằng chính vương quốc này. Những thân cây gỗ đen đan xen rậm rạp với nhành lá xoắn xít nhau cao quá đầu, những cái rễ cây hình thù cổ quái nổi lên trên mặt đất. Nơi đây đắm chìm trong lặng im và bóng tối, là nơi trú ẩn của những vị thần vô danh.

Nhưng đêm nay bà biết sẽ tìm thấy chồng mình tại đây. Sau mỗi lần cướp đi sinh mệnh một con người, ông lại tìm tới khu rừng này mong mỏi một nơi tĩnh lặng.

Catelyn đã xúc bảy loại dầu thơm được đặt tên theo bảy sắc cầu vồng của Riverrun. Bà là một con chiên, giống như cha, ông và tổ tiên. Thần linh của bà có tên, và khuôn mặt họ tương tự với khuôn mặt cha mẹ bà.

Việc thờ cúng diễn ra ở nơi có lư hương, mùi hương trầm, đá pha lê bảy mặt tỏa sáng với những giọng nói ngân nga thành khúc hát. Nhà Tully cũng như bất cứ gia tộc nào đều có một khu rừng thiêng, nhưng đó chỉ là nơi đi dạo, đọc sách hay nằm phơi mình dưới nắng. Thờ cúng là công việc của các tư tế.

Vì bà, Ned cho xây một điện thờ nhỏ để có thể hát cầu nguyện tới Thất Diện Thần. Nhưng máu của Tiền Nhân vẫn chảy trong huyết quản nhà Stark. Những vị thần của ông vẫn là những thần linh tối cổ vô danh, vô hình của rừng xanh nơi họ chia sẻ cùng những đứa con của rừng rậm.

Ở giữa khu rừng có một cây đước nổi lên trên một cái hồ nhỏ, nước lạnh lẽo và đen sì. Ned gọi đó là "cây thần". Vỏ cây đước trắng như xương người, lá màu đỏ đậm, như hàng ngàn bàn tay dính máu khô. Một khuôn mặt được khắc lên thân cây đại thụ. Khuôn mặt ấy dài và sầu muộn, con mắt sâu hoắm đỏ như sáp khô và dường như cảnh giác đến lạ thường với bất kỳ ai đi qua. Những con mắt lạnh lẽo đó còn lâu đời hơn cả vùng Winterfell. Nếu những câu chuyện kể là đúng thì những con mắt đó đã thấy Brandon đặt viên đá đầu tiên xây nên vùng đất này. Chúng đã quan sát bức tường đá hoa cương xây cao lên bao lấy mình. Người ta truyền nhau rằng những đứa con của rừng rậm đã khắc khuôn mặt ấy lên thân cây trong những thế kỷ trước khi Tiền Nhân vượt biển tới đây.

Ở phía nam, những cây đước cuối cùng đã bị chặt hay thiêu trụi từ hơn ngàn năm trước, trừ trên Diện Đảo, nơi những người da xanh vẫn lặng lẽ quan sát. Ở đó mọi thứ đều khác biệt. Ở đó, mọi lâu đài đều có rừng thiêng, mọi rừng thiêng đều có cây thần, và mọi cây thần đều mang khuôn mặt.

Catelyn tìm thấy chồng bên cạnh cây đước, ngồi trên tảng đá rêu phong, ông đặt thanh Băng Đao trong lòng và dùng thứ nước đen như màn đêm kia để rửa kiếm. Đất bùn phủ lên mặt rừng

suốt một nghìn năm khiến tiếng bước chân trên đó nghe lép nhép. Đôi mắt đỏ kia dường như đang quan sát theo từng bước chân bà.

"Ned," bà nhẹ nhàng gọi.

Ông ngửng đầu nhìn bà. "Catelyn," ông nói, giọng nghe như xa cách. "Các con đâu?"

Ông luôn hỏi bà như vậy. "Ở trong bếp, bàn cãi về tên cho mấy con sói con." Bà trải áo choàng xuống và ngồi xuống cạnh hồ, quay lưng với cây đước. Bà có thể cảm nhận những con mắt đang theo dõi bà, nhưng bà cố lờ chúng đi. "Arya thích ngay, Sansa thì như bị bỏ bùa mê vậy, nó yêu thương chúng vô cùng, nhưng còn phản ứng của Rickon thì... em không rõ."

"Thằng bé sợ à?" Ned hỏi.

"Một chút," bà thừa nhận. "Nó chỉ mới ba tuổi thôi."

Ned nhíu mày. "Thằng bé phải học cách đối diện với sợ hãi. Nó sẽ không ba tuổi mãi. Và mùa đông đang tới gần."

"Đúng," Catelyn đồng tình. Những lời ông nói vẫn thường khiến bà rùng mình. Những lời nói của nhà Stark. Mọi gia đình quý tộc đều có gia ngôn riêng. Họ có gia quy riêng, tiêu chuẩn riêng, và tôn thờ những vị thần khác nhau. Họ mang trong mình lòng kiêu hãnh và danh dự. Họ hứa thành thực, họ thề trung thành và dũng cảm. Tất cả trừ nhà Stark. ***Mùa đông đang tới,*** đó chính là gia ngôn của nhà Stark. Đây không phải lần đầu tiên bà nghĩ về việc sao những người miền bắc lại lạ lùng thế.

"Ông lão đó đã ra đi thanh thản, ta đã ban cho ông ta điều đó," Ned nói. Ông cầm một mảnh vải da dầu, vừa nói vừa lau kiếm, khiến sắc đen của thanh kiếm sáng bóng lên. "Ta mừng cho Bran. Nàng sẽ tự hào về Bran."

"Em luôn tự hào về Bran," Catelyn trả lời trong khi quan sát ông mài kiếm. Bà có thể thấy những gợn sáng ánh lên bề mặt thanh kiếm, nơi kim loại bị rèn đi rèn lại hàng trăm lần. Bà không thích thú gì với gươm kiếm, nhưng bà không thể phủ nhận Băng Đao có một nét đẹp riêng. Nó được rèn ở Valyria, trước khi Tiền triều sụp đổ, hồi những người thợ rèn không chỉ dùng búa mà còn dùng bùa chú. Đã bốn trăm năm, vậy mà nó vẫn sắc như mới. Cái tên của nó còn có từ lâu đời hơn, theo một truyền thuyết từ Kỷ nguyên những anh hùng, khi nhà Stark là Vua Phương Bắc.

"Người thứ tư trong năm nay rồi," Ned ảm đạm nói. "Ông lão tội nghiệp ấy cứ nửa điên nửa tỉnh. Có cái gì đó đã khiến ông ấy sợ tới tận tâm can, đến nỗi lời ta nói chẳng ảnh hưởng gì được." Ông thở dài. "Ben gửi thư nói quân lực của Đội Tuần Đêm đã tụt xuống dưới một ngàn người. Nhưng không chỉ vì chuyện đào ngũ. Họ đang tổn hao lực lượng trong những lần đi làm nhiệm vụ."

"Do dân du mục sao?" bà hỏi.

"Còn ai vào đây nữa?" Ned nâng Băng Đao, nhìn xuống lưỡi thép lạnh lẽo. "Và càng lúc tình hình càng tệ hơn. Sẽ tới lúc ta không còn lựa chọn nào khác ngoài dựng cờ, kéo quân về phương bắc, chiến đấu một trận sống còn với vị vua - ngoài – Tường Thành kia."

"Ngoài Tường Thành?" ý nghĩ đó làm Catelyn rùng mình.

Ned nhìn thấy sự sợ hãi trên nét mặt bà. "Chúng ta chẳng việc gì phải sợ Mance Rayder."

"Ngoài Tường Thành kia còn nhiều thứ đen tối hơn." Bà liếc về phía cây thần, nhìn vỏ cây trắng ởn và con mắt đỏ. Chúng đang quan sát, lắng nghe và ngẫm nghĩ.

Ông cười hiền. “Nàng cũng nghe quá nhiều chuyện của Già Nan rồi. Ngoại Nhân đã diệt vong giống như những đứa con của rừng rậm, chúng đã biến mất tám ngàn năm nay rồi. Measter Luwin sẽ nói với nàng rằng chúng còn chưa bao giờ tồn tại. Không một người còn sống nào từng thấy chúng.”

“Cho tới sáng hôm nay, không một người còn sống nào thấy một con sói tuyết,” Catelyn nhắc nhở ông.

“Đáng ra ta phải biết đừng nên cãi nhau với người nhà Tully chứ nhỉ,” ông nói kèm một nụ cười hối tiếc. Ông tra Băng Đao vào vỏ. “Nàng không tới đây kể chuyện vặt. Ta biết nàng không thích tới nơi này. Có gì vậy, phu nhân?”

Catelyn nắm lấy bàn tay chồng. “Hôm nay chúng ta có một tin đau lòng. Em mong mình không làm phiền cho tới lúc ngài lau kiếm xong.” Không có cách nào để nói giảm, vì thế bà nói thẳng với ông. “Em rất tiếc. Jon Arryn đã mất.”

Ông nhìn thẳng vào bà. Bà biết ông không tin nổi. Chính bà cũng cảm thấy vậy. Hồi nhỏ, Ned được nhà Eyrie nuôi nấng. Đối với ông và anh bạn hiền Robert, Lãnh chúa Arryn như người cha thứ hai vậy. Khi lão Bạo chúa Aerys Thập Nhất nhà Targaryen ra lệnh chém đầu họ, Lãnh chúa vùng Eyrie đã dấy lá cờ hình mặt trăng và chim ưng nổi dậy chứ không chịu từ bỏ những đứa trẻ ông đã nuôi nấng.

Và vào một ngày cách đây mười lăm năm về trước, người cha thứ hai này đã trở thành anh em cọc chèo của nhau khi ông và Ned cùng đứng trong điện thờ Rivemin để cưới hai chị em, hai người con gái của Lãnh chúa Hoster Tully.

“Jon...” ông nói. “Có chắc không?”

“Lá thư có niêm phong của nhà vua, và là chữ viết tay của Robert. Em mang thư tới cho ngài đây. Ông ấy nói Lãnh chúa Arryn ra đi trong chóng vánh. Kể cả Maester Pycelle cũng không giúp được gì, nhưng ông ấy đã mang theo nhựa cây anh túc. Vì thế Jon không phải chịu đau đớn lâu.”

“Ta nghĩ đó là một chút nhân từ,” ông nói. Bà có thể nhìn thấy sự đau buồn hiện rõ trên khuôn mặt ông. Nhưng ngay sau đó, ông chợt nhớ ra. “Em gái nàng,” ông nói. “Và con trai Jon nữa, Họ sao rồi?”

“Lá thư chỉ nói rằng họ vẫn ổn, và đang trên đường trở về Eyrie,” Catelyn nói. “Em chỉ ước họ đến Riverrun thôi. Eyrie là vùng núi cao và đơn độc. Đó luôn là quê hương của Jon chứ không phải của em ấy. Ký ức về Lãnh chúa Jon hằn trong từng viên đá. Em hiểu rõ em mình. Em ấy sẽ cần sự an ủi của gia đình và bạn bè.”

“Chú nàng đang đợi ở vùng Vale, đúng không? Ta nghe rằng Jon đã phong tước Hiệp sĩ vùng Gate cho ông ấy.”

Catelyn gật đầu. “Bryden sẽ làm tất cả những gì có thể cho em ấy và cho thằng bé. Đó cũng là chút an ủi, nhưng dù sao...”

“Nàng tới đi,” Ned giục. “Mang theo lũ trẻ nữa. Hãy để căn nhà đó tràn ngập tiếng nói và tiếng cười. Con trai cô ấy cũng cần có bọn trẻ xung quanh, và Lysa sẽ không phải một mình gặm nhấm nỗi buồn.”

“Nếu đó là điều em có thể,” Catelyn nói. “Lá thư còn nói một chuyện nữa. Đức vua đang tới Winterfell tìm ngài.”

Ned mất một lúc mới hiểu ra. Nhưng ngay lập tức, nỗi buồn rời khỏi ánh mắt ông. “Robert tới đây?” Khi bà gật đầu, nụ cười hiện lên khuôn mặt ông rạng rỡ.

Catelyn ước bà có thể chia sẻ niềm vui với ông. Nhưng bà đã nghe thấy mọi người bàn tán dưới sân, một con sói tuyết đã chết với một cái gạc hươu ở cổ. Sự sự hãi đang trườn trong người bà hệt như một con rắn, nhưng bà cố mỉm cười cùng người đàn ông bà yêu, dường như ông không tin vào tín hiệu đó. “Em biết ngài sẽ vui mà,” bà nói. “Chúng ta nên gửi thư cho em trai ngài trên Tường Thành.”

“Phải, tất nhiên rồi,” ông đồng tình. “Ben sẽ muốn ở đây. Ta sẽ bảo Maester Luwin gửi bồ câu đưa thư.” Ned đứng dậy và kéo bà lên. “Chết tiệt, bao nhiêu năm rồi nhỉ? Thế ông ấy không nói gì thêm à? Lá thư có nói đoàn có bao nhiêu người không?”

“Em đoán là ít nhất là một trăm kỵ sĩ, cùng với quản gia và nài ngựa. Cersei và lũ trẻ cũng đi cùng.”

“Robert sẽ đi chậm rãi thôi,” ông nói. “Thế cũng tốt. Chúng ta sẽ có thêm thời gian chuẩn bị.”

“Những người anh em của hoàng hậu cũng tới,” bà nói thêm.

Ned nhăn mặt. Ông chẳng thích thú gì với gia đình hoàng hậu, Catelyn biết điều ấy. Nhà Lannister của vùng Núi Casterly đã tới trợ giúp Robert muộn, khi chiến thắng là điều chắc chắn. Ông chưa bao giờ tha thứ cho họ. “Ừm, nếu cái giá cho việc Robert tới đây là sự đồng hành của những anh em phá hoại nhà Lannister, vậy thì đành chấp nhận thôi. Nghe như Robert mang theo một nửa triều đình đi cùng rồi.”

“Vua đi tới đâu, kinh đô dời tới đó,” bà nói.

“Gặp lũ trẻ cũng tốt. Đứa nhỏ nhất hồi đó còn đang bú tí người đàn bà nhà Lannister khi ta gặp nó lần trước cơ mà. Giờ chắc nó phải năm tuổi rồi nhỉ?”

“Hoàng tử Tornmen lên bảy rồi,” bà nói. “Bằng tuổi Bran. Thôi nào, Ned, cẩn thận mồm miệng chút. Người đàn bà nhà Lannister đó là hoàng hậu của chúng ta. Và càng lúc bà ấy càng kiêu ngạo hơn.”

Ned nắm tay bà. “Tất nhiên chúng ta sẽ tổ chức tiệc, với các nhạc công, rồi Robert sẽ muốn đi săn. Ta sẽ lệnh cho Jory cùng một đội kỵ binh danh dự tới phía nam đón và hộ tống họ về đây. Chúa ơi, chúng ta sẽ thết đãi họ thế nào đây? Nàng nói họ đang trên đường rồi hả? Thằng cha chết tiệt đó.”

DAENERYS

Anh trai giơ váy dạ hội cho cô xem. “Nó đẹp đấy chứ. Chạm vào xem. Nào. Sờ vải thử xem.”

Dany chạm nhẹ vào nó. Lớp vải mềm mượt như thể cô đang lướt tay trên mặt nước. Cô không thể nhớ nổi đã bao giờ mình mặc thứ vải mềm mại thế này chưa. Nó làm cô sợ hãi rụt tay lại. “Của em thật à?”

“Một món quà từ Magister[4] Illyrio,” Viserys mỉm cười nói. Tối nay anh đang cao hứng. “Màu vải này hợp với màu mắt tím của em. Và em sẽ đeo đủ loại vàng và đá quý. Illyrio đã hứa rồi. Tối nay em phải lộng lẫy như một nàng công chúa.”

Một công chúa ư? Dany đã quên một công chúa trông thế nào rồi. Có lẽ cô thực sự còn chưa bao giờ biết. “Vì sao ông ấy lại cho chúng ta nhiều thế?” cô hỏi. “Ông ấy muốn gì từ chúng ta?” Gần nửa năm trước, họ đã sống trong nhà thầy, được ăn uống, được kẻ hầu người hạ. Dany mười ba, đủ lớn để biết những món quà hiếm khi tới mà không kèm với giá phải trả. Đặc biệt là ở đây, tại thành phố Pentos này.

“Illyrio không ngốc,” Viserys nói. Anh trông trẻ trung, mảnh khảnh với đôi tay xương xương và vẻ ốm yếu luôn hiện hữu trong đôi mắt màu hoa đinh tử hương nhàn nhạt. “Ông ta biết anh sẽ không quên bạn quên bè một **khi anh** đăng cơ.”

Dany không nói gì. Magister Illyrio là một người buôn bán gia vị, đá quý, xương rồng, và những thứ kém sạch sẽ khác. Ông ấy có bạn bè ở khắp chín Thành Phố Tự Trị, kể cả ở Vaes Dothrak và những vùng đất trong truyền thuyết ngoài biển Jade. Người ta cũng đồn rằng ông ta không kết giao bằng hữu vì sự phải bán giá rẻ cho họ. Dany đã nghe tất cả những lời đồn đại này trên phố. Nhưng cô thừa biết đừng nên hỏi anh ấy khi anh đang dệt mộng. Một khi anh đã giận thì thật kinh khủng. Viserys gọi đó là “đánh thức rồng.”

Anh treo chiếc váy lên cửa. “Illyrio sẽ đưa nô lệ tới giúp em sửa soạn. Hãy đảm bảo là người em không còn mùi chuồng ngựa nhé. Khal Drogo có tới một ngàn con ngựa, tối nay, ông ta sẽ tìm một loại ngựa khác.” Anh quan sát cô từ trên xuống dưới. “Sao trông em lừ đừ thế. Thẳng người lên.” Anh đặt tay lên vai cô. “Chúng ta sẽ thấy em ra dáng thiếu nữ thế nào.” Những ngón tay anh chạm nhẹ lên bầu ngực mới nhú của cô rồi nắm chặt núm vú. “Tối nay em không được làm anh thất vọng. Em không muốn đánh thức rồng đúng không?” Những ngón tay đó xoay người cô lại. Cô cảm nhận được bàn tay như gọng kìm đó qua lớp vải áo thô. “Đúng không?” anh nhắc lại.

“Vâng,” Dany ngoan ngoãn trả lời.

Anh trai mỉm cười. “Tốt.”

Khi anh đi khỏi, Dany tới bên cửa sổ và đăm chiêu nhìn mặt vịnh. Những tòa tháp vuông bằng gạch của Pentos in những chiếc bóng đen sì tạo đường nét tương phản với bóng nắng buổi chiều. Dany có thể nghe thấy tiếng hát của những tu sĩ áo đỏ khi họ thắp sáng ngọn lửa đêm và tiếng những đứa trẻ nghèo hò hét chơi đùa bên ngoài tường trang viên. Trong chốc lát, cô ước gì mình cũng được ra ngoài chơi đùa cùng chúng, được chạy trên đôi chân trần tới hụt hơi và thậm chí được mặc quần áo vá. Cô ước mình có thể sống mà không cần quá khứ cũng chẳng cần tương lai, hay tiệc tùng gì trong dinh thự của Khal[5] Drogo.

Ở nơi nào đó xa xa bên kia hoàng hôn, chạy ngang qua eo biển, có một vùng phủ kín đồi

xanh và cánh đồng hoa rực rỡ, nơi những con sông nước chảy êm đềm, những tòa tháp đá đen vươn lên từ những ngọn núi hùng vĩ màu xanh xám. Nơi đó có những kỵ sĩ mặc giáp cưỡi ngựa chiến đấu dưới lá cờ hiệu của các vị lãnh chúa. Dothraki gọi đó là vùng ***Rhaesh Anfahh*****,** vùng đất của người Andal. Ở những Thành Phố Tự Trị, họ gọi đó là Westeros và những Vương Quốc Hoàng Hôn. Anh trai cô thì đặt cho nó một cái tên đơn giản hơn, "Vùng đất của chúng ta." Đối với anh, cách gọi đó giống như lời cầu nguyện. Nếu anh nhắc đi nhắc lại nhiều, thần linh sẽ nghe thấy. "Đó là vùng đất chúng ta được thừa kế. Chúng ta bị phản bội mà mất nó, nhưng đó vẫn là vùng đất của chúng ta, mãi mãi của chúng ta. Rồng thiêng luôn luôn nhớ."

Và có lẽ Rồng thiêng luôn nhớ, còn Dany thì không. Cô chưa bao giờ nhìn thấy vùng đất anh cô nói rằng là của họ, cái vương quốc bên kia eo biển đó. Những nơi anh nói, nào là Casterly Rock và vùng Eyrie, Highgarden và Thung Lũng Arryn, Dorne và Diện Đảo, đối với cô chỉ là một câu chuyện. Hồi chạy trốn khỏi Vương Đô, khi bị quân phản loạn truy kích, Viserys mới chỉ là cậu bé tám tuổi, còn Daenerys vẫn đang nằm trong bụng mẹ.

Nhưng có vài lần, Dany đã tưởng tượng ra khung cảnh mà anh trai đã kể. Những chuyến bay lúc nửa đêm tới Dragonstone, ánh trăng tỏa sáng lung linh lên những cánh buồm đen. Anh trai Rhaegar của cô đã chiến đấu với Phản Vương trong màn nước đỏ máu của sông Trident và chết vì người phụ nữ anh ấy yêu. Cướp phá Vương Đô gồm những kẻ mà Viserys gọi là Chó Săn của Phản Vương, Lãnh chúa Lannister và Stark. Công chúa Elia xứ Dorne đã cầu xin chúng khi con trai thừa kế của Rheagar bị giật khỏi bầu vú bà và chết ngay trước mắt. Những cái sọ rồng cuối cùng bóng loáng tỏa xuống thứ ánh sáng vô hình từ trên tường phòng chầu trong khi Sát Vương dùng thanh kiếm vàng chém lìa cổ họng cha cô.

Cô được sinh ra **ở** Dragonstone chín tháng sau khi họ bỏ trốn, trong một con bão hè như muốn xé toang hòn đảo. Người ta kể lại rằng cơn bão ấy kinh khủng tới mức cả hạm đội Targaryen đã bị đắm trong khi thả neo. Những tảng đá khổng lồ cuốn phăng lan can tàu và đẩy những người bị thương xuống làn sóng dữ. Mẹ cô đã chết trong khi sinh, và vì điều đó anh trai Viserys chưa bao giờ tha thứ cho cô.

Cô không nhớ chút gì về Dragonstone. Sau khi đồng minh của bọn Phản Vương ra khơi với hạm đội mới đóng, họ lại phải bỏ chạy. Trước đây, họ trị vì Bảy Phụ Quốc, nhưng giờ họ chỉ còn lại Dragonstone, cái nôi của hoàng thất. Nhưng chuyện đó chẳng kéo dài lâu. Binh lính đóng quân tại đó đã định bán đứng họ cho Phản Vương. Nhưng tới một đêm, Ser Willem Darry cùng bốn người trung thành đã đột nhập vào phòng ngủ, mang cả hai anh em đi cùng với người vú em. Sau đó, họ lên thuyền ra khơi trong màn đêm mù tối vì sự an toàn của bờ biển Braavosia.

Cô nhớ mang máng về Ser Willem, một người đàn ông to lớn như một con gấu xám và bị chột một mắt. Ông ốm liệt giường nhưng vẫn nằm đó mà rống hét ra lệnh. Những người hầu cận bên cạnh ông sống trong sự sợ hãi, nhưng ông lại luôn đối tốt với Dany. Ông gọi cô là "Công chúa nhỏ," thi thoảng lại gọi là "Tiểu thư", và bàn tay ông mềm như da thuộc lâu ngày vậy. Ông chưa bao giờ rời khỏi giường và mùi bệnh tật đeo bám ông cả ngày lẫn đêm, một thứ mùi ngòn ngọt tới phát bệnh, ẩm ướt và nóng nực. Hồi đó, họ sống tại Braavos, trong một ngôi nhà lớn có cửa đỏ. Và **ở** đó Dany có phòng riêng với một cây chanh bên ngoài cửa sổ. Sau khi Ser Willem qua đời, những kẻ hầu cận đã trộm số tiền ít ỏi còn lại. Thế là hai anh em nhanh chóng bị đá đít ra khỏi ngôi nhà lớn. Dany đã khóc ròng khi cánh cửa đỏ đóng sập trước mắt họ mãi mãi.

Kể từ đó, họ đã đi lang thang khắp nơi, từ Braavos tới Myr, từ Myr tới Tyrosh, và rồi tới Qohor, Volantis và Lys, chưa bao giờ cố định một chỗ. Anh trai cô không cho phép vì những tay lính đánh thuê của Phản Vương luôn bám sát họ, anh khăng khăng như vậy dù Dany chưa bao giờ thấy một tên nào.

Lúc đầu, những quan chấp chính, những lái buôn và giới thương lưu luôn chào đón những thành viên cuối cùng của nhà Targaryen tới nhà dùng bữa cùng họ. Nhưng nhiều năm qua đi,

khi Phản Vương vẫn ngồi chễm chệ trên Ngai Sắt, những cánh cửa đóng sập lại và cuộc sống của họ trở nên khó khăn hơn. Ngày tháng trôi qua, họ phải bán đi những báu vật cuối cùng. Rồi những đồng xu cuối cùng có được từ việc bán vương miện của mẹ cô cũng chẳng còn. Trong những con hẻm nhỏ và quán rượu của Pentos, người ta gọi anh là "Vua Ăn Mày." Và Dany không muốn biết họ gọi cô là gì.

"Rồi sẽ có ngày chúng ta có lại tất cả, em gái ạ," anh đã hứa với cô như vậy. Thi thoảng cô nhìn thấy tay anh run lên khi nói tới điều đó. "Đá quý và gấm vóc, Dragonstone và Vương Đô, Ngai Sắt cùng Bảy Phụ Quốc, tất cả những gì họ giật khỏi tay chúng ta, chúng ta sẽ đòi lại." Viserys sống vì ngày đó. Còn tất cả những gì Daenerys muốn có chỉ là căn nhà lớn cửa đỏ, cây chanh ngoài cửa sổ và thời thơ ấu cô không hề biết tới.

Có tiếng người gõ cửa. "Vào đi," Dany nói và quay lưng lại.

Người hầu của Illyrio bước vào, cúi chào và làm việc của mình. Họ là những người nô lệ, một món quà từ một trong rất nhiều người bạn Dothraki của ông ta. Ở thành phố tự trị Pentos không có chế độ chiếm hữu nô lệ. Nhưng dù thế nào thì họ vẫn là nô lệ. Người phụ nữ đứng tuổi, người nhỏ thó và xám xịt như một con chuột, không bao giờ hé răng lấy nửa lời, nhưng đã có cô con gái nói thay bà. Chị ta có mái tóc dài đẹp, mắt xanh, tầm mười sáu tuổi, thường nói luôn miệng trong khi làm việc, rất được lòng Illyrio.

Họ đổ vào chậu tắm đầy nước nóng lấy từ nhà bếp và cho vào chút tinh dầu. Cô gái cởi bộ đồ vải thô khỏi người Dany và giúp cô bước vào bồn tắm. Nước bỏng rát, nhưng Dany không giãy giụa hay thét lên. Cô thích hơi nóng. Nó làm cô cảm thấy sạch sẽ. Hơn nữa, anh trai cô thường nói rằng, nhà Targaryen không biết nóng. "Gia đình của chúng ta là hậu duệ của rồng," anh nói. "Lửa nằm trong máu chúng ta."

Bà lão giúp cô gội mái tóc dài màu bạch kim và nhẹ nhàng chải tóc. Tất cả đều diễn ra trong im lặng. Cô gái chà lưng và chân cho cô rồi nói cô may mắn thế nào. "Drogo giàu có tới mức nô lệ nhà ông ấy cũng được đeo vòng vàng. Có hàng trăm người cưỡi ngựa trong ***Khalasa***[6] và lâu đài của ông ta tại Vaes Dothrak có hai trăm phòng với cánh cửa làm bằng bạc khối." Cô ấy còn nói nhiều điều hơn thế, nhiều hơn rất nhiều, nào là ***Khal*** đẹp trai thế nào, cao và dũng mãnh đến đâu, rồi thì ông ấy không biết sợ hãi trong chiến trận, rồi thì là một kỵ sĩ giỏi nhất và một cung thủ quỷ khóc thần sầu thế nào. Daenerys chỉ im lặng. Cô đã luôn nghĩ mình sẽ lấy Viserys khi lớn.

Trong nhiều thế kỷ, nhà Targaryen luôn kết hôn cận huyết cùng anh chị em mình, kể từ khi Aegon Đại Đế lấy chị gái mình. Viserys đã nói với cô hàng ngàn lần rằng, đó là cách để duy trì dòng máu thuần chủng; họ mang trong mình dòng máu của nhà vua, dòng máu vàng của người Valyria từ xa xưa, dòng máu của rồng thiêng. Rồng thiêng không kết bạn với những con vật tầm thường hoang dã trên đồng cỏ và nhà Targaryen không hòa trộn dòng máu của mình với giai tầng thấp kém. Nhưng giờ đây, dường như Viserys định bán cô cho một kẻ xa lạ, một kẻ man rợ.

Khi đã tắm sạch sẽ, những người nô lệ giúp cô ra khỏi thùng nước và lau người. Cô gái chải tóc cô cho tới khi chúng sáng lên như sợi bạc còn bà lão xức lên người cô thứ nước hoa mùi nồng nồng của vùng đồng bằng Dothraki, sau hai vành tai, ***ở*** cổ tay, bầu ngực, và cuối cùng mát lạnh nơi hai cánh hoa phía dưới giữa chân cô.

Họ mặc lên người cô mớ bòng bong mà Magister Illyrio gửi tới, rồi đến chiếc váy dạ hội bằng lụa màu mận chín hợp với màu mắt tím của cô. Cô gái giúp cô đi đôi dép, trong khi bà lão cài vương miện lên tóc và đeo vòng tay gắn những viên thạch anh lên tay cô. Cuối cùng là vòng cổ bằng vàng nặng nề với những chữ tượng hình Valyria cổ.

"Giờ công nương trông giống công chúa rồi đấy," cô gái hụt hơi nói khi xong việc. Dany liếc

nhìn hình ảnh của mình trong mảnh gương bạc mà Illyrio đã rất cẩn trọng chuẩn bị. Cô nghĩ, một công chúa ư? Nhưng rồi cô nhớ tới những gì cô gái kia đã nói, rằng Khai Drogo giàu có thế nào, giàu tới nỗi nô lệ còn được đeo dây chuyền vàng. Cô đột nhiên cảm thấy ớn lạnh và sởn gai ốc.

Viserys đang ngồi đợi bên ngoài khu hành lang mát rượi, bên bờ hồ, tay khỏa thành những vệt dài trên làn nước. Anh đứng dậy khi cô xuất hiện và nhìn cô từ trên xuống dưới một cách kỹ càng. "Đứng đó," anh nói. "Quay một vòng. Đúng rồi. Tốt. Trông em..."

"...rất quý phái," Magister Illyrio nói khi bước tới qua cổng vòm. Ông ta đi với vẻ uyển chuyển đáng ngạc nhiên đối với một người có thân hình béo núng nính như vậy. Bên dưới lớp vải lụa lùng nhùng màu đỏ lửa, những ngấn mỡ lắc lư theo từng bước đi. Những viên đá quý lấp lánh trên mỗi ngón tay ông. Người đàn ông này chắc đã bôi dầu bóng lên bộ râu màu vàng cho tới khi chúng sáng bóng như vàng thật. "Cầu Thần Ánh Sáng chúc phúc cho công nương trong một ngày may mắn nhất đời này, công chúa Daenerys," ông ta nói khi nắm lấy tay cô. Ông ta cúi đầu, khoe những chiếc răng vàng ệch bên dưới bộ râu vàng. "Công nương đẹp tuyệt, thưa bệ hạ, đẹp tuyệt trần," ông ta nói với người anh. "Drogo sẽ mê mẩn cho mà xem."

"Em ấy gầy quá," Viserys nói. Tóc anh cũng mang màu bạch kim như cô, được buộc gọn ra sau bằng một cái trâm hình rồng, vẻ cương nghị càng làm nổi bật những đường nét gân guốc trên khuôn mặt anh. Anh đặt tay lên đốc kiếm Illyrio cho mượn, rồi nói, "Ông có chắc Khal Drogo thích một đứa trẻ không?"

"Công nương là người dòng dõi. Cô ấy đủ lớn đối với ***Khal*** rồi," Illyrio đã nói điều ấy với anh không phải lần đầu tiên.

"Nhìn công nương xem. Mái tóc bạch kim, đôi mắt tím... không nghi ngờ gì nữa, không còn nghi ngờ gì nữa... cô ấy có dòng máu của Valyria xa xưa, lại mang thân phận cao quý, con gái của đức vua đời trước, em gái của một vị vua mới. Công nương chắc chắn sẽ quyến rũ được Drogo của chúng ta." Khi ông ta buông tay cô, Daenerys thấy toàn thân mình run rẩy.

"Ta thấy," anh trai cô nghi ngờ nói. "Bọn man di có những sở thích quái dị. Nào là trai trẻ, ngựa, cừu..."

"Tốt nhất đừng nói điều đó với Khal Drogo," Illyrio nói.

Cơn giận dữ bốc lên trong đôi mắt màu hoa đinh tử hương nhạt, "Ông cho ta là đồ ngốc chắc?"

Tên nhà giàu kia cúi đầu, "Thần tôn sùng ngài như một vị vua. Mà những vị vua thường không chấp nhặt với dân thường. Thần xin lỗi nếu làm ngài phật ý." Ông ta quay đi và vỗ tay gọi người hầu.

Những con phố Pentos đã tối như hũ nút khi họ lên kiệu. Hai người hầu đi đầu dẫn đường, mang theo những chiếc đèn dầu được trạm trổ tinh vi với ô kính màu xanh dương, trong khi một tá đàn ông lực lưỡng khiêng những chiếc kiệu trên vai. Đằng sau những tấm rèm, bên trong không khí bức bối và tù túng. Dany có thể ngửi thấy mùi khó chịu bốc ra từ cơ thể béo bệnh của Illyrio qua mùi nước hoa hăng hắc của ông ta.

Viserys, nằm ườn trên gối bên cạnh cô, chẳng buồn để ý thứ gì. Tâm trí anh đang vượt qua eo biển. "Chúng ta không cần toàn bộ ***Khalasar*** của hắn," Viserys nói. Những ngón tay anh nghịch ngợm chuôi kiếm, dù Dany biết anh chưa từng dùng tới đao kiếm một cách nghiêm chỉnh. "Mười ngàn là đủ. Ta có thể quét sạch Bảy Phụ Quốc với mười ngàn quân Dothraki. Vương quốc sẽ trở về với chủ nhân hợp pháp của nó. Tyrel, Redwyne, Darry, Greyjoy, họ chẳng yêu quý Phản Vương hơn ta. Những người xứ Dorne sẽ đốt cháy tất cả để trả thù cho Elia và

những người con của chị gái ta. Và chúng ta sẽ có thêm thần dân. Họ sẽ gào thét vì nhà vua của mình." Anh lo lắng nhìn Illyrio.

"Họ sẽ làm vậy, đúng không?"

"Họ là con dân của ngài, và họ yêu kính ngài," Illyrio trơn tru đáp lời. "Trong khắp các trang ấp tại vương quốc, những người đàn ông đang bí mật nâng cốc mừng sức khỏe của ngài, còn những người phụ nữ may những lá cờ hình rồng và giấu chúng chờ ngày ngài vượt biển trở về." Ông nhún vai. "Đó là những gì mật thám nói với tôi." Dany không có mật thám nên cô không biết mọi người bên kia eo biển đang làm gì hay nghĩ gì, nhưng cô không tin những lời đường mật của Illyrio, cũng như cô không tín bất cứ điều gì về Illyrio. Nhưng anh trai cô lại khấp khởi gật gù. "Ta sẽ tự mình giết chết Phản Vương," một người chưa bao giờ biết tới chém giết như anh đang thề hứa. "Như hắn đã giết chết anh Rhaegar. Và cả Lannister Sát Vương nữa, vì điều hắn đã làm đối với cha ta."

"Thế là hợp lý nhất," Illyrio nói. Dany có thể thấy nụ cười khẩy trên đôi môi dày của lão, nhưng anh trai cô lại không để ý. Anh gật đầu, kéo rèm và nhìn đăm đăm vào màn đêm tĩnh lặng. Dany biết anh đang một lần nữa chìm vào hồi tưởng về trận Trident.

Dinh cơ chín tòa tháp của Khai Drogo nằm bên cạnh vịnh, bao quanh bởi những bức tường gạch cao ngất màu trắng ngà. Illyrio nói đây là món quà của những phú thương Pentos dành tặng cho ***Khal.*** Những thành phố tự trị luôn hào phóng đối với những mã tướng. "Không phải vì chúng ta sợ bọn man di đó," Illyrio giải thích kèm một nụ cười. "Theo lời thề của những tu sĩ áo đỏ, Thần Ánh Sáng bảo vệ chúng tôi khỏi một ngàn Dothraki.... Nhưng vì sao chúng tôi phải thách thức chúng, trong khi cái giá dành cho tình hữu ái lại quá rẻ mạt như vậy?"

Kiệu dừng lại trước cổng. Một tên lính hầu vén mạnh những tấm rèm. Làn da màu đồng và đôi mắt hạnh nhân màu đen của người Dothraki, nhưng khuôn mặt hắn lại nhẵn thín và đội mũ đồng có ngạnh của thái giám. Hắn lạnh lùng nhìn một lượt. Hương sư Illyrio gào lên gì đó bằng tiếng Dothraki trọ trẹ. Tên lính gác đáp lại và vẫy tay để họ qua cổng.

Dany để ý thấy tay anh trai nắm chặt đốc kiếm. Hình như anh cũng hoảng sợ giống cô. "Tên thái giám hỗn xược," Viserys lầm bầm khi kiệu đi về phía dinh thự.

Illyrio nói ngọt như mía lùi. "Có nhiều người quan trọng dự buổi tiệc tối nay. Những kẻ đó đều có đầy rẫy kẻ thù. Khal phải bảo vệ khách của mình, bảo vệ chính mình, thưa bệ hạ. Chắc chắn Phản Vương sẽ trả giá cao cho đầu của ngài đấy."

"À đúng rồi," Viserys ủ ê nói. "Illyrio, ta thề với ông là hắn đang thử làm điều đó. Những tên lính đánh thuê của hắn theo đuôi chúng ta suốt. Ta là con rồng cuối cùng, và hắn không thể ngủ ngon khi ta còn sống."

Kiệu chậm lại rồi dừng hẳn. Những tấm màn được vén lên, một tên nô lệ đưa tay giúp Daenerys bước ra khỏi kiệu. Cô để ý, hắn đeo vòng cổ bằng đồng bình thường. Viserys theo sau, tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm. Còn Illyrio, phải hai người đàn ông lực lưỡng mới giúp ông ta đứng dậy nổi.

Trong dinh thự, không khí nặng mùi gia vị, mùi khói, mùi chanh ngọt và quế. Họ được hộ tống đi qua lối vào, nơi những khối kính màu mô tả về ngày tàn của Valyria. Dầu cháy trong những ngọn đèn sắt đen trên tất cả những bức tường. Một thái giám ngân giọng vừa ngọt ngào vừa the thé báo hiệu họ đến, "Viserys Đệ Tam nhà Targaryen, Vua của người Andal, Rhynar và Tiền Nhân, Đại Vương của Bảy Phụ Quốc và người bảo vệ Vương quốc. Em gái, Daenerys Stormborn, công chúa đảo Dragonstone. Khách mời danh dự, Illyrio Mopatis, Hương sư của thành phố tự trị Pentos."

Họ bước qua gã thái giám vào một cái sân nhỏ với màu trắng ngà chủ đạo. Ánh trăng tô màu bàng bạc lên những tán lá. Rất nhiều người là những mã tướng Dothraki, vóc dáng to **lớn** với nước da nâu đỏ, ria buộc lại bằng những vòng tròn kim loại và mái tóc đen bóng dầu được bện dài tới bụng. Trong số đó còn có những kẻ giết thuê, những kẻ chuyên bán đao kiếm, Pentos, Myr và Tyrosh, một vị tu sĩ áo đỏ thậm chí còn to béo hơn cả Illyrio, những người đàn ông râu tóc rậm rạp tới từ Cảng Ibben và những lãnh chúa Đảo Summer với nước da đen như gỗ mun. Daenerys nhìn tất cả bọn họ băn khoăn... rồi đột nhiên thấy sợ khi nhận ra cô là người phụ nữ duy nhất **ở** đây.

Illyrio thì thầm với họ. "Ba người kia là những kỵ sĩ tâm phúc của Drogo," ông nói. "Đứng cạnh cây cột là Khal Moro, với con trai là Rhogoro. Người đàn ông với bộ râu xanh kia là anh trai của Quan chấp chính Tyros, người đứng sau hắn là Ser Jorah Mormont."

Cái tên cuối cùng khiến Daenerys chú ý. "Một hiệp sĩ?"

"Đúng thế " Illyrio cười. "Được chính Đại Tư Tế xức cho bảy thứ dầu thơm đó."

"Ông ta làm gì **ở** đây?" cô buột miệng.

"Phản Vương muốn đầu ông ta," Illyrio nói với họ. "Vài chuyện vặt ấy mà. Hắn đã bán vài tên săn trộm cho gã buôn nô lệ Tyros thay vì đưa chúng cho Đội Tuần Đêm. Như thế là vi phạm luật pháp. Đáng ra một người đàn ông phải có quyền định đoạt số phận tài sản của mình chứ."

"Tôi muốn nói chuyện với Ser Jorah trước khi tiệc tàn," anh trai cô nói. Dany thấy mình đang tò mò nhìn người hiệp sĩ. Ông ta tầm trung niên, khoảng bốn mươi tuổi, hói đầu, nhưng vẫn khỏe mạnh và cường tráng. Thay vì mặc đồ lụa và cốt tông, ông ta mặc đồ bằng len và da, chiếc áo chẽn màu xanh đen, thêu hình một con gấu đen đứng bằng hai chân.

Cô vẫn đang nhìn người đồng hương lạ mặt kia khi hương sư Illyrio đặt bàn tay ướt mồ hôi lên vai cô. "Đằng kia, thưa công chúa," ông ta thì thầm, **"*Khal* đấy."**

Dany muốn chạy trốn, nhưng anh Viserys đang nhìn cô, và nếu cô làm anh thất vọng, cô sẽ đánh thức rồng thiêng. Lo lắng, cô quay người nhìn người đàn ông mà Viserys mong sẽ cưới cô trước tối nay.

Cô nghĩ người hầu gái đã không nói sai, Khal Drogo cao hơn một cái đầu so với người cao nhất trong phòng, nhưng lướt đi nhẹ nhàng, uyển chuyển như con báo trong bầy thú của Illyrio. Anh ta trẻ hơn cô nghĩ, không ngoài ba mươi, làn da màu đồng sáng bóng với bộ râu dày được buộc gọn gàng bằng những vòng tròn bằng vàng và đồng.

"Thần phải đi chào hỏi đây," Illyrio nói. "Đợi **ở** đây. Thần sẽ đưa hắn tới."

Viserys nắm lấy tay cô trong khi Illyrio khệnh khạng tới chỗ ***Khal*,** những ngón tay anh nắm quá mạnh khiến cô đau. "Em có nhìn thấy đuôi sam của hắn không, em gái yêu quý?"

Đuôi sam của Drogo đen như màn đêm và nặng mùi tinh dầu, trên đó treo vài quả chuông nhỏ kêu leng keng theo từng bước chuyển động. Tóc anh ta dài quá thắt lưng, thậm chí dài qua cả mông, đuôi tóc phải dài tới tận đùi.

"Em xem tóc hắn dài thế nào chưa?" Viserys nói. "Cứ mỗi khi Dothraki thua trận, họ sẽ cắt bím tóc, và cả thế giới sẽ biết tới nỗi nhục của họ. Khal Drogo chưa thua một trận nào. Hắn sẽ là Aegon Chúa Rồng thứ hai. Còn em sẽ là hoàng hậu của hắn."

Dany nhìn Khai Drogo. Gương mặt anh ta khắc khổ và dữ tợn, đôi mắt lạnh và đen như mã não. Thi thoảng Viserys làm cô đau những khi cô "đánh thức rồng", nhưng anh không khiến cô

sợ như người đàn ông này. “Em không muốn làm hoàng hậu của hắn,” cô nghe giọng mình lí nhí.

“Làm ơn, làm **ơn** đi Viserys. Em không muốn, em muốn về nhà.”

“Nhà?” **Anh** vẫn cố nói nhỏ, nhưng cô có thể nghe thấy mùi tức giận trong đó. “Chúng ta làm sao mà về nhà được, hả em gái? Chúng đã cướp nhà của chúng ta rồi!” Anh lôi cô vào trong bóng tối, khuất tầm mắt, những ngón tay bấm vào da thịt cô. ***“Chúng ta về nhà thế nào?”*** anh nhắc lại, ý nói tới Vương Đô, tới Dragonstone, và tất cả vương quốc họ đã mất.

Dany chỉ muốn nói tới căn phòng **ở** dinh thự của Illyrio, không phải nhà thật sự. Nhưng anh cô không muốn nghe. Anh ấy không còn ngôi nhà nào nữa. Kể cả căn nhà lớn cửa đỏ cũng không phải là nhà của anh. Những ngón tay anh đâm vào da thịt cô, như đòi hỏi một câu trả lời. “Em không biết,” cuối cùng cô nói, giọng nghẹn ngào. Nước mắt rơi ướt đẫm khuôn mặt.

“Anh lại biết đó,” giọng anh sắc lạnh. “Chúng ta sẽ về nhà cùng với một đội quân, thưa em gái bé nhỏ. Với đội quân của Khal Drogo, đó chính là cách chúng ta về nhà. Em phải lấy hắn và lên giường với hắn. Em phải làm.” Anh cười với cô mỉa mai.

“Anh sẽ để cả *Khalasar* làm tình với em nếu cần thiết, em gái yêu quý, tất cả bốn mươi ngàn tên lính, và ngựa của chúng nữa, nếu đó là cái giá anh phải trả để có được quân đội. Hãy biết ơn vì chỉ có mình Drogo thôi. Rồi theo thời gian, em sẽ học được cách yêu thương hắn. Giờ hãy lau khô nước mắt đi. Illyrio sẽ đưa hắn tới đây, và hắn sẽ không được thấy em khóc.”

Dany quay người lại và thấy điều đó là thật. Magister Illyrio, vừa cười và cúi đầu, đang đưa Khal Drogo tới nơi họ đứng. Cô đưa tay quệt vội đi những giọt nước mắt.

“Cười đi,” Viserys căng thẳng thì thầm, tay vin vào đốc kiếm. “Đứng thẳng lên để hắn thấy ngực em. Thần thánh **ơi**, em vẫn còn nhỏ quá.”

Daenerys vươn thẳng người, ưỡn ngực về phía trước và mỉm cười.

EDDARD

Các vị khách đổ dồn về phía lâu đài, ào ạt như một dòng sông lấp lánh với vàng, bạc và thép sáng loáng - những thanh kiếm và lưỡi mác của ba trăm quân cầm cờ và hiệp sĩ. Trên đầu họ cả tá cờ xí với hình con nai đội mũ miện của nhà Baratheon bay phấp phới theo cơn gió phương bắc.

Ned thấy rất nhiều kỵ sĩ. Trong đó có Ser Jaime Lannister với mái tóc sáng như vàng ròng, Sandor Clegane với khuôn mặt bị bỏng trông thật khủng khiếp. Cậu bé cao lêu nghêu ngồi cạnh chỉ có thể là thái tử, còn người nhỏ thó đằng sau chắc chắn là Quỷ Lùn, Tyrion Lannister.

Nhưng người đàn ông to lớn dẫn đầu đoàn người, đi giữa hai kỵ sĩ trong chiếc áo choàng màu trắng như tuyết của Ngự lâm quân, dường như hoàn toàn xa lạ với Ned... cho tới khi ông ta ghìm cương ngựa bằng một tiếng hét quen thuộc, rồi lao tới Ned với một cái ôm mạnh tới mức như muốn bẻ người ta gãy xương tới nơi.

"Ned! Thật vui nhìn thấy khuôn mặt đơ đơ của anh." Nhà vua nhìn ông từ trên xuống dưới rồi cười lớn. "Anh chẳng thay đổi gì cả."

Giá mà Ned có thể nói điều tương tự. Mười lăm năm qua đi, khi họ chiến đấu trên lưng ngựa giành ngôi báu, Lãnh chúa vùng Storm's End là một người mày râu nhẵn nhụi, ánh mắt trong sáng, thân hình lực lưỡng đúng như hình mẫu lý tưởng trong lòng các quý cô. Với chiều cao hơn **1,9** m, trông ngài vượt trội những người khác. Và khi mặc áo giáp và đội mũ trụ có gia huy, ngài như một người khổng lồ với sức mạnh phi thường. Ngài chọn cho mình một cây búa chiến sắt có ngạnh mà Ned chỉ có thể nhấc lên tí chút mà thôi. Những ngày đó, mùi da thuộc và máu ám lấy người ngài như nước hoa vậy.

Lần cuối cùng Ned gặp nhà vua là trước vụ nổi loạn của Balon Greyjoy chín năm về trước, khi nhà Sói tuyết và Nai sừng tấm họp lại để kết liễu tham vọng của kẻ tự xưng là Vua Đảo Sắt. Từ cái đêm họ đứng bên nhau trước pháo đài thất thủ của Greyjoy, nơi Robert chấp nhận sự đầu hàng của gã lãnh chúa chiến bại, Ned bắt con trai Theon của hắn làm con tin và làm lính dưới quyền. Giờ đây, nhà vua chắc hẳn đã tăng ít nhất năm chục cân, bộ râu đen xồm xoàm phủ kín chiếc cằm đôi cùng đôi má phúng phính, không gì có thể che được cái bụng bự và những quầng thâm quanh mắt.

Nhưng giờ Robert là vua của Ned, không còn chỉ là bạn, vì thế ông đáp lại đơn giản. "Thưa bệ hạ, Winterfell là của ngài."

Những người khác cũng bắt đầu xuống ngựa. Hoàng hậu của Robert, Cersei Lannister bước xuống cùng lũ trẻ. Chiếc xe ngựa họ sử dụng gồm hai khoang lớn bằng gỗ sồi và được bốn mươi con ngựa to lớn kéo. Nó quá to không thể đi qua cổng lâu đài. Ned quỳ xuống tuyết hôn nhẫn hoàng hậu, trong khi Robert ôm Catelyn như ôm một người em gái lâu ngày không gặp. Sau đó lũ trẻ được dẫn tới, giới thiệu và được cả hai bên đồng tình.

Chỉ tới khi màn chào hỏi xã giao xong xuôi, nhà vua mới nói với chủ nhà, "Đưa tôi xuống viếng hầm mộ gia đình đi Eddard. Tôi muốn tỏ lòng kính trọng với người đã khuất."

Ned thích ngài như thế này, vì vẫn nhớ tới cô ấy sau ngần ấy năm. Ông cho người mang tới một cây đèn. Họ không nói gì thêm. Hoàng hậu bắt đầu cự nự rằng họ đi từ lúc bình minh, mọi người đã mệt mỏi và ngấm lạnh, chắc chắn họ cần nghỉ ngơi lấy sức trước. Người chết có thể chờ đợi được. Robert nhìn hoàng hậu không nói gì thêm nữa; người anh sinh đôi Jaime đã lặng

lẽ kéo tay cô ta đi.

Họ cùng nhau xuống hầm mộ, Ned cùng với vị vua mà giờ ông khó lòng nhận ra. Những bậc đá vòng quanh rất hẹp. Ned đi trước cầm đèn. "Ta bắt đầu nghĩ rằng sẽ không tới được Winterfell," Robert phàn nàn trong khi đi xuống. "Ở phía nam, theo cái cách người ta nói về Bảy Phụ Quốc của ta, người ta đã quên mất rằng công lao của anh cũng lớn như sáu công hầu khác."

"Chuyến đi vui chứ, thưa bệ hạ?"

Robert khịt mũi. "Những gốc cây, rừng già rồi cánh đồng, và cả cái nhà trọ chết tiệt ở phía bắc Neck nữa. Ta chưa bao giờ thấy nhiều đất hoang đến thế. Dân của anh đâu hết cả rồi?"

"Chắc họ xấu hổ không muốn ra ngoài," Ned đùa. Ông cảm thấy gió lạnh từ bên trên và hơi lạnh bốc lên **từ lòng đất. "Ít khi họ có cơ hội nhìn thấy nhà vua** phương bắc mà."

Robert lại khịt mũi. "Cứ như họ trốn dưới tuyết vậy. **Tuyết đó,** Ned!" Nhà vua vịn tay lên tường khi bước xuống cầu thang.

"Tuyết cuối hè là chuyện hết sức bình thường," Ned nói. "Thần mong là ngài không gặp phiền phức gì. Thường chỉ là tuyết mỏng thôi mà."

"Lũ Ngoại Nhân đã lấy đống tuyết mỏng chết tiệt của anh rồi," Robert chửi thề. "Nơi này không biết sẽ thế nào vào mùa đông. Nghĩ thôi mà ta đã thấy rùng mình rồi."

"Mùa đông rất khắc nghiệt," Ned thừa nhận. "Nhưng nhà Stark chịu đựng được. Chúng tôi luôn chịu được."

"Anh nên xuống phương nam," Robert nói. "Anh cần nếm trải hương vị mùa hè trước khi nó trôi qua. Ở Highgarden có những cánh đồng hoa hồng vàng trải dài ngút tầm mắt. Trái cây chín mọng tan trong miệng anh, nào là đào, là lựu, anh chưa bao giờ được nếm những vị ngọt đó đâu. Rồi anh sẽ thấy, ta có mang cho anh một ít. Ở Storm's End, dù có gió biển nhưng thời tiết ban ngày vẫn vô cùng nóng nực khiến anh chẳng buồn nhúc nhích. Và anh phải tới xem các thị trấn đó Ned! Hoa nở khắp nơi, chợ bày bán đầy thức ăn, rượu mùa hè rẻ và ngon tới mức anh chỉ cần ngửi đã say rồi. Ai ai cũng mập ú, say xỉn và giàu có." Đức vua cười sảng khoái, tay vỗ vỗ vào cái bụng như thùng phi. "Và **những cô gái nữa,** Ned!" ngài reo lên, mắt lấp lánh. "Tôi thề, phụ nữ **ở** đó mất hết cả xấu hổ dưới cái nắng nóng. Họ bơi trần trên sông, ngay dưới lâu đài. Kể cả trên những con phố, trời quá nóng đến nỗi không thể mặc nổi đồ da hay lông, vì thế họ đi dạo trong những bộ váy ngắn bằng lụa nếu có tiền hoặc bằng cốt tông. Nhưng rồi kiểu gì họ cũng đổ mồ hôi và quần áo dính vào người, họ cũng như **ở** trần thôi."

Robert Baratheon luôn là người phàm ăn, mẫu người biết hưởng thụ. Điều này không thay đổi khi tới nhà Eddard Stark. Nhưng Ned không thể nào không để ý thấy những thú vui kia đã gây ảnh hưởng xấu tới nhà vua. Robert thở nặng nhọc khi xuống tới bậc thang cuối cùng, mặt đỏ lựng dưới ánh đèn khi họ bước vào bóng tối của hầm mộ.

"Thưa bệ hạ," Ned kính cẩn nói. Ông giơ đèn soi một khoảng bán nguyệt rộng. Bóng tối lan tỏa khắp gian phòng. Ánh đèn heo hắt chạm tới những viên đá lót sàn và chiếu sáng một hàng dài những cột đá hoa cương trong bóng tối. Giữa những cột đá tượng người chết ngồi trên những chiếc ngai đá dựa vào tường, quay lưng với những quan tài khác. "Em ấy nằm ở phía cuối, cùng Cha và Brandon."

Ông dẫn đường qua những hàng cột. Robert im lặng theo sau, run rẩy vì cái lạnh trong lòng đất. Dưới đây luôn lạnh lẽo. Tiếng bước chân vang trên những phiến đá và vọng lại trong hầm mộ khi đi giữa những thi thể nhà Stark. Những lãnh chúa vùng Winterfell đang quan sát họ.

Chân dung của họ được tạc vào mặt quan tài đá. Họ ngồi thành một hàng dài, đôi mắt đá nhìn chăm chăm vào bóng tối vĩnh hằng, trong khi những con sói đá khổng lồ ôm lấy chân họ. Bóng tối khiến những sinh vật đá trở nên sống động khi người sống ngang qua.

Theo phong tục cổ xưa, một thanh trường kiếm bằng sắt được đặt trên lòng mỗi cố Lãnh chúa Winterfell, để giữ linh hồn thù hận của họ ngủ yên trong hầm mộ. Thanh kiếm cổ nhất đã han gỉ sắp trở thành cát bụi, chỉ còn lại chút sắt vụn đỏ trên phiến đá. Ned phân vân không hiểu vậy những linh hồn đó có tự do bay lượn khắp lâu đài không. Ông mong là không. Lãnh chúa Winterfell đầu tiên là một người đàn ông khắc nghiệt như chính mảnh đất họ trị vì. Hàng thế kỷ sau khi Chúa Rồng vượt biển, họ đã thề không kết giao với bất cứ ai, mãi mãi là Vua Phương bắc.

Ned dừng lại trước quan tài đá cuối cùng và giơ ngọn đèn lên. Hầm mộ phía trước họ chìm trong bóng tối, nhưng **ở** đó, hầm mộ hoàn toàn trống rỗng; những hố đen đang chờ đợi người chết, chờ đợi ông cùng con cái. Và Ned không muốn nghĩ tới. "Ở đây," ông nói với nhà vua.

Robert im lặng gật đầu, quỳ xuống và cúi đầu.

Trước mặt họ là ba ngôi mộ nằm cạnh nhau. Lãnh chúa Rickard Stark, cha Ned, có một khuôn mặt dài và nghiêm nghị.

Người thợ xây đá hiểu ông quá rõ. Ông ấy ngồi nghiêm nghị trong im lặng, những ngón tay đá nắm chặt lấy thanh kiếm trong lòng, dù lúc sinh thời, những thanh kiếm đã phản bội ông. Hai ngôi mộ nhỏ hai bên là mộ phần con cái ông.

Brandon chết **ở** tuổi hai mươi, vì lệnh của vị Vua Điên Aerrys Targaryen, vài ngày trước lễ cưới với Catelyn Tully vùng Riverrun. Cha ông buộc lòng phải nhìn đứa con mình từ bỏ cõi đời, người xứng đáng thừa kế ngai vàng, người anh cả, người sinh ra để trị vì.

Lyanna chỉ mới mười sáu, một thiếu nữ đáng yêu vô cùng. Ned yêu em bằng cả trái tim, Nhưng Robert còn yêu cô hơn hết thảy. Cô ấy sắp trở thành cô dâu của ngài.

"Cô ấy đẹp hơn thế này," nhà vua nói sau một khoảng lặng dài. Mắt ông nhìn dán vào khuôn mặt Lyanna, như thể cô ấy vẫn còn sống sờ sờ trước mắt. Cuối cùng ông đứng lên, ngại ngùng vì cân nặng của mình, "À, chết tiệt, Ned, anh phải chôn nàng thế này sao?" Giọng ngài lạc đi vì ký ức đau buồn. "Nàng xứng đáng được nhiều hơn là bóng tối ảm đạm này..."

"Em ấy là người nhà Stark vùng Winterfell," Ned chậm rãi nói. "Đây là nơi của em ấy."

"Đáng ra nàng phải được chôn trên đồi, dưới một tán cây xanh mát, với ánh mặt trời và những đám mây lơ lửng trôi, và cả những cơn mưa thanh tĩnh nữa."

"Thần đã ở bên cạnh khi em ấy ra đi," Ned nhớ lại. "Em ấy muốn được trở về nhà, được yên nghỉ cạnh Brandon và Cha," Ông vẫn nhớ rõ lời cô nói trước lúc lâm chung, **Hứa với em,** cô khóc, trong căn phòng ngập mùi máu và hoa hồng. **Hứa với em đi Ned.** Cơn sốt đã cướp đi sự yếu ớt mong manh và giọng cô trở nên thì thào, nhưng lời ông hứa khiến nỗi sợ biến mất khỏi đôi mắt người em gái. Ned nhớ cách cô cười, những ngón tay cô đã nắm chặt bàn tay ông thế nào khi từ bỏ cõi đời, nhớ những cánh hoa hồng rơi khỏi tay cô, rữa nát và đen đúa. Sau đó ông không còn nhớ gì nữa. Họ tìm thấy ông ôm chặt thân xác cô, câm lặng khóc. Người trông giữ đầm lầy, Howland Reed đã gỡ tay cô ra và nói. "Tôi sẽ mang hoa cho cô ấy mỗi khi có thể, Lyanna rất thích hoa."

Nhà vua chạm vào má cô, những ngón tay vuốt ve tảng đá thô nhám nhẹ nhàng như đó là da thịt người sống. "Tôi thề giết chết Rhaegar vì điều hắn đã làm với nàng."

“Ngài đã làm được,” Ned nhắc nhở.

“Mới chỉ có một lần,” Robert cay đắng nói.

Họ cùng nhau tới khúc sông cạn của dòng Trident trong khi trận chiến đang diễn ra chung quanh. Robert cầm cây rìu chiến và đội mũ trụ có gạc hươu. Còn thái tử Targaryen mặc giáp đen với gia huy rồng ba đầu, dát hồng ngọc lấp lánh như đốm lửa dưới ánh mặt trời. Nước sông Trident đỏ bầm quanh chân ngựa khi họ đánh qua đánh lại, đến khi nhát búa cuối cùng của Robert đập bẹp con rồng và lồng ngực bên dưới. Khi Ned tới nơi, Rhaegar đã nằm chết trên dòng suối, trong khi binh lính của hai đạo quân cào cấu bộ giáp để lấy những viên hồng ngọc.

“Trong mỗi giấc mơ hằng đêm, tôi đều giết hắn,” Robert thừa nhận. “Hắn chết ngàn lần cũng chưa đủ.”

Ned không thể nói gì thêm. Sau một khoảng lặng, ông nói. “Bệ hạ, chúng ta nên về thôi. Hoàng hậu đang đợi.”

“Lũ Ngoại Nhân đã cướp mất vợ ta,” Robert thì thầm chua xót, quay bước về phía con đường, tiếng bước chân dường như nặng nề hơn. “Và nếu còn nghe từ ‘bệ hạ’ thêm một lần nữa, ta sẽ cắm đầu anh lên cọc đó. Chúng ta không chỉ có tình quân thần không thôi đâu.”

“Thần không quên,” Ned bình tĩnh đáp. Khi nhà vua không nói gì, ông tiếp tục, “Nói cho thần nghe về Jon đi.”

Robert lắc đầu. “Ta chưa bao giờ thấy một người nào bệnh nhanh tới vậy. Bọn ta đã đấu thương ngựa trong ngày sinh nhật con trai ta. Nếu anh thấy Jon lúc đó, anh sẽ nghĩ ông ấy dường như bất tử. Vậy mà chỉ sau một đêm, ông ấy đã ra đi. Căn bệnh như lửa thiêu đốt ruột gan ông ấy. Nó thiêu cháy toàn bộ con người ông.”

Ngài dừng lại trước một cột đá, đằng trước hầm mộ của nhà Stark. “Ta thích ông già đó.”

“Chúng ta đều vậy,” Ned ngừng một lúc. “Catelyn lo sự cho em gái mình. Lysa chịu đựng sự đau buồn thế nào?”

Robert cắn môi. '“Thật ra không tốt lắm,” ngài thừa nhận. “Ta nghĩ mất Jon đã khiến bà ấy điên mất rồi, Ned ạ. Bà ấy đưa thằng nhỏ về Eyrie. Trái với mong muốn của ta. Ta hy vọng để lãnh chúa Tywin Lannister vùng Casterly Rock nhận thằng bé làm con nuôi. Jon không có anh em trai, không còn người con nào khác. Làm sao ta có thể để một người phụ nữ nuôi nấng thằng bé trưởng thành?”

Ned không nghĩ nên giao một thằng bé cho con rắn độc Tywin, nhưng không nói ra. Có những vết thương cũ không bao giờ khép miệng, vẫn rỉ máu bởi những lời mong manh nhất. “Một người vợ vừa mới mất chồng,” ông cẩn trọng nói. “Có lẽ người mẹ sợ mất thêm cả đứa con nữa. Thằng bé còn nhỏ quá.”

“Nó mới có sáu tuổi, và tiếc rằng, nó đã trở thành Lãnh chúa vùng Eyrie, chúa nhân từ quá nhỉ,” nhà vua chửi thề. “Lãnh chúa Tywin chưa từng chịu bảo hộ một ai. Lysa phải lấy làm vinh dự chứ. Nhà Lannister là một danh gia vọng tộc. Vậy mà bà ta lại từ chối. Sau đó bà ta ra đi trong màn đêm, không để lại gì. Cersei rất bực.” Ngài thở dài thườn thượt. “Thằng bé được đặt theo tên của ta đấy, anh biết không? Robert Arryn. Ta đã thề bảo vệ nó. Sao ta có thể để mẹ nó cướp **nó đi** như **vậy?”**

“Nếu ngài muốn, tôi sẽ chăm sóc nó,” Ned nói. “Lysa sẽ đồng ý thôi. Cô ấy và Catelyn khá gần gũi, và cô ấy cũng có thể tới đây.”

“Một đề nghị thật hào phóng đó bạn hiền,” nhà vua nói, “nhưng quá muộn rồi. Lãnh chúa Tywin đã đồng ý. Nuôi dưỡng đứa trẻ **ở** nơi khác sẽ là một sự lăng mạ ông ta.”

“Tôi quan tâm tới cháu họ mình hơn là lòng tự trọng của Lannister,” Ned tuyên bố.

“Đó là vì anh không ngủ cùng người nhà Lannister đấy thôi.” Robert cười, tiếng cười vang vọng trong hầm mộ và dội lên trần nhà, để lộ hàm răng trắng dưới bộ râu rậm rì. “À, Ned” ông nói, “anh vẫn còn nghiêm túc quá.” Ngài đặt tay lên vai Ned. “Ta định đợi vài ngày nữa mới nói chuyện này với anh, nhưng giờ thấy không cần thiết nữa. Nào, ta đi thôi.”

Họ trở về. Những đôi mắt đá dường như vẫn còn dõi theo họ. Nhà vua vẫn đặt tay trên vai Ned. “Chắc anh phải phân vân vì sao ta lại tới Winterfell sau một quãng thời gian dài.”

Ned cũng nghi ngờ nhưng không nói ra. “Chắc vì nhớ bạn nhớ bè,” ông nhẹ nhàng nói. “Và vì Tường Thành. Bệ hạ cần nhìn thấy nó, cần đi trên chiến hào và nói chuyện cùng với những người lính ở đó. Đội Tuần Đêm giờ chỉ là cái bóng của quá khứ thôi. Benjen nói...”

“Chắc chắn ta sẽ nghe xem em trai anh nói gì,” Robert nói. “Tường Thành **ở** đó bao lâu rồi nhỉ, suốt tám ngàn năm à? Nó có thể chờ thêm vài ngày nữa. Ta còn nhiều việc đáng lưu tâm hơn. Giờ là thời buổi khó khăn. Ta cần những người tốt bên mình. Những người như Jon Arryn. Ông ấy là Lãnh chúa vùng Eyrie, cũng như Thủ Lĩnh Xứ Đông, và là Quân sư của Nhà vua. Không dễ tìm người thay thế ông ấy.”

“Con trai ông ấy...” Ned dợm nói.

“Con trai ông ấy sẽ tiếp tục tai trị Eyrie và hưởng lợi từ đó,” Robert cộc cằn nói. “Không hơn.”

Ned khựng lại, giật mình ngạc nhiên nhìn nhà vua. Ông vọt miệng. “Nhà Arryn luôn là Thủ Lĩnh Xứ Đông. Danh hiệu đó đi cùng với sự thống trị.”

“Có lẽ khi tới tuổi, danh dự sẽ trở về với cậu ta,” Robert nói. “Ta đã nghĩ cả năm nay rồi. Một cậu nhóc sáu tuổi không thể lãnh đạo được đâu, Ned à.”

“Khi hòa bình, danh hiệu đó gắn liền với danh dự. Hãy để cậu bé giữ nó. Vì cha nó chứ không phải vì bản thân mình. Chắc chắn ngài nợ Jon rất nhiều.

Nhà vua không hài lòng. Ngài rút tay khỏi vai Ned. “Sự phục vụ của Jon là nghĩa vụ của ông ấy. Ta không cần phải biết ơn gì hết, Ned. Anh cũng như tất cả mọi người nên ý thức điều đó. Nhưng con trai không phải là người cha. Một cậu nhóc thì không thể cai quản Xứ Đông được.” Ngài nhẹ giọng. “Đủ rồi. Giờ còn có nhiều việc quan trọng hơn cần bàn tới. Và ta sẽ không cãi nhau với anh về điều này nữa.” Robert nắm lấy khuỷu tay Ned. “Ta cần anh giúp, Ned.”

“Thần tuân lệnh ngài, thưa bệ hạ. Luôn luôn là thế.” Ông cần phải nói những lời ấy, bất giác thấy lo sợ về điều sắp tới.

Robert hình như không nghe thấy. “Những năm chúng ta sống ở Eyrie, ***thánh thần ơi,*** thật là những năm tháng tươi đẹp. Ta muốn anh lại **ở** bên cạnh ta, Ned. Ta muốn anh xuống Vương Đô, chứ không phải ở nơi tận cùng thế giới này để làm một người vô dụng.” Robert nhìn vào bóng tối, trong thoáng chốc bỗng trở nên u buồn như một người nhà Stark. “Ta thề với anh, ngồi trên ngai báu khó hơn ngàn lần so với giành được vương quyền. Trị quốc là công việc nặng nhọc và đếm đồng còn tệ hơn. Và những người dân... không lúc nào ngưng than phiền. Ta ngồi trên cái ghế sắt chết tiệt đó mà lắng nghe họ than vãn tới khi đầu óc mụ mị còn mông tê rần. Họ đều muốn cái gì đó, tiền, đất đai hoặc sự công bằng... Họ nói dối... và những lãnh chúa cùng phu nhân cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao. Tôi bị bủa vây bởi những nịnh thần và những kẻ

ngu ngốc. Ned, điều đó đủ khiến một người đàn ông minh mẫn trở thành tên tâm thần. Một nửa trong số họ không dám nói lời ngay ý thật, và một nửa thì không biết tới sự thực. Có những đêm ta ước mình thua trận Trident. À, không, không phải thua thật, nhưng..."

"Thần hiểu," Ned thì thầm nói.

Robert nhìn ông. "Ta nghĩ anh hiểu. Chỉ có anh là người bạn già duy nhất của ta," ngài mỉm cười.

"Lãnh chúa Eddard Stark, tôi sẽ phong anh làm Quân sư của Nhà vua."

Ned quỳ một chân xuống. Lời đề nghị này không làm ông ngạc nhiên; còn lý do nào khác khiến Robert phải lặn lội tới đây? Quân sư của nhà vua là người dưới một người và trên vạn người trong Bảy Phụ Quốc. Ông sẽ đại diện cho ý chỉ của nhà vua, chỉ huy quân đội của nhà vua, ngồi trên Ngai Sắt để thay nhà vua phán xử khi ngài vắng mặt, ốm đau, hoặc không muốn lên triều. Robert đã trao cho ông trách nhiệm nặng nề như chính vương quốc này.

Đây là điều cuối cùng trên thế giới mà ông muốn.

"Bệ hạ," ông nói. "Thần không xứng hưởng vinh hạnh lớn thế."

Robert than thở với vẻ thiếu kiên nhẫn. "Nếu trao cho anh vinh hạnh, ta đã phải cho anh nghỉ hưu. Nhưng ta muốn để anh cai trị vương quốc và ra trận trong khi ta tiếc tùng linh đình tới khi xuống mồ sớm kia." Ngài vỗ bụng và cười. "Anh biết người ta nói gì về nhà vua và quân sư không?"

Ned biết. "Nhà vua mong ước gì," ông nói. "Quân sư sẽ làm tất cả."

"Ta đã ăn nằm cùng một phụ nữ làng chài. Có lần cô ta nói với tôi rằng những kẻ thấp cổ bé họng có cách nói bậy bạ hơn. Họ nói, nhà vua ăn, còn quân sư đổ cứt." Ngài ngửa cổ cười ha hả. Tiếng cười vọng trong bóng tối, dường như những người đã khuất của Winterfell đang dõi theo họ bằng đôi mắt lạnh lẽo không vừa lòng.

Cuối cùng tiếng cười cũng dứt. Ned vẫn quỳ gối, mắt ngước lên. "Chết tiệt, Ned," nhà vua phàn nàn. "Ít nhất anh phải cười hưởng ứng chút chứ."

"Họ nói nơi đây sẽ càng lạnh lẽo và tiếng cười sẽ đông cứng trong cổ họng khiến người ta chết nghẹn" giọng Ned đều đều nói. "Có lẽ vì thế mà nhà Stark không có máu hài hước."

"Hãy cùng ta tới phương nam, ta sẽ dạy anh biết cười," nhà vua hứa. "Anh đã giúp ta giành cái ngôi báu chó chết đó, giờ hãy giúp tôi giữ nó. Chúng ta sinh ra để cùng nhau trị vì. Nếu Lyanna còn sống, chúng ta đã trở thành anh em, bị ràng buộc bởi tình ruột thịt và đồng cam cộng khổ. Ừm, giờ vẫn chưa muộn đâu. Ta có một cậu con trai. Anh có con gái. Joff của ta và Sansa nhà anh sẽ kết hôn, hợp nhất hai nhà, cũng như ta và Lyanna vậy."

Lời đề nghị này thực sự làm ông bất ngờ. "Sansa chỉ mới mười một."

Robert vội vàng vẫy tay. "Đủ lớn để đính hôn rồi. Vài năm nữa hẵng kết hôn cũng được." Nhà vua mỉm cười. "Giờ hãy đứng lên và đồng ý đi chứ, trời đánh thánh vật nhà anh."

"Không gì có thể khiến thần vui sướng hơn, thưa bệ hạ." Ned trả lời nhưng có đôi chút chần chừ. "Những vinh hạnh này đều quá bất ngờ. Cho thần thời gian cân nhắc được chứ? Thần cần nói với phu nhân..."

"Ờ, ờ, tất nhiên, hãy nói với Catelyn, ngủ với nó nếu anh thấy cần thiết." Nhà vua cúi xuống, nắm tay Ned và kéo ông đứng dậy. "Đừng để ta chờ đợi lâu. Ta không phải người kiên nhẫn."

Eddard Stark cảm thấy một điềm gở trước mắt. Phương Bắc là quê hương của ông. Nhìn từng tượng đá xung quanh, hít một hơi lạnh trong hầm mộ, ông có thể cảm nhận những ánh mắt dõi theo của người chết.

Và mùa đông đang tới.

JON

Đôi lúc, Jon Snow mừng vì mình là một đứa con hoang. Đổ đầy thêm cốc rượu, cậu lại thấy rõ cảm giác đó một lần nữa. Cậu ngồi giữa đám thanh niên và uống rượu. Ly rượu mùa hè ngọt ngào vị trái cây lan tỏa mang lại một nụ cười trên môi cậu.

Đại sảnh của Winterfell mù mịt khói và nặng mùi thịt nướng cùng bánh mỳ mới ra lò. Những bức tường đá xám được phủ cờ xí đủ màu trắng, vàng và đỏ: hình sói tuyết nhà Stark, hươu sừng tấm đội mũ miện nhà Baratheon, sư tử nhà Lannister. Những nhạc công chơi đàn hạc và ngâm nga tình ca, nhưng tới cuối sảnh thì không còn nghe thấy gì vì tiếng lửa tí tách, tiếng chén cốc loảng xoảng và tiếng rì rào trò chuyện của hàng trăm người.

Bữa tiệc chào đón nhà vua đã kéo dài suốt bốn tiếng đồng hồ. Anh chị em của Jon đã ngồi cùng những hoàng tử công chúa, cạnh bục cao nơi Lãnh chúa và phu nhân Stark ngồi cùng vua và hoàng hậu. Để vinh danh sự kiện này, cha cậu đã cho mỗi đứa trẻ uống một cốc rượu, nhưng chỉ thế mà thôi. Ở bên dưới ghế băng, không ai cản Jon. Cậu muốn uống bao nhiêu tùy thích.

Khi rượu bắt đầu ngấm dần, mấy thanh niên xung quanh kích cậu uống thêm. Họ là những người bạn tốt, Jon thích những câu chuyện của họ, những câu chuyện về chiến trận, làm tình hay đi săn. Cậu chắc chắn những người bạn này có cuộc sÔng thú vị hơn tất cả những vương tôn thế tử. Cậu thỏa trí tò mò về những người khách từ khi họ vừa bước chân vào cÔng cho tới lúc ngồi trên băng ghế này và chăm chú nhìn họ.

Những người tới đầu tiên là Cha và hoàng hậu. Bà đẹp đúng như lời người ta đồn đại. Vương miện đính đá quý tỏa sáng trên mái tóc dài màu vàng kim, những viên đá lục bảo thật hoàn mĩ với đôi mắt xanh của bà. Cha cậu giúp bà bước lên bậc và ngồi vào chỗ, nhưng hoàng hậu không để mắt tới ông. Dù mới mười bốn tuổi, nhưng Jon có thể nhìn thầu nụ cười của bà ta.

Tiếp theo đó là Vua Robert cùng phu nhân Stark. Nhà vua là một sự thất vọng lớn với Jon. Cha cậu thường nói về Robert Baratheon vô song, ác quỷ của dòng Trident, chiến binh dũng mãnh nhất vương quốc, có thân hình khÔng lồ. Nhưng giờ, trước mắt Jon chỉ thấy một lão béo, mặt đỏ râu rậm, mồ hôi thấm đẫm chiếc áo lụa và bước đi như bị cà nhắc.

Sau đó là những đứa trẻ. Đầu tiên là bé Rickon ba tuổi, đang cố sải những bước dài. Jon phải giục Thằng nhóc trước khi nó ngừng lại trước cậu. Đi theo sau là Robb, trong bộ đồ len xám kẻ trắng, màu của nhà Stark, hộ tống cÔng chúa Myrcella. Cô bé có dáng người mảnh khảnh, chưa đến tám tuổi, từng lọn tóc vàng được túm gọn lại.Jon để ý cô bé nhìn Robb rụt rè khi họ đi qua những bàn tiệc và cách cô ỏn ẻn cười với anh. Cậu thấy cô nhóc này chán phèo. Robb chẳng buồn để ý xem cô nhóc ấy ngu ngốc thế nào; anh cũng cười ngây ngô.

Mấy cô em gái của cậu đang đi cùng những hoàng tử. Arya đi cùng chàng hoàng tử trẻ béo mập Tommen, người có mái tóc bạch kim còn dài hơn tóc em ấy. Sansa, lớn hơn hai tuổi, đi cùng thái tử, Joffrey Baratheon. Cậu ta mười hai, ít tuổi hơn Jon và Robb, nhưng cao hơn cả hai, chính vì thế mà Jon thấy buồn ghê gớm.

Thái tử Joffrey có mái tóc giống em gái và đôi mắt xanh như mẫu hậu. Những lọn tóc vàng buông lơi nơi cổ áo nạm vàng và cổ cồn cao bằng nhung. Sansa trông thật rực rỡ bên cạnh cậu ta, nhưng Jon không thích đôi môi trề ra hay cái cách nhìn lười nhác, khinh miệt của hắn khi ngó quanh Đại Sảnh WirUerfell.

Cặp đôi tiếp theo khiến cậu hứng thú hơn cả: anh em của hoàng hậu, nhà Lannister của

vùng Casterly Rock. Một con sư tử và một quỷ lùn; khó mà nhầm ai với ai được. Ser Jaime Lannister là anh sinh đôi với hoàng hậu Cersei; cao lớn, tóc vàng với đôi mắt xanh lam lấp lánh cùng một nụ cười sắc như dao. Ông ta mặc áo lụa đỏ, đi giày cao cổ màu đen, mặc áo choàng sa tăng đen, trên ngực áo là hình gia huy Sư tử, đang gầm lên kiêu hãnh được thêu bằng chỉ vàng. Trước mặt họ gọi ông ta là Sư tử nhà Lannister, còn sau lưng thì chỉ coi ông ta là một tên "Sát Vương".

Jon khó lòng rời mắt khỏi ông ta. Một nhà vua phải ra dáng thế chứ.

Cậu nhìn sang người còn lại, chỉ cao tới ngang eo người anh trai. Tyrion Lannister, con út của Lãnh chúa Tywin và là người xấu xí nhất. Tất cả những gì thần thánh ban tặng cho Cersei và Jaime, ngài lại không dành cho Tyrion. Ông lùn xủn, cao bằng nửa anh trai và đang cổ chật vật để theo kịp tốc độ. Đầu ông quá to so với người, với khuôn mặt cục súc bên dưới hàng lông mày dày bự, một con mắt xanh cùng một con mắt đen nhìn ra từ dưới mái tóc vàng tới mức gần chuyển sang màu trắng. Jon thích thú quan sát ông ta.

Vị lãnh chúa cuối cùng bước vào phòng là chú cậu, Benjen Stark của Đội Tuần Đêm, và cậu thanh niên được cha cậu bảo hộ, Theon Greyjoy. Benjen nhìn Jon cười ấm áp khi đi ngang qua. Theon lờ tịt cậu đi, nhưng thế cũng chẳng có gì là lạ. Sau khi tất cả đã ngồi yên vị, họ chúc mừng nhau, cám ơn qua lại và bữa tiệc bắt đầu.

Jon bắt đầu uống từ lúc đó, và uống không ngừng.

Có gì đó cọ cọ vào chân cậu dưới bàn. Jon nhìn xuống thấy cặp mắt đỏ rực đang hau háu nhìn mình.

"Lại đói à?" cậu hỏi. Vẫn còn nửa con gà nướng mật ong ở giữa bàn. Jon xé đùi gà xong lại nghĩ ra ý mới hay hơn. Cậu dùng dao cắm phập vào con gà và ném xuống. Bóng Ma chộp lấy trong im lặng. Những người anh em của cậu không được phép mang sói tới bữa tiệc, nhưng cuối bàn tiệc này lại đầy rẫy chó, và không ai nói gì về con sói con này. Cậu tự nhủ mình cũng may mắn đó chứ.

Jon dụi điên cuồng đôi mắt cay xè, lẩm bẩm chửi rủa đám khói. Cậu nhấp thêm một ngụm rượu rồi chăm chú xem chú sói con của mình chén sạch con gà.

Những chú chó đi lại tự do giữa các bàn tiệc, bám chân những người phục vụ. Một con chó cái đen với cặp mắt híp vàng đã đánh hơi thấy mùi gà. Ả ta dừng lại tới gần ghế đòi chia. Jon im lặng quan sát cuộc đụng độ. Con chó cái gầm nhẹ trong họng và bước tới gần hơn. Bóng Ma ngước lên, nhìn Thằng vào ả chó bằng cặp mắt đỏ quạch. Ả chó cái đớp một cái ra chiều thách thức. Ả ta to gấp ba lần sói con. Nhưng Bóng Ma chẳng buồn nhúc nhích. Cu cậu ngồi yên, mở miệng, nhe răng. Ả chó cái có vẻ căng Thằng, sủa lại vài tiếng rồi cúp đuôi lủi mất, sau một cú táp cuối cùng hòng vớt vát danh dự. Bóng Ma thản nhiên tiếp tục ăn.

Jon cười toe toét và cho tay xuống bàn xoa bộ lông trắng bờm xờm. Con sói nhìn, dụi nhẹ tay cậu rồi ăn tiếp.

"Đây là một trong những con sói tuyết chú nghe được đó hả?" một giọng nói quen thuộc vang lên.

Jon vui vẻ nhìn lên thấy chú Ben đặt tay lên xoa đầu cậu như Jon vừa xoa đầu con sói. "Vâng," cậu nói. "Tên nó là Bóng Ma."

Một trong những người hầu cắt ngang câu chuyện phiếm giữa hai chú cháu để dọn món. Benjen Stark bước một chân qua ghế và lấy cốc rượu từ tay Jon. "Rượu mùa hè," ông nói sau khi nếm thử. "Không gì có thể ngọt tới thế. Cháu uống mấy cốc rồi Jon?"

Jon chỉ mỉm cười.

Ben Stark cười lớn. “Đúng như ta nghĩ. Được thôi, ta nhớ hồi trẻ hơn cháu, khi uống rượu lần đầu tiên ta đã say túy lúy.” Ông xé một miếng hành nướng, nhúng vào nước thịt trên bàn ăn và bỏ vào miệng nhai. Giòn tan.

Chú cậu là một người khắc khổ như vách núi, nhưng trong đôi mắt xám xanh của ông lúc nào cũng ẩm áp tươi vui. Ông khoác trên mình bộ đồ đen, đồng phục của Đội Tuần Đêm - đồ nhung đen đắt tiền, với giày cao cổ và một chiếc thắt lưng to đính bạc. Ông đeo một dây chuyền bạc to nặng nè quanh cổ. Benjen quan sát Bóng Ma với vẻ hứng thú. “Con sói này ngoan đấy,” Ông nhận xét.

“Nó không giống những con sói khác,” Jon nói. “Nó chưa bao giờ kêu một tiếng. Chính vì thế cháu mới đặt ten nó là Bóng Ma. Và cũng vì lông nó trắng nữa. Những con khác có màu xám hoặc đen.”

“Vẫn còn sói tuyết bên ngoài Tường Thành. Chúng ta vẫn nghe thấy tiếng tru của chúng.” Benjen Stark nhìn Jon rất lâu. “Không phải cháu thường ăn cùng bàn với các anh chị em sao?”

“Vâng hầu như là vậy,” Jon nhàn nhạt trả lời. “Nhưng tối nay phu nhân Stark nghĩ sẽ xúc phạm hoàng tộc nếu để một đứa con hoang ăn cùng.”

“Chú hiểu.” Chú cậu liếc nhìn bàn tiệc trên cao. “Anh trai chú trông có vẻ không mấy hứng thú.”

Jon cũng đã nhận ra. Một đứa con hoang phải học cách chú ý mọi thứ, để nhận ra sự thật mà những người xung quanh giấu giếm. Cha cậu vẫn giữ thái độ thờ ơ quan sát như mọi ngày, nhưng trong ông có cái gì đó căng Thẳng mà Jon hiếm khi thấy. Ông ít nói, nhìn khắp đại sảnh nhưng lại không tập trung vào điểm nào. Cách đó hai ghế, nhà vua đang cà kê uống rượu suốt tối. Khuôn mặt to bè của ngài đỏ lên dưới bộ râu đen vĩ đại. Ngài uống nhiều, cười suốt và tấn công mọi món ăn như một kẻ chết đói. Nhưng bên cạnh ngài, hoàng hậu lạnh lùng như một bức tượng băng tuyết. “Hoàng hậu cũng đang tức giận,” Jon thì thầm với chú giọng đều đều. “Cha đã đưa nhà vua xuống hầm mộ vào chiều nay. Hoàng hậu không muốn ngài đi.” .

Benjen nhìn Jon một cách kỹ lưỡng. “Cháu không bỏ qua nhiều đâu nhỉ, Jon? Chúng ta cần những người như cháu ở Tường Thành.”

Jon tự hào. “Robb dùng giáo giỏi hơn cháu, nhưng cháu dùng kiếm tốt hơn. Hullen nói cháu cũng ngồi vững chãi trên lưng ngựa như bất kỳ ai trong lâu dài.”

“Tốt rồi.”

“Cho cháu đi cùng khi chú về Tường Thành nhé,” Jon vội vàng nói. “Cha sẽ cho cháu đi nếu chú yêu cầu, cháu biết mà.”

Chú Benjen chăm chú nhìn. “Tường Thành là nơi rất khắc nghiệt đối với một cậu nhóc đó, Jon.”

“Cháu sắp thành người lớn rồi,” Jon cự nự. “Cháu sẽ lên mười lăm, và Maester Luwin nói những đứa con hoang thường trưởng thành nhanh hơn những đứa trẻ khác”

“Đúng” Benjen nói, khóe môi trùng xuống. Ông cầm lấy cốc của Jon trên bàn, đổ thêm rượu và uống hết.

“Daeren Targaryen chỉ mới mười bốn khi thống nhất Dome,” Jon nói. Con Rồng Trẻ là một trong những anh hùng của cậu.

“Lần chinh phạt đó kéo dài cả mùa hè,” chú nói rõ thêm. “Nhà vua nhóc con của cháu đã mất mười ngàn lính để có được ngôi báu, và thêm năm mươi ngàn người nữa để giữ được nó. Đáng lẽ phải có ai nói với hắn rằng chiến tranh không phải trò đùa.” Ông uống thêm một hớp rượu. “Và,” ông chùi mép, nói, “Daeren Targaryen chết khi mới mười tám. Cháu quên điều này à?”

“Cháu không quên,” Jon kiêu hãnh. Rượu làm cậu táo tợn hơn. Cậu ngồi Thẳng lưng để khiến mình có vẻ cao lớn hơn. “Cháu muốn phục vụ Đội Tuần Đêm, thưa chú.”

Cậu đã suy nghĩ về điều này, rất lâu và nghiêm túc, trong khi những người anh em đang say ngủ.

Rồi sẽ có một ngày Robb thừa kế Winterfell, chỉ huy những đội quân vĩ đại như một Thủ Lĩnh Phương Bắc. Bran và Rickon sẽ trở thành tướng lĩnh dưới trướng Robb và trị vì vùng thuộc địa dưới danh nghĩa người anh cả. Hai cô em gái, Arya và Sansa sẽ kết hôn với người thừa kế của các gia đình quý tộc và tới phương nam với tư cách chủ nhân một lâu đài. Nhưng một đứa con hoang mong có được vị trí gì?

“Cháu không hiểu điều mình yêu cầu đâu, Jon. Đội Tuần Đêm là những anh em đồng hữu sống chết có nhau. Chúng ta không có gia đình. Không con cái. Chúng ta kết hôn cùng nhiệm vụ. Tình nhân của chúng ta là danh dự.”

“Một tên con hoang cũng có thể có danh dự chứ,” Jon nói. “Cháu sẵn sàng thề.”

“Cháu chỉ mới là một cậu nhóc mười bốn tuổi,” Benjen nói. “Chưa phải một người đàn ông. Tới khi cháu biết mùi phụ nữ, cháu sẽ không thể hiểu cháu đã từ bỏ cái gì đâu.”

“Cháu không quan tâm!” Jon giẫy nảy.

“Cháu sẽ quan tâm, nếu cháu hiểu chú nói gì,” Benjen nói. “Nếu cháu biết lời thề tước mất của cháu cái gì, cháu sẽ không muốn trả giá đâu, con trai ạ.”

Jon thấy cơn giận đang bùng nổ bên trong. “Cháu không phải con trai chú!”

Ben jen Stark đứng dậy. “Thế còn tiếc hơn.” Ông đặt tay lên vai Jon. “Hãy đến với ta sau khi cháu sinh thêm vài đứa con hoang, và chúng ta sẽ thấy cháu cảm nhận ra sao.”

Jon rùng mình. “Cháu sẽ không sinh ra một đứa con hoang” cậu cẩn trọng nói. “Không bao giờ!” Cậu biết mình sẽ tránh nó như tránh tà.

Đột nhiên cậu cảm thấy bàn ăn im lặng, mọi ánh mắt đều dồn vào cậu. Cậu cảm thấy nước mắt đang chảy ra. Cậu đứng dậy.

“Tôi xin phép,” cậu nói với chút tự trọng cuối cùng rồi quay lưng bỏ đi trước khi họ nhìn thấy cậu khóc. Cậu chắc đã uống nhiều rượu hơn mình nghĩ. Chân cậu vướng vào nhau, lảo đảo đâm cả vào một hầu gái, khiến bình rượu rơi xuống đất vỡ tan. Những tiếng cười ồ xung quanh, Jon thấy nước mắt rơi nóng hổi trên má. Có ai đó đã giữ cậu lại khi cậu cố vùng chạy ra cửa, Bóng Ma theo sát gót, đi vào màn đêm.

Khoảng sân im ắng và trống trải. Có duy nhất một lính canh đứng trên chiến hào, áo choàng ôm chặt lấy người vì lạnh. Trông anh ta có vẻ chán chường và thảm hại vì phải đứng một mình, nhưng Jon chỉ muốn được đổi chỗ với anh ta. Ngoài ra lâu đài hoàn toàn chìm trong màn đêm vắng lặng. Jon đã nhìn thấy một pháo đài hoang, một nơi chết chóc, không một thứ gì dịch chuyển ngoài những cơn gió; những phiến đá không tiết lộ gì về dân cư từng sống nơi đó. Winterfell đang nhắc cậu nhớ lại đêm đó.

Tiếng đàn ca văng ra từ phía cửa sổ đằng sau lưng. Chúng là thứ cuối cùng Jon muốn nghe. Cậu quẹt nước mắt, giận dữ rồi quay người định đi.

"Nhóc," có ai đó gọi cậu. Jon quay lại.

Tyrion Lannister đang ở bậu cửa Đại Sảnh. Nhìn thế này trông ông giống một cái miệng máng xối đầu thú. Gã lùn cúi xuống cười với cậu. "Sói phải không?"

"Sói tuyết," Jon nói. "Tên nó là Bóng Ma." Cậu liếc nhìn người đàn ông nhỏ thó. Đột nhiên sự thất vọng tan biến đi đâu hết. "Ngài làm gì trên đó vậy? Vì sao ngài không dự tiệc?"

"Quá nóng nực, quá ồn ào, và ta đã uống quá nhiều rượu," chàng lùn trả lời. "Từ rất lâu trước đây, ta đã học được rằng, nôn ọe lên người anh em là vô lễ. Ta có thể nhìn con sói của cậu gần hơn không?"

Jon lưỡng lự rồi từ từ cũng gật đầu. "Ngài sẽ treo xuống hay cháu bắc thang lên?"

"Ôi, được rồi," người đàn ông bé nhỏ nói. Ông ta tung người khỏi bệ cửa rơi xuống. Jon thở dốc rồi ngưỡng mộ nhìn Tyrion Lannister cuộn người như một quả bóng, hạ cánh nhẹ nhàng trên đôi tay. Sau đó lộn ngược lại đứng trên đôi chân.

Bóng Ma lưỡng lự lùi lại.

Chàng lùn phủi bụi và cười lớn. "Ta nghĩ là mình vừa dọa con sói của cậu. Ta xin lỗi."

"Nó không sợ đâu," Jon nói. Cậu quỳ xuống và gọi. "Bóng Ma, tới đây. Tới đây. Đúng rồi."

Con sói con nhẹ nhàng tới gần hơn và dí mũi vào mặt Jon, nhưng vẫn giữ thái độ cảnh giác với Tyrion Lannister. Khi chàng lùn giơ tay xoa đầu, cu cậu lùi người lại, nhe răng.

"Có phải nó xấu hổ không?" Lannister nhận xét.

"Ngồi xuống, Bóng Ma," Jon ra lệnh. "Đúng rồi. Ngồi im đấy." Cậu ngước lên nhìn chàng lùn. "Giờ ngài chạm vào nó được rồi. Nó sẽ không động đậy trừ khi cháu hảo. Cháu đang huấn luyện nó."

"Ta thấy rồi," Lannister nói. Ông xoa bộ lông trắng như tuyết giữa hai tai Bóng Ma và nói, "Sói ngoan."

"Nếu cháu không ở đây, nó sẽ xé toạc cổ họng ngài ngay," Jon nói. Thực ra thì giờ chưa được như vậy, nhưng cũng sớm thế thôi.

"Để đề phòng, cậu cứ đứng gần đây" chàng lùn nói. Ông nghiêng cái đầu quá khổ sang một bên và nhìn Jon bằng đôi mắt hai màu. "Ta là Tyrion Lannister."

"Cháu biết," Jon nói. Cậu đứng dậy, cao hơn hẳn chàng lùn. Điều đó làm cậu cảm thấy kỳ kỳ.

"Cậu là con hoang của Ned Stark, đúng không?"

Jon thấy lạnh người. Cậu mím chặt môi không nói gì.

"Ta xúc phạm cậu chăng?" Lannister nói. "Xin lỗi. Người lùn thường không khéo. Hàng thế hệ những kẻ ngu ngốc lố bịch đã thừa kế cho ta quyền ăn mặc xấu xí và nói những điều tồi tệ vừa nảy ra trong đầu." Ông cười toe toét. "Nhưng cậu đúng là đồ con hoang."

"Lãnh chúa Eddard Stark là cha cháu," Jon cứng nhắc thừa nhận.

Lannister chăm chú quan sát nét mặt cậu. “Đúng,” ông nói. “Ta biết. Nhưng cậu có nhiều khí chất của dân miền bắc hơn bất cứ người anh em nào của cậu.”

“Anh em cùng cha khác mẹ thôi,” Jon sửa lại. Cậu hài lòng với lời nhận xét của chàng lùn, nhưng cố giấu đi.

“Để ta cho cậu vài lời khuyên, con hoang ạ,” Lannister nói. “Đừng bao giờ quên nguồn gốc của mình, vì cả thế giới sẽ không bao giờ quên. Hãy tận dụng nó như nguồn sức mạnh của cậu. Vậy nó sẽ không bao giờ là điểm yếu của cậu. Hãy vũ trang cho chính mình bằng điều đó, và nó sẽ không thể quay lại làm thương tổn cậu.”

Giờ Jon đâu muốn nghe ai giáo huấn. “Ngài thì biết gì về việc là một thằng con hoang?”

“Mọi người lùn đều là con hoang trong mắt cha họ.”

“Nhưng ngài thực sự là người con trai mang huyết thống Lannister của mẹ ngài.”

“Thật sao,” chàng lùn châm biếm. “Hãy nói với người cha quý tộc của ta ấy. Mẹ ta đã chết khi sinh ta, và ông ấy không bao giờ chắc được ta có phải con ông ấy không.”

“Cháu còn không biết mẹ cháu là ai,” Jon nói.

“Chắc chắn là phụ nữ. Hầu hết phụ nữ là phụ nữ mà.” Ông ảo não cười với Jon. “Hãy nhớ lấy điều này, cậu bé ạ. Có thể tất cả người lùn đều là con hoang, nhưng không phải tất cả con hoang đều là người lùn.” Nói đoạn ông quay người trở về bửa tiệc, vừa đi vừa huýt sáo. Khi ông mở cửa, ánh sáng phản chiếu tạo nên một cái bóng trải dài trên sân. Trong một khoảnh khắc, Tyrion Lannister trông cao lớn tựa như một vị vua.

CATELYN

So với các căn phòng khác ở Đại Vọng Lâu, phòng ngủ của Calelyn là căn phòng nóng nực nhất nên ít khi phải cời lửa. Lâu đài được xây dựng trên những suối nước nóng tự nhiên. Luồng nước nóng chảy trong những bức tường như dòng máu chảy trong cơ thể, xua đi cái lạnh giá của sảnh đường đá, mang lại sự ấm áp ẩm ướt cho những nhà kính, giúp mặt đất không bị đóng băng. Những hồ nước bốc khói suốt ngày đêm trong hàng tá khu vườn nhỏ. Điều đó chẳng là gì trong mùa hè, nhưng vào mùa đông, nó tạo nên sự khác biệt giữa sự sống và cái chết.

Phòng tắm của Catelyn luôn nóng và bốc hơi nước, những bức tường luôn ấm áp mỗi khi chạm vào. Hơi ấm làm bà nhớ tới Riverrun những ngày nô đùa dưới ánh mặt trời cùng Lysa và Edmure, nhưng Ned lại không chịu nổi hơi nóng. Nếu ông nói với bà, nhà Stark sinh ra để sống trong băng giá thì chắc chắn bà sẽ cười và nói, họ đã chọn sai chỗ để xây lâu đài rồi.

Vì thế sau khi gần gũi, Ned lộn người khỏi giường như đã làm hàng ngàn lần trước. Ông đi ngang phòng, vén tấm rèm cửa nặng nề sang một bên và mở toang từng cánh cửa hẹp dài, để không khí ban đêm ùa vào phòng.

Những cơn gió mơn trớn khuôn mặt ông khi ông đứng đối diện với bóng tối trong tình trạng không một mảnh vải. Catelyn kéo tấm chăn lông lên ngăn ngực và lặng lẽ quan sát. Trông ông bỗng nhỏ bé và yếu ớt hơn, giống như khi ông còn trẻ và làm lễ cưới với bà vào một ngày tháng chín mười lăm năm trước, tại xứ Riverrun. Thắt lưng bà vẫn còn đau vì lực đẩy của người nhân tình trần trụi đang đứng tại kia. Cơn đau này mang một hàm ý tốt. Bà có thể cảm nhận được hạt giống Ned gieo trong người mình. Bà mong sớm tới ngày đó. Đã ba năm kể từ khi Rickon chào đời rồi. Bà vẫn còn đủ sức khỏe để có thể sinh hạ cho ông một hoàng tử nữa.

“Ta sẽ từ chối,” Ned nói khi quay lại với bà. Mắt ông mờ sương và giọng nói tràn đầy sự nghi ngờ.

Catelyn ngồi trên giường. “Ngài không thể. Ngài đừng từ chối.”

“Nhiệm vụ của ta là ở miền bắc này. Ta không muốn trở thành quân sư của Robert.”

“Ông ấy sẽ không hiểu đâu. Giờ ông ấy là vua. Vua không giống những người dân bình thường. Nếu ngài từ chối phục vụ, ông sẽ băn khoăn, rồi không sớm thì muộn sẽ nghi ngờ ngài có ý nổi loạn. Ngài không nhìn thấy nguy hiểm treo trước mắt đó sao?”

Ned lắc đầu không muốn tin. “Robert sẽ không bao giờ làm hại ta hay những người thân của ta. Ta và Robert gần gũi hơn cả anh em. Ông ấy yêu mến ta. Nếu ta từ chối, ông ấy sẽ gầm thét, chửi thề, văng tục. Nhưng một tuần sau bọn ta sẽ lại cười với nhau thôi. Ta hiểu rất rõ người đàn ông đó!”

“Ngài đã từng hiểu người đàn ông đó,” bà nói. “Nhưng nhà vua lại không như vậy.” Catelyn nhớ cảnh con sói chết trên đồng tuyết với cái gạc hươu đâm sâu vào họng. Bà phải làm cho ông hiểu. “Ned à, đối với nhà vua, lòng tự trọng là tất cả. Robert lặn lội đường dài tới gặp ngài, để mang tới cho ngài vinh dự tới ngần này, ngài không thể ném trả nó vào mặt ông ấy.”

“Vinh dự ư?” Ned cười cay đắng.

“Trong mắt ông ấy thì điều đó là đúng,” bà nói.

“Còn trong mắt nàng?”

“Còn trong mắt em ư?” bà nổi giận. Sao ông ấy không nhìn ra cơ chứ? “Ông ấy đề nghị từ hôn giữa hoàng tử và con gái chúng ta, vậy ngài gọi điều đó là gì nào? Có thể một ngày nào đó Sansa sẽ làm hoàng hậu. Con trai con bé sẽ trị vì từ Tường Thành cho tới những rặng núi xứ Dorne. Vậy thì có gì sai nào?”

“Chúa ơi, Catelyn, Sansa mới chỉ mười một,” Ned nói. “Và Joffrey... Joffrey...”

Bà tiếp lời ông. “Là hoàng tử, và người thừa kế Ngai Sắt. Khi cha em hứa gả cho anh trai Brandon của ngài, em mới mười hai tuổi.”

Ned cắn môi cay đắng. “Brandon. Đúng. Bradon sẽ biết phải làm gì. Anh ấy luôn biết. Tất cả đáng ra đều của Brandon. Nàng, Winterfell, mọi thứ. Anh ấy được định sẵn để trở thành Quân sư của Nhà vua và cha của hoàng hậu. Ta chưa bao giờ mong mình được chuyền cho chiếc cốc này.”

“Có lẽ không,” Catelyn nói, “nhưng Brandon đã chết, chiếc cốc cũng được chuyền qua. Ngài sẽ phải uống, dù muốn dù không”.

Ned quay lưng với bà, trở về với màn đêm. Ông đứng đỏ nhìn đăm đăm vào bóng tối, có thể đang quan sát vầng trăng cùng những vì sao, hoặc những lính canh trên tường thành.

Giờ Catelyn đã nguôi giận, khi nhìn thấu nỗi đau của ông. Eddard Stark đã thay Brandon cưới bà, theo đúng phong tục, nhưng bóng đen từ cái chết của người anh trai ngăn cách họ, cũng như bóng đen của người phụ nữ ông không nói tên, người phụ nữ đã mang tới cho ông một thằng con hoang.

Bà muốn lại gần ông thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa lớn. Ned nhíu mày quay lại. “Gì thế?”

Giọng Desmond vang lên. “Thưa ngài, Maester Luwin mong được diện kiến.”

“Anh đã nói là ta ra lệnh không được làm phiền chưa?”

“Rồi, thưa ngài. Nhưng ông ấy vẫn đòi gặp.”

“Được thôi. Cho ông ta vào.”

Ned kéo rèm cửa lại. Catelyn bỗng thấy thời tiết lạnh căm. Bà ngồi trên giường và kéo chăn lên tận cằm. “Có lẽ chúng ta nên khép cửa sổ lại,” bà gợi ý.

Ned lơ đãng gật đầu. Maester Luwin đã bước vào.

Đó là một người đàn ông nhỏ thó xám xịt với đôi mắt màu xám đảo láo liên. Tóc ông đã chuyển sang màu muối tiêu - dấu vết của năm tháng. Ông mặc áo choàng len xám cải lông trắng, đúng màu nhà Stark. Trong tay áo kia lồng phồng những cái túi ẩn. Luwin có thói quen nhét vào và lấy ra đủ thứ từ tay áo: sách, thư, những đồ tạo tác kỳ lạ, đồ chơi cho lũ trẻ. Với tất cả những thứ linh tinh ông giấu trong ống tay áo, Calelyn lấy làm ngạc nhiên sao ông ta có thể nhấc nổi cánh tay lên.

Ông đợi tới khi cửa sau lưng đóng lại mới nói. “Thưa lãnh chúa” ông nói với Ned, “Xin lỗi vì làm phiền ngài nghỉ ngơi. Có người bỏ lại cho tôi một bức thư.”

“Bỏ lại? Ai? Có người đưa thư tới sao? Ta không nghe ai báo lại.”

“Thưa lãnh chúa, không có người đưa thư nào. Chỉ có một hộp gỗ khắc, đặt lại trên bàn tại phòng thiên văn khi tôi nghỉ trưa. Người hầu không thấy ai tới, vậy nên có lẽ ai đó trong đoàn tùy tùng của nhà vua đã để lại. Chúng ta không có thêm vị khách nào tới từ phương nam.”

“Ông nói là một hộp gỗ sao?” Catelyn nói.

“Bên trong đó là những thấu kính mới cho kính thiên văn. Nhìn qua tôi đoán là từ Myr. Những thợ làm thấu kính của Myr là những tay nghề bậc thầy.”

Ned nhíu mày. Catelyn biết ông không có chút kiên nhẫn nào cho những chuyện thế này. “Một thấu kính,” ông nói. “Vậy thì làm sao?”

“Tôi cũng đang phân vân cùng một điều,” Macster Luwin nói. “Rõ ràng đằng sau nó còn ẩn giấu nhiều điều hơn thế.”

Catelyn rùng mình ớn lạnh dù khoác trên mình chiếc chăn lông dày nặng trịch. “Thấu kính là thứ giúp chúng ta nhìn rõ.”

“Thật sự là vậy.” Ông đưa tay sờ cổ áo; một sợi dây nặng nề đeo chặt quanh cổ ông, mỗi mắt xích lại được tạo tác từ một thứ kim loại khác nhau.

Catelyn có thể cảm nhận nỗi sự hãi một lần nữa trỗi dậy trong lòng. “Họ muốn chúng ta nhìn rõ cái gì hơn?”

“Tôi cũng tự hỏi điều này.” Maester Luwin rút một cuộn giấy được cuộn chặt trong tay áo. “Và tìm thấy bức thư thực sự giấu dưới đáy giả của cái hộp. Khi tôi tháo cái hộp, thấu kính rơi ra. Nhưng lá thư không dành cho tôi.”

Ned giơ tay. “Vậy thì đưa ta.”

Luwin không động đậy. “Xin lỗi, thưa lãnh chúa. Lá thư này cũng không dành cho ngài. Nó được chuyển tới cho phu nhân Catelyn, chỉ mình phu nhân mà thôi. Tôi tới gần được không?”

Catelyn gật đầu, không biết nói gì. Ông ta đặt tờ giấy lên chiếc bàn cạnh giường. Nó được niêm phong bằng dấu sáp xanh. Luwin cúi đầu lùi ra.

“Đứng lại đã,” Ned ra lệnh. Giọng ông nghe từ tốn. Ông nhìn bà Catelyn. “Sao thế? Catelyn, nàng đang run kìa.”

“Em sợ,” bà thừa nhận. Bà run rẩy vươn tay cầm lấy lá thư. Trong lơ đãng bà vô tình để rơi chiếc chăn lông.

Dấu sáp màu xanh mang hình mặt trăng và chim cắt, biểu tượng nhà Arryn. “Thư của Lysa.” Catelyn nhìn chồng. “Bức thư này chứa đựng nỗi buồn thương, Ned. Em cảm nhận được điều đó.”

Ned nhíu mày, khuôn mặt trở nên u ám. “Bóc thư ra đi.”

Catelyn xé dấu niêm phong.

Bà lướt mắt nhìn từng câu. Lúc đầu bà không hiểu gì cả. Sau đó bà nhớ ra. “Lysa không muốn gặp bất trắc. Khi chưa lấy chồng, bọn em thường sử dụng mật mã.”

“Nàng đọc được không?”

“Được,” Catelyn thừa nhận.

“Vậy đọc đi.”

“Có lẽ tôi nên lui,” Maester Luwin nói.

“Không,” Catelyn ngăn. “Chúng tôi cần lời khuyên của ông.” Bà gạt cái chăn sang một bên rồi bước xuống giường. Khi bà đi lại trong phòng, không khí buổi đêm mơn trớn làn da trần của bà lạnh lẽo như thể bà đang đứng giữa một nghĩa địa vậy.

Maester Luwin nhìn đi chỗ khác. Ned cũng choáng váng. “Nàng làm gì vậy?” ông hỏi.

“Cời lửa,” Catelyn nói. Bà tìm thấy chiếc váy ngủ, mặc vào rồi quỳ xuống cạnh lò sưởi lánh ngắt.

“Maester Luwin...” Ned dợm nói.

“Maester Luwin đã đỡ đẻ cho em,” Catelyn nói. “Giờ không phải lúc cho những nghi thức rườm rà.” Bà nhét lá thư vào giữa những que củi rồi đặt những khúc gỗ to hơn lên trên.

Ned lại gần, nắm lấy tay kéo bà đứng lên. Ông giữ chặt lấy bà, mặt ông chỉ cách vài phân. “Catelyn, nói ta nghe! Lá thư đó là gì?”

Catelyn cứng người vì cú nắm của ông. “Một lời cảnh báo,” bà nhỏ nhẹ nói. “Nếu như chúng ta muốn nghe.”

Ông nhìn chằm chằm vào gương mặt bà. “Tiếp đi.”

“Lysa nói Jon Arryn bị sát hại.”

Những ngón tay ông bám chắc hơn. “Bởi ai?”

“Người nhà Lannister,” bà nói. “Hoàng hậu.”

Ned buông bà ra, trên tay bà hằn những vết bầm đỏ sậm. “Thánh thần ơi,” ông thì thầm. Giọng ông nghe khô khốc. “Em gái nàng bị nỗi đau tang tóc đánh quỵ rồi. Cô ấy không biết mình nói gì đâu.”

“Em ấy biết,” Catelyn nói. “Lysa đúng là người bốc đồng, nhưng lá thư này được lên kế hoạch cẩn thận, giấu giếm công phu chứng tỏ em ấy biết rõ mình sẽ chết nếu lá thư này rơi vào tay nhầm người. Nếu em ấy dám mạo hiểm đến vậy, chắc chắn em ấy có bằng chứng.” Catelyn nhìn chồng mình buồn thảm. “Giờ chúng ta thực sự không còn lựa chọn. Ngài phải trở thành Quân sư của Nhà vua. Ngài phải tới phương nam cùng ông ấy và tìm ra sự thực.”

Bà ngay lập tức nhận ra Ned có kết luận khác. “Sự thực duy nhất ta biết là ở đây. Phương nam là ổ rắn hổ mang mà ta nên tránh.”

Luwin giật sợi dây xích cổ cồn khi nó chà xát lên làn da cổ mềm mại. “Quân sư của Nhà Vua có quyền lực rất lớn, thưa lãnh chúa. Quyền lực để tìm ra sự thật về cái chết của Lãnh chúa Arryn, để đem kẻ giết người ra ánh sáng. Quyền năng để bảo vệ Phu nhân Arryn cùng người con trai, nếu như điều tồi tệ đó là thực.”

Ned vô vọng nhìn quanh phòng. Catelyn yêu ông bằng cả trái tim, nhưng bà biết bà không thể ôm ông trong vòng tay nữa. Điều đầu tiên bà phải thuyết phục ông, vì lợi ích của những đứa con. “Ngài nói ngài và Robert tình thân như thể thủ túc. Chẳng lẽ ngài nỡ để ông ấy bị những kẻ nhà Lannister cô lập sao?”

“Lũ Ngoại Nhân sẽ giết nàng và mọi người mất,” Ned ảm đạm thì thào. Ông quay người và đi về phía cửa sổ. Bà lẫn vị học giả kia đều không nói gì. Họ im lặng chờ đợi, trong khi Eddard Stark đang im lặng từ biệt ngôi nhà thân yêu. Cuối cùng, khi ông quay người khỏi cửa sổ, giọng ông nghe mệt mỏi và đầy u uất, khóe mắt hơi ươn ướt. “Cha ta từng tới phương nam một lần, theo lời triệu hồi của nhà vua. Từ đó ông không bao giờ trở về nhà nữa.”

“Thời đại khác.” Maester Luwin nói. “Vị vua khác.”

“Đúng,” Ned đều đều đáp. Ông ngồi lên chiếc ghế cạnh lò sưởi. “Catelyn, nàng hãy ở lại Winterfell.”

Lời ông nói như mũi băng xuyên vào trái tim bà. “Không,” bà đột nhiên thấy sợ. Đây có phải sự trừng phạt dành cho bà? Khi không bao giờ được gặp lại ông, không được cảm nhận cánh tay ông ấm áp ôm lấy bà?

“Có,” Ned nói, trong lời nói không có chút nhân nhượng. “Nàng phải thay ta chủ trì mọi sự ở miền bắc này, trong khi ta đi làm việc giùm Robert. Phải có một người nhà Stark tại Winterfell. Robb đã mười bốn tuổi rồi. Thằng bé sẽ sớm trưởng thành thôi. Nó phải được dạy dỗ cách trị vì, trong khi ta không ở đây. Hãy khuyên nhủ, dạy bảo nó. Nó phải sẵn sàng khi thời cơ tới.”

“Thần thánh biết rằng, sẽ không còn lâu nữa đâu,” Maester Luwin lẩm bẩm.

“Maester Luwin, ta tin ông như anh em ruột thịt vậy. Hãy chỉ dẫn cho phu nhân của ta trong mọi việc, dù lớn dù nhỏ. Hãy dạy con trai ta thứ nó cần. Mùa đông đang tới rồi”.

Maester Luwin nghiêm túc gật đầu. Sau đó tất cả lại chìm vào câm lặng, cho tới khi Catelyn tìm lại được dũng cảm và hỏi câu hỏi bà lo sợ nhất. “Những đứa nhỏ khác thì sao?”

Ned đứng dậy, nắm lấy tay bà, và ôm bà thật chặt. “Rickon còn nhỏ quá,” ông nhẹ nhàng nói. “Thằng bé nên ở lại cùng nàng và Robb. Ta sẽ mang những đứa khác theo.”

“Em không thể chịu đựng nổi mất “ Catelyn run rẩy nói.

“Nàng phải chịu nổi,” ông nói. “Sansa sẽ phải kết hôn cùng Joffrey. Điều đó đã quá rõ ràng rồi. Chúng ta phải để họ không có mảy may lý do nghi ngờ chúng ta. Và giờ cũng là thời điểm Arya phải học cung cách hành xử trong cung điện miền nam. Chỉ vài năm nữa thôi con bé cũng tới tuổi dựng vợ gả chồng.”

Catelyn tự nhủ, Sansa sẽ tỏa sáng nơi trời nam, và thần thánh cũng biết Arya cần được tôi luyện. Bà lưỡng lự để chúng rời khỏi vòng tay bao bọc của mình. Nhưng không thể để Bran đi. Không bao giờ được để Bran đi. “Được,” bà nói, “Nhưng làm ơn đi, Ned, vì tình yêu ngài dành cho em, để Bran ở lại Winterfell này. Thằng bé mới bảy tuổi.”

“Khi ta lên tám, cha đã gửi ta làm con nuôi ở Eyrie” Ned nói. “Ser Rodrik nói với ta rằng giữa Robb và thái tử Joffrey có chút mâu thuẫn. Điều này không tốt chút nào. Bran có thể trở thành cầu nối. Nó là một thằng bé dễ thương, dễ khiến người khác mỉm cười, dễ làm kẻ khác yêu mến. Hãy để nó cùng lớn lên với thái tử trẻ tuổi, hãy để chúng trở thành bạn bè như ta và Robert vậy. Nhà chúng ta sẽ an toàn hơn.”

Catelyn biết ông nói đúng. Nhưng nó cũng không giúp làm vơi bớt đi phần nào nỗi đau. Vậy là bà có thể sẽ mất bốn người: Ned, hai cô con gái cùng Bran dễ thương đáng yêu của bà. Giờ bà chỉ còn có Robb cùng Rickon nhỏ bé ở lại. Bà thấy cô độc vô cùng. Winterfell là vùng đất mênh mông. “Vậy thì bảo thằng bé tránh xa mấy bức tường ra,” bà can đảm nói. “Ngài biết Thằng bé thích leo trèo thế nào mà.”

Ned hôn lên dòng nước mắt chưa kịp chảy khỏi khóe mắt bà. “Cám ơn phu nhân,” ông thì thầm. “Ta biết điều này thật sự khó khăn.”

“Vậy còn Jon Snow thì sao, thưa lãnh chúa?” Maester Luwin hỏi.

Catelyn căng thẳng nghe cái tên đó vang lên. Ned có thể cảm nhận sự giận dữ nơi bà. Ông thả bà ra.

Rất nhiều gã đàn ông có con hoang. Catelyn thừa biết nên không ngạc nhiên, khi ngay năm đầu tiên kết hôn, Ned có con với một ả nào đó từng gặp trong chiến dịch. Dù gì ông cũng tràn trề sinh lực, mà họ lại xa nhau cả năm trời. Ned đi chinh chiến phương nam trong khi bà an toàn sinh sống tại lâu đài của cha ở Riverrun. Lúc đó, bà nghĩ nhiều tới đứa con mới lọt lòng còn bú mớm là Robb hơn là về người chồng chỉ biết mơ hồ. Ông dễ dàng tìm được sự giải khuây giữa những trận chiến. Và nếu hạt giống của ông được gieo nhanh vậy, bà ngờ rằng ông sẽ sớm phải quan tâm tới nhu cầu sinh lý của chính con trai mình.

Nhưng ông còn làm được nhiều hơn thế. Những người đàn ông nhà Stark không giống những người khác. Ned mang về một đứa con hoang, rồi gọi nó là "con trai" để chứng tỏ với toàn miền bắc. Khi cuối cùng chiến tranh qua đi, Catelyn trở về Winterfell, thì Jon và bà vú nuôi đã định cư tại đây rồi.

Điều đó như một vết thương cứa sâu trong lòng bà. Ned không nói gì về mẹ cậu bé, không nói một lời, nhưng lâu đài này làm gì có chỗ cho những bí mật. Catelyn đã nghe người hầu thuật lại những câu chuyện nghe kể từ những chiến binh của chồng. Họ thì thầm về Ser Arthur Dayne, Hiệp sĩ Ánh Sáng, kẻ nguy hiểm nhất trong bảy hiệp sĩ thuộc Ngự Lâm Quân của Vua Aerys, và vị lãnh chúa trẻ tuổi của họ đã dùng một đòn hạ gục hắn thế nào. Rồi họ kể chuyện rằng sau đó Ned đã mang thanh kiếm của Ser Arthur về cho người em gái xinh đẹp đang chờ đợi ông ta từ lâu đài Sao Băng ở bờ biển Summer. Tiểu thư Ashaha Dayne, cao ráo và xinh đẹp, với đôi mắt tím hút hồn. Hơn hai tuần liền, bà cố kìm nén lại, nhưng cuối cùng, vào một đêm gần gũi, Catelyn đã hỏi chồng sự thực về chuyện đó.

Suốt hao nhiêu năm chung sống, duy có lần đó Ned làm bà sợ. "Đừng bao giờ hỏi ta về Jon," ông nói, giọng lạnh như nước đá. "Thằng bé là con ruột của ta, đó là tất cả những gì nàng cần biết, phu nhân." Bà hứa sẽ nghe theo, và từ đó, những lời đàm tiếu chấm dứt, cái tên Ashara Dayne không còn vang lên thêm lần nào nữa tại Winterfell.

Dù mẹ Jon là ai, Ned cũng yêu bà ta điên cuồng, vì dù Catelyn có nói gì ông cũng không chịu cho thằng bé đi. Đó là điều duy nhất bà không thể tha thứ nổi. Bà đã yêu chồng mình bằng cả trái tim, nhưng bà không thể nào yêu Jon. Vì Ned, bà có thể lờ đi cả tá con rơi cũng được, miễn là chúng khuất tầm mắt bà. Với Jon thì chưa bao giờ. Và càng lớn, thằng bé càng lúc càng giống Ned hơn bất cứ người con trai nào bà hạ sinh cho ông. Điều đó làm tình cảm bà đối với thằng bé càng tệ hơn. "Jon phải đi," giờ bà nói.

"Nó và Robb rất gần gũi," Ned nói. "Ta mong..."

"Cậu ta không thể ở lại đây," Catelyn cắt ngang. "Cậu ta là con trai ngài, không phải con trai em. Em không muốn có cậu ta." Bà biết nói điều này ra rất khó, nhưng đó là sự thật. Nếu bỏ lại cậu bé, Winterfell sẽ chẳng có chút nhân từ nào cho cậu ta.

Cái nhìn của Ned khiến bà đau đớn. "Nàng biết ta không thể đưa thằng bé tới phương nam. Trong triều không có chỗ cho nó. Một cậu bé với cái tên dành cho một đứa con hoang... nàng biết họ đàm tiếu thế nào mà. Nó sẽ bị xa lánh."

Catelyn cưỡng lại sự hấp dẫn trong đôi mắt chồng. "Họ đồn rằng ông bạn Robert của ngài còn có hàng tá con riêng."

"Nhưng không một đứa nào được xuất hiện trong triều đình!" Ned nổi giận. "Người đàn bà nhà Lannister không cho phép. Sao nàng lại độc ác quá vậy, Catelyn? Nó chỉ là một đứa bé. Nó..."

Cơn giận đã làm chủ ông. Ông có thể đã nói nhiều điều hơn, tồi tệ hơn, nhưng Maester đã cắt ngang. "Chúng ta còn có một biện pháp nữa," ông bình thản nói. "Em trai ngài Benjen đã tới nói chuyện với tôi về Jon vài ngày trước. Có vẻ cậu nhóc khao khát được khoác trên mình bộ

đồng phục đen."

Ned có vẻ sốc. "Nó muốn gia nhập Đội Tuần Đêm?"

Catelyn không nói gì. Hãy để Ned tự mình suy nghĩ; giờ lời nói của bà không còn trọng lượng. Nhưng bà vui vẻ hôn lên má người học sĩ. Đó là giải pháp hoàn hảo. Benjen Stark là người anh em đồng hữu. Jon có thể trở thành đứa con trai mà ông ấy chẳng bao giờ có được. Và thằng bé sẽ phải thề trung thành. Thằng bé sẽ không được làm cha bất cứ một đứa trẻ nào để rồi tương lai có thể sẽ tranh đấu với con cháu của Catelyn để tranh giành mảnh đất Winterfell.

Maester Luwin nói, "Được phục vụ trên Tường Thành là một vinh dự lớn lao, thưa lãnh chúa."

"Và kể cả một đứa con riêng cũng có thể có được địa vị cao quý trong Đội Tuần Đêm," Ned ngẫm nghĩ. Nhưng giọng ông vẫn lộ rõ những vướng mắc. "Jon còn trẻ quá. Nếu nó yêu cầu điều này khi đã trưởng thành lại là một chuyện khác, nhưng một cậu nhóc mười bốn tuổi thì..."

"Một sự hy sinh khó khăn," Maestcr Luwin đồng tình. "Nhưng giờ là thời điểm khó khăn, thưa lãnh chúa. Con đường cậu ta chọn sẽ không khắc nghiệt hơn con đường ngài hay phu nhân đi."

Catelyn nghĩ về ba đứa con sắp rời xa mình. Thật khó lòng giữ im lặng.

Ned quay người nhìn ra cửa sổ. Khuôn mặt ông chìm trong im lặng và suy tư. Cuối cùng, ông thở dài, rồi quay lại. "Được thôi," ông nói với Maester Luwin. "Ta nghĩ đây là giải pháp tốt nhất. Ta sẽ nói chuyện với Ben."

"Vậy khi nào chúng ta nói với Jon?" vị học sĩ hỏi.

"Khi nào ta thấy cần phải nói. Chúng ta phải chuẩn bị. Hai tuần nữa chúng ta sẽ rời đi. Vậy để Jon tận hưởng nốt mấy ngày còn lại. Mùa hè sẽ kết thúc sớm thôi, và tuổi thơ cũng vậy. Khi tới thời điểm thích hợp, ta sẽ tự mình nói với nó."

ARYA

Mũi kim của Arya lại đan xiên xẹo.

Cô bé nhíu mày nhìn chúng với vẻ thất vọng rồi liếc nhìn chị gái Sansa cùng những cô gái khác. Những tác phẩm thêu thùa của Sansa luôn cực kỳ tinh xảo. Mọi người đều nói vậy. "Những mũi thêu của Sansa xinh đẹp như chính tiểu thư vậy," Septa[7] Morden từng nói với mẹ họ như thế. "Tiểu thư có một đôi tay tinh tế." Còn khi phu nhân Catelyn hỏi về Arya, sơ chỉ khụt khịt mũi và nói. "Arya có đôi tay của một thợ rèn."

Arya lo lắng liếc nhìn căn phòng, như sợ Septa Mordane sẽ đọc được suy nghĩ của mình, nhưng sơ chẳng hề để ý tới cô bé chút nào. Bà đang ngồi cùng công chúa Myrcella, trên môi thường chực nụ cười và vẻ mặt đầy ngưỡng mộ. Bà đã nói khi hoàng hậu đưa Myrcella tới, rằng bà sẽ chỉ dạy một công chúa về việc đan lát, thêu thùa. Arya nghĩ những mũi kim của Myrcella cũng xiên xẹo chẳng kém gì mình. Nhưng cứ nhìn cái cách Septa Mordane biểu lộ sự kinh ngạc thì bạn sẽ không bao giờ biết được sự thật. Cô bé nhìn lại tác phẩm của mình, cố tìm cách chữa cháy, nhưng đành thở dài rồi bỏ kim xuống. Cô bé ủ rũ nhìn Sansa. Chị gái đang vui vẻ nói chuyện với Beth Cassel trong khi thêu. Cô con gái nhỏ của Ser Rodrik ngoan ngoãn ngồi dưới chân chị, chăm chú, háo hức lắng nghe mọi lời chị nói. Rồi Jeyne Poolc nghiêng sang thì thầm gì đó vào tai chị.

"Các chị nói gì đấy?" Arya đột nhiên hỏi.

Jeyne giật mình quay lại nhìn, rồi khúc khích cười. Sansa có vẻ bối rối. Còn Beth thì đỏ mặt. Nhưng không ai trả lời.

"Nói cho em nghe đi," Arya nói.

Jeyne liếc nhìn để chắc chắn Septa Mordane không nghe trộm. Myrcella nói gì đó và Sơ cười cùng với những mệnh phụ phu nhân khác.

"Bọn chị đang nói về hoàng tử," Sansa nói, giọng mềm mại như một nụ hôn.

Arya biết chị muốn ám chỉ hoàng tử nào: tất nhiên là Joffrey. Anh chàng cao ráo và đẹp trai. Sansa đã ngồi cạnh anh ta trong buổi tiệc. Còn Arya ngồi cạnh một hoàng tử béo. Thật tự nhiên làm sao.

"Joffrey thích chị gái em," Jeyne thì thầm, tự hào như thể chị đã tạo ra điều đó. Chị là con gái của quản gia lâu đài Winterfell và bạn thân của Sansa. "Chàng đã khen chị gái em đẹp tuyệt trần."

"Chàng sẽ lấy chị ấy," bé Beth vòng tay ôm lấy mình vẻ mặt mơ mộng và nói. "Sau đó Sansa sẽ trở thành hoàng hậu của bảy vương quốc."

Sansa duyên dáng ngay cả khi đỏ mặt. Chị đỏ mặt trông vẫn thật xinh đẹp. Chị ấy làm gì cũng đẹp, Arya ghen tị nghĩ.

"Beth, đừng dựng chuyện," Sansa sửa lời cô gái nhỏ, và nhẹ nhàng vuốt tóc để che giấu sự gay gắt trong giọng nói của mình. Cô nhìn Arya. "Em nghĩ thế nào về hoàng tử Joff? Chàng rất lịch thiệp, đúng không?"

“Jon nói trông chàng như con gái ấy,” Arya nói.

Sansa thở dài trong khi đâm mũi kim. “Jon đáng thương,” chị nói. “Anh ấy ghen tị vì anh ấy là con hoang.”

“Anh ấy là anh chúng ta,” Arya nói dường như quá to. Giọng cô bé vang vọng cả căn phòng tháp mái im ắng trong buổi chiều tà.

Septa Mordane nhướn mắt. Khuôn mặt bà xương xẩu, đôi mắt sắc và đôi môi mỏng quẹt trông lúc nào cũng nhăn nhó. “Các tiểu thư nói chuyện gì đây, con cái à?”

“Về anh trai cùng cha khác mẹ ạ,” Sansa nhẹ nhàng và duyên dáng sửa lại. Chị cười với bà sơ. “Arya và con đang nói chúng con rất vui mừng được chào đón công chúa ạ,” chị nói.

Septa Mordane gật đầu. “Quả thực vậy. Một vinh hạnh lớn với tất cả chúng ta.” Công chúa Myrceỉla bối rối mỉm cười vì lời khen ngợi. “Arya, sao tiểu thư không làm việc?” Sơ hỏi. Bà đứng dậy, bộ váy hồ cứng kêu sột soạt khi bà đi ngang phòng. “Để cho ta xem bức tranh thêu của con nào.”

Arya muốn hét lên. Thầm mong Sansa tiến lên thu hút sự chú ý của sơ. “Đây ạ,” cô bé đầu hàng.

Sơ quan sát mảnh vải và lắc đầu, “Arya, Arya, Arya. Không được. Không được tí nào cả.”

Mọi người đều nhìn cô bé. Quá đáng lắm rồi. Sansa không thể cười vào sự hậu đậu của em gái mình, nhưng Jeyne thay chị cười mỉa mai. Kể cả công chúa Myrcella cũng tỏ vẻ thương cô bé. Arya cảm thấy nước mắt ứa ra. Cô đứng dậy và lao ra cửa.

Septa Mordane gọi với theo. “Arya, trở lại đây! Không được bước thêm bước nào nữa! Phu nhân sẽ biết chuyện này. Và còn trước mặt công chúa nữa! Tiểu thư đang làm xấu mặt tất cả chúng ta!”

Arya dừng lại trước cửa và quay lại, cắn chặt môi. Nước mắt tràn xuống má. Cô bé cứng nhắc hơi cúi đầu chào Myrcella. “Thần xin cáo lui, thưa công chúa.”

Myrcella chớp mắt và nhìn những phu nhân hỏi ý. Có thể nàng bối rối nhưng Septa Mordane thì không. “Tiểu thư nghĩ mình sẽ đi đâu, Arya?” Sơ hỏi.

Arya liếc nhìn bà. “Con đi đóng móng ngựa,” cô bé lễ phép đáp lời, hưởng thụ chút hài lòng khi thấy sự choáng váng trên nét mặt sơ. Sau đó, cô quay đi và chạy xuống cầu thang nhanh nhất có thể.

Thật không công bằng. Sansa có mọi thứ. Sansa lớn hơn cô bé hai tuổi; có thể lúc Arya chào đời, ông trời đã chẳng còn gì cho cô bé nữa. Thường là thế mà. Sansa biết đan lát, nhảy múa, ca hát và có tài thơ phú. Chị ấy biết cách ăn mặc, biết chơi đàn hạc và chuông. Tệ hơn nữa là, chị vô cùng xinh đẹp. Sansa được thừa hưởng đôi gò má xinh đẹp của mẹ cùng mái tóc dày màu nâu vàng của nhà Tully. Arya giống cha. Tóc cô có màu nâu xỉn, khuôn mặt dài và nghiêm nghị, Jeyne thường gọi cô là Arya Mặt Ngựa, và cứ oang oang gọi mỗi khi cô bé tới gần. Điều duy nhất Arya giỏi hơn chị - đó là cưỡi ngựa, ừm, điều đó và cả làm việc nhà nữa. Sansa chỉ có mỗi vẻ ngoài xinh đẹp. Nếu chị ấy kết hôn cùng hoàng tử Joff, Arya cho rằng vì lợi ích của chính anh ta, anh ta nên kiếm được một quản gia giỏi.

Nymeria đang chầu hẫu đợi cô bé tại phòng gác canh ở chân cầu thang. Nó nhảy dựng lên khi thấy Arya. Arya cười toe toét. Con sói con yêu quý cô, với tình yêu không giống một người nào hết. Chúng luôn luôn có nhau, Nymeria ngủ trong phòng, dưới chân giường của cô. Nếu sơ

không cấm, Arya sẽ rất vui mừng được mang con sói tới phòng thêu thùa. Vì thế cứ kệ cho Septa Mordane phàn nàn về sản phẩm thêu của cô bé đi.

Nymeria vui vẻ cắn nhẹ vào tay Arya trong khi cô bé tháo xích. Nàng nói con có đôi mắt màu vàng. Khi nắng chiếu vào, đôi mắt đó sáng lấp lánh như hai đồng xu bằng vàng vậy. Arya đặt tên cô nàng theo tên nữ hoàng chiến binh vùng Rhoyne, người đã dẫn dắt dân tộc vượt qua eo biển. Đó từng là một vụ ầm ĩ. Tất nhiên, Sansa đặt tên cho con sói của mình là "Quý Cô". Arya nhăn nhó và ôm chặt lấy nó, Nymeria liếm liếm tai, và cô bé cười khúc khích.

Tới lúc này chắc chắn Septa Mordane đã chuyển lời tới mẹ rồi. Nếu về phòng, chắc chắn họ sẽ tìm ra cô bé. Arya không quan tâm có bị tìm thấy hay không. Cô vừa nảy ra ý tưởng khác. Những người anh em đang tập kiếm dưới sân. Cô bé muốn chứng kiến Robb đẩy chàng hoàng tử Joffrey lịch thiệp ngã sụm lưng. "Đi nào," cô bé thì thầm với Nymeria rồi đứng dậy chạy, sói con bám sát gót.

Có một ô cửa sổ trên cây cầu nối giữa khu luyện quân và Đại Vọng Lâu - nơi mọi người có thể ngắm nhìn toàn bộ sân. Đó là nơi họ sẽ tới.

Họ đi tới, mặt đỏ bừng và thở không ra hơi. Jon đang ngồi trên ngưỡng cửa, một chân co tới tận cằm. Anh đang quan sát mọi hành động, nhập tâm đến nỗi không biết em gái đang tới, cho tới khi con sói trắng chặn họ lại. Nymeria cẩn trọng tới gần hơn. Bóng Ma đã lớn hơn các anh em của mình. Cu cậu đánh hơi, cắn nhẹ vào tai cô nàng rồi ngồi xuống.

Jon tò mò nhìn. "Đáng ra giờ nay em đang phải tập thêu thùa chứ, em gái nhỏ?"

Arya nhăn mặt với anh. "Em muốn xem đánh nhau."

Anh mỉm cười. "Vậy thì tới đây."

Arya trèo lên cửa sổ và ngồi cạnh anh, lắng nghe những tiếng rên rỉ và tiếng động vọng lên từ mảnh sân bên dưới.

Cô bé thất vọng vì bên dưới chỉ có mấy cậu nhóc đang tập luyện. Bran độn đầy quần áo như thể mang trên mình một chiếc giường lông. Còn hoàng tử Tommen thì tròn ung ủng. Họ đang thở hổn hển và dùng những thanh kiếm bọc lông cừu đánh nhau dưới sự quan sát cẩn trọng của Ser Rodrik Cassel, vị tướng phụ trách huấn luyện - một người đàn ông to bè, chắc khỏe với bộ ria trắng ấn tượng. Hàng tá người quan sát, hò hét cổ vũ ầm ĩ. Giọng Robb lớn nhất. Cô bé thấy Theon Greyjoy bên cạnh anh, chiếc áo chẽn đen trang trí hình thủy quái bằng vàng - gia huy gia đình, với nét mặt nhăn nhở. Cả hai chiến binh nhỏ tuổi đều di chuyển chậm. Arya đoán họ đã đấu một lúc lâu rồi.

"Đấu tập mất sức hơn thêu thùa," Jon nhận xét.

"Nhưng đấu tập vui hơn thêu thùa," Ayra đáp trả. Jon cười, vươn tay xoa rối bù tóc cô bé. Arya đỏ mặt. Họ luôn luôn thân thiết. Jon thừa hưởng khuôn mặt của cha, cũng như cô vậy. Họ là những người duy nhất giống cha. Robb, Sansa, Bran và cả Rickon bé nhỏ đều giống người nhà Tully, với nụ cười xinh đẹp cùng mái tóc màu nâu vàng. Khi Arya còn bé, cô cũng sợ mình là con hoang. Vì sợ nên Arya đã tới gặp Jon, và anh đã an ủi cô.

"Sao anh không xuống sân?" Arya hỏi.

Anh cười nhếch mép. "Con hoang không được làm thương tổn hoàng tử," anh nói. "Bất cứ vết bầm nào họ lĩnh phải trong trận đấu tập cũng phải là do những tay kiếm mang huyết mạch chính thống."

“Ồ.” Arya thật bối rối. Cô bé phải nhận ra chứ. Đây là lần thứ hai trong ngày, cô bé thấy đời thật bất công.

Cô bé quan sát em trai đánh trúng Tommen. “Em cũng có thể làm được như Bran,” cô bé nói. “Nó mới bảy tuổi. Em chín tuổi rồi.”

Jon nhìn cô bé với sự thông thái của tuổi mười bốn. “Em gầy quá,” anh vừa nói vừa nắm lấy tay cô xem xét cơ bắp. Sau đó anh thử dài và lắc đầu. “Anh nghĩ em không nâng nổi một thanh trường kiếm đâu, em gái nhỏ ạ, chứ đừng nghĩ tới chuyện vung kiếm.”

Arya rụt tay lại và lườm anh. Jon lại xoa đầu cô bé. Họ cùng nhau quan sát Bran và Tommen lượn vòng.

“Em thấy hoàng tử Joffrey không?” Jon hỏi.

Nhìn qua nhìn lại, cô mới thấy anh ta ở tít đằng sau, bên dưới bóng râm của bức tường đá cao vút. Anh ta bị đám người lạ bủa vây, những lính hộ vệ mặc đồ nhà Lannister và Baratheon, toàn người cô chưa gặp bao giờ. Có vài người lớn tuổi trong số đó cô bé đoán là kỵ sĩ.

“Nhìn vạt áo choàng xem,” Jon đề nghị.

Arya nhìn theo. Hình một chiếc khiên tròn được trang trí bên ngoài áo choàng. Đường kim mũi chỉ thật tuyệt hảo. Tay áo được chia làm đôi ở giữa; một mặt là hình con hươu đội vương miện, biểu tượng của hoàng gia, mặt còn lại là biểu tượng con sư tử của nhà Lannister.

“Nhà Lannister hẳn rất tự hào” Jon nhận xét. “Em nghĩ biểu tượng Hoàng gia là đủ, nhưng không. Hắn còn để biểu tượng gia đình cha và mẹ ngang bằng nhau.”

“Phụ nữ cũng quan trọng chứ!” Arya cự nự.

Jon cười. “Có lẽ em sẽ làm điều tương tự, em gái ạ. Kết hôn với người nhà Tully mà vẫn giữ gia huy nhà Stark trên tay áo.”

“Để thành sói ngậm cá trong miệng à?” Cô bé cười lớn. “Trông ngốc lắm. Hơn nữa, nếu con gái không chiến đấu thì sao phải mặc áo giáp chứ?”

Jon nhún vai. “Con gái có thể mặc áo giáp nhưng không được cầm kiếm. Con hoang được cầm kiếm nhưng không được mặc giáp. Anh không phải người tạo ra luật đâu, em gái ạ.”

Bên dưới khoảnh sân vọng lên tiếng hét. Hoàng tử Tomrnen lăn tròn trong đống bụi đất, cố đứng dậy nhưng thất bại. Những tấm độn quần áo làm cậu ta giống như một con rùa ngã ngửa. Bran đứng trên người cậu ta, tay giơ cao thanh kiếm gỗ, sẵn sàng tấn công khi cậu ta gượng dậy được. Những người đàn ông bắt đầu cười lớn.

“Đủ rồi!” Ser Roclrik hô. Ông chìa tay cho hoàng tử và kéo cậu ta đứng dậy. “Đánh được lắm. Lew, Donnis, giúp họ tháo giáp.” Ông nhìn quanh. “Hoàng tử Joffiey, Robb, hai người làm trận nữa không?”

Robb toát mồ hôi sau trận đấu trước. Anh phấn khởi bước lên. “Rất sẵn lòng.”

Joffrey tiến ra ngoài ánh sáng để đáp lại lời triệu hồi của Rodrik. Tóc hắn ta tỏa sáng như vàng ròng. Trông hắn có vẻ chán chường.

“Đây là trò chơi dành cho trẻ con, Ser Rodrik.”

Theon Greyjoy bật cười. “Ngài vẫn là trẻ con,” anh ta nhạo báng nói.

“Robb có thể là trẻ con,” Joffrey nói. “Nhưng ta là hoàng tử. Và ta chán đập ruồi cùng nhà Stark với mấy thanh kiếm đồ chơi rồi.”

“Ngài bị ruồi đập nhiều hơn đập ruồi đó, Joff” Robb nói. “Ngài sợ rồi sao?”

Hoàng tử Joffrey nhìn anh. “Ồ, sợ quá,” hắn nói. “Cậu già quá rồi.” Vài người nhà Lannister cười vang.

Jon nhìn xuống cảnh tượng bên dưới và nhíu mày. “Joffrey quả thực là đồ vứt đi,” anh nói với Arya.

Ser Rodrik ngẫm ngợi vuốt vuốt những sợi râu trắng. “Vậy ngài muốn...?”

“Kiếm thật.”

“Được,” Robb đáp lại. “Ngài sẽ hối tiếc cho xem.”

Người sĩ quan huấn luyện đặt tay lên vai Robb ngầm nhắc anh im lặng. “Kiếm thật quá nguy hiểm. Tôi cho phép các ngài dùng kiếm cùn”

Joffrey không nói gì, nhưng một người kỵ sĩ cao lớn, tóc đen với vết bỏng trên mặt tiến lên trước thái tử. Arya không biết người đàn ông này. “Đây là hoàng tử của ông. Ông là ai mà dám nói ngài không được dùng kiếm thật?”

“Chỉ huy huấn luyện quân sự của Winterfell, Clegane, và anh sẽ không bao giờ quên nổi cái tên này đâu.”

“Và ông huấn luyện phụ nữ sao?” người đàn ông mặt bỏng hỏi. Trông hắn ta cơ bắp như một con bò vậy.

“Tôi huấn luyện hiệp sĩ,” Ser Rodrik châm chọc. “Họ sẽ được dùng kiếm thật khi sẵn sàng và đủ tuổi.”

Người đàn ông mặt bỏng nhìn Robb. “Bao tuổi rồi, nhóc?”

“Mười bốn,” Robb nói.

“Tôi giết người khi mới mười hai. Cậu chắc chắn không cần dùng kiếm cùn.” Arya có thể thấy Robb đang tức giận. Lòng tự trọng của anh bị tổn thương. Anh quay sang Ser Rodrik.

“Để tôi dùng kiếm thật. Tôi có thể đánh bại cậu ta.”

“Vậy thì dùng kiếm cùn đi,” Ser Rodrik nói.

Joffrey nhún vai. “Tới gặp ta khi cậu lớn hơn đi, Stark. Nếu lúc đó cậu chưa quá lụ khụ.” Những kẻ nhà Lannister lại cười.

Tiếng chửi rủa của Robb vang khắp sân. Arya che miệng vì sốc. Theon Greyjoy giữ tay Robb lại. Còn Ser Rodrik vuốt ria vẻ không hài lòng.

Joffrey ngáp dài và quay sang cậu em nói. “Đi thôi, Tommen,” anh ta nói. “Hết giờ chơi rồi. Kệ cho lũ nhóc chơi.”

Những người nhà Lannister càng cười lớn hơn, Robb chửi rủa càng nhiều hơn. Khuôn mặt Ser Rodrik đỏ ửng vì tức giận. Theon giữ chặt cứng Robb lại tới khi những hoàng tử cùng đoàn cận vệ an toàn rời đi.

Jon quan sát họ rời đi còn Arya quay sang nhìn anh trai mình. Nét mặt anh trầm lặng như mặt hồ trung tâm vùng rừng thiêng. Cuối cùng, anh trèo xuống khỏi bệ cửa sổ. “Hết trò rồi” anh nói rồi cúi xuống gãi tai con Bóng Ma. Con sói trắng ngửng đầu lên cọ cọ vào anh. “Tốt hơn hết em nên trở về phòng đi, em gái. Septa Mordane chắc chắn đang nấp đâu đó. Em càng trốn lâu, càng bị phạt nặng. Em sẽ phải khâu vá cả mùa đông. Khi tuyết tan xuân về, họ sẽ tìm thấy thi thể em cùng cây kim vẫn dính chặt trên những ngón tay đóng băng của em đó.”

Arya thấy cậu nói này chẳng có chút thú vị nào. “Em ghét thêu thùa!” cô bé hùng hổ nói. “Chẳng công bằng gì cả!”

“Chẳng có điều gì công bằng cả,” Jon nói. Anh lại vò đầu cô bé và bước đi với Bóng Ma yên lặng theo sau. Nymeria cũng định đi theo, nhưng rồi dừng và quay trở lại khi thấy Arya không đi cùng.

Cô bé lưỡng lự bước về hướng khác.

Sự việc còn tệ hơn Jon nghĩ. Không chỉ có Septa Mordane trong phòng cô. Mà có cả mẹ nữa.

BRAN

Chuyến đi săn bắt đầu từ bình minh. Nhà vua muốn có món thịt lợn rừng vào tiệc tối. Hoàng tử Joffrey đi cùng vua cha, vì thế Robb cũng được tham gia đoàn săn. Chú Benjen, Jory, Theon Greyjoy, Ser Rodrik và kể cả người em nhỏ thó kỳ cục của hoàng hậu cũng đi cùng họ. Đây cũng là cuộc săn cuối cùng. Ngày mai họ sẽ về miền nam.

Bran ở lại cùng Jon, mấy người chị em gái và Rickon. Nhưng Rickon chỉ là một đứa bé, chị em cậu lại là con gái, còn anh Jon và con sói thì chẳng thấy đâu. Bran không cố đi tìm anh. Cậu nghĩ anh đang giận mình. Mấy ngày nay dường như Jon cáu bẳn với mọi người. Bran không biết vì sao. Anh sẽ cùng chú Benjen tới Tường Thành, gia nhập Đội Tuần Đêm. Điều đó cũng gần tuyệt bằng theo nhà vua xuống phương nam. Robb là người duy nhất ở lại, chứ không phải Jon.

Mấy ngày nay, Bran chỉ nghĩ tới chuyện rời đi. Cậu sẽ đi trên vương lộ, trên con ngựa dành riêng cho mình, không phải ngựa con mà là ngựa trưởng thành. Cha cậu trở thành Quản sư của Nhà vua, họ sẽ sống tại lâu đài đỏ ở Vương Đô, lâu đài do các Chúa Rồng xây dựng. Già Nan bảo ở đó có ma, hầm ngục là nơi tiến hành những điều khủng khiếp, và đầu rồng treo đầy tường. Chỉ nghĩ thôi, Bran đã thấy rùng mình, nhưng cậu không sợ. Sao cậu có thể sợ được chứ?

Cha sẽ đi với cậu, cùng nhà vua và những hiệp sĩ của ngài, còn cả những tay kiếm trứ danh nữa. Một ngày nào đó, Bran sẽ trở thành hiệp sĩ trong Ngự Lâm Quân. Già Nan nói họ là những tay kiếm giỏi nhất vương quốc. Đội chỉ gồm bảy người. Họ mặc giáp trắng, không lấy vợ sinh con, chỉ sống để phục vụ nhà vua. Bran biết tất cả những câu chuyện. Đối với cậu, tên họ ngân nga như điệu nhạc vậy. Servvyn Khiên Kính. Ser Ryam Redwyne. Hoàng tử Aemon Kỵ sĩ Rồng. Cặp song sinh Ser Erryk và Ser Arryk đã chết dưới lưỡi kiếm của nhau hàng trăm năm về trước, khi hai người chị em tàn sát nhau trong trận chiến mà những người hát rong gọi là Điệu vũ của Rồng Thiêng. Bò Đực Trắng, Gerold Tháp Lớn. Ser Arthur Dayne, Thanh Kiếm Sáng. Và Barristan Dũng Cảm.

Có hai Ngự Lâm Quân lên phương bắc cùng Đức vua Robert. Bran phấn khích quan sát, nhưng chưa bao giờ dám nói chuyện cùng họ. Ser Boros là một người đàn ông đầu trọc lóc cằm ngấn mỡ, còn Ser Meryn có cặp mắt cụp và bộ râu màu gỉ sắt. Ser Jaime Lannister trông giống những hiệp sĩ trong truyện hơn, và ngài cũng là một Ngự Lâm Quân, nhưng Robb nói ngài đã giết chết vị vua già cả điên loạn, và vì thế ngài không được tính là Ngự Lâm Quân nữa. Giờ hiệp sĩ vĩ đại nhất là Ser Barristan Selmy, Barristan Dũng Cảm, tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân. Cha đã hứa rằng họ sẽ được gặp Ser Barristan khi tới Vương Đô. Bran hào hứng chờ đợi ngày rời đi, đánh dấu từng ngày lên tường phòng. Để chứng kiến thế giới và bắt đầu cuộc đời mới, cuộc đời mà cậu chỉ dám mơ ước và tưởng tượng thôi.

Và ngày cuối cùng cũng đã tới, Bran đột nhiên thấy mất phương hướng. Winterfell là ngôi nhà duy nhất cậu từng biết. Cha cậu bảo hôm nay cậu nên đi chào tạm biệt mọi người đi. Và cậu đã thử. Sau khi đoàn đi săn rời đi, cậu đi lang thang khắp lâu đài cùng con sói, dự định tới gặp tất cả những người ở lại, Già Nan, ông đầu bếp Gage, chú thợ rèn Mikken, anh chăn ngựa Hodor - người luôn cười rất tươi, luôn chăm sóc chu đáo chú ngựa nhỏ của cậu, nhưng chẳng biết nói gì ngoài "Hodor," chú làm vườn ở trong nhà kính luôn cho cậu những quả việt quất mỗi khi cậu tới...

Nhưng không được. Cậu đã tới chuồng ngựa đầu tiên, thấy con ngựa con của mình trong chuồng. Nhưng giờ nó đâu còn là ngựa của cậu nữa. Cậu sẽ có một con ngựa thật sự và bỏ ngựa con lại. Đột nhiên Bran chỉ muốn ngồi xuống mà khóc. Cậu quay người bỏ chạy trước khi Hodor và những cậu bé chăn ngựa khác nhìn thấy nước mắt rơi. Cậu không muốn tạm biệt ai

nữa. Thay vào đó, Bran dạo chơi trong rừng thiêng cả buổi sáng, cố dạy con sói của mình biết nhặt que, nhưng thất bại. Sói thông minh hơn bất cứ con chó săn nào của cha. Bran thề cu cậu này có thể hiểu tất cả những gì người khác nói, nhưng chỉ là cậu chàng không hứng đi nhặt que thôi.

Cậu vẫn đang quyết định đặt tên cho con sói. Robb gọi con sói của mình là Gió Xám, vì nó chạy rất nhanh. Sansa đặt tên con sói là Quý Cô trong khi Arya đặt tên vật nuôi của mình theo tên một nữ hoàng phù thủy sống từ cách đây lâu lắc. Bé Rickon gọi sói con là Lông Xù. Bran nghĩ cái tên đó thật ngu xuẩn khi dành cho một sói tuyết. Con sói của anh Jon, con sói trắng, mang tên Bóng Ma. Bran ước gì mình nghĩ ra cái tên đó trước, dù cho con sói của cậu chẳng trắng tẹo nào. Suốt hai tuần lễ, cậu nghĩ ra cả trăm cái tên, nhưng chẳng cái tên nào hợp lý cả.

Cuối cùng, cậu chán trò nhặt que nhặt gậy và quyết định đi leo trèo chút. Cậu đã không trèo lên ngọn tháp sụp mấy tuần liền rồi. Và đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của cậu.

Cậu chạy qua khu rừng thiêng, đi đường vòng tránh hồ cây thần. Cây thần luôn khiến cậu sợ hãi. Cây cối đáng ra không có mắt, và lá không thể nào giống những cánh tay như vậy được. Con sói bám theo sát gót. "Mày ở lại đây," cậu nói khi đứng ở dưới gốc cây gần tường thành. "Nằm xuống. Đúng rồi. Cứ ở đó..."

Con sói ngoan ngoãn nghe lời. Bran gãi tai nó, sau đó quay người, nhảy lên, bám lấy cành thấp nhất và đẩy người lên. Cậu leo được một nửa, dễ dàng chuyển từ cành này sang cành khác. Bỗng nhiên chú sói con bật dậy tru một hồi.

Bran nhìn xuống. Con sói im lặng, nhìn cậu bằng đôi mắt vàng. Cậu đột nhiên thấy lạnh toát sống lưng. Kỳ lạ. Cậu leo lên tiếp. Con sói lại tiếp tục tru. "Im nào," cậu hét. "Ngồi im ở đó. Mày còn tệ hơn sợ nữa đấy." Tiếng tru cứ dai dẳng bám riết cậu, mãi tới khi cậu nhảy lên mái tháp canh và khuất dạng.

Mái lâu đài Winterfell là ngôi nhà thứ hai của Bran. Mẹ cậu thường nói Bran biết leo trèo trước cả khi chập chững biết đi. Bran không nhớ bước đi đầu tiên khi nào, hay leo trèo khi nào. Vì thế có thể mẹ nói thật.

Đối với một cậu bé, Winterfell là một mê cung đá xám gồm những bức tường, tòa tháp, sân xướng, đường hầm trải dài tứ phía. Trong phần cũ kỹ của lâu đài, những căn phòng lượn sóng khiến bạn không thể chắc mình có phải đang đứng trên mặt đất không. Nơi này đã lớn lên tựa như một cây đá khổng lồ. Maester Luwin đã từng nói vậy. Và rồi những nhánh cây cong queo, dày dặn cắm rễ sâu xuống đất.

Bran đứng thẳng người lên quan sát toàn cảnh Winterfell, cảm thấy như tay mình có thể chạm tới cả bầu trời. Cậu thích vẻ ngoài của nó, trải dài hên dưới cậu, chỉ có những chú chim bay lượn trên không trong khi toàn bộ cuộc sống trong lâu đài bày ra ngay bên dưới. Bran có thể ngồi chơi hàng giờ giữa những máng xối nước đầu thú đã bị bào mòn không còn rõ hình dáng, nằm trên mái Đại Vọng Lâu, và quan sát tất cả: những người lính đấu tập bằng kiếm gỗ lẫn kiếm thật, những đầu bếp chăm sóc rau cải trong khu nhà kính, những con chó chạy đi chạy lại không ngơi nghỉ trong chuồng, khu rừng thiêng im lặng, những cô gái tán chuyện bên cạnh giếng giặt. Lúc đó, cậu có cảm giác mình là lãnh chúa của lâu đài, theo cái cách mà anh Robb sẽ không bao giờ biết.

Nó cũng tiết lộ cho cậu nghe những bí mật của Winterfell. Những người thợ không san bằng mặt đất; có những ngọn đồi và thung lủng đằng sau tường thành Winterfell. Bran biết rõ ở đây có một chiếc cầu nối từ tầng tư tháp chuông tới tầng hai của tổ quạ. Và cậu biết mình có thể chui vào bên trong tường thành gần cổng nam, leo lên ba tầng lầu và chạy vòng quanh Winterfell trong một đường hầm đá hẹp, sau đó ra ngoài cổng bắc, nơi những bức tường hàng chục mét đổ bóng xuống cậu. Bran tin rằng kể cả Maester Luwin cũng không biết về điều đó.

Mẹ luôn sợ lỡ một ngày cậu trượt chân ngã chết. Cậu nói với bà rằng sẽ không có ngày đó đâu, nhưng bà không bao giờ tin. Một lần bà đã bắt cậu thề ở nguyên trên mặt đất, không bao giờ được leo trèo. Nhưng cậu chỉ giữ lời hứa được hai tuần, ngày nào cũng vật vã, khổ sở, cho tới một tối cậu trèo ra ngoài cửa sổ phòng ngủ trong khi các anh đang say giấc.

Ngày hôm sau cậu thú tội. Lãnh chúa Eddard đã ra lệnh cho cậu ra rừng thiêng để tự vấn lương tâm. Lính canh được cử đi để quan sát Bran phải ở nguyên đó suốt đêm để suy ngẫm tội không vâng lời. Sáng hôm sau, Bran biến đâu mất. Cuối cùng, họ tìm thấy cậu đang ngủ ngon lành trên nhánh một cây cao nhất trong rừng.

Dù giận tới mấy, cha cậu cũng không thể không phì cười. "Con không phải con trai cha rồi," ông nói với Bran khi đưa cậu xuống. "Con là sóc con. Vậy đi. Nếu con phải leo trèo, cứ leo trèo, nhưng đừng để mẹ thấy."

Bran không nghĩ mình giấu nổi bà. Vì cha không cấm, nên bà nhờ những người khác quan sát. Già Nan kể cậu nghe chuyện về một cậu nhóc hư đốn trèo quá cao bị sét đánh, rồi sau đó quạ mổ vào mắt. Nhưng Bran chẳng sợ. Trên tháp đổ, ngoài cậu ra chẳng ai vãng lai tới đó, có vài cái tổ quạ. Thi thoảng cậu cho ngô đầy túi và mang cho quạ ăn. Sẽ chẳng con nào tệ đến mức mổ mắt cậu đâu.

Mấy ngày sau đó, Maester Luwin đã tạo một cậu bé bằng đất nung, cho mặc quần áo của Bran và ném nó từ trên tường thành xuống, để Bran biết số phận cậu sẽ đi về đâu nếu rơi xuống. Chuyện đó khá hài hước, nhưng Bran chỉ nhìn vị học sĩ và nói, "Cháu không phải người đất. Và kiểu gì thì cháu cũng không bao giờ ngã đâu."

Có một thời gian, những lính canh, hễ thấy cậu là sẽ đuổi theo, cố lôi cổ cậu xuống. Đó là quãng thời gian vui vẻ nhất. Nó giống như chơi đùa cùng các anh em trai của mình, trừ việc Bran luôn luôn thắng. Không một lính gác nào leo trèo giỏi bằng một nửa Bran, kể cả Jory. Nhưng hầu hết thời gian, họ không thấy cậu. Mọi người không bao giờ nhìn lên. Đó là một điều nữa cậu yêu thích việc leo trèo; cậu gần như vô hình.

Cậu cũng thích cảm giác được bám dính mình lên bức tường, di chuyển từ viên đá này tới viên đá khác, những ngón tay và ngón chân vất vả đặt lên những kẽ nứt nhỏ. Cậu luôn thích tháo giày và leo trèo trên đôi chân trần. Cảm giác như thể mình có tận bốn tay vậy. Cậu thích mùi vị không khí ở trên cao, thật ngọt ngào và mát lạnh như vị đào mùa đông. Cậu thích mê các loài chim: những chú quạ trong ngọn tháp đổ, những con chim sẻ bé tí xíu làm tổ trong những kẽ đá, những con cú già mê ngủ trong gác xếp phủ bụi trên kho vũ khí cũ. Bran đều biết hết.

Trên tất cả, cậu thích tới những nơi không ai có thể tới, thấy những ngôi nhà đá xám của Winterfell trải dài theo cách chưa từng ai thấy. Theo cách đó, lâu đài trở thành bí mật của riêng mình cậu.

Nơi cậu thích thám hiểm nhất là tòa tháp đổ. Nó từng là một ngọn tháp canh cao nhất tại Winterfell. Rất lâu trước đây, hơn một trăm năm trước khi cha cậu chào đời, một tia sét đã đánh trúng nó và gây hỏa hoạn. Tầng thứ ba sụp đổ và tòa tháp chưa bao giờ được khôi phục. Thi thoảng cha cậu có cho những con chó bắt chuột tới chân tháp, để dọn sạch những ổ chuột ở giữa những phiến đá ngổn ngang cùng những xà rầm đã mục nát. Nhưng chưa một ai lên mái nhà vỡ vụn trừ Bran và lũ quạ.

Cậu biết có hai cách để lên được đây. Cậu có thể trèo thẳng men theo tòa tháp, nhưng đá ở đó rất lỏng lẻo, lớp hồ trát đá đã sớm biến thành cát bụi.

Cách tốt nhất là bắt đầu từ rừng thiêng, trèo nhanh lên cành cây cao, lên nóc kho vũ khí và phòng gác canh, nhảy từ mái nhà này sang mái nhà khác, dùng chân trần để lính gác không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào. Cậu sẽ tới được góc khuất của Đại Vọng Lâu, phần cũ kỹ nhất

của lâu đài, phần nhà bao quanh pháo đài cao hơn vẻ bề ngoài. Chỉ có lũ chuột và bầy nhện mới sống ở đây. Nhưng dù sao, trèo leo trên những tảng đá nơi đây còn tốt chán. Cậu có thể trèo thẳng sang chỗ những máng xối nước vươn ra ngoài khoảng không, tung người bay từ máng này sang máng khác xung quanh mặt phía bắc. Từ đó, nếu cậu đang duỗi dài người, cậu có thể vươn tay ra và trèo sang tòa tháp đổ. Bò lên từ những tảng đá đen tới tổ chim, chưa tới ba mét rưỡi, lũ quạ sẽ quay lại xem cậu có mang ngô cho chúng không.

Bran dễ dàng di chuyển giữa các máng xối đầu thú vị đã làm nhiều lần rồi. Bỗng đâu đó có một tiếng động. Cậu giật nảy mình suýt tuột tay. Cậu chỉ biết tới một Đại Vọng Lâu không người.

"Em không thích." Bên dưới chân cậu là một dãy cửa sổ, giọng nói một người phụ nữ vang ra từ cửa sổ cuối cùng. "Đáng ra chàng phải là quân sư."

"Thần thánh không cho phép," giọng đàn ông lười biếng đáp lại. "Ta không muốn vinh dự đó. Nhiều việc lắm."

Bran treo người, lắng nghe, đột nhiên sự không dám đi tiếp. Họ sẽ thấy chân cậu nếu cậu quăng người qua.

"Chàng không thấy mối nguy hiểm chàng đặt chúng ta vào sao?" người phụ nữ nói. "Robert yêu thương người đó như anh em mình."

"Robert khó lòng chịu đựng được anh em mình. Ta không trách cứ gì ông ta. Chẳng ai chịu nổi Stannis."

"Đừng giả ngốc nữa. Stannis và Renly là một chuyện, nhưng Eddard Stark là chuyện khác. Robert sẽ lắng nghe Stark. Chết tiệt. Đáng ra em phải cương quyết đòi ông ấy bổ nhiệm chàng, vì em đã chắc Stark sẽ không đồng ý"

"Chúng ta nên nghĩ mình may mắn đi," người đàn ông nói. "Nhà vua có thể dễ dàng trao tước vị đó cho bất cứ người anh em nào, kể cả Ngón út. Thà cho ta một kẻ thù chính trực còn hơn một kẻ tham vọng. Như vậy ta sẽ ngủ ngon hơn."

Bran nhận ra họ đang nói về Cha mình. Cậu muốn nghe thêm. Vài bước nữa thôi... nhưng họ sẽ nhìn thấy cậu nếu cậu bay qua cửa sổ.

"Chúng ta nên cẩn trọng theo dõi hắn" người phụ nữ nói.

"Ta nên quan sát nàng trước," người đàn ông nói. Ông ta có vẻ buồn chán. "Nào tới đây."

"Lãnh chúa Eddard sẽ không bao giờ thích thú bất cứ thứ gì xảy ra ở phía Nam của Neck," người phụ nữ nói. "Chưa bao giờ. Em nói cho chàng nghe, hắn định chống lại chúng ta. Nếu không thì vì sao hắn lại rời bỏ mảnh đất hắn nằm quyền?"

"Cả trăm lý do. Trách nhiệm. Danh dự. Hắn muốn viết cái tên mình lên sử sách, hoặc hắn muốn bỏ vợ, hoặc cả hai. Cũng có thể hắn chỉ muốn một lần trong đời được hưởng nắng ấm."

"Vợ hắn là chị gái phu nhân Arryn. Lạ là Lysa không ở đây dùng lời buộc tội để chào đón chúng ta."

Bran nhìn xuống. Có một rìa tường hẹp bên dưới cửa sổ, chỉ rộng vài phân. Cậu định hạ thấp người xuống. Quá xa. Cậu sẽ không thể với tới được. "Nàng sợ nhiều quá đấy. Lysa Arryn là một con bò cái chết nhát."

"Nhưng con bò cái chết nhát đó chung giường với Jon Arryn."

“Nếu bà ta biết điều gì, bà ta sẽ tới nói với Robert trước khi chạy trốn khỏi Vương Đô.”

“Khi ông ta đồng ý đưa thằng con yếu ớt của bà ta tới Casterly Rock ư? Em nghĩ là không. Bà ta biết con trai bà ta sẽ trở thành con tin buộc bà ta phải im lặng. Lúc này, có thể bà ta sẽ dũng cảm hơn, khi con trai mình đang an toàn tại Eyrie.”

“Các bà mẹ.” Người đàn ông nói như chửi. “Ta nghĩ chuyện sinh nở đã làm hỏng đầu óc mấy người hết rồi. Tất cả đều điên rồi.” Y cười. Một tiếng cười cay đắng. “Kệ bà ta muốn cứng đầu cứng cổ theo ý mình. Dù bà ta biết gì, dù bà ta nghĩ mình biết gì, bà ta cũng chẳng có bằng chứng.”

Y ngừng lại. “Hay bà ta có nhỉ?”

“Chàng nghĩ nhà vua cần bằng chứng sao?” người phụ nữ nói. “Em nói chàng nghe, ông ta không yêu em.”

“Vậy đây là lỗi của ai, em gái thân yêu?”

Bran ngắm nghía rìa tường. Cậu có thể thả mình xuống. Nó quá hẹp không thể đặt chân xuống được, nhưng nếu cậu bám trúng, đẩy mình lên... Nhưng kế hoạch này đồng nghĩa với có tiếng động, họ sẽ tới cửa sổ. Cậu không chắc mình nghe thấy gì, nhưng cậu biết mình không nên nghe.

“Chàng cũng đui mù y như Robert,” người phụ nữ đang nói.

“Nếu ý nàng là chúng ta cùng thấy một điều, thì đúng,” người đàn ông nói. “Ta thấy một người đàn ông thà chết sớm còn hơn phản bội vị vua của mình.” “Hắn đã từng phản bội một lần rồi, chàng quên sao?” người phụ nữ nói. “Ồ, em không phủ nhận rằng hắn trung thành với Robert, điều đó quá rõ ràng. Điều gì sẽ xảy ra nếu Robert chết và Joff lên ngôi? Càng sớm xảy ra chúng ta càng an toàn. Chồng em càng ngày càng khó ngủ. Có Stark bên cạnh sẽ càng khiến tình hình của ông ấy tệ hơn. Ông ấy vẫn còn yêu người em gái, cô gái nhỏ mười sáu tuổi tẻ ngắt ấy đã chết quách từ đời nào rồi. Còn bao lâu nữa ông ta sẽ quyết định quẳng em sang một bên đi tìm Lyanna mới?”

Bran đột nhiên thấy sợ. Cậu không muốn gì hơn là quay trở ngược lại, tìm kiếm các anh mình. Nhưng cậu sẽ nói với họ điều gì đây? Cậu phải tới gần hơn. Cậu phải xem ai đang nói chuyện.

Người đàn ông thở dài. “Nàng nên ít nghĩ về tương lai hơn và nghĩ nhiều về niềm vui trước mắt.”

“Thôi nào!” người phụ nữ nói. Bran đột nhiên nghe thấy tiếng da thịt chạm vào nhau, sau đó là tiếng cười của người đàn ông.

Bran đẩy mình lên, trèo lên trên máng xối nước, cuộn mình trên mái. Đây là cách dễ nhất. Cậu di chuyển trên mái sang cái máng xối tiếp theo, ngay trên cửa sổ phòng họ đang nói chuyện.

“Càng nói nhiều càng mệt, em gái à,” người đàn ông nói. “Tới đây và im lặng đi.”

Bran ngồi dạng chân trên đầu thú, bám chắc chân, treo mình trong tư thế lộn ngược. Cậu dùng chân bám chặt và cúi đầu nhìn về phía cửa sổ. Thế giới lộn ngược thật kỳ lạ. Khoảng sân bên dưới lướt qua tới chóng mặt, những tảng đá lát vẫn ướt đẫm tuyết tan.

Bran nhìn vào cửa sổ.

Bên trong phòng, người đàn ông và người phụ nữ trần truồng đang vật lộn với nhau. Bran không biết họ là ai. Người đàn ông quay lưng với cậu, thân thể y chắn mất người phụ nữ mà hắn đang đẩy vào tường.

Có những âm thanh khe khẽ, ướt át. Bran nhận ra họ đang hôn nhau. Cậu quan sát, mắt trợn trừng vì sợ hãi, hơi thở cậu nghẹn lại trong họng. Người đàn ông đặt tay giữa hai chân người phụ nữ. Chắc hắn làm cô ta đau, vì cô ta bắt đầu rên rỉ nho nhỏ trong cổ họng.

“Dừng lại “ cô ta nói, “dừng lại, dừng lại đi. Ôi, làm ơn...” Nhưng giọng cô ta quá bé và yếu ớt, và cũng chẳng đẩy hắn ta ra. Tay cô ta xục trong tóc hắn, mái tóc vàng rối bù, và kéo mặt hắn vào khuôn ngực.

Bran nhìn thấy người phụ nữ. Cô ta nhắm mắt và mở miệng rên rỉ. Mái tóc vàng vương vất khi đầu cô ta dịch chuyển. Nhưng cậu vẫn nhận ra đó chính là hoàng hậu.

Chắc hẳn cậu đã gây tiếng động nên cô ta đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào cậu. Cô ta hét lên.

Mọi thứ xảy ra ngay lập tức. Người phụ nữ điên cuồng đẩy người đàn ông đi, vừa hét vừa chỉ. Bran cố kéo người lên, gập mình với đầu máng. Cậu đang rất gấp. Tay cậu quờ quạng tảng đá trơn nhẵn. Trong lúc hoảng hốt cậu trượt chân, ngã xuống. Cậu đột nhiên chóng mặt, buồn nôn khi cửa sổ bật mở. Cậu vươn tay bám lấy bậu cửa, nhưng trượt tay, cậu cố dùng tay kia bám lấy rồi quăng mình về phía tòa nhà. Lực tác động khiến cậu hụt hơi, Bran hổn hển treo mình lơ lửng bằng một tay.

Những khuôn mặt xuất hiện trên bậu cửa sổ bên trên.

Hoàng hậu. Và giờ Bran đã nhận ra người đàn ông bên cạnh. Họ giống nhau như hai hình phản chiếu qua gương.

“Nó nhìn thấy chúng ta,” người phụ nữ rít lên.

“Và chúng ta đã nhìn thấy nó,” người đàn ông nói.

Bran bắt đầu trượt tay. Cậu nắm lấy bậu cửa bằng tay kia. Móng tay cắm vào đá cứng. Người đàn ông với tay xuống. “Bám lấy tay chú,” người đàn ông nói. “Trước khi cháu ngã.”

Bran dùng hết sức mà bám lấy. Người đàn ông kéo cậu lên. “Chàng làm gì thế?” người phụ nữ hỏi.

Người đàn ông lờ đi. Hắn ta rất khỏe. Hắn kéo Bran lên ngưỡng cửa. “Nhóc bao tuổi rồi?”

“Bảy,” Bran run rẩy nói. Cậu cầm chặt móng tay vào tay người đàn ông. Nhưng hắn nhẹ nhàng hất ra.

Người đàn ông nhìn người phụ nữ. “Những thứ ta làm vì tình yêu,” Rồi đẩy Bran xuống.

Bran hét lên khi rơi khỏi cửa sổ. Cậu chẳng có gì để bám lấy. Cậu sắp hội ngộ cùng mảnh sân rồi.

Từ xa có tiếng sói tru. Bầy quạ lượn vòng trên tòa tháp đổ, đợi chờ ngô.

TYRION

Ở đâu đó trong mê cung thành Winterfell vang lên tiếng sói tru. Âm thanh đó vang vọng trong lâu đài như tiếng rên rỉ.

Tyrion Lannister rùng mình ngẩng lên khỏi cuốn sách, dù trong thư viện kín gió và ấm áp. Không hiểu sao tiếng sói hú đưa linh hồn anh rời khỏi nơi đây và đẩy anh vào khu rừng tối của tâm tưởng, một mình trần truồng chạy với bầy sói đuổi theo sau.

Khi con sói tiếp tục tru lên lần nữa, Tyrion gấp cuốn sách bìa da dày cộp đang đọc lại, một cuốn sách có niên đại cả trăm năm viết về sự thay đổi của các mùa bởi một học sĩ tiền bối. Ánh che tay ngáp. Ánh đèn đọc sách lập lòe, dầu đèn đã hết khi ánh bình minh lọt qua khe cửa. Anh đã ở đây cả đêm, nhưng điều này chẳng có gì là lạ. Tyrion Lannister vốn ngủ không nhiều.

Chân anh cứng nhắc và tê rần khi bỏ chân xuống. Anh xoa bóp chân và lê từng bước nặng nề trên cái bàn, nơi một thầy tu đang ngáy khe khẽ. Tyrion liếc nhìn tựa sách, *Cuộc đời của Grand Maester Aethelmure*.

"Chayle," anh khe khẽ gọi. Người thanh niên giật mình, chợp mắt bối rối, mặt thánh bằng pha lê đung đưa trên chiếc dây bạc. "Tôi đi ăn sáng đây. Anh bỏ sách trở lại giá nhé. Hãy cẩn thận với những cuộn giấy da của người Valyria, thớ giấy khô lắm. Cuốn Vòng xoay chinh chiến của Ayrmidon thuộc lại sách hiếm, và cuốn anh đang cầm là bản sao hoàn chỉnh duy nhất tôi được thấy đó." Chayle lơ mơ nhìn anh. Tyrion kiên nhẫn lặp lại lời chỉ dẫn, sau đó vỗ vai thầy tu và bỏ đi.

Vừa ra ngoài, Tyrion hít đầy phổi thứ không khí lành lạnh của buổi sớm mai và lê từng bước nặng nề xuống cầu thang dốc đứng bao quanh ngoại thất tháp thư viện. Đường khó đi, những bậc cầu thang cao và hẹp, trong khi chân anh lại ngắn và cong. Mặt trời buổi bình minh chưa thể chiếu sáng những bức tường thành Winterfell, nhưng những người đàn ông đã tập luyện cật lực trong khoảnh sân bên dưới. Cái giọng khào khào của Sandor Clegane vang lên tận chỗ anh. "Cậu nhóc còn lâu mới chết nổi. Thần ước gì thằng bé chết sớm một chút."

Tyrion liếc nhìn Chó Săn đứng cạnh hoàng tử trẻ Joffirey trong khi những kẻ hầu cận xúm xít vây quanh. "Ít nhất nó cũng chết trong im lặng" hoàng tử đáp lại. "Chính con sói mới gây náo động. Đêm qua hầu như ta chẳng ngủ nổi."

Bóng Clegane đổ dài trên mặt đất cứng trong khi người hầu giúp y hạ mặt nạ che mặt. "Thần có thể làm nó im lặng, nếu ngài muốn," y nói qua khe hở. Người hầu đưa cho y thanh trường kiếm. Y thử độ nặng, rồi chém vào không khí. Đằng sau y, mảnh sân vang lên tiếng kim loại va vào nhau lanh canh.

Dường như lời nói đó đã làm vị hoàng tử phấn khích.

"Dùng chó để giết sói!" hắn reo lên. "Winterfell có quá nhiều sói, nhà Stark sẽ không biết họ mất một con đâu."

Tyrion nhảy xuống bậc thang cuối cùng và bước vào sân. "Cậu khuyên cháu nên làm điều khác" ông nói. "Nhà Stark biết đếm tới sáu đấy. Không như một số hoàng tử mà cậu biết đâu."

Joffrey đỏ mặt. "Giọng nói từ đâu vọng tới thế," Sandor nói. Y liếc nhìn qua khe mũ. "Chắc tinh linh nào rồi!"

Hoàng tử cười, như vẫn thường thế khi tên cận vệ diễn hài kịch câm. Tyrion cũng quen rồi. "Dưới này!"

Người đàn ông cao lớn liếc xuống dưới đất, giả vờ nhìn thấy ông. "Lãnh chúa Tyrion nhỏ bé," y nói. "Xin lỗi. Tôi không thấy ngài đứng dưới đó."

"Hôm nay ta không có tâm trạng nghe người móc mỉa đâu." Tyrion quay sang người cháu họ. "Joffrey, giờ là lúc cháu tới gặp Lãnh chúa Eddard và phu nhân, để an ủi họ."

Joffrey trông cáu kỉnh theo kiểu nũng nịu của một đứa trẻ. "Cháu đi an ủi họ thì được cái gì?"

"Chẳng được gì cả," Tyrion nói. "Nhưng cháu nên làm thế. Không thì người ta sẽ để ý tới sự vắng mặt của cháu."

"Thằng nhóc nhà Stark đối với cháu chẳng là gì," Joffrey nói. "Cháu không thể chịu nổi tiếng mấy mụ đàn bà than vãn khóc lóc."

Tyrion Lannister với tay tát mạnh vào mặt thằng cháu. Má cậu nhóc đỏ rực lên.

"Nói thêm một chữ nữa," Tyrion nói, "là ta sẽ đánh cháu tiếp đấy."

"Cháu sẽ mách mẹ cháu!" Joffrey gào lên.

Tyrion lại tát cậu nhóc một cái nữa. Giờ cả hai má hoàng tử đều đỏ rực như lửa.

"Cháu có thể mách mẹ cháu," Tyrion nói. "Nhưng đầu tiên cháu hãy tới gặp Lãnh chúa và phu nhân Stark, quỳ trước mặt họ, bày tỏ lòng thương tiếc và nói rằng cháu sẵn lòng giúp đỡ họ trong hoàn cảnh khó khăn này, và rằng cháu luôn cầu nguyện cho họ. Hiểu chưa? Hả?"

Trông hoàng tử như sắp khóc. Nhưng thay vào đó, hắn gật đầu yếu ớt rồi quay đi, chạy qua sân, hai tay ôm lấy má. Tyrion lặng lẽ quan sát thằng cháu bỏ đi.

Bóng tối bỗng nhiên che phủ gương mặt anh. Anh ngẩng mặt thấy Cleagane đang đứng sừng sững như vách núi. Bộ giáp đen bám bồ hóng đường như che hết ánh mặt trời. Y đã hạ mặt nạ xuống. Chiếc mũ trụ được tạo hình một con chó săn đen đang nhe nanh, trông đáng sợ, nhưng Tyrion luôn nghĩ nhìn cái mặt chó đó trông còn dễ chịu hơn nhìn khuôn mặt bị bỏng xấu xí của Clegane.

"Thái tử sẽ nhớ, lãnh chúa lùn ạ," Chó Săn cảnh báo. Chiếc mũ sắt đã biến tiếng cười của hắn thành những tiếng ùng ục giả tạo.

"Ta cầu cho nó nhớ," Tyrion Lannister trả lời. "Nếu nó quên, hãy làm như chó ngoan mà nhắc nhé." Anh liếc nhìn khoảnh sân. "Biết anh trai ta ở đâu không?"

"Đang ăn sáng cùng hoàng hậu."

"Ả," Tyrion nói. Anh gật đầu chào Cleagane chiếu lệ rồi bước đi vững chãi nhất trên cặp chân còi cọc, vừa đi vừa huýt sáo. Anh thương thay cho tay hiệp sĩ đầu tiên đấu tập cùng Chó Săn trong ngày hôm nay. Người đàn ông này thực sự nóng tính.

Bữa ăn lạnh ngắt, chẳng ngon lành gì bày trong phòng ăn của Nhà Khách. Jaime ngồi cạnh Cersei và lũ trẻ, trò chuyện nho nhỏ.

"Robert vẫn còn ngủ sao?" Tyrion hỏi khi ngồi xuống, dù chẳng được ai mời.

Chị gái nhìn anh với vẻ chán chường hệt như khi anh mới chào đời. “Nhà vua chẳng ngủ được chút nào “ hoàng hậu nói. “Ngài ở cùng Lãnh chúa Eddard. Ông ấy đang cùng họ chia sẻ nỗi đau cắt tim cắt ruột đó.”

“Robert của chúng ta có một trái tim nhân hậu mà,” Jaime lười biếng mĩm cười. Có rất ít chuyện mà Jaime chịu nghiêm túc. Tyrion biết tính anh trai mình nên tha thứ. Trong những năm tháng khốn khổ dài dằng dặc của thời niên thiếu, chỉ Jaime tôn trọng anh đôi chút, và vì thế Tyrion luôn sẵn lòng tha thứ cho anh mình trong hầu hết mọi chuyện.

Người hầu tiến tới. “Bánh mỳ nhé,” Tyrion nói. “Hai con cá nhỏ và một cốc bia đen hảo hạng để ta nuốt trôi chúng. À, thêm ít thịt hun khói nữa. Rán giòn nhé.” Người đàn ông cúi đầu và lui đi. Tyrion quay lưng với hai anh chị của mình. Một cặp song sinh, một nam một nữ. Sáng nay trông họ giống nhau ghê gớm. Cả hai đều mặc màu xanh lam trùng với màu mắt. Những lọn tóc vàng đều rối tung một cách đẹp đẽ. Họ đều đeo đồ trang sức bằng vàng sáng bóng trên cổ tay, những ngón tay và trên cổ.

Tyrion phân vân không biết nếu mình có anh em sinh đôi sẽ ra sao. Nhưng rồi anh không muốn nghĩ thêm nữa. Mỗi ngày nhìn thấy bản mặt mình qua gương đã quá tệ rồi. Có thêm một người nữa thì thật đáng sợ.

Hoàng tử Tommen cất lời, “Cậu có tin gì về Bran không ạ?”

“Tối qua cậu có ghé phòng bệnh,” Tyrion thông báo. “Chẳng có chuyển biến gì. Thầy thuốc cho rằng đó là tín hiệu tốt.”

“Cháu không muốn Bran chết,” Tommen sợ sệt nói. Cậu là một đứa bé ngoan. Cậu không giống hoàng huynh. Nhưng ngẫm mà coi, chính Jaime và Tyrion cũng đâu giống nhau như hai hạt đậu trong cùng một vỏ đâu.

“Lãnh chúa Eddard cũng có một người anh mang tên Brandon,” Jaime ngâm nga. “Một trong những con tin bị Targarycn giết chết. Dường như cái tên đó mang lại vận xui.”

“Chắc chắn xui xẻo không phải tất cả,” Tyrion nói. Tên hầu mang đĩa đồ ăn tới. Anh xé lấy miếng bánh mỳ đen.

Cersei thận trọng quan sát anh. “Ý em là gì?”

Tyrion cười mỉa mai. “Vì sao mà chỉ có điều ước của Tommen thành sự thực nhỉ. Thầy thuốc nghĩ có thể thằng bé vẫn có cơ hội sống sót.” Anh nhấp một ngụm bia.

Myrcella há hốc mồm vì hạnh phúc, Tommen cười gượng gạo, còn Tyrion thì chẳng buồn để ý tới lũ trẻ. Cái liếc mắt giữa Jaime và Cersei kéo dài không quá một giây, nhưng anh không hề bỏ qua. Lát sau chị gái anh nhìn xuống bàn và nói: “Không có chút nhân từ nào cả. Những vị thần phương bắc thật độc ác khi để một đứa trẻ sống lay lắt trong đau đớn.”

“Thầy thuốc đã nói gì?” Jaime hỏi.

Tyrion vừa nhai miếng thịt hun khói ngon lành vừa ngẫm nghĩ rồi nói, “Ông ấy cho rằng nếu cậu bé phải chết, cậu bé đã chết rồi. Đã bốn ngày rồi mà tình hình thằng bé không hề thay đổi.”

“Có khả năng Bran sẽ khỏe lên không cậu?” Myrcella nhỏ bé hỏi. Cô bé có nét đẹp của mẹ nhưng tính tình không hề giống mẹ mình.

“Cậu ta bị gẫy lưng, cháu ạ,” Tyrion nói. “Cú ngã còn làm cậu ta gẫy vụn xương chân nữa. Họ dùng nước và mật ong giúp cậu ta duy trì sự sống, nếu không cậu ta sẽ chết đói. Có lẽ, nếu tỉnh dậy được, cậu bé sẽ tự ăn được, nhưng sẽ không bao giờ đi lại được nữa.”

“Nếu cậu bé tỉnh ư? Cersei nhắc lại. “Điều đó có thể không?”

“Chỉ thần thánh mới biết.” Tyrion nói. “Thầy thuốc chỉ dám hy vọng mà thôi.” Anh nhai thêm vài miếng bánh mỳ. “Có vẻ như chính con sói đã giúp thằng bé sống sót. Sinh vật đó đã ở ngoài cửa sổ phòng cậu nhóc cả ngày lẫn đêm mà tru lên. Mỗi lần họ đuổi nó đi, nó lại quay lại. Thầy thuốc kể họ từng đóng cửa sổ lại để ngăn tiếng ồn, và Bran dường như yếu đi. Khi họ mở cửa ra, trái tim cậu ta lại đập mạnh hơn.” Hoàng hậu chợt rùng mình. “Có cái gì đó không bình thường với mấy con vật này,” bà ta nói. “Chúng rất nguy hiểm. Chị không thể để chúng xuống phương nam cùng chúng ta.”

Jaime nói. “Khó đấy vì chúng theo đuôi mấy cô gái tới mọi nơi.”

Tyrion bắt đầu chén đến mấy con cá. “Vậy mọi người sẽ sớm đi chứ?”

“Không sớm lắm,” Cersei nhíu mày nói. “Mọi người?” bà nhại lại. “Còn em thì sao? Thánh thần ơi, đừng nói là em sẽ ở lại chứ?”

Tyrion nhún vai. “Benjen Stark đang trên đường trở về Đội Tuần Đêm cùng đứa con hoang của anh trai. Em định đi cùng họ để tận mắt chứng kiến Tường Thành.”

Jaime mỉm cười. “Anh mong em sẽ không nghĩ tới việc mặc bộ đồng phục đen, em trai thân mến ạ.”

Tyrion cười lớn. “Cái gì, em ư, phải sống độc thân ư? Vậy mấy con điếm sẽ phải đi ăn mày từ Dorne tới tận Casterly Rock mất. Không, em chỉ muốn đứng trên Tường Thành và tè xuống phần còn lại của thế giới thôi.”

Cersei đột ngột đứng dậy. “Lũ trẻ không cần nghe mấy lời nói bẩn thỉu này. Tommen, Myrcella, đi nào.” Bà sải bước ra khỏi phòng ăn sáng, đoàn tùy tùng cùng hai người con bám sát theo.

Jaime Lannister đánh giá người em trai bằng đôi mắt xanh mát lành. “Stark sẽ không bao giờ chịu đi khi con trai mình đang ở ranh giới của sự sống và cái chết.” “Neu Robert ra lệnh thì ông ta vẫn phải đi,” Tyrion nói. “Và Robert sẽ ra lệnh. Dù thế nào Lãnh chúa Eddard cũng không thể làm được gì.”

“Ông ấy có thể chấm dứt sự hành hạ trên người thằng bé,” Jaime nói. “Anh sẽ làm vậy, nếu đó là con trai anh. Đó chính là nhân từ.”

“Em khuyên anh đừng nên nói với Lãnh chúa Eddard, anh trai thân mến ạ,” Tyrion nói. “Ông ấy không dễ dàng chấp nhận dâu.”

“Kể cả nếu cậu ta còn sống, cậu ta sẽ trở nên tàn phế. Còn tệ hơn cả tàn phế. Một kẻ dị dạng. Thà cho anh chết luôn còn hơn.”

“Tyrion nhún vai càng làm nổi bật đôi vai lệch lạc. “Nói về những kẻ dị dạng,” ông nổi, “Em lại nghĩ khác. Chết là một kết thúc tồi tệ trong khi cuộc sống tràn ngập những phép màu.”

Jaime mỉm cười. “Em là một quỷ lùn hư hỏng, đúng không?” “Ồ, đúng rồi “ Tyrion thừa nhận. “Em mong thằng bé sẽ tỉnh lại. Em rất mong nghe điều thằng bé nói ra.”

Nụ cười của ông anh trai đông cứng lại. “Tyrion, em trai thân yêu,” ông ta ủ ê nói, “lắm lúc anh không biết em đứng về phe nào.”

Mồm Tyrion ú ụ bánh mỳ và cá. Anh uống một ngụm bia đen lớn để đẩy trôi tất cả xuống, rồi nhe răng cười như sói, “Sao thế, Jaime, anh trai yêu quý,” anh nói, “anh đang làm tổn

thương em đấy. Anh biết em yêu thương gia đình mình thế nào mà.”

JON

Jon chầm chậm leo lên từng bậc cầu thang, cố không suy nghĩ tới việc đây là lần cuối anh được đặt chân lên chúng. Bóng Ma lặng lẽ đi bên cạnh. Ngoài trời, gió tuyết xoáy qua những cánh cổng, lùa vào sân ẩm ĩ và hỗn loạn, nhưng bên trong những bức tường đá dày dặn không khí khá ấm áp và yên tĩnh. Quá yên tĩnh so với sở thích của Jon.

Cậu đứng tần ngần ở đầu cầu thang một lúc vì sợ. Bóng Ma dụi dụi đầu vào tay cậu. Nhờ vậy mà cậu có thêm can đảm. Hít một hơi thật sâu, cậu thẳng người bước vào phòng.

Phu nhân Stark đang ngay cạnh giường. Bà cứ ở đó suốt hai tuần trời, bất kể ngày đêm. Bà chưa rời Bran một giây phút nào. Bà ăn ở đó, ngủ ở đó, trên một chiếc giường nhỏ cứng ngắc. Nhưng người ta truyền tai nhau rằng bà đâu chịu chợp mắt chút nào. Bà tự mình bón cho đứa con, bằng mật ong, nước trộn với thảo dược để duy trì sự sống cho con trai. Và bà chưa rời phòng lấy một lần nào. Vì thế Jon phải tránh xa ra.

Nhưng giờ thì không thể.

Cậu dừng ở cửa trong một lát, sợ không dám nói, sợ tới gần hơn. Cửa sổ vẫn mở. Bên dưới, con sói vẫn tru từng hồi. Bóng Ma nghe thấy và ngửng đầu nghe ngóng.

Phu nhân Stark nhìn sang. Mất một lúc bà không nhận ra cậu. Cuối cùng, bà chớp mắt. “Cậu làm gì ở đây?” bà hỏi bằng giọng đều đều và vô cảm tới lạ lùng.

“Con tới gặp Bran,” Jon nói.

“Để tạm biệt à?”

Bà không hề đổi nét mặt. Mái tóc dài màu nâu đồng rối bù. Bà trông già đi phải tới hai mươi tuổi.

“Cậu vừa tạm biệt rồi. Giờ đi đi.”

Một phần trong cậu chỉ muốn bỏ chạy. Nhưng cậu biết nếu làm vậy cậu sẽ không còn cơ hội gặp lại Bran nữa. Cậu lo lắng bước thêm bước nữa vào phòng. “Làm ơn,” cậu nói.

Có gì đó lạnh lẽo ánh lên trong đôi mắt bà. “Tôi nói cậu đi đi,” bà nói. “Chúng tôi không muốn cậu ở đây.”

Từng có lúc cậu muốn bỏ chạy. Thậm chí có lúc cậu đã khóc. Nhưng giờ chỉ có sự giận dữ. Cậu sẽ là anh em đồng hữu của Đội Tuần Đêm, và cậu sẽ phải đối mặt với những nguy hiểm kinh khủng hơn phu nhân Catelyn Tully Stark.

“Em ấy là em trai con “ cậu nói.

“Tôi có cần gọi lính canh tới không?”

“Gọi đi,” Jon thách thức. “Bà không thể ngăn con gặp em trai mình.” Cậu đi vòng sang bên kia giường, nhìn xuống Bran.

Bà ta đang nắm tay cậu con trai. Bàn tay đó như móng vuốt vậy. Đây không phải Bran trong trí nhớ cậu. Em ấy chỉ còn da bọc xương. Những chiếc xương trông như những cái que bên

dưới lớp da vậy. Bên dưới chăn, chân cậu em cong queo theo cách khiến Jon phát bệnh. **Mắt** cậu ta trũng sâu xuống dưới hai hốc mắt đen sì; mắt vẫn mở, nhưng chúng chẳng thấy gì. Cú ngã theo một cách nào đó đã tác động tới hệ thần kinh. Cậu nhóc nửa giống một chiếc lá, chỉ cần một cơn gió mạnh cũng đủ thổi cậu bay về nấm mồ.

Nhưng dưới lớp xương sườn bị gẫy giơ ra, ngực cậu vẫn trồi lên xụp xuống theo từng nhịp thở.

"Bran," cậu nói, "anh xin lỗi vì lúc trước anh không tới. Anh sợ." Jon biết nước mắt đang tràn ra nhưng cậu không quan tâm. "Đừng chết mà Bran. Làm ơn. Bọn anh đang đợi em tỉnh đậy. Anh, Robb và các cô gái nữa, mọi người..."

Phu nhân Stark đang lặng lẽ quan sát. Bà không hề khóc một tiếng. Jon cho đó là sự ngầm đồng ý. Bên ngoài cửa sổ, con sói lại tru lên. Con sói mà Bran chưa đặt tên.

"Giờ anh phải đi rồi," Jon nói. "Chú Benjen đang đợi. Anh sẽ tới Tường Thành *ở* phương bắc. Bọn anh phải đi, trước khi tuyết rơi." Cậu nhớ Bran đã hứng khởi thế nào vì cuộc hành trình sắp tới. Cậu không thể chịu nổi suy nghĩ bỏ lại cậu em trong tình trạng thế này. Jon quệt nước mắt, cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi cậu em trai.

"Tôi muốn thằng bé *ở* lại đấy," Phu nhân Stark nhẹ nhàng nói.

Jon cảnh giác nhìn bà. Nhưng bà không nhìn lại cậu. Bà đang nói chuyện với cậu, nhưng một phần trong bà cho rằng cậu chẳng có trong phòng.

"Tôi đã cầu nguyện cho điều đó," bà buồn bã nói. "Thằng bé rất đặc biệt với tôi. Tôi tới điện thờ cầu xin bảy lần với Thất Diện Thần rằng Ned sẽ thay đổi ý định và để thằng bé *ở* lại với tôi. Có lẽ vài lời cầu xin đã tới tai thần thánh."

Jon không biết nói gì. "Không phải lỗi của bà," cậu nói sau một khoảng lặng ngượng nghịu.

Bà nhìn cậu. Đôi mắt đó tràn đầy thù địch. "Tôi không cần cậu tha lỗi cho tôi, đồ con hoang."

Jon nhìn xuống. Bà đang cầm một bàn tay Bran, còn cậu cầm bàn tay còn lại. Những ngón tay ấy như xương chim vậy. "Tạm biệt," cậu nói.

Cậu bước tới cửa thì bà ta gọi. "Jon," bà nói. Đáng ra cậu nên bước tiếp, nhưng trước nay bà nào có gọi đích danh cậu. Cậu quay lại thấy bà ta đang nhìn thẳng gương mặt mình, như thể mới thấy lần đầu tiên.

"Vâng?" cậu nói.

"Đúng ra phải là cậu mới đúng," bà nói rồi quay sang Bran và khóc, thân thể rung lên theo tiếng sụt sùi. Jon chưa bao giờ chứng kiến người phụ nữ này khóc.

Đoạn đường xuống tới sân dài đằng đẵng.

Bên ngoài, mọi thứ đều ồn ã và rối loạn, Hàng đã được chất lên xe ngựa, người thì hò hét, còn ngựa được đóng yên và dẫn vào chuồng. Một trận tuyết nhẹ bắt đầu rơi, mọi người hối hả chuẩn bị rời đi.

Robb đang ở giữa đám đông, hò hét chỉ huy các tướng lĩnh. Hình như anh thuộc tuýp người trưởng thành muộn, và có thể cú ngã của Bran cùng sự gục ngã của người mẹ đã khiến anh mạnh mẽ hơn. Gió Xám theo bên cạnh.

"Chú Benjen đang tìm em đấy," anh nói với Jon. "Chú ấy muốn đi từ một tiếng trước."

“Em biết,” Jon nói. “Sẽ sớm đi thôi mà.” Cậu nhìn quang cảnh náo động. “Ra đi khó hơn em tưởng.”

“Anh cũng vậy,” Robb nói. Tuyết dính trên tóc cậu đang tan chảy. “Em đã gặp thằng bé chưa?”

Jon gật đầu, không tin mình nói nên lời.

“Nó sẽ không chết đâu,” Robb nói. “Anh biết mà.”

“Nhà Stark khó chết lắm,” Jon đồng tình. Giọng cậu nghe đều đều và mệt mỏi. Chuyến thăm em trai đã rút hết mọi sức lực của cậu.

Robb biết có gì đó không ổn. “Mẹ anh...”

“Bà ấy... rất tử tế,” Jon nói.

Robb có vẻ thoải mái hơn. “Tốt.”

Anh mỉm cười. “Lần sau gặp lại anh sẽ thấy em mặc toàn đồ đen.”

Jon cố cười đáp lại. “Đó luôn là màu sắc của em. Anh nghĩ sẽ mất bao lâu?”

“Sớm thôi,” Robb hứa.

Anh kéo Jon lại mà ôm chặt. “Chúc may mắn, Snow.”

Jon ôm lại anh. “Và anh nữa, Stark. Chăm sóc tốt cho Bran nhé.”

“Anh biết.” Họ buông ra và ngượng ngùng nhìn nhau.

“Chú Benjen nhắn em tới chuồng ngựa,” cuối cùng Robb nói.

“Em sẽ phải tạm biệt thêm một người nữa,” Jon nói.

“Vậy thì anh sẽ không gặp lại em rồi,” Robb trả lời. Jon bỏ lại anh đứng trong tuyết, bị bao quanh bởi các cỗ xe, sói và ngựa. Đường tới kho vũ khí rất ngắn. Cậu lấy túi đồ và đi qua cầu sang Vọng Lâu.

Arya *ở* trong phòng, gói chiếc hộp gỗ bóng loáng còn to hơn người. Nymeria cũng ngó ngoáy phụ giúp. Arya chỉ cần chỉ tay, con sói sẽ nhảy khắp phòng, ngoạm lấy vài mảnh lụa, rồi mang lại. Nhưng khi đánh hơi thấy Bóng Ma, nó ngồi xuống và kêu ăng ẳng.

Arya liếc nhìn ra sau. Khi thấy Jon, cô bé nhảy chồm lên, quàng đôi tay mảnh khảnh quanh cổ cậu. “Em tưởng anh đã đi mất rồi,” cô bé nói, hơi thở nghẹn ngào trong cổ. “Họ không cho em ra ngoài chào tạm biệt.”

“Thế giờ em đang làm gì vậy?” Jon vui vẻ.

Arya lùi ra và nhăn mặt. “Không làm gì cả. Em đang gói đồ và mọi thứ.” Cô bé chỉ vào cái hòm to tướng, mới đầy chưa được một phần ba, và đống quần áo rải rác khắp gian phòng. “Septa Mordane nói em phải làm lại. Sơ nói đồ đạc của em không được gấp gọn ghẽ. Một tiểu thư phương bắc đích thực không ném quần áo và hòm lung tung như giẻ rách.”

“Đó có phải điều em đang làm không, em gái?”

“À thì đằng nào chúng cũng lại bừa ra thôi,” cô bé nói. “Ai quan tâm chúng được gấp ra sao chứ?”

“Septa Mordane quan tâm,” Jon bảo. “Anh không nghĩ bà ấy thích Nymeria giúp đâu.” Con sói cái lẳng lặng lườm nguýt cậu bằng cặp mắt vàng sậm. “À mà anh có mang tới vài thứ cho em cầm theo, và em phải gói ghém kỹ càng đó.”

Mắt cô bé sáng lên. “Một món quà?”

“Em có thể gọi vậy. Đóng cửa lại.”

Arya vừa cảnh giác vừa phấn khích nhìn ngó hành lang. “Nymeria, ra đây. Trông cửa.” Cô bé bỏ con sói ra ngoài để báo động nếu có ai tới và đóng cửa lại. Lúc đó Jon mới tháo lớp giẻ quấn quanh món đồ cậu mang tới. Cậu giơ cho cô em xem.

Mắt Arya mở to. Đôi mắt đen láy như mắt cậu vậy. “Một thanh kiếm,” cô bé nói và thở dốc.

Bao kiếm làm bằng da thuộc màu xám, dễ uốn dẻo. Jon từ từ rút thanh kiếm để cô bé có thể nhìn thấy lớp thép xanh đậm. “Đây không phải đồ chơi,” cậu bảo. “Hãy cẩn thận đừng làm mình bị thương. Lưỡi kiếm đủ sắc để cạo râu được đó.”

“Con gái không cạo râu.” Arya nói.

“Có thể họ nên cạo. Em nhìn thấy chân sơ chưa?”

Cô bé cười khúc khích. “Thanh kiếm này mỏng quá.”

“Em cũng vậy thôi,” Jon nói. “Anh nhờ chú Mikken làm nên thanh kiếm đặc biệt này. Những sát thủ sử dụng những thanh kiếm tương tự *ở* Pentos, Myr và những Thành Phố Tự Trị khác. Nó không thể chém bay đầu người nhưng đủ sức đục lỗ trên người họ nếu em đủ nhanh.”

“Em có thể đấy,” Arya nói.

“Em sẽ phải luyện tập hàng ngày.” Cậu đặt thanh kiếm vào tay cô em, dạy cô bé cách cầm kiếm, cách di chuyển tiến lùi. “Em thấy thế **nào?** Có vững không?”

“Em nghĩ là có,” Arya nói.

“Bài học đầu tiên,” Jon nói. “Đâm bằng đầu nhọn.”

Arya dùng sống kiếm đập vào tay cậu. Cứ đập khá đau nhưng Jon lại cười ngây ngất.

“Em biết phải dùng đầu nào mà,” Arya nói. Vẻ do dự hiện trên gương mặt cô em gái. “Nhưng Septa Mordane sẽ lấy nó mất.”

“Không đâu, nếu em không để bà ấy biết,” Jon nói.

“Nhưng em biết luyện tập cùng ai đây?”

“Em sẽ tìm được người,” Jon hứa. “Vương Đô là một thành phố thực sự, to gấp ngàn lần Winterfell. Trước khi tìm ra người cùng luyện tập, hãy quan sát họ đấu tập trên sân. Tập chạy và cưỡi ngựa sẽ khiến bản thân em mạnh mẽ hơn. Và dù em làm gì… “

Arya biết cậu định nói gì tiếp. Họ đồng thanh nói.

“... đừng... nói... với... Sansa!”

Jon xoa đầu cô nhóc. “Anh sẽ rất nhớ em, em gái nhỏ của anh.”

Đột nhiên cô bé như muốn khóc. “Em ước gì anh đi cùng tụi em.”

“Thi thoảng những con đường khác nhau lại dẫn tới cùng một lâu đài. Ai mà biết được?” Cậu cảm thấy khá hơn rồi. Cậu không định để mình gặm nhấm buồn thương thêm nữa. “Anh nên đi. Anh sẽ phải dành cả năm đầu trên Tường Thành để dọn phòng nếu anh bắt chú Ben đợi lâu hơn.”

Arya ôm cậu lần cuối. “Bỏ thanh kiếm xuống trước đã,” Jon cười cảnh báo. Cô bé ngượng ngùng đặt thanh kiếm sang một bên và hôn cậu.

Khi cậu ra cửa, cô nhóc lại cầm thanh kiếm lên, kiểm tra độ cân bằng của thanh kiếm. “Anh suýt quên,” cậu nói. “Tất cả những thanh kiếm tốt đều có tên.”

“Giống như Băng Đao phải không ạ?” Cô bé chạm vào thanh kiếm nói. “Vậy thanh kiếm này có tên sao? Nói cho em đi.”

“Em không đoán ra sao?” Jon trêu “ Thứ em yêu thích ấy.”

Arya lúc đầu có vẻ bối rối nhưng rồi nghĩ ra ngay. Họ đồng thanh nói:

“Mũi Kim!”

Ký ức về tiếng cười của cô em gái sẽ làm ấm lòng cậu trong suốt cuộc hành trình đài lên phương bắc.

DAENERYS

Daenerys Targaryen kết hôn cùng Khal Drogo trong sự sợ hãi, một đám cưới tráng lệ đến ghê rợn trên cánh đồng phía ngoài tường thành Pentos, vì người Dothraki tin rằng tất cả những sự kiện quan trọng trong đời một người đàn ông phải được diễn ra dưới bầu trời khoáng đạt.

Drogo đã triệu mời cả *Khalasar* và họ, bốn mươi ngàn chiến binh Dothraki cùng không biết bao nhiêu phụ nữ, trẻ em và nô lệ đã đến. Bên ngoài tường thành, họ cắm trại cùng những đàn gia súc lớn, dựng những lâu đài bằng cỏ khô, ăn mọi thứ trong tầm mắt, và làm cho những người dân lành thành Pentos ngày càng lo lắng hơn.

"Các vị hương sư đã cho tăng cường lượng lính gác gấp đôi," vào một tối trong dinh thự nhà Drogo, Illyrio đã nói với họ trong khi chè chén món vịt quay mật ong và cam nhồi hồ tiêu. Khal đã tới ở cùng *Khalsalar,* để lại dinh thự cho Daenerys cùng anh trai cho tới đám cưới.

"Tốt nhất chúng ta nên tổ chức đám cưới cho công chúa Daenerys sớm trước khi họ giao một nửa ngân khố vào tay bọn buôn vũ khí và giết thuê mất," Ser Jorah Mormont đùa cợt. Kẻ đào tẩu này đã thề trung thành với anh vào đêm Dany bị bán cho Khal Drogo; và Viserys đã vui vẻ chấp nhận. Mormont từ đó trở thành bạn đồng hành với họ.

Magister Illyrio cười khẽ qua bộ râu xù xì, nhưng Viserys thì không. "Nếu muốn, mai hắn sẽ có nàng," anh nói và liếc nhìn Dany, nhưng cô cúi xuống. "Miễn là hắn trả giá."

Illyrio vẫy bàn tay béo ú chậm chạp thiếu linh động, những chiếc nhẫn sáng lấp lánh. "Thần đã nói rồi, tất cả đã được sắp xếp đâu vào đấy. Tin thần đi. Khal hứa cho ngài vương miện thì ngài sẽ có vương miện."

"Đúng, nhưng khi nào?"

"Khi nào là do Khal," Illyrio nói. "Ông ấy phải có công nương trước, sau khi họ làm lễ cưới, họ sẽ đi qua thảo nguyên và giới thiệu nàng trước Khaleen ở Vaes Dolthrak. Có lẽ là sau đó. Nếu có điềm báo chiến tranh."

Không thể kiên nhẫn hơn, Viserys nổi giận lôi đình. "Ta nhổ vào điềm báo của Dothraki. Phản Vương ngồi trên ngai báu của cha ta. Ta phải đợi bao lâu đây?"

Illyrio nhún vai. "Ngài đã đợi cả đời rồi, thưa bệ hạ vĩ đại. Thêm vài tháng, vài năm nữa có sao?"

Ser Jorah, người đã từng lang thang về phương đông tới tận Vaes Dothrak, gật đầu đồng tình. "Thần khuyên ngài nên nhẫn nại, thưa bệ hạ. Người Drothaki rất biết giữ lời, nhưng họ làm gì vào lúc nào là do họ. Những người thấp kém có thể cầu xin sự giúp đỡ từ Khal, nhưng đừng bao giờ nghĩ tới chuyện nhiếc móc hắn."

Viserys cáu tiết. "Cẩn thận miệng lưỡi ngươi đó, Mormont, không ta sẽ cắt lưỡi ngươi. Ta không phải kẻ thấp kém, ta là Đại Vương hợp pháp của Bảy Phụ Quốc. Rồng thiêng không bao giờ cầu xin."

Ser Jorah kính cẩn nghiêng mình. Còn Illyrio cười khó hiểu và xé miếng cánh vịt. Mật và mỡ chạy xuống các ngón tay và dính đầy bộ râu. *Làm gì còn rồng thiêng nữa,* Dany thầm nghĩ khi liếc nhìn anh trai.

Nhưng đêm đó cô nằm mơ. Viserys đánh và làm cô đau. Cô trần truồng, bủn rủn vì sợ hãi. Cô cố chạy trốn, nhưng cơ thể dường như không nghe lời. Anh lại đánh cô. Cô loạng choạng ngã xuống. "Em đã đánh thức rồng," anh hét lên và đá cô tới tấp. "Em đã đánh thức rồng, em đã đánh thức rồng." Đùi dính đầy máu, cô nhắm mắt và rên rỉ. Như để trả lời, một âm thanh kinh khủng cùng tiếng lách tách của ngọn lửa lớn vang lên. Khi cô mở mắt nhìn, Viserys đã biến mất, với ngọn lửa ngùn ngụt bao quanh, và ở giữa là một con rồng. Nó chầm chậm quay đầu lại, đôi mắt màu kim loại nhìn cô như muốn tan chảy, cô tỉnh giấc, người ướt đẫm mồ hôi. Cô chưa bao giờ sự tới vậy...

... cho tới ngày cưới.

Buổi lễ tiến hành từ sớm bình minh tới tận hoàng hôn, một ngày dài bất tận chè chén và đánh đấm. Dany ngồi trên một gò đất lớn giữa cung điện cỏ, cạnh Khal Drogo, bên trên biển người Dothraki. Cô chưa bao giờ thấy nhiều người kỳ lạ và đáng sợ tới vậy. Những kị vương có thể mặc đồ đắt tiền và xức nước hoa sực nức khi tới thăm Thành Phố Tự Trị, nhưng khi ở ngoài trời, họ sống tự nhiên theo cách của mình. Đàn ông và đàn bà đều mặc áo gile da, quần ôm bằng da ngựa được giữ bằng thắt lưng đồng treo đầy mề đay trang trí và mái tóc thắt bím dài dính đầy dầu mỡ. Họ chén thịt ngựa nướng tẩm mật ong và hạt tiêu, uống sữa ngựa cùng rượu ngon do Illyrio mang tới, tụ tập quanh đống lửa đùa giỡn, trò chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà Dany nghe cứ thấy lùng bùng và lạ tai.

Viserys ngồi ngay dưới cô, tỏa sáng với chiếc áo lông cừu đen mới tinh thêu rồng đỏ trên ngực, còn Illyrio và Ser Jorah ngồi ngay bên cạnh. Chỗ ngồi của họ dành cho người có quyền lực lớn, chỉ sau những kị sĩ tâm phúc của *Khal,* nhưng Dany có thể thấy sự tức giận trong đôi mắt màu đinh tử hương của anh trai. Viserys không muốn ngồi dưới cô, và anh nổi đóa lên khi người hầu luôn mang món ăn tới cho *Khal* cùng cô trước, và chỉ phục vụ anh những món họ không dùng. Anh không thể làm gì ngoài kiềm chế cơn giận, càng kiềm chế càng khiến tâm trạng anh mỗi lúc một tệ hơn.

Dany chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như lúc này khi ngồi giữa đám đông. Viserys bảo cô phải cười, nên cô phải cười tới khi các cơ mặt đau nhức và nước mắt chảy không dừng được. Cô cố giấu, vì biết anh sẽ giận dữ thế nào khi thấy cô khóc và sợ hãi khi nghĩ tới phản ứng của Khal Drogo. Họ mang cho cô đồ ăn, món sụn thịt hấp và nước chấm đen đặc, bánh máu của Dothraki, trái cây trái mùa cùng súp cỏ ngọt và những chiếc bánh nướng ngon lành tới từ nhà bếp của Pentos. Nhưng cô phớt lờ tất cả. Bụng da cô cứ nhộn nhạo, chẳng thể nuốt trôi thứ gì.

Chẳng có ai để cùng nói chuyện. Khal Drogo hét ra lệnh và cười đùa cùng những kỵ sĩ tâm phúc, nhưng ông ta chẳng thèm để mắt tới Dany bên cạnh. Họ không nói cùng một thứ tiếng. Cô không hiểu tiếng Dothraki mà Khal chỉ biết vài từ tiếng Valyria của Thành Phố Tự Trị. Ông không biết Ngôn ngữ của Bảy Phụ Quốc. Cô chỉ muốn nói chuyện với Illyrio và anh trai, nhưng họ lại *ở* quá xa.

Bởi vậy cô ngồi trên nền vải voan, tay ôm lấy cốc rượu mật ong, sợ không dám ăn, và chỉ biết tự nói chuyện với mình. *Mình mang dòng máu rồng thiêng,* cô tự nhủ. *Mình là Daenerys Stormborn, công chúa Đảo Dragonstone, là giọt máu và hạt giống của Aegon Đại Đế.*

Khi mặt trời vừa mới lên cô đã nhìn thấy người đàn ông đầu tiên chết. Tiếng trống nhịp theo điệu nhảy của những vũ công dâng lên Khal. Drogo quan sát, mặt không chút biểu cảm, nhưng đôi mắt vẫn dõi theo chuyển động của họ. Thi thoảng ông ném các hình trang trí bằng đồng xuống cho những người phụ nữ tranh cướp.

Những chiến binh cũng quan sát. Cuối cùng một trong số họ bước vào vòng tròn, đẩy cô vũ công xuống đất, nắm lấy tay và cưỡi lên người cô ngay *ở* đó, y như kiểu ngựa đực làm với ngựa cái. Illyrio đã nói với cô điều có thể xảy ra. "Người Drothaki sống y như lũ súc vật trong đàn vậy. Trong *Khalasar* không có sự riêng tư, và họ không biết tội lỗi hay xấu hổ như chúng ta."

Dany nhìn đi chỗ khác, sợ hãi khi nhận ra điều gì đang tới. Nhưng chiến binh thứ hai, rồi người thứ ba tiến ra nhanh tới mức cô không thể nhìn đi chỗ khác. Sau đó hai người đàn ông đánh nhau tranh giành một người phụ nữ. Cô nghe có tiếng hét, nhìn thấy cú đâm, và trong chớp mắt *arakh* - những thanh kiếm dài sắc như dao cạo, nửa giống kiếm nửa giống lưỡi hái được rút ra. Điệu nhảy chết chóc bắt đầu khi hai chiến binh lượn vòng quanh nhau mà chém mà né. Họ xoay lưỡi kiếm trên đầu, ré lên chửi rủa sau mỗi nhát kiếm. Không ai can thiệp.

Cuộc đấu kết thúc nhanh như lúc nó bắt đầu. Các *arakh* vung kiếm nhanh như chớp. Thép đâm đúng vào vùng da trên eo, xé toang phần thịt từ sống lưng cho tới rốn, ruột rơi xuống đất. Khi kẻ thua cuộc chết, kẻ chiến thắng tóm lấy cô gái gần nhất - thậm chí chẳng phải người họ đã tranh giành - sau đó làm tình ngay tại chỗ. Nô lệ kéo cái xác đi, điệu vũ lại tiếp tục.

Magister Illyrio cũng đã báo trước cho Dany rồi. "Một đám cưới Dothraki mà không có ít nhất ba cái chết thì chỉ là một sự kiện chán đời," ông nói. Đám cưới của cô chắc phải được chúc phúc đặc biệt; bởi trước khi ngày tàn, một tá đàn ông đã chết.

Nhiều giờ trôi qua, nỗi sợ hãi lớn dần trong lòng Dany, tới lúc cô chỉ còn nghĩ tới mỗi việc phải kiềm chế thế nào. Cô sợ người Dothraki với cách cư xử thật kỳ lạ và man rợ, như thể lũ quái vật đội lốt người, mất nhân tính vậy. Cô sợ Viserys, sợ điều anh sẽ làm nếu cô không làm được điều anh muốn. Trên hết thảy, cô sự điều sẽ xảy ra đêm nay, dưới bầu trời đầy sao, khi anh trai trao cô cho người khổng lồ đang ngồi uống rượu kia với khuôn mặt vô cảm và độc ác như chiếc mặt nạ đồng.

Mình là giọt máu của rồng thiêng, cô tự nhủ.

Khi mặt trời khuất lấp dưới đường chân trời, Khal Drogo vỗ tay ra hiệu, tiếng trống, tiếng la hét cùng bữa tiệc đột ngột dừng lại. Drogo đứng dậy, kéo Dany đứng lên theo. Giờ là lúc nhận của hồi môn.

Cô biết, sau những món quà, và khi mặt trời lặn, sẽ là lần cưỡi ngựa đầu tiên - dấu chấm hết cho tiệc cưới. Dany cố bỏ suy nghĩ đó sang một bên, nhưng nó không chịu rời cô. Toàn thân run rẩy, cô co ro ôm lấy mình.

Anh Viserys tặng cô ba nữ tì. Dany biết họ chẳng đáng gì với anh trai; chắc chắn Illyrio là người mua các cô gái đó. Irri và Jhiqui là người Dothraki với làn da nâu bóng có đôi mắt quả hạnh, còn Doreah là một cô gái người Lysene mang mái tóc vàng nhạt và đôi mắt xanh dương.

"Em gái, đây không phải những nữ tì bình thường," Viserys nói khi mang từng người tới. "Illyrio và ta đã tự mình chọn cho em. Irri sẽ dạy em cưỡi ngựa, Jhiqui dạy em tiếng Dothraki, còn Doreah sẽ dạy em nghệ thuật yêu." Anh mím môi cười. "Cô ta rất giỏi, Illyrio và ta chắc chắn điều đó."

Ser Jorah Mormont tiếp lời xin lỗi vì món quà. "Thưa công chúa, đây chỉ là một thứ nhỏ bé, nhưng là tất cả những gì một kẻ đào tẩu có thể có được," ông nói và đặt một cuốn sách cũ kỹ nhỏ trước mặt cô.

Trong cuốn sách là những câu chuyện, những bài ca về Bảy Phụ Quốc, viết bằng ngôn ngữ thông thường. Cô thật lòng cám ơn ông.

Magister Illyrio lầm bầm ra lệnh, và bốn tên nô lệ khỏe như vâm tiến tới, khiêng theo một chiếc hộp bằng gỗ tuyết tùng bọc đồng vĩ đại. Khi mở ra, cô thấy những mảnh vải nhung và vải hoa thượng hạng của các Thành Phố Tự Trị... và ở trên cùng, nằm trên lớp vải mềm mượt đó, là ba quả trứng lớn. Dany thở dốc. Chúng là những thứ tuyệt đẹp nhất cô từng thấy. Ba quả trứng khác nhau, mang thứ màu sắc lộng lẫy khiến cô cứ ngỡ chúng được khảm đá quý. Chúng lớn tới nỗi cô phải dùng hai tay mới cầm lên nổi. Cô nhẹ nhàng nâng một quả trứng lên, vì nghĩ chúng

được làm bằng gốm hay sứ gì đó, hoặc có thể là bằng thủy tinh, nhưng chúng nặng hơn nhiều, như thể là đá cứng vậy. Bề mặt vỏ trứng gồm những chiếc vảy nhỏ li ti. Khi cô lăn quả trứng trong tay, chúng tỏa sáng như kim loại đánh bóng dưới ánh chiều tà. Một quả màu xanh lam đậm với những vết đốm màu đồng cháy xuất hiện và biến mất tùy thuộc vào việc Dany xoay nó thế nào. Một quả khác màu sữa với những sọc vàng kim. Quả cuối cùng màu đen như biển đêm, nhưng sống động với những gợn sóng màu đỏ.

"Chúng là gì vậy?" cô hỏi, giọng gấp gáp và đầy băn khoăn.

"Trứng rồng, tới từ Vùng Đất Bóng Tối bên ngoài Asshai," Magister Illyrio nói. "Năm tháng đã biến chúng thành hóa thạch, nhưng chúng vẫn cháy sáng với vẻ đẹp tuyệt diệu kia."

"Tôi sẽ luôn luôn giữ gìn chúng," Dany đã nghe những câu chuyện về những quả trứng, nhưng cô chưa từng được nhìn hay nghĩ sẽ thấy một quả nào. Đây thực sự là một món quà quá sức tưởng tượng, dù cô biết Illyrio đã phải chi rất nhiều tiền. Ông ta đã ôm gọn cả khối gia tài lớn chất trên lưng ngựa và đám nô lệ nhờ bán cô cho Khal Drogo.

Những kỵ sĩ tâm phúc của *Khal* dâng tặng cô ba món vũ khí truyền thống. Chúng thực sự lộng lẫy. Haggo tặng cô chiếc roi da lớn với tay cầm bằng bạc, Cohollo dâng tặng chiếc *arakh* bằng vàng, còn Qotho trao cô chiếc cung bằng xương rồng thậm chí còn cao hơn cô. Magister Illyrio và Ser Jorah đã dạy cô cách từ chối đúng phong tục đối với những món quà đó.

"Đây là những món quà đáng giá dành cho một chiến binh vĩ đại, mà ta chỉ là một người phụ nữ. Hãy để chồng ta nhận thay." Và thế là Khal Drogo cũng được nhận "của hồi môn."

Cô cũng được nhận nhiều món quà từ những người Dothraki khác: giày dép, đá quý và những chiếc vòng bạc dành cho mái tóc, những chiếc thắt lưng gắn mề đay, những chiếc áo gile sơn màu, những mảnh lông thú mềm mại, lụa bóng, nước hoa, kim, lông chim, cùng những chiếc bình thủy tinh tím và bộ váy dạ hội làm từ da một ngàn con chuột. "Một món quà hào phóng, thưa *Khaleesi*[8]," Magister Illyrio nói, sau khi cho cô biết đó là cái gì. Những món quà chất xung quanh cô thành từng núi, nhiều hơn cô tưởng.

Và cuối cùng, đến lượt Khal Drogo mang của hồi môn tới. Một sự im lặng bắt đầu từ giữa trại khi ông rời khỏi cô, và càng lúc càng im lặng hơn khi nó nuốt chửng toàn bộ *Khalasar.* Khi ông trở lại, đám đông tản sang hai bên, và ông dẫn tới cho cô một con ngựa.

Đó là một chú ngựa cái non màu xám như biển mùa đông với bờm như khói bạc, tràn đầy sức sống và tuyệt đẹp. Dany hiểu đây không phải một con vật bình thường. Có gì đó về nó khiến cô căng thẳng.

Cô ngần ngừ vươn tay gãi cổ ngựa, vuốt lên bờm ngựa màu bạc. Khal Drogo nói gì đó bằng tiếng Dothraki và Magister Illyrio dịch lại. "Khal nói, màu bạc giống như tóc công nương."

"Nó thật đẹp," Dany thì thào.

"Nó là niềm tự hào của toàn *Khalasar,"* Illyrio nói. "Phong tục bắt buộc *Khaleesi* phải cưỡi một con ngựa xứng đáng với vị trí bên cạnh *Khal."*

Drogo bước lên trước và đặt tay lên eo cô. Ông ta nhấc cô lên dễ dàng như thể cô là một đứa trẻ và đặt lên chiếc yên ngựa Dothraki bé nhỏ hơn loại cô hay dùng. Dany ngồi mà không chắc chắn. Chưa ai nói cho cô nghe về điều này. "Ta phải làm gì?" cô hỏi Illyrio.

Nhưng Ser Jorah Mormont lại giúp cô có câu trả lời. "Nắm lấy cương và cưỡi ngựa. Người không cần đi quá xa đâu."

Dany lo lắng nắm lấy dây cương và đặt chân vào hai bàn đạp ngựa. Cô cưỡi ngựa không giỏi vì chủ yếu đi lại bằng thuyền, xe ngựa, và kiệu. Cô thầm cầu nguyện không ngã vì như thế chẳng khác nào tự mình làm nhục mình, cô thúc nhẹ đầu gối vào con ngựa cái.

Và lần đầu tiên trong hàng giờ liền, cô quên mất nỗi sợ hãi. Hoặc có lẽ đó là lần đầu tiên cô không biết sợ hãi là gì.

Con ngựa màu xám bạc đi vài bước uyển chuyển và mềm mại. Đám đông tản ra, mọi ánh mắt đều dán vào họ. Dany thấy mình đi nhanh hơn dự tính, nhưng không hiểu sao lại thấy phấn khích hơn là sự hãi. Con ngựa chuyển sang phi nước kiệu. Cô mỉm cười. Người Dothraki vội vã tránh đường. Chỉ cần chân cô, tay cô cử động nhẹ nhất, con ngựa cũng phản ứng. Cô để mặc nó phi nước đại. Giờ các Dothraki hò hét, cười lớn khi chạy tránh đường. Khi cô quay ngựa lại, một khay lửa được đặt ngáng đường. Mọi người đứng dầy đặc hai bên. Cô không có đường lui. Trong lòng cô, sự táo tợn chưa từng có đang bùng lên cháy hừng hực. Cô nhoài người trên lưng ngựa.

Con ngựa bạc nhảy qua ngọn lửa như thể có cánh bay qua.

Khi ngựa dừng trước Magister Illyrio, cô nói, "Nói với Khal Drogo rằng ngài đã tặng ta một cơn gió lạ." Vị hương sư vùng Pentos mập mạp gãi gãi bộ râu vàng khi nhắc lại lời cô bằng tiếng Dothraki. Dany lần đầu tiên thấy tân lang của mình mỉm cười.

Những sợi bạc cuối cùng của ánh mặt trời biến mất dưới những bức tường cao vút của Pentos bên trời tây. Dany không còn khái niệm về giờ giấc. Khal Drogo ra lệnh cho các kỵ sĩ tâm phúc mang ngựa của mình tới, một con ngựa chiến màu đỏ dũng mãnh. Khi *Khal* lên lưng ngựa, Viserys nhẹ nhàng tới gần Dany, bấm những ngón tay vào chân cô mà nói, "Hãy làm hắn hài lòng đi em gái, nếu không anh thề, em sẽ thấy rồng thiêng thức giấc thế nào đấy."

Nỗi sợ đã trở lại, vì những lời nói của anh trai. Cô lại thấy mình là một đứa trẻ, mới mười ba tuổi và đơn độc.

Họ cùng nhau cưỡi ngựa khi những ngôi sao bắt đầu xuất hiện, bỏ lại *Khalasar* cùng những lâu đài cỏ đằng sau. Khal Drogo không nói lấy một lời, khi con ngựa chiến đi chậm rãi qua cảnh hoàng hôn đang buông xuống. Những chiếc chuông bạc trên bím tóc dài kêu leng keng khe khẽ. "Mình là giọt máu của rồng thiêng," cô thì thầm thành tiếng khi đi theo, cố trấn an mình. "Mình là giọt máu của rồng thiêng. Mình là giọt máu của rồng thiêng." Rồng thiêng thì không biết sợ.

Sau đó cô không biết mình đã đi bao lâu và bao xa nữa. Nhưng trời đã tối om khi họ dừng lại tại một nơi mọc đầy cỏ bên cạnh một con suối nhỏ. Drogo nhảy khỏi ngựa và đỡ cô xuống. Cô cảm thấy mình mỏng manh như thủy tinh và yếu mềm trong tay ông. Cô đứng đó run rẩy trong bộ váy cưới bằng lụa trong khi ông buộc ngựa. Và khi ông quay lại nhìn cô, cô bắt đầu khóc.

Khal Drogo nhìn chằm chằm vào dòng nước mắt, khuôn mặt không chút biểu cảm. "Không," ông nói, lau nước mắt bằng ngón tay thô ráp.

"Ông nói được tiếng phổ thông sao?" Dany ngạc nhiên nói.

"Không," ông lại nói.

Có lẽ ông ta chỉ biết có thế. Nhưng bản thân cô cũng đâu biết ông nói được ngần đó. Và vì thế, cô thấy khá hơn một chút. Drogo nhẹ nhàng chạm vào tóc cô, vuốt những sợi tóc bạch kim và lầm bầm gì đó bằng tiếng Dothraki. Dany không hiểu, nhưng trong giọng nói là sự ấm áp và ân cần cô chưa bao giờ dám hy vọng ở một người đàn ông.

Ông đặt ngón tay nâng cằm cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình. Drogo cao lớn như một

người khổng lồ. Ông nhẹ nhàng bế cô lên và đặt cô ngồi xuống một tảng đá tròn bên bờ suối. Sau đó ông ngồi trên mặt đất đối diện với cô, khoanh chân lại, cuối cùng họ cũng ngang tầm nhau. “Không,” ông nói.

“Đó là từ duy nhất chàng biết ư?” cô hỏi.

Drogo không trả lời. Bím tóc dài nặng nề cuộn tròn trên đất. Ông kéo nó qua vai và tháo những chiếc chuông, từng cái từng cái một. Sau một lúc, Dany cúi xuống giúp. Từ từ, cẩn thận, cô tháo từng bím tóc.

Việc này mất khá lâu. Trong lúc đó, ông chỉ ngồi im lặng quan sát. Khi cô làm xong, ông lắc đầu, và mái tóc xõa trên lưng giống như một dòng suối đêm bóng mượt. Cô chưa bao giờ thấy một mái tóc nào dài, đen và dày tới vậy.

Ông bắt đầu cởi đồ của cô.

Những ngón tay thật khéo léo và dịu dàng tới không ngờ. Ông cẩn trọng cởi từng lớp lụa trong khi Dany ngồi im, không nhúc nhích, vẫn nhìn vào mắt ông. Khi ông lột trần bộ ngực nhỏ của cô, cô không thể chịu đựng được nữa. Cô quay đầu đi và lấy tay che. “Không,” Drogo nói, đẩy tay cô ra, nhẹ nhàng nhưng dứt khoát. Sau đó ông nâng mặt cô lên nhìn mình. “Không,” ông nhắc lại.

“Không,” cô nhắc lại lời ông.

Ông kéo cô đứng dậy tiến lại gần hơn để cởi lớp lụa cuối cùng. Không khí ban đêm lạnh buốt. Cô run rẩy, tay và chân nổi gai ốc. Cô sợ điều sắp xảy ra, nhưng trong một lúc không có gì tới. Khal Drogo ngồi khoanh chân, nhìn xoáy sâu vào đôi mắt cô.

Một lát sau, ông bắt đầu chạm vào cô. Nhẹ nhàng rồi dần mạnh mẽ hơn. Cô có thể cảm nhận sự dũng mãnh trong đôi bàn tay đó, nhưng ông không bao giờ làm cô đau. Ông nắm lấy và xoa từng ngón tay của cô, rồi nhẹ nhàng vuốt xuống chân cô. Ông vuốt ve mặt cô, di tay theo vành tai và đôi môi. Ông đặt cả hai tay lên mái tóc và dùng những ngón tay chải mượt mái tóc. Ông quay người cô lại, xoa bóp hai vai và dùng khớp tay day dọc xương sống.

Dường như phải hàng giờ tay ông mới dừng lại trên ngực cô, mơn man vuốt lớp da mịn màng bên dưới. Ông dùng ngón trỏ xoa núm vú, vân vê, sau đó từ từ kéo, lúc đầu rất nhẹ, sau đó liên tục hơn, tới khi đầu vú cô cương lên và đau.

Tới khi đó ông mới ngừng lại, kéo cô ngồi lên lòng. Dany đỏ mặt và thở không ra hơi, tim đập liên hồi trong lồng ngực. Ông dùng hai bàn tay ôm lấy mặt cô và buộc cô nhìn vào mắt mình. “Không?” ông nói, và cô biết đó là một câu hỏi.

Cô cầm tay ông và đặt xuống vùng ẩm ướt giữa hai bắp đùi. “Có,” cô thì thầm trong khi đặt ngón tay của ông vào trong mình.

EDDARD

Cuộc triệu kiến tới trước bình minh một tiếng, khi thế giới vẫn tĩnh lặng và âm u.

Alyn lay mạnh ông tỉnh khỏi giấc mơ. Ned loạng choạng vì cái lạnh trước bình minh và vẫn còn ngái ngủ. Ông thấy ngựa đã được đóng yên và nhà vua đã lên ngựa. Robert đeo đôi găng tay da dày màu nâu và mặc áo choàng lông nặng nề với chiếc mũ che kín hai tai. Đối với cả thế giới, ngài như một con gấu ngồi trên lưng ngựa.

"Lên ngựa thôi, Stark!" ngài ta hét lên. "Lên ngựa, lên ngựa! Chúng ta có vấn đề phải bàn luận."

"Dù có chuyện gì," Ned nói. "Vào trong đã, thưa bệ hạ." Alyn nhấc tấm trướng lên.

"Không, không, không," Robert nói. Hơi thở ông tỏa khói theo từng chữ nhả ra. "Tai vách mạch rừng. Hơn nữa ta muốn ra ngoài trải nghiệm thành phố của anh." Ser Bodos và Ser Meryn đợi đằng sau cùng một tá lính hộ vệ.

Ông chẳng thể làm gì ngoài dụi mắt, mặc đồ và lên ngựa.

Robert dẫn đầu, con chiến mã đen tuyền chạy vất vả trong khi Ned phi nước đại theo sau, cố gắng đuổi kịp. Ông hỏi nhưng gió thổi bạt tiếng ông, nên nhà vua không nghe thấy. Sau đó Ned im lặng cưỡi ngựa. Họ nhanh chóng rời vương lộ bước vào cánh đồng tối đen với sương mù dày đặc. Khi đó hộ vệ đã cách xa một quãng ngắn, không thể nghe lỏm nổi, nhưng Robert vẫn chưa chịu giảm tốc độ.

Bình minh tới khi họ dừng tại một đồi đất thấp. Lúc ấy, họ đã cách đoàn hàng dặm về phía nam. Mặt Robert đỏ lựng và bừng lên phấn khởi. "Thần thánh ơi," ngài chửi thề và cười vang, "được ra ngoài cưỡi ngựa theo cách của đàn ông sảng khoái thật! Ta thề đó, Ned, cứ bò ra mà đi thế này đủ khiến người ta điên mất." Robert Baratheon chưa bao giờ là một người kiên nhẫn. "Mấy cái cỗ xe ngựa chết tiệt, tiếng kêu cót ca cót két của nó, xốc dựng lên như thể chúng ta đi đường núi... Ta hứa với anh, nếu cái thứ khốn nạn đó mà gẫy trục lần nữa, ta sẽ thiêu rụi nó cho Cersei đi bộ!"

Ned cười. "Thần rất mừng được rọi đuốc giúp ngài."

"Bạn tốt!" Nhà vua vỗ vai ông. "Một nửa trong ta muốn bỏ họ lại và cứ thế đi tiếp."

Một nụ cười nở trên môi "Thần tin ngài có ý đó thật."

"Đúng thế," nhà vua nói. "Anh nói sao, Ned? Chỉ anh và ta, hai hiệp sĩ lang thang trên vương lộ, với kiếm bên mình và chỉ thần thánh mới biết điều gì đang chờ đón chúng ta, có thể là một cô con gái nhà nông hoặc cô hầu gái trong quán rượu sẽ ủ ấm giường cho chúng ta tối nay."

"Nếu chúng ta có thể Ned nói, "nhưng giờ chúng ta đã vướng bận trách nhiệm, thưa bệ hạ... với vương quốc, với lũ trẻ, thần với phu nhân của mình và ngài với hoàng hậu. Chúng ta không còn là những cậu bé nữa."

"Anh chưa bao giờ là cậu bé," Robert càu nhàu. "Thế càng chán hơn. Nhưng từng có một lần... tên cô ấy là gì nhỉ, cái cô gái dân thường của cậu ấy? Becca? Không cô ấy là của ta, thần thánh đã yêu thương cô ấy, ban cho cô ta mái tóc đen cùng đôi mắt to ngọt ngào khiến anh bị hút hồn. Của anh là... Aleena? Không. Anh từng kể cho ta nghe rồi. Có phải Merryl không? Anh

biết ta muốn nói tới ai mà, mẹ thằng con hoang của anh ấy?"

"Tên cô ấy là Wylla," Ned lịch sự trả lời. "và thần không muốn nói về cô ấy."

"Wylla. Đúng rồi." Nhà vua cười toe toét. "Cô ấy hẳn là một cô bồi bàn đặc biệt mới có thể khiến Lãnh chúa Eddard Stark quên đi danh dự, dù chỉ trong một tiếng. Anh chưa bao giờ nói cho ta biết cô ấy trông thế nào."

Ned mím môi tức giận. "Và sẽ không bao giờ. Robert, đừng nhắc tới chuyện đó, vì tình yêu thương ngài dành cho thần. Thần đã đánh mất danh dự của mình và khiến Catelyn nhục nhã, trong con mắt thần thánh và con người."

"Chúa nhân từ, lúc đó anh hầu như chưa hiểu gì về Catelyn."

"Lúc đó nàng đã là vợ thần. Nàng đã mang trong mình đứa con của thần."

"Ned, anh quá nghiêm khắc với bản thân rồi. Anh luôn như vậy. Chết tiệt, chẳng con đàn bà nào muốn Baelor May Mắn trên giường mình." Ngài vỗ tay lên đầu gối. "À, ta sẽ không ép anh nói, dù thề rằng, nhiều lúc anh cứ xù lông lên khiến ta nghĩ biểu tượng nhà anh phải là nhím mới đúng."

Mặt trời ngày mới đan những tia nắng vào màn sương trắng đục của bình minh. Cánh đồng rộng lớn trống trải màu nâu trải dài trước mắt họ. Trên cánh đồng bằng phẳng thi thoảng lại trồi lên một hai dải đất thấp. Ned chỉ cho nhà vua thấy. "Đó là những nấm mồ của Tiền Nhân."

Robert nhíu mày. "Chúng ta dừng chân tại một nghĩa địa ư?"

"Ở mọi nơi trên phương bắc đều có những nấm mồ, thưa bệ hạ." Ned nói. "Vùng đất này rất lâu đời."

"Và lạnh lẽo," Robert càu nhàu, kéo áo khoác chặt hơn. Đám lính hộ vệ đứng bên dưới mô đất. Ngay bên cạnh họ. "Ừm, ta không mang anh ra ngoài này nói chuyện về mồ mả hay cãi vặt về cậu con hoang của anh. Có một kỵ sĩ tới trong đêm, mang theo lá thư của Lãnh chúa Varys tại Vương Đô. Đây." Nhà vua rút lá thư từ thắt lưng và đưa cho Ned.

Thái giám Varys là quan mật vụ của hoàng đế. Giờ hắn ta phục vụ cho Robert như từng phục vụ cho Aerys Targaryen. Ned run run mở cuộn giấy, vừa mở vừa nghĩ tới Lysa cùng lời cáo buộc khủng khiếp. Nhưng, lá thư không nhắc tới Lysa. "Nguồn tin tới từ đâu?"

"Anh có nhớ Ser Jorah Mormont không?"

"Làm sao mà quên được," Ned thẳng thừng nói. Mormont Đảo Bear là một gia đình lâu đời, kiêu hãnh và chính trực, nhưng nơi họ sống khá lạnh lẽo, xa xôi và nghèo khó. Ser Jorah đã cố làm giàu kho bạc gia đình bằng cách bán vài kẻ săn trộm cho lái buôn nô lệ Tyros. Vì nhà Mormont là những người cầm cờ cho nhà Stark, hành vi của ông ta là điều sỉ nhục với Phương Bắc. Ned đã cất công đi rất lâu tới Đảo Bear, nhưng lúc đó Jorah đã ra khơi tránh xa tầm với của Băng Đao cùng công lý của nhà vua. Đã năm năm trôi qua.

"Ser Jorah hiện giờ đang cư ngụ tại Pentos, mong ân huệ hoàng gia để được hồi hương," Robert giải thích. "Lãnh chúa Varys đã lợi dụng hắn rất tốt."

"Vậy là lái buôn nô lệ đã trở thành gián điệp," Ned chán ghét nói trong khi trả lại lá thư. "Thần muốn hắn thành xác chết hơn."

"Varys nói với tôi rằng gián điệp hữu dụng hơn xác chết đấy," Robert nói. "Ngoài Jorah ra, anh còn thấy điều gì từ báo cáo đó?"

“Daenerys Targaryen kết hôn cùng một đại hãn nào đó người Dothraki. Thế là sao? Chúng ta có cần gửi quà cưới không?”

Nhà vua nhíu mày. “Có lẽ nên gửi một con dao. Một con dao thật sắc và một người dũng cảm dám dùng nó.”

Ned không ngạc nhiên. Sự thù hằn của Robert đối với nhà Targaryen luôn luôn điên cuồng. Ông nhớ rõ sự giận dữ khi Tywin Lannister dâng cho Robert xác vợ Rhaegar cùng những đứa con như một minh chứng cho lòng trung thành. Ned cho đấy là hành vi giết người; còn Robert gọi đó là chiến tranh. Khi ông phản đối rằng hoàng tử cùng công chúa nhỏ chỉ là những đứa bé, vị vua mới lên ngôi đã trả lời, “Tôi chẳng thấy đứa nào cả. Chỉ có những chú nòng nọc rồng mà thôi.”

Kể cả Jon Arryn cũng không thể làm dịu bão tố. Eddard Stark đã ra đi ngày hôm đó trong cơn tức giận, để đơn thương độc mã chiến đấu trận cuối cùng tại phương nam. Một cái chết khác mới hòa giải được họ; cái chết của Lyanna, và nỗi buồn họ chia sẻ cùng nhau vì sự ra đi của người em gái.

Lần này, Ned quyết tâm giữ quan điểm cũ. “Thưa bệ hạ, cô gái đó chỉ là một đứa trẻ. Ngài không phải Tywin Lannister, ngài không giết người vô tội.” Người ta kể lại rằng cô con gái nhỏ của Rhaegar đã khóc lóc khi lính tráng lôi cô bé khỏi giường đối mặt cùng những thanh kiếm. Đứa con trai vẫn còn ẵm ngửa, nhưng quân lính của Lãnh chúa Tywin đã giằng lấy cậu từ bầu sữa mẹ và ném vào tường.

“Đứa trẻ này sẽ vô tội trong bao lâu?” Môi Robert mím lại. “Rồi đứa trẻ này sẽ dạng chân sinh ra nhiều con nòng nọc rồng để truyền bệnh cho tôi.”

“Nhưng,” Ned nói, “giết một đứa trẻ... là hành động ghê tởm... không tả xiết.”

“Không tả xiết?” nhà vua gầm lên. “Điều Aerys làm đối với anh trai Brandon của anh mới là điều không thể tả xiết. Cái cách cha anh chết, mới là điều không thể tả xiết. Và Rhaegar... anh nghĩ hắn đã hãm hiếp em gái anh bao nhiêu lần? Hàng mấy trăm lần? Giọng ngài vang lớn khiến con ngựa hí lên lo sợ. Nhà vua giật mạnh dây cương, khiến con vật im lặng, rồi giận dữ chỉ vào mặt Ned. “Ta sẽ giết bất cứ Targaryen nào rơi vào tay ta, cho tới khi chúng tuyệt chủng như loài rồng, sau đó tôi sẽ đái vào mộ chúng.”

Ned biết tốt hơn hết là đừng chọc tức nhà vua khi ngài đang giận dữ. Nếu năm tháng không làm nhẹ cơn khát trả thù của Robert, ông cũng không thể làm gì được. “Nhưng ngài không thể động tay vào cô gái này, đúng không?” ông bình tĩnh nói.

Miệng nhà vua biến dạng thành điệu cười khinh khỉnh cay đắng.

“Không, thần thánh bị nguyền rủa rồi. Một tên bán pho mát ghê tởm người Pentos đã cho anh em cô ta sống trong nhà với những tên thái giám hợm mình bảo vệ. Và giờ hắn giao chúng cho người Dothraki. Đáng ra ta phải giết chúng từ nhiều năm trước, khi dễ dàng tóm được chúng, nhưng Jon cũng tệ y như anh. Ta ngu ngốc hơn khi nghe lời ông ta.”

“Jon Arryn là con người thông thái và là một quân sư đắc lực.”

Robert khịt mũi. Cơn giận đột nhiên rời bỏ ngài nhanh như khi nó tới. “Khal Drogo đó có tới cả trăm ngàn chiến binh. Jon sẽ nói gì về điều này?”

“Ông ấy sẽ nói thậm chí một triệu Dothraki cũng chẳng đe dọa nổi vương quốc này, miễn là chúng còn *ở* bên kia eo biển.”

Ned bình tĩnh đáp lại. “Tụi man di đó không có thuyền. Chúng ghét và sợ biển rộng.”

Nhà vua nhúc nhích trên yên ngựa với vẻ không thoải mái. “Có lẽ. Nhưng các Thành Phố Tự Trị đều có thuyền. Ta nói cho anh nghe, Ned, ta không thích vụ kết hôn này. Trên Bảy Phụ Quốc vẫn có những kẻ gọi ta là Loạn Vương. Anh đã quên có bao nhiêu nhà ủng hộ Targaryen trong chiến tranh sao? Giờ họ đang nằm chờ thời **cơ,** nhưng chỉ cần cho họ một nửa cơ hội, họ sẽ hạ sát ta ngay trên giường ngủ, và cả các con trai của ta. Nếu vua ăn mày vượt biển cùng đội quân Dothraki theo sau, những kẻ phản bội sẽ về phe chúng,”

“Hắn không thể vượt biển được,” Ned hứa. “Và nếu có thể đi chăng nữa, chúng ta sẽ đẩy hắn trở về biển. Một khi ngài chọn ra Thủ Lĩnh Xứ Đông...”

Nhà vua càu nhàu. “Lần cuối cùng ta nói, ta sẽ không ban tước hiệu đó cho con trai Arryn. Ta biết cậu nhóc đó là cháu họ anh, nhưng với vụ người nhà Targaryen trèo lên giường cùng Dothraki, chắc ta bị điên mới đặt một phần tư vương quốc lên vai một cậu nhóc ốm yếu.”

Ned đã chuẩn bị trước. “Nhưng chúng ta vẫn phải có Thủ Lĩnh Xứ Đông. Nếu Robert Arryn không được, hay ban tước đó cho một trong những người anh em của ngài. Chắc chắn Stannis sẽ chứng tỏ được mình tại Storm’s End.

Ông đang treo lở lửng cái tên *ở* đó. Nhà vua nhíu mày không nói.gì. Hình như ngài không thoải mái.

“Như vậy đi,” Ned bình thản nói tiếp, “Trừ khi ngài đã hứa trao vinh dự đó cho người khác.”

Robert dường như giật mình. Nhanh như chớp, biểu hiện đó chuyển thành tức giận. “Nếu có thì sao?”

“Là Jaime Lannister, phải không?”

Robert thúc ngựa và bắt đầu xuống mô đất về hướng những nấm mồ. Ned giữ khoảng cách. Nhà vua đi tiếp, mắt nhìn thẳng. “Đúng,” cuối cùng ngài nói. Một từ khó khăn kết thúc một vấn đề.

“Sát Vương,” Ned nói. Vậy là lời đồn đã đúng. Ông biết mình đang đi trên một con đường nguy hiểm. “Một người có năng lực và dũng cảm,” ông cẩn trọng nói, “Nhưng cha anh ta là Thủ Lĩnh Miền Tây, Robert. Sẽ tới lúc Ser Jaime kế tục cha. Không một ai có thể cai quản cả hai vùng Đông Tây.”

Ông không nói ra mối lo ngại thực sự của mình; sự tiến cử này sẽ đặt một nửa quân đội trong tay nhà Lannister.

“Ta sẽ chiến đấu nếu kẻ thù xuất hiện trên mảnh đất của mình,” nhà vua cứng đầu nói. “Tới lúc này, Lãnh chúa Tywin vẫn sống lù lù tại Casterly Rock, vì thế ta ngờ còn lâu Jaime mới kế tục. Đừng quấy rầy ta về chuyện này nữa, Ned, hòn đá đã đặt chắc rồi.”

“Tâu bệ hạ, thần có thể nói thẳng được không?”

“Vậy là ta không thể ngán anh được rồi,” Robert cằn nhằn. Họ cùng nhau cưỡi ngựa qua một bụi cỏ nâu.

“Ngài có thể tin Jaime Lannister không?”

“Anh ta là anh sinh đôi với hoàng hậu, anh em đồng hữu của Ngự Lâm Quân, cuộc đời, gia tài và danh dự của **anh ta bị ràng buộc với ta”**

“Cũng như từng ràng buộc với Aerys Targaryen,” Ned chỉ ra.

“Sao ta lại không tin anh ta? Anh ta làm mọi thứ tôi yêu cầu. Thanh kiếm của anh ta giúp ta giành được ngôi báu.”

Thanh kiếm của hắn giúp làm bẩn ngai báu ngài ngồi thì có, Ned thầm nghĩ. “Anh ta thề bảo vệ sinh mạng nhà vua bằng chính mạng sống của mình. Sau đó hắn đã cắt cổ chính vị vua đó.”

“Nhân danh bảy địa ngục, ai đó phải giết Aerys!” Robert nói, đột ngột ghìm cương ngựa lại bên cạnh một ngôi mộ cổ. “Nếu Jaime không làm thì ta hoặc anh cũng làm.”

“Nhưng chúng ta không phải anh em đồng hữu của Ngự Lâm Quân,” Ned nói. Ned đã băn khoăn không biết lúc nào nên nói sự thực cho Robert nghe. “Ngài còn nhớ trận Trident chứ, bệ hạ?”

“Ta giành được vương miện tại đó. Sao ta quên được?”

“Rhaegar đã làm Ngài bị thương,” Ned nhắc nhở. “Vì thế khi quân Targaryen tan trận bỏ chạy, ngài đã để thần truy kích. Tàn quân của quân đội Rhaegar đã trở lại Vương Đô. Chúng thần đuổi theo. Và Aerys đã trốn trong Tháp Đỏ cùng vài ngàn quân tâm phúc. Thần những tưởng cổng thành sẽ đóng.”

Robert lắc đầu tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn. “Thay vào đó anh thấy quân lính của chúng ta đã chiếm được thành phố. Thế thì sao?”

“Không phải người của chúng ta,” Ned kiên nhẫn nói. “Người của Lannister. Lá cờ sư tử của Lannister tung bay trên thành lũy. Họ là những kẻ phản bội.”

Cuộc chiến kéo dài một năm ròng. Những lãnh chúa lớn nhỏ đã tề tựu dưới trướng Robert; những kẻ khác vẫn chọn trung thành cùng vương triều Targaryen. Nhà Lannister hùng mạnh của Casterly Rock, Thủ Lĩnh Miền Tây giữ vị trí trung lập, không nghe theo lời hiệu triệu của quân nổi dậy hay hoàng gia. Aerys Targaryen chắc đã nghĩ rằng thần thánh đã nghe thấy lời thỉnh cầu của mình khi Lãnh chúa Tywin Lannister xuất hiện trước cổng thành Vương Đô với đội quân sung sức gồm mười hai ngàn lính trung thành tuyệt đối. Thế là vị vua điên rồ đã đưa ra mệnh lệnh điên rồ cuối cùng. Ông ta mở cổng đón sư tử vào thành.

“Người Targaryen lạ gì chuyện phản bội,” Robert nói khi cơn giận dữ lại bùng lên. “Lannister đã phục vụ họ rất tốt, xứng đáng với những điều họ được nhận. Ta vẫn kê cao gối mà ngủ được.”

“Ngài không *ở* đó,” giọng Ned nói có chút cay đắng. Những giấc ngủ chập chờn không phải xa lạ gì với ông. Ông đã sống cùng lời nói dối của mình trong suốt mười bốn năm trời, nhưng chúng vẫn ám ảnh ông hàng đêm. “Trong lần chinh phục đó không có chút danh dự nào.”

“Ngoại Nhân đã cướp đi danh dự của anh thì có!” Robert chửi thề. “Chẳng có Targaryen nào biết về danh dự? Xuống mồ mà hỏi Lyanna về danh dự của rồng thiêng đi!”

“Ngài đã trả thù cho Lyanna tại trận Trident,” Ned nói, dừng lại bên cạnh nhà vua. *Hứa với em đi, Ned,* lời cô vẫn văng vẳng bên tai ông.

“Điều ấy không giúp mang nàng trở lại,” Robert nhìn đi chỗ khác, về phía xa xa xám xịt. “Thần thánh chết tiệt. Họ cho ta một chiến thắng rỗng tuếch. Vương miện ư... ta chỉ xin họ để nàng ấy, em gái anh được an toàn... và lại nằm trong vòng tay ta, như định mệnh phải thế. Ta hỏi anh, Ned, đội vương miện thì ích gì? Thần thánh chắc đã đùa cợt cho lời cầu nguyện của một vị vua và kẻ chăn bò cũng như nhau.”

“Thần không thể trả lời hộ thần thánh, thưa bệ hạ... Thần chỉ trả lời được chuyện thần đã khám phá ra khi đi vào phòng chầu ngày hôm đó,” Ned nói. “Aerys đã chết trên vũng máu của mình. Những cái sọ rồng nhìn chằm chằm từ những bức tường xuống. Người của Lannister ở mọi noi. Jaime mặc áo choàng trắng của Ngự Lâm Quân bên ngoài bộ giáp vàng. Thần vẫn nhớ trông anh ta thế nào. Ngay cả thanh kiếm cũng mạ vàng. Hắn ngồi trên Ngai Sắt, cao phía trên những hiệp sĩ của mình, đội mũ trụ hình đầu sư tử. Hắn mới chói lọi làm sao!”

“Cái đó ai chẳng biết,” nhà vua phàn nàn.

“Thần vẫn đang trên lưng ngựa. Thần đi dọc theo hành lang trong im lặng, giữa những hàng đầu rồng. Không hiểu sao thần có cảm giác chúng đang quan sát mình. Thần dừng lại trước ngai báu, nhìn lên anh ta, Thanh kiếm vàng đặt ngang chân, lưỡi kiếm dính máu nhà vua. Người của thần tràn vào phòng theo. Những người của Lannister rút lui. Thần không nói lấy một lời. Thần nhìn hắn ngồi trên ngai vàng và chờ đợi. Cuối cùng Jaime cười và đứng lên. Anh ta tháo mũ và nói với thần, “Đừng sợ, Stark. Tôi chỉ giữ ấm cho nơi này đợi anh bạn Robert thôi. Tôi sợ đây không phải chỗ ngồi thoải mái.”

Nhà vua ngửa cổ lên hát. Tiếng cười của ngài làm bầy quạ trong bụi cỏ nâu cao giật mình. Chúng cất cánh bay lên. “Anh nghĩ ta không nên tin Lannister vì anh ta ngồi lên ngai báu của tôi một lúc sao?” Ngài lại cười rung lên bần bật. “Lúc đó Jaime mới mười bảy, Ned. Vẫn còn là một cậu nhóc.”

“Cậu nhóc hay đàn ông đều không có quyền ngồi lên ngai vàng.”

“Có lẽ anh ta mệt,” Robert gợi ý. “Giết vua là một công việc tốn sức. Có thánh thần biết, chẳng còn nơi nào khác trong căn phòng chết tiệt đó để cho cặp mông nghỉ ngơi. Và anh ta nói thật, đó là một chiếc ghế khổng lồ kém thoải mái. Có thể hiểu theo nhiều cách.”

Nhà vua lắc đầu nói tiếp “Giờ ta đã biết tội của Jaime, và chúng ta nên quên vấn đề đó đi. Ta chán ốm những bí mật, những vụ cãi vặt và tước vị rồi, Ned. Việc này tẻ ngắt như đếm từng miếng đồng vậy. Nào, chúng ta cưỡi ngựa, theo cách anh đã biết rồi đấy. Ta muốn một lần nữa cảm nhận gió lùa trên tóc.” Ngài thúc ngựa phi nước đại qua những nấm mồ. Đất bụi bắn ra sau.

Ned không theo sau ngay. Ông không biết nói gì, chỉ cảm thấy thật vô dụng. Đây không phải lần đầu tiên ông phân vân không biết mình ở đây làm cái gì và vì sao ông tới. Ông không phải Jon Arryn, biết uốn nắn tính hoang dã và dạy nhà vua những điều khôn ngoan. Robert lầm những gì ngài thích. Ned không thể nói gì hay làm gì để thay đổi được. Ông thuộc về Winterfell. Ông thuộc về Catelyn đang buồn đau và thuộc về Bran.

Nhưng một người đàn ông không thể luôn *ở* nơi mình thuộc về. Eddard Stark đành đầu hàng thúc ngựa đuổi theo nhà vua.

TYRION

Chuyến du hành lên phương bắc kéo dài vô tận.

Tyrion Lannister biết rõ những tấm bản đồ hơn bất kỳ ai, nhưng hai tuần lễ đi trong rừng hoang cách xa vương lộ đã dạy ông bài học rằng bản đồ và thực tế mảnh đất là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Họ rời Winterfell cùng ngày với nhà vua, giữa cảnh náo nhiệt của chuyến ra đi của hoàng tộc, đi về phía nam rời xa tiếng người hò hét, tiếng ngựa khụt khịt, rời xa những xe ngựa lắc lư, tiếng lọc cọc từ cỗ xe của hoàng hậu, trong mưa tuyết dăng dăng. Vương lộ chạy thẳng qua những lâu đài và thị trấn. Những lá cờ xí, những cỗ xe ngựa và các kỵ sĩ, kỵ binh đi về phương nam, mang theo sự ồn ã. Còn Tyrion cùng Benjen Stark và cậu cháu họ đi về phương bắc.

Trời mỗi lúc một lạnh hơn, không khí càng lúc càng tĩnh lặng dần.

Phía tây con đường là những ngọn đồi xám xịt và gồ ghề, với những chòi canh cao vút nằm trên đỉnh đá. Phía đông vùng đất thấp hơn, bằng phẳng và trải dài ngút tầm mắt. Những cây cầu đá bắc qua những dòng sông hẹp, uốn khúc. Những nông trại nhỏ nằm bao quanh lâu đài được dựng lên từ gỗ và đá. Con đường khá nhộn nhịp nên đêm đến họ vẫn tìm được những quán trọ thô sơ để nghỉ chân.

Nhưng sau ba ngày rời khỏi Winterfell, những cánh đồng đã nhường chỗ cho rừng rậm, vương lộ vắng tanh. Những ngọn đồi gồ ghề dần cao hơn và lớn dần theo từng dặm, cho tới ngày thứ năm, chúng biến thành những quả núi như những người khổng lồ xám xanh lạnh lùng với những vết lồi lõm và tuyết bám trên vai. Khi gió từ phương bắc thổi tới, những dải pha lê băng tuyết bay khỏi đỉnh núi trông như những lá cờ.

Những ngọn núi trở thành bức tường chắn phía tây, con đường ngoặt từ hướng bắc chuyển sang đông bắc qua những cánh rừng sồi, trường xuân và thạch nam đen. Khu rừng dường như cổ xưa và đen tối hơn bất cứ khu rừng nào Tyrion từng thấy. Benjen Stark gọi đây là "rừng sói". Và quả thật, đêm đến, khu rừng sống động với tiếng tru lúc gần lúc xa của bầy sói. Con sói tuyết bạch tạng của Snow dựng tai lắng nghe tiếng hú đêm, nhưng chưa bao giờ đáp lại. Ở con vật này có cái gì đó không bình thường, Tyrion nghĩ. Đoàn người lúc này gồm tám người, không tính con sói. Tyrion đi cùng hai người tùy tùng nhà Lannister. Benjen Stark chỉ mang theo cậu cháu họ cùng vài con ngựa mới cho Đội Tuần Đêm. Nhưng vào một đêm, họ nghỉ chân đằng sau những bức tường gỗ ngoài bìa rừng, có thêm một người anh em áo đen nữa gia nhập cùng họ, Yoren. Yoren hơi gù người và đằng đằng sát khí, nét mặt ẩn giấu hoàn toàn dưới bộ râu cũng đen như quần áo. Nhưng trông y có vẻ can trường như một cái rễ cây đại thụ và rắn chắc như đá. Đi cùng y là hai thằng bé nhếch nhác nhà Finger. "Mấy kẻ hiếp dâm," Yoren nói, ném cái nhìn lạnh lùng vào chỉ huy. Tyrion hiểu điều ấy. Cuộc đời trên Tường Thành rất khắc nghiệt, nhưng thường những kẻ tới đó đều đã bị thiến.

Năm người đàn ông, ba thằng bé, một con sói, hai mươi con ngựa cùng một lồng quạ được Maester Luwin giao cho Benjen Stark. Dù đi trên vương lộ hay bất cứ con đường nào, họ cũng trở thành tâm điểm chú ý.

Tyrion để ý Jon Snow quan sát Yoren và những người bạn đồng hành ủ rũ, với nét mặt không thoải mái, gần như là thất vọng. Yoren bị dô vai và bốc mùi chua chua, râu tóc rối tung, bóng nhờn và đầy rận, quần áo y cũ kỹ, vá chằng vá đụp và bẩn thỉu. Hai người mới thậm chí còn bốc mùi ghê hơn, và dường như sự ngu ngốc của chúng cũng ngang bằng sự độc ác trong

con người chúng.

Rõ ràng thằng bé đã nhầm khi nghĩ Đội Tuần Đêm toàn những người như chú nó. Nếu thật thế, Yoren cũng mấy anh bạn đồng hành kia là những kẻ khiếm nhã. Tyrion thấy tiếc cho thằng bé. Nó đã chọn một cuộc đời khó khăn... hoặc có lẽ cuộc đòi khó khăn đã chọn nó.

Ông ít thông cảm cho người chú hơn. Benjen Stark giống như anh trai, đều không ưa nhà Lannister. Và ông ta chẳng vui gì khi Tyrion nói ra ý định. "Tôi nói trước, Lannister, anh sẽ không tìm được chỗ ngủ tại Tường Thành đâu," ông nói khi nhìn xuống.

"Chắc chắn ông sẽ tìm được chỗ mà nhét tôi vào," Tyrion trả lời. "Ông thấy đấy, tôi nhỏ mà."

Tất nhiên, không một ai có thể nói không với anh em của hoàng hậu. Vì thế mọi chuyện đã dàn xếp xong, dù Stark không vui. "Tôi thề rằng anh sẽ không thích chuyến đi," ông cộc lốc nói, và từ khi khởi hành, ông ta đã làm đúng như lời hứa.

Cuối tuần đầu tiên, bắp đùi Tyrion trầy da vì chuyến đi vất vả, chân bị chuột rút và người lạnh tới tận xương. Anh không than vãn lấy một tiếng. Anh sẽ là đồ chết bầm nếu tự mình cho Benjen Stark được tận hưởng sự hài lòng.

Anh làm một vụ trả thù nho nhỏ về chuyện áo choàng lông, một mảnh da gấu tả tơi, cũ nát và bốc mùi mốc. Stark đã đưa nó cho ông. Tấm da đó biểu hiện lòng dũng cảm của Đội Tuần Đêm. Chắc chắn ông ta mong ông sẽ nhã nhặn từ chối. Nhưng không, Tyrion mỉm cười nhận lấy. Ông đã mang theo những bộ quần áo ấm áp nhất khi rời khỏi Winterfell nhưng nhanh chóng nhận ra rằng, chẳng có nơi nào đủ ấm cả. Càng lên phía trên thời tiết càng lạnh hơn. Nhiệt độ ban đêm xuống thấp hơn 0°, gió thổi như những lưỡi dao chém xuyên qua những bộ đồ len ấm áp nhất. Lúc này chắc chắn Stark đang hối hận cho sự hào hiệp trong phút bốc đồng kia. Có lẽ ông ta đã học được một bài học. Nhà Lannister không bao giờ từ chối, dù nhã nhặn hay không. Nhà Lannister nhận mọi thứ được người khác dâng lên.

Điền trang cùng pháo đài thưa thớt và nhỏ bé hơn khi họ tiến xa lên phương bắc, tiến sâu hơn vào bóng tối của rừng sói, cho **tới** khi không còn một mái nhà nào cho họ trú chân, và họ cạn kiệt lương thực mang theo.

Tyrion chưa bao giờ giỏi dựng lều hay hạ trại. Quá nhỏ bé, quá tập tễnh, quá cản đường. Vì thế trong khi Stark và Yoren cùng những người đàn ông khác dựng một chỗ trú tạm, chăm sóc ngựa, **đốt** lửa, ông cuốn người trong tấm lông, uống rượu và đọc sách.

Vào đêm thứ mười tám của cuộc hành trình, ông uống loại rượu ngọt ngào có màu hổ phách xuất phát từ Quần Đảo Summer mà ông đã mang đi từ Casterly Rock, còn cuốn sách là những tổng kết về lịch sử và đặc tính của loài rồng. Với sự đồng ý của Lãnh chúa Eddard Stark, ông đã mượn nó từ thư viện Winterfell và mang theo trong cuộc du hành lên phương bắc.

Ông tìm thấy một chỗ ngồi thoải mái không bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn từ khu cắm trại, bên cạnh dòng suối nước trong vắt và lạnh lẽo như băng. Một cây sồi cổ thụ đã cho ông một nơi tránh xa những ngọn gió lạnh cắt da cắt thịt. Tyrion cuộn mình trong tấm lông thú, dựa lưng vào thân cây, nhấp một ngụm rượu và bắt đầu đọc về đặc điểm của **xương** rồng. Cuốn **sách** nói, *xương rồng có màu đen vì nó chứa hàm lượng sắt cao. Nó cứng như thép, nhưng nhẹ hơn và dễ uốn hơn rất nhiều, và tất nhiên, nó có thể kháng lửa. Người Dothraki cho cây cung bằng xương rồng là một món quà lớn và thực sự là một kỳ quan nhỏ. Cung xương rồng có thể bắn xa hơn bất cứ cây cung gỗ nào.*

Tyrion bị những con rồng ám ảnh. Khi lần đầu tiên tới Vương Đô dự đám cưới của chị gái với Robert Baratheon, ông đã đi thẳng tới ngắm những cái sọ rồng *ở* phòng chầu. Vua Robert thay chúng bằng cờ xí và thảm thêu, nhưng Tyrion cứ đòi xem, cho tới khi ông tìm thấy những

cái đầu rồng ở trong một xà lim ẩm ướt.

Ông cứ nghĩ thứ đó thật ấn tượng, và thậm chí là đáng sợ. Không ngờ chúng lại đẹp tới vậy. Chúng đen như mã não, láng trơn bóng mịn, dường như tỏa sáng lung linh dưới ánh đuốc. Ông cảm thấy chúng như ngọn lửa vậy. Ông ném ngọn đuốc vào miệng một chiếc xương sọ lớn. Bóng tối nhảy nhót trên bức tường phía sau. Những chiếc răng giống như những lưỡi dao dài cong bằng kim cương đen. Ngọn lửa không làm tổn hại gì tới chúng; chúng đã tắm đẫm những ngọn lửa dữ tợn hơn nhiều. Khi rời đi, Tyrion có thể thề rằng cặp mắt trống rỗng đó dõi theo ông.

Có tất cả mười chín cái xương sọ. Cái cổ xưa nhất phải hơn ba ngàn năm tuổi; cái mới nhất có niên đại gần một thế kỷ rưỡi. Cái gần đây nhất cũng là cái nhỏ nhất, chỉ bằng xương sọ giống chó tai cụp, bị biến dạng. Đó là cái còn lại của hai con rồng con cuối cùng trên đảo Dragonstone. Chúng là những con rồng cuối cùng của nhà Targaryen, và có lẽ là những con rồng cuối cùng từng tồn tại, và chúng không sống được lâu.

Trong số đó có ba con quái vật vĩ đại trong những bài ca và câu chuyện, những con rồng mà Aegon Targaryen cùng những người chị em gái đã giải phóng trên Bảy Phụ Quốc cổ. Những người hát rong đã đặt cho chúng những cái tên của thần thánh: Belerion, Meraxes, Vhaghar. Tyrion đứng giữa hai hàm răng của chúng, không nói lên lời vì ngưỡng mộ. Bạn có thể cưỡi ngựa xông thẳng vào dạ dày Vhaghar, dù bạn sẽ không thể trở ra. Meraxes còn lớn hơn. Và con rồng vĩ đại nhất, Balerion, Ác Mộng Đen, có thể nuốt trọn một con bò rừng, hoặc thậm chí voi ma mút lông lá đã từng gầm rú ở vùng đồng hoang lạnh lẽo ngoài Bến Ibben.

Tyrion đứng trong xà lim ẩm ướt đó một lúc lâu, nhìn vào cái xương sọ khổng lồ, không có mắt của Balerion cho tới khi ngọn đuốc gần tàn, cố đoán kích cỡ khi còn sống của nó, cố tưởng tượng xem nó ra sao khi sải rộng đôi cánh đen khổng lồ mà bay lượn trên bầu trời, miệng khè ra lửa.

Tổ tiên xa của ông, Vua Loren vùng Rock, đã thử chống lại ngọn lửa khi ông gia nhập quân đoàn của Vua Mern vùng Reach chống lại cuộc xâm lăng của gia tộc Targaryen. Chuyện đã trải qua gần ba trăm năm trước, khi Bảy Phụ Quốc còn là những vương quốc, không phải là thuộc địa của một vương quốc lớn hơn. Họ có sáu trăm lá cờ tung bay, năm ngàn hiệp sĩ trên lưng ngựa, cùng số lượng bộ binh và kỵ binh lớn gấp mười lần. Sử sách ghi lại, quân đội Aegon Chúa Rồng chỉ bằng một phần năm, chủ yếu trong số đó đều là tàn quân trong lực lượng của vị vua cuối chết dưới tay lão ta, họ không trung thành.

Họ gặp nhau trên đồng bằng rộng lớn xứ Reach, giữa những cánh đồng lúa mì vàng ruộm chờ thu hoạch. Khi hai vị vua tiến lên, quân đội Targaryen run rẩy tháo chạy: Sử ghi, chỉ trong phút chốc, tưởng chừng cuộc chiến đã đi vào hồi kết... nhưng chỉ là trong chốc lát, trước khi Aegon Targaryen cùng những người chị em gái tham chiến.

Đó là lần duy nhất Vhaghar, Meraxes và Balarion được đồng loạt phóng thích. Những người hát rong gọi trận đánh đó là Cánh Đồng Cháy.

Ngày hôm đó, gần bốn ngàn người chết cháy, trong số họ có vua Mern xứ Reach. Vua Loren trốn thoát, đầu hàng, thề trung thành với nhà Targaryen, và sinh ra một cậu con trai. Tyrion biết ơn điều đó.

“Sao ngài đọc nhiều thế?”

Tyrion nhìn lên. Jon Snow đang đứng cách đó vài bước chân, tò mò nhìn ông. Ông gập cuốn sách lại đè lên một ngón tay và nói, “Nhìn ta và nói xem cháu thấy gì?”

Cậu nhóc ngạc nhiên nhìn ông. “Trò gì thế này? Cháu thấy ngài. Tyrion Lannister.”

Tyrion thử dài. “Cháu là một đứa con hoang quá ư lịch sự đó, Snow. Cháu bao tuổi rồi, mười hai à?”

“Mười bốn,” cậu nhóc nói.

“Mười bốn, và cháu còn cao hơn ta. Chân ta ngắn và cong, ta đi lại khó khăn. Ta cần có một cái yên ngựa đặc biệt để không bị ngã. Một yên ngựa do chính ta thiết kế. Hoặc thế hoặc ta đi mà cưỡi ngựa con. Tay ta khỏe, nhưng chúng cũng ngắn. Ta không bao giờ có thể trở thành kiếm sĩ. Nếu ta sinh ra trong gia đình bần nông, họ sẽ bỏ mặc cho ta tự sinh tự diệt hoặc bán ta cho một tay buôn nô lệ nào đó. Lạy thánh Ala, ta được sinh ra là người nhà Lannister vùng Casterly Rock, những kẻ buôn nô lệ đều nghèo khổ hơn ta. Mọi thứ với ta đều quá mĩ mãn. Cha ta là Quân sư của Nhà vua trong suốt hai mươi năm. Sau đó ông giết chết chính vị vua đó. Đời thật là mỉa mai. Chị gái ta kết hôn cùng vị vua mới và đứa cháu họ hợm hĩnh của ta sẽ trở thành vua đời kế tiếp. Ta phải làm gì đó để mang lại danh dự cho Nhà ta chứ, cháu đồng ý không? Nhưng bằng cách nào? Ừm, chân ta có thể quá nhỏ, nhưng đầu ta lại quá lớn, dù ta thích nghĩ rằng nó vừa với bộ não của ta hơn. Ta hiểu rõ điểm mạnh điểm yếu của mình. Trí óc của ta chính là vũ khí. Anh trai ta có thanh kiếm, đức vua Robert có búa chiến, còn ta có trí óc... và trí óc cần những cuốn sách như kiếm cần đá mài vậy.” Tyrion vỗ vỗ vào bìa da của cuốn sách. “Chính vì thế mà ta đọc nhiều, Jon Snow.”

Cậu bé im lặng lắng nghe. Cậu không mang họ Stark nhưng thừa hưởng khuôn mặt của nhà Stark: dài, nghiêm trang, một khuôn mặt vô cảm. Dù mẹ cậu ta là ai, bà ta cũng chẳng để lại gì nhiều cho cậu. “Thế ngài đang đọc gì vậy?” cậu hỏi.

“Về những con rồng,” Tyrion nói.

“Cái đỏ có lợi gì? Trên đời này làm gì còn rồng,” cậu bé nói với vẻ chắc chắn ngây thơ của tuổi trẻ.

“Đó là người ta nói thế,” Tyrion trả lời. “Buồn nhỉ? Khi ta bằng tuổi cháu, ta đã từng mơ có một con rồng cho riêng mình.”

“Thật sao?” cậu bé nghi ngờ nói. Có lẽ cậu ta nghĩ Tyrion đang đùa.

“Ồ, tất nhiên. Kể cả một cậu nhóc dị dạng, xấu xí, còi cọc cũng có thể nhìn xuống toàn thế giới khi ngồi trên lưng rồng.” Tyrion quăng tấm da gấu sang một bên và đứng dậy. “Hồi *ở* Casterly Rock ta từng đốt lửa và đứng nhìn chằm chằm vào những ngọn lửa trong hàng giờ liền, tưởng tượng đó là lửa rồng. Thi thoảng ta tưởng tượng ra cảnh cha ta chết cháy. Lúc khác, là chị gái ta.” Jon Snow nhìn ông, nửa sợ hãi nửa phấn khích. Tyrion cười ha hả. “Đừng nhìn ta như thế, cậu con hoang. Ta biết bí mật của cậu. Cậu cũng đã từng mơ giấc mơ như vậy.”

“Không,” Jon sợ hãi nói. “Cháu không..”

“Không ư? Chưa bao giờ ư?” Tyrion nhướn mày. “Ừm, chắc chắn nhà Stark đối xử với cậu rất tốt. Ta chắc chắn phu nhân Stark đối xử với cậu như con ruột. Và anh trai Robb, cậu ta luôn luôn tử tế, và sao lại không chứ? Cậu ta có Winterfell còn cậu có Tường Thành. Và cha cậu... ông ấy phải có lý do tốt mới đóng gói gửi cậu tới Đội Tuần Đêm...”

“Ngừng lại,” Jon Snow nói, khuôn mặt xám đen xám vì tức giận. “Được gia nhập Đội Tuần Đêm là một điều danh giá!”

Tyrion cười lớn. “Cậu thông minh và cậu sẽ không tin điều đó. Đội Tuần Đêm là bãi rác dung thân cho những kẻ không được vương quốc thừa nhận. Ta đã thấy cách cậu nhìn Yoren và những thằng nhóc kia. Đó là những người anh em mới của cậu, Jon Snow, làm sao cậu thích chúng được? Những nông dân ủ rũ, những con nợ, những kẻ săn trộm, những tên hiếp dâm,

những tay trộm, những đứa con hoang như cậu sống trên Tường Thành, bảo vệ thế giới khỏi lũ ngáo ộp, ba bị và đủ loại quái vật mà mấy bà vú em thường kể. May là, làm gì có ngáo ộp, ba bị, vì thế công việc đó không nguy hiểm lắm. Tệ là, bi cậu sẽ đóng băng, nhưng vì cậu không cần sinh con đẻ cái nữa, ta nghĩ điều đó chẳng có vấn đề gì."

"Ngừng lại!" cậu **nhóc** hét lên, tiến lên một bước, tay nắm chặt, gần như sắp khóc.

Đột nhiên, ngớ ngẩn sao, Tyrion thấy mình có tội. Ông tiến lên một bước định vỗ vai an ủi cậu nhóc hoặc nói gì đó xin lỗi.

Ông không nhìn thấy con sói đến lúc nào. Một phút trước, ông đang tiến lại gần Snow, một **phút** sau ông đã nằm bẹp dưới mặt đất đá cứng, cuốn sách bay ra xa, hơi thở bị ép lại vì lực tác động đột ngột, mồm dính đầy đất, máu và lá cây đang phân hủy. Khi cố đứng dậy, lưng ông đau kinh khủng. Chắc hẳn ông bị trật xương rồi. Ông thất vọng nghiến răng, nắm lấy rễ cây cố ngồi dậy. "Giúp ta," ông nói với thằng bé và vươn tay ra.

Đột ngột, con sói đứng chắn giữa. Nó không gầm ghè. Cái sinh vật đáng nguyền rủa đó chưa từng kêu lấy một tiếng. Nó chỉ nhìn ông bằng đôi mắt đỏ rực, nhe răng, và thế là đủ. Tyrion nằm vật xuống đất với một tiếng càu nhàu. "Vậy thì đừng giúp ta. Ta sẽ ngồi dậy khi cậu rời đi."

Jon Snow gãi gãi bộ lông trắng dày của Bóng Ma và mỉm cười. "Tử tế đề nghị đi ngài."

Tyrion Lannister thấy sự giận dữ bùng lên trong mình, và cố ép nó xuống. Đây không phải lần đầu tiên trong đời ông bị nhạo báng, **và** có lẽ không phải lần cuối cùng. "Ta rất biết ơn nếu cậu tốt bụng giúp ta, Jon," ông nhẹ nhàng nói.

"Ngồi xuống, Bóng Ma," cậu nhóc nói. Con sói tuyết ngồi xuống. Đôi mắt đỏ không rời khỏi Tyrion. Jon vòng ra sau ông, luồn tay bên dưới, dễ dàng nâng ông đứng dậy. Sau đó, cậu nhặt cuốn sách lên và đưa cho ông.

"Sao nó lại tấn công ta?" Tyrion hỏi trong khi liếc sang ngang nhìn con sói, tay quệt máu và đất trên miệng.

"Có lẽ nó nghĩ ngài là ba bị."

Tyrion liếc ánh mắt sắc lạnh, rồi tiếng khụt khịt cười thích thú phát ra qua mũi. "Ôi thánh thần ơi," ông nói, cười sằng sặc và lắc đầu. "Ta nghĩ mình cũng thực sự giống ba bị đấy. Không hiểu nó sẽ làm gì nếu gặp ngáo ộp nhỉ?"

"Ngài không muốn biết đâu." Jon nhặt bầu rượu lên và đưa cho Tyrion.

Tyrion rút nút, nghiêng đầu và uống rượu. Rượu như một ngọn lửa tuyệt vời trôi xuống cổ họng và làm ấm dạ dày. Ông đưa cho Jon Snow. "Muốn uống không?"

Cậu nhóc cầm lấy và cố nhấp thử một ngụm. "Có thật không?" cậu nói khi uống xong. "Điều ông nói về Đội Tuần Đêm ấy."

Tyrion gật đầu.

Jon Snow mở miệng cười. "Kệ, chuyện đến đâu hay đến đó."

Tyrion cười lại. "Thế thì tốt, cậu con hoang. Hầu hết mọi người đều chọn chối bỏ sự thật hơn là đối diện với nó."

"Hầu hết," cậu nhóc nói. "Nhưng không phải ngài."

“Không,” Tyrion thừa nhận, “không phải ta. Giờ ta hiếm khi mơ thấy rồng. Giờ làm gì còn rồng.” Ông nhặt tấm da gấu lên. “Nào, tốt hơn chúng ta nên trở về trại trước khi ông chú của cháu cho gọi quân cầm cờ tới.”

Chuyến đi bộ khá ngắn, nhưng mặt đất gập ghềnh còn chân ông bị chuột rút. Jon Snow đưa tay đề nghị giúp ông bước qua những rễ cây to tướng xoắn xuýt vào nhau, nhưng Tyrion gạt ra. Ông sẽ tự mình đi, như đã làm cả đời. Nhưng, trại vẫn là một hình ảnh ấm áp. Những căn lều được dựng dựa vào bức tường xiêu vẹo của pháo đài đã bị bỏ hoang lâu ngày, một tấm khiên chắn gió thật tốt. Ngựa đã được cho ăn và lửa đang bập bùng cháy. Yoren ngồi trên đá, lột da sóc. Mùi gia vị từ món súp sục vào lỗ mũi Tyrion. Ông lê tới chỗ Morree đang xì xụp ăn. Morree không nói một lời nào và đưa ông cái muôi. Tyrion nếm thử và trả lại. “Cho thêm tiêu đi,” ông nói.

Benjen Stark xuất hiện từ căn lều *ở* chung với cậu cháu họ. “Hai người đây rồi. Jon, chết tiệt, đừng tự tiện bỏ đi chứ. Chú cứ nghĩ Ngoại Nhân tóm mất cháu rồi.”

“Không phải Ngoại Nhân, mà là Ba Bị,” Tyrion cười nói, Jon Snow mỉm cười. Stark bối rối nhìn Yoren. Lão già cằn nhằn, nhún vai và tiếp tục công việc đẫm máu.

Con sóc cung cấp thêm ít chất tươi cho nồi súp. Họ ăn cùng bánh mỳ đen và pho mát cứng quanh đống lửa. Tyrion cùng mọi người uống rượu đến khi cả Yoren cũng ngà ngà say. Từng người trở về lều đi ngủ, **trừ** Jon Snow, người sẽ trực ca gác đầu tiên.

Tyrion như thường lệ là người cuối cùng đi nghỉ. Khi ông bước vào cái lều những người hầu dựng hộ, ông ngừng lại và nhìn Jon Snow. Cậu bé đang đứng gần đống lửa, khuôn mặt bình lặng và khắc khổ, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

Tyrion Lannister cười buồn bã và lên giường.

CATELYN

Ned và những cô con gái đi được tám ngày thì Maester Luwin tới gặp bà tại phòng bệnh của Bran, mang theo một cây đèn và sổ sách. "Giờ chúng ta phải xem xét lại số liệu, thưa phu nhân," ông nói. "Bà sẽ muốn biết chuyến viếng thăm của hoàng gia đã tiêu tốn của chúng ta bao nhiêu."

Catelyn nhìn Bran đang nằm trên giường bệnh và vuốt mái tóc con trai. Bà nhận ra tóc cậu đã dài ra rất nhiều. Bà sẽ sớm giúp cậu cắt tóc. "Tôi không cần phải xem xét số liệu, Maester Luwin," bà nói, không rời mắt khỏi Bran. "Tôi biết cuộc viếng thăm này tốn của chúng ta bao nhiêu. Bỏ mấy cuốn sổ sang một bên."

"Thưa phu nhân, đoàn tùy tùng của nhà vua là những người rất háu ăn. Chúng ta phải chất lại kho trước khi..."

Bà ngắt lời. "Tôi đã nói rồi, mang mấy cuốn sổ đi. Quản gia sẽ giúp chúng ta."

"Giờ chúng ta không có quản gia," Maester Luwin nhắc nhở. Bà nghĩ, giống như một con chuột xám nhỏ, ông không bao giờ chịu bỏ cuộc. "Poole đã xuống phương nam lo nơi ở cho Lãnh chúa Eddard tại Vương Đô."

Catelyn lơ đãng gật đầu. "Ờ, đúng. Tôi nhớ rồi."

Bran xanh xao quá. Bà không biết họ có nên chuyển giường ra bên cửa sổ, để thằng bé được tắm nắng sớm không.

Maester Luwin đặt đèn bên hốc tường cạnh cửa ra vào và vặn bấc đèn. "Thưa phu nhân, chúng ta cần lập tức bổ nhiệm vài vị trí mới. Ngoài quản gia ra, chúng ta cần chỉ huy lính gác thay thế vị trí Jory, một nài ngựa mới..."

Bà nhìn thẳng vào mắt ông. "Một nài ngựa?" Giọng bà nghe như tiếng roi quất.

Học sĩ rùng mình. "Đúng, thưa phu nhân. Hullen đã xuống phía nam cùng Lãnh chúa Eddard, vì thế..."

"Con trai tôi đang nằm đây, bị gẫy chân gẫy tay và chờ chết, Luwin. Vậy mà ông muốn bàn với tôi về một nài ngựa mới? Ông nghĩ tôi sẽ quan tâm tới chuyện xảy ra trong chuồng ngựa ư? Ông nghĩ chuyện đó có tí ti trọng lượng nào đối với tôi sao? Tôi sẽ vô cùng hào hứng tự tay giết từng con ngựa *ở* Winterfell nếu điều đó khiến Bran mở mắt, ông có hiểu không? Ông hiểu không?"

Ông ta cúi đầu. "Có, thưa phu nhân, nhưng những vị trí trống kia..."

"Cháu sẽ lo," Robb nói.

Catelyn không nghe thấy cậu con cả bước vào. Nhưng giờ cậu đang đứng cạnh cửa nhìn bà. Bà đột nhiên thấy xấu hổ vì mình đã la hét. Bà làm sao thế này? Bà quá mệt mỏi, đầu bà lúc nào cũng ong ong.

Maester Luwin nhìn Catelyn rồi nhìn anh con trai. "Tôi đã lên trước danh sách những người chúng ta nên cân nhắc bổ nhiệm vào những vị trí trống," ông nói, và đưa Robb tờ giấy lấy từ trong ống tay áo.

Con trai bà liếc nhìn những cái tên. Catelyn thấy chắc thằng bé vừa *ở* bên ngoài; má cậu đỏ lên vì lạnh, tóc rối bù lộn xôn. "Những người giỏi đấy," cậu nói. "Ngày mai chúng ta sẽ nói về họ." Rồi trả lại danh sách tên.

"Dạ được, thưa cậu." Tờ giấy biến mất trong ống tay áo.

"Giờ ông có thể đi được rồi," Robb nói. Maester Luwin cúi đầu rời đi. Robb đóng cửa lại và quay lại chỗ bà. Bà thấy cậu con mình đang đeo kiếm. "Mẹ à, mẹ đang làm gì đây?"

Catelyn luôn nghĩ Robb giống mình; giống Bran và Sansa, cậu mang những đường nét của nhà Tully, mái tóc nâu vàng và đôi mắt xanh dương. Nhưng giờ lần đầu tiên bà thấy một nét gì đó của Eddard Stark trên gương mặt của cậu, một nét gì đó nghiêm nghị và lạnh lùng của người phương bắc.

"Mẹ làm gì ư?" bà bối rối nhắc lại. "Sao con có thể hỏi điều đó? Con nghĩ mẹ đang làm gì? Mẹ đang chăm sóc em trai con. Mẹ đang chăm sóc Bran."

"Mẹ gọi đó là chăm sóc sao? Mẹ chưa từng rời phòng kể từ khi Bran bị thương. Mẹ thậm chí không ra cổng tiễn khi Cha và các em gái con xuống phía nam."

"Mẹ đã tạm biệt họ ở đây, và quan sát họ rời đi từ chính khung cửa sổ này." Bà đã cầu xin Ned đừng đi trong thời khắc này, đừng đi sau điều vừa xảy ra; ông không thấy rằng mọi thứ đã thay đổi rồi sao? Nhưng vô ích. ông nói với bà rằng ông không có lựa chọn, và sau đó ông đi. "Mẹ không thể rời xa em con, không một giây phút nào, khi bất cứ thời khắc nào cũng có thể là thời khắc cuối cùng của thằng bé. Mẹ sẽ *ở* bên cạnh em con, nếu... nếu..." Bà nắm lấy bàn tay gầy gò của cậu con trai, và đan những ngón tay bà vào. Cậu bé quá mỏng manh và gầy yếu, tay không còn chút sức lực, nhưng bà vẫn cảm nhận được hơi ấm từ làn da cậu.

Giọng Robb nhẹ nhàng hơn. "Em ấy sẽ không chết đâu, mẹ à. Maester Luwin nói thời kỳ nguy hiểm nhất qua rồi."

"Nhưng nếu Maester Luwin sai thì sao? Nếu Bran cần mẹ mà mẹ không có ở đây?"

"Rickon cũng cần mẹ," Robb lạnh lùng nói. "Nó mới ba tuổi, nó không hiểu chuyện đang xảy ra. Nó nghĩ mọi người bỏ rơi nó, vì thế nó suốt ngày đi theo con, bám lấy chân con mà khóc. Con không biết làm gì với nó." Cậu ngừng lại, cắn môi dưới theo cách cậu hay làm lúc bé. "Mẹ à, con cũng cần mẹ. Con đang cố nhưng con không thể... con không thể tự mình làm hết mọi chuyện." Giọng cậu vỡ ra vì cảm xúc chợt ùa tới. Catelyn bỗng nhớ ra rằng con trai mình mới mười bốn tuổi, Bà muốn đứng dậy tới bên thằng bé, nhưng Bran vẫn nắm lấy tay bà. Bà không thể động đậy.

Bên ngoài tòa tháp, con sói tiếp tục tru. Catelyn bất chợt rùng mình.

"Con sói của Bran," Robb mở cửa sổ và để không khí ban đêm tràn vào căn phòng trên tháp ngột ngạt. Tiếng hú lớn hơn. Đó là một âm thanh lạnh lẽo và cô độc, tràn đầy sự u uất và tuyệt vọng.

"Đừng," bà nói. "Bran cần được ủ ấm."

"Em ấy cần nghe chúng hát," Robb nói. Ở nơi đó ngoài Winterfell, con sói thứ hai bắt đầu tru hưởng ứng. Sau đó con thứ ba, ở gần hơn. "Lông Xù và Gió Xám," Robb nói khi giọng chung vang thành hòa âm. "Mẹ có thể phân biệt nếu nghe kỹ."

Catelyn đang rùng mình. Thấm đẫm nỗi đau buồn, sự lạnh lẽo trong tiếng tru của sói tuyết. Hàng đêm, tiếng sói hú cùng những cơn gió lạnh và lâu đài xám trống rỗng chưa bao giờ thay

đổi. Và cậu con trai ngoan ngoãn nhất, hiền lành nhất, Bran của bà, đứa bé luôn thích cười đùa, thích leo trèo, đứa bé luôn mơ làm hiệp sĩ, đã không còn. Bà sẽ không bao giờ được nghe cậu cười nữa. Bà sụt sùi rút tay ra và bịt tai để không nghe tiếng hú khủng khiếp kia. "Bảo chúng im đi!" bà gào khóc. "Mẹ không chịu được, bảo chúng im đi, nếu cần thiết con cứ giết hết chúng đi, chỉ cần bắt chúng im lặng thôi!"

Bà không nhớ mình đã ngã xuống sàn. Nhưng bà đã nằm đó và Robb đang đỡ bà dậy, đang giữ bà bằng cánh tay khỏe mạnh. "Đừng sợ mà mẹ. Chúng sẽ không bao giờ làm hại em ấy." Cậu dìu bà về chiếc giường hẹp trong góc phòng bệnh. "Mẹ nhắm mắt lại," cậu nhẹ nhàng nói. "Nghỉ ngơi đi. Maester Luwin nói với con rằng mẹ hầu như không chợp mắt kể từ khi Bran ngã."

"Mẹ không thể," bà khóc. "Thần thánh tha thứ cho mẹ, Robb, Mẹ không thể, nếu như nó chết trong khi mẹ đang ngủ thì sao, nếu nó chết, nếu nó chết thì sao..." Những con sói vẫn tru lên từng hồi. Bà hét lên và bịt tai. "Ôi, nhân danh thần thánh, đóng cửa lại!"

"Nếu mẹ hứa mẹ sẽ đi ngủ." Robb tới cửa sổ, nhưng khi cậu chạm tay vào bản lề thì một mớ âm thanh khác hòa **vào** bản nhạc buồn thương của lũ sói tuyết. "Chó," cậu nghe ngóng. "Lũ chó đang sủa. Chúng chưa bao giờ xử sự như vậy..." Catelyn nghe cậu con trai nín thở. Khi bà nhìn lên, khuôn mặt cậu xanh xao dưới ánh đèn. "Cháy," cậu thì thầm.

Bà nghĩ, cháy rồi, Bran! "Giúp mẹ với," bà gấp gáp nói và ngồi dậy. "Giúp mẹ và Bran."

Robb dường như không nghe thấy. "Tháp thư viện bị cháy," cậu nói. Catelyn có thể thấy ánh lửa đỏ rực bập bùng qua khung cửa sổ. Bà chùng người xuống. Bran an toàn rồi. Thư viện *ở* bên kia tường thành. Ngọn lửa không thể nào làm hại tới họ. "Tạ ơn thần thánh," bà thì thầm.

Robb nhìn bà như thể bà bị điên. "Mẹ à, *ở* lại đây. Con sẽ quay lại sau khi dập lửa xong." Sau đó cậu chạy đi. Bà nghe tiếng cậu hét với mấy tên lính canh ngoài phòng, nghe tiếng họ vội vàng lao xuống, *bước* hai ba bậc một lúc.

Ngoài kia vang lên những tiếng hét, "Cháy!" ở ngoài sân, những tiếng gào, tiếng người chạy, tiếng ngựa hí vang vì sợ, tiếng chó của lâu đài sủa điên cuồng. Bà nhận ra tiếng sói tru đã dừng khi lắng nghe dàn hợp âm. Những con sói tuyết đã **im** lặng.

Catelyn thầm cảm tạ Thất Diện Thần khi đi tới cửa sổ. Bên kia tường thành, ngọn lửa bốc cao khỏi cửa sổ thư viện. Bà quan sát cuộn khói bốc lên trời và buồn bã nghĩ tới những cuốn sách nhà Stark đã thu thập suốt bao nhiêu thế kỷ. Sau đó bà đóng cửa sổ lại.

Khi bà quay người lại, trong phòng có thêm một người đàn ông.

"Đáng ra bà không được *ở* đây," hắn chua chát lầm bầm. "Không bao giờ được ở đây."

Hắn là một người đàn ông thấp bé, bẩn thỉu mặc đồ nâu cáu bẩn và bốc mùi ngựa. Catelyn biết tất cả những người làm trong chuồng ngựa. Hắn thì không phải. Người hắn gầy nhẳng, mái tóc vàng rũ xuống và cặp mắt màu nhạt hõm sâu vào khuôn mặt xương xẩu. Tay hắn lăm lăm con dao.

Catelyn nhìn con dao, rồi nhìn Bran. "Không," Tiếng bà nói tắc nghẹn trong cổ họng.

Hắn đã nghe thấy tiếng bà. "Đây là nhân từ," hắn nói. "Nó đã chết rồi."

"Không," Catelyn nói lớn hơn. "Không, ngươi không thể." Bà quay lại cửa sổ tri hô, nhưng người đàn ông kia di chuyển nhanh hơn bà tưởng. Một bàn tay bịt miệng và kéo đầu bà lại. Bàn tay kia kê dao vào cổ bà. Mùi người hắn thật kinh khủng.

Bà vươn hai tay và dùng hết sức bình sinh nắm lấy lưỡi dao mà đẩy khỏi họng. Bà nghe hắn

chửi thề bên tai. Những ngón tay bà nhơm nhớp máu, nhưng bà không buông con dao ra. Bàn tay bịt mồm bà chặt hơn, không cho bà hít thở. Catelyn quay đầu sang một bên và cố cắn hắn. Bà cắn mạnh vào mu bàn tay hắn. Hắn rên lên vì đau. Bà nghiến chặt răng cho đến khi hắn đột ngột thả bà ra. Máu hắn đầy trong miệng. Bà hít không khí vào căng lồng ngực và hét. Hắn giật lấy tóc bà và đẩy. Bà loạng choạng ngã xuống. Sau đó, hắn đứng trên người **bà,** người run rẩy, thở khó nhọc. Hắn vẫn nắm chặt con dao nơi tay phải, dính đầy máu. "Bà không được *ở* đây," hắn ngu xuẩn nhắc lại.

Catelyn nhìn thấy một bóng đen vọt vào qua cửa sau. Sau đó có một tiếng ùng ục, không hơn một tiếng gầm gừ nhỏ nhất. Tất nhiên là nó rồi. "Cám ơn," Catelyn thì thầm, giọng lí nhí và yếu ớt. Bà run rẩy giơ bàn tay lên. Con sói tới gần hơn, ngửi những ngón tay bà rồi dùng cái lưỡi ướt nham nhám liếm máu. Khi đã liếm sạch máu, nó im lặng quay đi, nhảy lên giường Bran và nằm xuống cạnh cậu bé. Catelyn bật cười điên dại.

Robb, Maester Luwin cùng Ser Rodrik xông vào phòng cùng một nửa số lính gác của Winterfell và phát hiện ra họ trong tình trạng đó. Khi tiếng cười cuối cùng đã ngừng trong cổ họng Catelyn, họ cuốn bà trong tấm chăn ấm áp và đưa trở về Đại Vọng Lâu, về lại trong chính căn phòng của bà. Già Nan giúp bà thay đồ, tắm nước nóng và giặt sạch máu dính trên váy áo.

Lát sau, Maester Luwin tới phòng bà xem xét vết thương. Vết cắt trên ngón tay khá sâu, gần tới xương. Phần da đầu bị trầy và chảy máu ở nơi mái tóc bị đứt giật. Vị học giả nói rằng cơn đau chỉ mới bắt đầu, rồi đưa bà một ly sữa hòa nhựa anh túc để an thần.

Cuối cùng, bà nhắm mắt.

Khi bà tỉnh dậy, họ nói với Catelyn rằng bà đã ngủ suốt bốn ngày trời. Catelyn gật đầu và ngồi dậy. Giờ tất cả đối với bà giống như một cơn ác mộng, tất cả những điều xảy ra sau khi Bran ngã, một giấc mộng thấm đẫm máu và nỗi buồn. Nhưng vết thương ở tay nhắc bà nhớ đó là sự thực. Bà thấy yếu ớt và chóng mặt. Tuy nhiên, bà lại thấy cương quyết tới kỳ lạ, như đã trút bỏ mọi gánh nặng.

"Mang cho tôi ít bánh mỳ và mật ong," bà nói với người hầu, "rồi nói với Maester Luwin rằng tôi cần thay băng." Họ ngạc nhiên nhìn bà rồi chạy đi theo lệnh.

Catelyn nhớ trước đây bà thế nào. Bà thấy xấu hổ vì đã khiến tất cả, các con trai của bà, chồng bà, và cả Gia tộc thất vọng. Bà phải cho người phương bắc thấy người Tully vùng Riverrun mạnh mẽ thế nào.

Robb vào phòng trước khi bữa ăn mang tới. Rodrik Cassel tới cùng cậu và cậu thanh niên được chồng bà giám hộ, Theon Greyjoy. Ngoài ra còn có Hallis Mollen, một người lính gác cơ bắp có bộ râu quai nón màu nâu xỉn. Robb bảo đây là chỉ huy đội lính gác mới. Con trai bà mặc đồ da và áo giáp xích, với một thanh kiếm đeo nơi thắt lưng.

"Hắn là ai?" Catelyn hỏi,

"Không ai biết," Hallis Mollen nói. "Thưa phu nhân, hắn không phải là người của Winterfell. Tuy nhiên, vài người nói họ có nhìn thấy hắn *ở* đây và loanh quanh *ở* lâu đài trong vài tuần trước."

"Vậy là một trong những kẻ đi cùng nhà vua," bà nói, "hoặc một người nhà Lannister. Chắc hắn đã ở lại khi những người khác rời đi."

"Có lẽ," Hal nói. "Thời gian đó có quá nhiều người lạ, vì thế chúng ta không thể nói hắn là gia nhân nhà nào."

“Hắn trốn trong chuồng ngựa,” Greyjoy nói. “Mọi người có thể ngửi thấy mùi đó bốc ra từ hắn.”

Hallis Mollen có vẻ bối rối. “Giữa khu để ngựa cho Lãnh Chúa Eddard mang về phương nam và số gửi tới phương nam cho Đội Tuần Đêm, khu chuồng ngựa trống tới nửa. Không khó khăn gì để trốn khỏi lũ trẻ chăn ngựa. Có thể Hodor nhìn thấy hắn. Chúng tôi đã thẩm vấn qua, cậu nhóc hành động kỳ cục, nhưng nó là đứa thiểu năng...” Hal lắc đầu.

“Con đã thấy chỗ hắn ngủ,” Robb nói thêm. “Hắn có chín mươi đĩnh bạc trong chiếc túi da giấu dưới đống cỏ khô.”

“Thật mừng khi biết mạng sống của con ta không quá rẻ mạt,” Catelyn cay đắng nói.

Hallis Mollen bối rối nhìn bà. “Xin lỗi thưa phu nhân. Nhưng có phải bà vừa nói hắn định giết công tử không?”

Greyjoy nghi ngờ. “Thật điên rồ.”

“Hắn tới giết Bran,” Catelyn nói. “Hắn cứ lẩm bẩm rằng ta không nên có mặt *ở* đó. Hắn đốt thư viện vì nghĩ ta sẽ chạy ra ngoài dập lửa và mang lính canh theo. Nếu ta không nửa điên nửa tỉnh vì đau buồn, kế hoạch đã thành công rồi.”

“Sao có người lại muốn giết Bran?” Robb nói. “Thần thánh ơi, nó chỉ là một đứa nhỏ, vô hại, đang ngủ...”

Catelyn nhìn cậu con cả một cách thách thức. “Nếu con sắp trị vì phương bắc, con phải nghĩ thông những chuyện này, Robb. Hãy tự mình trả lời mình đi. Vì sao có người lại muốn giết một đứa nhỏ đang ngủ chứ?”

Trước khi cậu kịp trả lời, người hầu trở lại với một đĩa thức ăn nóng hổi từ nhà bếp. Ở đây có nhiều món hơn bà yêu cầu: bánh mỳ nóng, bơ, mật ong và quả mâm xôi, một lát thịt hun khói, trứng lòng đào, miếng phó mát và một bình trà bạc hà. Theo sau là Maester Luwin.

“Con trai tôi thế nào rồi, Maester?” Catelyn thờ ơ nhìn đống đồ ăn.

Maester Luwin cụp mắt. “Thưa phu nhân, vẫn không biến chuyển.”

Bà đã đoán trước. Tay bà sưng lên vì đau, như thể con dao vẫn *ở* đó, cắt sâu vào da thịt bà. Bà cho người hầu lui và nhìn Robb. “Con có câu trả lời chưa?”

“Ai đó sợ Bran thức dậy,” Robb nói, “sợ em ấy sẽ nói điều gì đó mà em ấy biết.”

Catelyn cảm thấy tự hào về cậu con trai. “Rất tốt.” Bà quay lại nhìn vị chỉ huy lính gác mới. “Chúng ta phải bảo vệ Bran. Nếu đã có một sát thủ, thì cũng có thể có những tên khác.”

“Bà muốn có bao nhiêu người bảo vệ, thưa phu nhân?” Hal hỏi.

“Trong thời gian Lãnh chúa Eddard đi vắng và con trai ta là thủ lãnh của Winterfell,” bà nói.

Robb đứng cao hơn một chút. “Sắp xếp cho một người trong phòng bệnh, cả ngày lẫn đêm, một người ngoài cửa, hai người dưới chân cầu thang. Không ai được phép gặp Bran mà không được tôi hoặc mẹ tôi cho phép.”

“Tuân lệnh, thưa cậu.”

“Giờ làm đi,” Catelyn gợi ý.

“Và để con sói *ở* lại trong phòng với em ấy,” Robb nói thêm.

“Phải rồi,” Catelyn nói. Rồi sau đó nhắc lại, “Đúng đấy.” Hallis Mollen cúi đầu xin lui.

“Phu nhân Stark,” Ser Rodrik nói khi người lính gác đi khuất, “bà có để ý con dao tên thích khách dùng không?”

“Tình huống đó làm sao tôi nhìn kỹ được, nhưng tôi có thể cảm nhận lưỡi dao,” Catelyn cười khô khốc. “Sao ông lại hỏi vậy?”

“Chúng con tìm thấy con dao trong tay tên sát thủ. Con thấy con dao đó là một thứ vũ khí quá tốt đối với một người như hắn, vì thế con đã nhìn rất lâu, rất kỹ. Lưỡi dao là thép Valyria, chuôi dao bằng xương rồng. Thứ vũ khí như vậy không thể nào rơi vào tay một người như hắn. Phải có người khác đưa cho hắn.”

Catelyn ngẫm ngợi gật đầu. “Robb, đóng cửa lại.”

Cậu nhìn bà không hiểu, nhưng vẫn làm theo điều bà nói.

“Điều tôi nói ra không được phép lọt ra khỏi căn phòng này,” bà nói. “Tôi muốn mọi người thề. Nếu điều tôi nghi ngờ là đúng, Ned và những cô con gái của tôi đang gặp nguy hiểm chết người. Chỉ cần một lời nói lọt vào tai nhầm người cũng đủ khiến họ mất mạng.”

“Lãnh chúa Eddard là người cha thứ hai đối với cháu, Theon Greyjoy nói. “Cháu thề.”

“Bà có được lời thề của tôi,” Maester Luwin nói.

“Và tôi nữa, phu nhân,” Ser Rodrik nói tiếp.

Bà nhìn cậu con trai. “Còn con thì sao, Robb?”

Cậu gật đầu.

“Em gái tôi Lysa tin rằng nhà Lannister đã giết hại chồng mình, Lãnh chúa Arryn, Quân Sư của Nhà Vua,” Catelyn nói. “Tôi nhớ rằng Jaime Lannister không đi săn vào ngày Bran bị ngã. Hắn ở lại trong lâu đài.” Căn phòng chìm trong im lặng chết người. “Tôi không nghĩ Bran ngã khỏi ngọn tháp đó,” bà nói. “Tôi nghĩ có kẻ đẩy thằng bé xuống.”

Tất cả đều choáng váng. “Phu nhân, đây là một lời buộc tội quá sức tưởng tượng” Rodrik Cassel nói. “Dù là Sát Vương thì cũng không thể nào xuống tay giết một đứa bé vô tội “

“Ồ, thật không?” Theon Greyjoy hỏi. “Tôi ngờ lắm.”

“Cả tính tự cao tự đại và tham vọng của nhà Lannister đều không có giới hạn,” Catelyn nói.

“Công tử trước nay leo trèo rất giỏi,” Maestrer Luwin ngẫm ngợi. “Cậu ấy biết rõ từng viên đá của Winterfell.”

“Thần thánh ơi,” Robb chửi thề, khuôn mặt trẻ măng tối sầm vì tức giận.”Nếu điều này là đúng, hắn sẽ phải trả giá.” Cậu rút thanh kiếm và chém vào không khí. “Con sẽ tự mình giết hắn!”

Ser Rodrik nổi quạu. “Bỏ thanh kiếm đi! Nhà Lannister cách đây ba trăm dặm. Đừng bao giờ rút kiếm nếu cậu không định dùng tới. Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi hả cậu bé ngốc nghếch này?”

Robb bối rối tra kiếm vào vỏ. Cậu đột nhiên trở lại làm một cậu bé con. Catelyn nói với Ser Rodrik, "Tôi thấy giờ con trai tôi đã được dùng kiếm thật."

Vị lính chỉ huy huấn luyện nói, "Tôi nghĩ đã tới lúc rồi."

Robb lo lắng nhìn bà. "Đúng," bà nói. "Có lẽ Winterfell sớm cần tới tất cả các tay kiếm, và tốt nhất đừng là kiếm gỗ."

Theon Greyjoy đặt tay lên đốc kiếm và nói, "Phu nhân, nếu điều đó xảy ra, gia đình cháu vẫn nợ Gia đình này một món nợ lớn."

Maester Luwin kéo sợi dây chuyền hơi sít vào cổ. "Tất cả chỉ mới là phỏng đoán. Chúng ta đang buộc tội người anh song sinh được hoàng hậu sủng ái. Bà ta sẽ không phản ứng tử tế đâu. Chúng ta phải có bằng chứng, hoặc giữ im lặng mãi mãi."

"Bằng chứng của ông chính là con dao," Ser Rodrik nói. "Một lưỡi dao tốt như thế không thể không có lai lịch." Catelyn nhận ra rằng chỉ có một nơi để tìm thấy sự thật. "Phải có người tới Vương Đô."

"Con sẽ đi," Robb nói.

"Không," bà nói với con. "Đây là nơi của con. Bao giờ cũng phải có người nhà Stark ở Winterfell." Bà nhìn Ser Rodrik với bộ ria trắng vĩ đại, nhìn cậu thanh niên Greyjoy, người dong dỏng, da đen, tính cách dữ dội. Gửi ai đi đây? Tin ai được đây? Bà biết rồi. Catelyn cố đẩy chăn ra, những ngón tay đang băng kín vẫn cứng như đá. Bà xuống giường. "Tôi phải tự mình đi."

"Thưa phu nhân," Maester Luwin nói, "vậy có khôn ngoan không? Chắc chắn nhà Lannister sẽ nghi ngờ chuyến viếng thăm của bà."

"Còn Bran thì sao?" Robb hỏi. Cậu bé đáng thương giờ đang bối rối. "Mẹ không thể rời xa em ấy được."

"Mẹ đã làm mọi thứ có thể cho Bran rồi," bà nói và đặt bàn tay bị thương lên tay cậu. "Cuộc sống của thằng bé giờ tùy thuộc vào bàn tay của thần thánh và Maester Luwin. Con đã nhắc nhở mẹ rằng, mẹ phải nghĩ cho những đứa con khác."

"Bà cần có một người đồng hành tốt," Theon nói.

"Con sẽ bảo Hal đi cùng một đội lính," Robb nói.

"Không," Catelyn nói. "Một đội lớn sẽ thu hút sự chú ý không cần thiết. Tôi không muốn nhà Lannister biết rằng mình đang tới."

Ser Rodrik phản đối. "Phu nhân, ít nhất cũng phải để tôi đi cùng. Một phụ nữ thân cô thế cô không nên đi một mình trên vương lộ."

"Tôi sẽ không đi theo vương lộ," Catelyn trả lời. Bà nghĩ một lúc, sau đó gật đầu. "Hai người sẽ đi nhanh hơn một, và nhanh hơn rất nhiều so với một đoàn dài xe bò xe ngựa. Tôi mừng vì có ông đi cùng, Ser Rodrik. Chúng ta sẽ đi theo đường Bạch Đao ra biển, thuê một con thuyền ở Cảng White. Những con ngựa khỏe và gió thuận chiều sẽ mang chúng ta tới Vương Đô trước Ned và nhà Lannister."

SANSA

Septa Mordane báo cho Sansa vào buổi sáng rằng cha cô đã đi từ sớm. “Nhà vua triệu hồi ông ấy. Tôi nghĩ là một vụ đi săn nữa. Thấy người ta bảo vùng này còn nhiều bò rừng lắm.”

“Con chưa từng thấy một con bò rừng nào hết,” Sansa nói, và cho Quý Cô dưới bàn một miếng thịt hun khói. Con sói tuyết nhấm nháp ăn từ tay cô, tinh tế như một nữ hoàng.

Septa Mordane khịt mũi không đồng ý. “Một tiểu thư cao quý không cho chó ăn tại bàn,” bà nói, bẻ một miếng sáp ong và để cho mật ong chảy xuống bánh mỳ.

“Nó không phải chó mà là sói tuyết,” Sansa sửa lại khi Quý Cô liếm những ngón tay cô bằng cái lưỡi nhám. “Dù sao thì Cha cũng nói bọn con có thể giữ chúng nếu muốn.”

Sơ không nhượng bộ. “Con là một cô gái ngoan, Sansa, nhưng ta thề, đối với những sinh vật này, con cũng cứng đầu y như Arya vậy.” Bà quắc mắt. “Arya đâu rồi nhỉ?”

“Con bé không đói,” Sansa nói, thừa biết cô em có lẽ đã trộm đồ ăn dưới bếp hàng giờ trước từ mấy cậu nhóc đầu bếp.

“Nhớ nhắc con bé mặc đẹp vào. Có lẽ là bộ váy nhung xám. Tất cả chúng ta đều được mời đi cùng hoàng hậu và công chúa Myrcella trên xe ngựa hoàng gia. Chúng ta phải trông ổn nhất.”

Sansa đã ổn nhất rồi. Cô đã chải mái tóc nâu vàng dài tới khi nó sáng bóng lên, và mặc chiếc váy lụa màu xanh dương đẹp nhất. Cô đã đợi ngày này hơn một tuần trời. Được đi cùng hoàng hậu là cả một vinh dự lớn lao. Và ngoài ra, hoàng tử Joffrey có thể cũng ở đó. Vị hôn phu của cô. Chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ khiến cô đỏ mặt, dù kết hôn là chuyện của nhiều năm sau nữa. Sansa chưa biết mấy về Joffrey, nhưng cô đã yêu chàng. Chàng là tất cả những gì cô mơ về một hoàng tử, cao lớn, đẹp trai, khỏe mạnh với mái tóc như vàng ròng. Cô quý trọng từng cơ hội được ở bên chàng, dù rất hiếm hoi. Điều duy nhất khiến cô lo sợ về ngày hôm này là Arya. Arya luôn phá hỏng mọi thứ. Không ai biết Arya định làm gì.

“Con sẽ nói với em,” Sansa lưỡng lự nói, “Nhưng em ấy sẽ ăn mặc theo cách của riêng mình.” Cô mong rằng nó sẽ không quá tệ hại. “Con xin phép lui ạ?”

“Ừ,” Septa Mordane lấy thêm bánh mỳ và mật ong, còn Sansa thì đứng lên khỏi ghế. Quý Cô bám sát gót khi cô chạy khỏi phòng sinh hoạt chung.

Cô đứng ngẩn người bên ngoài, giữa những tiếng la hét, chửi rủa, và tiếng những bánh xe gỗ cọc cạch kêu khi người hầu hạ trại và chất tất cả lên xe ngựa, chuẩn bị cho một cuộc hành trình mới. Hành quán là một cấu trúc ba tầng bằng đá, tòa nhà lớn nhất Sansa từng thấy, nhưng dù vậy, nó cũng chỉ chứa nổi một phần ba đoàn hộ giá, vốn đã lớn nay càng lớn hơn vì thêm bốn trăm người đi cùng cha và những kị binh đi cùng họ trên đường.

Cô thấy Arya trên bờ sông Trident, cố giữ chặt Nymeria trong khi tuốt hết bùn khô trên lông con sói. Con sói vùng vẫy không thích. Arya vẫn mặc bộ đồ da cưỡi ngựa từ hôm trước và hôm trước nữa.

“Em nên mặc cái gì đẹp đẹp vào chứ,” Sansa nói. “Septa Mordane cũng nói giống chị thôi. Chúng ta sẽ đi cùng hoàng hậu và công chúa Myrcella.”

“Em không đi đâu,” Arya nói, cố gỡ bộ lông xám rối bù của Nymeria. “Mycah và em sẽ đi dọc

lên suối và tìm hồng ngọc ở chỗ nước cạn."

"Hồng ngọc?" Sansa không hiểu. "Hồng ngọc nào?"

Arya nhìn cô như thể một đứa ngốc. "Những viên hồng ngọc của Rhaegar. Đây là nơi năm xưa Robert đã giết chết lão ta và giành vương miện."

Sansa nhìn cô em gái gầy nhẳng chẳng thấy chút tin tưởng nào. "Em không thể đi tìm hồng ngọc. Công chúa đang đợi chúng ta. Hoàng hậu mời cả hai chị em mình."

"Em chẳng quan tâm," Arya nói. "Cỗ xe ngựa đó còn chẳng có cửa sổ, chị sẽ chẳng nhìn thấy gì."

"Thế em muốn thấy gì?" Sansa tức giận hỏi. Cô đã sướng run lên vì lời mời, thế mà đứa em gái ngu ngốc lại đang phá hỏng mọi thứ, đúng như cô lo sợ. "Toàn những cánh đồng, nông trại và pháo đài thôi."

"Không phải," Arya cứng đầu nói. "Nếu chị đi cùng bọn em, chị sẽ hiểu."

"Chị ghét cưỡi ngựa," Sansa thẳng thắn nói. "Chỉ thấy bẩn thỉu, bụi bặm và ê ẩm cả người."

Arya nhún vai. "Im nào," cô bé quát Nymeria. "Chị không làm đau em đâu." Sau đó nói với Sansa, "Khi chúng ta đi qua Neck, em đã đếm thấy ba mươi sáu loài hoa em chưa từng thấy, và Mycah cho em xem một con thằn lằn sư."

Sansa rùng mình. Họ đã đi mười hai ngày vượt qua Neck, đi qua không biết bao nhiêu mô đất đen, và cô ghét mọi giây phút đó. Không khí ẩm ướt và nhớp nháp, đường quá hẹp khiến họ không tìm được chỗ cắm trại thích hợp nghỉ đêm. Và thế là họ phải dừng lại trên vương lộ. Những rừng cây ngập một nửa trong nước rậm rạp vây quanh họ, những cành cây phủ đầy nấm mốc. Những bông hoa khổng lồ nở trong bùn và trôi nổi trên những hồ nước tù, nhưng nếu bạn dám rời đường xuống hái hoa, bạn sẽ chìm nghỉm trong vùng bùn lầy. Những con rắn treo mình quan sát từ trên những ngọn cây, đám thằn lằn sư nổi một nửa trên mặt nước, giống như những khúc gỗ đen có mắt và lởm chởm răng.

Nhưng tất nhiên, chẳng gì có thể ngăn cản Arya. Một hôm, con bé quay về với nụ cười toe toét, mái tóc rối bù, quần áo dính bê bết bùn, tay nắm chặt một bó hoa tím tím xanh xanh dành cho Cha. Sansa cứ mong ông sẽ giáo huấn Arya về cách cư xử rằng hãy hành xử như một tiểu thư cao quý. Nhưng Cha chưa bao giờ làm vậy. Ông chỉ ôm lấy con bé và cám ơn vì những bông hoa. Tâm trạng cô càng tệ hơn.

Sau đó, hóa ra, những bông hoa tím là hoa nụ hôn có độc. Arya bị mẩn hết cánh tay. Sansa đã hy vọng điều đó sẽ dạy cho con bé một bài học. Nhưng không hề, Arya chỉ cười. Ngày hôm sau, con bé bôi bết bùn lên hai cánh tay. Trông con bé như một mụ đàn bà sống tại đầm lầy ngu ngốc, chỉ vì anh bạn Mycah nói điều đó sẽ đỡ ngứa ngáy. Con bé còn bị thâm tím hết hai cánh tay và hai vai. Sansa đã nhìn thấy những chỗ sưng tím bầm và những vết màu xanh vàng khi cô em gái cởi đồ đi ngủ. Làm sao con bé bị những thứ đó thì chỉ có bảy vị thần mới biết được.

Arya vẫn tiếp tục gỡ chỗ lông rối cho Nymeria và nói về những thứ con bé nhìn thấy trong chuyến hành trình vất vả về phương nam. "Tuần trước, bọn em tìm thấy một ngọn tháp canh bị ma ám, và ngày hôm trước nữa tụi em đã đuổi theo một bầy ngựa hoang. Chị phải thấy chúng chạy tán loạn thế nào khi đánh hơi thấy Nymeria." Con sói uốn người tránh vòng ôm, và Arya rầy la. "Dừng lại, chị phải làm cả bên kia nữa. Em dính toàn bùn không à."

"Em không được phép rời đoàn," Sansa nhắc nhở. "Cha bảo thế."

Arya nhún vai. “Em không đi xa. Hơn nữa, lúc nào Nymeria chẳng ở bên em. Vả lại không phải lúc nào em cũng đi. Thi thoảng được đi cạnh những cỗ xe ngựa và nói chuyện cùng mọi người cũng vui chứ bộ.”

Sansa biết tất cả những dạng người Arya thích nói chuyện cùng: hậu vệ, quan hầu và nô tì, những ông già và những đứa trẻ trần như nhộng, những kị binh nói năng ngọng nghịu không rõ nơi chôn rau cắt rốn. Arya sẽ kết bạn với bất kỳ ai. Nhóc Mycah này là tệ nhất: một cậu nhóc con nhà bán thịt, mười ba tuổi, chẳng biết phép tắc. Nhóc ta ngủ trong xe thịt, người bốc mùi. Chỉ nhìn thằng nhóc đó cũng đủ khiến Sansa thấy bệnh. Nhưng Arya dường như thích chơi với hắn hơn chị gái mình.

Giờ Sansa đã hết kiên nhẫn. “Em phải đi cùng chị,” cô nghiêm nghị nói. “Em không thể từ chối hoàng hậu. Septa Mordane rất mong em.”

Arya lờ tịt đi. Cô bé giật mạnh lông con vật. Nymeria gầm lên và quay người chạy đi mất. “Trở lại đây!”

“Sẽ có bánh chanh và trà,” Sansa nói tiếp, rất người lớn và biết điều. Quý Cô cọ đầu vào chân cô. Sansa gãi tay con vật. Quý Cô ngồi bệt xuống, quan sát Arya đuổi theo Nymeria. “Vì sao em lại muốn cưỡi một con ngựa già bốc mùi, rồi người thì ê ẩm và nhớp nháp mồ hôi, trong khi em có thể dựa mình trên gối bông và ăn bánh cùng hoàng hậu?”

“Em không thích hoàng hậu,” Arya thản nhiên nói. Sansa nghẹn thở, choáng váng vì Arya có thể nói ra điều đó. Nhưng em gái cô chỉ nói chuyện tầm phào trẻ con, chẳng đâu ra đâu. “Bà ta không cho em mang theo Nymeria.” Cô bé cắm cây lược vào thắt lưng rồi đuổi theo con sói. Nymeria cẩn trọng quan sát cô chủ tới gần.

“Một cỗ xe ngựa hoàng gia không phải là nơi dành cho sói,” Sansa nói.

“Và em biết công chúa Myrcella sợ chúng.”

“Myrcella chỉ là một đứa bé.” Arya ôm lấy cổ Nymeria, nhưng ngay khi cô bé vừa rút lược khỏi thắt lưng, con sói lại lách người ra và nhảy mất. Arya thất vọng, ném cái lược xuống. “Sói hư!” cô bé hét.

Sansa không thể kiềm chế một nụ cười. Chủ chuồng chó đã từng nói rằng một con vật sẽ bắt chước chủ nhân của nó. Cô ôm nhẹ Quý Cô, nó liếm liếm đôi má cô ửng hồng. Sansa cười khúc khích. Arya nghe thấy và quay phắt lại, lườm. “Em không quan tâm chị nói gì, em sẽ cưỡi ngựa.” Khuôn mặt ngựa dài ngoẵng của cô bé tỏ vẻ bướng bỉnh, chứng tỏ cô bé sẽ làm bằng được.

“Thần thánh nói đúng, Arya, thi thoảng em hành động như một đứa con nít vậy,” Sansa nói. “Thế thì chị đi một mình vậy. Như thế quả là dễ chịu quá đi. Quý Cô và chị sẽ ăn tất cả bánh chanh và tận hưởng thời khắc tuyệt nhất đời mà không có em.”

Cô quay người bước đi, nhưng Arya hét theo. “Họ cũng không cho mang theo Quý Cô đâu.” Cô bé đi mất, đuổi theo Nymeria dọc theo bờ sông trước khi Sansa nghĩ ra lời đối đáp.

Chỉ có một mình và bị bẽ mặt, Sansa trở về hành quán, nơi cô biết Septa Mordane đang đợi. Quý Cô im lặng bước cạnh. Cô rất muốn khóc. Tất cả những gì cô muốn là mọi thứ đều tốt đẹp, như trong những khúc ca. Vì sao Arya không thể ngọt ngào, tử tế và duyên dáng, như công chúa Myrcella? Cô thích có một cô em gái như vậy.

Sansa không thể hiểu sao hai chị em, chỉ cách nhau có hai tuổi, lại khác nhau nhường ấy. Nếu Arya là một đứa con hoang, giống như người anh cùng cha khác mẹ Jon thì mọi chuyện dễ

dàng hơn nhiều. Thậm chí trông con bé cũng giống Jon, với khuôn mặt dài và mái tóc nâu của nhà Stark. Trên khuôn mặt hay tính cách con bé chẳng có gì giống mẹ cả. Và mẹ của Jon là một người dân thường, như người ta đồn đại. Một lần, khi còn nhỏ hơn, Sansa đã hỏi mẹ liệu có sai sót nào không. Có thể ông ba bị đã bắt cóc em gái thật của cô rồi. Nhưng mẹ chỉ cười và đáp không, Arya là con gái bà và là người em đích thực, ruột thịt của Sansa. Sansa không thể nghĩ ra lý do mẹ nói dối. Vì thế cô cho rằng đó là sự thực.

Khi ở gần giữa trại, nỗi buồn của cô nhanh chóng bị lãng quên. Một đám đông đang tụ tập quanh xe ngựa của hoàng hậu. Sansa nghe những giọng nói phấn khích vo ve như trong một tổ ong. Cô thấy những cánh cửa đã được mở, và nữ hoàng ngồi trên những bậc thang gỗ, mỉm cười nhìn xuống. Cô nghe bà nói, "Hội đồng đã mang cho chúng ta những vinh dự to lớn đó, những lãnh chúa thân mến."

"Chuyện gì thế?" cô hỏi một người hậu vệ cô biết.

"Hội đồng gửi kỵ binh từ Vương Đô tới hộ tống chúng ta trở về," hắn nói.

"Những cận vệ danh dự cho nhà vua."

Sansa lo lắng muốn biết nên để Quý Cô đi trước dọn đường. Mọi người vội vã dẹp ra khi thấy con sói tuyết. Khi tới gần hơn, cô thấy hai hiệp sĩ quỳ trước hoàng hậu, mặc bộ đồ giáp tuyệt hảo đến mức cô phải chớp mắt.

Một hiệp sĩ mặc bộ giáp gồm những chiếc vảy sứ trắng sáng như cả một cánh đồng tuyết, với những đường cắt và những cái móc sáng lấp lánh dưới nắng. Khi hiệp sĩ tháo mũ trụ, Sansa thấy đó là một ông già với mái tóc trắng như bộ giáp, nhưng vẫn khỏe mạnh và uyển chuyển. Bên vai ông ta là chiếc áo choàng trắng tinh của Ngự Lâm Quân.

Người bạn đồng hành là một thanh niên tầm tuổi hai mươi với áo giáp bằng thép mang màu xanh của rừng thẳm. Anh là người đẹp trai nhất Sansa từng thấy trong đời; cao ráo, mạnh mẽ, với mái tóc đen nhánh thả dài xuống vai, bao lấy khuôn mặt nhẵn nhụi, với đôi mắt xanh biết cười.

Lúc đầu Sansa không để ý tới người lạ thứ ba. Ông ta không quỳ như những người khác mà đứng sang một bên, cạnh con ngựa. Một người đàn ông mảnh khảnh, khuôn mặt ủ rũ đang quan sát tất cả trong im lặng. Mặt ông ta rỗ chằng chịt, mắt sâu hoắm và má hóp. Dù không già, ông ta chỉ còn chút tóc bên hai tai, nhưng lại dài như tóc phụ nữ. Ông ta mặc giáp xích màu xám bên ngoài lớp áo da bóng nhờn đã mặc lâu ngày, bên vai phải ông ta nhô lên đốc kiếm quấn da đã mòn của thanh kiếm đeo trên lưng - một thanh đại đao hai lưỡi, quá dài không thể đeo bên mình.

"Nhà vua đã đi săn, nhưng ta biết ngài sẽ rất mừng được thấy các ngươi khi quay lại," hoàng hậu nói với hai hiệp sĩ đang quỳ phía trước, nhưng Sansa lại không thể rời mắt khỏi người thứ ba và dường như ông ta cũng cảm nhận được ánh mắt cô, nên từ từ quay đầu lại. Quý Cô đột ngột sủa. Bỗng nhiên Sansa cảm nhận một nỗi sợ lớn nhất trong đời. Cô lùi lại và đụng phải một người nào đó.

Bàn tay rắn chắc nắm lấy vai cô. Trong một lúc, Sansa nghĩ là Cha. Nhưng khi cô quay lại, gương mặt bị bỏng của Sandor Clegane nhìn cô, miệng méo mó thành một nụ cười khẩy. "Cô đang run đấy," hắn nói bằng cái giọng the thé. "Tôi làm cô sợ tới vậy sao?"

Đúng, cô đã sợ từ lần đầu tiên nhìn thấy những gì ngọn lửa đã làm với khuôn mặt hắn, dù giờ với cô, hắn không đáng sợ bằng nửa người kia. Nhưng, Sansa vẫn cố thoát khỏi hắn. Chó Săn cười, Quý Cô chen vào giữa, gầm gừ cảnh cáo. Sansa quỳ xuống tay ôm quanh con sói. Cả hai đã thu hút sự chú ý, cô có thể cảm thấy những ánh mắt đang chĩa vào mình, thì thầm nhận

xét và cười khúc khích.

"Một con sói," một gã nói. Rồi một tên khác nói, "Nhân danh bảy địa ngục, đây là sói tuyết," và người đầu tiên bảo, "Nó làm gì ở trong trại vậy?"

Lần này cái giọng the thé của Chó Săn cất lên, "Nhà Stark dùng chúng làm bảo mẫu."

Sansa nhận ra hai hiệp sĩ lạ mặt đang nhìn cô và Quý Cô, thanh kiếm lăm lăm trên tay. Sự sự hãi và xấu hổ khiến cô nước mắt lưng tròng.

Cô nghe hoàng hậu nói, "Joffrey, tới đó đi."

Và hoàng tử ở đó ngay lập tức.

"Để nàng yên," Joffrey nói. Chàng đứng trước cô, duyên dáng trong bộ đồ len xanh dương và da đen, những lọn tóc vàng tỏa sáng trong ánh mặt trời như vương miện. Chàng đưa tay kéo cô đứng dậy. "Sao vậy, tiểu thư? Sao nàng phải sợ? Không ai làm hại nàng. Hãy cất kiếm đi, tất cả các ngươi. Con sói này chỉ là thú cưng của nàng, thế thôi." Ngài nhìn Sandor Clegane. "Và ngươi, chó, đi chỗ khác, ngươi đang làm vị hôn thê của ta sợ đấy."

Chó Săn, vẫn trung thành như mọi khi, cúi đầu và lẳng lặng chuồn khỏi đám đông. Sansa cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô thấy mình như một con ngốc. Cô là người nhà Stark vùng Winterfell, một tiểu thư danh giá, và một ngày nào đó cô sẽ làm hoàng hậu. "Không phải do ông ta, thưa hoàng tử," cô cố giải thích. "Do một người khác."

Hai hiệp sĩ lạ mặt nhìn nhau. "Payne?" người thanh niên trẻ mặc giáp xanh lam cười thầm.

Người hiệp sĩ già mặc đồ trắng nhẹ nhàng nói với Sansa. "Thưa tiểu thư, thi thoảng Ser Ilyn cũng làm tôi sợ. Con người ông ta có điều gì đó rất đáng sợ."

"Hắn nên thế " hoàng hậu bước xuống khỏi xe ngựa. Những người quan sát tránh đường cho bà. "Nếu những kẻ độc ác không sợ Vương Pháp, chứng tỏ chúng ta đã chọn sai người."

Tâm trạng Sansa cuối cùng cũng ổn định. "Vậy chắc chắn hoàng hậu đã chọn đúng người ạ," cô nói và tất cả bật cười.

"Nói hay lắm, con gái," người đàn ông áo trắng nói. "Đúng là con gái Eddard Stark. Ta rất mừng được biết cháu, dù chúng ta gặp mặt trong tình huống không bình thường lắm. Ta là Ser Barristan Selmy, thuộc Ngự Lâm Quân." Ông cúi đầu.

Sansa biết cái tên này, và những cử chỉ lễ nghi Septa Mordane dạy qua bao nhiêu năm đã trở lại với cô. "Tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân," cô nói, " Quân sư cho vua Robert của chúng ta và trước đó là Aerys Targaryen. Tôi mới là người được nhận vinh hạnh, thưa hiệp sĩ. Kể cả từ phương bắc xa xôi, những người hát rong vẫn ca ngợi những chiến công của Barristan Dũng Cảm."

Người hiệp sĩ giáp xanh mỉm cười. "Ý tiểu thư là Barristan Già nhỉ. Đừng tâng bốc lão nhiều quá, lão đã tự mãn về bản thân nhiều lắm rồi. Giờ, cô gái sói, nếu cô có nói ra tên tôi, tôi nhất định sẽ tin cô thật sự là con gái của Quân sư."

Joffrey khụt khịt. "Hãy cẩn trọng với những lời ngài nói về hôn thê của ta."

"Em trả lời được," Sansa vội vàng nói, để dập tắt cơn tức giận của hoàng tử. Cô mỉm cười với hiệp sĩ giáp xanh. "Mũ trụ của ngài mang gạc vàng, thưa lãnh chúa. Hươu sừng tấm là biểu tượng của hoàng gia. Vua Robert có hai người anh em. Vì ngài còn rất trẻ nên ngài hẳn phải là Renly Baratheon, Lãnh chúa vùng Storm's End, Quân Sư của Nhà Vua."

Ser Barristan cười khùng khục. “Hắn còn trẻ quá nên ta chỉ coi hắn như con khỉ thôi.”

Có tiếng cười vang lên, từ phía Lãnh chúa Renly. Sự căng thẳng lúc trước đã biến đâu mất. Sansa bắt đầu cảm thấy thoải mái dần... tới khi Ser Ilyn Payne khoác vai hai người bên cạnh, đứng trước cô, mặt lạnh băng, không nói một lời. Quý Cô nhe răng gầm gừ đe dọa, nhưng Sansa đã đặt một bàn tay lên đầu nó, bắt im lặng.

“Xin lỗi nếu tôi xúc phạm ngài, Ser Ilyn,” cô nói.

Cô đợi một câu trả lời, nhưng không có. Tên đao phủ nhìn cô, đôi mắt nhạt màu dường như muốn xuyên thấu tâm can, để lại linh hồn cô trần trụi trước hắn. Hắn vẫn im lặng, rồi quay người bước đi.

Sansa không hiểu. Cô nhìn vị hoàng tử của mình. “Em có nói gì sai không, thưa hoàng tử? Sao ông ấy không nói gì với em?”

“Ser Ilyn vẫn ít nói như vậy suốt mười bốn năm nay,” Lãnh chúa Renly nhận xét kèm một nụ cười láu cá.

Joffrey nhìn người chú với vẻ khinh miệt thấy rõ, sau đó nắm lấy tay Sansa. “Aerys Targaryen đã dùng kìm nóng gắp mất lưỡi hắn rồi.”

“Thế nhưng hắn sẽ nói chuyện rất hùng hồn với lưỡi kiếm của mình,” hoàng hậu nói, “và sự cống hiến của hắn dành cho vương quốc của chúng ta là điều không phải hỏi tới.” Sau đó bà nở một nụ cười duyên dáng, “Sansa, các quân sư cùng tôi sẽ nói chuyện với nhau cho tới khi nhà vua quay về cùng cha cháu. Ta sợ chúng ta sẽ phải hoãn buổi hẹn của cháu với Myrcella. Hãy chuyển lời xin lỗi tới cô em gái đáng yêu của cháu giùm ta nhé. Joffrey, có lẽ hôm nay con sẽ giúp vị khách của chúng ta có chút vui thú.”

“Vinh hạnh của con, thưa hoàng hậu,” Joffrey trang trọng nói. Chàng khoác tay cô và dẫn ra khỏi cỗ xe ngựa. Tâm hồn Sansa bay lên tận trời xanh. Cả ngày cùng hoàng tử đấy! Cô nhìn Joffrey với vẻ tôn sùng, chàng mới ga lăng làm sao. Cái cách chàng cứu cô khỏi Ser Ilyn và Chó Săn, sao chúng lại giống những khúc ca đến vậy, như khi Serwyn Khiên Kính cứu công chúa Daeryssa khỏi những người khổng lồ, hay hoàng tử Aemon Hiệp sĩ Rồng đã dành được lòng tin từ nữ hoàng Naerys, bất chấp những mưu ma chước quỷ của Ser Morgil.

Joffrey chỉ cần chạm vào tay áo cũng đủ khiến trái tim cô như ngừng đập. “Nàng muốn làm gì?”

Ở cùng chàng, Sansa thầm nghĩ. Nhưng thay vào đó, cô nói, “Tùy chàng, hoàng tử của em.”

Joffrey cân nhắc một lúc. “Chúng ta có thể cưỡi ngựa.”

“Ồ, em thích cưỡi ngựa,” Sansa nói.

Joffrey liếc nhìn Quý Cô, đang theo sát họ. “Con sói của nàng chắc chắn sẽ dọa lũ ngựa sợ, còn con chó của ta lại làm nàng sợ. Vậy chúng ta sẽ để chúng lại và đi riêng. Nàng thấy sao?”

Sansa lưỡng lự. “Nếu chàng muốn,” cô bất an nói. “Em sẽ xích Quý Cô lại.” Nhưng cô không hiểu lắm. “Em không biết chàng có chó...”

Joffrey cười lớn. “Thật ra, hắn là con chó của mẫu hậu. Bà muốn hắn giám sát ta, và đó là điều hắn luôn làm.”

“Ý chàng là Chó Săn phải không?” Cô muốn tự đánh mình vì chậm hiểu. Hoàng tử của cô không bao giờ yêu cô nếu cô ngốc nghếch. “Liệu để hắn lại có an toàn không?”

Thái tử Joffrey có vẻ tức giận vì điều cô dám hỏi. “Đừng sợ tiểu thư. Ta đã trưởng thành rồi, và ta không dùng kiếm gỗ giỏi như các anh nàng. Tất cả những gì ta cần chỉ là cái này.” Ngài rút thanh kiếm cho cô xem; một thanh trường kiếm được khéo léo gò lại cho hợp với một cậu bé mười hai tuổi. Một thanh kiếm xanh dương tỏa sáng, hai lưỡi được rèn tại lâu đài, với chuôi kiếm bọc da và đốc kiếm đầu sư tử. Sansa reo lên với vẻ ngưỡng mộ. Joffrey có vẻ hài lòng. “Ta gọi nó là Răng Sư Tử,” cậu nói.

Và thế là họ bỏ con sói tuyết cùng tên cận vệ lại đằng sau, trong khi đi về phía đông dọc theo bờ bắc dòng Trident chỉ với Răng Sư Tử.

Đó là một ngày tuyệt vời, một ngày kỳ diệu. Không khí ấm áp và ngào ngạt hương hoa. Cây cối nơi đây mang nét đẹp nhẹ nhàng mà Sansa chưa từng thấy ở phương bắc. Con ngựa của hoàng tử Joffrey màu nâu đỏ, uyển chuyển như gió. Chàng ung dung cưỡi nó, nhanh tới mức Sansa phải dùng hết sức để theo kịp. Họ thám hiểm những hang động bên bờ sông, lần theo những con mèo ma về tận tổ. Và khi họ đói, Joffrey tìm thấy một pháo đài nhờ khói bốc lên và lệnh cho họ mang thức ăn và rượu cho hoàng tử cùng tiểu thư Sansa. Họ ăn thịt cá hồi bắt từ sông. Lần đầu tiên, Sansa uống nhiều rượu nhất trong đời. “Cha em chỉ cho bọn em uống một cốc, và chỉ trong các bữa tiệc,” cô thú nhận với hoàng tử.

“Vị hôn thê của ta được phép uống bao nhiêu tùy thích,” Joffrey nói, khi rót thêm rượu cho cô.

Họ đi chậm hơn sau bữa ăn. Joffrey hát cho cô nghe, giọng cao vút, ngọt ngào và trong trẻo. Sansa thấy có chút choáng váng vì rượu. “Chúng ta nên về thôi?” cô nói.

“Sớm thôi,” Joffrey nói. “Chiến trường ở ngay trên kia, chỗ khúc sông ngoặt ấy. Đó là nơi cha ta giết chết Rhaegar Targaryen. Cha đã đâm thẳng vào ngực hắn, khiến hắn gẫy xương, xuyên qua áo giáp.” Joffrey vung cái búa chiến tưởng tượng để cho cô xem việc đó như thế nào. “Sau đó bác Jaime đã giết chết lão già Aerys, và cha lên ngôi vua... Tiếng gì thế nhỉ?”

Sansa cũng nghe thấy, vang lên từ trong rặng cây, tiếng gỗ chạm vào nhau soàn soạt. “Em không biết.” Cô thấy hơi lo lắng. “Joffrey, chúng ta nên về thôi.”

“Ta muốn xem đó là cái gì,” Joffrey quay ngựa về hướng tiếng động. Sansa không còn lựa chọn nào ngoại trừ theo sau. Tiếng động mỗi lúc một lớn hơn và rõ ràng hơn. Khi tới gần, họ nghe cả tiếng thở dốc, và thi thoảng có tiếng rên rỉ.

“Có người,” Sansa lo lắng nói. Cô nghĩ tới Quý Cô, ước gì có con sói tuyết ở bên mình.

“Nàng an toàn khi ở cùng ta.” Joffrey rút thanh Răng Sư Tử ra khỏi vỏ. Tiếng kim loại làm cô ghê răng. “Đường này” cậu nói, rồi đi qua hàng cây.

Trên trảng trống cạnh sông, họ thấy một cậu nhóc và một cô bé chơi trò hiệp sĩ. Kiếm của chúng là những thanh gỗ. Họ đoán đấy là cán chổi. Chúng đang chạy trên bãi cỏ, nhiệt tình đọ kiếm. Cậu nhóc lớn tuổi hơn, cao hơn cả cái đầu, khỏe hơn, và đang chiếm thế thượng phong. Cô bé, nhỏ thó, mặc đồ da bẩn thỉu, đang lùi lại và chật vật chặn những cú đánh. Khi cô bé nhào tới, cậu nhóc dùng gậy đẩy sang một bên, sượt qua những ngón tay của cô nhóc. Cô bé hét lên và làm rơi vũ khí.

Hoàng tử Joffrey cười lớn. Cậu nhóc giật mình nhìn quanh, mắt mở to, làm roi que gậy xuống thảm cỏ. Cô nhóc nhìn họ chằm chằm, nắm chặt tay để rút giằm gỗ ra. Sansa hoảng hốt, “Arya?” cô ngờ vực hỏi.

“Đi chỗ khác đi,” Arya đáp lại tức giận, nước mắt trào trên mắt. “Hai người làm gì ở đây? Để bọn em yên.”

Joffrey hết nhìn Arya lại nhìn Sansa, "Em gái nàng đây ư?" Cô đỏ mặt, gật đầu. Joffrey nhìn cậu nhóc như dò xét, một thiếu niên vụng về, gương mặt tàn nhang xấu xí và mái tóc dày đỏ. "Và ngươi là ai, nhóc?" chàng hỏi bằng giọng kẻ cả bề trên.

"Mycah ạ," cậu nhóc lẩm bẩm. Cậu đã nhận ra hoàng tử và tránh ánh mắt đi nơi khác, "thưa hoàng tử."

"Hắn là đứa con trai hàng thịt," Sansa nói.

"Anh ấy là bạn em," Arya lạnh lùng nói. "Để anh ấy yên."

"Một tên hàng thịt muốn trở thành hiệp sĩ, đúng không?" Joffrey xuống ngựa, với thanh kiếm trên tay. "Cầm kiếm lên, nhóc hàng thịt," cậu nói, mắt sáng lên thích thú. "Để xem ngươi giỏi thế nào nào."

Mycah đứng đó, đờ người vì sợ hãi.

Joffrey tiến tới. "Nào, nhặt nó lên. Hay ngươi chỉ đánh nhau với mấy bé gái?"

"Cô ấy yêu cầu tôi, thưa thái tử," Mycah nói. "Cô ấy yêu cầu ạ."

Sansa chỉ cần liếc nhìn Arya và thấy khuôn mặt cô em đỏ lên là thừa biết cậu bé kia nói thật. Nhưng Joffrey nào muốn nghe. Rượu làm ngài điên cuồng hơn. "Ngươi nhặt kiếm lên."

Mycah lắc đầu. "Đó chỉ là một cái que, thưa thái tử. Đấy không phải kiếm, chỉ là một cái que thôi ạ."

"Và ngươi chỉ là một thằng hàng thịt, không phải hiệp sĩ." Joffrey giơ thanh Răng Sư Tử chỉ vào má Mycah, phần ngay dưới mắt. Cậu nhóc hàng thịt đứng đó mà run rẩy. "Ngươi đã đánh em gái của tiểu thư Sansa, ngươi biết không?" Máu chảy ra từ nơi lưỡi kiếm đặt vào, một đường màu đỏ từ từ chạy xuống má cậu nhóc.

"Dừng lại!" Arya hét lên. Cô bé cầm cái que vừa làm rơi lên.

Sansa sợ. "Arya, em tránh xa ra."

"Ta sẽ không làm hẳn bị thương... nhiều đâu," hoàng tử Joffrey nói với Arya mà không rời mắt khỏi nhóc hàng thịt.

Arya tiến tới. Sansa vội vàng xuống ngựa, nhưng cô đã quá chậm. Arya vung que củi bằng cả hai tay. Một tiếng rắc lớn vang lên. Thanh gỗ đập vào gáy hoàng tử. Sau đó mọi chuyện xảy ra ngay trước cặp mắt sợ hãi của Sansa. Joffrey loạng choạng quay lại, gầm lên chửi bới. Mycah chạy vào rừng cây nhanh nhất có thể. Arya lại đánh hoàng tử, nhưng lần này Joffrey chặn cú đánh bằng thanh Răng Sư Tử, đánh bay cái que gẫy. Đầu ngài chảy máu và đôi mắt tóe lửa. Sansa hét lên. "Không, không, dừng lại, dừng lại, cả hai người, em đang làm hỏng mọi chuyện đấy," nhưng không ai nghe. Arya nhặt một hòn đá và chọi vào đầu Jeffrey. Nhưng cô bé lại liệng trúng con ngựa, và con ngựa màu nâu đỏ lồng lên, phi nước đại về phía Mycah. "Dừng lại, đừng, dừng lại!" Sansa hét lên. Joffrey dùng kiếm chém Arya, luôn miệng hét lên những lời tục tĩu, kinh khủng, bẩn thỉu. Arya lùi lại, giờ con bé đã biết sợ. Nhưng Joffrey vẫn đuổi theo vào trong rừng, ép cô bé vào một thân cây. Sansa không biết phải làm gì. Cô chỉ biết đứng đó quan sát, dường như không thể nhìn thấy gì vì nhòe nước mắt.

Và đột nhiên Nymeria phóng qua cô. Con sói nhảy lên, cắn chặt vào cánh tay cầm kiếm của Joffrey. Thanh kiếm rơi xuống khi con sói xô cậu ngã xuống. Người và sói lăn lộn trên cỏ. Con sói gầm gừ và cắn xé. Hoàng tử hét lên vì đau đớn. "Kéo nó ra! Kéo nó ra!"

Giọng Arya vỡ ra như một tiếng roi vút. “Nymeria!”

Con sói tuyết thả Joffrey và tới bên Arya. Hoàng tử nằm trên bãi cỏ, rên rỉ, ôm lấy bàn tay bị thương. Chiếc áo của cậu ta dính đầy máu. Arya nói, “Nó không làm thương hoàng tử... nhiều đâu,” Cô bé cầm thanh Răng Sư Tử lên bằng cả hai tay.

Joffrey rên rỉ sợ hãi khi nhìn lên. “Đừng,” hắn nói, “Đừng làm ta bị thương. Ta sẽ nói lại với hoàng hậu đấy.”

“Em đừng động tới chàng!” Sansa hét lên với cô em gái.

Arya quay lại và lấy hết sức ném thanh kiếm. Thanh kiếm xanh dương lóe lên dưới ánh mặt trời vẽ một vệt xanh trước khi bay xuống sông. Nó biến mất trong làn nước với một tiếng tõm. Joffrey rên rỉ. Arya lên ngựa. Nymeria đuổi theo sau.

Sau khi họ đi, Sansa tới bên hoàng tử Joffrey. Mắt chàng nhắm lại vì đau, hơi thở đứt quãng. Sansa quỳ xuống bên cạnh Joffrey, cô sụt sùi. “Ôi, nhìn xem họ đã làm gì, nhìn điều họ đã làm đây. Hoàng tử đáng thương của em. Đừng sợ. Em sẽ cưỡi ngựa về pháo đài và tìm người giúp.” Cô nhẹ nhàng vươn tay vuốt mái tóc vàng mềm mại của chàng.

Mắt cậu mở ra và nhìn cô. Nhưng trong đó không có gì ngoài sự khinh ghét, không có gì ngoài sự kinh tởm nhất. “Thế thì đi đi,” cậu quát. “Và đừng chạm vào ta.”

EDDARK

"Đã tìm thấy tiểu thư, thưa lãnh chúa."

Ned vội đứng lên. "Người của chúng ta hay người nhà Lannister tìm thấy?"

"Là Jory" bác quản gia Vayon Poole trả lời. "Tiểu thư không bị tổn hại gì."

"Cám ơn thần thánh," Ned nói. Người của ông và hoàng hậu đã tìm kiếm Arya suốt bốn ngày trời. "Con bé đâu rồi? Bảo Jory mang nó tới ngay lập tức."

"Tôi xin lỗi, thưa lãnh chúa," Poole nói. "Lính canh cổng là người của Lannister, và họ đã báo cáo với hoàng hậu ngay khi Jory mang tiểu thư về. Tiểu thư bị đưa thẳng tới chỗ nhà vua..."

"Ả đàn bà chết tiệt!" Ned nói và sải bước ra cửa. "Tìm Sansa và bảo con bé tới phòng tiếp kiến. Lời nói của con bé sẽ là điều cần thiết." Ông bước xuống ngọn tháp trong cơn giận bừng bừng. Ông đã tự mình tìm kiếm suốt ba ngày đầu tiên, và chỉ ngủ được một tiếng từ khi Arya mất tích. Sáng nay ông bị đau tim và mệt mỏi không thể chịu nổi. Nhưng giờ cơn giận đang làm chủ và cho ông thêm sức mạnh.

Mọi người xướng tên ông khi ông đi qua sân lâu đài, nhưng Ned không buồn để ý. Đáng ra phải chạy nhanh hơn, nhưng ông vẫn là Quân Sư của Nhà Vua, và quân sư cần có phẩm cách. Ông biết những ánh mắt đang dõi theo mình, biết những tiếng thì thầm phân vân ông sẽ làm gì.

Lâu đài cách sông Trident nửa ngày cưỡi ngựa về phía nam. Đoàn hoàng gia tự mình làm khách không mời tại nơi ở của chủ lâu đài, Ser Raymun Darry, trong khi đoàn đi săn tìm kiếm Arya và nhóc hàng thịt đào xới khắp hai bờ sông. Họ không được chào đón. Ser Raymun sống dưới sự bình yên do nhà vua mang tới, nhưng gia đình ông đã chiến đấu dưới lá cờ rồng của Rhaegar tại sông Trident. Ba người anh trai của ông ta đã chết tại đó, và đó mãi là sự thực Robert và Ser Raymun đều không thể nào quên. Với những binh lính của đức vua, của Darry, Lannister và Stark, lâu đài trở nên quá nhỏ, sự căng thẳng càng làm không khí nóng bức và nặng nề.

Đức vua đã chiếm dụng phòng tiếp kiến của Ser Raymun. Và đó là nơi Ned tìm thấy họ. Căn phòng thật đông đúc. Quá đông đúc. Nếu chỉ có hai người, Robert và ông có thể dễ dàng dàn xếp vấn đề.

Robert đang ngồi sụp trong chiếc ghế cao của Darry ở phía bên kia phòng, gương mặt ủ rũ và u ám. Cersei Lannister và cậu con trai đứng bên cạnh ngài. Hoàng hậu đặt tay lên vai Joffrey. Lớp vải băng bó bằng lụa dày cộp bó lấy cánh tay thằng bé.

Arya đứng lẻ loi giữa phòng, với Jory Casse. Mọi ánh mắt đều dồn vào cô bé. "Arya," Ned gọi lớn. Ông tới bên cô con gái, tiếng giày gõ rộn ràng trên nền đá. Nhìn thấy cha, cô bé hét lớn và bắt đầu khóc.

Ned quỳ xuống bên cạnh và nắm lấy tay cô con gái. Arya đang run rẩy. "Con xin lỗi, cô bé sụt sùi. "Con xin lỗi, con xin lỗi."

"Cha biết," ông nói. Cô nhóc thật nhỏ bé trong vòng tay ông. Con bé chỉ là một bé gái nhỏ gầy gò. Thật khó mà tưởng tượng con bé có thể gây rắc rối tới nhường đó. "Con có bị thương không?"

“Không.” Mặt cô bé lấm lem bụi đất, và nước mắt để lại một dòng màu hồng hồng chảy xuống má. “Chỉ hơi đói thôi ạ. Con đã ăn ít quả mọng, nhưng chỉ có thế thôi.”

“Lát nữa con sẽ được ăn,” Ned hứa. Ông đứng dậy đối mặt với nhà vua. “Điều này là thế nào?” Mắt ông quét khắp phòng, tìm kiếm những khuôn mặt thân thiện. Nhưng chỉ có vài người của ông. Ser Raymun Dary cũng cảnh giác với ánh mắt của ông. Lãnh chúa Renly cười nửa miệng, đầy ẩn ý, còn Ser Barriston tỏ vẻ nghiêm nghị; những người khác là người của nhà Lannister và những đối thủ. May mắn duy nhất của họ là cả Jaime Lannister và Sandor Clegane đều vắng mặt, vì họ là đoàn tìm kiếm về phía bắc dòng Trident. “Vì sao không ai nói cho thần biết con gái thần đã được tìm thấy?” Ned hỏi, giọng vang vọng khắp phòng. “Vì sao con bé không được đưa tới gặp thần ngay lập tức?”

Ông nói với Robert, nhưng Cersei Lannister là người đáp lời. “Sao ông dám nói giọng đó với đức vua?”

Lúc đó, đức vua đứng dậy, quát lớn. “Im mồm, con đàn bà kia.” Ông ngồi thẳng người trên ghế. “Tôi xin lỗi, Ned. Tôi chưa bao giờ muốn làm con gái anh sợ. Nhưng có vẻ mang con bé tới đây và xử lý vụ việc nhanh chóng là điều tốt nhất.”

“Vụ việc gì?” Ned lạnh lùng hỏi.

Hoàng hậu bước lên. “Ông biết quá rõ mà, Stark. Con gái ông đã tấn công con trai ta. Con bé cùng thằng nhóc hàng thịt. Thú cưng của con bé đã cố xé toạc tay con trai ta đấy.”

“Không đúng,” Arya nói lớn. “Nó chỉ cắn nhẹ thôi. Chính anh ta làm đau Mycah.”

“Joff đã nói cho chúng ta nghe chuyện gì xảy ra,” hoàng hậu nói. “Cô cùng thằng nhóc hàng thịt đã dùng gậy đánh con trai ta trong khi ra lệnh cho con sói tấn công.”

“Sự việc không phải như thế,” Arya nói, suýt chút nữa bật khóc. Ned đặt tay lên vai con.

“Đúng là thế!” Hoàng tử Joffrey khăng khăng. “Tất cả bọn chúng tấn công ta, và cô ta ném thanh Răng Sư Tử xuống sông!” Ned thấy hoàng tử không dám nhìn Arya trong khi nói.

“Dối trá!” Arya hét.

“Im mồm!” hoàng tử hét trả.

“Đủ rồi!” nhà vua gầm lên, đứng dậy, giọng tràn đầy tức giận. Tất cả chìm vào im lặng. Ngài quắc mắt nhìn Arya qua bộ râu rậm rạp. “Giờ, con gái, hãy nói cho ta nghe chuyện xảy ra. Hãy nói tất cả, hãy kể sự thật. Nói dối nhà vua là một tội ác kinh khủng đó.” Sau đó, ngài nhìn sang người con trai. “Khi con bé nói xong, con mới được quyền nói. Giờ cho tới lúc đó, ngậm chặt miệng vào.”

Khi Arya bắt đầu kể câu chuyện, Ned nghe có tiếng cửa mở. Ông liếc nhìn thấy Vayon Poole đi vào cùng Sansa. Họ đứng im lặng ở cuối đại sảnh trong khi Arya nói. Khi cô bé kể tới đoạn mình ném thanh kiếm của Joffrey xuống dòng Trident, Renly Baratheon bắt đầu cười. Nhà vua nổi sùng. “Ser Barristan, đưa em trai ta ra ngoài trước khi hắn bị nghẹn.”

Lãnh chúa Renly ngừng cười. “Ôi, anh tôi mới tử tế làm sao. Tôi có thể tự mình tìm thấy cửa.” Ông ta cúi đầu trước Joffrey. “Có thể lần sau cháu sẽ kể cho chú nghe làm sao một cô nhóc chín tuổi cỡ bằng con chuột nước có thể tước vũ khí của cháu bằng một cái cán chổi và ném kiếm của cháu xuống nước nhỉ.” Khi cánh cửa đóng lại, Ned nghe ông ta nói, “Răng Sư Tử,” và cười hô hố lần nữa.

Hoàng tử Joffrey mặt trắng bệch khi bắt đầu kể phiên bản khác của câu chuyện. Khi con trai

nói xong, nhà vua nặng nề đứng dậy, trông giống một người không muốn ở lại nơi này thêm chút nào. "Nhân danh bảy địa ngục, ta nên xử lý thế nào đây? Thằng bé nói một đằng, con bé nói một nẻo."

"Họ không phải là những người duy nhất có mặt ở đó," Ned nói. "Sansa, tới đây." Ned đã nghe cô con gái lớn nói gì vào đêm Arya biến mất. Ông biết sự thực. "Nói cho chúng ta nghe chuyện đã xảy ra."

Cô con gái lớn của ông ngần ngừ bước lên. Cô bé mặc chiếc váy nhung xanh với những sọc trắng và đeo một sợi dây chuyền trên cổ. Mái tóc dày màu nâu vàng đã được chải tới sáng bóng. Cô chớp mắt nhìn em, sau đó nhìn hoàng tử. "Con không biết," cô nói bằng giọng sắp khóc, trông như thể muốn nhảy lên. "Con không nhớ. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, con không thấy..."

"Đồ vô dụng!" Arya ré lên. Cô lao vào người chị gái như một mũi tên, đánh ngã Sansa xuống đất, đấm túi bụi. "Đồ nói dối, đồ nói dối, đồ nói dối."

"Arya, dừng lại!" Ned quát. Jory kéo cô bé ra khỏi chị, trong khi cô bé vẫn đang đấm đá. Sansa trắng bệch và run rẩy khi Ned kéo cô con gái đứng dậy. "Con đau không?" Ông hỏi, nhưng cô chỉ nhìn vào Arya, và dường như không nghe thấy gì.

"Con bé này điên cuồng hệt như con vật của mình," Cersei Lannister nói. "Robert, con nhỏ phải bị trừng phạt."

"Bảy địa ngục ơi," Robert chửi thề. "Cersei, nhìn con bé đi. Nó chỉ là một đứa trẻ. Nàng muốn làm gì nào, dùng roi đánh con bé trên đường phố à? Chết tiệt, đó chỉ là lũ trẻ đánh nhau thôi. Chuyện đã qua rồi. Chúng ta không cần gây thêm tổn hại gì nữa."

Hoàng hậu đã nổi giận. "Joff sẽ mang theo những vết sẹo này suốt đời."

Robert Baratheon nhìn cậu con cả. "Cứ thế đi. Có lẽ chúng sẽ dạy cho nó một bài học. Ned, hãy dạy con gái anh biết nghe lời đi. Tôi sẽ làm điều tương tự với con trai mình."

"Rất hân hạnh, thưa bệ hạ." Ned nói với sự nhẹ nhõm vô bờ.

Robert dợm bước đi, nhưng hoàng hậu thì không. "Còn lũ sói tuyết thì sao?" Bà ta nói theo. "Ngài xử lý con quái vật đã làm con ngài bị thương ra sao đây?"

Nhà vua dừng lại, quay lưng, nhíu mày. "Ta đã quên mất con sói chết tiệt đó."

Ned có thể thấy Arya đang căng thẳng trong vòng tay Jory. Jory vội nói. "Chúng thần không tìm được dấu vết của con sói tuyết đó, thưa bệ hạ."

Robert có vẻ không vui. "Không ư? Vậy thì thôi."

Hoàng hậu lại lên tiếng. "Thưởng một trăm rồng vàng cho bất cứ ai mang bộ da nó về đây!"

"Một tấm da mới đắt làm sao," Robert càu nhàu. "Ta không muốn miếng da nào hết. Nàng có thể mua miếng da chết tiệt đó bằng vàng nhà Lannister."

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn ngài. "Em không nghĩ ngài lại keo kiệt tới vậy. Em những tưởng đức vua mình lấy làm chồng sẽ trải da sói trên giường em khi mặt trời lặn cơ."

Gương mặt Robert tối sầm lại. "Mánh đó hay đấy, nhưng chúng ta không có sói."

"Chúng ta có," Cersei Lannister nói. Giọng bà ta rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt xanh lam sáng

ánh lên đắc thắng.

Tất cả mọi người phải mất một lúc mới hiểu lời bà ta nói, nhưng sau đó, nhà vua cáu kỉnh nhún vai. "Làm theo ý nàng đi. Bảo Ser Ilyn đi làm."

"Robert, ngài không nói thật đó chứ," Ned phản đối.

Nhà vua không muốn cãi vã gì thêm. "Đủ rồi, Ned, tôi không nghe gì thêm nữa. Sói tuyết là loại động vật hoang dã. Không sớm thì muộn nó sẽ tấn công các cô con gái của anh giống như đã làm với con trai tôi. Hãy cho con bé nuôi một con chó đi, như thế con anh sẽ hạnh phúc hơn."

Mãi tới lúc đó Sansa mới hiểu chuyện. Mắt cô bé đong đầy nỗi sợ hãi ngước nhìn cha cầu cứu. "Ngài ấy không nhắc tới Quý Cô chứ, phải không cha?" Cô nhìn rõ câu trả lời trên khuôn mặt ông. "Không," cô nói. "Không, đừng là Quý Cô, Quý cô chưa bao giờ cắn một ai, nó ngoan lắm..."

"Quý Cô không ở đó," Arya tức giận hét lên. "Hãy để con sói đó được yên!"

"Dừng lại," Sansa cầu xin, "làm ơn đừng để họ làm thế, đừng là Quý Cô, đó là do Nymeria, là Arya làm, cha không thể, đừng là Quý Cô, đừng để họ làm hại Quý Cô, con hứa là nó sẽ ngoan, con hứa, con hứa mà..." Cô bắt đầu khóc.

Tất cả những gì Ned có thể làm là vòng tay ôm lấy con trong khi cô con gái khóc. Ông nhìn Robert. Người bạn già của ông, người gần gũi với ông hơn cả anh em. "Làm ơn đi, Robert. Vì tình yêu ngài dành cho thần. Vì tình yêu ngài dành cho em gái thần. Làm ơn."

Nhà vua nhìn họ một lúc lâu, sau đó nhìn vợ mình. "Quỷ tha ma bắt cô đi, Cersei," ông nói cùng lời chửi thề.

Ned đứng đó, nhẹ nhàng gỡ mình khỏi vòng tay của Sansa. Tất cả sự mệt mỏi trong bốn ngày qua trở lại với ông. "Vậy thì ngài tự làm đi, Robert," ông nói bằng giọng lạnh lùng và sắc bén như thép. "Ít nhất hãy dũng cảm tự mình làm đi."

Robert nhìn Ned bằng đôi mắt im lìm, không biểu lộ cảm xúc, và rồi đi không nói một lời, tiếng bước chân của ngài nặng như chì. Cả đại sảnh chìm trong im lặng.

"Con sói tuyết đó ở đâu?" Cersei Lannister hỏi khi người chồng đã bỏ đi. Bên cạnh bà, hoàng tử Joffrey đang mỉm cười.

"Con vật đó bị xích bên ngoài nhà bên, thưa hoàng hậu," Ser Barriston Selmy ngần ngừ trả lời.

"Đưa nó cho Ilyn Payne."

"Không," Ned nói. "Jory, đưa con gái ta về phòng và mang Băng Đao tới đây." Lời đó giống như mật đắng trong cổ họng ông, nhưng ông phải nói. "Nếu đó là chuyện phải làm, thì chính ta sẽ làm."

Cersei Lannister nghi ngờ nhìn ông. "Ông ư, Stark? Lại trò quỷ gì nữa đây? Vì sao ông phải làm chuyện này?"

Tất cả đều nhìn ông, nhưng ánh mắt của Sansa khiến ông thấy đau nhất. "Con sói đó thuộc về phương bắc. Nó xứng đáng nhiều hơn là chết dưới tay một tay đồ tể."

Ông rời khỏi phòng với đôi mắt cháy rực và những tiếng gào khóc của cô con gái vang lên

bên tai. Ông tìm thấy con sói nơi họ xích nó. Ned ngồi xuống bên con sói một lúc và nói, "Quý Cô à." Ông chưa bao giờ để ý nhiều tới những cái tên các con ông đặt cho lũ sói, nhưng giờ nhìn vào con sói, ông biết Sansa đã đặt một cái tên phù hợp. Nó là con nhỏ nhất trong đàn, xinh đẹp nhất, hiền lành nhất và đáng tin cậy nhất. Nó nhìn ông bằng đôi mắt vàng sáng rực, và ông gãi gãi bộ lông xám dày dặn của nó.

Rất nhanh, Jory mang Băng Đao lại cho ông.

Khi đã xong, ông nói, "Chọn bốn người tới đây và lệnh cho họ mang xác nó về phương bắc. Chôn nó ở Winterfell."

"Cả một đoạn đường dài thế sao?" Jory kinh ngạc nói.

"Đúng," Ned khẳng định lại. "Ả đàn bà nhà Lannister sẽ không bao giờ có được bộ da của nó."

Ông đang trên đường trở lại tháp nghỉ ngơi thì Sandor Clegane cùng đội kỵ binh trở về từ cuộc tìm kiếm.

Có gì đó treo lơ lửng đằng sau con ngựa chiến, một bóng dáng nặng nề được bọc trong tấm áo choàng đẫm máu. "Không tìm thấy con gái ông đâu, quân sư ạ," Chó Săn kèn kẹt nói, "nhưng ngày hôm nay không hoàn toàn vứt đi. Chúng tôi đã tìm được con thú cưng nhỏ bé cho con ngài." Hắn vươn tay ném cái bịch, rơi đánh thịch trước mặt Ned.

Ned cúi xuống, kéo tấm áo choàng ra, sự hãi hình dung những lời ông phải nói với Arya, nhưng đó không phải Nymeria. Đó là cậu nhóc hàng thịt, Mycah, xác cậu bết máu khô. Cậu ta bị chém gần như làm đôi từ vai tới eo bằng một cú chém kinh khủng từ trên cao xuống.

"Anh đã cho ngựa giẫm chết hắn," Ned nói.

Đôi mắt Chó Săn dường như lấp lánh qua lớp thép của cái mũ trụ hình đầu chó xấu xí. "Hắn đã bỏ chạy." Hắn nhìn thẳng vào mặt Ned và cười. "Nhưng không nhanh lắm."

BRAN

Dường như cậu đã rơi xuống nhiều lần rồi, *Bay đi,* một giọng nói thì thầm từ trong bóng đêm, nhưng Bran không biết, phải bay thế nào, vì thế tất cả những gì cậu có thể làm là rơi xuống.

Maester Luwin đã làm ra một cậu bé bằng đất, nung cho tới khi cứng và giòn, cho mặc quần áo của Bran, và ném cậu ta xuống từ mái nhà. Bran nhớ cậu ta vỡ thế nào. "Nhưng cháu không bao giờ ngã," cậu nói trong khi rơi xuống.

Mặt đất bên dưới quá xa khiến cậu không thể nhìn rõ qua màn sương xám lởn vởn quanh mình, nhưng cậu có thể cảm thấy mình rơi nhanh thế nào, và cậu biết cái gì đang đợi cậu dưới đó. Thậm chí trong những giấc mơ, cậu cũng chưa bao giờ rơi. Cậu biết cậu sẽ tỉnh giấc ngay lập tức, trước khi chạm đất. Cậu luôn luôn tỉnh dậy trước khi chạm đất.

Và nếu cậu không tỉnh thì sao? Giọng nói đó hỏi.

Mặt đất giờ đã gần hơn, nhưng vẫn còn rất rất xa, cách cậu cả ngàn dặm, nhưng đã gần hơn lúc trước. Bóng tối này thật lạnh lẽo. Ở đây không có mặt trời, không có các vì sao, chỉ có mặt đất bên dưới sắp đập nát cậu, cùng màn sương mù xám, và giọng nói đang thì thào bên tai cậu. Cậu muốn khóc.

Đừng khóc. Bay đi.

"Tôi không bay được," Bran nói. "Tôi không thể, tôi không thể."

"Sao cậu biết? Cậu đã từng thử chưa?"

Giọng nói đó lảnh lót và mỏng manh. Bran nhìn quanh xem nó xuất phát từ đâu. Một con quạ đang lượn vòng xuống chỗ cậu, nhưng nằm ngoài tầm với. "Giúp tôi," cậu nói.

"Tôi đang cố", con quạ trả lời. "Còn chút ngô nào không?"

Bran cho tay vào túi khi bóng đen xoay tròn tới chóng mặt xung quanh cậu. Khi cậu rút tay ra, những hạt ngô vàng ươm lọt qua kẽ tay cậu và rơi xuống. Chúng rơi xuống cùng cậu.

Con quạ đáp xuống tay cậu và bắt đầu ăn.

"Cậu thực sự là quạ à?" Bran hỏi.

"Cậu thực sự rơi à?" Con quạ hỏi lại.

"Đây chỉ là một giấc mơ thôi," Bran nói.

"Thật sao?" Con quạ hỏi.

"Tôi sẽ tỉnh giấc khi chạm đất," Bran nói với con chim.

"Cậu sẽ chết khi chạm đất," con quạ nói, và tiếp tục ăn ngô.

Bran nhìn xuống. Giờ cậu có thể thấy những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng, và những dòng sông như những sợi chỉ bạc xuyên qua khu rừng tối. Cậu nhắm mắt và bắt đầu khóc.

“Thế chẳng ích gì đâu,” con quạ nói. “Tôi nói rồi, câu trả lời là bay, không phải khóc. Chuyện đó khó thế sao? Tôi đang bay đây này.” Con quạ bay lên và vỗ cánh quanh tay Bran.

“Cậu có cánh,” Bran nhận định.

“Có thể cậu cũng có đó.”

Bran sờ lên vai, tìm kiếm những sợi lông vũ.

“Còn có những loại cánh khác,” con quạ nói.

Bran đang nhìn chằm chằm vào tay, vào chân mình. Cậu quá gầy, chỉ còn da bọc xương. Có phải cậu luôn gầy gò thế này không? Cậu cố nhớ lại. Một khuôn mặt hiện ra khỏi màn sương mù xám, tỏa sáng cùng những tia vàng rực.

“Điều này ta làm vì tình yêu,” nó nói.

Bran hét lên.

Con quạ bay lên và kêu toáng. “Không phải cái đó,” nó ré lên với cậu. “Quên điều đó đi, giờ cậu không cần nó, hãy đặt nó sang một bên, hãy để nó đi chỗ khác.” Nó đậu trên vai cậu, mổ vào cậu, và khuôn mặt vàng rực tỏa sáng đó biến mất.

Bran đang rơi nhanh hơn bao giờ hết. Màn sương mù xám rít lên xung quanh khi cậu lao thẳng xuống mặt đất bên dưới. “Cậu đang làm gì với tôi đây?” cậu đầm đìa nước mắt hỏi con quạ.

Dạy cậu bay.

“Tôi không thể bay!”

Giờ cậu đang bay đó.

“Tôi đang rơi!”

“Mọi chuyến bay đều bắt đầu bằng một cú rơi,” con quạ nói. “Nhìn xuống.”

“Tôi sợ...”

“NHÌN XUỐNG.”

Bran nhìn xuống, và thấy ruột phèo của mình biến thành nước. Mặt đất đang ào ào lao lên rồi. Toàn bộ thế giới đều trải dài bên dưới cậu như một tấm thảm đan xen những khối đầy màu sắc. Cậu có thể thấy mọi thứ rõ ràng tới nỗi cậu quên đi nỗi sợ trong chốc lát. Cậu có thể thấy toàn bộ vương quốc, và mọi người trong đó.

Cậu thấy Winterfell theo cách những con đại bàng nhìn thấy nó, những tòa tháp cao trông ngắn ngủn và to bè khi nhìn từ trên xuống, những bức tường lâu đài chỉ là những đường thẳng trên mặt đất. Cậu thấy Maester Luwin đứng trên ban công, nghiên cứu bầu trời qua ống kính thiên văn bằng đồng sáng loáng và nhíu mày khi viết lách gì đó lên một cuốn sách. Cậu thấy anh Robb, cao hơn và khỏe mạnh hơn cậu nhớ, đang luyện kiếm trên sân bằng thanh kiếm thật. Cậu thấy Hodor, người khổng lồ ngốc nghếch từ trong trại ngựa, đang mang cái đe tới cho xưởng rèn của chú Mikken, vác trên vai dễ dàng như người ta vác bó cỏ. Ở giữa rừng thiêng, cây đước trắng vĩ đại phủ bóng trên cái hồ đen đặc, và đám lá xào xạc trong cơn gió lạnh. Khi cảm nhận thấy Bran đang quan sát nó, nó nhướng mắt khỏi mặt nước yên ả và cố ý nhìn vào cậu.

Cậu nhìn về đằng đông, và thấy con thuyền đang chạy trên mặt nước hồ Bite. Cậu thấy mẹ đang ngồi một mình trong khoang tàu, nhìn vào con dao dính đầy máu khô đặt trên chiếc bàn trước mặt, trong khi đó, những người chèo thuyền khua mái chèo, còn Ser Rodrik dựa người vào lan can, rùng mình và thở nặng nhọc. Con bão đã quần tụ phía trước họ, một khoảng đen mênh mông gầm thét với những tia chớp lóe sáng, nhưng dường như họ lại không hề thấy.

Cậu nhìn về phương nam, và thấy dòng sông Trident xanh mát, chảy cuồn cuộn. Cậu thấy cha mình đang dẫn đầu đoàn cùng nhà vua, gương mặt hằn rõ nỗi khổ đau. Cậu thấy chị Sansa đang nằm khóc trong đêm, chị Arya đang lặng người quan sát và tự mình ôm kín bí mật trong tim. Những bóng đen đang ở cạnh họ. Một cái bóng đen kịt như tro, mang khuôn mặt khủng khiếp của loài chó săn. Một bóng đen khác mặc áo giáp vàng đẹp đẽ, sáng rực như mặt trời. Trên tất cả là một người khổng lồ mặc giáp đá, nhưng khi ông ta tháo mặt nạ, bên trong đó chẳng có gì ngoài bóng tối và máu đen đặc quánh.

Cậu nhướng mắt nhìn về trảng trống bên kia eo biển, tới những Thành Phố Tự Trị cùng vùng biển Dothraki và tất cả những gì ngoài đó, tới Vaes Dothrak bên dưới những rặng núi, tới những vùng đất thần thoại của Biển Ngọc Bích, từ Asshai tới Shadow, nơi những con rồng quẫy mình dưới ánh bình minh.

Cuối cùng, cậu nhìn về phương bắc. Cậu thấy Tường Thành tỏa sáng như một viên pha lê xanh, và người anh con hoang của cậu, Jon đang ngủ một mình trên giường lạnh, da càng lúc càng tím tái và cứng rắn hơn khi tất cả những ký ức ấm áp đang dần rời bỏ anh. Và cậu nhìn qua bên kia Tường Thành, qua những khu rừng rộng ngút ngàn bị phủ trắng tuyết, qua bờ biển đóng băng và những con sông băng trắng xanh vĩ đại cùng những đồng bằng chết chóc nơi không gì có thể mọc được hay sống sót nổi. Cậu nhìn về phương bắc, phương bắc, và phương bắc, về tấm màn ánh sáng ở tận cùng thế giới, rồi nhìn qua tấm màn đó. Cậu nhìn sâu vào trong trái tim của mùa đông, và sau đó cậu hét lớn, sợ hãi, và hơi ấm của nước mắt ấm áp trên má cậu.

"Giờ cậu đã biết," con quạ thì thầm khi nó đậu trên vai cậu. "Giờ cậu đã biết vì sao mình phải sống rồi đó."

"Vì sao?" Bran nói, không hiểu gì, và vẫn đang rơi, đang rơi.

"Vì mùa đông đang tới."

Bran nhìn con quạ trên vai, và con quạ nhìn lại. Nó có ba mắt, con mắt thứ ba tràn đầy sự thông thái. Bran nhìn xuống. Bên dưới cậu chẳng có gì ngoài tuyết, cái lạnh và chết chóc, một vùng đất hoang đóng băng nơi những trụ băng trắng xanh lởm chởm đang chờ đón cậu. Chúng lao về phía cậu như những ngọn giáo. Cậu nhìn thấy xương cốt của hàng ngàn những lữ khách du hành trong cõi mộng bị xiên trên những cái que nhọn đó. Cậu sợ hãi tới tuyệt vọng.

"Liệu con người ta có thể nào dũng cảm trong khi đang sợ được không ạ?" cậu nghe thấy chính giọng mình đang nói, nhỏ và văng vẳng nơi nao.

Và giọng cha cậu trả lời cậu. "Đó là thời khắc duy nhất con người biết dũng cảm."

"Ngay bây giờ, Bran," con quạ giục. "Chọn đi. Bay hay là chết."

Cái chết đang vươn gần tới cậu, và gào rú.

Bran giang tay ra bay.

Đôi cánh vô hình uống gió và căng tràn đẩy cậu bay lên. Những mũi kim băng kinh khủng xa dần bên dưới. Bầu trời mở rộng bên trên. Bran liệng cánh. Điều này còn tuyệt hơn cả leo trèo.

Điều này tuyệt hơn tất thảy. Thế giới dần trở nên nhỏ bé bên dưới cậu.

"Tôi đang bay!" cậu hét lên sung sướng.

"Tôi thấy rồi," con quạ ba mắt nói. Nó bay lên, vỗ cánh trước mặt cậu, cản tầm nhìn, khiến cậu bay chậm lại. Cậu bay loạng choạng vì đầu cánh nó đập vào má cậu. Nó mổ vào cậu, và Bran đột nhiên cảm nhận một con đau vô hình ở giữa trán, giữa hai mắt.

"Cậu làm gì thế?" cậu la lên.

Con quạ há mỏ, rít lên vì sự hãi, màn sương xám bị khuấy động, vặn xoắn chung quanh cậu và tản đi như một tấm màn. Cậu thấy con quạ thực sự là một người phụ nữ, một nữ tì với mái tóc đen dài, và hình như cậu biết cô ở đâu đó, ở Winterfell, đúng, chính là đó, giờ cậu đã nhớ ra cô, và sau đó cậu nhận ra mình đang ở Winterfell, ở trên giường - một căn phòng vọng lâu lạnh lẽo nào đó. Người phụ nữ tóc đen kia làm rơi thau nước xuống sàn và chạy xuống cầu thang, hét lớn, "Cậu chủ tỉnh rồi, cậu chủ tỉnh rồi, cậu chủ tỉnh rồi."

Bran sờ trán, giữa hai con mắt. Nơi con quạ mổ cậu vẫn còn đau, nhưng ở đó chẳng có gì, không có máu, không có vết thương. Cậu thấy yếu ớt và chóng mặt. Cậu cố bước khỏi giường, nhưng không thể.

Và rồi có gì đó chuyển động bên cạnh giường, và một cái gì đó nhẹ nhàng đáp xuống chân cậu nhưng cậu không cảm thấy gì. Một đôi mắt vàng nhìn thẳng vào cậu, sáng rực như mặt trời. Cửa sổ mở toang và trong phòng khá lạnh, nhưng hơi ấm từ con sói phủ trùm lấy cậu như chiếc chăn ấm. Bran nhận ra, đó là con sói con của cậu... hoặc đúng không nhỉ? Giờ cu cậu lớn quá. Cậu vươn tay vỗ về nó, tay cậu run rẩy như một chiếc lá.

Khi anh Robb lao vào phòng, thở không ra hơi vì vội vã nhảy cóc trên những bậc thang, con sói tuyết đang liếm mặt Bran. Bran bình tĩnh ngước lên và nói.

"Tên nó là Mùa Hè."

CATELYN

"Chúng ta sẽ tới Vương Đô trong một tiếng nữa."

Catelyn quay người khỏi thành tàu và cố mỉm cười. "Những tay chèo của ông giỏi thật, thưa thuyền trưởng. Mỗi người sẽ được thưởng một con hươu bạc, như một món quà thể hiện lòng biết ơn của tôi."

Thuyền trưởng Moreo Turnitis cúi đâu cám ơn. "Bà quả là hào phóng, thưa phu nhân Stark. Vinh dự được chở một phu nhân cao quý như bà đã là phần thưởng rồi ạ."

"Nhưng họ sẽ nhận được bạc."

Moreo mỉm cười. "Vâng, theo lời phu nhân." Ông ta nói tiếng phổ thông rất trôi chảy, chỉ có chút xíu ngữ điệu vùng Tyrosh. Ông ta kể, mình đã bôn ba trên eo biển suốt ba mươi năm, làm tay chèo, lái tàu, và cuối cùng là thuyền trưởng cho chính những con tàu thương mại của mình. Vũ Công Bão là con tàu thứ tư của ông, và là con tàu nhanh nhất, hai cột buồm với sáu mươi tay chèo.

Khi Catelyn và Ser Rodrik Cassel tới Cảng White sau chuyến hành trình dài phi nước đại xuôi theo dòng sông, bà đã biết chắc chắn rằng đây là con tàu nhanh nhất trên bến. Dân Tyrosh khét tiếng tham lam, còn Ser Rodrik đòi thuê một chiếc thuyền đánh cá rời khỏi quần đảo Three Sisters, nhưng Catelyn khăng khăng muốn thuê thuyền lớn. Thật may mắn vì bà đã quyết định thế. Những cơn gió nghịch thổi suốt trong chuyến hải trình, và nếu không có những tay chèo, họ vẫn còn loanh quanh tại vùng bờ biển Fingers, chứ không phải băng băng tới Vương Đô và kết thúc chuyến hành trình.

Bà nghĩ, đã quá gần rồi. Bên dưới lớp vải băng, những ngón tay của bà vẫn nhoi nhói ở nơi bị dao cứa. Catelyn cảm thấy vết thương đó là hình phạt dành cho bà, và bà không được phép quên. Bà không thể cử động hai ngón tay cuối của bàn tay trái, và những ngón tay khác sẽ không bao giờ còn linh hoạt như trước. Nhưng đó là một cái giá quá nhỏ để đổi lại mạng sống cho Bran.

Ser Rodrik chọn thời khắc đó để xuất hiện trên boong. "Bạn tốt của tôi," Moreo nói qua bộ râu xanh rì rễ đôi. Người Tyrosh thích những màu sắc tươi sáng, thậm chí cả trên lông mày. "Thật mừng khi thấy ngài đã khỏe hơn."

"Vâng," Ser Rodrik đồng tình. "Tôi vẫn chưa muốn chết trong gần hai ngày nay." Ông cúi đầu trước Catelyn. "Chào phu nhân."

Trông ông đã khá hơn, có vẻ gầy hơn trước khi rời Cảng White, nhưng đã trở lại là chính mình. Những cơn gió mạnh từ Vịnh Bite và những con sóng dữ tại eo biển không thích ông, chúng suýt hất văng ông xuống biển khi cơn bão bất ngờ đánh úp họ tại đảo Dragonstone, nhưng bằng cách nào đó ông đã bám chặt vào sợi cáp tới khi ba thủy thủ của Moreo cứu ông và mang ông an toàn trở về khoang tàu.

"Thuyền trưởng vừa nói với tôi rằng cuộc hành trình của chúng ta sắp kết thúc," bà nói.

Ser Rodrik cố nở một nụ cười tươi. "Sớm thế sao?" Ông trông có vẻ kỳ kỳ khi không có bộ ria trắng vĩ đại; không hiểu sao trông ông nhỏ bé hơn, kém dũng mãnh, và già đi chục tuổi. Nhưng lúc ở Vịnh Bite, dường như việc sử dụng dao cạo của thủy thủ để xử lý mấy cái ria đó là đúng, vì chúng bẩn không cứu chữa nổi sau ba lần ông nhoài người trên thành tàu và ói mửa

trong những cơn lốc xoáy.

"Tôi sẽ rời đi để hai người bàn chuyện," Thuyền trưởng Moreo nói rồi cúi đầu rời đi.

Con thuyền lướt trên mặt nước băng băng như một chú chuồn chuồn, những mái chèo giơ lên hạ xuống nhịp nhàng. Ser Rodrik vịn chặt lan can và nhìn về phía bờ biển đang tiến gần trước mắt họ. "Tôi không phải là người cận vệ dũng cảm nhất."

Catelyn chạm vào tay ông. "Chúng ta ở đây, Ser Rodrik, và an toàn. Đó mới là vấn đề chính." Tay bà mò mẫm trong áo choàng, những ngón tay cứng ngắc và vụng về. Con dao vẫn bên người bà. Bà thấy đôi khi mình phải tự chạm vào nó, để trấn an bản thân. "Giờ chúng ta phải tới gặp tướng chỉ huy quân đội của nhà vua, và cầu mong sao chúng ta có thể tin tưởng người này."

"Ser Aron Santagar là người vô tích sự, nhưng trung thực." Bàn tay Rodrik giơ lên mặt vuốt ria, nhưng một lần nữa khi thấy chúng đã biến mất, ông có vẻ hụt hẫng. "Có thể ông ta biết con dao này, đúng... nhưng, thưa phu nhân, từ lúc chúng ta ra khơi, chúng ta đã gặp nguy hiểm rồi. Và sẽ có những người trong triều đình nhận ra bà."

Catelyn mím chặt môi. "Ngón Út" bà lẩm bẩm. Khuôn mặt anh ta hiện lên - khuôn mặt của một cậu bé, dù giờ anh ta không còn nhỏ nữa. Cha anh đã chết vài năm trước, vì thế giờ anh ta là Lãnh chúa Baelish, nhưng họ vẫn gọi anh là Ngón Út. Em trai Edmure của bà đã đặt cho anh ta cái tên đó, rất lâu về trước, hồi còn ở Riverrun. Trang viên khiêm tốn của gia đình họ nằm ở phần nhỏ nhất trên bờ biển Fingers[9], và Petyr là người thấp bé nhẹ cân nhất.

Ser Rodrik húng hắng. "Một khi Lãnh chúa Baelish, à..." Đầu óc ông bối rối tìm một từ phải phép.

Catelyn tế nhị nói. "Anh ấy là người được cha tôi bảo hộ. Chúng tôi cùng nhau lớn lên tại Riverrun. Đối với tôi, anh ta giống một người anh trai, nhưng cảm xúc anh ta dành cho tôi thì... hơn tình anh em. Khi biết tôi sẽ lấy Brandon Stark, Petyr đã thách đấu để có được tôi. Thật điên rồ. Lúc đó Brandon hai mươi, còn Petyr mới chỉ mười lăm. Tôi đã phải cầu xin Brandon tha mạng cho anh ta và ông ấy đã để lại cho anh một vết sẹo. Sau đó cha tôi đuổi anh ta đi. Từ đó tôi chưa gặp lại anh ta lần nào nữa." Bà ngẩng mặt đón những bọt nước, như thể những cơn gió có thể thổi bay ký ức đi. "Anh ấy có viết cho tôi một lá thư sau khi Brandon chết, nhưng tôi đã đốt đi mà không buồn đọc. Lúc đó tôi đã biết Ned sẽ thay anh trai ông ấy lấy tôi."

Những ngón tay của Ser Rodrik một lần nữa lại đưa lên sờ những sợi ria không còn tồn tại. "Ngón Út giờ nằm trong hội đồng."

"Tôi biết anh ấy sẽ giữ vị trí cao " Catelyn nói. "Anh ấy luôn thông minh, kể cả khi còn bé, nhưng thông minh là một chuyện mà khôn ngoan lại là chuyện khác. Tôi đang băn khoăn không biết năm tháng đã làm gì với anh ta."

Trên đầu bà, những hoa tiêu đứng trên cột buồm vui vẻ ca hát. Thuyền trưởng Moreo đi đi lại lên trên khoang, hò hét chỉ huy, và xung quanh họ, tàu Vũ Công Bão trở nên sống động khi Vương Đô đang hiện trước tầm mắt, thấp thoáng trên bạ ngọn đồi.

Catelyn biết, ba trăm năm trước, những ngọn đồi đó phủ kín rừng rậm, chỉ có vài dân chài sống ở bờ biển phía bắc Xoáy Nước Đen, nơi dòng sông sâu, uốn lượn chảy vào biển cả. Sau đó Aegon Đại Đế từ đảo Dragonstone cập bến tới. Chính tại nơi đây quân đội của ngài xuống đất liền, và chính trên ngọn đồi cao nhất kia, ngài đã xây dựng pháo đài đơn sơ đầu tiên từ gỗ và đất.

Giờ theo như Catelyn thấy, thành phố đã che phủ hết bờ biển. Những trang viên, vườn cây

cảnh, kho thóc, những nhà kho tường gạch, những nhà trọ bằng gỗ, những sạp hàng, những quán rượu, nghĩa địa và nhà thổ, tất cả nằm chồng chất lên nhau. Bà có thể nghe thấy tiếng rao bán từ phía chợ cá dù còn ở khá xa. Giữa những tòa nhà là những đại lộ hai bên rợp bóng cây, những con phố cong cong uốn lượn, những con hẻm nhỏ tới nỗi hai người đàn ông không thể sóng bước đi qua. Nằm trên ngọn đồi Visenya là Đại Điện Baelor với bảy ngọn tháp pha lê. Phía bên kia thành phố, trên đồi Rhaenys là những bức tường đen đúa của Dragonpit, mái vòm khổng lồ của nó đã sập đổ thành phế tích, những cánh cửa bằng đồng đã đóng kín cả thế kỷ nay. Đường Sisters chạy ngang qua đó, thẳng tắp như một mũi tên. Tường thành vươn lên từ đằng xa, cao lớn và dũng mãnh.

Hàng trăm bến cảng nằm dọc bờ cảng, và cảng biển thì đầy những tàu bè. Những tàu đánh cá ở khu nước sâu và những con tàu chạy trên sông cứ đến rồi đi, những chiếc phà tấp nập đi lại trên Xoáy Nước Đen, những chiếc tàu thương mại tháo dỡ hàng hóa từ Braavos, Pentos và Lys xuống. Catelyn thấy chiếc thuyền rồng trang trí công phu của hoàng hậu, đang thả neo cạnh con thuyền bắt cá voi to tướng đến từ Cảng Ibben, thân tàu đen màu hắc ín, trong khi ở phía thượng lưu, một tá những con tàu chiến mạ vàng duyên dáng đang nằm nghỉ, cánh buồm xếp lại và những mũi tàu nhọn hoắt bọc sắt nằm phủ bóng lên trên mặt nước.

Và trên tất cả, uy nghiêm đổ bóng xuống từ trên ngọn đồi cao Aegon là Tháp Đỏ; bảy ngọn tháp khổng lồ được bao quanh bởi những thành lũy bằng sắt, những vọng lâu to lớn dữ tợn, những hành lang vòng vèo, những cây cầu cong cong, những trại lính, những nhà ngục và kho lương, trên tường thành rải rác những trạm chốt của các cung thủ, tất cả đều được xây từ đá màu đỏ nhạt. Aegon Đại Đế đã chỉ huy xây dựng. Con trai ngài Maegor Bạo Chúa đã chứng kiến nó hoàn tất. Sau đó hắn đã chém đầu tất cả thợ đá, thợ mộc và thợ xây dựng làm việc tại đó. Hắn đã thề, chỉ có dòng dõi rồng thiêng mới được biết những bí mật về pháo đài mà các Chúa Rồng đã xây nên.

Nhưng giờ những lá cờ xí tung bay trên thành lũy là những lá cờ màu vàng kim, chứ không phải màu đen, và tại nơi con rồng ba đầu từng khạc ra lửa, giờ là tượng con hươu đội vương miện đang nhảy lên - biểu tượng của nhà Baratheon.

Con thuyền thiên nga với cột buồm cao ngất tới từ Đảo Summer đang rời bến với những cánh buồm trắng no gió. Vũ Công Bão lướt ngang qua, từ từ cập bến.

“Thưa phu nhân,” Ser Rodrik nói, “trong khi nằm nghỉ, tôi đã nghĩ rất kỹ về tiến trình an toàn nhất. Ta không được vào lâu đài. Tôi sẽ thay lệnh bà vào và đưa Ser Aron tới gặp bà tại nơi an toàn.”

Bà nhìn người hiệp sĩ già khi con tàu gần vào cảng. Moreo đang hò hét bằng tiếng Valyria tục tĩu của những Thành Phố Tự Trị. “Như vậy ông cũng sẽ gặp nguy hiểm như tôi.”

Ser Rodrik mỉm cười. “Tôi không nghĩ vậy. Tôi đã nhìn bóng mình trên mặt nước và hầu như chẳng nhận ra mình. Mẹ tôi là người cuối cùng thấy tôi không có ria, và bà đã mất từ bốn mươi năm trước. Tôi tin rằng tôi sẽ an toàn, thưa phu nhân.”

Moreo hò hét chỉ huy. Sáu mươi mái chèo như một, đồng thời rút lên khỏi mặt nước, sau đó đổi chiều khỏa nước. Con thuyền chậm lại. Một tiếng hét nữa vang lên. Những mái chèo thụt vào khoang. Khi thuyền tiến vào vũng cạn, những thủy thủ người Tyrosh nhảy xuống để cột thuyền lại. Moreo vội vàng bước lên, cười toe toét. “Đã tới Vương Đô, thưa phu nhân, đúng theo lời phu nhân yêu cầu, và không bao giờ có một con tàu nào có thể nhanh nhẹn và an toàn bằng con tàu này. Bà có cần người giúp đỡ mang đồ tới lâu đài không?”

“Chúng tôi sẽ không vào lâu đài. Có lẽ ông có thể gợi ý cho chúng tôi một quán trọ, một nơi nào đó sạch sẽ, thoải mái và không quá xa dòng sông.”

Người Tyrosh đó gãi bộ râu xanh lè rẽ đôi. “Cũng được. Tôi biết vài nơi có thể phù hợp với yêu cầu của bà. Nhưng đầu tiên, có thể tôi hơi lỗ mãng khi yêu cầu một nửa số tiền chúng ta đã thỏa thuận. Và tất nhiên cả số bạc thưởng thêm mà phu nhân đã tốt bụng hứa tặng. Tôi nhớ là sáu mươi con hươu.”

“Cho những tay chèo,” Catelyn nhắc nhở.

“Ồ, tất nhiên rồi,” Moreo nói. “Mặc dù có lẽ tôi sẽ giữ chúng cho tới khi chúng tôi trở về Tyrosh. Đó là vì lợi ích của vợ con họ. Nếu bà đưa bạc cho họ tại đây, thưa phu nhân, họ sẽ đánh bạc hết hoặc phung phí cho một đêm vui vẻ.”

“Họ còn có thế bỏ tiền vào những thứ tồi tệ hơn,” Ser Rodrik nói. “Mùa đông đang tới.”

“Một người đàn ông phải tự mình định liệu chuyện của mình,” Catelyn nói. “Họ kiếm được bạc. Họ dùng tiền thế nào không phải chuyện của tôi.”

“Theo ý bà, thưa phu nhân,” Moreo đáp lại, cúi đầu và mỉm cười.

Để cho chắc chắn, Catelyn tự mình trả tiền cho các tay chèo, mỗi người một con hươu, và một đồng cho hai người giúp họ vác đồ suốt nửa đường lên đồi Visenya, tới quán trọ mà Moreo đã giới thiệu. Đó là một nơi cũ kỹ trong hẻm Eel. Bà chủ nơi này là một bà già khó tính với đôi mắt lác, nhìn họ với vẻ nghi ngờ và cắn đồng tiền mà Catelyn đưa để chắc đó là tiền thật. Nhưng những căn phòng ở đây lại khá rộng rãi và thoáng mát, và Moreo thề rằng món súp cá của bà ta là món súp thơm ngon nhất trong khắp Bảy Phụ Quốc. Tuyệt nhất là, bà ta không quan tâm tới tên họ.

“Theo tôi nghĩ lệnh bà nên tránh xa phòng sinh hoạt chung,” Ser Rodrik nói, sau khi đã sắp xếp đâu vào đấy. “Thậm chí cả ở những nơi thế này, không ai có thể biết trước ai đang theo dõi mình.” Ông mặc áo giáp xích, mang theo dao găm, trường kiếm bên dưới áo choàng đen có mũ trùm che mặt. “Tôi sẽ trở về trước khi đêm xuống, cùng Ser Aron,” ông hứa. “Giờ lệnh bà nên nghỉ ngơi thôi.”

Catelyn đã thấm mệt. Chuyến hải trình quá dài và mệt mỏi, mà bà lại không còn trẻ. Cửa sổ phòng bà nhìn ra con hẻm và những mái nhà, và xa xa là Xoáy Nước Đen. Bà quan sát Ser Rodrik rời đi, sải bước vững chắc qua những con phố đông đúc cho tới khi ông mất dạng trong đám đông, sau đó bà quyết định nghe theo lời ông. Cái giường trải cỏ cứng ngắc thay cho lông ngỗng, nhưng bà không hề thấy khó ngủ chút nào.

Bà tỉnh giấc vì tiếng gõ cửa.

Catelyn lập tức ngồi dậy. Bên ngoài cửa sổ, những mái nhà của Vương Đô nhuộm đỏ ánh trời chiều. Bà đã ngủ lâu hơn dự tính. Có tiếng gõ thùng thùng lên cánh cửa và một giọng nói cất lên, “Nhân danh đức vua, mở cửa ra.”

“Đợi một chút,” bà nói vọng ra rồi cuốn mình trong áo choàng. Con dao găm nằm trên bàn đầu giường. Bà vồ lấy nó trước khi mở cánh cửa gỗ nặng nề.

Những người đàn ông lao vào phòng mặc áo giáp xích đen và áo choàng vàng kim của Đội Lính Gác. Tay chỉ huy cười khi nhìn thấy con dao trên tay bà và nói, “Không cần tới nó đâu, phu nhân. Chúng tôi tới đưa lệnh bà về lâu đài.”

“Ai ra lệnh?” bà nói.

Hắn ta đưa bà một dải ruy-băng. Catelyn thấy hơi thở nghẹn lại nơi cổ họng. Trên đó có dấu triện hình chim nhại, trên sáp xám. “Petyr,” bà nói. Quá sớm. Điều gì đó đã xảy ra với Ser

Rodrik. Bà nhìn người chỉ huy lần nữa. "Anh biết tôi là ai không?"

"Không, thưa lệnh bà," hắn nói. "Chủ nhân Ngón Út của chúng tôi chỉ lệnh đưa bà tới gặp ngài, và lệnh bà sẽ không bị đối xử tệ."

Catelyn gật đầu. "Anh có thể ra ngoài đợi trong khi tôi thay đồ."

Bà rửa tay trong chậu và dùng khăn vải lanh lau tay. Những ngón tay bà cứng đơ và ngượng nghịu khi thắt dây áo lót và buộc chiếc áo choàng màu xám buồn tẻ quanh cổ. Sao Ngón Út biết bà ở đây? Ser Rodrik sẽ không bao giờ nói cho cậu ta biết. Ông có thể đã già, nhưng lại là người ương ngạnh và hết sức trung thành. Hay là họ đã tới quá muộn và nhà Lannister đã tới Vương Đô trước rồi? Không, nếu đúng là vậy, Ned phải có mặt tại đây, và chắc chắn ông sẽ tới gặp bà. Làm sao mà...?

Sau đó bà nghĩ tới Moreo. Người Tyrosh đó biết họ là ai và họ ở đâu, quỷ tha ma bắt hắn đi. Bà hy vọng hắn đã có được một món hời vì thông tin này.

Họ mang tới một con ngựa cho bà. Đường phố đã lên đèn khi họ rời đi, Catelyn có thể cảm nhận những ánh mắt đang dõi theo bà và đám lính gác mặc áo choàng vàng kim bao vây xung quanh hộ tống. Khi họ tới Tháp Đỏ, khung lưới sắt đã bị hạ xuống và cánh cổng lớn đã khóa, nhưng những cửa sổ của lâu đài vẫn sống động với những ánh sáng chập chờn. Những tay lính gác xuống ngựa ở bên ngoài tường thành và đưa bà đi qua cánh cửa hậu nhỏ, sau đó lên những bậc thang dài bất tận dẫn lên một ngọn tháp.

Anh ta ngồi một mình trong phòng, trước một cái bàn gỗ nặng nề, đặt một ngọn đèn dầu bên cạnh trong khi đang viết lách. Khi họ đưa bà vào, anh ta ngước lên nhìn và bình thản nói.

"Cat, vì sao em lại tới đây theo cái kiểu này?"

Anh ta đứng dậy và sống sượng ra hiệu với lính gác. "Đi ra đi," mấy tên lính rời đi. "Anh tin em đã không bị đối xử tệ bạc gì," anh ta nói sau khi họ rời đi. "Anh đã ra chỉ thị rõ ràng rồi." Anh ta để ý tới bàn tay đang bị băng. "Tay em..."

Catelyn bỏ qua câu hỏi đầy hàm ý đó. "Em không quen bị người khác triệu tập tới như một nữ hầu," bà lạnh lùng nói. "Dù là một đứa nhỏ thì anh vẫn phải biết thế nào là lịch sự chứ."

"Anh đã làm em giận. Anh không cố ý." Anh ta có vẻ hối lỗi. Cái nhìn đó khiến Catelyn nhớ tới một ký ức xa xưa. Anh ta từng là một đứa trẻ láu cá, nhưng mỗi khi phạm sai lầm lại luôn tỏ vẻ ăn năn; đó là một năng khiếu. Năm tháng không làm cho anh thay đổi nhiều. Petyr từng là một cậu nhóc nhỏ con, thấp hơn Catelyn, gầy hơn và nhanh nhẹn hơn, nhưng vẫn có những đường nét góc cạnh cùng đôi mắt xám biết cười y nguyên như trong ký ức của bà. Giờ anh ta nuôi một chỏm râu nhỏ, và trên mái tóc đen đã điểm vài sợi bạc, và dù đã ba mươi tuổi nhưng anh vẫn có cái gì đó rụt rè. Những đường nét của anh khá ăn khớp với con chim nhại bằng bạc trên áo khoác. Từ khi còn là một đứa trẻ, anh đã luôn thích đồ bạc.

"Sao anh biết em ở trong thành phố?" bà hỏi.

"Có chuyện gì mà Lãnh chúa Varys lại không biết," Petyr nói cùng một nụ cười ranh mãnh. "Ông ấy sẽ sớm tới gặp chúng ta thôi, nhưng anh muốn một mình gặp em đã. Đã quá lâu rồi Cat. Bao năm rồi nhỉ?"

Catelyn bỏ qua sự thân thiết này. Có những vấn đề quan trọng hơn. "Vậy là gián điệp của Nhà vua đã tìm thấy em."

Ngón Út cau mày. "Em không nên gọi ông ta bằng cái tên đó. Ông ấy là một người khá nhạy

cảm. Anh nghĩ do ông ấy là thái giám. Không chuyện gì xảy ra trong thành phố mà Varys không biết. Thi thoảng ông ta còn biết trước khi chúng xảy ra. Ở đâu ông ấy cũng có tình báo. Ông ta gọi họ là những con chim nhỏ. Một trong những con chim nhỏ đó đã báo về chuyến viếng thăm của em. Tạ ơn chúa, Varys đã báo cho anh biết trước."

"Sao lại là anh?"

Anh nhún vai. "Sao lại không thể là anh? Anh là quan đại tư đồ[10], là thành viên hội đồng của nhà vua. Selmy và Lãnh chúa Renly đã xuống phía bắc để gặp Robert, còn Lãnh chúa Stannis đã tới đảo Dragonstone, ở đây chỉ còn lại Maester Pycelle và anh. Anh là sự lựa chọn hiển nhiên. Varys biết anh luôn là bạn của cô em gái Lysa của em."

"Vậy Varys có biết về..."

"Lãnh chúa Varys biết mọi điều... trừ lý do em tới đây." Anh ta nhướng mày. "Sao em ở đây?"

"Nếu một người vợ muốn bên cạnh chồng, và một người mẹ muốn ở gần con gái mình, ai dám bảo bà ta không được tới?"

Ngón Út cười lớn. "Ồ, tốt lắm, nhưng đừng mong anh tin. Anh biết em quá rõ. Châm ngôn của nhà Tully là gì nhỉ?"

Cổ họng bà khô khốc. "Gia đình, Nhiệm vụ, Danh dự." Bà ngượng nghịu nhắc. Anh ta hiểu bà quá rõ.

"Gia đình, Nhiệm vụ, Danh dự," anh ta nhại lại. "Tất cả những điều đó bó buộc em ở lại Winterfell, ở nơi Quân sư của chúng ta đã để em lại. Không, phu nhân yêu quý, có điều gì đó đã xảy ra. Chuyến viếng thăm đột ngột của em chứng tỏ có một sự việc cấp bách nào đấy. Làm ơn hãy để anh giúp. Những người bạn cũ sẽ không bao giờ từ chối." Có tiếng gõ cửa khe khẽ. "Mời vào," Ngón Út nói.

Người đàn ông bước vào khá mập mạp, sực nức mùi nước hoa, phấn son trát đầy mặt, và nhẵn nhụi như một quả trứng. Ông ta mặc áo gi-lê dệt sợi vàng bên ngoài lễ phục rộng rãi bằng lụa tím, và chân đi đôi dép mũi nhọn bằng nhung mềm. "Phu nhân Stark," ông ta nói, và nắm lấy tay bà bằng cả hai tay, "thật mừng khi được gặp lại lệnh bà sau từng đó năm."

Da dẻ ông ta thật mềm mịn, còn hơi thở có mùi hoa đinh tử hương. "Ồ, đôi bàn tay tội nghiệp của lệnh bà. Bà tự làm mình bỏng sao, phu nhân? Những ngón tay này thật tinh tế... Maester Pycelle tốt bụng của chúng ta có làm một loại thuốc mỡ rất tốt, tôi tặng bà một lọ nhé?"

Catelyn rút tay lại. "Cám ơn Lãnh chúa, nhưng Maester Luwin của chúng tôi đã xem qua vết thương cho tôi rồi."

Varys lắc đầu. "Tôi rất buồn khi nghe tin về con trai bà. Và thằng bé còn quá nhỏ. Thần thánh thật độc ác."

"Chúng tôi đồng ý với ông về điều đó, Lãnh chúa Varys," bà nói. Danh hiệu này chỉ là mang tính danh dự, vì ông ta là thành viên của hội đồng; Varys chỉ là một quan mật vụ, không phải chủ nhân của ai ngoài các tình báo viên của mình.

Viên thái giám xòe bàn tay mềm mịn. "Tôi hy vọng mọi chuyện sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn, thưa phu nhân. Tôi vô cùng kính trọng chồng bà, quân sư mới của chúng ta, và tôi biết chúng ta đều yêu mến Vua Robert."

“Đúng,” bà buộc phải đồng tình. “Chắc chắn rồi.”

“Làm gì có vị vua nào được lòng người như Robert của chúng ta,” Ngón Út hài hước nói kèm một nụ cười ranh mãnh. “Ít nhất là theo những gì Lãnh chúa Varys nghe được.”

“Một quý bà tốt bụng,” Varys nói với sự quan tâm sâu sắc. “Thành Phố Tự Trị có những thầy thuốc kì tài. Chỉ cần bà nói một tiếng, tôi sẽ phái một người tới chữa trị cho Bran yêu mến của bà.”

“Maester Luwin đã làm tất cả những gì cần thiết cho Bran,” bà nói. Bà sẽ không nói thêm điều gì về Bran, không phải ở đây, không phải với những người này. Bà không tin Ngón Út, và chẳng có chút niềm tin nào nơi Varys. Bà sẽ không để họ nhìn thấy nỗi buồn của bà. “Lãnh chúa Baelish nói với tôi rằng tôi phải cảm ơn ông vì đã mang tôi tới đây.”

Varys cười khúc khích như một cô gái. “Ồ, đúng rồi. Tôi đoán tôi là kẻ mang tội. Tôi mong lệnh bà sẽ tha thứ cho tôi, thưa phu nhân tốt bụng.” Ông ta tự mình ngồi xuống và đan chéo hai tay vào nhau. “Tôi tự hỏi liệu có vấn đề gì không nếu bà đưa chúng tôi xem con dao?”

Catelyn Stark nhìn viên thái giám với vẻ khó tin đến choáng váng. Bà sợ hãi nghĩ, ông ta là một gián điệp, một thầy bùa hoặc có khi còn tệ hơn. Ông ta biết những thứ không ai có thể biết, trừ khi... “Ông đã làm gì với Ser Rodrik?” bà hỏi.

Ngón Út không hiểu. “Tôi cảm thấy như một hiệp sĩ ra trận không mang theo cây thương rồi. Chúng ta đang nói tới con dao nào? Ser Rodrik là ai?”

“Ser Rodrik là thầy dạy kiếm của Winterfell.” Varys nói cho cậu ta hay. “Tôi đảm bảo, thưa Phu nhân Stark, chúng tôi không làm gì người hiệp sĩ tốt bụng đó cả. Đúng là chiều nay ông ấy có tới đây. Ông ấy tới gặp Ser Aron Santagar trong kho vũ khí, và họ nói về một con dao găm nào đó. Đến chiều, họ cùng nhau rời lâu đài và đi về cái nhà trọ dơ dáy khủng khiếp mà lệnh bà đang ở. Họ vẫn ở đó, uống rượu trong phòng sinh hoạt chung, đợi bà trở về. Ser Rodrik rất buồn vì lệnh bà đã đi mất.”

“Sao mà ông biết được?”

“Tin tức từ những chú chim nhỏ,” Varys mỉm cười nói. “Tôi biết nhiều thứ, thưa quý bà xinh đẹp. Đó là nhiệm vụ của tôi.” Ông ta nhún vai. “Bà cầm theo con dao đó, đúng không?”

Catelyn lôi nó ra khỏi áo choàng và ném xuống cái bàn trước mặt ông ta. “Đây. Có lẽ những con chim nhỏ của ông cũng thì thầm cả tên người sở hữu nó.”

Varys nâng con dao lên với sự duyên dáng quá thể và lướt ngón cái trên lưỡi dao. Máu ứa ra, và ông ta ré lên rồi thả con dao xuống bàn.

“Cẩn thận,” Catelyn nói, “nó sắc lắm.”

“Không gì có thể sắc bằng lưỡi thép Valyria.” Ngón Út nói khi Varys mút ngón tay cái và nhìn Catelyn với bộ mặt sưng sỉa trách móc. Ngón Út nhẹ nhàng nhấc con dao lên, kiểm tra cán dao. Anh tung nó lên rồi tóm lại bằng tay kia. “Cân bằng tốt làm sao. Lý do của chuyến viếng thăm này là tìm chủ sở hữu của nó? Em không cần tìm Ser Aron làm gì, phu nhân yêu quý. Em nên tới gặp anh.”

“Và nếu em đã tới,” bà nói, “anh sẽ nói gì cho em nào?”

“Anh sẽ nói cho em biết rằng ở Vương Đô chỉ có duy nhất một con dao thế này,” Anh ta nắm lấy lưỡi dao bằng ngón trỏ và ngón cái, giơ nó về phía sau, phi dao bằng cú lắc cổ tay rất nghề. Nó cắm sâu vào lớp cửa gỗ sồi, rung bần bật. “Là của anh.”

“Của anh?” Không thể hiểu nổi. Petyr không hề tới Winterfell.

“Cho tới cuộc đấu thương ngựa nhân sinh nhật hoàng tử Joffrey,” anh ta nói, đi sải bước tới bên kia phòng, rút con dao ra khỏi thớ gỗ. “Anh cũng như một nửa triều thần đã cá Ser Jaime thắng.” Nụ cười ngượng ngùng của Petyr khiến anh một lần nữa trở về thời niên thiếu. “Khi Loras Tyrell hạ gục ngài ta, rất nhiều người trong số tụi anh trở nên tay trắng. Ser Jaime đã thua mất một trăm rồng vàng, hoàng hậu mất mặt dây chuyền ngọc lục bảo, và anh mất con dao. Hoàng hậu đã lấy lại được mặt dây chuyền ngọc lục bảo, nhưng người chiến thắng đã giữ hết những cái còn lại.”

“Ai?” Catelyn hỏi, mồm khô khốc vì sự hãi. Những ngón tay của bà nhói đau vì nỗi đau trong kí ức.

“Quỷ Lùn,” Ngón út nói khi Lãnh chúa Varys quan sát nét mặt bà. “Tyrion Lannister.”

JON

Những thanh kiếm rộn rã vang lên thành điệu hát trên sân tập.

Bên dưới lớp áo len đen, da thuộc và lớp áo giáp, mồ hôi chảy thành từng dòng lạnh lẽo trên da Jon khi cậu xông lên. Grenn sảy chân lùi lại, lúng túng đỡ đòn. Khi hắn ta giơ kiếm lên, Jon cúi xuống quét trúng đùi hắn, khiến hắn loạng choạng. Cú bổ xuống của Grenn bị Jon phản đòn làm móp mũ trụ của hắn. Khi hắn cố đánh tạt ngang, Jon gạt lưỡi kiếm kia sang một bên và dùng giáp tay đập vào ngực đối thủ. Grenn mất thăng bằng và ngã huỵch xuống tuyết. Jon tước vũ khí cậu kia bằng một nhát chọc vào cổ tay khiến cậu ta rú lên đau đớn.

"Đủ rồi!" giọng của Ser Alliser Thorne sắc như lưỡi thép Valyria.

Grenn ôm lấy tay. "Tên con hoang kia đánh gẫy cổ tay tôi rồi."

"Tên con hoang đó đã cắt đứt khoeo chân cậu, mở toang cái sọ rỗng của cậu và cắt đứt một bàn tay của cậu. Hoặc đúng là như thế, nếu như kiếm sắc. May cho cậu là Đội Tuần Đêm cần cả những cậu nhóc coi ngựa cũng như những chiến binh." Ser Alliser vẫy tay với Jeren và Toad. "Kéo con bò rừng này đứng lên, hắn ta phải lo tang ma chứ nhỉ."

Jon tháo mũ trụ khi những cậu nhóc khác kéo Grenn đứng dậy. Không khí buổi sáng lạnh cóng mơn trớn khuôn mặt cậu mới tuyệt làm sao. Cậu chống kiếm, hít thật sâu và tự cho mình một khoảnh khắc tận hưởng hương vị chiến thắng.

"Đó là một thanh trường kiếm, không phải ba toong của mấy cụ già," Ser Alliser xẵng giọng nói. "Hay chân cậu bị đau hả, Lãnh chúa Snow?"

Jon ghét cái tên đó, cái tên móc máy mà Ser Alliser đã dành cho cậu ngay từ ngày đầu tiên cậu tới tập kiếm. Những cậu nhóc khác cũng a dua, và giờ cậu nghe thấy cái tên đó ở mọi nơi. Cậu tra thanh trường kiếm vào vỏ. "Không," cậu trả lời.

Thorne sải bước tới chỗ cậu, áo choàng da đen thô cứng loạt xoạt theo bước chân ông, một người đàn ông chắc nịch, khoảng năm mươi tuổi, gầy gò và khó tính, với mái tóc đen đã điểm bạc và đôi mắt như hai hạt mã não. "Vậy sự thật là gì," ông ta hỏi.

"Tôi mệt," Jon thừa nhận. Tay cậu đau vì sức nặng của thanh trường kiếm, và cậu đã bắt đầu cảm nhận được những vết bầm tím do trận đấu gây ra.

"Cậu yếu đuối quá đấy."

"Tôi đã thắng."

"Không. Là Bò Rừng thua."

Một cậu nhóc cười khẩy. Jon biết tốt hơn hết là nên ngậm miệng lại. Cậu đã đánh bại tất cả những người Ser Alliser cử ra, nhưng chẳng nhận được gì. Thầy dạy kiếm này chỉ biết nhạo báng. Jon cho là Thorne ghét cậu; tất nhiên, ông ta còn ghét mấy tên nhóc kia hơn.

"Chỉ có thế," Thorne nói với tất cả. "Tôi chỉ có thể chịu nổi từng ấy trong một ngày thôi. Nếu như Ngoại Nhân tới đối đầu với chúng ta, tôi cầu cho chúng có cung thủ, vì hầu hết các cậu chỉ hợp làm bia đỡ đạn thôi."

Jon lẳng lặng theo sau những người khác về kho vũ khí. Nhóm luyện tập cùng cậu gồm gần hai mươi người, nhưng cậu không thể chơi với một ai. Hầu hết đều là những người đã ở Đội Tuần Đêm một hai năm, nhưng khả năng đấm đá không bằng một nửa Robb, dù mới mười bốn. Dareon nhanh nhẹn nhưng sợ dính đòn. Pyp dùng kiếm như dùng dao găm, Jeren yếu ớt như một bé gái, còn Grenn thì chậm chạp và vụng về. Những cú đánh của Halder thường vô cùng hung bạo, nhưng hắn dễ bị đối phương lừa đòn. Càng ở lâu với họ, cậu càng chán ghét họ.

Vào tới bên trong, Jon treo kiếm lên cái móc trên tường đá, lờ tịt những người xung quanh. Cậu lần lượt tháo áo giáp, áo da, và áo len ướt sũng mồ hôi. Than đỏ rực trong lò đặt ở hai bên căn phòng dài, nhưng Jon vẫn run lẩy bẩy. Ở nơi này cái lạnh luôn vương vất bên cậu. Chỉ trong vài năm nữa thôi cậu sẽ quên mất thế nào là ấm áp.

Khi cởi bộ đồ đen thô ráp vẫn mặc hàng ngày, cậu đột nhiên thấy kiệt sức. Cậu ngồi trên ghế, những ngón tay lóng ngóng tháo áo choàng. Thật lạnh, cậu nhớ tới những căn phòng ấm áp của Winterfell, nơi nước nóng chạy trong tường tựa như máu chảy trong cơ thể. Ít khi người ta tìm được sự ấm áp tại Hắc Thành; những bức tường ở đây luôn lạnh lẽo, con người còn lạnh lẽo hơn.

Không ai từng nói cho cậu biết Đội Tuần Đêm lại giống thế này; không ai trừ Tyrion Lannister. Gã lùn đã nói cho cậu biết sự thực trên đường lên phương bắc, nhưng lúc đó thì đã quá muộn. Jon tự hỏi liệu cha có biết Tường Thành thế nào không. Chắc chắn ông phải biết, cậu nghĩ; nhưng điều đó còn làm cậu tổn thương hơn.

Kể cả chú cậu cũng bỏ rơi cậu tại nơi lạnh lẽo tận cùng thế giới này. Ở nơi đây, người chú Benjen Stark vui vẻ đã trở thành một con người khác. Chú là đội trưởng đội Biệt Kích, và ông dành cả ngày lẫn đêm cùng với tướng Mormont, Maester Aemon và những sĩ quan cấp cao khác, trong khi Jon bị quẳng cho ông thầy dạy kiếm cục cằn Ser Alliser Thorne.

Ba ngày sau khi họ tới, Jon đã nghe được rằng chú Benjen Stark đã dẫn một nhóm nửa tá người đi vào rừng ma. Đêm đó cậu đã lao vào sảnh sinh hoạt chung lớn được dựng bằng gỗ và đòi đi cùng. Chú Benjen từ chối thẳng thừng. "Đây không phải Winterfell," ông nói trong khi tiếp tục cắt miếng thịt bằng dĩa và dao. "Ở Tường Thành, một người chỉ có được cái người đó kiếm được. Cháu không phải lính biệt kích, Jon, chỉ là một cậu nhóc non nớt vẫn còn ám hương vị mùa hè."

Jon ngu ngốc cãi lại. "Cháu sẽ tròn mười lăm vào sinh nhật," cậu nói. "Gần là một người trưởng thành."

Chú Benjen Stark nhíu mày. "Cháu vẫn là một đứa bé, và mãi là một đứa bé cho tới khi Ser Alliser nói cháu phù hợp làm một người của Đội Tuần Đêm. Nếu cháu nghĩ dòng máu Stark trong cháu sẽ giúp cháu được ưu ái, cháu nhầm rồi. Chúng ta sẽ bỏ qua thân thế gia đình của mình một khi đã thề trung thành. Cha cháu luôn nằm trong trái tim ta, nhưng giờ những người này mới là anh em của ta." Ông dùng con dao chỉ vào những người xung quanh, tất cả đều lạnh lùng cứng đờ trong bộ đồ đen.

Jon thức dậy vào bình minh ngày hôm sau và nhìn chú mình ra đi. Một trong những lính biệt kích của ông, một người đàn ông to lớn xấu xí, đang hát một khúc ca tục tĩu khi ngồi lên lưng ngựa, hơi thở phả ra hòa vào không khí lạnh giá của ban sáng. Ben Stark cười vì điều đó nhưng không hề cười với đứa cháu. "Ta phải nói không với cháu bao nhiêu lần đây, Jon? Chúng ta sẽ nói chuyện sau khi ta trở về."

Khi quan sát người chú dắt con ngựa đi qua đường hầm, Jon đã nhớ lại những điều Tyrion Lannister nói với cậu trên vương lộ, đầu óc cậu váng vất hình ảnh Ben Stark sẽ chết, máu thấm đỏ tuyết. Ý nghĩ đó khiến cậu phát bệnh. Cậu đang trở thành cái gì đây?

Sau đó cậu tìm thấy Bóng Ma đang một mình trong phòng cậu, cuộn mình vùi mặt trong bộ lông trắng dày dặn.

Nếu cậu phải ở một mình, cậu sẽ sống cô độc. Hắc Thành không có rừng thiêng, chỉ có một điện thờ nhỏ và một thầy tu nát rượu, nhưng Jon tự thấy mình không thể nào cầu khẩn bất cứ một vị thần nào, dù mới dù cũ. Nếu họ có thật, cậu nghĩ, họ cũng độc ác và lạnh ngắt hệt như mùa đông.

Cậu nhớ những người anh em thực sự của mình: Rickon nhỏ bé, với đôi mắt sáng lấp lánh khi đòi kẹo; Robb, đối thủ, người bạn thân nhất và người đồng hành trung thành; Bran, cứng đầu và tọc mạch, luôn muốn đi theo và cùng Jon và Robb làm bất cứ việc gì họ đang làm. Cậu nhớ những cô em gái, kể cả Sansa, người chưa bao giờ gọi cậu bằng cái tên gì khác ngoài "anh trai cùng cha khác mẹ của tôi" từ khi cô đủ lớn để hiểu con hoang là gì. Và Arya... cậu nhớ cô bé còn hơn nhớ Robb, gầy gò nhỏ bé, với đầu gội lúc nào cũng xước xát, với mái tóc rối bù và quần áo rách, rất hung dữ và ngang ngạnh. Arya dường như chưa bao giờ thích nghi nổi, không hơn gì cậu... nhưng cô bé luôn làm Jon mỉm cười. Cậu có thể đánh đổi mọi thứ để có cô em bên cạnh, để vò rối mái tóc cô bé một lần nữa và nhìn cô em nhăn mặt, biết trước mọi điều cậu muốn nói.

"Mày làm gẫy tay tao, thằng con hoang."

Jon nhướng mắt về phía giọng nói cộc lốc kia. Grenn lù lù đứng đó, cổ gân lên và mắt vằn đỏ, với ba người bạn đi cùng. Cậu biết Todder, thằng nhóc lùn xủn xấu xí có giọng nói khó nghe. Những lính mới gọi cậu ta là Toad. Jon nhớ, hai cậu kia đi cùng Yoren tới phương bắc, đó là những kẻ hiếp dâm bị bắt ở đảo Fingers. Cậu đã quên mất tên họ. Cậu chẳng thèm nói chuyện vì chúng là những kẻ cục súc và côn đồ, không hề có một chút tự trọng nào.

Jon đứng lên. "Tao sẽ bẻ gẫy tay còn lại hộ mày nếu mày nhờ vả tử tế." Grenn mười sáu tuổi và cao hơn Jon một cái đầu. Cả bốn tên kia đều to lớn hơn Jon nhưng chúng chẳng làm cậu sợ. Cậu đã đánh bại từng người một ở sân tập.

"Cũng có thể bọn tao sẽ bẻ gãy tay mày," một trong những tay hiếp dâm nói.

"Thử xem." Jon với lấy thanh kiếm, nhưng một trong số chúng đã nắm lấy tay cậu và vặn ra sau lưng.

"Chính mày làm bọn ta xấu mặt," Toad phàn nàn.

"Mày đã tệ hại từ trước khi tao gặp mày rồi," Jon nói. Tên nhóc đang nắm tay cậu giật mạnh. Cơn đau chạy dọc người, nhưng Jon không kêu một tiếng.

Toad tiến tới gần hơn. "Tay tiểu quý tộc này cũng dẻo miệng nhỉ," hắn nói. Mắt hắn như mắt lợn, sáng nhưng ti hí. "Đó là miệng lưỡi của mẹ mày hả, con hoang? Bà ta làm gì, điếm chăng? Nói cho tụi tao biết tên mụ ta xem nào. Có khi tao ngủ với mụ ta một hai lần rồi cũng nên." Hắn cười lớn.

Jon vặn vẹo như một con lươn và dậm mạnh lên mu bàn chân thằng nhóc đang giữ cậu. Đột nhiên có tiếng gào đau đớn, còn cậu đã tự do. Cậu lao vào phía Toad, đánh hắn ngã lộn qua ghế, rồi cậu ngồi lên ngực hắn, dùng hai tay bóp chặt cổ hắn, đập đầu hắn rầm rầm xuống đất.

Hai kẻ tới từ Đảo Fingers lôi cậu ra ném xuống đất. Grenn bắt đầu đá cậu. Jon đang lăn người tránh những cú đánh thì một giọng nói oang oang vang lên trong kho vũ khí ẩm đạm.

"DỪNG LẠI! NGAY!"

Jon đứng dậy. Bác Donal Noye trợn mắt nhìn chúng. "Đánh đấm thì ra sân mà đánh," sĩ quan

phụ trách vũ khí nói. “Tranh cãi gì thì cũng tránh xa kho vũ khí của ta ra, hoặc không thì đánh với ta này. Mấy cậu sẽ không thích đâu.”

Toad ngồi trên nền nhà, thận trọng sờ sau gáy. Tay hắn dính đầy máu. “Nó định giết tôi.”

“Đúng ạ. Tôi đã chứng kiến,” một trong những kẻ hiếp dâm nói thêm vào.

“Hắn làm gẫy tay tôi,” Grenn lại nói, giơ tay ra cho bác Noye xem.

Sĩ quan phụ trách vũ khí nhìn cổ tay được đưa ra với các liếc xéo. “Một vết bầm. Có thể là bong gân. Maester Aemon sẽ cho cậu thuốc mỡ. Todder, đi tìm ông ấy đi, cậu cần chăm sóc cho cái đầu của mình. Tất cả còn lại, trở về phòng. Không phải cậu, Snow. Cậu ở lại.”

Jon nặng nề ngồi trên băng ghế gỗ dài trong khi những người khát rời đi, chúng nhìn cậu như ngầm cảnh cáo chúng sẽ trả thù. Tay cậu đang căng lên.

“Đội Tuần Đêm cần tất cả nhân lực có thể có,” Bác Donal Noye nói khi họ chỉ còn một mình. “Tất cả những kẻ như Toad. Cậu sẽ không dành được chút danh dự nào nếu giết hắn.”

Cơn giận của Jon lóe lên. “Hắn nói mẹ tôi là...”

“... một con điếm. Tôi nghe rồi. Thế thì sao?”

“Lãnh chúa Eddard Stark không phải loại người đi ngủ với điếm,” Jon lạnh lùng nói. “Danh dự của ông ấy...”

“... không ngăn ông ấy làm cha một đứa con hoang. Đúng không?”

Jon lạnh lùng vì giận dữ. “Tôi đi được chưa?”

“Cậu sẽ đi khi tôi cho phép.”

Jon rầu rĩ nhìn khói bốc lên từ lò than, tới khi Noye nắm lấy cằm cậu, những ngón tay dày thô ráp quay đầu cậu lại. “Nhóc, nhìn vào ta khi ta nói chuyện với cậu.”

Jon đưa mắt nhìn. Viên sĩ quan phụ trách vũ khí có bộ ngực và cái bụng như một thùng rượu. Mũi to và tẹt dí. Ống tay áo bên trái của chiếc áo len đen bị cố định tại vai bằng một cái ghim bạc hình thanh trường kiếm. “Lời nói không thể biến mẹ cậu thành một ả điếm. Bà ấy thế nào thì vẫn vậy, và Toad không thể thay đổi điều đó được. Cậu biết đó, chúng ta có những người sống trên Tường Thành có mẹ là điếm.”

Không phải mẹ tôi, Jon cứng đầu nghĩ. Cậu không biết gì về mẹ mình; Cha Eddard Stark không nói gì về bà cả. Nhưng cậu thường mơ thấy bà, thường xuyên tới nỗi cậu gần như nhìn thấy mặt bà. Trong những giấc mơ, bà rất xinh đẹp, xuất thân cao quý và có đôi mắt hiền hậu.

“Cậu nghĩ việc mình là con hoang của một lãnh chúa cao quý rất khổ sở ư?” sĩ quan phụ trách vũ khí nói tiếp. “Thằng nhóc Jeren đó là con của một thầy tu, Cotter Pyke là con hoang của một ả bồi bàn quán rượu. Giờ anh ta chỉ huy đội gác phía đông bờ biển.”

“Tôi không quan tâm,” Jon nói. “Tôi không quan tâm tới họ và tôi không quan tâm tới ông, Thorne hay Benjen Stark hay bất cứ thứ gì. Tôi ghét ở đây. Nó quá... lạnh.”

“Đúng. Lạnh lẽo, khắc nghiệt và khốn khổ, đó chính là Tường Thành và những người bước đi trên đó. Không giống những câu chuyện bà vú của cậu kể. Ừm, nhổ vào những câu chuyện và nhổ vào bà vú của cậu. Đời là thế này đây, và cậu sẽ sống ở đây cả đời, giống như những người khác vậy.”

“Cả đời,” Jon cay đắng nhắc lại. Sĩ quan phụ trách vũ khí có thể nói về cuộc đời. Ông ta có cái đó. Ông chỉ khoác trên mình trang phục đen sau khi mất đi cánh tay trong trận bao vây Storm’s End. Trước đó, ông làm thợ rèn cho Stannis Baratheon, em trai của nhà vua. Ông đã chu du trong Bảy Phụ Quốc, ăn nhậu, tán gái và chiến đấu hàng trăm trận. Họ nói rằng Donal Noye đã rèn nên cây búa chiến của Vua Robert, thứ vũ khí đã tước đi mạng sống của Rhaegar Targaryen tại trận Trident. Ông đã làm những điều Jon sẽ không bao giờ được làm, và sau khi có tuổi, yên ổn qua tuổi ba mươi, ông lãnh một nhát rìu sượt qua, vết thương mưng mủ tới mức phải cắt cả cánh tay. Chỉ khi đó, khi đã tàn phế, Donal Noye mới tới Tường Thành, nơi cuộc đời ông đã viên mãn nhưng chưa kết thúc.

“Đúng, cuộc đời,” Noye nói. “Cuộc đời dài hay ngắn, phụ thuộc vào cậu, Snow ạ. Nếu cậu tiếp tục con đường cũ, rồi có ngày một trong những anh em đồng hữu của cậu sẽ cắt cổ cậu ngay trên giường ngủ.”

“Họ không phải anh em của tôi,” Jon đáp lại. “Họ ghét tôi vì tôi giỏi hơn họ.”

“Không. Họ ghét cậu vì cậu tỏ ra rằng mình giỏi hơn tất cả. Họ nhìn cậu và thấy một đứa con hoang sống trong lâu đài và tưởng mình là công tử.” Người sĩ quan kho vũ khí nhoài tới gần hơn. “Cậu không phải công tử. Cậu là Snow, không phải Stark. Cậu là một tên con hoang và một kẻ côn đồ.”

“Một kẻ côn đồ ư?” Jon suýt nghẹn. Lời buộc tội thật quá đáng khiến cậu không thở nổi. “Chúng mới là những kẻ tấn công tôi. Bốn người bọn chúng.”

“Đó là bốn kẻ cậu đã bêu xấu khi ở sân tập. Bốn kẻ có lẽ rất sợ cậu. Ta đã quan sát cậu chiến đấu. Đối với cậu đó không phải luyện tập. Nếu cậu dùng kiếm thật, họ sẽ chỉ còn là một đống xác chết; cậu biết, ta biết và chúng cũng biết. Cậu không nhân nhượng chút nào. Cậu khiến chúng xấu hổ. Điều đó có làm cậu tự hào không?”

Jon lưỡng lự. Cậu thực sự thấy tự hào khi chiến thắng. Sao lại không chứ? Nhưng viên sĩ quan phụ trách vũ khí này đang tước nó đi, như thể cậu đã làm việc sai trái. “Họ đều lớn hơn tôi,” cậu phản đối.

“Lớn hơn, to hơn và khỏe mạnh hơn, đúng. Nhưng tôi dám cá thầy dạy kiếm tại Winterfell cũng dạy cậu đấu với những người lớn hơn. Ông ấy là ai nhỉ, một hiệp sĩ già phải không?”

“Ser Rodrik Cassel,” Jon thận trọng đáp. Ở đây có một cái bẫy. Cậu cảm thấy nó đang dần thít lấy mình.

Bác Donal Noye nhoài người, nhìn thẳng vào mặt Jon. “Giờ nghĩ đi, nhóc. Những đứa kia đâu được gặp thầy dạy kiếm nào trước Ser Allister. Cha họ là nông dân, những kẻ kéo xe bò, những kẻ săn trộm, những thợ rèn, thợ mỏ và tay chèo trên những con tàu buôn. Tất cả những gì chúng biết về đánh đấm đều được học trên các bến tàu, trong các con hẻm của Oldtown và Lannisport, trong những nhà thổ và quán rượu ven vương lộ. Có thể chúng đã dùng gậy gộc vài lần trước khi tới đây, nhưng tôi thề với cậu, không đứa nào trong hai mươi đứa đó từng dùng kiếm thật.” Ánh nhìn của ông thật buồn. “Giờ cậu thấy cảm giác chiến thắng thế nào, Lãnh chúa Snow?”

“Đừng gọi tôi như thế!” Jon gay gắt nói, nhưng trong giọng nói đã không còn tức giận. Đột nhiên cậu thấy xấu hổ và tội lỗi. “Tôi chưa bao giờ... Tôi không nghĩ...”

“Tốt nhất là cậu nên bắt đầu nghĩ đi,” Noye cảnh báo. “Làm thế, hoặc ngủ với một con dao đặt cạnh giường. Giờ đi đi.”

Lúc Jon rời khỏi kho vũ khí đã gần giữa trưa. Mặt trời đã ló rạng khỏi những đám mây. Cậu

quay lưng với nó và ngước nhìn Tường Thành, lấp lánh ánh xanh và trong suốt như pha lê. Kể cả sau ngần ấy tuần, việc nhìn thấy nó vẫn khiến cậu rùng mình. Hàng thế kỷ bụi đất do gió mang tới đã phủ lên nó như một lớp sương mỏng, và giờ dường như nó thường mang màu xám nhạt, màu của bầu trời nhiều mây... nhưng khi mặt trời ló rạng trong những ngày đẹp trời, nó tỏa sáng, sống động màu sắc, như một vách núi màu trắng xanh khổng lồ che lấp nửa bầu trời.

Benjen Stark đã nói với cậu trên vương lộ khi họ lần đầu tiên nhìn thấy Tường Thành từ đằng xa, đây là công trình kiến trúc vĩ đại nhất từng được xây dựng dưới bàn tay con người. "Và chắc chắn là công trình vô dụng nhất," Tyrion Lannister đã thêm vào cùng một nụ cười toe toét, nhưng kể cả Quỷ Lùn cũng phải im lặng khi họ tới gần hơn. Bạn có thể thấy nó từ cách đó hàng dặm, một đường màu xanh nhạt chạy dọc chân trời phía bắc, chạy thẳng về hai phía đông và tây rồi biến mất ở phía xa xa, to lớn và không thế bẻ gẫy. Người ta thường nói, đây chính là nơi tận cùng thế giới.

Khi cuối cùng họ thấy Hắc Thành, thấy những vọng lâu bằng gỗ cùng những tòa tháp đá trông chẳng khác gì những khối đồ chơi nằm rải rác trong tuyết, bên dưới tấm màn tuyết phủ mênh mông. Pháo đài cổ xưa của Hội Đồng Hữu Áo Đen không giống lâu đài Winterfell, không giống bất cứ một lâu đài thực sự nào cả. Không có tường thành, nó không thể là một cứ điểm phòng thủ, không thể tránh được đòn tấn công từ các hướng nam, đông, hay tây; nhưng Đội Tuần Đêm chỉ thực tâm canh gác phương bắc, mà ở phía bắc sừng sững Tường Thành. Nó đứng đó, cao gần hai trăm mét, cao gấp ba lần ngọn tháp cao nhất trong pháo đài. Chú cậu nói đỉnh của nó đủ rộng cho thiết kỵ binh sóng bước cưỡi ngựa qua. Trên cảnh hoang tàn đó thấp thoáng những cỗ máy cẩu đá và những cần trục gỗ khổng lồ ở bên trên, trông như những bộ xương của những con chim to lớn, và vài người đàn ông trong bộ đồ đen đi lại giữa chúng chỉ nhỏ như kiến.

Khi cậu đứng ngoài kho vũ khí nhìn lên, Jon cảm thấy gần như bị choáng ngợp như khi lần đầu tiên đứng trên vương lộ. Tường Thành giống như vậy. Thi thoảng cậu gần như quên mất nó ở đó, giống như bạn quên mất bầu trời trên đầu hay mặt đất dưới chân, nhưng lại có những lúc dường như trên thế giới không có gì ngoài công trình đó. Nó lâu đời hơn cả Bảy Phụ Quốc, và khi Jon nhìn từ dưới lên, cậu thấy chóng mặt. Cậu có thể cảm nhận sức nặng của tất cả băng tuyết phủ lên cậu, như thể nó sắp sửa lung lay, và không hiểu sao Jon biết nếu như nó sụp đổ, cả thế giới cũng sụp đổ theo.

"Thử nghĩ xem cái gì nằm ngoài kia," một giọng nói quen thuộc vang lên.

Jon nhìn quanh. "Lannister. Cháu không nhìn thấy - ý cháu là, cháu nghĩ cháu chỉ có một mình."

Tyrion Lannister bị độn trong lớp lông quá dày trông như một con gấu nhỏ. "Khi khiến người khác không chú ý tới mình, cháu sẽ biết được nhiều thứ. Cháu sẽ không biết mình có thể biết được những gì đâu."

"Ngài sẽ không thể biết bất cứ điều gì từ cháu," Jon nói. Cậu hiếm khi gặp chàng người lùn từ khi cuộc hành trình kết thúc. Với tư cách em trai hoàng hậu, Tyrion Lannister là vị khách danh dự của Đội Tuần Đêm. Tướng chỉ huy đã cho ông ta một căn phòng ở Tháp Vua, dù thực sự cả trăm năm nay chưa từng có vị vua nào đặt chân tới nơi đây. Lannister ăn uống tại bàn của Mormont rồi cả ngày lai vãng trên Tường Thành còn đêm xuống thì chơi xúc xắc ăn tiền và uống rượu với Ser Allister và Bowen Marsh cùng những sĩ quan cấp cao khác.

"Ồ, ta khám phá ra nhiều thứ tại khắp những nơi ta tới." Người đàn ông nhỏ thó dùng cây gậy chống màu đen cong queo chỉ lên Tường Thành. "Ta đang muốn nói... vì sao khi một người vừa xây tường xong, người khác đã ngay lập tức muốn biết bên kia bức tường có gì?" Ông ta nghiêng đầu tò mò nhìn Jon bằng đôi mắt hai màu. "Cậu có muốn biết phía bên kia tường có gì không?"

“Chẳng có gì đặc biệt,” Jon nói. Cậu muốn đi cùng chú Benjen Stark trong chuyến đi tuần, vào cánh rừng ma huyền bí, muốn chiến đấu với dân du mục của Mance Rayder và bảo vệ vương quốc khỏi Ngoại Nhân, nhưng tốt hơn hết đừng nên nói ra những thứ bạn muốn. “Những lính biệt kích nói ở đó chỉ có rừng cây, núi non và những hồ nước đóng băng, với rất nhiều băng tuyết.”

“Cùng ba bị và ngáo ộp,” Tyrion nói. “Chúng ta đừng quên mất chúng, Lãnh chúa Snow, hoặc không thì cái thứ to tướng kia dùng để làm gì?”

“Đừng gọi cháu là Lãnh chúa Snow.”

Người lùn nhướng lông mày. “Thế cậu thích bị gọi là Quỷ Lùn hơn hả? Nếu để bọn chúng thấy lời nói của chúng làm tổn thương cậu, thì muôn đời cậu vẫn bị chế giễu. Nếu chúng muốn đặt tên cho cậu, hãy chấp nhận, hãy coi đó là tên mình. Sau đó chúng sẽ không thể khiến cậu bị tổn thương thêm nữa.” Ông ta dùng cây gậy ra hiệu. “Nào, đi cùng ta. Giờ họ đang phục vụ ít súp kinh tởm trong phòng sinh hoạt chung, và ta có thể uống chút gì đó nong nóng.” Jon cũng đói, vì thế cậu đi bên cạnh Lannister và đi chậm lại cho đồng điệu với những bước đi lạch bạch, ngượng nghịu của người lùn. Gió đang thổi mạnh lên, và họ có thể nghe thấy tiếng những tòa nhà gỗ cũ kỹ kêu kẽo kẹt xung quanh, và từ đằng xa vang tới tiếng đóng cửa sầm sập, hết lần này tới lần khác, rồi rơi vào lãng quên. Có một lần một đụn tuyết dày rơi xuống khỏi mái nhà ngay gần chỗ họ.

“Ta không thấy con sói của cậu,” Lannister hỏi khi họ cùng nhau bước đi.

“Cháu xích nó ở trong chuồng ngựa cũ khi chúng cháu luyện tập. Giờ họ đã chuyển hết ngựa sang chuồng phía đông, vì thế sẽ không ai quấy rầy nó. Phần thời gian còn lại nó ở cùng cháu. Phòng ngủ của cháu ở trên tháp Hardin.”

“Có phải tòa tháp với bức tường có lỗ châu mai bị sụp phải không? Lở hết đá xuống cái sân bên dưới, và nghiêng ngả như vị vua cao quý Robert của chúng ta sau một đêm dài chè chén? Ta nghĩ tất cả những tòa nhà đó đã bị bỏ hoang.”

Jon nhún vai. “Chẳng ai quan tâm xem người khác ngủ đâu. Hầu hết những vọng lâu cũ đều không có người, cháu muốn ngủ ở đâu thì ngủ.” Hắc Thành từng là nơi cư ngụ cho năm ngàn lính, ngựa cùng những người hầu và vũ khí. Nhưng giờ nó chỉ là mái nhà cho một phần mười số đó, và nhiều phần đã sập xuống thành những đống đổ nát.

Nụ cười của Tyrion Lannister bốc hơi trong không khí lạnh lẽo. “Ta chắc chắn sẽ bảo cha cậu bắt thêm vài tên thợ đá, trước khi tòa tháp cậu ở sụp xuống.”

Jon có thể nhận ra chút châm biếm trong đó, nhưng đó là sự thực không thể chối bỏ. Đội Tuần Đêm từng dựng mười chín pháo đài lớn dọc Tường Thành, nhưng giờ chỉ còn ba nơi còn có người canh giữ: Đồn Gác Phía Đông bờ biển cát xám lộng gió, Tháp Đêm nằm trên những ngọn núi tại nơi tận cùng của Tường Thành, và Hắc Thành nằm ở giữa, tiếp giáp điểm cuối vương lộ. Những pháo đài khác đã bị bỏ hoang từ lâu, là những nơi cô độc, bị ma ám, nơi những cơn gió lạnh thổi hun hút qua những ô cửa sổ đen và linh hồn người chết lang thang trên những lan can.

“Cháu thấy tốt hơn hết là ở một mình,” Jon ngang bướng nói. “Những người khác đều sự Bóng Ma.”

“Những cậu bé khôn ngoan,” Lannister nói.

Và sau đó ông ta đổi chủ đề. “Vấn đề là, chú của cháu đã đi quá lâu.”

Jon vẫn nhớ lời mình ước trong cơn giận, hình ảnh chú Benjen Stark chết trên tuyết, và cậu vội nhìn đi nơi khác. Người lùn đã cảm nhận thấy gì đó, và Jon không muốn ông ta thấy sự tội lỗi trong đáy mắt cậu. "Chú ấy nói sẽ trở về trong ngày sinh nhật cháu," cậu thừa nhận. Ngày sinh nhật của cậu đã qua cách đây hai tuần mà không ai nhớ tới. "Họ đang đi tìm Ser Waymar Royce, cha ngài ấy là tướng tiên phong cho Lãnh chúa Arryn. Chú Benjen nói họ sẽ tìm tới Tháp Đêm. Toàn bộ đoạn đường đó đều là đường núi."

"Ta có nghe phong thanh rằng dạo gần đây đội mất khá nhiều lính biệt kích," Lannister nói khi họ bước lên bậc tam cấp của nhà sinh hoạt chung. "Có lẽ năm nay lũ ngáo ộp khá đói đây."

Bên trong sảnh rộng rãi và se se lạnh, dù lửa đang bập bùng cháy trong lò sưởi cỡ lớn. Những con quạ làm tổ trên những sà gỗ cao ngất. Jon nghe thấy tiếng chúng kêu gào trên đầu trong khi cậu nhận bát súp và phần cùi bánh mỳ đen từ các đầu bếp phiên ngày hôm nay. Grenn và Toad cùng một vài đứa khác đang ngồi ở ghế băng gần lò sưởi nhất, cười đùa và chửi bới nhau bằng cái giọng sống sượng. Jon ưu tư nhìn chúng. Sau đó cậu chọn một chỗ cuối phòng, xa khỏi những người khác. Tyrion Lannister ngồi đối diện cậu, nghi ngờ ngửi ngửi món súp. "Lúa mạch, hành, cà rốt," ông lẩm bẩm. "Phải có ai nói cho mấy tay đầu bếp biết củ cải không phải là thịt chứ."

"Đây là súp thịt cừu," Jon cởi găng tay và hơ tay nhờ hơi nóng bốc lên từ bát súp. Mùi vị làm cậu ứa nước miếng.

"Snow."

Jon nhận ra giọng của lão Alliser Thorne, nhưng trong đó có chút tò mò mà cậu chưa từng nghe thấy bao giờ. Cậu quay người lại.

"Tướng chỉ huy muốn gặp cậu. Ngay lập tức."

Trong một lát Jon sự hãi đến đờ cả người. Vì sao chỉ huy lại muốn gặp cậu? Hay họ đã nghe được tin gì đó về chú Benjen, rằng chú đã chết, và hình ảnh cậu nhìn thấy đã thành sự thực. "Có phải về chú tôi không?" cậu buột miệng. "Ông ấy trở về an toàn chứ?"

"Chỉ huy không thích chờ đợi đâu," Ser Alliser đáp. "Và tôi không thích bị những thằng con hoang hỏi han nhiều."

Tyrion Lannister bật dậy khỏi ghế. "Ngừng lại đi, Thorne. Ông đang làm thằng nhóc sợ."

"Tránh xa những vấn đề không liên quan tới ngài ra, Lannister. Ngài không có tiếng nói ở đây."

"Nhưng ta có tiếng nói ở triều đình," người lùn mỉm cười nói. "Chỉ cần một lời vào đúng tái người cần nghe, và ông sẽ chết đau đớn trước khi kịp huấn luyện thêm một cậu nhóc nào nữa. Giờ nói cho Snow nghe tại sao Gấu Già lại muốn gặp cậu ấy. Có phải có tin gì về người chú không?"

"Không," Ser Alliser nói. "Một vấn đề hoàn toàn khác. Một con chim đã bay tới từ Winterfell, mang theo tin tức liên quan tới em trai cậu nhóc này." Ông tự sửa lại. "Người em cùng cha khác mẹ."

"Bran," Jon thở hắt ra, loạng choạng đứng dậy. "Có chuyện gì đã xảy ra với Bran?"

Tyrion Lannister đặt tay lên tay cậu. "Jon" ông ta nói. "Tôi rất tiếc."

Jon gần như không nghe thấy gì. Cậu đẩy tay Tyrion ra và sải bước qua phòng. Cậu chạy thục mạng ngay khi ra khỏi cửa, đến thẳng Phòng Chỉ Huy, băng qua những đụn tuyết lâu ngày.

Khi những lính gác vừa đi qua, cậu nhảy lên hai bậc thang một lúc. Khi ào vào Phòng Chỉ Huy, giày cậu ướt nhẹp, mắt mở to và thở hổn hển.

"Bran," cậu nói. "lá thư nói gì thế Bran?"

Jeor Mormont, tướng chỉ huy của Đội Tuần Đêm, là một ông lão cộc cằn, với cái đầu hói và bộ râu muối tiêu xơ xác. Một con quạ đang đậu trên tay ông ăn ngô. "Cậu đọc đi." Ông xua con quạ đi, và nó vỗ cánh bay ra ngoài cửa sổ, rồi đậu ở đó quan sát Mormont rút cuộn da ở thắt lưng đưa cho Jon.

"Ngo," nó lầm bầm bằng cái giọng khàn khàn. "Ngo, ngo[11]."

Ngón tay Jon lần theo hình con sói tuyết trên dấu sáp trắng đã bung. Cậu nhận ra chữ viết tay của Robb, nhưng những con chữ dường như cứ mờ mịt và chạy đi khi cậu cố đọc. Cậu nhận ra mình đang khóc. Qua dòng nước mắt, cậu bắt đầu hiểu được lá thư viết gì, và ngẩng đầu lên. "Em ấy tỉnh rồi," cậu nói. "Thần thánh đã mang em ấy về."

"Nhưng tàn phế," Mormont nói. "Tôi rất tiếc, nhóc. Đọc hết lá thư đi."

Cậu nhìn lá thư, nhưng chúng chẳng có nghĩa lý gì nữa. Không cái gì có nghĩa hết. Bran sẽ sống. "Em trai tôi sẽ sống," cậu nói với Mormont. Vị tướng chỉ huy lắc đầu, bốc một nắm hạt ngô và huýt sáo. Con quạ bay trở lại vai ông, kêu ré lên, "Sống! Sống!"

Jon chạy xuống cầu thang, với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt và lá thư của Robb trên tay. "Em trai tôi sẽ sống," cậu nói với đám lính gác đi qua. Họ nhìn nhau. Cậu chạy về phòng sinh hoạt chung, nơi Tyrion Lannister đang ăn nốt bữa. Cậu ôm lấy người đàn ông nhỏ thó đó, nhấc bổng ông ta lên, và quay tròn trên không trung. "Bran sẽ sống!" cậu hò reo. Lannister có vẻ giật mình. Jon đặt ông ta xuống và nhét lá thư vào tay ông ta. "Đây, ngài đọc đi".

Mọi người tụ tập xung quanh và tò mò nhìn cậu. Jon thấy Grenn cách đó vài bước chân. Một băng gạc bằng len dày quấn quanh một bên tay hắn. Hắn có vẻ căn thẳng và khó chịu, chẳng hề nguy hiểm chút nào. Jon tới chỗ hắn. Grenn lùi lại và giữ tay lên. "Giờ tránh xa tao ra, đồ con hoang."

Jon mỉm cười. "Tôi xin lỗi vì cổ tay anh. Robb từng tấn công tôi một lần như vậy, nhưng bằng kiếm gỗ. Đau như trải qua bảy tầng địa ngục vậy, nhưng vết thương của anh còn tệ hơn. Nghe này, nếu anh muốn, tôi sẽ bảo anh cách tự vệ khỏi cú đó."

Alliser Thorne đã nghe lỏm được. "Lãnh chúa Snow muốn chiếm chỗ của tôi rồi." Ông chế giễu. "Tôi thấy dạy sói tung hứng còn dễ hơn cậu huấn luyện được con bò rừng này."

"Vậy chúng ta cược xem, Ser Alliser," Jon nói. "Tôi rất muốn xem Bóng Ma tung hứng đó."

Jon thấy Grenn nghẹn thở vì choáng. Tất cả đều im lặng.

Sau đó Tyrion Lannister bật cười ha hả. Ba anh em áo đen từ bàn bên đã tới gần. Tiếng cười vang khắp những hàng ghế, kể cả những đầu bếp cũng cười theo. Những con chim quẫy động trên xà nhà, và cuối cùng cả Grenn cũng khùng khục cười.

Ser Alliser chưa bao giờ rời mắt khỏi Jon. Khi tiếng cười vang lên xung quanh, mặt ông ta sa sầm lại, và tay cầm kiếm cuộn vào thành một cú đấm. "Đây là một sai lầm trầm trọng đó, Lãnh chúa Snow," giọng ông ta chát chúa đầy thù địch.

EDDARD

Eddard Stark cưỡi ngựa qua những cánh đồng cao ngất của Tháp Đỏ trong mệt mỏi, rệu rã, đói khát và giận dữ. Ông ngồi trên lưng ngựa, mơ được ngâm mình thật lâu trong làn nước ấm, được ăn gà quay, được nằm trên chiếc giường lông ngỗng. Bất chợt quản gia của nhà vua tới, thông báo rằng Grand Maester[12] Pycelle đã triệu tập một cuộc họp khẩn cấp với hội đồng. Họ rất vinh dự được diện kiến quân sư nếu như ngài thấy thoải mái. "Còn lâu mới thoải mái nổi," Ned quát lên khi xuống ngựa.

Người quản gia cúi rạp đầu."Tôi sẽ gửi tới các thành viên hội đồng lời cáo lỗi của ngày, thưa lãnh chúa."

"Chết tiệt. Không," Ned nói. Ông biết mình không nên xúc phạm hội đồng.Họ rất vinh dự được diện kiến quân sư nếu như ngài thấy thoải mái. "Còn lâu mới thoải mái nổi," Ned quát lên khi xuống ngựa.

Người quản gia cúi rạp đầu. "Tôi sẽ gửi tới các thành viên hội đồng lời cáo lỗi của ngài, thưa lãnh chúa."

"Chết tiệt. Không," Ned nói. Ông biết mình không nên xúc phạm hội đồng ngay khi vừa nhậm chức. "Tôi sẽ tới gặp họ. Nói với họ rằng xin họ vui lòng chờ tôi trong giây lát để tôi thay trang phục cho phù hợp."

"Vâng, thưa lãnh chúa," người quản gia nói. "Chúng tôi đã sắp xếp để ngài ở căn phòng cũ của Lãnh chúa Arryn tại Tháp Quân Sư, nếu như nó làm ngài hài lòng. Tôi sẽ cho mang đồ đạc của ngài tới."

"Cám ơn," Ned nói khi cởi găng tay cưỡi ngựa và giắt vào thắt lưng, rồi nói với Vayond Poole, người quản gia. "Hình như hội đồng đang cần tôi gấp. Giúp các con gái tôi tìm phòng ngủ, và bảo Jory giữ chúng ở đó. Arya không được đi khám phá gì hết." Poole cúi đầu. Ned quay trở lại với vị quản gia của hoàng tộc. "Những cỗ xe ngựa của ta đang trên đường vào thành. Ta sẽ cần vài món đồ phù hợp."

"Đây là vinh dự lớn cho tôi," người quản gia nói.

Và thế là Ned sải bước tới phòng hội đồng, mệt mỏi rã rời, mặc đồ đi mượn, và thấy bốn thành viên của tiểu hội đồng đang đợi ông.

Căn phòng được bày biện khá nhiều đồ nội thất. Những tấm thảm thêu của thành Myr trải khắp sàn nhà, và ở góc phòng có đặt một bức phù điêu mang tới từ Đảo Summer khắc hình một trăm con thú trong thần thoại màu sắc tươi sáng. Treo trên bức tường là những bức tranh thêu của Norvos, Qohor và Lys, ngoài cửa còn có cặp nhân sư Valyria, mang đôi mắt ngọc hồng lựu sáng cháy âm ỉ trên khuôn mặt đá hoa cương đen.

Thành viên hội đồng mà Ned kém ưa nhất, thái giám Varys, đã sán lại hỏi chuyện ngay khi ông bước vào. "Lãnh chúa Stark, tôi vô cùng đau lòng khi biết về rắc rối của ngài trên vương lộ. Chúng tôi đều đã tới nhà nguyện thắp nến cầu nguyện cho hoàng tử Joffrey. Cầu cho hoàng tử nhanh bình phục." Tay hắn để lại chút bụi phấn trên tay áo Ned, còn người hắn bốc ra thứ mùi ung ủng và ngòn ngọt như hoa ở nghĩa địa.

"Thần thánh đã nghe thấy lời cầu nguyện của ngài," Ned trả lời, lạnh lùng nhưng lịch sự.

“Hoàng tử đang dần khá hơn rồi.” Ông rút tay ra khỏi những móng vuốt của viên thái giám và đi tới nơi Lãnh chúa Renly đang đứng, cạnh bức phù điêu, trầm tĩnh nói chuyện cùng một người đàn ông thấp bé chỉ có thể là Ngón út. Renly lên tám tuổi khi Robert giành ngai báu, nhưng giờ cậu ta lớn lên, giống anh mình tới mức làm Ned bối rối. Mỗi khi nhìn cậu ta, Ned có cảm giác thời gian đang quay ngược lại và Robert đang đứng trước mặt ông, mới trở về sau chiến thắng trên dòng Trident.

“Có vẻ ngài đã tới nơi an toàn, Lãnh chúa Stark,” Renly nói.

“Cũng như ngài thôi,” Ned trả lời. “Xin ngài thứ lỗi, nhưng đôi lúc trông ngài giống hệt anh trai Robert của ngài.”

“Một bản sao đáng thương,” Renly nói kèm cái nhún vai.

“Nhưng ăn diện hơn,” Ngón út bông đùa. “Lãnh chúa Renly dành nhiều tiền cho quần áo hơn một nửa các phu nhân trong triều đình.”

Đó là sự thật. Lãnh chúa Renly đang mặc bộ đồ vải nhung xanh đậm, với cả tá những con hươu vàng thêu trên áo chẽn. Chiếc áo choàng nửa người hững hờ che một bên vai, được cố định bằng một ghim hoa bằng ngọc lục bảo. “Còn đầy tội ác kinh khủng hơn,” Renly cười nói. “Tỉ như cách ăn mặc của ngài.”

Ngón Út bơ lời chế nhạo đó đi. Cậu ta nhìn Ned với nụ cười xấc xược trên môi. “Tôi đã mong gặp ngài nhiều năm rồi, Lãnh chúa Stark. Chắc chắn phu nhân Catelyn có nói qua với ngài về tôi.”

“Có,” Ned lạnh lùng đáp. Sự kiêu căng ngạo mạn trong lời nhận xét vừa rồi đã chọc giận ông. “Tôi biết là ngài cũng biết anh trai Brandon của tôi.”

Renly Baratheon cười lớn. Varys chạy bổ tới nghe ngóng.

“Hơn cả rõ ấy chứ,” Ngón út nói. “tôi vẫn mang chút vết tích vì lòng nhân ái ngài ấy dành cho tôi. Brandon có nhắc tới tôi không?”

“Có, thường xuyên lắm và rất hào hứng nữa ấy chứ,” Ned nói, mong sao câu nói này sẽ kết thúc tất cả. Ông không có đủ kiên nhẫn chơi trò chơi này, trò chơi câu chữ.

“Tôi những tưởng nhiệt huyết không hợp với người nhà Stark chứ nhỉ,” Ngón út nói. “Ở phương nam này, người ta nói ngài sinh ra từ băng tuyết, và sau khi đi qua Neck ngài sẽ bị tan chảy.”

“Tôi không lên kế hoạch tan chảy sớm thế đâu, thưa Lãnh chúa Baelish. Ngài có thể tin tưởng điều này.” Ned tới bên bàn hội đồng và nói, “Maester Pycelle, tôi tin rằng ngài vẫn khỏe.”

Grand Maester ngồi tại chiếc ghế cao phía cuối bàn và từ tốn mỉm cười. “Đủ khỏe đối với một người ở độ tuổi của tôi, thưa Lãnh chúa,” ông lão trả lời. “nhưng tôi e là mình cũng hay mệt mỏi lắm.” Những sợi tóc trắng lưa thưa bao quanh vầng trán cao trên khuôn mặt phúc hậu. Vòng cổ của vị học sĩ này không phải loại vòng cổ mảnh một đường đơn giản như của Luwin, mà gồm hai mươi tư mắt xích nặng nề tạo thành một chiếc dây chuyền kim loại nặng chịch dài tới ngực. Những mắt xích được rèn từ đủ thứ kim loại mà loài người biết đến: sắt đen, vàng đỏ, đồng sáng, chì đục màu, thép, thiếc, bạc nõn, đồng thau, đồng thanh và bạch kim. Những viên ngọc hồng lựu và thạch anh tím cùng trân châu đen tô điểm thêm cho sợi dây kim loại, và đây đó lại điểm xuyết những viên ngọc lục bảo hoặc hồng ngọc. “Có lẽ chúng ta nên sớm bắt đầu,” Grand Maester nói, hai tay đan vào nhau đặt lên cái bụng bự. “Tôi sợ rằng tôi sẽ ngủ quên mất nếu chúng ta phải chờ đợi lâu hơn.”

“Theo như ý ngài thôi.” Ghế của nhà vua ở phía đầu bàn trống rỗng, trên những tấm nêm có thêu hình con hươu đội vương miện của nhà Baratheon bằng chỉ vàng. Ned ngồi bên cạnh chiếc ghế đó, phía tay phải của nhà vua. “Các lãnh chúa “ ông trịnh trọng nói, “tôi xin lỗi vì làm các ngài đợi lâu.”

“Ngài là quân sư,” Varys nói. “Chúng tôi phụng sự chỉ mong ngài hài lòng, thưa Lãnh chúa Stark.”

Khi những người khác ngồi vào vị trí, Eddard có cảm giác mãnh liệt rằng mình không thuộc về nơi này, về căn phòng này, với những người đàn ông này. Ông nhớ điều Robert đã nói với ông trong hầm mộ bên dưới Winterfell. Tôi bị bao quanh bởi những kẻ nịnh thăn và lũ ngốc, nhà vua cứ khăng khăng như vậy. Ned nhìn xuống bàn hội đồng và tự hỏi ai là nịnh thần và ai là kẻ ngốc. Ông nghĩ sớm muộn gì cũng biết thôi. “Chúng ta chỉ có năm người,” ông nhận định.

“Lãnh chúa Stannis đã thân chinh tới đảo Dragonstone, không lâu sau khi nhà vua vi hành lên phương bắc,” Varys nói, “Và Ser Barristan lịch lãm của chúng ta chắc chắn đang đi cạnh nhà vua về thành, đúng như điều mà một vị tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân cần làm.”

“Có lẽ chúng ta nên chờ Ser Barristan và nhà vua tới họp cùng,” Ned gợi ý.

Renly Baratheon cười lớn. “Nếu chúng ta đợi anh trai tôi xuất hiện, có lẽ chúng ta sẽ phải ngồi rất lâu đây.”

“Vị minh quân Robert của chúng ta còn nhiều mối quan tâm,” Varys nói. “Ngài sẵn lòng phó thác những vấn đề nhỏ nhặt cho chúng tôi, để giúp ngài giảm bớt gánh nặng.”

“Ý của Lãnh chúa Varys là những vấn đề liên quan tới tài chính, mùa màng và công lý làm anh trai tôi buồn chán tới phát khóc,” Lãnh chúa Renly nói, “vì thế chúng tôi đành phải cầm quyền vương quốc này. Thi thoảng ngài ấy cũng ra chỉ thị.” Cậu ta rút một cuộn giấy ra khỏi ống tay áo và đặt lên bàn. “Sáng nay ngài ra lệnh cho tôi phi hết tốc lực tới yêu cầu Grand Maester Pycelle triệu tập hội đồng gấp. Ngài ấy có một nhiệm vụ khẩn thiết cho chúng ta.”

Ngón Út mỉm cười và giao lá thư cho Ned. Trên đó có dấu niêm phong của hoàng gia. Ned dùng ngón cái bóc dấu niêm phong và mở thư ra xem mệnh lệnh khẩn cấp của nhà vua, và càng đọc ông càng thấy khó tin. Chẳng nhẽ sự điên rồ của Robert không có điểm dừng sao? Làm điều này nhân danh tên ngài, chính là sát muối vào vết thương. “Thần thánh lòng lành,” ông chửi thề.

“Điều Lãnh chúa Eddard muốn nói là,” Lãnh chúa Renly tuyên báo, “là bệ hạ muốn chúng ta tổ chức một cuộc đấu thương ngựa nhằm vinh danh quân sư mới.”

“Phần thưởng thế nào?” Ngón út hòa nhã hỏi?

Ned đọc lớn câu trả lời từ bức thư. “Bốn mươi ngàn rồng vàng cho quán quân. Hai mươi ngàn cho á quân, hai mươi ngàn nữa cho người thắng vụ hỗn đấu, mười ngàn cho người chiến thắng phần thi bắn cung.”

“Chín mươi ngàn vàng,” Ngón út thở dài. “Và chúng ta không thể lờ đi những chi phí khác. Robert sẽ muốn có một bữa đại tiệc. Điều này đồng nghĩa với việc chúng ta phải thuê đầu bếp, thợ mộc, nữ tì, ca sĩ, nghệ sĩ tung hứng, hề.”

“Hề thì chúng ta có đầy,” Lãnh chúa Renly nói.

Grand Maester Pycelle nhìn Ngón út và hỏi, “Quốc khố có đủ chi cho khoản tiêu này không?”

“Quốc khố làm gì còn?” Ngón út trề môi nói. “Để tôi ngốc một mình là đủ rồi, Maester. Ngài

cũng như tôi thừa biết rằng quốc khố đã rỗng không trong nhiều năm nay rồi. Tôi sẽ phải đi mượn tiền. Chắc chắn nhà Lannister sẽ sẵn lòng giúp đỡ. Chúng ta đã nợ Lãnh chúa Tywin khoảng ba triệu rồng vàng tính tới thời điểm này, thêm một trăm ngàn nữa cũng đâu sao?"

Ned choáng váng. "Ngài đang nói rằng Hoàng Gia đã nợ ba triệu đồng vàng?"

"Hoàng gia đã nợ hơn sáu triệu đồng vàng, thưa Lãnh chúa Stark. Nhà Lannister là chủ nợ lớn nhất, nhưng chúng tôi còn đi vay từ Lãnh chúa Tyrell, Ngân hàng Iron của Braavos, từ vài hiệp hội thương mại Tyrosh khác. Mới đây tôi đã phải qua hỏi Hội Tin Lành. Đại Tư Tế mặc cả kỳ kèo còn hơn mấy mẹ bán cá vùng Dorne vậy."

Ned thất kinh. "Aerys Targaryen để lại một quốc khố đầy ứ vàng bạc. Sao ngài có thể để chuyện này xảy ra?"

Ngón Út nhún vai. "Quan đại tư đồ[13] lo kiếm tiền. Tiêu tiền là chuyện của nhà vua và quân sư."

"Tôi không tin Jon Arryn lại để cho đức vua Robert đi ăn mày khắp vương quốc," Ned nóng nảy nói.

Grand Maester Pycelle lắc cái đầu hói, các mắt xích kêu rổn rảng khe khẽ. "Lãnh chúa Arryn là một người đáng tin cậy, nhưng tôi sợ rằng bệ hạ không phải lúc nào cũng nghe theo lời vị quân sư thông thái đó."

"Anh trai của tôi thích đấu thương và tiệc tùng mà," Renly Baratheon nói, "và anh ấy ghét cái việc mà anh ấy gọi là "đếm từng đồng từng cắc,"

"Tôi sẽ nói chuyện với bệ hạ," Ned nói. "Cuộc đấu thương ngựa này là một thứ xa xỉ mà vương quốc này không thể kham nổi."

"Cứ nói với đức vua nếu ngài muốn," Lãnh chúa Renly nói, "nhưng tốt hơn hết chúng ta nên lên kế hoạch."

"Hôm khác đi," Ned nói. Có lẽ ông nói quá gay gắt, nếu xét cái cách họ nhìn ông. Đáng ra ông phải nhớ rằng mình không còn ở Winterfell, nai chỉ có duy nhất một thủ lĩnh; còn ở đây, ông chỉ là một trong số đông. "Thứ lỗi cho tôi, thưa các lãnh chúa." Ông nhẹ nhàng hơn. "Tôi mệt quá. Chúng ta nên dừng buổi họp hôm nay lại và tiếp tục khi chúng ta khỏe khoắn hơn." Ông không cần họ đồng ý, mà tự động đứng lên, cúi đầu chào tất cả, và tiến ra cửa.

Bên ngoài, những xe hàng, kỵ binh vẫn đang ùn ùn tiến vào cổng lâu đài, và sân trở thành một trận địa hỗn độn nào là bùn đất, nào là ngựa, và những người đàn ông đang la hét. Ông được thông báo rằng nhà vua vẫn chưa tới. Chính do mối quan hệ không tốt từ trận Trident mà người nhà Stark cùng gia đình nhà họ thường đi dẫn đầu đoàn chính, càng tránh xa nhà Lannister bao nhiêu càng đỡ căng thẳng bấy nhiêu. Ông hiểm khi thấy Robert. Mọi người đồn rằng nhà vua ngồi trong cỗ xe ngựa và uống rượu tì tì. Nếu đúng thế, phải hàng tiếng nữa đức vua mới tới nơi, nhưng thế vẫn còn quá sớm so với mong muốn của Ned. Chỉ cần nhìn khuôn mặt Sansa, cơn giận lại bùng phát lên trong ông. Hai tuần cuối cùng của cuộc hành trình thật thảm hại. Sansa đổ lỗi cho Arya và nói rằng đáng ra Nymeria mới đáng phải chết. Và Arya thì bối rối sau khi hay tin cái chết của cậu nhóc hàng thịt. Sansa khóc tới lúc lịm đi, Arya im lặng ủ ê cả ngày trời, còn Eddard Stark mơ thấy cả một địa ngục đóng băng dành cho những người nhà Stark vùng Winterfell.

Ông bước qua sân ngoài, đi qua khung lưới sắt vào sân trong, và đang đi về hướng ông nghĩ là Tháp Quân Sư thì Ngón Út xuất hiện. "Ngài đi nhầm đường rồi, Stark. Đi cùng tôi."

Ned lưỡng lự, rồi đi theo. Ngón út dẫn ông vào tháp, xuống cầu thang, qua một cái sân trũng, dọc theo một hành lang vắng người, nơi chỉ có những bộ giáp sắt đứng canh gác dọc theo bức tường. Chúng là những gì còn lại của nhà Targaryen, làm bằng thép đen với vảy rồng trang trí trên mũ trụ, nhưng giờ đã phủ bụi và chìm vào lãng quên. "Đây không phải đường về phòng của tôi," Ned nói.

"Tôi đã nói vậy sao? Tôi đang dẫn ngài xuống ngục thất để cắt cổ ngài và giấu xác ngài ra sau tường," Ngón út trả lời, giọng đầy vẻ chế nhạo. "Chúng ta không có thời gian đâu, Stark. Phu nhân đang đợi."

"Ngài đang chơi trò gì đây, Ngón út? Catelyn đang ở Winterfell, cách đây hàng trăm dặm."

"Ồ?" Đôi mắt xanh xám của Ngón út lấp lánh vẻ hứng thú. "Vậy chắc có người giả mạo rồi. Tôi nói lần cuối, đi theo tôi. Hoặc đừng đi nữa, và tôi sẽ giữ nàng ấy cho riêng mình." Ông ta vội vàng đi xuống.

Ned cảnh giác theo sau, không biết liệu ngày hôm nay có kết thúc nổi không. Ông không thích những trò mưu mẹo, nhưng ông bắt đầu nhận ra rằng chúng chỉ như là rượu thịt đối với một người đàn ông như Ngón út.

Dưới chân cầu thang là một cánh cửa gỗ sồi và sắt nặng nề. Petyr Baelish nâng thanh chắn và ra hiệu cho Ned vào.

Họ bước ra ngoài ánh hoàng hôn ửng đỏ, trên một dốc đá cao trên bờ sông. "Chúng ta đã ra ngoài lâu đài," Ned nói.

"Thật khó lừa ngài quá cơ, Stark," Ngón út mỉa mai. "Mặt trời hay bầu trời tố giác chuyện đó à? Đi theo tôi.

Bên vách đá có những hốc đá đó. Cố đừng ngã chết nhé, Catelyn sẽ không bao giờ hiểu nổi đâu." Nói xong, anh ta nhảy sang bên kia gờ đá, nhanh nhẹn như một con khỉ.

Ned nhìn bề mặt lởm chởm của vách đá một lúc, rồi theo sau còn chậm hơn trước. Đúng như Ngón út nói trước, những hốc đá ở đó, nhưng nếu nhìn từ dưới lên bạn sẽ không tài nào phát hiện được, trừ khi bạn biết cần tìm chúng ở đâu. Con sông dài và cách xa tít dưới tới chóng mặt. Ned áp mặt vào đá, cố không nhìn xuống trừ khi cần thiết.

Cuối cùng, khi ông leo xuống tới một con đường mòn hẹp, nhão nhoẹt bùn thì Ngón út đang uể oải dựa người vào vách đá ăn táo. Ông cảm thấy gần như muốn tìm lỗ mà chui xuống.

"Càng ngày ngài càng già yếu và chậm chạp rồi đấy, Stark," anh ta nói, và ném quả táo xuống dòng nước xiết.

"Không sao, chúng ta sẽ cưỡi ngựa tiếp." Anh ta có hai con ngựa. Ned lên ngựa và đi theo sau, dọc theo đường mòn vào thành phố.

Cuối cùng Baelish ghìm cương ngựa trước một ngôi nhà gỗ ba tầng xiêu vẹo, với ánh đèn hắt ra từ những ô cửa sổ dính bụi. Tiếng nhạc và tiếng cười lục khục vọng ra và tỏa dần trên mặt nước. Bên cạnh cánh cửa có treo một chiếc đèn dầu trên một sợi xích nặng nề, trên đó có một quả cầu thủy tinh đỏ viền chì.

Ned Stark giận dữ xuống ngựa. "Một nhà thổ," ông nói khi xoay vai Ngón út. "Cậu dẫn tôi cả một chặng đường dài để tới một nhà thổ."

"Phu nhân trong đó," Ngón út nói.

Đây là lời xúc phạm cuối cùng. “Brandon đã quá tử tế với cậu,” Ned nói khi đẩy gã đàn ông nhỏ thó kia vào tường và dí con dao xuống ngay dưới bộ râu cằm nhọn.

“Lãnh chúa của tôi, không,” một giọng vội vã hét lên. “Ngài ấy nói thật đấy.” Có tiếng bước chân sau lưng ông.

Ned quay người lại, dao vẫn nắm trong tay, khi một ông già tóc bạc phơ vội vã tới chỗ họ. Ông ta mặc đồ vải thô màu nâu, và lớp da mềm mại dưới cằm rung lên từng chặp theo bước chạy. “Đây không phải việc của ông,” Ned bắt đầu; nhưng đột nhiên, ông nhận ra người đó. Ông hạ con dao xuống, sửng sốt. “Ser Rodrik?”

Rodrik Cassel gật đầu. “Phu nhân đang đợi ngài trên lầu.”

Ned bối rối tra dao vào vỏ. “Catelyn thực sự ở đây? Đây không phải trò đùa biến thái gì đó của Ngón út chứ?”

“Giá mà thế, Stark” Ngón út nói. “Đi theo tôi, cố tỏ ra hoang đàng hơn và bớt giống Quân sư của Nhà Vua đi. Mọi chuyện sẽ hỏng bét nếu như ngài bị nhận ra. Có lẽ ngài nên vuốt ve một hai bộ ngực, chỉ để qua cửa ấy mà.”

Họ bước vào trong, qua phòng sinh hoạt chung đông đúc, nơi một ả béo đang hát mấy khúc ca dâm dục trong khi những cô gái trẻ xinh đẹp trong những bộ váy vải lanh và những dải lụa màu sắc đang dán chặt người lên mấy gã đàn ông hoặc đong đưa trong lòng họ. Chẳng ai buồn để ý tới Ned. Ser Rodrik đợi bên dưới trong khi Ngón Út dẫn ông lên tầng ba, đi dọc theo hành lang, và vào một căn phòng.

Bên trong, Catelyn đang đợi. Bà hét lên khi nhìn thấy ông, chạy tới bên ông, và ôm ông thật chặt.

“Phu nhân của ta,” Ned kinh ngạc thì thào.

“Ồ, tốt quá cơ,” Ngón út nói và đóng cửa. “Ngài đã nhận ra vợ mình.”

“Em cứ sợ rằng ngài sẽ không bao giờ tới, lãnh chúa của em,” bà thì thầm trước ngực ông. “Petyr đã cho em biết tình hình. Cậu ta nói về những rắc rối của ngài với Arya và hoàng tử trẻ. Những mấy đứa thế nào rồi?”

“Cả hai đều đang than khóc, và tức giận,” ông nói. “Cat, ta không hiểu. Nàng làm gì ở Vương Đô vậy? Có chuyện gì sao?” Ned hỏi vợ. “Là Bran à? Có phải con...” chết là từ ông định bật ra, nhưng ông không thể nói.

“Đúng là về Bran, nhưng không phải như chàng nghĩ,” Catelyn nói.

Ned không hiểu. “Vậy thì sao? Sao nàng lại ở đây, tình yêu của ta? Sao lại ở nơi này?”

“Chỉ vì bề ngoài của nó,” Ngón út nói và dựa người vào bệ cửa sổ. “Một nhà thổ. Ngài không thể nghĩ ra Catelyn Tully ở một nơi hạ cấp thế này?” Cậu ta mỉm cười. “Nếu có thể, tôi sẽ sở hữu ngay nơi đặc biệt này, để tiện thu xếp mọi chuyện. Tôi là người lo lắng nhất khi cố tránh cho nhà Lannister biết Cat đang ở tại Vương Đô này.”

“Vì sao?” Ned hỏi. Giờ ông đã thấy tay bà, thấy cách bà ngượng nghịu nắm tay, thấy những vết sẹo đỏ hồng, thấy hai ngón cuối bàn tay trái cứng đơ. “Nàng bị thương.” Ông nắm lấy tay bà, lật lại. “Thần thánh ơi. vết thương sâu quá... một nhát chém do kiếm hoặc là... chuyện gì xảy ra vậy, phu nhân?”

Catelyn rút con dao găm bên dưới áo choàng và đặt vào tay ông. “Lưỡi dao này được mang

tới để cắt cổ Bran và để thằng bé chảy kiệt máu."

Đầu Ned giật mạnh. "Nhưng... ai... vì sao..."

Bà đặt ngón tay lên môi ông. "Hãy để em nói hết. Như thế sẽ nhanh hơn. Nghe này."

Ông im lặng lắng nghe, và bà kể lại toàn bộ sự việc, từ trận hỏa hoạn tại tháp thư viện tới Varys và những lính canh cùng Ngón út. Và khi bà nói xong, Eddard Stark sững sờ bàng hoàng ngồi bên bàn, con dao nắm chặt trong tay. Con sói của Bran đã cứu mạng thằng bé, ông đờ đẫn nghĩ. Jon đã nói gì khi họ tìm thấy lũ sói con trong tuyết nhỉ? Những đứa con của ngài cần có những con sói này, thưa lãnh chúa. Và ông đã giết chết con sói của Sansa, và để làm gì? Có phải ông đang thấy tội lỗi không? Hay sợ hãi? Nếu thần thánh đã gửi những con sói kia tới, vậy ông đã làm chuyện ngu ngốc gì đây?

Ned đau đớn cố hướng suy nghĩ về con dao. "Con dao của Quỷ Lùn". Ông không hiểu chuyện này là thế nào. Tay ông nắm chặt lấy cán dao trơn mượt bằng xương rồng, và cắm nó xuống mặt bàn, cảm nhận lưỡi dao ngập trong gỗ. Nó đứng đó như trêu chọc ông. "Vì sao Tyrion Lannister lại muốn Bran chết? Thằng bé đâu có làm tổn hại gì tới hắn."

"Mấy người nhà Stark các ông không có gì ngoài tuyết giữa hai tai à?" Ngón út hỏi. "Quỷ Lùn không bao giờ hành động một mình."

Ned đứng dậy, đi đi lại lại khắp phòng. "Nếu hoàng hậu dính líu gì trong vụ này, ôi cầu chúa không phải, thì chính nhà vua... không, tôi không tin được." Nhưng ngay khi nói những lời đó, ông bỗng nhớ lại buổi sáng lạnh giá trên vùng mộ, và việc Robert cử mấy tay giết thuê truy lùng công chúa Targaryen. Ông nhớ tới đứa con trai vừa mới lọt lòng của Rhaegar, cái sọ nát bấy của nó, và cái cách nhà vua quay lưng đi, y như tại phòng tiếp kiến của Darry cách đây không lâu. Ông vẫn còn nghe văng vẳng đâu đây lời cầu xin của Sansa, cũng như Lyanna đã từng cầu xin.

"Rất có khả năng nhà vua không biết," Ngón út nói. "Đây không phải lần đầu tiên. Vị minh quân Robert của chúng ta thường nhắm mắt trước những thứ ngài không muốn thấy."

Ned không biết trả lời thế nào. Đầu ông đang nhức nhối. Khuôn mặt cậu bé hàng thịt cứ hiển hiện lên trước mắt ông, gần như bị chẻ làm hai, nhưng nhà vua đã không nói một lời.

Ngón út nhàn nhã tới bên bàn, rút con dao lên. "Lời buộc tội nào của ngài cũng khép ngài vào tội khi quân cả thôi. Buộc tội nhà vua và ngài sẽ phải khiêu vũ cùng Ilyn Payne trước khi ngài kịp mở miệng. Còn hoàng hậu... nếu ngài có bằng chứng, và có thể khiến Robert chịu lắng nghe, thì may ra..."

"Chúng tôi có bằng chứng," Ned nói. "Chúng tôi có con dao."

"Cái này ư?" Ngón út xoay tròn con dao. "Một miếng thép đẹp, nhưng nó là con dao hai lưỡi đó, ngài lãnh chúa ạ. Quỷ Lùn chắc chắn sẽ thề sống thề chết rằng con dao này đã bị mất hoặc bị đánh cắp hồi hắn ta ở Winterfell, và vì kẻ sát thủ hắn thuê đã chết, ai ở đó mà đối chất?" Anh ta nhẹ nhàng ném dao trả lại Ned. "Tôi khuyên ngài nên ném con dao này xuống sông và quên nó đi."

Ned lạnh lùng nhìn anh ta. "Lãnh chúa Baelish, tôi là Stark vùng Winterfell. Con trai tôi nằm đó, tật nguyền, và có thể đang hấp hối. Nó có thể đã chết, cùng với Catelyn, nhưng may mà nhờ có con sói chúng tôi tìm thấy. Nếu ngài thực sự tin tôi có thể quên được, ngài vẫn là tên ngốc to xác y như hồi ngài thách đấu kiếm cùng anh trai tôi."

"Có thể tôi ngu ngốc... nhưng Stark ạ, tôi vẫn ở đây, trong khi anh trai ngài đã nằm dưới nấm

mồ lạnh lẽo mười bốn năm nay. Và nếu ngài mong sớm hội ngộ với anh trai mình thì tránh xa những lời phiền phức của tôi, tùy ngài thôi, nhưng tôi không thích nằm trong nhóm đó, cám ơn rất nhiều."

"Ngài là người cuối cùng tôi muốn mời vào bất cứ đảng phái nào, Lãnh chúa Baelish ạ."

"Ngài làm tổn thương tôi sâu sắc đó," Ngón út đặt tay lên tim. "Về phần tôi, tôi luôn thấy người nhà Stark rất phiền phức, nhưng Cat đã gắn chặt với ngài, vì những lý do tôi chẳng thể hiểu nổi. Tôi sẽ cố vì em ấy mà giữ mạng cho ngài. Tôi thừa nhận, đây là chuyện ngốc nghếch, nhưng tôi không thể từ chối vợ ngài bất cứ chuyện gì." Ngón út nói.

"Em đã nói với Petyr về những nghi ngờ của chúng ta đối với cái chết của Jon ArrynCatelyn nói. "Anh ấy hứa sẽ giúp ngài tìm ra sự thật."

Eddard không thích thú gì với tin tức này, nhưng quả thật họ cần giúp đỡ, mà Ngón út từng giống như một người anh trai của Cat. Đây cũng không phải lần đầu tiên Ned phải thỏa hiệp với một kẻ mà ông căm ghét. "Tốt thôi," ông nói và nhét con dao vào thắt lưng. "Nàng có nhắc tới Varys. Tên thái giám có biết tất cả không?"

"Không phải từ em," Catelyn nói. "Ngài không cưới một cô ngốc đâu, Eddard Stark. Nhưng Varys có nhiều cách để biết được những điều không ai có thể biết. Ned, em thề, hắn có những cách vô cùng đen tối."

"Ai chẳng biết hắn có gián điệp," Ned tùy tiện nói.

"Còn hơn thế," Catelyn khẳng định. "Ser Rodrik đã bí mật nói chuyện cùng Ser Aron Sangatar, thế nhưng gián điệp vẫn biết. Em sợ kẻ đó."

Ngón Út cười mỉm. "Cứ để Lãnh chúa Varys cho anh, phu nhân yêu quý. Nếu em chấp nhận được lời tục tĩu nho nhỏ này - ở những nơi tốt hon nơi đây - anh đã nắm bi của hắn trong tay." Anh ta khum khum bàn tay, mỉm cười nham hiểm. "Nếu đúng hắn là đàn ông, và thực sự có bi. Nếu anh là em, anh sẽ lo lắng về nhà Lannister hơn là về viên thái giám đấy."

Ned không cần Ngón út chỉ dạy ông. Ông đang nghĩ lại ngày Arya được tìm thấy, nhớ lại nét mặt của hoàng hậu khi bà ta nói, Chúng ta có một con sói, thật nhẹ nhàng và bình tĩnh làm sao. Ông nghĩ tới thằng nhóc Mycah, về cái chết đột ngột của Jon Arryn, về cú ngã của Bran, về vị vua già điên loạn Aerys Targaryen hấp hối trong phòng chầu còn máu lão đang khô dần trên lưỡi kiếm mạ vàng. "Phu nhân," ông nói và nhìn Catelyn, "ở đây nàng không thể làm gì hơn. Ta muốn nàng trở về Winterfell ngay lập tức. Nếu có một vụ ám sát rồi, rất có thể sẽ còn những vụ khác. Dù ai ra lệnh giết Bran, kẻ đó cũng sớm biết con còn sống." "Em đã mong được gặp các con..." Catelyn nói.

"Hành động đó kém khôn ngoan nhất đấy," Ngón út chen ngang. "Tháp Đỏ là nơi tai vách mạch rừng."

"Ngài ấy nói đúng đó, tình yêu của ta," Ned vừa nói vừa ôm lấy bà. "Đưa Ser Rodrik về Winterfell. Ta sẽ chăm sóc các cô con gái. Về nhà với những người con trai của chúng ta và bảo vệ chúng nhé."

"Được thôi, lãnh chúa của em." Catelyn ngửa mặt lên, đắm chìm trong nụ hôn của Ned. Những ngón tay bị thương của bà gắt gao tuyệt vọng ôm lấy lưng ông, như muốn mãi mãi bảo vệ ông trong vòng tay mình.

"Lãnh chúa và phu nhân có muốn dùng phòng ngủ không?" Ngón út nói. "Tôi nên báo cho ngài hay, Stark, ở đây làm thế phải mất tiền đấy."

“Em chỉ mong anh để bọn em lại một lát,” Catelyn nói.

“Tốt thôi.” Ngón Út bước ra cửa. “Nhưng đừng lâu quá. Đã tới lúc quân sư và anh phải trở về lâu đài, trước khi có người nhận ra.”

Catelyn tới bên và nắm tay anh ta. “Em sẽ không quên anh đã giúp đỡ em thế nào, Petyr. Khi người của anh tới chỗ em, em không biết họ mang em tới gặp bạn hay thù. Đối với em anh còn hơn một người bạn. Em đã một lần nữa tìm lại được người anh những tưởng đã không còn.”

Petyr Baelish mỉm cười. “Anh nhạy cảm lắm đấy, phu nhân yêu quý. Tốt nhất đừng nói với ai. Anh phải mất hàng năm trời để triều đình tin rằng anh là một kẻ xấu xa độc ác, và anh rất ghét thấy công sức mình bỏ ra đổ xuống sông xuống biển.”

Ned không tin một lời nào, nhưng ông vẫn lịch sự nói, “Tôi cũng rất cám ơn ngài, Lãnh chúa Baelish.”

“Ồ, đây mới là một kho báu chứ,” Ngón Út vui vẻ nói.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, Ned quay lại bên vợ. “Một khi nàng về nhà, hãy thay ta gửi thư cho Helman Tallhart và Galbart Glover. Nói với họ mỗi người hãy dựng một đội quân một trăm cung thủ và củng cố lại Moat Cailin. Hai trăm tay cung tràn ngập nhuệ khí có thể chặn đứng một đội quân định vượt qua Neck. Nói với Lãnh chúa Manderly rằng ông ấy cần tăng cường sức mạnh và gia cố lại tất cả hàng phòng thủ tại Cảng White, và đảm bảo luôn có quân canh gác. Và từ ngày hôm nay trở đi, ta muốn nàng cẩn trọng theo dõi Theon Greyjoy. Nếu có chiến tranh chúng ta sẽ vô cùng cần hạm đội của cha cậu ta.”

“Chiến tranh ư?” Nỗi sợ hằn lên khuôn mặt Catelyn.

“Sẽ không có đâu “ Ned hứa, cầu cho điều đó là thực. Ông lại nắm tay bà. “Nhà Lannister là những kẻ nhẫn tâm mang bộ mặt yếu đuối, và Aerys Targaryen đã học được bài học đau buồn của mình, nhưng chúng sẽ không dám tấn công phương bắc mà không có tổng lực của cả vương quốc, và chắc chắn chúng sẽ không thể nào có được. Ta chơi trò bịp này tới cùng nếu không có gì bất thường. Hãy nhớ vì sao ta tới đây, tình yêu của ta. Nếu ta tìm ra bằng chứng rằng nhà Lannister sát hại Jon Arryn...”

Ông cảm thấy Catelyn đang run rẩy. Bàn tay với những vết sẹo bám chặt lấy ông. “Nếu,” bà nói, “thì sao, tình yêu của em?”

Ned biết đó là phần nguy hiểm nhất. “Công lý đến từ nhà vua,” ông nói. “Khi biết rõ sự thực, ta sẽ nói với Robert.” Và thầm cầu nguyện rằng ngài vẫn là người như ông nghĩ.

TYRION

Ngài chắc mình phải rời đi sớm thế này không?" Tướng chỉ huy hỏi.

"Rất chắc chắn, Lãnh chúa Mormont ạ," Tyrion trả lời. "Anh trai Jaime của tôi sẽ băn khoăn không biết tôi biến thành cái gì mất. Anh ấy có thể nghĩ ông đã thuyết phục được tôi khoác bộ đồng phục đen."

"Giá mà tôi có thể." Mormont cầm một cái càng cua và bóp vỡ. Dù đã có tuổi, nhưng tướng chỉ huy vẫn có sức mạnh như một con gấu. "Anh là một người khá ranh ma, Tyrion. Chúng tôi cần những người như anh ở Tường Thành."

Tyrion cười. "Vậy tôi sẽ lùng sục tất cả người lùn ở Bảy Phụ Quốc và mang họ tới đây cho ngài, Lãnh chúa Mormont." Anh thản nhiên hút thịt càng cua khi mọi người ồ lên cười. Những con cua được mang tới từ Trạm Đông trong buổi sáng nay, đặt trong thùng tuyết, và chúng ngon tuyệt.

Ser Alliser Thorne là người duy nhất trong bàn không nở lấy một nụ cười. "Lannister đang nhạo báng chúng ta"

"Chỉ nhạo báng ông thôi, Ser Alliser," Tyrion nói. Lúc này, tiếng cười quanh bàn có chút lo lắng, bối rối.

Đôi mắt đen của Thorne nhìn thẳng Tyrion với vẻ thù hận. "Đối với một người chỉ cao bằng nửa người khác thì ngài khá bạo miệng đấy. Có lẽ ngài và tôi nên cùng nhau ra sân nhỉ."

"Vì sao?" Tyrion hỏi. "Cua ở đây cơ mà."

Lời nói này càng làm người khác cười ác hơn. Ser Alliser đứng bật dậy, môi mím chặt. "Tới đây và biến lời nhạo báng của ông thành lưỡi thép xem nào."

Tyrion nhìn thẳng vào bàn tay phải. "Vì sao, tôi đã có lưỡi thép trên tay rồi, Ser Alliser, dù nó chỉ là một cái dĩa ăn cua. Chúng ta đấu được không?" Anh nhảy lên ghế và bắt đầu chọc chọc vào ngực Thorne bằng cái dĩa tí xíu. Những tiếng cười rú rít lên trong phòng. Một ít thịt cua bay. khỏi miệng tướng chỉ huy khi ông há hốc mồm vì nghẹn. Kể cả con quạ của ông cũng tham gia cùng, kêu ầm ĩ từ trên cửa sổ. "Đấu! Đấu! Đấu!"

Ser Alliser Thorne bước ra khỏi phòng với vẻ cứng đờ như thể bị cắm dao vào mông.

Mormont vẫn há mồm thở hổn hển. Tyrion đấm vào lưng ông. "Người chiến thắng nhận được chiến lợi phẩm," anh nói lớn. "Tôi chiếm phần cua của Thorne."

Cuối cùng tướng chỉ huy cũng hoàn hồn. "Anh là một kẻ xấu xa mới dám chọc tức Ser Alliser tới vậy," ông quở trách.

Tyrion ngồi bệt xuống và nhấp một ngụm rượu. "Nếu một người tự vẽ bia trên ngực mình, sớm muộn cũng có kẻ bắn tên trúng hắn ta. Tôi đã gặp nhiều kẻ đã chết còn hài hước hơn Ser Alliser của ngài đấy."

"Không đâu," Đại quản gia, Bowen Marsh, một người tròn trĩnh và đỏ lựng như quả lựu phản đối. "Ngài nên nghe những cái tên khôi hài hắn đặt cho những cậu nhóc mình huấn luyện cơ."

Tyrion có nghe qua vài cái tên hề. "Tôi cược mấy cậu nhóc đó cũng có vài cái tên cho ông ta," anh nói. "Gột bỏ băng bao phủ mắt đi, các công tước tốt bụng của tôi. Ser Alliser Thorne chỉ nên đi dọn chuồng ngựa, chứ không phải huấn luyện những chiến binh mới."

"Đội Tuần Đêm không thiếu người làm việc trong chuồng ngựa," Lãnh chúa Mormont càu nhàu. "Dường như dạo gần đây họ toàn gửi cho chúng tôi những kẻ như thế. Nào là trẻ chăn ngựa, mấy thằng trộm vặt, và bọn hiếp dâm. Ser Alliser là một hiệp sĩ được phong tước, một trong số ít những hiệp sĩ mặc đồ đen kể từ khi tôi lên làm tướng chỉ huy. Ông ấy đã chiến đấu rất dũng cảm tại Vương Đô."

"Nhưng ở sai phe," Ser Jaremy Rykker cộc lốc nhận xét. "Nên biết, tôi đã ở trên chiến trường cùng ông ta. Tywin Lannister đã cho chúng tôi một sự lựa chọn tuyệt vời. Mặc đồ đen, hoặc thấy đầu mình cắm trên giáo trước lúc hoàng hôn. Tôi không có ý xúc phạm gì đâu, Tyrion.

"Không sao, Ser Jaremy. Cha tôi rất thích xiên đầu người, đặc biệt đầu những kẻ làm ông ta bực bội. Và với khuôn mặt thanh tú như ngài, chắc chắn ông ta sẽ trang trí đầu ngài trên Cổng Thành. Tôi nghĩ trông ngài sẽ đẹp choáng váng trên đó."

"Cám ơn," Ser Jaremy trả lời cùng một nụ cười mỉa. Tướng chỉ huy Mormont húng hắng. "Thi thoảng tôi sợ rằng Ser Alliser đã hiểu đúng về anh, Tyrion. Anh đang chế giễu chúng tôi cùng mục đích cao cả của chúng tôi ở đây."

Tyrion nhún vai, "Tất cả chúng ta đều cần bị chế giễu lúc này hay lúc khác, Lãnh chúa Mormont ạ, ít nhất là để chúng ta không quá nghiêm túc. Làm ơn, cho tôi thêm rượu nào." Anh giơ cốc lên.

Khi Rikker đổ rượu đầy cốc, Bowen Marsh nói, "người anh nhỏ bé mà cơn khát ghê gớm quá đi."

"Ô, tôi nghĩ Lãnh chúa Tyrion cũng to lớn đó chứ," Maester Aemon nói từ đầu bàn bên kia. Giọng ông nhẹ nhàng, nhưng tất cả các sĩ quan cấp cao của Đội Tuần Đêm đều im lặng để lắng nghe. "Tôi nghĩ anh ta là một người khổng lồ tại ở nơi đây, nơi tận cùng trời đất."

Tyrion nhẹ nhàng trả lời, "Tôi được gọi bằng nhiều cái tên, thưa Lãnh chúa, nhưng người khổng lồ thì khá hiếm đấy."

"Dù sao," Maester Aemon nói trong khi hướng đôi mắt trắng sữa, mờ đục vào khuôn mặt Tyrion, "tôi nghĩ đó là sự thật."

Lần đầu tiên, Tyrion thấy mình không thể nói nên lời. Anh chỉ có thể lịch sự cúi đầu và nói, "Ngài thật tử tế, thưa Maester Aemon."

Ông già mù mỉm cười. Ông khá nhỏ bé, hói đầu và nhăn nheo vì tuổi già. "Tôi được gọi bằng nhiều cái tên, thưa Lãnh chúa," ông nói, "nhưng hiếm ai nói tôi tử tế." Lần này chính Tyrion bật cười đầu tiên.

Sau đó khá lâu, khi việc ăn uống đã xong xuôi và một vài người rời đi, Mormont mời Tyrion ngồi bên bếp lửa và cốc rượu nóng quá mạnh khiến anh chảy nước mắt. "Ở nơi phương bắc xa xôi này có thể đi trên vương lộ rất nguy hiểm," Tướng chỉ huy nói trong khi uống rượu.

"Tôi đã có Jyck và Morree đi cùng," Tyrion nói, "còn Yoren xuống phía nam."

"Yoren chỉ là một người đàn ông. Đội Tuần Đêm sẽ hộ tống anh tới Winterfell," Mormont cương quyết tuyên bố. "Ba người là đủ."

“Nếu như ngài đã muốn vậy, thưa lãnh chúa,” Tyrion nói. “Ngài có lẽ nên cử Snow đi. Cậu ấy sẽ rất mừng nếu có cơ hội được gặp lại những người anh em của mình.”

Mormont nhăn mặt qua bộ râu muối tiêu rậm rạp. “Snow? Ô, con hoang nhà Stark. Tôi nghĩ là không. Một người lính trẻ cần quên đi cuộc sống họ bỏ lại phía sau, anh em, gia đình và tất cả mọi thứ. Một chuyến về thăm nhà sẽ khuấy động những cảm xúc mà tốt nhất nên ngủ yên. Tôi hiểu những điều đó. Những người bà con của tôi... chị gái tôi Maege giờ đang trị vì Đảo Bear, sau tội lỗi đáng hổ thẹn của thằng con trai của tôi. Tôi có những cô cháu gái mình chưa từng gặp.” Ông uống một ngụm nữa. “Hơn nữa, Jon Snow chỉ là một cậu bé. Anh sẽ cần ba tay kiếm khỏe mạnh, để giúp bản thân được an toàn.”

“Tôi rất cảm động vì sự quan tâm của ngài, Lãnh chúa Mormont.” Rượu mạnh làm Tyrion váng đầu, nhưng chưa say tới mức làm anh không nhận ra Gấu Già muốn một cái gì đó từ anh. “Tôi ước mình có thể đáp lại lòng tốt của ngài.”

“Anh có thể,” Mormont thẳng thừng nói. “Chị gái ngài đang ngồi cạnh nhà vua. Anh trai ngài là một hiệp sĩ vĩ đại, và cha ngài là Lãnh chúa quyền lực nhất trong Bảy Phụ Quốc. Hãy thay chúng tôi nói với họ. Hãy nói với họ những thứ chúng tôi đang cần ở nơi này. Chính ngài đã nhìn thấy rồi đấy. Giờ, quân lực của chúng tôi còn chưa tới một ngàn. Sáu trăm ở đây, hai trăm ở Tháp Đêm, thậm chí ở Trạm Đông còn ít hơn nữa, và chỉ có một phần ba trong đó là lính chiến đấu. Tường Thành dài cả trăm lý. Hãy nghĩ về điều đó. Nếu có một vụ tấn công, tôi chỉ có ba người phòng thủ trên mỗi dặm tường thành”.

“Ba một phần ba,” Tyrion nói kèm một cái ngáp.

Mormont dường như chẳng nghe thấy anh nói gì. Ông già đang hơ tay trước bếp lò. “Tôi đã cử Benjen Stark đi tìm con trai Yohn Royce, đã mất tích ngay trong buổi đi tuần đầu tiên. Cậu nhóc nhà Royce đó còn non nớt như cỏ mùa hè vậy, nhưng cậu ta muốn nhận danh dự tự mình chỉ huy, và nói rằng đó là quyền lợi của một hiệp sĩ. Tôi thật sự không muốn xúc phạm tới cha cậu ta, vì thế tôi chịu thua. Tôi đã cử cậu ta đi cùng hai người tôi cho là giỏi như bất kỳ ai trong Đội Tuần Đêm. Tôi thật ngốc.”

“Ngốc,” con quạ đồng tình. Tyrion liếc nhìn lên. Con chim đang dòm anh bằng đôi mắt đen tròn lấp lánh, vừa nhìn vừa rỉa cánh. “Ngốc” nó lại réo lên. Chắc chắn ông già Mormont này sẽ phật ý nếu anh bóp chết sinh vật kia. Tiếc thật.

Tướng chỉ huy không để ý gì tới con chim lắm mồm kia. “Gared gần bằng tuổi tôi và đã sống tại Tường Thành lâu hơn tôi,” ông nói tiếp, “nhưng dường như ông ta đã không giữ lời thề và đào ngũ. Tôi không thể nào tin nổi, không thể nào là ông ấy được, nhưng Lãnh chúa Eddard đã gửi cho tôi cái đầu ông ấy từ Winterfell. Còn về Royce, không có bất cứ một thông tin gì. Một người đào ngũ, hai người mất tích, và giờ Ben Stark cũng không thấy đâu.”

Ông thở dài thườn thượt. “Tôi phải cử ai đi tìm ông ấy đây? Trong hai năm, tôi đã cử đi bảy mươi người. Tôi đã quá già yếu không thể chịu nổi gánh nặng này, nhưng nếu tôi đặt nó xuống, ai sẽ nhấc nó lên đây? Alliser Thorne? Bowen Marsh? Tôi chắc hẳn phải mù như Maester Aemon mới không nhìn ra bản chất của họ. Đội Tuần Đêm đã trở thành một đội quân gồm những thằng nhóc ủ rũ và những lão già mệt mỏi rồi. Trừ những người ngồi cùng bàn với tôi ngày hôm nay, có lẽ tôi chỉ có hai mươi người biết đọc, thậm chí số người biết suy nghĩ, tổ chức và chỉ huy còn ít hơn. Từng có thời phải dành bao mùa hè để xây dựng lại trạm gác, và mỗi đời tướng chỉ huy lại nâng Tường Thành lên cao hơn lúc đầu. Nhưng giờ tất cả những gì chúng tôi có thể làm là cố sống sót.”

Tyrion nhận ra, ông ta đang vô cùng nghiêm túc. Anh cảm thấy có chút thương thay cho ông già này. Lãnh chúa Mormont đã dành phần đời tươi đẹp ở Tường Thành, và ông cần phải tin rằng những năm tháng cống hiến đó có chút ý nghĩa nào đó. “Tôi hứa, nhà vua sẽ lắng nghe

những lời thỉnh cầu của ngài." Tyrion trịnh trọng nói, "và tôi sẽ nói với cha và cả Jaime nữa." Anh sẽ nói. Tyrion Lannister rất biết giữ lời. Nhưng anh sẽ không nói những điều không nên; rằng Vua Robert sẽ lờ anh đi, rằng Lãnh chúa Tywin sẽ hỏi liệu anh có mất trí không, còn Jaime sẽ chỉ cười.

"Anh còn trẻ, Tyrion ạ," Mormont nói. "Anh đã chứng kiến bao mùa đông rồi?"

Anh nhún vai. "Tám, chín. Tôi không nhớ rõ."

"Và tất cả đều ngắn ngủi."

"Đúng như ngài nói, lãnh chúa." Anh sinh ra vào cuối mùa đông, một mùa đông nghiệt ngã kinh khủng mà các maester kể rằng nó kéo dài gần ba năm, nhưng những ký ức đầu tiên của Tyrion lại là về mùa xuân.

"Khi tôi còn là một cậu bé, người ta nói mùa hè dài đồng nghĩa với một mùa đông sắp tới sẽ dài đằng đẵng. Mùa hè này đã kéo dài chín năm, Tyrion, và mùa hè thứ mười sắp tới với chúng ta. Hãy nghĩ đi."

"Khi tôi còn bé," Tyrion trả lời, "bà vú của tôi kể rằng, một ngày, nếu con người sống tốt, thần thánh sẽ cho chúng ta một thế giới với mùa hè bất tận. Có lẽ chúng ta tốt hơn chúng ta nghĩ, và Đại Mùa Hè cuối cùng cũng tới rồi." Anh cười toe toét.

Tướng chỉ huy không lấy gì làm thích thú. "Anh chắc chắn không ngốc tới mức đi tin vào điều đó đâu, lãnh chúa. Giờ ngày đã ngắn hơn. Ở đây không thể có sai lầm gì, Aemon đã nhận được thư từ Citadel, và tự mình nghiên cứu. Chúng ta đang đối diện với cuối hè rồi." Mormont vươn tay ra và nắm chặt lấy tay Tyrion. "Anh phải nói cho họ hiểu. Tôi nói cho anh nghe, lãnh chúa, bóng tối đang tới rồi. Có những thứ man rợ trong rừng sói tuyết, voi ma mút và gấu tuyết cỡ bằng con bò rừng, và tôi đã thấy những sinh vật xấu xa hơn trong những giấc mơ của mình."

"Trong những giấc mơ của ông," Tyrion nhại lại, trong khi tâm trí lại nghĩ về việc anh đang muốn một cốc rượu mạnh nữa.

Mormont nói rất khẽ, gần như không nghe được. "Những ngư dân gần Trạm Đông đã thấy những bóng trắng bên bờ biển."

Lần này Tyrion không thể ngậm miệng nổi. "Những ngư dân của Lannisport thường nhìn thấy nhân ngư." "Denys Mallister viết rằng dân vùng núi đang xuống phương nam, đi qua Tháp Đêm với số lượng lớn chưa từng thấy. Họ đang chạy trốn đó lãnh chúa... nhưng chạy trốn khỏi cái gì đây? Lãnh chúa Mormont đi tới bên cửa sổ và nhìn vào màn đêm. "Lannister, họ là những người già cỗi, Lannister, nhưng họ chưa bao giờ cảm nhận được sự giá buốt như thế này. Tôi xin anh, hãy nói với nhà vua điều tôi vừa nói. Mùa đông đang tới, và khi Đêm Trường buông xuống, chỉ có Đội Tuần Đêm đứng giữa vương quốc và bóng tối sẽ trải dài khắp miền bắc. Thần thánh sẽ không giúp chúng ta nếu chúng ta không sẵn sàng."

"Thần thánh sẽ giúp tôi nếu tối nay tôi không được ngủ. Yoren quyết tâm rời đây khi trời vừa sáng." Tyrion đứng dậy, buồn ngủ vì rượu và mệt mỏi vì bị đày đọa. "Tôi cảm ơn vì tất cả những ưu đãi ngài dành cho tôi, Lãnh chúa Mormont."

"Nói với họ đi, Tyrion. Nói với họ và làm cho họ tin đi. Tôi chỉ cần anh cảm ơn tôi như vậy." Ông huýt sáo, và con quạ bay xuống đậu trên vai. Mormont mỉm cười và cho con chim ít ngô lấy từ túi, và đó là lúc Tyrion rời đi.

Trời lạnh cắt da cắt thịt. Độn lớp lông thú dày dặn, Tyrion Lannister đeo găng tay và gật đầu chào cậu lính canh khốn khổ tội nghiệp bên ngoài Phòng Chỉ Huy. Anh đi qua sân về phòng của

mình trên Tháp Vua, từng bước vững vàng nhất có thể. Tuyết kêu lạo xạo dưới chân anh, và hơi thở bốc hơi trước mặt anh như một dải cờ. Anh giấu hai tay vào nách và đi nhanh hơn, mong sao Morree nhớ ủ ấm giường anh bằng gạch nóng hơ trên lửa.

Đằng sau Tháp Vua, Tường Thành tỏa ánh sáng lờ mờ dưới ánh trăng, vĩ đại và huyền bí. Tyrion dừng lại một lúc để nhìn lên. Chân anh đau buốt vì lạnh giá.

Đột nhiên trong anh dâng lên một sự điên rồ kỳ lạ, một ham muốn được nhìn nơi tận cùng thế giới thêm làn nữa. Đây sẽ là cơ hội cuối cùng của anh; ngày mai anh sẽ về phương nam, và không thể tưởng tượng lý do nào có thể khiến anh muốn trở lại nơi khỉ ho cò gáy băng giá này. Tháp Vua ngay trước mặt anh, với sự hứa hẹn về hơi ấm và cái giường êm ái, nhưng Tyrion thấy mình đang đi qua nó, về phía cọc rào nhọn tỏa ánh sáng yếu ớt nơi Tường Thành.

Một cái cầu thang gỗ dốc dần lên mặt tường phía nam, bám vào những cây xà thô nhám chìm sâu trong băng đá. Nó ngoằn ngoèo đi lên, như một tia chớp vậy. Hội anh em áo đen đảm bảo với anh rằng nó vững chắc hơn vẻ bề ngoài, nhưng chân Tyrion đang bị chuột rút ghê gớm khiến anh chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới cái cầu thang. Thay vào đó anh tới cái lồng sắt bên cạnh giếng, chui vào trong, và kéo mạnh dây chuông, ba cú thật nhanh.

Dường như anh phải chờ đợi vĩnh viễn trong tình trạng đứng trong lồng, đối lưng với Tường Thành. Đủ lâu để cho Tyrion bắt đầu tự hỏi mình đang làm gì vậy. Anh vừa định quên đi ý tưởng mới nảy ra đó và lên giường ngủ thì cái lồng bị kéo bổng lên.

Anh từ từ đi lên, lúc đầu hơi giật cục, sau đó êm ả hơn. Mặt đất càng ngày càng xa, lồng lắc lư, và Tyrion đang nắm chắc lấy mấy thanh sắt. Anh có thể cảm nhận cái lạnh của kim loại qua găng tay. Anh hài lòng nhận thấy, Morrec đã đốt lò sưởi trong phòng anh, nhưng Tháp Chỉ Huy lại tối om. Dường như Gấu Già hiểu mọi chuyện hơn anh.

Sau đó anh ở trên những ngọn tháp, vẫn tiếp tục được kéo lên. Hắc Thành nằm bên dưới anh, hiện ra dưới ánh trăng. Lúc này mới thấy nó trống trải và ảm đạm thế nào; những tòa vọng lâu không cửa sổ, những bức tường nghiêng ngả, những sân tập lổn nhổn đá sỏi. Xa xa, anh nhìn thấy ánh đèn từ thị trấn Mole, một ngôi làng nhỏ cách đây khoảng nửa dặm về phía nam theo hướng vương lộ, và đây đó thấp thoáng những vệt sáng lấp lánh của ánh trăng trên mặt nước nơi dòng sông băng từ trên những đỉnh núi chảy xuống giao với đồng bằng. Phần còn lại của thế giới là một khoảng không trống trải dài những ngọn đồi lộng gió cùng những cánh đồng đá điểm tuyết.

Cuối cùng, một giọng nói ngọng nghịu vang sau lưng anh, "Bảy địa ngục ơi, đó là người lùn," và cái lồng giật nảy lên rồi dừng lại, treo lơ lửng ở đó, chầm chậm lắc lư, dây chão kêu kẽo kẹt.

"Chết tiệt, cho hắn xuống," Có những tiếng làu nhàu, rên rỉ khi cái lồng trượt sang một bên và Tường Thành nằm ngay dưới anh. Tyrion đợi tới khi cái lồng ngừng lắc lư, anh mới mở cửa và nhảy xuống. Một bóng dáng nặng nề mặc đồ đen đang dựa mình vào cần trục, trong khi kẻ thứ hai giữ lấy cái lồng bằng bàn tay đeo găng. Khuôn mặt của họ bịt kín chỉ chừa hai con mắt, và họ mặc cơ man nào là áo len và áo da toàn một màu đen.

"Ngài muốn gì vào cái giờ này cơ chứ?" gã dựa vào cần trục hỏi.

"Ngắm cảnh lần cuối."

Hai gã xót xa nhìn nhau. "Nhìn tất cả những gì ngài muốn," gã còn lại nói. "Nhưng đừng ngã xuống, chú lùn. Gấu Già sẽ lột da chúng tôi".

Có một chiếc lều gỗ nhỏ dựng bên dưới cần trục lớn, Tyrion thấy có ánh sáng mờ mờ từ bếp lò và cảm thấy chút hơi ấm ngắn ngủi tỏa ra khi hai người kia mở cửa bước vào. Và sau đó, anh

chỉ còn một mình.

Ở đây trời lạnh buốt thịt da, còn gió giật lấy quần áo anh tựa như một nàng thơ đang nài nỉ. Đỉnh Tường Thành rộng hơn vương lộ, vì thế Tyrion không sợ rơi xuống, dù đoạn đường đi trơn trượt hơn so với sở thích của anh. Hội anh em đã rải đá nhám dọc đường, nhưng dưới sức nặng của không biết bao bước chân ngang dọc có thể làm tan chảy cả Tường Thành bên dưới, vì thế băng đã dần bao lấy những viên sỏi, nuốt chửng lấy nó, cho tới khi đường lại bằng phẳng và giờ là lúc phải rải thêm nhiều đá hơn.

Nhưng, đó lại là một điều nữa mà Tyrion không làm nổi. Anh nhìn về phương đông và phương tây, nhìn về Tường Thành trải dài phía trước mình, và con đường trắng xóa vô tận không biết đâu là điểm bắt đầu và đâu là nơi kết thúc cùng vực thẳm sâu hun hút hai bên. Anh quyết định đi về phía tây, chẳng vì lý do đặc biệt gì cả, dọc theo những con đường mòn gần khu phía nam, nơi những viên đá cuội có vẻ còn mới nhất.

Má anh tê dại vì lạnh, còn đôi chân biểu tình dữ dội hơn theo mỗi bước, nhưng Tyrion lờ chúng đi. Gió vần vũ quanh anh, những viên đá cuội lạo xạo dưới gót giày, con đường tuyết trải dài theo các ngọn đồi, ngày một leo cao hơn, tới khi khuất dạng ở chân trời phía tây. Anh băng qua một máy cẩu đá khổng lồ, phải cao bằng một bức tường thành phố, giá đỡ nằm sâu trong Tường Thành. Tay cẩu của nó đã bị tháo ra đem sửa chữa và rồi bị lãng quên; giờ nó nằm đó như một món đồ chơi bị hỏng, ngập một nửa trong tuyết.

Ở phía kia máy cẩu đá, một giọng nói nghèn nghẹt vang lên thách thức. “Ai đó? Dừng lại!”

Tyrion dừng bước. “Nếu ta dừng quá lâu, ta sẽ bị đóng băng tại chỗ đó, Jon “ anh nói khi nhìn thấy một cái bóng nhàn nhạt xù xì lặng lẽ tiến tới đánh hơi lớp lông thú của mình. “Chào mày, Bóng Ma.”

Jon Snow tới gần hơn. Trông cậu bé nặng nề và to lớn hơn dưới bao nhiêu lớp lông thú và áo da, chiếc mũ áo choàng kéo lên che kín khuôn mặt. “Ngài Lannister,” cậu nói và kéo lỏng chiếc khăn che miệng ra. “Đây là nơi cuối cùng cháu nghĩ sẽ thấy ngài.” Cậu nhóc cầm một cây giáo nặng nề bọc sắt, cao hơn người, và một thanh kiếm đeo ở thắt lưng đang nằm trong vỏ da. Trên ngực cậu lấp lánh hình chiếc tù và chiến đen đóng đai bạc.

“Đây là nơi cuối cùng ta mong có người thấy mình,” Tyrion thừa nhận. “Ta bị một ý tưởng lôi kéo lên thôi. Nếu ta chạm vào Bóng Ma, nó sẽ nhai tay ta chứ?”

“Không, nếu như cháu ở đây,” Jon hứa.

Tyrion gãi đằng sau tai con sói trắng. Đôi mắt đỏ của nó bình thản nhìn anh. Nó giờ đã cao tới ngực anh rồi. Một năm nữa, và Tyrion bỗng có một cảm giác chán chường rằng anh sẽ phải ngước lên nhìn nó. “Cháu làm gì ở đây vào tối nay vậy?” anh hỏi. “ngoài việc đóng băng dương vật...”

“Cháu trực ca tối,” Jon nói. “Ser Alliser đã tử tế nhắc nhở trưởng ca gác đặc biệt quan tâm tới cháu. Hình như ông ta nghĩ, nếu họ bắt cháu thức suốt nửa đêm, sáng mai cháu sẽ ngủ gật trong buổi tập. Nhưng tới giờ cháu vẫn làm ông ta thất vọng.”

Tyrion cười. “Thế Bóng Ma biết tung hứng chưa?”

“Chưa ạ,” Jon nói và mỉm cười, “nhưng sáng nay Grenn đã chống trả lại được Halder, còn Pyp không còn làm rơi kiếm thường xuyên như trước nữa.”

“Pyp?”

“Pyp là tên thật của cậu ấy. Cậu nhóc nhỏ thó có đôi tai to ấy. Cậu ấy thấy cháu đang dạy Grenn và nhờ giúp. Thorne chưa bao giờ dạy cậu ấy cầm kiếm đúng cách.” Cậu nhìn về phía nam. “Cháu canh gác một dặm Tường Thành. Ngài đi cùng cháu nhé?”

“Nếu cháu đi chậm,” Tyrion nói.

“Trưởng ca nói rằng cháu phải đi đi lại lại, để máu không đóng băng, nhưng ông ta không nói cháu phải đi nhanh tới đâu.”

Thế là họ cùng nhau đi, với Bóng Ma đi cạnh Jon như một bóng ma trắng mởn. “Sáng mai ta sẽ đi,” Tyrion nói.

“Cháu biết.” Jon nói, có vẻ buồn tới kỳ lạ.

“Ta định sẽ dừng lại ở Winterfell trên đường xuống phía nam. Nếu cháu muốn chuyển thư gì...”

“Nói với Robb sẽ có ngày cháu chỉ huy Đội Tuần Đêm và giúp anh ấy an toàn, vì thế anh ấy nên bắt đầu học thêu thùa cùng các cô gái và bảo Mikken nấu chảy thanh kiếm làm móng ngựa đi.”

“Anh trai cậu còn lớn hơn ta,” Tyrion cười nói. “Ta từ chối gửi bất cứ thông điệp nào có thể lấy mạng mình.”

“Rickon sẽ hỏi khi nào cháu về. Hãy cố giải thích cho nó rằng cháu đã đi đâu, nếu ngài có thể. Nói với nó rằng nó có thể có tất cả những thứ của cháu trong thời gian cháu đi vắng, nó sẽ rất thích.”

Dường như mọi người kỳ vọng nhiều thứ từ anh, Tyrion nghĩ bụng. “Cháu có thể viết tất tần tật vào thư, cháu biết đó.”

“Rickon chưa biết đọc. Bran...” Cậu đột nhiên ngừng lại. “Cháu không biết nên nói gì với Bran. Hãy giúp nó nhé, ngài Tyrion.”

“Ta có thể giúp gì đây? Ta không phải học sĩ, không thể giảm đau. Ta không có phép thuật giúp thằng bé có lại đôi chân.”

“Ngài đã giúp cháu khi cháu cần,” Jon Snow nói.

“Ta chẳng giúp đỡ gì hết,” Tyrion nói. “Chỉ toàn là lời nói.” “Vậy hãy gửi lời nói của ngài tới Bran luôn ạ.”

“Cậu đang yêu cầu một thằng tật dạy một đứa què biết nhảy múa đấy,” Tyrion nói. “Dù có dạy tâm huyết thế nào, kết quả cũng lố bịch cả thôi. Nhưng, ta biết tình anh em là thế nào, Lãnh chúa Snow. Ta sẽ giúp đỡ Bran bất cứ chuyện gì có thể.”

“Cám ơn ngài, Lãnh chúa Lannister.” Cậu tháo găng và chìa tay ra. “Bạn bè nhé.”

Tyrion chợt thấy cảm động. “Hầu hết người thân thiết của ta đều là con hoang,” anh nói kèm một nụ cười nhăn nhở, “nhưng cháu là người bạn đầu tiên ta có.” Anh dùng răng kéo găng ra và nắm lấy tay Snow. Nắm tay của cậu nhóc thật chặt và mạnh mẽ.

Khi anh đeo găng tay lại, Jon Snow đột nhiên chuyển hướng bước tới tường phòng hộ phía bắc phủ đầy băng tuyết. Phía trên anh, Tường Thành đã bị sụt; phía trước anh chỉ còn màn đêm và cảnh vật hoang sơ. Tyrion đi theo cậu nhóc, và đứng sóng vai trước rìa thế giới.

Đội Tuần Đêm không để rừng rậm lấn tới gần mạn bắc Tường Thành tới nửa dặm. Những rặng cây gỗ cứng và cây thân cao cùng sồi đã từng sinh trưởng nơi này đã bị phá đi hàng thế kỷ trước, để mở ra một khoảng không thoáng đãng nhằm không cho kẻ thù một cơ hội vượt qua mà không bị nhìn thấy. Tyrion đã nghe đồn rằng ở nơi nào đó trên Tường Thành, giữa ba pháo đài kia, rừng hoang đã sớm bò lại nơi đây qua hàng thập kỷ, rằng có những nơi, những cây gỗ cao xanh xám cùng những cây mộc tâm đã bám rễ ăn sâu vào bóng tối của Tường Thành, nhưng Hắc Thành lại có nhu cầu nhóm lửa cực lớn, và ở nơi này, rừng cây vẫn giữ khoảng cách cùng những lưỡi hái của hội anh em áo đen.

Nhưng, nó chưa bao giờ xa cách. Từ trên này Tyrion có thể thấy, những hàng cây đen đúa đang đổ bóng xuống khoảng trống, như một bức tường thứ hai dựng song song Tường Thành, một bức tường của màn đêm. Có những nhát rìu không bao giờ được vung trong khu rừng tối, nơi cả ánh trăng cũng không thể thâm nhập vào những đống rễ cây bện vào nhau, cùng những cành cây gai góc và những cành lá đan xen. Ở ngoài đó, cây cối to lớn hơn nhiều, và những người lính biệt kích nói chúng dường như đang suy tư và chúng biết những thứ không phải con người quanh quẩn nơi đây. Chính vì điều kỳ diệu này mà Đội Tuần Đêm đã đặt tên nơi đó là khu rừng ma.

Khi anh đứng đó nhìn vào bóng tối dày đặc không thấy lấy một đốm lửa, với những trận gió gào thét và cái lạnh như những mũi giáo đâm vào ruột gan, Tyrion Lannister cảm thấy anh gần tin vào những câu chuyện về Ngoại Nhân, kẻ thù trong bóng tối. Những câu chuyện đùa của anh về ba bị và ngáo ộp dường như không còn là lời nói đùa nữa.

“Chú cháu ở ngoài đó,” Jon Snow thì thào nói, dựa lên cây giáo mà nhìn vào màn đêm. “Đêm đầu tiên họ cho cháu lên đây, cháu đã nghĩ, chú Benjen tối nay sẽ về, cháu sẽ là người đầu tiên nhìn thấy ông và thổi tù và. Nhưng, chú ấy vẫn chưa về. Không phải đêm đó hay bất cứ đêm nào khác.”

“Cho ông ấy chút thời gian đi,” Tyrion nói.

Xa xa về phương nam, con sói nào đó cất tiếng tru. Một con khác hưởng ứng, rồi thêm một con nữa. Bóng Ma nghiêng đầu nghe ngóng. “Nếu chú ấy không về,” Jon Snow thề, “Bóng Ma và cháu sẽ đi tìm.” Cậu đặt tay lên đầu con sói tuyết.

“Ta tin cháu,” Tyrion nói, bất giác rùng mình về điều mình đang nghĩ, Và ai sẽ đi tìm cháu đây?

ARYA

Cha cô lại tranh cãi với hội đồng. Arya biết vì điều đó hiện rõ trên mặt ông, khi ông tới bữa tối muộn như mọi ngày. Khi ngài Ned Stark bước vào Tiểu Sảnh thì món khai vị súp bí ngô ngọt đặc quánh đã được dọn đi. Họ đặt tên này cho căn phòng là để phân biệt nó với Đại Sảnh, nơi nhà vua có thể đãi tiệc cả ngàn người, còn đây chỉ là một căn phòng dài mái vòm cao và đủ sắp ghế băng cho hai trăm bàn tiệc mà thôi.

"Chào lãnh chúa," chú Jory nói khi Cha bước vào. Chú đứng dậy và những lính gác khác đứng dậy theo. Tất cả đều mặc áo choàng mới, bằng len xám dày với đường sọc trắng bằng vải sa tanh. Huy hiệu bàn tay bạc gắn trên cầu vai áo choàng là dấu hiệu nhận biết họ là quân hộ vệ của quân sư. Đội chỉ có năm mười người, vì thế hàng ghế băng gần như trống không.

"Ngồi xuống đi," Eddard Stark nói. "Ta thấy mọi người đã bắt đầu ăn mà không có ta. Ta mừng khi biết rằng trong thành phố này vẫn còn có vài người đầu óc minh mẫn." Ông ra hiệu cho mọi người tiếp tục ăn. Những người hầu bắt đầu mang những đĩa sườn quay phủ tỏi và lá thơm.

"Mọi người trong sân đồn rằng chúng ta sẽ có một cuộc đấu thương ngựa, thưa Lãnh chúa," chú Jory nói khi đã ngồi xuống. "Họ nói rằng các kỵ sĩ từ khắp nơi trong vương quốc sẽ đổ về để đấu thương ngựa và ăn tiệc để mừng ngài được bổ nhiệm làm quân sư mới."

Arya nhận thấy cha không vui. "Thế họ có nói luôn rằng đó là điều cuối cùng trên thế giới này mà ta muốn không?"

Đôi mắt của Sansa mở to bằng cái đĩa. "Một cuộc đấu thương ngựa," chị thì thào. Chị đang ngồi giữa Septa Mordane và Jeyne Poole, tránh xa Arya nhất mức có thể mà không bị Cha trách mắng. "Chúng con có được đi xem không, Cha?"

"Con hiểu cảm giác của cha mà, Sansa. Có vẻ cha sẽ phải sắp xếp các trò chơi cho vua Robert và vờ rằng mình rất vinh dự chỉ vì bệ hạ. Nhưng điều này không có nghĩa cha phải đồng ý cho những cô con gái của mình tham gia trò khỉ đó."

"Ôi, làm ơn đi mà cha," Sansa nói. "Con muốn xem."

Septa Mordane lên tiếng. "Công chúa Myrceỉla sẽ ở đó thưa Lãnh chúa, và công chúa còn nhỏ tuổi hơn tiểu thư Sansa. Mọi người mong chờ tất cả những tiểu thư danh giá xuất hiện trong sự kiện hoàng tráng thế này, và vì buổi đấu thương ngựa này là để vinh danh ngài nên sẽ là không hay nếu gia đình ngài không tham dự."

Dường như cha bị tổn thương. "Ta cho là vậy. Được rồi, cha sẽ sắp xếp chỗ cho con, Sansa." Ông ngó Arya. "Cho cả hai con."

"Con không quan tâm tới trò đấu thương ngựa ngu ngốc của họ," Arya nói. Cô biết hoàng tử Joffrey sẽ tới đó, mà cô thì ghét hắn.

Sansa nghiêng đầu. "Đây sẽ là một sự kiện tráng lệ. Chẳng ai cần em đâu."

Sự giận dữ bừng lên trên khuôn mặt cha. "Đủ rồi, Sansa. Con nói thêm một câu nữa thì cha sẽ thay đổi quyết định ngay lập tức. Cha đã quá một mỏi vì cuộc cãi vã không có hồi kết của hai con. Các con là chị em. Cha mong các con sẽ cư xử với nhau như chị em, hiểu không?"

Sansa cắn môi gật đầu. Arya cúi đầu ủ rũ nhìn vào cái đĩa. Cô cảm thấy khóe mắt cay cay. Cô giận dữ quệt nước mắt, nhất quyết không khóc.

Trong sảnh chỉ vang lên tiếng đũa bát lanh canh. "Xin thứ lỗi," cha cô nói trước bàn. "Hôm nay ta không muốn ăn lắm." Rồi ông rời khỏi sảnh.

Sau khi ông đi, Sansa phấn khởi thì thầm với Jeyne Poole. Bên dưới, chú Jory nghe một câu chuyện hài và cười ha hả, còn bác Hullen bắt đầu nói về ngựa. "Giờ con ngựa chiến của cậu, có thể không phải con ngựa tốt nhất giải. Ô không, không còn như cũ nữa, không giống trước nữa đâu." Mọi người đã từng nghe thấy điều này; Desmond, Jacks, và anh con trai của bác Hullen Harwin hét kêu chú ngồi xuống; còn Porther đòi thêm rượu.

Không ai nói chuyện với Arya. Cô không quan tâm. Cô thích thế này hơn. Nếu được cô còn muốn một mình dùng bữa trong phòng ngủ. Thi thoảng họ đồng ý, khi Cha phải dự tiệc cùng nhà vua hoặc vài lãnh chúa hay công sứ ở nơi này hoặc nơi kia. Những lúc khác, Cha, chị Sansa và cô sẽ dùng cơm trong thư phòng. Những lúc đó Arya thấy nhớ các anh em mình hơn bao giờ hết. Cô muốn chọc ghẹo Bran, chơi với bé Rickon và nhìn thấy Robb cười với mình. Cô muốn Jon xoa tóc cô và gọi cô là "em gái nhỏ" rồi cùng cô nói hết một câu. Cô không còn ai ở bên trừ Sansa, và Sansa sẽ không thèm nói chuyện với cô trừ khi Cha buộc chị ấy phải nói.

Hồi ở Winterfell, hầu như họ toàn ăn trong đại sảnh. Cha cô từng nói một lãnh chúa cần ăn uống cùng với những người phục vụ mình, nếu như muốn họ trung thành với mình. "Hiểu những người đi theo con," cô từng nghe thấy ông nói với anh Robb như vậy, "Và hãy để họ hiểu con. Đừng yêu cầu những người lính của con chết vì một kẻ xa lạ." Ở Winterfell, ông luôn dành một chỗ trống trên bàn của mình, và mỗi ngày đều có một người khác nhau được mời tới ăn cùng ông. Cha có thể mời bác Vayon Poole, và chủ đề cuộc nói chuyện sẽ là về kho bạc, kho bánh mỳ và người hầu. Lần tiếp theo sẽ là với chú Mikken, và cha sẽ nghe chú nói về áo giáp, vũ khí và lượng nhiệt cần thiết để rèn và cách tôi thép tốt nhất. Một ngày khác sẽ tới phiên bác Hullen với câu chuyện trường thiên bất tận về bầy ngựa, hoặc Septon Chayle từ thư viện, chú Jory, hay Ser Rodrik, hoặc thậm chí là Già Nan với những câu chuyện giản dị của mình.

Arya không thích gì hơn được ngồi ở bàn của Cha mà nghe họ nói chuyện. Cô bé cũng thích nghe cuộc trò chuyện trên ghế băng; từ những kỵ binh dẻo dai như da thuộc, từ những hiệp sĩ triều đình và những tiểu đồng trẻ tuổi dũng cảm, từ những kỵ sĩ già tóc muối tiêu. Cô thường ném những quả bóng tuyết vào họ và giúp họ trộm bánh trong bếp. Những người vợ của họ thường cho cô bánh nướng và cô đã giúp họ đặt tên cho con, chơi trò "người đẹp và quái vật", "truy tìm kho báu" hoặc "hãy tới lâu đài nào" với con cái họ. Bác Tom Bự hay gọi cô "Arya Lòng Đất", vì đó là nơi cô thường trốn. Cô thích cái tên đó hơn tên "Arya Mặt Ngựa" nhiều.

Nhưng đó là ở Winterfell, một thế giới cách xa nơi này, và giờ mọi thứ đã thay đổi. Đây là lần đầu tiên mọi người cùng dùng bữa kể từ khi đặt chân tới Vương Đô. Ayra ghét điều đó. Giờ cô ghét tiếng nói chuyện cười đùa và những câu chuyện họ kể. Họ từng là bạn bè của cô, cô từng cảm thấy an toàn khi có họ ở bên, nhưng giờ cô biết đó là điều dối trá. Họ đã để hoàng hậu giết Quý Cô, thế là quá đủ tệ rồi, thế mà sau đó họ lại để cho Chó Săn tìm thấy Mycah. Jeyne Poole đã nói với Arya rằng họ đã cắt cậu ra từng mảnh để đóng gói trả về hàng thịt, và lúc đầu người cha tội nghiệp của cậu cứ nghĩ đó là một con lợn vừa mổ xong. Và không ai lên tiếng, rút gươm hay làm bất cứ điều gì, kể cả Harwin lúc nào cũng nói những điều dũng cảm, hay chú Jory trưởng đội lính gác. Kể cả cha cô.

"Cậu ấy là bạn mình," Arya thì thầm, quá nhỏ để không ai nghe thấy. Cô không động tới món thịt sườn, và giờ nó nguội ngắt, một lớp mỡ mỏng đông lại trên đĩa. Arya nhìn chúng mà thấy buồn nôn. Cô đứng dậy.

"Thần thánh ơi, tiểu thư nghĩ mình đang đi đâu đây?" Septa Mordane hỏi.

“Con không đói,” Arya phải nỗ lực lắm mới nhớ ra nổi những lời nói khuôn phép đó. “Con xin phép cáo lui, được chứ ạ?” cô bé khó nhọc nhắc lại.

“Không được,” sơ nói. “Con hầu như không động tới phần ăn của mình. Con sẽ ngồi xuống và ăn hết.”

“Sơ đi mà ăn!” Trước khi ai đó có thể ngăn Arya lại, cô đã giật toang cánh cửa ra trong lúc những người đàn ông cười lớn, Septa Mordane gọi ầm ĩ phía sau, giọng càng lúc càng cao hơn.

Bác Tom Bự đang gác cửa vào Tháp Quân Sư. Bác nháy mắt khi thấy Ayra lao về phía mình và nghe tiếng hò hét từ bà sơ. “Đứng lại nào, tiểu thư, đợi đã,” bác định nói, với tay ra, nhưng Arya đã trượt qua hai chân bác và chạy lên những bậc thang ngoằn ngoèo, nện gót xuống những phiến đá trong khi bác Tom Bự hổn hà hổn hển đuổi theo.

Tại Vương Đô này cô chỉ thích có phòng ngủ, và thứ cô thích nhất là cánh cửa bằng gỗ phiến đen dày với đường viền sắt đen. Và khi cô thả chốt then ngang xuống, không ai có thể vào phòng cô, kể cả Septa Mordane, bác Tom Bự, Sansa, Jory, hay Chó Săn, không một ai! Mà giờ cô đã đóng cửa rồi.

Khi hạ thanh ngang xuống, Arya cuối cùng cũng thấy an toàn để khóc.

Cô đến bên bệ cửa sổ ngồi xuống và khóc, cô căm ghét tất cả và căm ghét bản thân nhất. Tất cả mọi chuyện tồi tệ xảy ra đều là lỗi của cô. Chị Sansa đã nói vậy, và chị Jeyne cũng nói thế. Bác Tom Bự gõ cửa. “Bé Arya, chuyện gì vậy?” bác gọi lớn. “Cháu ở trong đó phải không?”

“Không!” cô hét. Bác ngừng gõ. Một lát sau cô nghe tiếng bác rời đi. Bác Tom Bự luôn dễ gạt.

Arya tới bên hòm đồ đặt dưới chân giường. Cô quỳ xuống, mở nắp hòm, và bắt đầu dùng cả hai tay lôi quần áo ra, tất cả những bộ đồ bằng lụa, sa tanh, nhung, len rồi ném chúng xuống sàn nhà. Nó vẫn nằm dưới đáy hòm, nơi cô giấu nó. Arya nhẹ nhàng nâng nó lên và rút thanh kiếm mỏng ra khỏi vỏ.

Mũi Kim.

Cô lại nghĩ tới Mycah mà nước mắt lưng tròng. Lỗi của cô, lỗi của cô, lỗi của cô. Nếu cô không bảo cậu ta tập kiếm cùng mình...

Lại có tiếng gõ cửa thình thình, to hơn trước. “Arya Stark, mở cửa ngay, có nghe không?”

Ayra quay người lại, với Mũi Kim trong tay. “Tốt hơn hết sơ đừng có vào!” cô cảnh báo rồi điên cuồng chém vào không khí.

“Quân sư sẽ nghe thấy chuyện này!” Septa Mordane giận dữ.

“Con không quan tâm,” Arya hét. “Đi đi!”

“Ta thề tiểu thư sẽ phải hối hận vì hành động xấc láo của mình.”

Arya áp tai nghe ngóng cho tới khi tiếng chân của sơ rời đi.

Cô tới bên bậu cửa sổ với Mũi Kim trong tay, và nhìn xuống cái sân bên dưới. Cô ước giá mà cô có thể leo trèo như Bran; cô sẽ trèo ra ngoài cửa sổ và leo xuống tháp, trốn khỏi cái nơi kinh khủng này, chạy khỏi chị Sansa và Septa Mordane cũng như hoàng tử Joffrey, trốn khỏi tất cả. Cô sẽ ăn trộm ít thức ăn từ nhà bếp, cầm theo Mũi Kim, vớ lấy đôi giày tốt và một chiếc áo choàng ấm. Có thể cô sẽ tìm thấy Nymeria trong khu rừng hoang bên dòng Trident, và rồi họ sẽ cùng nhau trở về Winterfell, hoặc chạy tới chỗ anh Jon tại Tường Thành. Cô ước có Jon ở

bên. Như vậy cô sẽ không quá cô đơn.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, Ayra quay người lại và bừng tỉnh khỏi giấc mơ đào tẩu. "Arya," cha cô nói. "Mở cửa ra. Chúng ta cần nói chuyện."

Arya đi tới cửa và nâng thanh chắn lên. Chỉ có mình cha thôi. Trông ông buồn nhiều hơn là giận và điều đó còn làm Arya thấy tệ hơn. "Cha vào được không?" Arya gật đầu, rồi xấu hổ cúi gằm xuống. Cha đóng cửa lại. "Kiếm của ai đây?"

"Của con." Arya gần như quên mất mình đang cầm Mũi Kim trên tay.

"Đưa cho cha."

Arya lưu luyến giao thanh kiếm, không biết mình có cơ hội được cầm nó nữa không. Cha cô giơ nó ra ánh sáng, kiểm tra hai lưỡi kiếm. Ông dùng đầu ngón cái thử độ sắc của mũi kiếm. "Thanh kiếm của kẻ cướp" ông nói. "Nhưng hình như cha biết dấu hiệu của thợ rèn. Đây là tác phẩm của chú Mikken

Ayra không thể nói dối ông. Cô cúi mặt.

Lãnh chúa Eddard Stark thở dài. "Cô con gái chín tuổi của cha đang mang theo mình thứ vũ khí từ chính xưởng rèn của cha, thế mà cha lại không hề hay biết. Ai cũng nghĩ quân sư sẽ cai trị Bảy Phụ Quốc, nhưng cha nào có quản nổi nhà mình đâu. Sao con có thanh kiếm này vậy, Arya? Con lấy nó ở đâu?"

Arya cắn môi không nói. Cô không thể phản bội Jon, cô không thể nói với cha được.

Sau một hồi, Cha nói, "Cha nghĩ chuyện này không có vấn đề gì đâu, thật đấy." Ông nghiêm túc nhìn thanh kiếm trong tay. "Đây không phải là đồ chơi con nít, cho con gái lại càng không. Septa Mordane sẽ nói gì nếu bà ấy biết con đang chơi với kiếm?"

"Con không chơi," Arya khăng khăng. "Con ghét Septa Mordane."

"Đủ rồi." Giọng ông thật cộc lốc và mệt mỏi. "Sơ không làm gì quá đáng, và thần thánh thừa biết con đã làm người phụ nữ tội nghiệp đó phải vất vả thế nào. Quả thực mẹ và cha đã giao cho bà ấy một nhiệm vụ bất khả thi là biến con thành một tiểu thư."

"Con không muốn làm tiểu thư!" Arya giận dỗi.

"Cha sẽ phải bẻ gẫy món đồ chơi này ngay tại đây và ngay lập tức, rồi kết thúc cái chuyện vô nghĩa này."

"Mũi Kim không thể bị bẻ gẫy," Arya ngang bướng nói, nhưng âm điệu phản bội lời nói của cô.

"Đó là tên nó, phải không?" Cha cô thở dài. "Ôi Arya, cô bé bất trị. Ông nội gọi đó là 'Dòng máu sói'. Một chút máu đó chảy trong huyết quản cô Lyanna, còn trong người bác Brandon thì không chỉ là một chút thôi đâu. Và rồi chính dòng máu đó đã sớm đem họ xuống mồ." Ayra nghe thấy sự buồn bã trong giọng nói của ông; ông ít khi nhắc tới ông nội, cô và bác, những người đã mất trước khi cô chào đời. "Chắc hẳn cô Lyanna cũng mang kiếm bên mình nếu được ông nội con cho phép. Thi thoảng con làm cha nhớ tới cô ấy. Và con cũng giống cô ấy nữa."

"Cô Lyanna rất xinh đẹp mà," Arya giật mình. Mọi người đều nói vậy, nhưng chưa một ai khen Arya xinh đẹp cả.

"Đúng," Cha Eddard Stark đồng tình, "xinh đẹp, bướng bỉnh và chết khi còn quá trẻ." Ông

giơ thanh kiếm giữa hai người. “Arya, con nghĩ mình sẽ làm gì với thanh kiếm... Mũi Kim này? Con muốn xiên ai? Chị gái con? Septa Mordane? Con đã biết điều đầu tiên về kiếm thuật chưa?”

Tất cả những gì cô nghĩ tới là bài học anh Jon dạy cô. “Đâm bằng đầu nhọn ạ,” cô buột miệng.

Cha cô khịt mũi cười. “Cha nghĩ đó là nguyên tắc cơ bản đấy.”

Arya cực lực muốn giải thích cho ông hiểu. “Con đang cố học, nhưng...” Mắt cô ầng ậng nước. “Con đã kêu Mycah luyện kiếm với con.” Nỗi buồn ngay lập tức ùa về trong cô. Cô run rẩy quay đi. “Con đã nhờ cậu ấy,” cô khóc. “Đó là lỗi của con, lỗi của con...”

Đột nhiên cánh tay cha ôm choàng lấy cô. Cha nhẹ nhàng ôm tới khi cô quay lại sụt sùi khóc trong lòng ông.

“Không đâu, con yêu,” cha thì thầm. “Con có thể buồn vì bạn, nhưng đừng bao giờ đổ lỗi cho mình. Con không giết chết cậu bé hàng thịt đó. Chính Chó Săn và người đàn bà hắn phục vụ mới là những kẻ giết người.”

“Con ghét họ,” Arya thổ lộ với ông, mặt vẫn đỏ lựng và đầm đìa nước mắt. “Chó Săn, hoàng hậu, nhà vua và hoàng tử Joffrfey. Con ghét tất cả bọn họ. Joffrey nói dối, chuyện xảy ra không giống lời hắn nói. Con ghét cả chị Sansa nữa. Chị ấy nhớ hết, nhưng chị nói dối để Joffrey thích chị.”

“Chúng ta đều nói dối,” cha cô nói. “Hay con thực sự nghĩ ta tin rằng Nymeria đã chạy trốn?”

Mặt Arya đỏ lựng vì biết lỗi. “Chú Jory đã hứa không nói rồi mà.”

Jory đã giữ lời. Nhưng có những điều chúng ta vẫn biết dù người khác không nói ra. Dù mù đi nữa, cha vẫn biết con sói đó không bao giờ tự nguyện rời xa con.”

“Chúng con phải ném đá vào nó” cô buồn rầu nói. “Con đã bảo nó chạy đi tìm tự do đi và rằng con không cần nó nữa. Ngoài kia còn những con sói khác chơi cùng với nó, bọn con đã nghe thấy chúng tru lên, và Jory nói trong rừng có đầy trò hay, đầy hươu nai cho nó săn. Nhưng nó cứ đi theo, và cuối cùng bọn con phải chọi đá. Con ném trúng nó hai lần. Nó kêu ăng ẳng rồi nhìn con khiến con thấy mình có lỗi, nhưng con làm đúng, đúng không cha? Hoàng hậu sẽ giết nó mất.”

“Con đã làm đúng,” cha nói. “Và nói dối... cũng đâu xá gì nếu chúng ta vẫn giữ được danh dự cho mình.” Cha đặt

Mũi Kim sang một bên và ôm Arya. Sau đó ông lại cầm thanh kiếm lên và đến đứng bên cửa sổ một lát, ánh mắt đăm chiêu nhìn qua sân. Khi ông quay lại, trong đôi mắt ông ngập tràn nỗi suy tư. Ông ngồi xuống bậu cửa sổ và đặt Mũi Kim ngang gối. “Arya, ngồi xuống. Cha cần giải thích với con một vài điều.”

Cô lo lắng nhảy lên giường. “Con còn quá nhỏ và con không cần thiết phải lắng nghe những lo nghĩ của cha,” ông nói, “nhưng con là thành viên nhà Stark thành Winterfell. Con biết câu khẩu ngôn của chúng ta rồi đó.”

“Mùa đông đang tới “ Arya thì thầm.

“Thời kỳ khắc nghiệt,” cha cô nói. “Cha đã nếm trải mùi vị của nó trên dòng Trident, và khi bác Bran mất. Con gái yêu quý của cha, con sinh ra trong một mùa hè dài ấm áp và con chưa biết đến bất cứ điều gì khác, nhưng giờ mùa đông đang thực sự tới. Giờ hãy nhớ tới gia huy của

chúng ta, Arya."

"Sói tuyết ạ," cô nói và nghĩ tới Nymeria. Cô ngồi bó gối và đột nhiên thấy sợ.

"Cha sẽ nói cho con nghe vài điều về loài sói, Arya. Khi tuyết rơi và những con gió lạnh thối tới, những con sói cô độc sẽ chết, nhưng cả đàn sẽ sống sót. Vào mùa hè, chúng ta có thể cãi nhau. Nhưng khi mùa đông tới, chúng ta phải bảo vệ cho nhau, giữ ấm và chia sẻ sức mạnh cho nhau. Arya, nếu con cần phải ghét một ai đó, hãy ghét những kẻ thực sự làm tổn thương chúng ta. Septa Mordane là người tốt, và Sansa... Sansa là chị con. Các con có thể khác biệt như mặt trăng và mặt trời, nhưng các con có chung một dòng máu chảy qua tim. Con cần chị ấy, cũng như chị ấy cần con... và nhân danh các vị thần, cha cần cả hai con."

Giọng nói mệt mỏi của ông làm Arya cũng thấy buồn. "Con không ghét chị Sansa," cô nói. "Không thực sự ghét ạ." Cô chỉ nói dối một chút thôi.

"Cha không muốn làm con sợ nhưng cũng sẽ không nói dối con. Chúng ta đang đi vào hang cọp, con ạ. Đây không phải Winterfell. Kẻ thù luôn rắp tâm làm hại chúng ta. Chúng ta không thể tự mình cắn xé nhau. Tính ngang bướng của con, rồi việc con bỏ đi mấy ngày trời tiếp đó những lời con nói ra khi nóng giận, còn cả việc không vâng lời... ở quê nhà, chúng chỉ là những trò con nít chơi trong mùa hè. Nhưng ở đây và bây giờ, khi mùa đông sắp tới, chúng lại là vấn đề khác. Giờ là lúc để con trưởng thành rồi."

"Con sẽ trưởng thành hơn," Arya thề. Cô chưa bao giờ thấy yêu cha nhiều như trong giây phút này. "Con sẽ mạnh mẽ hơn. Con sẽ mạnh như anh Robb vậy."

Ông chìa Mũi Kim cho cô, chuôi kiếm hướng về phía cô. "Đây…"

Cô nhìn thanh kiếm mà lưỡng lự. Trong một giây phút, cô sợ chạm vào nó, sự rằng khi chạm tay tới, nó sẽ bị giằng đi, nhưng rồi cha nói với cô, "Nào, nó là của con."

"Con có thể giữ nó ạ?" cô nói. "Thật chứ ạ?"

"Thật." Ông mỉm cười. "Nếu cha lấy nó đi, chắc chắn chỉ trong vòng bốn tuần nữa, cha sẽ tìm thấy một ngôi sao mai giấu dưới gối của con. Đừng đâm chị con nhé, dù cãi vã thế nào."

"Con sẽ không đâm đâu. Con thề." Arya ôm chặt Mũi Kim vào ngực khi cha rời đi.

Sáng hôm sau, khi họ ăn sáng, cô xin lỗi Septa Mordane và mong sơ tha thứ. Sơ ngờ vực nheo mắt nhìn cô, nhưng cha gật đầu tán dương.

Ba ngày sau, vào buổi trưa, bác quản gia Vayon Poole đưa Arya xuống Tiểu Sảnh. Những cái bàn được rời đi nơi khác và những chiếc ghế băng được xếp gọn vào chân tường. Sảnh hoàn toàn vắng lặng, cho tới khi một giọng nói vang lên.

"Con đến muộn rồi đó, con trai."

Một người đàn ông gầy gò đầu hói với cái mũi khoằm vĩ đại bước ra khỏi bóng tối và trên tay ông cầm hai thanh kiếm gỗ. "Ngày mai con phải ở đây vào giữa trưa." Âm điệu của ông có chút gì đó du dương giống như âm giọng của người dân các Thành Phố Tự Trị, như kiểu của dân thành Braavos hoặc thành Myr gì đó.

"Bác là ai ạ?" Arya hỏi.

"Ta là thầy dạy nhảy." Ông ném cho cô một thanh kiếm gỗ. Cô chộp hụt và tiếng kiếm gỗ rơi lách cách trên mặt sân. "Ngày mai con phải bắt được. Giờ nhặt lên nào."

Đây không phải là một thanh gỗ mà là một thanh kiếm gỗ thực sự, có đủ chuôi, tay chặn, và đốc kiếm. Arya nhặt nó lên và lo lắng nắm chặt lấy thanh kiếm bằng cả hai tay rồi giơ ra trước mặt. Nó nặng hơn vẻ bề ngoài và nặng hơn Mũi Kim nhiều.

Người đàn ông hói đầu nghiến răng. "Sai rồi, con trai. Có phải đại đao đâu mà con cầm bằng cả hai tay. Con phải cầm thanh kiếm bằng một tay."

"Nó nặng quá ạ," Arya nói.

"Nó nặng để khiến con mạnh hơn, và để giữ thăng bằng tốt. Thanh kiếm này có lõi chì đó. Giờ cầm một tay là đủ rồi."

Arya bỏ tay phải ra khỏi chuôi kiếm và lau bàn tay ướt đẫm mồ hôi vào quần. Cô cầm thanh kiếm bằng tay trái. Ông ta có vẻ hài lòng. "Tay trái là tốt. Tất cả những gì ngược chiều đều khiến kẻ thù của con lúng túng hơn. Con đứng sai tư thế rồi. Đặt một chân lên trước, đúng rồi. Con có biết mình gầy như một ngọn giáo không. Điều này cũng tốt vì mục tiêu sẽ nhỏ hơn. Giờ là cách cầm kiếm. Để ta xem nào." Ông tới gần hơn và nheo mắt nhìn tay cô, tách những ngón tay cô ra và chỉnh lại. "Như thế, đúng rồi. Đừng nắm quá chặt, không, cầm kiếm cần có sự tinh tế và khéo léo."

"Nhưng nếu con làm rơi thì sao?" Arya hỏi.

"Lưỡi kiếm phải trở thành một phần cánh tay con," ông hói nói. "Con có làm rơi tay mình không? Không. Chín năm Syrio Forel là kiếm sỹ trưởng cho Hải Vương Braavos nên ông ta biết rõ những điều đó. Hãy nghe lời ông ấy đi con trai."

Đây là lần thứ ba ông ta gọi cô là con trai rồi. "Con là con gái." Arya phản kháng.

"Trai với chẳng gái," thầy Syrio Forel nói. "Con là một tay kiếm, thế thôi." Ông lại nghiến răng.

"Đúng rồi, cầm kiếm như vậy. Con không cầm một thanh rìu chiến, con đang cầm một..."

"... cây kim," Arya hùng hổ nói nốt.

"Đúng. Giờ chúng ta bắt đầu nhảy nào. Nhớ này con, à không, chúng ta không học điệu nhảy sắt đá của Westeros, điệu nhảy của các hiệp sĩ cứ như đốn củi và đệm búa ấy. Đây là điệu nhảy của những tay cướp, điệu nhảy uyển chuyển và đột ngột như nước. Con có biết rằng con người đều được tạo ra từ nước không? Khi con chẻ họ ra, nước chảy ra và họ sẽ chết." Ông lùi lại một bước và giơ thanh kiếm gỗ lên. "Giờ con thử đâm ta xem nào..."

Arya cố đâm ông ta. Cô thử liền trong bốn tiếng, tới khi các cơ bắp khắp người đau nhừ tử, còn thầy Syrio cứ nghiến răng kèn kẹt và bảo cô làm tiếp.

Ngày hôm sau, công việc thực sự của họ thật sự bắt đầu.

DAENERYS

"Biển Dothraki đây rồi," Ser Jorah Mormont nói khi ghìm cương bên cạnh cô trên đỉnh đồi.

Phía dưới họ, cánh đồng cỏ trải dài mênh mông và hoang vắng, cả khoảng trống kéo đến tận đường chân trời. Biển đây rồi, Dany nghĩ. Ở biển không có đồi núi, rừng cây, thành phố hay những con đường, mà chỉ có cánh đồng cỏ bao la bất tận với những ngọn cỏ dập dờn trong gió. "Mới xanh mướt làm sao," cô nói.

"Chỉ vào thời điểm này trong năm thôi," Ser jorah đồng tình. "Công nương nên nhìn thấy biển Dothraki vào thời kỳ ra hoa, lúc đó tất cả chìm trong màu hoa đỏ như biển máu vậy. Khi mùa khô tới, thế giới sẽ trở về màu đồng đất. Đây chỉ là cỏ rhanna thôi. Ngoài kia còn có trăm loại cỏ khác, cỏ vàng màu chanh hay sậm màu chàm, cỏ xanh dương, cỏ vàng cam và cỏ như cầu vồng. Người ta đồn rằng tại Vùng Đất Bóng Tối bên ngoài Asshai có những đại dương cỏ ma, cây cỏ cao hơn người trên lưng ngựa, với thân cỏ trắng như sữa. Chúng tiêu diệt tất cả các loại cỏ khác và lập lòe sáng trong bóng tối cùng những hồn ma vất vưởng. Người Dothraki tin rằng rồi sẽ có ngày cỏ ma bao phủ toàn thế gian, và rồi sự sống sẽ chấm dứt."

Ý nghĩ đó khiến Dany lạnh người. "Giờ ta không muốn nói về chuyện đó," cô nói. "Tại nơi đẹp như thế này, ta không muốn nghĩ tới những điều chết chóc."

"Tuân lệnh, *khaleesi*," Ser Jorah kính cẩn nói.

Cô nghe thấy tiếng người và ngoái đầu lại. Cô và Mormont đã tách xa đoàn người, và giờ những người khác đang phi ngựa tới. Cô hầu gái Irri và những cung thủ trẻ thuộc *khas*[14] của cô phi ngựa uyển chuyển như những nhân mã, nhưng Viserys đang vật lộn với bàn đạp ngựa ngắn ngủn trên tấm yên phẳng. Trông anh ấy thật thảm hại. Đáng ra anh ấy đừng đi cùng. Magister Illyrio hiếu khách đã cố nài anh ở lại Pentos, trong trang viên của mình, nhưng Viserys không nghe. Anh ấy muốn ở cùng Drogo tới khi món nợ được trả, tới khi anh có được vương miện như khal hứa. "Và nếu hắn định lừa ta, hắn sẽ biết thế nào là đánh thức rồng thiêng," Viserys đặt tay lên thanh kiếm đi mượn mà thề. Illyrio chớp chớp mắt khi nghe lời nói đó và rồi chúc anh lên đường may mắn.

Dany nhận ra rằng lúc này đây cô không muốn nghe anh trai than phiền một lời nào. Ngày hôm nay quá hoàn hảo. Bầu trời cao xanh thăm thẳm, con chim cắt đang lượn vòng trên cao. Cánh đồng cỏ đu đưa, vi vu theo từng hơi thở của gió, không khí ấm áp và Dany thấy thật bình yên. Cô sẽ không để Viserys phá hoại nó.

"Đợi ở đây," Dany nói với Ser Jorah. "Nói tất cả đứng lại. Nói với họ là ta ra lệnh."

Hiệp sĩ mỉm cười. Ser Jorah không đẹp trai. Ông có cái cổ và vai to bè như một con bò, lông đen sì rậm rạp che kín cánh tay cùng bộ ngực tới nỗi chẳng còn chút nào dành cho đầu ông. Nhưng nụ cười của ông vẫn khiến Dany thấy ấm áp. "Người đang học được cách nói năng giống một hoàng hậu rồi đấy, Daenerys."

"Không phải hoàng hậu," Dany nói. "mà là *khaleesi*." Cô kéo cương ngựa và một mình phi nước đại xuống dốc.

Đường đi dốc đứng và đầy sỏi đá, nhưng Dany không sợ, trong tim cô đang vang lên khúc ca của niềm vui và phiêu lưu. Cả cuộc đời Viserys đã nói với cô rằng cô là một công chúa, nhưng phải tới khi được cưỡi chú ngựa bạc này Daenerys Targaryen mới có cảm giác mình thực sự là

một công chúa.

Lúc đầu nó tới không hề dễ dàng. *Khalasar* đã nhổ trại ngay hôm sau lễ cưới, đi theo hướng đông về Dothrak Vaes, và tới ngày thứ ba, Dany tưởng mình sắp chết. Yên ngựa làm trầy mông, gây ra những vết thương hở rỉ máu. Đùi cô bị trầy da còn tay rộp lên vì cầm cương ngựa, bắp chân và lưng đau nhức đến không ngồi nổi. Khi hoàng hôn buông xuống, những nữ tì phải giúp cô xuống ngựa.

Kể cả khi trời tối cũng không đem tới sự thanh thản cho cô. Khi cưỡi ngựa, Khai Drogo hoàn toàn quên mất cô, lờ tịt cô đi trong suốt lễ cưới, chỉ dành hết tối này tới tối khác ngồi uống rượu cùng các chiến binh và các kỵ sĩ tâm phúc, đua ngựa, quan sát phụ nữ nhảy múa và đàn

Ông chết. Dany không có chỗ trong những phần đó. Cô lủi thủi ăn một mình, hoặc cùng Ser jorah và anh trai, rồi sau đó khóc tới lịm đi. Nhưng mỗi đêm, Drogo lại tới lều của cô, đánh thức cô dậy trong bóng tối, tàn nhẫn cưỡi lên người cô như thể cưỡi ngựa. Chàng luôn luôn làm tình từ đằng sau theo kiểu Dothraki, và Dany mừng vì điều đó; như vậy vị phu quân của cô sẽ không thấy nước mắt đang tắm đẫm khuôn mặt cô và cô có thể dùng gối để chặn tiếng kêu khóc vì đau đớn. Khi chàng đã thỏa mãn, chàng sẽ nhắm mắt và ngáy khe khẽ còn Dany sẽ nằm bên cạnh trong tình trạng đau đớn không ngủ nổi.

Ngày nối ngày, đêm nối tiếp đêm như thế, cho đến khi Dany biết cô không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa. Trong một đêm cô đã nghĩ mình thà chết đi còn hơn tiếp tục sống như thế này.

Nhưng trong giấc mơ đêm đó, một lần nữa cô lại gặp rồng thiêng. Lần này Viserys không xuất hiện trong giấc mơ. Chỉ có cô và con rồng. Lớp vảy của nó đen lật như màn đêm, ướt át và nhày nhụa máu. Dany biết đó là máu của cô. Đôi mắt nó là hai hố nham thạch nóng chảy, và khi nó mở miệng, ngọn lửa nóng rực bùng ra. Cô nghe được tiếng nó hát. Cô mở rộng cánh tay, ôm lấy ngọn lửa, để nó nuốt trọn lấy mình, để nó thanh tẩy cô, tôi luyện và cọ rửa thân thể cô. Cô có thể cảm nhận da mình nhăn lại, cháy xém và bị bóc đi, có thể cảm thấy máu đang sôi tới bốc hơi, nhưng cô không còn thấy đau nữa. Cô thấy mạnh mẽ, tươi mới và dũng mãnh.

Và kỳ lạ làm sao vào ngày hôm sau, cô không còn quá đau đớn nữa. Dường như thần thánh đã nghe thấy lời nguyện cầu của cô và mang tất cả buồn đau tan biến. Kể cả những nữ tì cũng nhận thấy sự thay đổi. "*Khaleesi*," Jhiqui nói, "Người có chuyện gì vậy? Người ốm sao?"

"Đúng," cô đứng trước những quả trứng rồng mà Illyrio đã tặng cô trong ngày cưới và trả lời. Cô chạm tay và lướt nhẹ lớp vỏ quả trứng lớn nhất. Đen và đỏ sậm, cô nghĩ, giống như con rồng trong giấc mơ của cô. Viên đá ấm áp tới lạ kỳ ở nơi ngón tay cô chạm vào... hay cô vẫn đang mơ nhỉ? Cô lo lắng rút tay lại.

Từ thời khắc đó trở đi, mỗi ngày cô thấy mọi việc càng dễ dàng hơn. Chân cô cứng cáp dần; những mụn nước đã vỡ và tay cô dần chai lại; bắp đùi mềm mại của cô rắn chắc hơn và dẻo dai như da thuộc.

Khail đã ra lệnh cho nữ tì Irri dạy Dany cưỡi ngựa theo cách của người Dothraki, nhưng chính con ngựa mới là người thầy thực sự. Con ngựa dường như thấu hiểu tâm tư cô, như thể nó và cô có chung một khối óc vậy. Ngày qua ngày, càng lúc cô ngồi càng vững vàng hơn. Dân Dothraki khá cục cằn và vô cảm, họ không có thói quen đặt tên cho vật nuôi của mình, vì thế Dany nghĩ chỉ gọi con ngựa của mình là con bạc là được. Cô chưa bao giờ yêu quý thứ gì như yêu quý con ngựa này.

Khi cưỡi ngựa dễ dàng hơn, Dany bắt đầu để mắt tới phong cảnh xung quanh. Cô dẫn đầu *Khalasar* cùng Drogo và những kị sĩ tâm phúc, vì thế cô được nhìn ngắm những vùng đất còn tươi mới chưa bị xâm hại. Phía sau, có lẽ đoàn người tàn phá hết mặt đất, khuấy đục nước

sông, khiến bụi đất mịt mù. Nhưng phong cảnh trước mắt họ luôn tươi mới và tràn đầy sức sống.

Họ đi qua biết bao ngọn đồi vùng Norvos, những ruộng bậc thang và những ngôi làng nhỏ nơi những người dân nơm nớp lo sợ nhìn đoàn người đi qua từ sau những bức tường vôi trắng. Ba con sông đầu tiên họ đi qua chảy rất êm đềm hiền hòa, nhưng dòng sông thứ tư thì gấp khúc, hẹp và đầy nguy hiểm. Sau đó họ cắm trại bên cạnh một thác nước xanh cao vút, rồi tiếp tục men theo đống đổ nát của một thành phố chết nơi có tin đồn rằng các hồn ma vẫn ngày đêm than khóc bên những cột đá hoa cương đen. Họ phi qua những con đường thẳng tắp như một mũi tên do người Valyria xây dựng từ một ngàn năm trước. Trong nửa tuần trăng, họ đã đi qua rừng Qohor, nơi lá cây đan lại thành một mái vòm thiên nhiên vàng ruộm và những thân cây phải to bằng cả cánh cổng thành. Trong rừng có nai sừng tấm, hổ đốm, vượn cáo lông bạc mang đôi mắt tim to tròn, nhưng tất cả đều chuồn biến khi *Khalasar* tới và Dany không kịp nhìn thấy một con nào.

Tới lúc đó, những vết thương chỉ còn là những ký ức đang nhạt dần. Cô vẫn đau nhức sau một ngày dài cưỡi ngựa, nhưng giờ theo một cách nào đó cơn đau lại thật tuyệt, và mỗi sáng thức dậy cô đều thấy vui sướng được lên lưng ngựa, hứng khởi được biết điều kỳ thú gì đang chờ đợi cô trên chặng đường phía trước. Khi đêm tới, cô bắt đầu tìm được niềm vui cho mình, và nếu cô vẫn kêu lên khi Drogo làm tình với cô thì cũng không hoàn toàn vì đau nữa.

Dưới chân đồi, đồng cỏ cao và mềm mại ôm ấp lấy cô. Dany cho ngựa chầm chậm bước vào đồng cỏ, khuất hẳn trong màu xanh ngút ngàn và cảm nhận lấy niềm hạnh phúc khi chỉ có một mình. Ở *Khalasar*, cô không bao giờ được một mình. Khai Drogo chỉ tới với cô sau khi trời lặn, nhưng các nữ tì luôn mang đồ ăn cho cô, tắm rửa cho cô và ngủ ở ngoài cửa lều. Những kỵ sĩ tâm phúc của Drogo cùng những người trong *khas* của cô không bao giờ ở xa, anh Viserys luôn là cái bóng lởn vởn bên cô bất kể ngày đêm, dù cho cô không muốn. Lúc này Dany có nghe thấy anh đang rít lên trên đỉnh đồi vì giận dữ với Ser Jorah. Cô cưỡi ngựa đi tiếp, chìm sâu hơn vào đại dương xanh Dothraki.

Màu xanh nuốt chửng lấy cô. Không khí ngập tràn hương cỏ cây và đất đai, trộn lẫn với mùi ngựa, mùi mồ hôi của Dany cùng dầu trên tóc. Mùi của người Dothraki. Họ có vẻ thuộc về nơi đây. Dany hít lấy tất cả và cười lớn. Cô đột nhiên muốn được cảm nhận mặt đất xung quanh mình, muốn được nhấn những ngón chân sâu trong lớp đất đen dày kia. Cô nhảy xuống ngựa, cho con bạc ăn cỏ trong khi cởi đôi giày cao cổ ra. Viserys đột ngột xuất hiện trước mặt cô như một cơn bão hè, con ngựa nhảy dựng lên vì anh giật cương quá mạnh.

"Sao em dám?" anh hét lên. "Sao em dám ra lệnh cho anh? Cho anh trai em ư?" anh nhảy xuống khỏi ngựa và hơi loạng choạng khi chạm đất. Mặt anh đỏ rực khi cố đứng dậy. Anh nắm lấy cô và lay mạnh. "Em đã quên mất mình là ai rồi sao? Hãy nhìn em đi. Hãy nhìn lại mình đi!"

Dany không cần phải nhìn. Cô để chân trần, tóc dính bết dầu, mặc đồ da cưỡi ngựa Dothraki và chiếc áo gi lê son màu vốn là món quà cưới cô được tặng. Cô dường như thuộc về nơi đây. Viserys trông bê bết và bẩn thỉu trong bộ đồ lụa của thành phố và áo giáp xích.

Anh vẫn đang hò hét. "Em không được ra lệnh cho rồng. Em hiểu không? Anh là Đại Vương của Bảy Phụ Quốc, anh không nghe lệnh từ một con điếm của kỵ vương, em nghe rõ chưa?" Anh cho tay vào trong áo cô, những ngón tay cắm vào ngực cô đau đớn. "Nghe rõ chưa?"

Dany đẩy mạnh anh ra.

Viserys nhìn cô chằm chằm và trong đôi mắt màu hoa đinh tử hương kia ngập tràn sự ngờ vực. Cô chưa bao giờ trái lời anh. Chưa bao giờ chống trả. Cơn giận dữ hiển hiện trên từng nét mặt anh ấy. Cô biết, giờ anh có thể làm tổn thương cô rất kinh khủng.

Vút.

Tiếng roi rít lên như một tiếng sấm. Sợi dây cuốn quanh cổ họng Viserys và lôi ngược anh lại. Anh nằm vật trên cỏ, choáng váng và nghẹt thở. Những ky sĩ Dothraki cười vào mặt anh trong khi anh vùng vẫy cố thoát. Người cầm roi tên Jhogo, hỏi. Dany không hiểu, nhưng sau đó Irri đã xuất hiện cùng Ser Jorah và những người khác trong *khas*. "Jhogo hỏi người có muốn hắn chết không, thưa *Khaleesi*." Irri nói.

"Không," Dany trả lời. "Không."

Jhogo hiểu. Một người khác quát tháo gì đó, và người Dothraki cười. Irri nói với cô, "Quaro nghĩ người nên cắt tai hắn để cho hắn biết thế nào là lễ độ."

Anh trai cô đang quỳ gối, những ngón tay cố kéo sợi dây da, hét từng tiếng ngắt quãng và cố hít thở. Sợi dây cuốn chặt quanh thanh quản anh.

"Nói với họ rằng ta không muốn anh ấy bị tổn hại," Dany nói.

Irri nhắc lại lời cô bằng tiếng Dothraki. Jhogo giật sợi dây, lôi Viserys vòng vòng như một con rối. Sợi dây thu về nhưng kịp để lại một đường hằn đỏ máu trên cổ anh, còn anh ấy thì ngã bật ngửa ra đất.

"Tôi đã cảnh báo bệ hạ trước rồi, thưa công nương," Ser Jorah Mormont nói. "Tôi đã nói ngài nên ở lại trên mô đất, theo như lệnh của người."

"Ta biết," Dany đáp và quan sát Viserys. Anh đang nằm trên đất, thở hổn hển, mặt đỏ lựng và sụt sùi. Trông anh thật đáng thương. Anh ấy luôn đáng thương. Sao cô lại chưa từng nhìn ra nhỉ? Giờ tại nơi từng cư ngụ nỗi sợ hãi đối với anh ấy chỉ là một lỗ hổng.

"Giữ ngựa của anh ấy lại," Dany ra lệnh cho Ser Jorah. Viserys tóm lấy cô. Anh không thể tin nổi lời của cô; hay Dany cũng chẳng dám tin vào điều cô vừa nói. Nhưng lời cũng đã nói ra. "Để anh trai ta đi bộ về *Khalasar*." Trong xã hội Dothraki, những người không cưỡi ngựa không được coi là người nữa, cũng chẳng còn danh dự hay tự trọng. "Để mọi người thấy rõ anh ấy là cái gì."

"Không!" Viserys hét lên. Anh quay sang Ser Jorah, dùng tiếng phổ thông - thứ ngôn ngữ mà những kỵ binh kia không hiểu - cầu xin Ser Mormont. "Đánh nó đi, Mormont.

Làm đau nó đi. Vị vua của ngươi ra lệnh đấy. Giết chết những con chó Dothraki kia và dạy cho nó một bài học đi."

Người hiệp sĩ lưu vong hết nhìn Dany lại nhìn Viserys; cô đang đi chân trần với đất bùn dính đầy ngón chân và tóc bết dầu, còn anh mặc đồ lụa và giáp thép. Dany thấy sự phân vân trên gương mặt ông. "Ngài ấy có thể đi bộ, thưa *Khaleesi*," ông nói, tay giữ lấy con ngựa của anh trong khi Dany lên lưng con bạc.

Viserys chăm chú nhìn ông rồi ngồi bệt xuống. Anh im lặng không nhúc nhích nhưng ánh mắt nhìn họ rời đi tràn đầy căm hận. Sau đó anh nhanh chóng biến mất trong cánh đồng cỏ cao vút. Khi không còn thấy anh đâu nữa Dany lại thấy sợ hơn. "Liệu anh ấy có tìm được đường về không?" cô hỏi Ser Jorah.

"Kể cả một kẻ mù đường như anh trai của người cũng có thể lần theo dấu vết chúng ta để lại," ông đáp "Anh ấy rất có lòng tự trọng. Có thể anh ấy vì quá xấu hổ mà không trở về với chúng ta nữa."

Jorah cười lớn. "Ngài ấy còn đi được đâu? Nếu ngài không tìm được *Khalasar*, *Khalasar* sẽ

tìm được ngài. Khó chết đuối tại biển Dothraki lắm, cô bé ạ."

Dany biết ông nói thật. Khaiasar giống một thành phố du mục, nhưng không phải di cư vô định. Luôn có quân trinh sát thăm dò phía trước đoàn, báo nguy khi thấy có kẻ thù, con mồi hay bất cứ điều kỳ lạ gì đó, trong khi những kỵ binh mở đường thường canh chừng hai bên sườn. Họ không bỏ lỡ bất cứ điều gì, nhất là ở đây, trên mảnh đất này, trên quê hương của họ. Những đồng bằng này là một phần của họ... và giờ là một phần của cô.

"Ta đã đánh anh ấy," giọng cô bâng khuâng. Giờ khi chuyện đã qua, cảm giác như cô vừa mơ một giấc chiêm bao kỳ lạ. " Ser Jorah, ông có nghĩ... anh ấy sẽ vô cùng tức giận khi trơ về không?" Cô rùng mình. "Ta đã đánh thức rồng thiêng, đúng không?"

Ser Jorah khịt mũi. "Người có thể đánh thức người chết không, cô gái? Ngài Rhaegar là con rồng cuối cùng, và ngài đã hy sinh trên dòng Trident. Viserys chưa bằng cái bóng của một con rắn."

Cô giật mình vì lời nói thẳng thừng đó. Cô đột nhiên thấy mọi thứ lâu nay mình tin tưởng trở nên mông lung. "Ngài... ngài đã thề trung thành với anh ấy..."

"Đúng rồi, cô bé," Ser Jorah nói. "Và nếu anh trai người chỉ là cái bóng của một con rắn, làm sao hắn xứng đáng có kẻ hầu hạ?" Giọng ông có chút cay nghiệt.

"Anh Vierys vẫn là vị vua hợp pháp. Anh ấy là…"

Jorah dừng ngựa và nhìn cô. "Giờ nói thực đi. Người có muốn thấy Viserys ngồi trên ngai vàng không?"

Dany suy nghĩ. "Anh ấy sẽ không thể trở thành một vị minh quân, đúng không?"

"Có những điều còn tệ hơn thế... nhưng không nhiều." Hiệp sĩ thúc ngựa đi tiếp.

Dany đi cạnh ông. "Nhưng," cô nói, "người dân đang chờ đợi anh ấy. Magister Illyrio nói họ đang thiếu những lá cờ rồng và cầu mong ngày Viserys vượt eo biển trở về giải phóng cho họ."

"Những người dân thường cầu mưa thuận gió hòa, cầu cho con cái khỏe mạnh, và mùa hè không bao giờ kết thúc," Ser Jorah nói. "Chuyện các lãnh chúa cao quý đấu đá nhau giành ngai báu thế nào chẳng liên quan tới họ, miễn là họ được sống bình yên." Ông nhún vai. "Nhưng họ chưa bao giờ được bình yên cả."

Dany im lặng cưỡi ngựa đi bên cạnh, cố chắp ghép những lời nói của ông với nhau như ghép những mảnh xếp hình. Nó khác xa với những điều Viserys đã nói; vậy là người dân hầu như chẳng quan tâm tới ai là vị vua chân chính, ai là phản vương đang trị vì họ. Nhưng càng nghĩ nhiều về lời nói của Jorah, cô càng thấy chúng hoàn toàn đúng.

"Vậy ngài cầu nguyện điều gì, hả Ser Jorah?" cô hỏi.

"Được về nhà," ông nói. Trong giọng nói ngập tràn nỗi nhớ mong.

"Tôi cũng cầu được về nhà," cô nói và tin tưởng vào điều đó.

Ser Jorah cười. "Vậy hãy nhìn quanh mình đi, *khaleesi*."

Lúc này cô không còn nhìn thấy đồng cỏ nữa. Thay vào đó, cô thấy Vương Đô cùng Tháp Đỏ đồ sộ do Aegon Đại Đế đã xây nên. Cô nhìn thấy Dragonstone nơi cô được sinh ra. Dưới con mắt của trí tưởng tượng, cả Vương Đô lẫn Dragonstone đều bừng sáng dưới muôn ngàn tia nắng, với những ánh nến hắt ra từ các khung cửa sổ. Dưới con mắt của trí tưởng tượng, tất cả

các cánh cửa đều đỏ rực.

"Anh ấy sẽ không bao giờ chiếm lại được Bảy Phụ Quốc," Dany đã biết điều đó lâu rồi. Chỉ là cô không dám nói ra dù chỉ là thì thầm, nhưng giờ cô đã nói cho Jorah Mormont và cả thế giới này nghe.

Ser Jorah đắn đo nhìn cô. "Người nghĩ là không."

"Anh ấy không thể dẫn dắt một đội quân kể cả khi khal của ta giao binh lực cho anh ấy," Dany nói. "Anh ấy không có tiền và chỉ có một hiệp sĩ theo sau chửi rủa anh chẳng bằng một con rắn. Người Dothraki khinh bỉ sự yếu ớt của anh ấy. Anh Viserys sẽ không bao giờ đưa chúng ta về nhà được."

"Cô bé thông minh đấy." Hiệp sĩ mỉm cười.

"Ta không phải một cô bé." Cô mạnh mẽ đáp rồi thúc con bạc phi nước đại. Cô phi càng lúc càng nhanh, bỏ xa Jorah, Irri cùng những người khác, chạy cùng con gió ấm áp vờn trên tóc và ánh chiều tà nhuộm đỏ khuôn mặt. Tới lúc cô đến *Khalasar*, trời đã ngả bóng hoàng hôn.

Nô lệ dựng lều cho cô cạnh một hồ nước. Cô có thể nghe những giọng nói thô thiển vọng lại từ lâu đài cỏ trên đồi. Sau đó là những tiếng cười, khi những người trong *khas* kể chuyện gì đã xảy ra ở đồng cỏ ngày hôm nay. Lúc Viserys thất thểu trở về, mọi người đàn ông, đàn bà, trẻ con trong trại đều biết anh là một kẻ đi bộ. Không có chỗ cho những bí mật ở *Khalasar*.

Dany giao con bạc cho những nô lệ rồi vào lều. Bên dưới lớp vải lụa, căn lều thật mát mẻ và hơi tối. Khi Dany khép cửa lều lại, có tia nắng đỏ rực mang theo những hạt bụi li ti trong không khí vươn tới chạm vào những quả trứng của cô. Trong một khoảnh khắc, cả ngàn chiếc vảy đỏ như lửa nhảy múa trước mắt cô. Cô chớp mắt, và chúng biến mất.

Chỉ là đá thôi, cô tự nhủ. Chúng chỉ là những viên đá, kể cả Illyrio cũng nói vậy, và loài rồng đã tuyệt chủng. Cô áp tay mình lên quả trứng đen và nhè nhẹ xoa vòng quanh quả trứng. Viên đá thật ấm áp. "Do mặt trời thôi," cô thì thầm. "Mặt trời đã sưởi ấm cho chúng trong cuộc hành trình."

Cô ra lệnh cho các nữ tì chuẩn bị nước tắm. Doreah đốt lửa bên ngoài lều, trong khi Irri và Jhiqui đi lấy chiếc nồi đồng lớn - lại một món quà khác - từ chỗ những con ngựa thồ tới và đi múc nước trong hồ. Khi nước tắm bốc hơi nghi ngút, Irri giúp cô bước vào và trèo vào sau cô.

"Mọi người đã thấy rồng bao giờ chưa?" cô hỏi khi Irri chà lưng và Jhiqui gội sạch cát bụi vương trên tóc cô. Cô từng nghe nói những con rồng đầu tiên tới từ phương đông, từ Vùng Đất Bóng Tối bên ngoài Asshai và những hòn đảo thuộc Biển Ngọc Bích. Có lẽ vẫn còn vài con sống tại đó, trong những vương quốc kỳ lạ và hoang sơ.

"Những con rồng đã biến mất, thưa *Khaleesi*," Irri nói.

"Đã diệt vong," Jhiqui đồng ý."Từ rất lâu rồi."

Visrys đã nói với cô rằng những con rồng Targaryen cuối cùng đã chết cách đây một trăm năm mươi năm, trong thời đại trị vì của Aegon Đệ Tam, người được gọi là Thuốc Độc của Loài Rồng. Nhưng chuyện đó đối với Dany dương như cách đây không lâu.

"Ở mọi nơi ư?" cô thất vọng hỏi. "Kể cả ở phương đông?" Phép thuật đã chết ngóm ở phương tây khi đến với xứ sở Valyria và mảnh đất của những mùa hè kéo dài sụp đổ, kể cả những lưỡi thép được yểm bùa, các tài tử bão táp và những con rồng cũng không thể khiến phép thuật quay trở lại, nhưng Dany luôn được nghe kể rằng ở phương đông mọi chuyện lại

khác. Người ta bảo những nhà tiên tri vẫn lang thang trên những vùng đất thuộc Biển Ngọc Bích, rằng những con basiliski[15] càn quấy khắp những khu rừng vùng Yi Ti, và rằng những thầy phù thủy, những kẻ chiêu hồn, thầy bùa vẫn công khai thi triển pháp thuật tại Asshai, còn các màn huyết chú hay ma thuật vẫn được ngấm ngầm thực hiện. Vậy thì sao ở đó không thể có rồng chứ?

"Không có," Irri nói. "Các vị anh hùng giết chết chúng, vì rồng là loài quái vật độc ác kinh khủng. Ai chẳng biết thế."

"Ai chẳng biết thế," Jhiqui đồng tình

"Thương gia từ Qarth từng có lần nói với tôi rằng rồng tới từ mặt trăng," Doreah tóc vàng nói khi hong ấm chiếc khăn bên bếp lửa. Jhiqui và Irri cùng tuổi với Dany, là người Dothraki bị bắt làm nô lệ khi Drogo hủy diệt *Khalasar* của cha họ. Doreah lớn hơn, khoảng hai mươi tuổi. Magister Illyrio đã tìm thấy cô trong nhà thổ tại Lys.

Mái tóc bạch kim sũng nước xòa trước mắt Dany khi cô quay đầu, tò mò hỏi. "Mặt trăng ư?"

"Ông ấy nói với tôi rằng mặt trăng chính là một quả trứng, thưa *khaleesi*," cô gái vùng Lys nói. "Ngày xưa trên trời từng có hai mặt trăng, nhưng một đã tới quá gần mặt trời và vỡ tung vì nóng. Hàng ngàn hàng ngàn con rồng đã tràn ra, và uống cạn lửa mặt trời. Đó là lý do vì sao rồng thở ra lửa. Rồi sẽ tới một ngày mặt trăng kia sẽ hôn mặt trời, rồi vỡ ra và những con rồng sẽ trở lại."

Hai cô gái Dothraki khúc khích cười. "Chị đúng là một nữ tì ngốc," Irri nói. "Mặt trăng không phải trứng. Mặt trăng là một nữ thần, là vợ của thần mặt trời. Mọi người đều biết thế."

"Mọi người đều biết vậy," Jhiqui đồng tình.

Da Dany chớm đỏ và hồng lên khi cô trèo khỏi bồn tắm. Jhiqui đặt cô nằm xuống để xoa dầu lên cơ thể cô và cạo sạch đất bít lỗ chân lông. Sau đó Irri rắc lên người cô phấn hoa thơm lừng và quế. Trong khi Doreah chải tóc cho cô cho tới khi chúng sáng lên tựa những sợi bạc, cô nghĩ về mặt trăng, về những quả trứng, và về những con rồng.

Bữa ăn đêm của cô chỉ đơn giản với ít hoa quả, pho mát và bánh mỳ khô, và một bình rượu mật ong để nuốt trôi đồ ăn xuống. "Doreah, ở lại ăn cùng ta," Dany ra lệnh trong khi bảo những nữ tì khác rời đi. Cô gái thành Lys có mái tóc màu mật ong, và đôi mắt như bầu trời mùa hạ.

Cô cúi mắt xuống khi họ còn một mình. "Người đã mang lại vinh hạnh cho tôi, *Khaleesi*, "cô nói, nhưng thực ra đó không phải danh dự, mà chỉ là phục vụ thôi. Rất lâu sau khi mặt trăng mọc, họ ngồi bên nhau, nói chuyện.

Đêm đó, khi Khal Drogo tới, Dany đang đợi chàng. Chàng đứng trước cửa lều, nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Cô từ từ đứng dậy rồi cởi váy lụa thả xuống đất. "Đêm nay chúng ta phải ra ngoài, tình yêu của em," cô nói, vì người Dothraki tin rằng những thứ quan trọng trong đời một người đàn ông phải được thực hiện dưới bầu trời khoáng đạt.

Khal Drogo theo cô bước ra ngoài ánh trăng, những chiếc chuông trên tóc rung khe khẽ. Cách lều của cô vài bước có một tấm thảm cỏ mềm mại, và Dany ấn chàng ngồi xuống đó. Khi chàng định quay người cô lại, cô đặt tay lên ngực chàng. "Không," cô nói. "Đêm nay thiếp muốn nhìn thấy mặt chàng."

Ở khalasar không có chỗ cho những chuyện riêng tư. Dany cảm thấy những ánh mắt đang nhìn mình khi cô cởi quần áo chàng, nghe thấy những giọng thì thào khe khẽ khi cô làm theo những gì Doreah đã nói với cô. Nhưng những điều đó chẳng là gì. Cô không phải *khaleesi* sao?

Ánh mắt của chàng mới là điều quan trọng nhất, và khi cô cưỡi lên chàng, cô thấy điều mà cô chưa bao giờ thấy. Cô cưỡi lên chàng một cách cuồng nhiệt như khi cưỡi con bạc, và khi giây phút thăng hoa tới, Khal Drogo đã gọi tên cô.

Khi tới bên kia biển Dothraki thì Jhiqui nhẹ nhàng xoa bụng Dany và nói, "*Khaleesi*, người có em bé rồi."

"Ta biết," Dany nói.

Hôm đó là ngày sinh nhật thứ mười bốn của cô.

BRAN

Bên dưới sân, Rickon đang nô đùa cũng lũ sói.

Bran nhìn em mình qua ô cửa sổ. Khi cậu nhóc tới đâu, Gió Xám sẽ là con sói đầu tiên tới đó, rồi nó vượt lên trước chặn đường, sủa inh ỏi mừng rỡ và chạy hết tốc lực sang hướng khác. Lông Xù bám sát gót em, quay ngoắt lại táp nếu những con sói khác tới quá gần. Lông của nó dần chuyển sang màu đen tuyền còn đôi mắt nó mang màu lửa xanh lam. Con Mùa Hè theo chót với bộ lông khói bằng bạc và đôi mắt màu vàng kim luôn bao quát tất cả. Nó nhỏ hơn và cẩn trọng hơn Gió Xám. Bran nghĩ nó là con khôn nhất đàn. Cậu nghe tiếng cười đến hụt hơi của Rickon khi em loạng quạng chạy trên nền đất cứng bằng đôi chân non nớt. Mắt cậu cay xè. Cậu muốn được ở dưới đó, muốn được cười đùa và chạy nhảy. Giận dữ, Bran lau nước mắt không cho chúng lăn xuống. Sinh nhật thứ tám của cậu cứ thế đến và đi. Giờ cậu đã gần là một người trưởng thành, và vì đã lớn cậu không được quyền khóc nữa.

"Toàn là lời dối trá," cậu cay đắng nói khi nhớ tới con quạ trong giấc mơ. "Mình không thể bay. Thậm chí chạy còn không thể nữa là."

"Lũ quạ toàn nói dối thôi " Già Nan đồng tình, nói từ chiếc ghế nơi bà ngồi đó thêu thùa. "Ta biết một câu chuyện về quạ."

"Cháu không thích nghe chuyện đâu," Bran ngắt lời, giọng nói đầy hờn dỗi. Cậu từng rất thích Già Nan cùng những câu chuyện của bà. Ngày xưa thôi. Nhưng giờ đã khác rồi. Họ bỏ mặc cậu cùng bà cả ngày, để bà trông nom cậu, lau rửa cho cậu và để cậu không cô độc, nhưng bà còn làm mọi chuyện tệ hơn. "Cháu ghét những câu chuyện ngu ngốc của bà."

Bà lão móm mém cười với cậu. "Những câu chuyện của bà? Không, công tử ạ, không phải những câu chuyện của bà. Những câu chuyện đó có trước bà, sau bà và trước cả cháu nữa."

Đúng là bà lão già nua xấu xí, Bran hằn học nghĩ; bà nhỏ thó và nhăn nheo, gần như đui mù, yếu đến mức không leo nổi cầu thang và chỉ còn vài sợi tóc bạc lưa thưa trên lớp da đầu hồng hồng lốm đốm đồi mồi. Chẳng ai biết bà bao nhiêu tuổi, nhưng cha nói mọi người gọi bà là Già Nan kể từ khi ông còn bé. Bà chắc chắn là người già nhất thành Winterfell, có lẽ là người nhiều tuổi nhất trong Bảy Phụ Quốc. Già Nan đã tới lầu đài làm vú nuôi cho ông Brandon Stark vì cha mẹ của ông đã chết khi lâm bồn. Ông là anh trai cũng có thể là em trai Lãnh chúa Rickard, ông nội của Bran, hoặc là anh em gì đó của cha Lãnh chúa Rickard. Mỗi lần Già Nan kể một khác. Nhưng dù trong câu chuyện nào, Già Nan đều nói ông đã chết khi mới lên ba trong tiết giá buốt của mùa hè phương bắc, chỉ còn Già Nan ở lại Winterfell cùng con cái. Bà đã mất cả hai người con trong trận chiến giành ngai báu của vua Robert, và cháu trai bà đã bị giết chết trên tường thành Pyke trong cuộc nổi loạn của Balon Greyjoy. Những người con gái bà đã lấy chồng từ rất lâu rồi rời khỏi thành và đã yên nghỉ cả. Giờ người duy nhất có quan hệ họ hàng với bà là anh Hodor, chàng khổng lồ thiểu năng làm việc trong chuồng ngựa, nhưng Già Nan vẫn tiếp tục sống, tiếp tục thêu thùa và tiếp tục kể chuyện.

"Cháu không quan tâm những câu chuyện đó của ai," Bran nói, "cháu ghét chúng." Cậu không muốn nghe chuyện và cậu không muốn gặp Già Nan. Cậu muốn cha mẹ mình. Cậu muốn chạy nhảy cùng Mùa Hè. Cậu muốn được leo lên ngọn tháp sụp và cho đàn quạ ăn ngô. Cậu muốn một lần nữa cưỡi trên con ngựa nhỏ sánh vai anh em mình. Cậu muốn có lại cuộc sống cũ.

"Bà biết một câu chuyện về một cậu nhóc ghét những câu chuyện," Già Nan nói cùng nụ

cười ngờ nghệch trong khi mũi kim đan vẫn tiếp tục chuyển động, phát ra những tiếng kêu lanh canh lanh canh, cho tới khi Bran sẵn sàng hét vào mặt bà.

Cậu biết, mọi chuyện sẽ không bao giờ như cũ. Con quạ đã lừa cậu bay, nhưng khi cậu thức dậy, cậu đã bị què và thế giới đã thay đổi. Tất cả mọi người, cha mẹ cậu, các chị gái cậu bỏ cậu lại và cả người anh cùng cha khác mẹ Jon cũng đi mất. Cha cậu đã hứa cho cậu cưỡi một con ngựa thực sự tới Vương Đô, nhưng ông đã ra đi mà không có cậu. Maester Luwin đã gửi thư quạ tới chỗ Lãnh chúa Eddard cùng một lá thư, một lá thư nữa tới mẹ cậu và lá thư thứ ba cho Jon trên Tường Thành, nhưng không hề có lấy một lời hồi âm. "Thi thoảng lũ quạ cũng bị lạc đường mà con trai " vị học sĩ nói với cậu như vậy. "Nơi đây và Vương Đô cách nhau hàng trăm dặm, giữa hai nơi hẳn có chim cắt sinh sống chứ, có thể lá thư đã không tới được với họ."

Nhưng Bran lại có cảm giác như thể họ đã chết hết trong lúc cậu chìm trong giấc ngủ... hoặc có lẽ chính Bran đã chết, và họ đã quên mất cậu. Chú Jory và Ser Rodrik cùng bác Vayon Poole đều đã ra đi, chú Hullen, anh Harwin cùng bác Tom Bự và một phần tư đội lính gác cũng đã đi mất.

Chỉ còn anh Robb và bé Rickon ở lại đây, nhưng giờ anh Robb khác lắm. Anh đang là Lãnh chúa Robb, hoặc đang cố làm Robb Lãnh Chúa. Anh đeo bên mình một thanh kiếm thật và chẳng bao giờ mỉm cười. Ngày ngày anh cùng với đội lính gác luyện kiếm, và trong sân lúc nào văng vẳng tiếng gươm giáo trong khi Bran vẫn ngồi chết dí bên ô cửa sổ. Đến tối anh lại ở cùng Maester Luwin, nói chuyện hoặc xem lại sổ sách. Thi thoảng anh cưỡi ngựa cùng Hallis Mollen, đi mất vài ngày tới thăm thú những pháo đài xa xôi. Mỗi khi anh đi hơn một ngày, bé Rickon lại khóc và hỏi Bran liệu Robb có về nữa không. Kể cả khi ở trong thành Winterfell, Robb Lãnh Chúa có vẻ thích ở cùng anh Hallis Mollen và Theon Greyjoy hơn là cùng những người em ruột.

"Bà có thể kể cho cháu nghe cầu chuyện về Brandon Kiến Thiết," Già Nan nói. "Câu chuyện yêu thích của cháu ấy."

Hàng ngàn hàng ngàn năm trước, Brandon Kiến Thiết đã dựng nên Winterfell, và nhiều người nói chính ngài là người xây nên Tường Thành. Bran biết câu chuyện đó, nhưng cậu chưa từng thích nó. Có lẽ một Bran khác sẽ thích. Thi thoảng Già Nan nói chuyện với cậu như thể cậu là Brandon của bà, một đứa bé bà đã chăm bẵm bao nhiêu năm về trước, và thi thoảng bà nhầm cậu với bác Brandon, người đã bị Vua Điên giết trước khi cậu ra đời. Mẹ từng bảo với cậu rằng bà đã sống rất lâu, lâu đến nỗi đối với bà tất cả Brandon Stark đều là một.

"Cháu không thích," cậu nói. "Cháu thích truyện kinh dị cơ." Cậu nghe bên ngoài có tiếng náo động và quay đầu ra ngoài cửa sổ. Rickon đang chạy trên sân về phía phòng bảo vệ, những con sói bám sát sau, nhưng ngọn tháp đã chắn ngang khiến Bran không thấy chuyện gì xảy ra. Cậu thất vọng đấm mạnh tay vào đùi mà chẳng cảm thấy gì.

"Ôi, đứa trẻ mùa hè đáng yêu của bà," Già Nan bình thản nói. "cháu sợ cái gì chứ? Nỗi sợ là dành cho mùa đông thôi, khi tuyết phủ dày hàng chục mét và những cơn gió lạnh buốt từ phương bắc tràn về. Nỗi sợ chỉ dành cho nhiều đêm dài, khi mặt trời trốn khuất hàng năm ròng, và những đứa nhỏ được sinh ra rồi chết đi trong đêm tối, lũ sói tuyết trở nên gầy nhẳng và đói khát, còn những bóng trắng lượn lờ trong khu rừng tối."

"Ý bà là Ngoại Nhân," Bran cáu kỉnh nói.

"Ngoại Nhân," Già Nan đồng tình. "Hàng ngàn hàng ngàn năm trước từng có một mùa đông rất lạnh, khắc nghiệt kinh hoàng và kéo dài hơn cả đời người. Một đêm dài bằng cả một thế kỷ, các vị vua rùng mình và chết trong lâu đài y như những gã chăn lợn chết trong chuồng lợn vậy. Những người phụ nữ thà ủ ấm cho con mình còn hơn thấy chúng chết đói, họ khóc mà dòng nước mắt đóng băng trên má." Giọng bà cùng tiếng kim đan chìm trong im lặng, và bà ngước lên nhìn Bran bằng đôi mắt trắng đục hỏi. "Vậy đó con trai. Đây là dạng truyện con thích sao?"

"Dạ," Bran lưỡng lự đáp, "đúng, chỉ là..."

Già Nan gật đầu. "Trong bóng tối mịt mùng đó, Ngoại Nhân lần đầu tiên xuất hiện," bà nói trong khi tiếng kim đan cứ vang lên, lanh canh, lanh canh. "Ngoại Nhân lạnh lẽo, ngập mùi chết chóc, ghét sắt thép, lửa ấm, ánh nắng mặt trời và tất cả các sinh vật mang máu nóng trong huyết quản. Chúng tràn qua những pháo đài, những thành phố, vương quốc, giết chết không biết bao nhiêu anh hùng và các đạo quân, cưỡi trên lưng những con tử mã dẫn theo một đoàn thây ma. Lưỡi kiếm của loài người không thể chống lại chúng, và chúng không rủ lòng thương ngay cả với phụ nữ và những đứa nhỏ còn đang ẵm ngửa. Chúng săn lùng các thiếu nữ trong những khu rừng đóng băng và cho lũ thây ma theo hầu ăn thịt lũ trẻ."

Bà hạ giọng, thầm thì khe khẽ, khiến Bran phải nhoài người lại gần mà lắng nghe.

"Chuyện đó xảy ra trước khi người Andal tới, rất lâu trước lúc những người phụ nữ từ xứ Rhoyne trốn qua eo biển tới đây, và hàng trăm vương quốc thuở đó đều thuộc sở hữu của Tiền Nhân vốn đã cướp đất đai từ tay những đứa con của rừng rậm. Nhưng đâu đó trong chốn thâm Sơn cùng cốc, họ vẫn cư ngụ trong những pháo đài gỗ và hang động, còn những khuôn mặt khắc trên gốc cây chính là đội lính canh. Khi lạnh lẽo và chết chóc bao trùm khắp nơi, vị anh hùng cuối cùng đã quyết tâm đi tìm những đứa trẻ, hy vọng phép thuật cổ xưa có thể giúp đánh bại được kẻ thù. Chàng dấn thân vào những vùng đất chết chỉ với một thanh kiếm, một con ngựa, một con chó, và mười hai người bạn đồng hành. Chàng đã tìm kiếm hết năm này tới năm khác, cho tới khi chàng tuyệt vọng nghĩ rằng mình không thể tìm thấy những đứa con của rừng rậm trong thành phố bí mật của họ. Từng người bạn của chàng ngã xuống, rồi tới con ngựa, và cuối cùng, đến chính con chó của chàng cũng chết, còn thanh kiếm của chàng đã bị băng tuyết bao phủ và mẻ dần sau nhiều lần sử dụng. Rồi Ngoại Nhân đánh hơi mùi máu nóng trên người chàng, chúng lắng lặng theo dấu, truy đuổi chàng bằng đàn nhện trắng to như những con chó săn..."

Đột nhiên cánh cửa mở đánh rầm, và tim Bran nhảy tung khỏi lồng ngực, nhưng bên ngoài chỉ có Maester Luwin cùng anh Hodor cao lớn đứng ở bậc cầu thang phía sau. "Hodor!" anh chàng trông ngựa reo lên như thường lệ và cười toe toét với mọi người.

Maester Luwin không hề cười. "Chúng ta có khách tới thăm," ông thông báo, "chúng ta cần cháu ở đó."

"Nhưng giờ cháu đang nghe kể chuyện mà," Bran cự nự.

"Cậu chủ nhỏ, những câu chuyện có thể đợi được, chúng vẫn ở ngay đó khi cháu trở lại thôi," Già Nan nói. "Những vị khách thường không kiên nhẫn, và đôi khi họ cũng sẽ mang tới cho chúng ta câu chuyện của riêng họ."

"Ai vậy ông?" Bran hỏi Maester Luwin.

"Tyrion Lannister, và vài người thuộc Đội Tuần Đêm tới chuyển lời của Jon cho các cháu. Giờ Robb đang gặp họ. Hodor, cậu giúp Bran xuống lầu nhé?"

"Hodor!" Hodor vui vẻ đồng ý. Anh cúi cái đầu to tướng tóc tai bờm xờm qua cửa. Hodor cao gần hơn hai mét. Thật khó tin được rằng anh có họ hàng với Già Nan. Bran không biết khi về già anh có teo lại bằng bà không nữa. Dù cho anh Hodor có sống tới một ngàn tuổi thì chắc cũng không thể.

Hodor nâng Bran lên ôm trước bộ ngực khổng lồ của anh dễ dàng như thể ôm một bó cỏ. Trên người anh luôn phảng phất mùi chuồng ngựa, nhưng không hề hôi chút nào. Tay anh đầy lông và cuồn cuộn cơ bắp. "Hodor," anh nhắc lại. Theon Greyjoy từng bảo có thể anh Hodor không biết nhiều, nhưng chí ít anh biết tên mình. Già Nan đã nổi giận khi Bran nói với bà như

vậy, và bà nói cho Bran biết tên thật của anh Hodor là Walder. Không ai biết từ "Hodor" từ đâu đến, nhưng từ khi anh bắt đầu nói từ đó, mọi người đã cho rằng đó là tên của anh. Và đó cũng là từ duy nhất anh biết.

Họ để lại Già Nan trong phòng cùng cây kim đan và những hồi ức của quá khứ. Hodor ngâm nga trong họng chẳng theo giai điệu gì trong khi bế Bran xuống tháp, đi qua sân với Maester Luwin đang sải bước đuổi theo ngay sau.

Anh Robb đang ngồi trên ngai của cha, trên người mặc giáp xích, áo da thuộc và đeo bộ mặt nghiêm nghị của Robb Lãnh Chúa. Theon Greyjoy cùng Hallis Moleen đứng sau anh. Mười hai người lính gác thành một hàng dài trông như một bức tường đá xám bên dưới những ô cửa sổ cao hẹp. Ở giữa phòng, người lùn đang đứng cùng tùy tùng và bốn người lạ mặc trang phục đen của Đội Tuần Đêm. Bran nhận ra không khí căng thẳng trong phòng ngay khi Hodor bế cậu vào phòng.

"Chúng tôi luôn mở rộng cửa chào đón những người lính của Đội Tuần Đêm, cho tới khi nào họ muốn rời đi," Robb đang nói bằng giọng của Robb Lãnh Chúa. Anh đặt thanh kiếm tuốt trần trên lòng cho cả thế giới thấy. Ngay cả một đứa bé như Bran cũng hiểu một lưỡi kiếm nằm ngoài vỏ có ý nghĩa gì.

"Bất cứ người lính nào của Đội Tuần Đêm," người lùn nhắc lại, "ý cậu là cậu không chào đón ta, đúng không cậu bé?"

Robb đứng dậy và chĩa kiếm vào phía người lùn kia. "Thưa ngài Lannister, trong khi cha mẹ đi vắng, ta là lãnh chúa thành này. Ta không phải cậu bé của ông."

"Nếu như cậu là lãnh chúa, cậu cần học tác phong của một vị lãnh chúa," người đàn ông nhỏ bé chẳng quan tâm tới lưỡi kiếm đang chĩa thẳng vào mình mà trả lời. "Có vẻ người em con rơi của cậu còn biết lễ phép hơn cậu đấy."

"Jon," Bran thở dốc trong vòng tay Hodor.

Chú lùn quay lại nhìn cậu. "Quả nhiên là cháu còn sống. Ta khó lòng tin nổi. Đúng là khó giết được người nhà Stark."

"Người nhà Lannister tốt hơn hết hãy nhớ kỹ điều đó," anh Robb nói và hạ kiếm xuống. "Hodor, mang em trai ta lại đây."

"Hodor," Hodor cười rồi bước lên đặt Bran vào chiếc ghế cao dành cho người nhà Stark, nơi những lãnh chúa vùng Winterfell từng ngồi khi họ còn xưng Vua Phương Bắc. Chiếc ghế đó được tạc từ một phiến đá lạnh lẽo, nay nhẵn bóng vì không biết bao nhiêu người đã ngồi lên, và hai tay vịn ghế được tạo hình đầu sói đang nhe răng. Bran nắm chặt lấy chúng khi đã ngồi xuống, trong khi đôi chân vô dụng lủng lẳng bên dưới. Ngồi trong chiếc ghế khổng lồ này khiến Bran có cảm giác mình như một đứa bé sơ sinh vậy.

Anh Robb đặt tay lên vai cậu. "Ngài nói ngài có điều muốn nói với Bran. Và giờ, em ấy đã ở đây rồi, thưa ngài Lannister."

Bran khó chịu trước ánh mắt của Tyrion Lannister, một con mắt màu đen, một con mắt màu xanh, đang quan sát và đánh giá cậu. "Mọi người nói với ta rằng cháu leo trèo khá giỏi, Bran," người đàn ông nhỏ bé nói. "Kể cho ta nghe, làm sao cháu có thể ngã thế?"

"Cháu chưa bao giờ ngã," Bran khẳng định. Cậu chưa bao giờ ngã, chưa bao giờ và cũng không bao giờ.

“Đứa nhỏ không nhớ chút gì về cú ngã, hay quá trình treo leo trước đó,” Maester Luwin từ tốn nói.

“Tò mò thật,” Tyrion Lannister nói.

“Em trai tôi không ở đây để trả lời chất vấn, thưa ngài Lannister,” Robb cộc lốc nói. “Làm việc của ngài và đi đi.”

“Ta có một món quà dành cho cháu,” người lùn nói với Bran. “Cháu có thích cưỡi ngựa không cậu bé?”

Maester Luwin tiến lên. “Lãnh chúa, đứa nhỏ này đã mất đi đôi chân. Cậu ấy không thể ngồi trên lưng ngựa.”

“Vớ vẩn,” Lannister nói. “Với con ngựa và cái yên phù hợp, kể cả một kẻ tàn phế cũng có thể cưỡi ngựa.”

Lời nói như một lưỡi dao xoáy thẳng vào tim Bran. Cậu trào nước mắt. “Cháu không tàn phế!”

“Vậy thì ta cũng chẳng lùn,” chàng lùn trề môi nói. “Chắc hẳn cha ta phải mừng lắm khi nghe thấy lời đó.”

Anh Greyjoy cười lớn.

“Ngài muốn nói tới loại ngựa và yên nào?” Maester Luwin hỏi.

“Một con ngựa khôn,” Lannister trả lời. “Cậu nhóc không thể dùng chân để ra lệnh cho ngựa, vì thế ngài phải bắt con ngựa phối hợp với chủ nhân, dạy nó cách phản ứng với dây cương và giọng nói. Theo ta các ngài nên chọn con ngựa non độ một tuổi và chưa từng được huấn luyện gì.” Ông ta rút cuộn giấy khỏi thắt lưng. “Đưa cái này cho thợ làm yên. Hắn sẽ biết phải bổ sung những gì.”

Maester Luwin cầm lấy cuộn giấy từ tay người lùn xem xét với vẻ tò mò như một con sóc xám nhỏ. “Tôi hiểu rồi. Ngài vẽ rất đẹp, thưa lãnh chúa. Đúng, loại yên này có thể. Lẽ ra tôi phải nghĩ tới chứ nhỉ.”

“Ý tưởng đó tới với tôi dễ dàng hơn, thưa Maester. Nó không khác cái yên của tôi là mấy.”

“Cháu thực sự sẽ được cưỡi ngựa ạ?” Bran hỏi. Cậu muốn tin nhưng cậu sợ. Biết đâu họ lại nói dối cậu giống như khi con quạ hứa cậu có thể bay.

“Được,” chú lùn trả lời. “Và ta thề với cháu, khi ngồi trên lưng ngựa, cậu sẽ cao lớn chẳng thua kém một ai.”

Robb Stark có vẻ bối rối. “Lại một cái bẫy nữa sao, ngài Lannister? Bran là gì với ngài nào? Vì sao ngài muốn giúp em ấy”

“Jon nhờ tôi. Và từ sâu thẳm trong trái tim ta, ta luôn dành tình thương cho những kẻ tàn tật, những đứa con rơi cùng những thứ đã từng tan vỡ.” Tyrion Lannister mỉm cười và đặt tay lên ngực.

Cánh cửa hướng ra sân bật mở. Từng tia nắng xiên vào đại sảnh khi bé Rickon xồng xộc chạy vào. Những con sói tuyết đi cùng bé. Bé mở to mắt và đứng sững trước bậu cửa nhưng những con sói vẫn đi tiếp. Đôi mắt chúng đã tìm thấy Lannister, hoặc có lẽ cái mũi của chúng đã tìm thấy ông ta. Mùa Hè gầm gừ trước, tiếp đó là Gió Xám. Chúng tiến về phía người đàn ông

nhỏ bé từ hai phía trái phải.

“Thưa ngài Lannister, có vẻ lũ sói không thích mùi của ngài “ Theon Greyjoy nhận xét.

“Có lẽ ta nên đi thôi,” Tyrion nói. Ông ta lùi một bước... và Lông Xù gầm ghè tiến lên từ đằng sau lưng ông ta. Lannister giật nảy mình, và Mùa Hè lao vào ông từ phía bên kia. Ông ta loạng choạng đứng không vững, trong khi đó Gió Xám dùng những chiếc răng nanh to tướng cắn tuột tay áo ông ta ra.

“Không!” Bran hét khi những người tùy tùng rút kiếm tiến lên. “Mùa Hè, tới đây. Mùa Hè, tới chỗ tao!”

Con sói tuyết nghe thấy, nó hết nhìn Bran rồi lại nhìn Lannister. Nó lùi lại, tránh xa người đàn ông nhỏ thó kia và nằm phủ phục dưới đôi chân tật nguyền của Bran.

Robb gần như nín thở. Anh thở dài và gọi, “Gió Xám.” Con sói tuyết của anh uyển chuyển và lặng lẽ tới bên anh. Giờ ở đó chỉ còn lại Lông Xù đang gầm gừ với người đàn ông nhỏ với đôi mắt cháy rực như hai ngọn lửa xanh.

“Rickon, gọi nó về đi,” Bran hét lên với cậu em út, Rickon định thần lại và gọi, “Về nhà nào, Xù, về nhà nào.” Con sói đen gầm gừ với Lannister lần cuối rồi nhảy về chỗ Rickon. Cậu nhóc ôm chặt cổ nó.

Tyrion Lannister tháo khăn choàng, lau trán và bình thản nói. “Mới thú vị làm sao.”

“Lãnh chúa ổn chứ ạ?” một trong những người tùy tùng hỏi trong khi vẫn nắm chặt thanh kiếm và cảnh giác nhìn những con sói.

“Ta bị rách mất ống tay áo và quần thì thủng không biết bao nhiêu lỗ, nhưng ta cũng chẳng mất gì ngoài lòng tự trọng.”

Anh Robb có vẻ cũng sốc. “Những con sói... Ta không biết vì sao chúng hành động như thế...”

“Hắn chúng tưởng ta là bữa tối rồi.” Lannister cứng nhắc cúi đầu trước Bran. “Cậu bé, ta cám ơn cháu vì cháu đã gọi chúng đi. Ta có thể thề rằng chúng sẽ khó lòng nuốt trôi được ta lắm. Và giờ ta sẽ rời đi, thực sự rời đi.”

“Xin ngài đợi một lát,” Maester Luwin nói. Ông tới bên Robb và thì thầm trao đổi. Bran dỏng tai lắng nghe nhưng không thể.

Robb Stark cuối cùng cũng tra kiếm vào vỏ. “Có thể, ta... ta đã thất lễ với ngài,” anh nói. “Ngài thật tử tế với Bran,...” Robb cố bình tâm lại. “Ngài Lannister, Winterfell chào đón ngài nếu như ngài muốn.”

“Cậu tha cho ta đi, đừng giả tạo như vậy chứ. Cậu không hề thích ta và cũng chẳng mong ta ở lại. Ta đã thấy có một quán trọ ngoài thành, tại thị trấn mùa đông. Ta sẽ tự tìm giường cho mình và cả hai chúng ta sẽ dễ ngủ hơn. Chỉ cần vài đồng, ta thậm chí còn tìm được một cô hầu gái giúp làm ấm giường cơ.” Ông nói với một người anh em áo đen lưng còng râu bết. “Yoren, chúng ta sẽ lên đường xuống phương nam vào bình minh. Chắc chắn ngài sẽ thấy tôi trên đường thôi.” Nói xong ông chật vật bước qua sảnh trên đôi chân ngắn ngủi, đi qua Rickon và ra ngoài cửa. Những tùy tùng cũng nối gót theo.

Bốn người trong Đội Tuần Đêm còn đứng đấy. Robb bối rối nhìn họ. “Ta đã cho chuẩn bị phòng, và các ngài sẽ có nước nóng để gột rửa bụi đường. Ta mong sẽ được vinh dự ngồi dùng bữa với các ngài.” Đến Bran còn nhận thấy lời nói của anh mình lủng củng vụng về; đó là những lời anh được học chứ không xuất phát từ tấm lòng, nhưng lời cám ơn với hội anh em áo đen

cũng chẳng khác gì.

Mùa Hè nối gót Hodor khi anh bế Bran trở lại giường. Già Nan đang ngủ gà gật trên ghế. Anh Hodor nói "Hodor " rồi ôm bà đi trong khi bà đang ngáy khe khẽ còn Bran nằm trầm tư suy nghĩ. Anh Robb đã hứa rằng cậu có thể được dự tiệc cùng Đội Tuần Đêm trong Đại Sảnh. Con sói nhảy lên giường và Bran ôm chặt nó để cảm nhận hơi thở nóng hổi trên má. "Giờ tao có thể cưỡi ngựa được rồi," cậu thì thầm với người bạn sói. "Đợi mà xem, rồi chúng ta sẽ được đi săn cùng nhau thôi." Một lúc sau, cậu thiếp đi mất.

Trong giấc mơ, cậu lại một lần nữa được leo trèo, được đẩy mình lên ngọn tháp cổ kính không có cửa sổ, những ngón tay bám chặt vào phiến đen màu thời gian, những ngón chân quờ quạng tìm chỗ đặt. Cậu leo càng lúc càng cao, qua những đám mây, chui vào bầu trời đêm, nhưng ngọn tháp vẫn vút lên cao mãi. Khi ngừng lại nhìn xuống, đầu cậu quay cuồng choáng váng, cậu cảm thấy những ngón tay đang tuột dần. Bran hét lên và cố bám víu lấy sự sống. Mặt đất cách bên dưới cả ngàn dặm mà cậu nào biết bay. Cậu không thể bay. Cậu đợi tới khi nhịp tim ổn định và hơi thở trở lại bình thường mới trèo tiếp. Cậu không còn cách nào khác ngoài trèo lên. Dưới ánh trăng bằng bạc, cậu nghĩ cậu có thể thấy hình những máng xối nước đầu thú. Tay đau nhức, nhưng cậu không dám nghỉ. Cậu buộc mình phải trèo nhanh hơn. Những cái đầu thú đang quan sát cậu. Mắt của chúng đỏ lập lòe như những viên than nhỏ. Có thể chúng từng là những cái đầu sư tử, nhưng giờ đã bị thời gian làm cho biến dạng xấu xí.

Bran nghe được tiếng chúng thì thầm to nhỏ với nhau bằng thứ âm thanh kinh khủng. Cậu không được nghe, cậu tự nhủ, chỉ cần cậu không nghe thấy là cậu vẫn an toàn. Nhưng khi những đầu thú nhoài ra khỏi phiến đá và cuốc bộ xuống sát cạnh nơi Bran đang treo mình thì cậu biết mình chẳng an toàn chút nào. "Tôi không nghe đâu," cậu sụt sịt khóc khi chúng tới gần hơn rồi gần hơn. "Tôi không nghe, tôi không nghe."

Cậu tỉnh dậy trong bóng tối và thở dốc, thấy một bóng đen cao lớn đang sừng sững ở đó. "Tôi không nghe thấy gì " cậu run rẩy thì thào trong sự hãi, nhưng sau đó bóng đen đó nói "Hodor" và thắp nến trên đầu giường, cậu thấy nhẹ nhõm hẳn.

Hodor lau mồ hôi cho cậu bằng mảnh vải đã vắt sạch nước hơi âm ấm, rồi khéo léo nhẹ nhàng mặc quần áo cho cậu. Tới giờ, anh bế Bran xuống Đại Sảnh nơi những chiếc bàn gấp dài đã được kê gần lò sưởi. Vị trí của lãnh chúa ở đầu bàn để trống, nhưng Robb ngồi ngay bên phải và Bran ngồi đối diện. Tối đó họ ăn thịt lợn sữa, bánh nhân thịt chim bồ câu, củ cải bọc bơ, và sau cùng là sáp ong. Mùa Hè giằng lấy khăn ăn từ tay Bran, trong khi Gió Xám và Lông Xù chui vào một góc tranh giành khúc xương. Những con chó của lâu đài Winterfell giờ không dám tới gần sảnh. Hồi đầu Bran thấy lạ, nhưng giờ cậu đã quen rồi.

Yoren là sĩ quan cấp cao hơn trong số những anh em áo đen, vì thế quản gia sắp xếp cho ông ngồi giữa Robb và Maester Luwin. Từ người ông già lạnh lùng đó bốc ra cái mùi chua loét như thể lâu ngày không tắm. Ông ta dùng răng xé thịt, đập vụn xương để hút tủy, và nhún vai khi nghe người nhắc tới Jon Snow. "Cậu ta đúng là thuốc độc của-Ser Alliser," ông ta làu bàu, và hai người đồng thanh cười vang làm Bran không hiểu gì. Nhưng sau đó khi Robb hỏi về chú Benjen, những anh em áo đen bỗng yên lặng tới đáng ngại.

"Sao thế ạ?" Bran hỏi.

Yoren lau tay lên áo gilê. "Thưa cậu chủ, những tin xấu không nên nói ra trong bữa ăn, nhưng ai dám hỏi thì người đó cũng dám nghe câu trả lời. Ngài Stark mất tích rồi."

Một người khác nói. "Gấu Già đã cử ngài ấy đi tìm Waymar Royce, nhưng tới giờ ông ấy vẫn chưa trở về, thưa lãnh chúa."

"Ngài ấy đã đi quá lâu rồi," Yoren nói. "Rất có khả năng ngài ấy đã chết."

“Chú tôi không chết được,” Robb cao giọng và trong giọng nói chất chứa sự giận dữ. Anh đứng bật dậy, đặt tay lên đốc kiếm. “Các ngài nghe rõ chưa? Chú tôi không chết!” Giọng anh vang vọng giữa những bức tường đá, và Bran đột nhiên thấy sợ.

Ông già Yoren bốc mùi chua loét ngước nhìn anh Robb, và có vẻ ông ta không hề bị lay động. “Ngài nói thế nào chẳng được,” ông ta nói và cắn thêm miếng thịt nữa.

Người trẻ nhất trong số các anh em áo đen khó chịu dịch người trên ghế. “Không một người nào trên Tường Thành hiểu rừng ma rõ hơn ngài Benjen Stark. Ông ấy sẽ tìm được đường về.”

“Hừ,” Yoren nói, “có thể có hoặc có thể không. Đầy người đi vào khu rừng đó và không bao giờ trở ra nữa.”

Tất cả những gì Bran nghĩ tới là cầu chuyện của Già Nan về Ngoại Nhân và vị anh hùng cuối cùng bị những con nhện to lớn như những con chó săn và thây ma truy đuổi. Cậu lo lắng khi nhớ ra kết cục của câu chuyện. “Những đứa con của rừng rậm sẽ giúp chú ấy,” cậu buột miệng, “những đứa con của rừng rậm ấy!”

Anh Theon Greyjoy cười khẩy trong khi Maester Luwin nói, “Bran, những đứa con của rừng rậm đã chết và biến mất từ mấy ngàn năm trước. Những gì họ để lại cho thế giới này chỉ là những khuôn mặt khắc trên các gốc cây mà thôi.”

“Ở nơi này có thể ngài nói đúng, thưa Maester,” Yoren nói, “nhưng còn chuyện bên ngoài Tường Thành thì ai dám khẳng định chứ? Ngoài đó, con người ta không phân biệt nổi cái gì còn sống và cái gì đã chết nữa.”

Đêm đó, sau khi thức ăn đã được dọn sạch sẽ, Robb tự mình bế Bran lên giường. Gió Xám dẫn đường, và Mùa Hè bám sát sau. Dù anh trai cậu khá khỏe còn cậu thì nhẹ như một bó cỏ khô, nhưng vì những bậc thang rất tối và dốc nên khi họ tới đỉnh tháp thì anh Robb đã phải thở dốc.

Anh đặt Bran lên giường, đắp chăn cho cậu rồi thổi tắt nến. Robb ngồi im lặng trong bóng tối cạnh cậu một lúc lâu. Bran muốn nói chuyện, nhưng cậu không biết phải nói gì. “Anh hứa, rồi em sẽ có một con ngựa phù hợp,” sau rồi anh Robb cũng thì thào nói.

“Mọi người sẽ trở về chứ anh?” Bran hỏi.

“Ừ” trong giọng anh Robb chất chứa niềm hy vọng, và cậu biết cậu đang nghe anh trai mình nói chuyện, chứ không phải Robb Lãnh Chúa nữa. “Mẹ sẽ sớm về thôi. Có lẽ chúng ta có thể cưỡi ngựa ra đón mẹ về. Chắc hẳn mẹ sẽ vô cùng ngạc nhiên khi thấy em cưỡi ngựa rồi?” Dù trong bóng tối, Bran vẫn cảm nhận được nụ cười trên môi anh trai. “Và sau đó, chúng ta sẽ cưỡi ngựa lên phương bắc xem Tường Thành. Sẽ có ngày chúng ta tới đó, chỉ có hai chúng ta thôi, nhưng chúng ta không báo cho Jon biết trước. Hẳn đó sẽ là một chuyến phiêu lưu.”

“Một chuyến phiêu lưu “ Bran bâng khuâng nhắc lại. Cậu nghe thấy tiếng khóc của anh trai. Thế nhưng căn phòng quá tối cậu không nhìn thấy nước mắt lăn trên má anh Robb, cậu chỉ vươn tay ra nắm lấy tay anh. Hai đứa trẻ đan tay vào nhau.

EDDARD

Sự ra đi của Lãnh chúa Jon Arryn là niềm thương tiếc với tất cả chúng tôi, thưa lãnh chúa," Grand Maester Pycelle nói. "Nói về chuyện tôi đã làm gì để giúp ông ấy ra đi thanh thản còn khiến tôi hơn cả vui mừng. Mời ngài ngồi. Ngài có muốn thư giãn một chút không? Dùng vài quả chà là chẳng hạn? Tôi cũng có ít hồng ngon. Giờ vấn đề tiêu hóa không cho phép tôi uống rượu, nhưng tôi cùng ngài nên thưởng thức một cốc sữa mát lạnh với chút mật ong. Nó giúp chúng ta giải nhiệt rất tốt đấy."

Quả thực là nóng; Ned cảm thấy chiếc áo lụa dính chặt vào ngực. Không khí ẩm thấp, oi ả bao trùm thành phố như một tấm chăn len thấm nước, và bờ sông trở nên đông đúc khi dân nghèo đổ xô ra đó để tránh xa những căn nhà nóng nực, bức bối; họ tranh nhau một chỗ ngủ gần mặt nước, giờ là nơi duy nhất gió thi thoảng thổi qua. "Ôi, thế thì còn gì bằng," Ned nói và ngồi xuống.

Pycelle cầm cái chuông bằng ngón trỏ và ngón cái rồi nhẹ nhàng lắc. Một cô hầu gái dáng người thanh mảnh vội vàng bước. "Cô bé, lấy giùm ta và quân sư hai ly sữa nhé. Ngọt vào."

Khi cô gái đi lấy đồ uống, Grand Maester đan tay vào nhau rồi đặt lên bụng. "Những người dân thường nói năm cuối cùng của mùa hè luôn là năm nóng nhất. Có lẽ không phải, nhưng đôi khi thời tiết nóng quá thể nhỉ? Thực ra, trong những ngày nóng nực thế này, tôi rất ghen tị với mùa hè tuyết rơi của dân phương bắc các ngài." Sợi xích đính đá quý nặng nề đeo quanh cổ ông lão kêu leng keng khe khẽ khi ông dịch người trên ghế. "Tôi chắc chắn, mùa hè thời Vua Maekar còn nóng hơn và dài gần bằng mùa hè năm nay. Hồi đó có những kẻ ngốc, thậm chí ngay tại Cấm Thành, còn cho rằng cuối cùng Đại Mùa Hè những tưởng không bao giờ kết thúc sẽ ngừng lại vào năm thứ bảy rồi mùa thu ngắn ngủi và mùa đông khắc nghiệt sẽ tới. Nhưng cái nóng đâu có ngừng. Ở các khu phố cổ, cái nóng oi ả cứ hầm hập bốc lên và mọi hoạt động tại đó chỉ sống động khi đêm xuống thôi. Khi đó chúng tôi đi dạo trong những khu vườn bên sông và bàn luận về thần thánh. Tôi vẫn còn nhớ mùi vị của những đêm đó, thưa lãnh chúa - mùi nước hoa lẫn mùi mồ hôi, mùi dưa chín nục, mùi đào, mùi lựu, mùi hoa dạ quỳnh và nguyệt hương. Lúc đó tôi còn là một chàng trai trẻ, vẫn đang trong quá trình tôi luyện sợi xích. Cái nóng hồi đó không làm tôi mệt mỏi như bây giờ." Đôi mắt Pycelle nhắm như thể ông đang ngủ. "Xin lỗi, Lãnh chúa Eddard. Ngài không tới đây để nghe những lời vòng vo vớ vẩn về một mùa hè trong quá khứ từ trước khi cha ngài chào đời. Nếu có thể, mong ngài thứ lỗi cho những lời lẩm cẩm của kẻ già nua này. Tôi e là trí óc cũng giống như một thanh kiếm vậy. Những thanh kiếm cũ sẽ bị gỉ sét thôi. À, sữa của chúng ta tới rồi."

Cô hầu gái đặt cái khay giữa họ, và Pycelle cười với cô. "Cô bé ngoan." Ông nâng cốc, nếm thử, và gật đầu. "Cám ơn con. Con có thể đi."

Khi cô gái đi ra, Pycelle nheo đôi mắt mờ đục nhìn Ned. "Chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ? À, đúng rồi. Ngài hỏi về Lãnh chúa Arryn..."

"Đúng." Ned lịch sự nhấp một ngụm sữa lạnh. Hơi lạnh thật dễ chịu, nhưng vị ngọt hơi quá so với khẩu vị của ông.

"Nếu những lời đồn đại là đúng, thì đôi khi quân sư cư xử không bình thường," Pycelle nói. "Tôi và ông ấy đã ở cùng hội đồng trong nhiều năm trời, và mỗi khi có chuyện khó tôi lại đổ hết lên vai ông ấy. Đôi vai rộng đó đã oằn xuống vì những mối lo của vương quốc cùng nhiều điều khác. Con trai ông ấy luôn ốm yếu, còn phu nhân luôn lo lắng tới mức không dám rời mắt khỏi con. Những điều như thế đủ làm một người đàn ông khỏe mạnh phải suy kiệt, mà Lãnh chúa

Jon Arryn còn trẻ trung gì cho cam. Cũng hơi lạ nếu như ông ấy hay u uất hay mệt mỏi. Lúc đó tôi nghĩ vậy. Nhưng giờ tôi không chắc lắm." Ông buồn rầu lắc đầu.

"Ngài có thể nói gì về cơn bạo bệnh cuối đời của ông ấy?" Grand Maester xòe tay ra hiệu lực bất tòng tâm. "Lúc tới gặp tôi hỏi mượn sách, ông ấy vẫn khỏe mạnh và tráng kiện như mọi khi, dù quả thực tôi thấy có chuyện gì đó đang làm ông ấy phiền lòng ghê gớm. Sáng hôm sau ông ấy bệnh nặng tới nỗi không thể rời giường. Maester Colemon nghĩ ông ấy bị lạnh bụng. Lúc đó tiết trời khá oi ả mà quân sư lại hay cho đá vào rượu, điều đó không hề tốt cho việc tiêu hóa. Khi Lãnh chúa Jon càng lúc càng ốm yếu, tôi đã đích thân tới thăm bệnh, nhưng thần thánh không cho tôi sức mạnh cứu sống ngài ấy."

"Tôi có nghe nói ngài đã đuổi Maester Colemon đi."

Cái gật đầu của Grand Maester chậm rãi và thong thả như một tảng băng trôi. "Đúng, có lẽ phu nhân Lysa sẽ không bao giờ tha lỗi cho tôi. Có thể tôi sai, nhưng lúc đó tôi nghĩ đó là biện pháp tốt nhất. Maester Colemon giống như con trai tôi, và tôi không phủ nhận khả năng của anh ta, có điều anh ta còn trẻ, mà người trẻ sao hiểu được cơ thể người già yếu ớt như thế nào. Anh ta kê cho Lãnh chúa Arryn những toa thuốc vô dụng cùng nước ớt, và tôi e rằng chính anh ta đã góp tay giết chết ông ấy."

"Vậy Lãnh chúa Arryn nói gì trăn trối với ngài trong những giờ phút cuối cùng không?"

Pycelle nhăn trán. "Trong giai đoạn cuối của cơn bạo bệnh, quân sư đã gọi tên Robert vài lần, nhưng tôi không biết ông ấy gọi đức vua hay gọi con trai mình nữa. Phu nhân Lysa không cho thằng bé vào vì sợ chính thằng bé rồi cũng nhiễm bệnh. Nhà vua có tới, và ngài đã ngồi bên giường hàng giờ, nói chuyện và cười đùa mong vực dậy tinh thần của Lãnh chúa Jon. Bệ hạ vô cùng yêu quý lãnh chúa."

"Không còn gì khác sao? Như một lời trăn trối chẳng hạn?"

"Khi tôi thấy không còn hy vọng, tôi đã cho quân sư uống một cốc sữa anh túc để ông ấy không phải chịu đau đớn. Trước khi nhắm mắt, ông ấy thì thầm gì đó với nhà vua và vợ, hình như là một lời chúc phúc cho con trai.

Ông ấy nói, hạt giống rất mạnh mẽ. Đến phút cuối, lời nói của lãnh chúa bị ngắt quãng nhát gừng và không ai hiểu nổi. Mãi tới sáng sau ông mới ra đi trong thanh thản. Ông ấy không nói gì thêm nữa."

Ned uống thêm một ngụm sữa, cố không ọe ra vì vị ngọt lừ. "Ngài có thấy cái chết của Lãnh chúa Jon Arryn có gì bất thường không?"

"Bất thường ?" Giọng nói của vị học sĩ già nhẹ như một lời thì thầm. "Không, tôi không thấy vậy. Chắc chắn tôi thấy buồn rồi. Nhưng cái chết luôn là điều tự nhiên nhất, thưa Lãnh chúa Eddard. Jon Arryn đã yên nghỉ rồi, và cuối cùng những gánh nặng cũng đã được trút bỏ."

"Căn bệnh đã cướp đi sinh mạng của ông ấy," Ned nói. "Ngài đã bao giờ thấy chưa, ở những người khác?"

"Tôi đã là Grand Maester của bảy phụ quốc trong gần bốn mươi năm," Pycelle trả lời. "Dưới sự trị vì của vị minh quân Robert của chúng ta, và của Aerys Targaryen, và cha ông ta là Jaehaerys Đệ Nhị, thậm chí trong vài tháng ngắn ngủi dưới quyền của cha Jaehaerys, Aegon May Mắn Đệ Ngũ, tôi chứng kiến không biết bao nhiêu căn bệnh, thưa lãnh chúa. Tôi có thể nói với ngài điều này: các ca bệnh giống nhau mà khác nhau. Cái chết của Lãnh chúa Jon không có gì bất thường cả."

“Nhưng vợ ông ấy lại nghĩ khác.”

Grand Maester gật đầu. “Tôi nhớ người quả phụ đó là em gái vợ ngài. Nếu ngài có thể tha thứ cho những lời nói ngu muội của lão già này, tôi sẽ nói rằng nỗi đau mất chồng có thể làm quẫn trí ngay cả những người mạnh mẽ nhất và vững vàng nhất, mà phu nhân Lysa chưa bao giờ là người như thế. Sau lần sảy thai, bà thấy ai cũng như thấy quân thù, cái chết của lãnh chúa đã khiến bà ấy sụp đổ và cùng quẫn.”

“Vậy ông chắc chắn rằng Jon Arryn mất do bệnh đột ngột?”

“Vâng,” Pycelle quả quyết đáp. “Thưa lãnh chúa nhân từ, nếu không phải vì bệnh thì còn vì khác được chứ?”

“Thuốc độc “ Ned từ tốn gợi ý.

Đôi mắt lim dim của Pycelle choàng mở. Vị học sĩ lớn tuổi nhích người trên ghế. “Một ý nghĩ thật khó chịu làm sao. Chúng ta không sống tại các Thành Phố Tự Trị, nơi những điều đó quá ư bình thường. Grand Maester Aethelmure đã viết rằng tất cả con người trong sâu thẳm đều là một sát nhân, nhưng cứ cho là thế đi, thì kẻ đi hạ độc người khác còn quá đáng khinh.” Ông ta im lặng trong phút chốc, mắt nhìn xa xăm nghĩ ngợi. “Điều ngài vừa gợi ý rất có khả năng, thưa lãnh chúa, nhưng tôi không nghĩ vậy. Tất cả các học sĩ đều biết các dấu hiệu trúng độc cơ bản, trên người Lãnh chúa Jon Arryn không có bất cứ triệu chứng nào. Và quân sư rất được lòng người. Không hiểu loại quỷ đội lốt người nào lại dám giết hại một lãnh chúa cao quý nhường ấy?”

“Ta đã nghe nói rằng thuốc độc chính là vũ khí của đàn bà.”

Pycelle gãi gãi râu ngẫm nghĩ. “Đúng như vậy. Đàn bà, những kẻ hèn nhát... và hoạn quan.” Ông húng hắng và nhổ đờm vào ống nhổ. Trên xà nhà, một con quạ kêu ầm ĩ.

“Ngài có biết Lãnh chúa Varys hồi bé là nô lệ tại thành Lys không? Ngài đừng tin lũ gián điệp.”

Ned chẳng cần ai phải nhắc nhở ông chuyện đó; có cái gì đó về Varys khiến ông nổi da gà. “Tôi sẽ nhớ kỹ, Maester. Và tôi rất cám ơn sự giúp đỡ của ông. Tôi đã làm mất của ông kha khá thời gian rồi.” Ông đứng dậy.

Grand Maester Pycelle cũng chậm rãi đứng lên tiễn Ned ra tới cửa. “Tôi hy vọng tôi đã giúp ngài chút gì để khiến đầu óc ngài được thư thái hơn. Nếu tôi có thể phục vụ gì cho ngài, xin cứ nói.”

“Chỉ một điều thôi,” Ned nói. “Tôi rất tò mò được xem cuốn sách ngài cho Jon mượn trước khi ông ấy ốm.”

“Tôi sợ rằng ngài sẽ không hứng thú gì với nó,” Pycelle nói. “Đó là một bộ sách dày cộp của Grand Maester Malleon về dòng dõi của các đại gia tộc.”

“Nhưng tôi vẫn muốn xem.”

Ông lão mở cửa. “Như ý ngài thôi. Tôi để ở đâu đó. Khi tìm thấy, tôi sẽ đưa thẳng tới phòng của ngài ngay...”

“Ngài thật tốt bụng,” Ned nói. Sau đó, sau khi nghĩ ngợi một lát, ông nói tiếp, “Một câu hỏi cuối, nếu như ngài có thời gian. Ngài có nói rằng đức vua ở cạnh giường Lãnh chúa Arryn khi ông ấy lâm chung. Tôi tự hỏi, hoàng hậu có ở đó không?”

“Sao cơ, không,” Pycelle nói. “Bà cùng lũ trẻ lúc đó đang trên đường tới Casterly Rock, cùng với phụ thân của bà. Lãnh chúa Tywin đã mang theo đoàn tùy tùng tới thành phố nhân cuộc đấu thương ngựa mừng sinh nhật hoàng tử Joffrey, những mong nhìn thấy con trai Jaime của mình giành chiến thắng. Nhưng ông ấy đã vô cùng thất vọng. Chính tôi đã gửi thư cho hoàng hậu biết về sự ra đi đột ngột của Lãnh chúa Arryn. Tôi chưa bao giờ gửi đi một chú chim đưa thư với một tâm trạng nặng nề hơn.”

“Đôi cánh chim đen đưa lời u ám,” Ned thầm thì. Đó là câu nói Già Nan đã dạy ông từ hồi bé.

“Những bà hàng cá nói đúng” Grand Maester Pycelle đồng tình, “nhưng chúng ta thừa biết không phải câu nói đó lúc nào cũng đúng. Khi con chim của Maester Luwin mang tin về con trai Bran của ngài tới, bức thư đã khiến những người thực sự quan tâm tới thằng bé thấy nhẽ nhõm hẳn, đúng không ạ?”

“Ngài nói đúng, Maester.”

“Thần thánh ban ơn.” Pycelle cúi đầu. “Nếu ngài muốn, ngài có thể thường xuyên lui tới chỗ tôi, thưa Lãnh chúa Eddard. Tôi rất sẵn lòng phục vụ.”

Khi cánh cửa đóng lại phía sau lưng, Ned nghĩ điều đó có thể đúng, nhưng phục vụ ai?

Trên đường về phòng, ông vô tình thấy Arya trên những bậc thang uốn lượn của Tháp Quân Sư, hai tay giang ra để giữ thăng bằng trên một chân. Đá thô đã làm trầy xước đôi chân trần của cô con gái. Ned dừng lại nhìn. “Arya, con làm gì đấy?”

“Thầy Syrio bảo con một thủy vũ công có thể đứng trên đầu ngón chân hàng giờ liền.” Tay con bé chấp chới trong không khí để giữ vững.

Ned đành phải cười. “Ngón nào?”

“Ngón nào cũng được “ Arya bực tức trả lời. Cô bé nhảy từ chân trái sang chân phải, người lảo đảo trước khi lấy lại thăng bằng.

“Con nhất thiết phải ở đứng đây không?” ông hỏi. “Quãng đường ngã xuống từ đây xuống dưới kia rất lâu và rất đau đấy.”

“Thầy Syrio bảo con rằng một thủy vũ công không bao giờ ngã.” Cô bé bỏ chân xuống và đứng trên cả hai chân. “Cha à, Bran sẽ tới sống cùng chúng ta chứ?”

“Còn lâu mới tới ngày đó được, con yêu à,” ông nói. “Em con cần hồi phục sức khỏe đã.”

Arya cắn môi. “Bran sẽ làm gì khi lớn lên ạ?”

Ned quỳ xuống bên cô con gái. “Em con còn nhiều năm để tìm ra câu trả lời, Arya. Giờ, em ấy còn sống là đủ rồi con ạ.” Tối hôm con chim thành Winterfell mang thư tới, Eddard Stark đã đưa các cô con gái tới rừng thiêng rộng một héc ta với những câu du, cây tống quán sủi, cây dương đen ngả bóng xuống một dòng sông của lâu đài. Ở đây cây mẹ là một cây sồi đại thụ với những nhánh cây to bị thân cây họ tầm gửi bám lấy. Họ quỳ trước cây để tạ ơn, như thể đây chính là cây đước vậy. Sansa chìm vào giấc ngủ khi trăng lên, Arya thức thêm vài tiếng nữa rồi sau đó nằm co mình trên thảm cỏ bên dưới tấm áo choàng của Ned. Ông một mình cảm tạ thần thánh suốt đêm. Khi bình minh phủ lên thành phố, những bông hoa đỏ rực chung quanh các cô gái nở rộ. “Con đã mơ thấy Bran,” Sansa đã thì thầm với ông. “Con thấy em ấy mỉm cười.”

“Em ấy sẽ trở thành một hiệp sĩ,” Arya cũng xen vào. “Một hiệp sĩ trong đội Ngự Lâm Quân. Em ấy vẫn có thể trở thành hiệp sĩ chứ cha?”

“Không,” Ned nói. Ông thấy nói dối cô con gái mình chẳng để làm gì cả. “Nhưng một ngày nào đó em ấy có thể trở thành lãnh chúa của một pháo đài vĩ đại nhất và ngồi trong hội đồng của nhà vua. Có thể em con sẽ xây dựng lên những lâu đài tựa như Brandon Kiến Thiết đã làm, hoặc đi thuyền dọc theo biển Hoàng Hôn, hoặc trở thành con chiên như mẹ con rồi lên tới chức Đại Tư Tế.” Nhưng con trai ông sẽ không bao giờ được chạy cạnh con sói của mình nữa, ông rầu rầu nghĩ, hoặc nằm ngủ với một người phụ nữ, hoặc ôm con trai mình trong vòng tay.

Arya nghiêng đầu sang một bên. “Thế con có thể trở thành thành viên hội đồng của nhà vua, xây lên những lâu đài và trở thành Đại Tư Tế được không ạ?”

“Con à,” Ned nói và nhẹ nhàng hôn lên trán cô con gái, “con sẽ lấy một nhà vua và cai quản lâu đài của ông ấy, và những con trai của con sẽ trở thành những hiệp sĩ, hoàng tử, Lãnh chúa, và đúng, thậm chí còn có thể làm một Đại Tư Tế.”

Arya nhăn mặt. “Không,” cô nói. “đó là số phận của chị Sansa.” Cô bé co chân phải lên và đứng thăng bằng. Ned thở dài và để cô con gái lại đó.

Bên trong phòng, ông cởi chiếc áo lụa nhớp nháp mồ hôi và dội ào ào nước lạnh từ trong cái chậu cạnh giường lên đầu. Alyn tiến vào khi ông đang lau mặt. “Thưa lãnh chúa,” ông nói, “Lãnh chúa Baelish tới cầu kiến.”

“Đưa ngài ấy tới thư phòng của ta,” Ned nói và với lấy một chiếc áo chẽn mới bằng vải lanh nhẹ nhất ông tìm thấy. “Ta sẽ gặp ngài ấy ngay lập tức.”

Ngón Út đang ngồi trên bệ cửa sổ và quan sát những hiệp sĩ của đội Ngự Lâm Quân luyện kiếm ở dưới sân. “Giá mà đầu óc của lão già Selmy còn lanh lẹ như lưỡi kiếm của lão nhỉ,” hắn ta buồn bã nói, “cuộc họp hội đồng của chúng ta sẽ sống động hơn nhiều.”

“Ser Barristan anh dũng và chính trực như bất cứ người đàn ông nào tại Vương Đô.” Ned vô cùng kính trọng vị tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân tóc bạc đó.

“Và cũng mệt mỏi như họ,” Ngón út nói thêm, “dù tôi dám cá rằng ông ấy dư sức cho cuộc đấu thương ngựa. Năm ngoái ông ấy đã đánh ngã Chó Săn, và chỉ bốn năm trước thôi ông ấy còn đoạt cả chức vô địch ấy chứ.”

Eddard Stark chẳng hứng thú với việc ai là nhà vô địch mới. “Liệu đây có phải lý do cho chuyến viếng thăm của ngài không, Lãnh chúa Petyr, hay ngài tới đây chỉ để ngắm cảnh từ cửa sổ phòng tôi?”

Ngón Út mỉm cười. “Tôi đã hứa là tôi sẽ giúp đỡ ngài, mà tôi hứa là làm.”

Điều này làm Ned ngạc nhiên. Dù Lãnh chúa Petyr có hứa hay không, ông cũng không thể nào tin nổi hắn, vì hắn là người quá thủ đoạn. “Ngài có gì đó cho tôi sao?”

“Ai đó,” Ngón Út sửa lại. “Bốn ai đó thì đúng hơn. Ngài đã nghĩ tới việc thẩm vấn những người hầu của quân sư chưa?”

Ned nhíu mày. “Giá mà tôi có thể. Phu nhân Arryn đã đưa hết người hầu trở về Eyrie rồi.”

Lysa không giúp đỡ gì cho ông trong phương diện này. Những người thân cận nhất với chồng cô đã đi cùng khi cô chạy trốn: vị học sĩ, quản gia, tướng chỉ huy đội lính gác, những hiệp sĩ và những người tùy tùng.

“Phần lớn những người hầu thôi,” Ngón út nói, “không phải tất cả. vẫn có vài người lưu lại nơi này. Một cô làm bếp đang có chửa vội vã cưới một tay giữ ngựa của Lãnh chúa Renly, một gã coi ngựa đã tham gia Đội Gác Thành, một nhóc hầu bàn bị đuổi vì ăn trộm, và người hầu

Lãnh chúa Arryn."

"Cận vệ?[16]" Ned ngạc nhiên một cách hài lòng. Một người cận vệ sẽ biết nhiều chuyện về chủ nhân.

"Ser Hugh vùng Thung Lũng," Ngón út nêu tên. "Nhà vua đã phong tước hiệp sĩ cho cậu thanh niên đó sau khi Lãnh chúa Arryn qua đời."

"Tôi sẽ triệu hắn tới," Ned nói. "Cùng những người khác."

Ngón Út nhăn mặt. "Lãnh chúa của tôi, mời ngài vui lòng tới cửa sổ nào."

"Vì sao?"

"Ngài cứ tới đây, và tôi sẽ cho ngài thấy."

Ned nhíu mày rồi tới bên cửa sổ. Petyr Baelish hờ hững phẩy tay. "Đó, bên kia sân, ở cạnh cửa kho vũ khí, ngài có thấy một chàng thanh niên đang ngồi mài kiếm không?

"Hắn là ai?"

"Gián điệp của Varys. Tay gián điệp đó rất hứng thú với ngài cùng những việc làm của ngài." Hắn dịch người trên bậu cửa sổ. "Giờ liếc nhìn trên bức tường. Ở phía tây, qua dãy chuồng ngựa ấy. Thấy người lính gác dựa người trên thành lũy không?"

Ned thấy. "Một trong những gián điệp khác của tay thái giám à?"

"Không, gã này phục vụ cho hoàng hậu. Ngài nhìn xem, hắn rất để ý tới cửa vào tháp, vì hắn có thể biết rõ ai tới gặp ngài. Còn có những kẻ khác, những kẻ mà ngay cả tôi cũng chẳng biết. Ngài nghĩ vì sao tôi lại giấu Cat tại một nhà thổ chứ?"

Eddard Stark không hề thích những mưu đồ chính trị này. "Bảy địa ngục ơi," ông chửi thề. Quả đúng là gã trên tường thành đang quan sát ông. Đột nhiên thấy không thoải mái, Ned rời khỏi cửa sổ. "Chẳng lẽ bất cứ ai trong thành phố đáng nguyền rủa này đều là gián điệp cho một ai đó sao?"

"Hầu như là vậy," Ngón út nói. Hắn đếm ngón tay. "Ngoại trừ tôi, ngài và nhà vua... nhưng ngài cứ nghĩ mà xem, nhà vua nói với hoàng hậu quá nhiều, còn tôi đâu rõ ngài như thế nào đâu." Hắn đứng lên. "Ngài có hoàn toàn tin ai trong ngọn tháp này không?"

"Có," Ned nói.

"Nếu vậy, tôi vô cùng muốn bán cho ngài một mảnh đất tại Valyria[17]" Ngón út cười mỉa. "đáng ra ngài nên trả lời rằng không, nhưng nếu ngài có thể tin được ai thì cứ tin đi. Hãy cử người tâm phúc đó tới chỗ Ser Hugh và những kẻ khác đi. Những kẻ tới chỗ ngài sẽ bị để ý, nhưng kể cả Varys Gián Điệp cũng không thể theo dõi tất cả những người tới gặp ngài mỗi giờ được." Hắn dợm bước tới cửa.

"Lãnh chúa Petyr," Ned gọi. "Tôi... rất biết ơn vì sự giúp đỡ của ngài. Có lẽ tôi đã nhầm khi không tin ngài."

Ngón Út gãi gãi chỏm râu. "Ngài học chậm quá, Lãnh chúa Eddard. Không tin tôi là điều khôn ngoan nhất ngài từng làm kể từ khi xuống ngựa."

JON

Jon đang chỉ cho Dareon cách ra đòn tạt hông hiệu quả nhất thì một lính mới vào sân tập. "Cậu đứng rộng chân ra," cậu ta nhắc nhở. "Cậu không muốn mất thăng bằng đâu. Tốt đó. Giờ xoay người chém, nhớ dùng toàn lực đấy nhé."

Dareon dừng lại và nâng lưỡi che mặt lên. "Bảy vị thần ơi," anh ta thì thào. "Nhìn đi Jon."

Jon quay người lại. Qua khe mũ trụ, cậu thấy một cậu nhóc béo chưa từng thấy đang đứng ở cửa kho vũ khí. Nhìn qua Jon đoán cậu ta phải nặng hai mươi đá. Cổ áo lông của chiếc áo khoác thêu đã biến mất dưới cằm. Đôi mắt xanh nhạt của cậu ta đang đảo qua đảo lại một cách lo lắng trên khuôn mặt tròn vo, và những ngón tay béo múp nhớp nháp mồ hôi lau lên chiếc áo chẽn nhung. "Họ... họ bảo mình tới đây để... để luyện tập," cậu ta không nói cụ thể với một ai.

"Một tiểu quý tộc đây mà," Pyp nhận xét với Jon. "Người phương nam, chắc gần thành Highgarden." Pyp đã đi lại trong Bảy Phụ Quốc với một đoàn kịch câm, và khoe khoang rằng hắn có thể nói cho anh biết anh là người thế nào tới từ đâu mà chỉ cần nghe giọng nói thôi.

Hình một thợ săn đang sải bước được thêu bằng chỉ đỏ trước ngực áo choàng lông của cậu béo đó. Jon không nhận ra gia huy nhà nào. Ser Alliser Thorne nhìn người mới rồi nói, "Chắc dạo này ở phương nam không có nạn săn trộm hay trộm cắp gì hay sao ấy. Thế nên giờ họ gửi cả lợn đến làm lính Tường Thành đây này. Lãnh chúa Lợn Cạo, cậu nghĩ áo giáp là áo lông thú với vải nhung chắc?"

Sau đó không lâu họ phát hiện rằng cậu lính mới này có đem theo một bộ giáp riêng: áo trấn thủ, áo da thuộc, áo giáp xích, hộ tâm, mũ trụ, thậm chí là cả một cái khiên lớn bằng gỗ bọc da có vẽ huy hiệu thợ săn sải bước giống trên áo khoác. Nhưng, chúng không phải màu đen, vì thế Ser Alliser nhất định buộc cậu ta trang bị lại bằng đồ trong kho vũ khí. Công việc này mất nửa buổi sáng. Vòng ngực của cậu ta buộc ông Donal Noye phải tháo một phần áo giáp và tăng kích thước bằng cách thêm các sợi dây da ở hai bên. Để đội mũ trụ vừa đầu, viên sĩ quan phụ trách vũ khí phải tháo tấm che mặt ra. Xà cạp da quấn quá chặt quanh chân và tay cậu ta khiến cậu ta không thể cử động nổi. Mặc đồ chiến xong trông cậu lính mới cứ như cái xúc xích nướng quá tay sắp sửa bung hết vỏ vậy.

"Hy vọng cậu không lạc lõng với nơi này giống như vẻ ngoài," Ser Alliser nói. "Halder, hãy xem ngài Lợn Sữa làm được gì nào."

Jon Snow nhăn mặt. Halder được sinh ra ở một mỏ đá và đang học việc để trở thành một thợ đá. Anh mười sáu tuổi, cao to lực lưỡng, những cú đánh của anh cũng là những cú mạnh nhất Jon từng biết đến. "Kết quả sẽ tệ lắm đây," Pyp thì thầm và quả đúng thế thật.

Trận đấu kéo dài chưa tới một phút thì cậu nhóc béo núc ních Ida nằm thẳng cẳng trên mặt đất, cả người run rẩy khi máu ứa ra qua chiếc mũ trụ méo mó và giữa những ngón tay núng nính. "Tôi đầu hàng," cậu ta nheo nhéo hét lên. "Không, tôi đầu hàng, đừng đánh nữa." Rast và vài cậu nhóc khác phá lên cười ầm ĩ.

Kể cả tới lúc đó, Ser Alliser cũng không cho ngừng. "Đứng lên, ngài Lợn Sữa," ông ta gọi. "Nhặt kiếm lên." Khi cậu nhóc vẫn nằm co quắp trên mặt đất, Thorne ra hiệu cho Halder. "Dùng mặt kiếm đánh cho tới khi hắn đứng dậy thì thôi." Halder vỗ nhè nhẹ lên má thằng nhóc. "Cậu đánh mạnh hơn được chứ nhỉ," Thorne chế giễu. Halder cầm thanh kiếm bằng cả hai tay và vụt mạnh xuống, làm bung hết tất cả các sợi dây gia cố, tuột cả áo giáp. Cậu lính mới thét lên

vì đau.

Jon Snow bước lên một bước. Pyp đặt tay lên cản cậu lại. “Jon, đừng,” cậu nhóc nhỏ thó nói và đưa mắt ái ngại nhìn Ser Alliser Thorne.

“Đứng dậy,” lão Thorne nhắc lại. Cậu nhóc loạng choạng đứng dậy, trượt chân, rồi lại ngã đánh oạch. “Ngài Lợn Sữa bắt đầu hiểu chuyện rồi,” Ser Alliser nhận xét. “Lại.”

Halder giơ kiếm định đánh xuống lần nữa.

“Cho tôi xin miếng thịt lợn muối nào!” Rast giục giã, cười đùa.

Jon rũ tay Pyp. “Halder, đủ rồi.”

Haider nhìn Ser Alliser.

“Cậu con hoang mới nói thôi đã làm những gã nông dân run rẩy rồi,” viên sĩ quan huấn luyện nói một cách sắc lạnh. “Ta có cần nhắc cậu nhớ ta mới là sĩ quan phụ trách huấn luyện ở đây không nhỉ, Lãnh chúa Snow.”

“Nhìn cậu ta đi, Haider” Jon nài, lờ tịt Thorne hết mức có thể. “Chẳng vẻ vang gì khi đánh một kẻ thua cuộc. Hắn đã đầu hàng rồi.” Cậu quỳ xuống cạnh cậu béo.

Halder hạ kiếm xuống. “Hắn đã đầu hàng,” anh ta nhắc lại.

Đôi mắt màu mã não của Ser Alliser dán chặt vào Jon Snow. “Dường như con hoang của chúng ta đang yêu rồi,” lão nói khi Jon giúp cậu béo kia đứng dậy. “Rút kiếm xem nào, Lãnh chúa Snow.”

Jon rút thanh trường kiếm. Cậu chỉ dám thách thức Ser Alliser tới một giới hạn nào đó, và cậu sợ rằng mình đã vượt qua giới hạn đó rồi.

Thorne mỉm cười. “Cậu con hoang muốn bảo vệ cho tiểu thư yêu quý của mình, vậy chúng ta sẽ luyện tập chút xíu vậy. Chuột, Mặt Mụn, lên giúp Đầu Đá của chúng ta nào.” Rast và Albett nhập bọn cùng Halder. “Ba người là đủ để khiến tiểu thư Lợn Sữa kêu eng éc lên rồi. Tất cả những gì các cậu cần làm là vượt qua con hoang.”

“Đứng ra sau tôi,” Jon nói với nhóc béo. Ser Alliser thường bắt cậu đấu theo kiểu hai đấu một, nhưng chưa bao giờ là ba người thế này. Cậu biết tối nay cậu sẽ đi ngủ cùng những vết bầm tím và máu tụ. Cậu lên tinh thần chuẩn bị đón nhận cuộc tấn công.

Đột nhiên Pyp tới bên cậu. “Ba chọi hai sẽ công bằng hơn,” cậu nhóc nhỏ bé vui vẻ nói. Cậu hạ xuống và rút kiếm. Trước khi Jon kịp phản đối, Grenn đã bước ra làm người thứ ba.

Cả sân tập như chết lặng. Jon có thể cảm nhận ánh mắt của Ser Alliser. “Các cậu còn đợi gì nữa?” lão hỏi Rast và những đứa nhóc khác bằng cái giọng nhẹ nhàng giả tạo, nhưng Jon mới là người hành động trước. Halder chỉ kịp đỡ kiếm.

Jon đẩy hắn lùi lại, tấn công dồn dập, khiến cậu thiếu niên lớn tuổi hơn liên tục phải đỡ đòn. Hãy hiểu đối thủ của mình, Ser Rodrik đã từng dạy cậu; Jon hiểu Halder, anh ta khỏe như vâm nhưng lại thiếu kiên nhẫn và không biết cách phòng thủ. Làm anh ta bực bội, chắc chắn anh ta sẽ sơ hở. Điều đó hiển nhiên như mặt trời lặn đằng tây vậy.

Tiếng kiếm va lanh canh vang vọng khắp sân tập trong khi những người khác tụ tập xung quanh. Jon đỡ cú đánh từ trên bổ xuống mà tay tê rần rần. Cậu thúc vào mạng sườn Haider khiến anh ta rên rỉ vì đau. Anh ta phản đòn trúng vai Jon. Áo giáp xích kêu lạo xạo và cậu đau

nhói ở cổ, nhưng đột nhiên Halder mất cân bằng. Jon chém vào chân trái hắn, anh ta loạng choạng, chửi thề và đổ vật xuống sân.

Grenn đứng đúng tư thế Jon đã dạy, và cậu ta đã làm Albett dính đòn nhiều hơn chủ ý, nhưng Pyp đang khá chật vật. Rast lớn hơn cậu hai tuổi và to con hơn nhiều. Jon bước về phía sau hắn và đánh vào mũ trụ của Rast như thể gõ chuông. Khi Rast đang quay cuồng, Pyp trượt xuống dưới chiếc khiên chắn, đánh ngã và kề dao vào cổ hắn. Tới lúc đó Jon hành động tiếp. Đối mặt với hai lưỡi kiếm, Albett lùi lại. "Tao đầu hàng" hắn hét lên.

Ser Alliser Thorne khinh bỉ nhìn cảnh trước mặt "Vở kịch câm hôm nay kéo dài thế là đủ", rồi bỏ đi. Buổi tập tới hồi kết thúc.

Dareon kéo Halder đứng dậy. Con trai ông thợ đá tháo mũ trụ và ném xuống sân. "Trong một giây thôi, anh cứ nghĩ rằng anh đã đánh bại được chú, Snow ạ."

"Trong một giây, anh đã làm được," Jon trả lời. Bên dưới lớp áo giáp và áo da, vai cậu đang sưng lên. Cậu tra kiếm vào vỏ và cố cởi mũ, nhưng khi cậu giơ tay, vết thương khiến cậu đau tới nghiến răng nghiến lợi.

"Để mình giúp," một giọng nói vang lên. Những ngón tay mum múp tháo mũ trụ khỏi phần che bọng cổ và nhẹ nhàng nâng nó lên. "Anh ta có làm cậu bị đau không?"

"Mình vẫn bị bầm tím thường xuyên." Cậu chạm lên vai và nhăn mặt. Sân tập chẳng còn ai khác ngoài họ.

Máu bết trên tóc cậu béo ở phần mũ trụ đã bị Halder đập móp "Tên mình là Samwell Tarly thành Horn..." Cậu dừng lại và liếm môi. "Ý mình là, mình là người Đồi Horn... tính tới khi mình... ra đi. Mình tới đây để mặc đồng phục đen. Cha mình là Lãnh chúa Randyll, quân đồng minh của nhà Tyrell vùng Highgarden. Mình từng là người kế tục cho ông ấy, chỉ là..." Giọng cậu ta lạc đi mất.

"Mình là Jon Snow, con hoang của Ned Stark, vùng Winterfell"

Samwell Tarly gật đầu. "Mẹ tôi gọi tôi là Sam."

"Cậu có thể gọi hắn là Lãnh chúa Snow" Pyp nhập bọn. "Cậu không muốn biết mẹ hắn gọi hắn là gì đâu."

"Hai người này là Grenn và Pypar " Jon nói.

"Thằng xấu trai là Grenn," Pyp nói.

Grenn quắc mắt. "Mày xấu hơn tao. ít nhất tao không có tai dơi."

"Cám ơn tất cả mọi người," cậu béo thành thực nói.

"Sao cậu không đứng dậy đấu tiếp?" Grenn hỏi.

"Tôi cũng muốn lắm, thật đấy. Chỉ là tôi… tôi không thể. Tôi không muốn hắn đánh tôi tiếp." Cậu ta nhìn xuống mặt đất. "Tôi sự mình chỉ là kẻ hèn nhát. Bố tôi luôn nói tôi như vậy."

Grenn đứng im như bị sét đánh. Kể cả Pyp cũng chẳng biết nên nói gì, mà Pyp luôn là đứa lanh mồm lanh miệng. Sao có loại người tự nhận mình hèn nhát cơ chứ?

Samwell Tarly chắc hắn đã đọc được suy nghĩ qua nét mặt họ. Cậu ta nhìn vào mắt Jon rồi lảng đi, như thể một con thú đang sự hãi. "Mình... mình xin lỗi," cậu ta nói. "Mình không muốn...

mình như bây giờ." Cậu ta nặng nhọc bước về kho vũ khí.

Jon gọi với theo. "Cậu đang bị thương," cậu nói. "Mai cậu sẽ khá hơn thôi."

Sam quay mặt lại nhìn trông thảm thương vô cùng, "không đâu," cậu ta nói, cố gắng ngăn nước mắt. "Không bao giờ."

Khi cậu ta đi khuất, Grenn nhăn mặt. "Chẳng thích mấy thằng hèn," cậu ta nói giọng không thoải mái. "Tao ước gì chúng ta không giúp hắn. Nếu họ cũng nghĩ chúng ta hèn thì sao?"

"Mày ngu lắm rồi không hèn được đâu," Pyp bảo.

"Tao không ngu," Grenn nói.

"Có. Nếu một con gấu tấn công mày trong rừng, mày ngu tới mức chẳng còn biết đường mà chạy đi cơ."

"Không," Grenn khăng khăng. "Tao lủi nhanh hơn mày." Đột nhiên cậu ta ngừng lại, quắc mắt khi thấy nụ cười toe toét của Pyp và nhận ra mình vừa nói gì. Cái cổ to tướng của cậu ta đỏ rực lên. Jon để họ lại tranh cãi với nhau và trở vào kho vũ khí, treo kiếm lên, tháo bộ áo giáp tả tơi ra. Cuộc sống ở Hắc Thành luôn theo quy củ: sáng sáng tập kiếm, chiều chiều làm việc. Anh em áo đen giao cho đội lính mới rất nhiều công việc khác nhau, để xem họ có khả năng nổi trội trong lĩnh vực nào. Jon rất yêu thích những buổi chiều hiếm hoi được ra ngoài cùng Bóng Ma đi săn thịt thú rừng về cho bàn ăn của tướng chỉ huy, nhưng để đi săn mỗi ngày, cậu phải làm việc cật lực cho bác Donal Noye ở kho vũ khí, quay đá mài trong khi người thợ rèn một tay mài sắc những cây rìu cùn vì sử dụng nhiều, hay thổi bễ lò để ông Noye rèn thanh kiếm mới. Những lúc khác, cậu sẽ đi chạy thư, canh gác, dọn chuồng ngựa, gắn mũi tên, giúp Maester Aemon chăm sóc lũ chim hoặc giúp ngài Bowen Marsh tính toán sổ sách và kiểm kê hàng hóa.

Chiều hôm đó, chỉ huy đội gác cử cậu tới cần trục, mang theo bốn thùng đá cuội để trải lại đường đi đã bị băng phủ dày trên Tường Thành. Đó là một công việc buồn chán và đơn độc, kể cả khi có Bóng Ma bên mình, nhưng Jon lại không nề hà. Trong những ngày trời quang mây tạnh, mọi người có thể nhìn thấy một nửa thế giới từ đỉnh Tường Thành, không khí luôn lạnh lẽo và làm người ta khỏe khoắn. Ở đây cậu có thể suy ngẫm, cậu nghĩ về Samwell Tarly... và, kỳ lạ là về Tyrion Lannister. Cậu không biết Tyrion sẽ làm gì với cậu nhóc béo ị kia. Hầu hết mọi người thường lảng tránh những sự thật khó chịu hơn là đối mặt với nó, người lùn đã từng cười bảo với cậu như vậy. Thế giới đầy những kẻ hèn nhát cố giả danh anh hùng; cần phải có một lòng dũng cảm bất thường để dám thừa nhận mình là kẻ hèn như Samwell Tarly đã làm.

Bên vai bị đau làm chậm tiến độ công việc. Mãi tới chiều muộn Jon mới hoàn thành việc trải đường. Cậu nán lại phía trên cao ngắm nhìn cảnh mặt trời khuất bóng, nhuộm bầu trời phía tây thành màu máu. Cuối cùng, khi hoàng hôn bao trùm toàn bộ phương bắc, Jon lăn mấy chiếc thùng rỗng trở lại cũi và ra hiệu cho những người kéo cần trục cho cậu xuống.

Mọi người đã gần ăn xong bữa tối khi cậu và Bóng Ma vào phòng sinh hoạt chung. Một nhóm anh em áo đen đang chơi xúc xắc và ngồi uống rượu bên cạnh bếp lửa. Những người bạn của cậu đang ngồi trên băng ghế gần bức tường phía tây và cười đùa. Pyp đang kể dở một câu chuyện. Cậu con trai người diễn kịch câm mang đôi tai to kia là một kẻ có khả năng khẩu thuật bẩm sinh nhại hàng trăm giọng nói khác nhau, những câu chuyện sinh động như thật. Nếu cần cậu ta sẽ đóng tất cả các vai, một phút trước còn là một nhà vua nhưng phút sau đã là tay chăn lợn. Khi cậu ta hóa thân thành một cô gái ở tửu điếm hay một nàng công chúa ngây thở trong trắng, cậu ta thường dùng cái giọng the thé khiến họ cười chảy cả nước mắt, và những tay hoạn quan thì luôn có cái giọng y hệt giọng của Ser Alliser. Jon yêu thích những câu chuyện cười của Pyp như bất kỳ một ai... nhưng tối đó cậu quay đi và tới cuối băng ghế, nơi Samwell Tarly ngồi một mình, tránh xa những người khác hết mức có thể.

Cậu ta đã ăn xong miếng bánh nhồi thịt mà đầu bếp phục vụ cho bữa ăn đêm khi Jon ngồi xuống phía đối diện. Đôi mắt của cậu béo mở to khi nhìn thấy Bóng Ma. "Nó là sói à?"

"Một con sói tuyết." Jon nói. "Tên nó là Bóng Ma. Sói tuyết là gia huy nhà cha mình."

"Của gia đình mình là một thợ săn đang bước đi." Samwell Tarly nói.

"Cậu thích đi săn không?"

Cậu béo rùng mình. "Mình ghét đi săn." Cậu ta lại có vẻ sắp khóc.

"Giờ lại sao đây?" Jon hỏi. "Vì sao cậu luôn sợ sệt vậy?"

Sam nhìn chằm chằm vào miếng bánh thịt cuối cùng và yếu ớt lắc đầu, quá sợ không dám nói. Jon nghe tiếng Pyp ré lên the thé. Cậu đứng dậy. "Chúng ta ra ngoài đi." Khuôn mặt tròn vo nhìn cậu với vẻ ngờ vực. "Vì sao? Chúng ta làm gì ở ngoài kia?"

"Nói chuyện," Jon nói. "Cậu thấy Tường Thành chưa?"

"Mình béo, chứ không mù," Samwell Tarly nói. "Tất nhiên mình đã thấy, nó cao hơn hai trăm mét cơ mà." Nhưng cậu ta cũng đứng lên, quấn áo choàng phủ lông lên vai và đi theo Jon ra khỏi phòng sinh hoạt chung, vẫn sợ sệt như thể nghi ngờ có trò đùa ác ý nào đó đang đợi cậu ta trong màn đêm. Bóng Ma bước đi bên cạnh. "Mình chưa bao giờ nghĩ nó lại như thế này," Sam nói, lời nói bốc lên thành khói trong tiết trời lạnh lẽo. Cậu ta thở hổn hà hổn hển khi cố theo kịp. "Tất cả những tòa nhà đều đang sụp đổ, và trời quá... quá là..."

"Lạnh?" Một cơn gió lạnh buốt thổi qua lâu đài, Jon có thể nghe thấy tiếng lạo xạo khe khẽ của những cây cỏ dại xám xịt dưới gót giày.

Sam thảm hại gật đầu. "Mình ghét trời lạnh," cậu ta nói. "Đêm trước mình đã tỉnh giấc giữa đêm, lửa đã tàn và mình đã chắc rằng đến lúc trời sáng thì mình sẽ bị chết cóng."

"Quê hương cậu chắc ấm áp hơn."

"Mình chưa bao giờ thấy tuyết cho tới tháng trước. Mình cùng những người hầu mà cha cử theo mình lên phương bắc đã vượt qua khu mộ, và thứ trắng tinh này bắt đầu rơi xuống như một trận mưa bụi. Lúc đầu mình nghĩ nó thật đẹp như lông vũ từ trên trời rơi xuống vậy, nhưng nó cứ rơi mãi rơi mãi cho tới khi mình lạnh tới tận xương. Những gia đình bị tuyết đóng băng trên râu và phủ đầy hai vai, vậy mà tuyết vẫn tiếp tục rơi xuống. Mình đã sự rằng nó sẽ không bao giờ chấm dứt."

Jon mỉm cười.

Tường Thành sừng sững phía trước họ, tỏa sáng mờ mờ dưới ánh trăng non. Trên trời, những ngôi sao sáng trong và lấp lánh. "Họ sẽ bắt mình lên trên đó ư?" Sam hỏi. Khuôn mặt cậu ta đông lại như sữa hỏng khi nhìn lên cái cầu thang gỗ dài dằng dặc. "Mình sẽ chết nếu phải leo lên trên đó mất."

"Có một cần trục," Jon chỉ và nói. "Cậu có thể chui vào lồng và họ sẽ kéo cậu lên."

Samwell Tarly khụt khịt. "Mình không thích độ cao."

Quá đáng quá rồi. Jon nhíu mày, ngờ vực. "Cậu sợ mọi thứ à?" cậu hỏi. "Mình không hiểu. Nếu cậu thực sự là một thằng hèn, vì sao cậu lại tới đây? Vì sao một thằng hèn lại muốn gia nhập Đội Tuần Đêm?"

Samwell Tarly nhìn cậu một lúc lâu, khuôn mặt tròn dường như đang dúm dó lại. Cậu ngồi xuống mặt đất phủ băng và bắt đầu thổn thức, những tiếng khóc nấc nghẹn làm cơ thể cậu ta rung lên. Jon Snow chỉ có thể đứng nhìn. Cũng giống như tuyết trên khu mộ, dòng nước mắt dường như không bao giờ ngừng rơi.

Bóng Ma lại biết cần làm gì. Im lặng như một cái bóng, con sói tuyết trắng tới gần hơn và liếm những giọt nước mắt nóng hổi trên khuôn mặt Samwell Tarly. Cậu béo giật mình, hét lên... nhưng không hiểu sao, chỉ tích tắc sau, tiếng khóc chuyển thành tiếng cười.

Jon Snow cười với cậu. Sau đó họ ngồi trên mặt đất đóng băng, chui rúc bên trong áo choàng với Bóng Ma ở giữa. Jon kể câu chuyện làm thế nào cậu và Robb tìm thấy lũ sói con trong trận tuyết cuối hè. Câu chuyện dường như đã diễn ra cả ngàn năm trước vậy. Đã rất lâu rồi cậu mới nói tới Winterfell.

"Thi thoảng mình cũng mơ thấy nó," cậu nói. "mình đi trên những hành lang dài vắng vẻ. Giọng mình vang vọng tứ phía, nhưng không ai trả lời, thế là mình đi nhanh hơn, mở toang các cánh cửa, hét gọi tên. Mình không biết mình cần tìm ai nữa. Hầu hết các đêm mình muốn tìm cha mình, nhưng thi thoảng lại là tìm Robb, hoặc người em gái nhỏ Arya, hoặc chú mình." Ý nghĩ về chú Benjen Stark làm cậu buồn rười rượi; chú cậu vẫn bặt vô âm tín. Gấu Già đã gửi lính biệt kích đi tìm. Ser Jaremy Rykker đã dẫn đoàn tìm kiếm hai lần, và Quorun Cụt Tay đã đi tới Tháp Đêm bốn lần, nhưng họ không tìm thấy gì ngoài những vết rạch chú đánh dấu trên cây. Trên những cao nguyên đá vùng tây bắc, những vết đó đột ngột ngừng lại và tất cả những dấu vết về chú Ben Stark biến mất.

"Thế cậu có bao giờ tìm thấy ai trong giấc mơ không?" Sam hỏi.

Jon lắc đầu. "Không. Lâu đài luôn luôn vắng người." Cậu chưa từng nói với ai về giấc mơ, và cậu không hiểu vì sao mình lại đem chuyện này kể với Sam, nhưng nói ra được thật nhẹ lòng. "Kể cả những con quạ cũng rời tổ, còn chuồng ngựa trắng xương. Quang cảnh đó luôn làm mình sợ. Sau đó mình tiếp tục chạy, mở toang các cánh cửa, leo ba bậc một lúc lên tháp, hét gọi một ai đó, bất kỳ một ai. Và sau đó mình thấy mình đứng trước cửa hầm mộ. Bên trong tối om, và mình có thể thấy những bậc thang đang lượn xuống dần. Không hiểu sao mình biết mình phải đi xuống dưới, nhưng mình không muốn. Mình sợ điều đang chờ đợi mình. Những vị Vua già của Mùa Đông ở dưới đó, ngồi trên ngai với những con sói đá nằm dưới chân và thanh kiếm sắt đặt trên lòng, nhưng mình không sợ họ. Mình gào thét rằng mình không phải người nhà Stark, đó không phải nơi dành cho mình, nhưng chẳng ích gì, dù sao mình vẫn phải đi. Vì thế mình men theo bức tường mò xuống, trên tay không cầm theo lấy một ngọn đuốc soi đường. Bên trong càng lúc càng tối, tới khi mình muốn thét lên." Cậu ngừng kể, nhíu mày, ngượng ngập. "Mình luôn thức dậy vào lúc đó." Da cậu đổ mồ hôi lạnh và ướt, cậu run rẩy trong bóng tối. Rồi Bóng Trăng sẽ nhảy đến bên cạnh cậu, hơi ấm từ nó tỏa ra thật dễ chịu tựa như ánh sớm mai vậy. Cậu sẽ ngủ tiếp, mặt áp vào bộ lông trắng xù của con sói tuyết. "Cậu có bao giờ mơ về Đồi Horn không?"

"Không." Sam mím chặt môi, "Mình ghét nơi đó." Cậu gãi gãi tai Bóng Ma, mặt trầm tư, còn Jon lặng lẽ thở dài. Một hồi lâu sau khi Samwell Tarly bắt đầu nói chuyện, Jon im lặng lắng nghe và hiểu tại sao cậu nhóc tự nhận mình là đồ hèn lại tới Tường Thành.

Nhà Tarly là một dòng họ lâu đời được người người trọng vọng, là quân đồng minh với Mace Tyrell, Lãnh chúa thành Highgarden và Thủ Lĩnh Phương Nam. Người con cả của Lãnh chúa Randyll Tarly, Samwell sinh ra đã là người thừa kế những vùng đất màu mỡ, một pháo đài cố thủ, và một thanh đại đao hai lưỡi trong truyền thuyết, mang tên Tâm Độc, được rèn từ thép của người Valyria và được truyền từ đời cha sang đời con suốt năm trăm năm.

Dù cho người cha quý tộc kia tự hào về Sam thế nào thì niềm tự hào đó cũng tan biến khi cậu ta lớn dần, trở nên mập mạp, yếu đuối và vụng về. Sam thích nghe và sáng tác nhạc, thích

mặc đồ nhung mềm, thích chơi trong bếp của lâu đài bên cạnh những đầu bếp, say sưa ngắm nhìn họ trong không gian đậm mùi bánh chanh và bánh việt quất. Cậu mê mẩn sách vở, mèo con và khiêu vũ, dù khá vụng về. Nhưng cậu phát ốm khi nhìn thấy máu, và chỉ cần nhìn thấy một con gà bị giết cũng khiến cậu khóc lóc mãi. Cả tá những thầy dạy kiếm cứ đến và đi, cố biến Samwell thành một hiệp sĩ theo ý nguyện của cha cậu. Cậu nhóc bị chửi rủa, bị đánh và bị bỏ đói. Một người còn bắt cậu mặc áo giáp xích đi ngủ hòng làm cho cậu dũng mãnh hơn. Người khác cho cậu mặc đồ của mẹ và diễu cậu đi khắp trong sân lâu đài để biến nỗi xấu hổ nơi cậu thành lòng dũng cảm. Cậu càng lúc càng béo quay béo cút và trở nên sợ sệt hơn, tới khi sự thất vọng của Lãnh chúa Randyll biến thành giận dữ và thù hận.

"Có một lần," Sam thú nhận, giọng chuyển thành tiếng thì thầm, "hai người đàn ông tới lâu đài, đó là những tay thầy bùa tới từ Qarth mang nước da trắng và môi xanh lè. Họ giết chết một con bò đực và bắt mình tắm trong máu nóng, nhưng nó không làm mình dũng cảm như lời họ đã hứa. Mình bị ốm và ói mửa. Cha đã dùng roi trừng phạt họ."

Cuối cùng, sau khi sinh hạ ba cô con gái, phu nhân Tarly đã sinh cho Lãnh chúa Randyll cậu con trai thứ hai.

Từ ngày đó, cha Sam lờ tịt cậu đi, dành toàn bộ thời gian cho cậu con trai nhỏ, một đứa trẻ dũng mãnh, tráng kiện hơn cả mong mỏi của ông. Samwell đã có vài năm an bình với âm nhạc và những cuốn sách của mình.

Vào buổi bình minh của ngày sinh nhật thứ mười lăm, cậu bị đánh thức và thấy ngựa đã thắng yên sẵn sàng. Ba kỵ binh hộ tống cậu vào trong khu rừng gần đồi Horn, nơi cha cậu đang lột da một con nai. "Con sắp trở thành một người đàn ông trưởng thành, và là người kế nghiệp cha," Lãnh chúa Randyll nói với cậu con cả, trong khi con dao dài đang nằm trên xác con vật. "Ta không thể từ con, nhưng ta cũng không thể để con thừa kế vùng đất và danh hiệu phải thuộc về Dickon. Tâm Độc phải nằm trong tay người đủ sức sử dụng nó, và con không đáng được chạm vào đốc kiếm. Vì thế ta quyết định rằng ngày hôm nay ngươi sẽ gia nhập đội quân áo đen. Ngươi phải từ bỏ tất cả quyền thừa kế cho em trai mình và đi lên phương bắc trước hoàng hôn.

"Nếu không, sáng mai chúng ta sẽ đi săn, con ngựa của ngươi bị sảy chân trong rừng và ngươi bị ngã ngựa mà chết... hay đó là những gì ta sẽ kể với mẹ ngươi. Trái tim yếu đuối của người đàn bà có thể yêu thương cả một đứa vô dụng như ngươi, và ta không muốn khiến bà ấy đau lòng. Ngươi đừng nghĩ mình sẽ chết dễ dàng. Không gì khiến ta vui thích hơn là được giết ngươi như mổ thịt một con lợn." Tay ông đỏ lên tận khuỷu khi đặt con dao lột da sang bên cạnh. "Thế nên, giờ ngươi chọn đi. Đội Tuần Đêm" - ông cho tay vào trong con nai, giật quả tim ra, nắm chặt thứ đỏ lòm đang nhỏ máu trong tay - "hoặc thế này."

Sam kể lại bằng giọng bình thản, tẻ nhạt như thể đó là một câu chuyện về một người khác, không phải cậu ta. Jon thấy lạ vì cậu ta không hề khóc lấy một lần. Khi kể xong, họ ngồi cạnh nhau, lắng nghe tiếng gió thổi. Trong thế giới không còn một âm thanh nào khác.

Cuối cùng Jon nói, "Chúng ta nên về phòng sinh hoạt chung thôi."

"Vì sao?" Sam hỏi.

Jon nhún vai. "Trong đó có rượu táo nóng, hoặc rượu men nếu cậu thích. Thi thoảng Dareon sẽ hát cho chúng ta nghe, nếu anh ta vui. Anh ấy từng là một ca sĩ, trước khi... ừm, thật ra, gần đúng thôi, anh ta mới tập tọe làm ca sĩ thôi."

"Sao anh ta lại tới đây?" Sam hỏi.

"Lãnh chúa Rowan vùng Goldengrove thấy hắn ta trên giường cùng con gái mình. Cô gái lớn

hơn anh ta hai tuổi, mà Dareon thề sống thề chết rằng ả ta giúp anh trèo qua cửa sổ, nhưng trước mặt cha ả, ả khai anh ấy hãm hiếp ả, và thế là anh ta ở đây. Khi Maester nghe thấy cậu ta hát, ông ấy nói giọng cậu ấy là mật ong trút lên sấm sét." Jon mỉm cười. "Thi thoảng Toad cũng hát, nếu cậu gọi đó là hát. Cậu ta học hát trong những phút chè chén từ cha mình. Pyp nói giọng cậu ta là nước tiểu hòa cùng rắm." Họ cùng cười vang.

"Thế thì tôi muốn nghe cả hai bọn họ hát," Sam thừa nhận, "nhưng họ không muốn tôi ở đó." Khuôn mặt cậu ta nhuốm màu suy tư. "Lão ấy sẽ bắt tôi đấu tiếp, đúng không?"

"Đúng," Jon buộc phải nói.

Sam vụng về đứng dậy. "Tốt nhất tôi nên ngủ thôi." Cậu ta cuốn tấm áo choàng quanh người và lê bước đi.

Những người khác vẫn trong phòng sinh hoạt chung khi Jon trở về cùng với Bóng Ma. "Cậu ở đâu vậy?" Pyp hỏi.

"Nói chuyện với Sam," cậu nói.

"Hắn thực sự là một thằng hèn," Grenn nói. "Ở bữa tối, lúc hắn lấy bánh trên ghế còn đầy chỗ, nhưng hắn sợ chẳng dám ngồi cùng bọn tao."

"Lãnh chúa Lợn Cạo nghĩ mình quá tốt đẹp không nên ngồi cùng lũ như chúng ta," Jeren gợi ý.

"Tao thấy nó ăn bánh thịt lợn," Toad cười khinh khỉnh. "Mày nghĩ xem có phải nó đang ăn thịt anh em mình không nhỉ?" Hắn ta bắt đầu nhại tiếng eng éc.

"Thôi đi!" Jon giận dữ quát.

Những cậu trai khác im bặt, ngạc nhiên vì cơn giận đột ngột của cậu. "Nghe tôi nói này," Jon nói với đám người đang im lặng, và kể cho họ chuyện gì đã xảy ra. Pyp ủng hộ cậu, đúng như cậu nghĩ, nhưng khi Halder đồng ý thì cậu hoàn toàn ngạc nhiên. Grenn lúc đầu có chút do dự, nhưng Jon biết phải nói gì để động viên hắn. Từng người từng người đồng tình. Jon thuyết phục, bông đùa, khích bác, và nếu cần thì dọa dẫm. Và cuối cùng, tất cả đều đồng ý... tất cả trừ Rast.

"Mấy tiểu thư các cậu cứ làm gì mình muốn " Rast nói, "nhưng nếu Thorne kêu tôi luyện kiếm cùng tiểu thư Lợn Sữa, tôi sẽ tự tay thái cho mình vài lát thịt hun khói." Hắn cười vào mặt Jon và bỏ họ lại.

Vài giờ sau, khi lâu đài chìm vào giấc ngủ, ba người tới phòng của Rast. Grenn giữ tay trong khi Pyp ngồi lên chân hắn. Jon có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển của Rast khi Bóng Ma nhảy đè lên ngực hắn. Đôi mắt con sói tuyết cháy rực như hai hòn than khi nó cắn nhẹ lên da cổ mềm mại, vừa đủ để làm máu chảy. "Hãy nhớ, bọn tôi biết cậu ngủ ở đâu," Jon nhẹ nhàng nói.

Sáng hôm sau Jon nghe Rast nói với Albett và Toad là hắn bị xước da khi cạo râu.

Kể từ ngày hôm đó, kể cả Rast hay những người khác đều không làm hại tới Samwell Tarly. Khi Ser Alliser cử người lên đấu cùng cậu ta, họ sẽ đứng nguyên tại chỗ, hờ hững đánh cho có. Nếu sĩ quan huấn luyện có hét bắt tấn công, họ sẽ nhảy lên và đánh hờ lên giáp ngực, mũ hoặc chần Sam. Ser Alliser giận dữ, đe dọa và gọi họ là những kẻ hèn, những ả đàn bà, hay tệ hơn, nhưng Sam vẫn không mảy may xây xát. Hai tuần sau, khi Jon thúc giục, cậu ta đã ngồi cạnh Halder và ăn tối cùng mọi người. Lại thêm hai tuần nữa cậu ta mới dám nói chuyện với họ, nhưng có lúc cậu ta đã cười với Pyp và hùa vào trêu chọc Grenn.

Có thể cậu ta béo, vụng về và sợ sệt, nhưng Samwell Tarly không phải đồ ngốc. Một đêm cậu ta tới gặp Jon trong phòng. “Mình không biết cậu đã làm gì,” cậu ta nói, “nhưng mình biết chính cậu là thủ lĩnh.” Cậu ta ngại ngùng nhìn đi chỗ khác. “Mình chưa từng có bạn.”

“Chúng ta không phải là bạn,” Jon nói. Cậu đặt tay lên bờ vai rộng của Sam. “Chúng ta là anh em.”

Và họ đúng là vậy, cậu tự nhủ với mình sau khi Sam ra về. Robb và Bran cùng Riclcon là những người con trai của cha cậu, và cậu vẫn yêu quý họ, nhưng Jon biết cậu không bao giờ thực sự là anh em của họ. Phu nhân Catelyn Stark đã nhìn thấy điều đó. Những bức tường xám xịt của Winterfell có thể ám ảnh giấc mơ của cậu từng đêm, nhưng giờ Hắc Thành mới là cuộc sống của cậu, những người anh em của cậu là Sam, Grenn, Halder, Pyp và những người lính khoác trên mình đồng phục đen của Đội Tuần Đêm.

“Chú tao nói đúng,” cậu thì thầm với Bóng Ma. Cậu không biết liệu mình còn có dịp gặp lại chú Benjen Stark để nói với chú không nữa.

EDDARD

Thưa lãnh chúa, vì buổi đấu thương ngựa của quân sư mà chúng tôi mới gặp không biết bao nhiêu rắc rối," tướng chỉ huy Đội Gác Thành phàn nàn trước hội đồng của nhà vua.

"Buổi đấu thương ngựa của nhà vua," Ned nhăn mặt, sửa lại. "Tôi đảm bảo với anh, quân sư không hề muốn dây dưa gì với sự kiện lần này."

"Gọi thế nào tùy ngài. Các hiệp sĩ từ khắp vương quốc đã đổ về, đi theo mỗi người là hai kỵ binh, ba thợ thủ công, sáu sĩ quan huấn luyện, cả tá thương nhân, hai tá gái làng chơi và hằng hà sa số trộm cắp. Tiết trời nóng nực đáng nguyền rủa này đã khiến nửa thành phố lên cơn sốt rồi, vậy mà giờ lại còn những vị khách này nữa... đêm trước chúng tôi có một vụ chết đuối, một vụ náo loạn tại quán rượu, ba vụ ẩu đả bằng dao, một vụ hiếp dâm, hai vụ hỏa hoạn, cướp của thì nhiều không thể đếm nổi, và một tên say rượu phi ngựa xuống Phố Sisters. Đêm trước, chúng tôi tìm thấy một cái đầu phụ nữ trong Đại Thánh Đường, nổi bập bềnh trong hồ cầu vồng. Không ai biết vì sao nó ở trong đó."

"Thật tồi tệ " Varys rùng mình nói.

Lãnh chúa Renly Baratheon chẳng mấy cảm thông. "Nếu như anh không thể giữ trị an, Janos, có lẽ Đội Gác Thành cần có người chỉ huy khác."

Janos Slynt mập mạp và có chiếc cằm chảy xị nhảy dựng như một con ếch trong cơn giận dữ, cái đầu hói đỏ lựng lên. "Aegon Rồng còn không thế giữ trị an, thưa Lãnh chúa Renly. Tôi cần thêm người."

"Bao nhiêu?" Ned hỏi và nhoài người lên. Như mọi khi, Robert không thèm tới dự buổi họp hội đồng, vì thế quân sư phải thay mặt cho ngài.

"Càng nhiều càng tốt, thưa quân sư."

"Thuê thêm năm mươi lính mới đi," Ned nói. "Lãnh chúa Baelish sẽ trả tiền cho anh."

"Tôi sao?" Ngón út nói.

"Đúng, ngài sẽ trả. Ngài đã xoay xở được bốn mươi ngàn rồng vàng cho lần tranh giải vô địch này, chắc chắn ngải sẽ tìm được cách kiếm chút bạc vụn để đổi lấy sự bình an cho nhà vua." Ned quay lại với Janos Slynt. "Ta sẽ cho anh mượn thêm hai mươi tay kiếm tinh nhuệ thuộc đội lính gác của ta, cho tới khi cuộc đấu thương ngựa kết thúc."

"Đội ơn quân sư," Slynt cúi đầu nói. "Tôi xin hứa, họ sẽ được sử dụng tốt."

Khi tướng chỉ huy rời đi, Eddard Stark quay lại với hội đồng. "Cuộc đấu này kết thúc ngày nào tốt ngày đó." Như thể những chi phí đắt đỏ và những rắc rối còn chưa đủ khó chịu, mọi người còn thích sát muối vào vết thương của Ned bằng cách gọi nó là "cuộc đấu thương ngựa của quân sư," như thể chính ông khởi xướng ra nó vậy. Và Robert dường như thành thực nghĩ rằng ông phải cảm thấy rất vinh dự!

"Vương quốc sẽ thịnh vượng nhờ những sự kiện như thế này, thưa lãnh chúa," Grand Maester Pycelle nói. "Đó là cơ hội để tạo danh tiếng và tạm lắng những điều đau buồn."

"Và chia tiền vào nhiều túi," Ngón út nói thêm. "Tất cả các quán trọ trong thành phố đều đã

hết phòng, và những ả gái điếm giờ phải đi chân hai hàng và vừa đi vừa rên rẩm suốt."

Lãnh chúa Renly cười. "Chúng ta may mắn làm sao khi anh trai Stannis của tôi không ở đây cùng chúng ta. Hãy nhớ lúc anh ấy đưa ra đạo luật vấn đề xây dựng các nhà thổ bất hợp pháp không? Nhà vua đã hỏi liệu anh ấy có muốn định luật về cách ăn, đi ngoài, và thở khi ở trong đó không nữa. Nếu trở thành sự thật, thì chuyện anh ấy có cô con gái xấu xí tới vậy cũng đúng thôi. Anh ta lên giường tân hôn như một người đàn ông hành quân ra trận, với vẻ quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ rõ ràng trong ánh mắt." Ned lạnh lùng nói. "Tôi cũng đang băn khoăn về người anh trai Stannis của ngài. Tôi không biết bao giờ ngài ấy mới kết thúc chuyến thăm đảo Dragonstone và trở về hội đồng."

"Chắc chắn là ngay khi chúng ta thả hết lũ điếm xuống biển rồi," Ngón út trả lời, làm cho những người khác cười nhiều hơn.

"Tôi đã nghe quá đủ về lũ gái điếm trong ngày hôm nay rồi," Ned nói và đứng lên. "Để mai đi."

Harwin đang đứng ở cửa khi Ned về Tháp Quân Sư.

"Gọi Jory tới phòng tôi và nói với cha cậu đóng yên ngựa cho tôi," Ned cộc cằn nói.

"Tuân lệnh, thưa lãnh chúa."

Tháp Đỏ và "cuộc đấu thương ngựa của quân sư" đã chọc tức ông, Ned nghĩ ngợi khi trèo lên. Ông mong được an ủi trong vòng tay Catelyn, được nghe tiếng Robb và Jon đấu kiếm trên sân tập, được hưởng những ngày trời mát mẻ và những đêm lạnh lẽo của phương bắc.

Về tới phòng, ông cởi phăng bộ đồ lụa của hội đồng và ngồi đọc cuốn sách trong khi đợi Jory tới. Dòng dõi và Lịch Sử các Đại Gia Đình thuộc Bảy Phụ Quốc, với Những Ghi Chép về các Lãnh chúa, phu nhân cùng con cái của họ. Tác giả Grand Maester Malleon. Pycelle đã nói đúng; đây là một cuốn sách tẻ ngắt. Nhưng Jon Arryn đã hỏi mượn nó, và Ned tin chắc chắn ông ấy phải có lý do. Phải có một sự thực ẩn giấu dưới những trang giấy ố vàng kia. Nhưng là cái gì? Cuốn sách có niên đại hơn một thế kỷ. Giờ những người cùng thời với Malleon khi biên soạn nên những danh sách lễ cưới, ngày sinh và ngày tử cũng đã chết từ thời tám hoánh nào rồi.

Ông mở mục về nhà Lannister một lần nữa và từ từ lật từng trang mong tìm thấy điều gì đó. Nhà Lannister là một gia đình dòng dõi, tổ tiên là Lann Khôn Ngoan, một kẻ lừa đảo sống ở Kỷ nguyên Những Anh Hùng, người mà chắc chắn đã biến thành một nhân vật truyền thuyết như Bran Kiến Thiết vậy, nhưng lại được những người hát rong và những người kể chuyện yêu thích hơn nhiều. Trong những khúc ca, Lann là người đã lôi nhà easterly ra khỏi easterly Rock chỉ bằng trí thông minh, và đánh cắp vàng từ mặt trời để khiên mái tóc dợn sóng của mình tỏa sáng. Ned ước gì ngài ta ở đây, để lôi sự thật ra khỏi cuốn sách chết tiệt này cho ông.

Tiếng gõ cửa báo hiệu Jory Cassel đã tới. Ned gấp cuốn sách của Malleon lại và kêu anh vào. "Ta đã hứa điều hai mươi lính canh tới Đội Gác Thành cho tới khi cuộc đấu thương ngựa kết thúc " ông nói". "Ta mong anh sẽ tuyển đúng người. Hãy trao quyền chỉ huy cho Alyn, và đảm bảo những người lính hiểu rằng họ tới đó để ngăn chặn những vụ ẩu đả chứ không phải khai mào chúng." Ned đứng lên, mở cái rương gỗ tuyết tùng và lấy ra một chiếc áo lót vải lanh nhẹ. "Anh đã tìm thấy cậu bé làm trong chuồng ngựa chưa?"

"Thưa lãnh chúa, giờ hắn đã là lính gác," Jory nói. "Hắn thề rằng hắn sẽ không bao giờ chạm vào một con ngựa nào nữa."

"Hắn còn nói gì nữa?"

“Hắn nói hắn biết rõ Lãnh chúa Arryn. Họ là những người bạn thân thiết.” Jory khịt mũi. “Trong mỗi dịp sinh nhật quân sư hay thưởng cho các cậu bé ít tiền. Ngài cũng đối xử tốt với lũ ngựa. Ngài chưa bao giờ cưỡi ngựa quá lâu, luôn mang cà rốt và táo cho chúng, vì thế chúng luôn mừng rỡ khi thấy ngài.”

“Cà rốt và táo,” Ned nhắc lại. Có vẻ cả cậu thiếu niên này cũng không mang tới những tin tức hữu dụng hơn là bao.

Mà hắn lại là người cuối cùng trong số bốn người Ngón Út đã điều tra ra. Jory đã nói chuyện với từng người một. Ser Hugh cục cằn và không cung cấp được thông tin gì hữu ích, đã thế lại còn mang vẻ kiêu ngạo đúng kiểu một hiệp sĩ mới nhận sắc phong. Hắn rất vui nếu như quân sư đích thân gặp hắn, nhưng hắn không muốn bị tra khảo bởi một đội trưởng đội lính gác quèn... kể cả nếu viên đội trưởng đó có hơn hắn tới mười tuổi và là một tay kiếm cừ khôi hơn hắn cả trăm lần. Cô hầu gái ít ra cũng dễ mến. Cô nói Lãnh chúa Jon đọc nhiều hơn mức cần thiết, rằng ông luôn buồn phiền vì cậu con trai yếu ớt bệnh tật và khá thô lỗ với phu nhân. Cậu nhóc hầu bàn, giờ là một thợ đóng giày, thì chưa bao giờ nói một lời với Lãnh chúa Arryn, nhưng cậu ta biết nhiều chuyện ngồi lê đôi mách trong khu bếp: lãnh chúa đã cãi vã với nhà vua, lãnh chúa luôn than phiền về đồ ăn của mình, lãnh chúa định gửi con trai đi làm con nuôi tại đảo Dragonstone, lãnh chúa vô cùng yêu thích việc gây giống chó săn, lãnh chúa đã tới gặp một thợ làm vũ khí lành nghề nhờ làm một bộ giáp mới bằng bạc với hình con chim ưng bằng gốm thạch anh màu xanh dương cùng mặt trăng tròn trên tấm hộ tâm. Theo lời cậu nhóc phục vụ bàn, người em của nhà vua đã đi cùng ông .để giúp chọn mẫu thiết kế. Không, không phải Lãnh chúa Renly mà là người em kia, Lãnh chúa Stannis.

“Vậy người lính canh của chúng ta có nhớ ra điều gì đặc biệt khác lạ không?”

“Hắn ta thề rằng Lãnh chúa Jon khỏe như người chỉ bằng nửa độ tuổi ông ấy. Hắn nói ông ấy thường cưỡi ngựa cùng Lãnh chúa Stannis.”

Lại là Stannis, Ned nghĩ. Ông thấy thật kỳ lạ. Jon Arryn và ngài ta khá thân mật, nhưng chưa bao giờ là bạn bè. Và trong khi Robert lên phương bắc tới Winterfell, Stannis lại cất công tới Dragonstone, hòn đảo thành trì của nhà Targaryen mà ngài ta đã nhân danh anh mình chiếm lấy. Ngài ta cũng chẳng nói khi nào sẽ trở lại.

“Họ đi đâu?” Ned hỏi.

“Cậu nhóc nói rằng họ tới một nhà thổ.”

“Một nhà thổ ư?” Ned nói. “Quân sư - Lãnh chúa thành Eyrie lại tới nhà thổ cùng Stannis Baratheon?” Ông lắc đầu ngờ vực và không hiểu Lãnh chúa Renly sẽ nói gì về tin đồn này. Trong lúc say xỉn người ta có thể hát những khúc ca tục tĩu về thói dâm ô của vua Robert, nhưng Stannis là một dạng người khác hẳn: chỉ nhỏ hơn nhà vua có một tuổi nhưng hoàn toàn không giống ngài, ông ta lạnh lùng, không có khiếu hài hước, không hề khoan dung và luôn nghiêm túc trong công việc.”

“Cậu nhóc khẳng định đó là sự thật. Quân sư luôn mang ba tên hộ vệ đi cùng, và cậu nhóc nói họ luôn cười đùa mãi về chuyện đó sau khi cưỡi ngựa trở về.”

“Nhà thổ nào?” Ned hỏi.

“Cậu ta không biết. Nhưng những hộ vệ biết.”

“Thật tiếc Lysa đã đưa tất cả trở về Thung Lũng,” Ned khô khốc nói. “Hắn thần thánh đang chọc tức chúng ta đây mà. Phu nhân Lysa, Maester Colemon, Lãnh chúa Stannis... những người thực sự biết chuyện của Lãnh chúa Arryn đều cách đây cả ngàn dặm.”

“Ngài có truyền gọi Lãnh chúa Stannis từ Dragonstone về không?”

“Chưa đâu,” Ned nói. “Cho tới khi ta biết chân tướng sự việc và ngài ấy đứng về phía nào.” Vấn đề này cứ làm ông day dứt mãi. Vì sao Stannis lại rời đi? Ngài ta có vai trò gì trong cái chết của Jon Arryn không? Hay ngài ta đang sợ? Ned thấy khó tưởng tượng được có thứ làm Stannis Baratheon, một người từng cố thủ Storm’s End suốt một năm ròng, sống sót nhờ vào thịt chuột và nhai da giày trong khi Lãnh chúa Tyrell và Redwyne ở ngoài cùng những kẻ khác tổ chức tiệc tùng linh đình, có thể sợ hãi. “Nếu có thể, anh hãy mang cho ta cái áo chẽn lại đây. Cái màu xám, có gia huy sói tuyết ấy. Ta muốn người thợ làm vũ khí biết ta là ai. Hắn sẽ sẵn lòng giúp đỡ hơn.”

Jory tới tủ quần áo. “Lãnh chúa Renly cũng là anh em với Lãnh chúa Stannis và nhà vua.”

“Nhưng dường như không ai mời ngài ta tới dự những buổi cưỡi ngựa đó.” Ned không chắc về Renly, về cách cư xử thân thiện và những nụ cười dễ dãi của người này. Vài ngày trước, hắn đã kéo Ned tới xem một chiếc mặt dây chuyền vàng hình bông hồng chạm khắc công phu. Bên trong đó là một bức tiểu họa màu sắc sặc sỡ mang phong cách vùng Myr, vẽ hình một tiểu thư xinh đẹp mang đôi mắt như một chú thỏ và suối tóc nâu mềm mại. Renly bồn chồn muốn biết liệu cô gái này có khiến ông nhớ tới ai không, và khi Ned nhún vai không trả lời, hắn ta có vẻ thất vọng. Hắn ta thú nhận, tiểu thư này là em gái Loras Tyrell, Margaery, nhưng nhiều người nói trông cô ta giống Lyanna. “Không,” Ned sửng sốt nói. Có lẽ nào, Lãnh chúa Renly, một người quá giống Robert thời trẻ, đang hình thành nên một mối tình với một cô gái mà hắn tưởng tượng là Lyanna thời trẻ? Điều này làm ông kinh ngạc hơn cả thấy một cặp đồng tính luyến ái.

Jory giơ chiếc áo chẽn ra, và Ned xỏ vào ống tay áo. “Có lẽ Lãnh chúa Stannis sẽ trở về trong cuộc đấu thương ngựa của Robert,” ông nói khi Jory buộc dải dây đằng sau.

“Thế thì quả là may mắn, thưa lãnh chúa,” Jory nói.

Ned đeo thanh kiếm bên mình. “Nói theo cách khác, chúng ta sẽ không sợ gặp một vụ thảm sát.” Nụ cười của ông thật buồn.

Jory đặt áo khoác lên vai Ned và cố định nó trên cổ Ned bằng huy hiệu Quân sư. “Thợ rèn vũ khí sống ngay trên cửa hiệu, trong một căn nhà lớn ở cuối phố Steel. Alyn biết đường, thưa lãnh chúa.”

Ned gật đầu. “Nếu hắn dám cho ta đi đuổi hình bắt bóng thì chắc chắn chỉ có thần thánh mới giữ được mạng cho hắn thôi.” Đó chỉ là một bằng chứng mong manh, nhưng Jon Arryn mà Ned từng biết không phải loại người mặc giáp bạc đính đá quý. Thép là thép; nó dùng để bảo vệ, không phải vật trang trí. Chắc chắn ông ta đã thay đổi quan điểm. Ông ấy cũng không phải người đầu tiên nhìn nhận mọi thứ khác đi sau vài năm lăn lộn chốn quan trường... nhưng sự thay đổi đó đủ để khiến Ned băn khoăn.

“Tôi có thể giúp gì cho ngài nữa không?”

“Tôi nghĩ anh nên bắt đầu đi thăm viếng mấy nhà thổ trong thành đi.”

“Một nhiệm vụ thật khó khăn, thưa lãnh chúa.” Jory mỉm cười. “Nhiều người sẽ vui lòng giúp đỡ chúng ta. Porther đã bắt đầu khởi sự rồi.”

Con ngựa yêu của Ned đã được đóng yên và đợi ngoài sân. Varly và Jacks sóng bước bên ông khi ông cưỡi ngựa qua sân. Chiếc mũ trụ và áo giáp chắc hẳn vô cùng ngột ngạt khó chịu, nhưng họ không phàn nàn lấy một tiếng. Khi Lãnh chúa Eddard đi qua cổng thành, chiếc áo choàng trắng xám của ông phấp phới trên vai, ông thấy những ánh mắt nhìn mình và thúc

ngựa chạy nước kiệu. Người hộ vệ cũng phi ngựa chạy theo.

Ông thường xuyên nhìn về phía sau trong khi họ đi qua những con phố đông đúc. Tomard và Desmond đã rời lâu đài từ sáng sớm tiếp nhận vị trí theo lệnh và để theo dõi bất cứ ai bám theo họ, nhưng dù vậy Ned vẫn không yên. Cái bóng của tay gián điệp cùng những con chim nhỏ của y đã khiến ông chộn rộn như thể cô dâu trong đêm tân hôn vậy.

Phố Steel bắt đầu từ quảng trường chợ bên cạnh Cửa Sông, theo như tên trên bản đồ hay Cổng Bùn Lầy, theo như tên thường gọi. Một diễn viên kịch câm đang khoa trương sải bước qua đám đông như một con côn trùng cỡ bự, với lũ trẻ con chân đất hò hét đuổi theo. Ở một góc khác, hai cậu nhóc rách rưới không lớn hơn Bran là bao đang dùng que đấu kiếm, những người chung quanh người thì cổ vũ người thì chửi rủa. Một bà lão kết thúc cuộc đấu bằng cách nhoài người ra khỏi cửa sổ và đổ cả một thùng bùn loãng lên đầu hai đấu sĩ. Ở dưới bức tường, những người nông dân đứng cạnh xe bò, rồng lên, "Táo đây, táo ngon nhất đây, bán rẻ một nửa đây," và "Dưa hấu ngọt như mật ong đây," rồi thì, "củ cải, hành, rễ củ đây, mại dô, mại dô, củ cải, hành, rễ củ đây, mại dô."

Cổng Bùn Lầy đang mở và một đội Lính Gác Thành mặc áo choàng vàng kim đứng dựa người trên giáo dưới khung lưới sắt. Khi một nhóm người cưỡi ngựa xuất hiện ở phía tây, những lính gác lập tức hành động, hò hét lệnh cho người đi đường và các cỗ xe dẹp sang một bên để hiệp sĩ cùng đoàn tùy tùng tiến vào. Người đầu tiên đi vào mang theo một lá cờ đen dài. Dải lụa phấp phới trong gió như một vật thể sống; dọc lá cờ có thêu hình tia chớp xẹt qua bầu trời đêm. "Tránh đường cho Lãnh chúa Beric!" gã kia hét. "Tránh đường cho Lãnh chúa Beric!" và ngay sau đó một lãnh chúa trẻ tuổi tóc vàng ánh đỏ bảnh bao khoác áo choàng sa tanh đen điểm xuyết những vì sao cưỡi ngựa tiến vào.

"Ngài tới dự cuộc đấu thương ngựa của quân sư phải không ạ?" một lính gác hỏi.

"Ta tới để giành chiến thắng trong cuộc đấu thương ngựa của quân sư," Lãnh chúa Beric đáp lại trong tiếng reo hò của đám đông.

Ned rẽ vào đường dẫn tới phố Steel rồi đi theo con đường uốn lượn lên một ngọn đồi, đi qua những thợ rèn đang làm việc bên những bễ rèn ngoài trời, những kỵ binh đang mặc cả mua áo giáp, những người bán đồ sắt tóc hoa râm đang bán những thanh kiếm cũ và dao cạo trong cỗ xe bò. Càng lên trên đồi những ngôi nhà càng lớn. Người họ cần gặp sống ở đỉnh đồi, trong một ngôi nhà gỗ lớn trát vữa, với gác mái đổ bóng xuống con đường hẹp. Trên cánh cửa chính bằng gỗ sồi và gỗ mộc tâm có điêu khắc một quang cảnh săn bắn hoành tráng. Hai bên cửa ra vào là hai hiệp sĩ đá trong bộ trang phục tuyệt đẹp bằng thép đỏ bóng loáng, sắp biến hình thành bàng sư[18] và kỳ lân. Ned bỏ ngựa lại cho Jacks và lách người vào trong.

Một cô hầu gái trẻ nhỏ nhắn nhìn thấy huy hiệu và gia huy trên áo Ned, ngay lập tức vị chủ nhà vội vã đi ra và mỉm cười cúi chào ông. "Mang rượu cho quân sư mau," ông ta nói với cô gái rồi ra hiệu mời Ned ngồi vào ghế. "Thưa lãnh chúa, thần là Tobho Mott, mời ngài, mời ngài, ngài hãy tự nhiên ạ." Ông ta mặc áo măng tô bằng nhung đen, trên ống tay áo có thêu hình những cây búa bằng chỉ bạc, trên cổ là một sợi xích bạc to tướng với mặt đá ngọc bích to bằng quả trứng chim bồ câu. "Nếu ngài cần vũ khí mới cho giải đấu thương ngựa lần này, ngài đã tới đúng nơi rồi." Ned không buồn sửa lời ông ta. "Những đồ tạo tác của tôi khá đắt, nên giá cả có cao một chút cũng là bình thường thôi, thưa lãnh chúa," ông ta nói và đổ rượu đầy hai chiếc ly bạc. "Tôi dám đảm bảo, ngài không thể nào tìm ra những đồ tạo tác tuyệt vời như của tôi trong cả bảy phụ quốc. Nếu thích ngài có thể tới thăm tất cả các xưởng rèn ở Vương Đô và tự mình so sánh ạ. Bất cứ một tên thợ vườn nào cũng có thể rèn ra một chiếc áo giáp; nhưng những tác phẩm của tôi mới là nghệ thuật chân chính."

Ned nhấp một ngụm rượu và để gã nói tiếp. Tobho khoe khoang rằng Hiệp Sĩ Flowers đã mua tất cả những vũ khí tại đây, và rằng rất nhiều lãnh chúa cao quý, những người hiểu rõ về

kiếm tốt, kể cả Lãnh chúa Renly, em trai của nhà vua cũng tới đây đặt hàng. Có lẽ quân sư đã thấy bộ giáp mới của Lãnh chúa Renly, bộ giáp màu xanh lam với sừng hươu màu vàng? Không một thợ rèn vũ khí nào có thể tạo ra được màu xanh đậm tới vậy; ông ta biết những công thức bí mật để nhuộm màu cho thép, còn sơn và tráng men chỉ là cách làm của những kẻ mới vào nghề. Hay quân sư cần một thanh kiếm chăng. Tobho đã học cách rèn thép Valyria từ những xưởng rèn của Oohor từ khi còn là một thằng bé. Chỉ có những người hiểu về bùa chú mới có thể nhận vũ khí cũ và rèn lại chúng như mới. "Sói tuyết là biểu tượng của nhà Stark, đúng không ạ? Tôi có thể tạo ra một mũ trụ hình sói tuyết thật tới mức khiến những đứa trẻ nhìn thấy là bỏ chạy," gã thề thốt.

Ned cười. "Ông đã rèn mũ trụ hình chim ưng cho Lãnh chúa Arryn chăng?"

Tobho Mott ngừng lại một lúc lâu rồi đặt ly rượu sang một bên. "Quân sư cùng Lãnh chúa Stannis em trai của nhà vua quả thực có tới chỗ tối. Nhưng tiếc là họ không cho tôi được vinh dự thành người chuyên cung cấp vũ khí cho họ."

Ned bình thản nhìn người đàn ông, không nói gì và chờ đợi. Qua nhiều năm, ông đã học được rằng nhiều khi im lặng mang lại hiệu quả cao hơn những câu hỏi. Và quả thực vậy.

"Họ muốn gặp thằng bé," người thợ rèn nói, "vì thế tôi đã đưa họ về xưởng rèn."

"Thằng bé ư," Ned nhắc lại. Ông không biết thằng bé nào. "vậy tôi cũng muốn gặp thằng bé đó."

Tobho Mott cẩn trọng, trầm tĩnh nhìn ông. "Tuân lệnh ngài," gã nói, nhưng trong giọng nói không còn sự thân thiện lúc trước. Gã dẫn Ned ra cửa hậu và đi qua một cái sân hẹp, về một căn nhà đá sâu hút nơi những thợ rèn làm việc. Khi người thợ rèn mở cửa, luồng không khí nóng rực ùa ra khiến Ned có cảm giác mình đang đi vào miệng rồng. Bên trong, các bễ rèn đỏ lửa ở các góc, không khí sặc mùi khói và lưu huỳnh. Những người thợ cả đang làm việc cùng những cây búa và kẹp sắt ngước nhìn lên, quệt mồ hôi trán rồi cắm đầu làm tiếp, trong khi những người thợ học việc ngực trần đang kéo bễ.

Người chủ gọi một câu thanh niên tầm tuổi Robb với cánh tay và bộ ngực cuồn cuộn cơ bắp tới. "Đây là Lãnh chúa Stark, quân sư mới," Ông ta giới thiệu khi cậu nhóc nhìn Ned bằng cặp mắt xanh lam sâu thẳm và dùng những ngón tay vuốt ngược mái tóc ướt đẫm mồ hôi lên. Mái tóc dày, rối bù, và đen như mực. Dấu vết của bộ râu mới khiến quai hàm cậu ta đen lại. "Đây là Gendry. Rất khỏe và làm việc rất chăm chỉ. Cậu cho quân sư thấy chiếc mũ trụ cậu làm xem nào." Bẽn lẽn, cậu ta dẫn họ tới băng ghế, và đưa họ xem chiếc mũ trụ hình đầu bò, với hai cái sừng cong vĩ đại.

Ned lật qua lật lại cái mũ trụ. Nó làm bằng thép thô, chưa được đánh bóng nhưng được tạo hình rất chuyên nghiệp. "Một tác phẩm tốt. Tôi rất mừng nếu cậu cho tôi mua lại nó."

Cậu ta giật nó lại. "Cái này không phải để bán."

Tobho Mott có vẻ hoảng sợ. "Nhóc, đây là Quân sư của Nhà vua. Nếu ngài muốn cái mũ trụ, cậu nên dâng tặng nó. Được ông ấy hỏi đã là cả một vinh dự cho cậu rồi."

"Cháu rèn cái này cho mình," cậu nhóc cứng đầu nói.

"Trăm ngàn lần xin lỗi, thưa lãnh chúa." Người chủ vội vàng nói với Ned. "Cậu bé này cứng đầu hệt như thép mới tôi luyện, và cần vài cú đập mới tốt được. Chiếc mũ trụ này may mắn lắm mới được coi bằng tác phẩm của một thợ lành nghề. Thứ lỗi cho hắn và tôi hứa sẽ làm cho ngài một chiếc mũ trụ không giống bất cứ chiếc nào ngài từng nhìn thấy."

“Cậu tạ không làm gì mà cần ta phải thứ lỗi. Gendry, khi Lãnh chúa Arryn tới gặp cậu, hai người đã nói chuyện gì?”

“Ông ấy chỉ hỏi cháu vài câu hỏi, thưa Lãnh chúa.”

“Hỏi gì?”

Cậu ta nhún vai. “Cháu thế nào, cháu có được đối xử tốt không, và rằng cháu có thích công việc này không, rồi vài thứ về mẹ cháu. Bà ấy là ai và bà ấy trông thế nào thôi.”

“Thế cậu đã trả lời sao?” Ned hỏi.

Cậu ta gạt những sợi tóc vừa rơi xuống trán sang. “Bà ấy mất khi cháu còn bé. Cháu nhớ, bà ấy có mái tóc vàng và thi thoảng lại hát cho cháu nghe. Bà ấy làm việc tại một quán rượu.”

“Lãnh chúa Stannis có hỏi gì cháu không?”

“Cái người hói đầu đấy ạ? Không, không có. Ngài ấy không nói lấy một lời, chỉ nhìn cháu chằm chằm, như thể cháu là một kẻ hãm hiếp con gái ông ấy vậy.”

“Cẩn thận cái miệng lưỡi bẩn thỉu của cậu đấy” người chủ nói. “Đây là Quân sư.” Cậu nhóc cụp mắt xuống. “Một cậu nhóc thông minh, nhưng cứng đầu. Cái mũ này... có một số kẻ gọi cậu bé là đầu bò, vì thế cậu ta đã ném nó vào mồm chúng.”

Ned chạm vào đầu thằng bé, đưa những ngón tay sờ mái tóc đen dày. “Nhìn ta này, Gendry.” Chú nhóc học việc ngửng mặt lên. Ned quan sát quai hàm và đôi mắt màu băng xanh của cậu ta. “Đúng, ông nghĩ, mình đã hiểu rồi. “Làm việc tiếp đi, nhóc. Ta xin lỗi vì làm phiền cậu.” Ông trở về nhà cùng người chủ. “Ai trả phí học cho cậu bé này?” ông nhẹ nhàng hỏi.

Mott có vẻ giận. “Ngài đã nhìn nó rồi đấy. Một thằng bé thật khỏe mạnh. Những cánh tay của nó là những cánh tay làm từ thép tôi. Nó rất tiềm năng, vì thế tôi nhận nó mà không lấy học phí.”

“Nói thật đi,” Ned giục. “Trên phố đầy những đứa nhóc khỏe mạnh. Ngày mà ông nhận một thợ học việc không lấy phí sẽ là ngày Tường Thành sụp đổ. Ai trả tiền?”

“Một lãnh chúa,” người chủ ngần ngừ nói. “Ngài ấy không nói tên, trên áo không có gia huy. Ngài ấy trả bằng vàng, gấp hai lần học phí bình thường, và nói rằng một phần là tiền học của thằng bé, và một đổi lấy sự im lặng của tôi.”

“Miêu tả xem nào.”

“Ngài ấy hơi đậm người, vai tròn, không cao bằng ngài. Bộ râu màu nâu, nhưng có vài sợi đỏ, tôi thề đó. Theo như những gì tôi nhớ, ngài ấy mặc loại áo choàng đắt tiền bằng nhung tím nặng nề được may bằng chỉ bạc, nhưng mũ trùm đã che khuất khuôn mặt, khiến tôi không thấy rõ.” Ông ngần ngừ thêm một lát. “Thưa lãnh chúa, tôi không muốn gặp rắc rối.”

“Không ai trong chúng ta muốn gặp rắc rối cả, nhưng tôi sợ giờ là thời buổi nhiễu nhương, ngài Mott ạ,” Ned nói. “Ngài biết cậu bé đó là ai.”

“Tôi chỉ là một thợ rèn vũ khí, thưa lãnh chúa. Tôi biết điều tôi được nghe.”

“Ngài biết hắn là ai,” Ned kiên nhẫn nhắc lại. “Đây không phải một câu hỏi.”

“Cậu bé là thợ học việc của tôi,” người chủ trả lời. Ông nhìn thẳng vào mắt Ned, cứng rắn như sắt lâu ngày. “Cậu ta là ai trước khi tới chỗ tôi, tôi không quan tâm.”

Ned gật đầu. Ông thấy mình thích người thợ rèn vũ khí lành nghề Tobho Mott này, "Nếu có ngày Gendry thích vung kiếm hơn rèn kiếm, hãy đưa cậu bé tới chỗ ta. Cậu ấy có vẻ ngoài như một chiến binh. Cho tới lúc đó, ông Mott, tôi cám ơn và hứa với ông. Nếu tôi cần một chiếc mũ để dọa trẻ con, tôi sẽ tới nơi này đầu tiên."

Lính hộ vệ của ông đang đứng chờ bên ngoài cùng lũ ngựa. "Ngài có tìm được thứ gì không, lãnh chúa?" Jacks hỏi khi giúp Ned lên ngựa.

"Có," Ned phân vân nói. Jon Arryn muốn gì từ người con hoang của nhà vua đây, và vì sao điều đó lại khiên ông mất mạng?

CATELYN

Phu nhân, bà nên đội mũ lên," Ser Rodrik nói khi những con ngựa mải bước về phương bắc. "Bà sẽ bị lạnh mất."

"Chỉ là nước thôi mà, Ser Rodrik," Catelyn trả lời. Tóc bà ẩm ướt và bên bết, vài sợi còn lòa xòa trước trán và bà biết mình tơi tả thế nào, nhưng bà không quan tâm. Cơn mưa phương nam thật nhẹ nhàng và ấm áp. Catelyn thích cảm nhận những giọt mưa rơi như những nụ hôn của mẹ nhẹ nhàng hôn lên mặt bà. Bà như được quay trở lại thời ấu thơ, trong những ngày dài trời giăng mây xám xịt tại vùng Riverrun. Bà nhớ khu rừng thiêng với những cành cây rủ xuống và hơi ẩm từ đất bốc lên, nhớ tiếng cười của cậu em khi cậu đuổi theo bà qua những đụn lá ẩm ướt. Bà nhớ mình đã cùng Lysa làm những chiếc bánh bùn, nhớ độ nặng của nó, nhớ bùn nhơm nhớp và nâu nâu giữa những ngón tay mình. Họ đã đem nó cho Ngón út, rồi cùng nhau cười khúc khích, và anh ta đã ăn nhiều bùn tới nỗi bệnh cả tuần trời. Hồi đó họ mới trẻ con làm sao.

Catelyn gần như đã quên mất. Ở phương bắc, mưa to và lạnh buốt, và thi thoảng chuyển thành mưa đá vào buổi đêm. Một cơn mưa vừa có thể nuôi dưỡng mùa màng vừa có thể hủy diệt nó, và cũng có thể khiến những người đàn ông phải nhanh chóng tìm nơi trú ẩn. Phương bắc không phải nơi cho các cô bé gái chơi đùa trong mưa.

"Tôi ướt hết rồi," Ser Rodrik phàn nàn. "Ướt thấu tới tận xương rồi." Những cái cây ở sát cạnh họ, và tiếng mưa rơi tí tách đều đều trên lá hòa cùng tiếng lép nhép khi vó ngựa nhấc khỏi bùn. "Phu nhân, tối nay chúng ta cần một bếp lửa và bữa ăn nóng hổi."

"Có một quán trọ ở ngã tư trước mặt," Catelyn nói. Bà đã ngủ ở đó nhiều đêm khi còn bé, trong những chuyến du hành cùng cha. Lãnh chúa Hoster Tully thời còn sung sức không biết mệt mỏi, ông luôn thích cưỡi ngựa đi đâu đó. Bà vẫn còn nhớ bà chủ quán trọ, một người đàn bà đẫy đà tên Masha Heddle, lúc nào cũng nhai lá me chua, trên môi luôn thường trực một nụ cười và không bao giờ thiếu bánh ngọt cho lũ trẻ. Những chiếc bánh ngọt được phủ ngập mật ong, thật ngọt ngào trên đầu lưỡi, nhưng Catelyn lại sợ những nụ cười của bà. Lá me chua biến răng bà Masha thành màu đỏ đậm, tạo cho bà một nụ cười như thể máu đang ứa ra vậy.

"Một quán trọ," Ser Rodirk đăm chiêu nhắc lại. "Giá mà... nhưng chúng ta không thể liều được. Nếu chúng ta muốn giữ bí mật về hành tung, tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên tới một pháo đài nhỏ nào đó..." Ông ngừng lại khi nghe thấy những âm thanh trên đường; tiếng nước bắn tung tóe, tiếng giáp kêu lanh canh, tiếng ngựa hí.

"Có người," ông cảnh báo, tay giữ đốc kiếm. Kể cả trên vương lộ, cẩn trọng cũng chẳng bao giờ là thừa.

Họ đi theo tiếng động tới một khúc ngoặt và thấy một nhóm người có vũ trang đang náo loạn vượt qua một khúc sông. Catelyn dừng ngựa nhường đường. Lá cờ trên tay người đi đầu sũng nước và nằm im, nhưng những người lính hộ vệ mặc áo khoác màu chàm và trên vai họ huy hiệu hình đại bàng bạc của Seagard. "Malliser," Ser Rodrik thì thầm với bà, như thể bà không biết. "Thưa phu nhân, tốt nhất lệnh bà nên đội mũ trùm lên."

Catelyn không nhúc nhích. Lãnh chúa Jason Malliser đi cạnh người con trai Patrek, chung quanh là những kỵ sĩ và những người hộ vệ bám sát sau. Bà biết họ đang tới Vương Đô tham dự cuộc đấu thương ngựa của quân sư. Từ tuần trước, người lữ khách đi lại trên vương lộ đông như kiến cỏ; những hiệp sĩ và kỵ binh; những người hát rong cùng cây đàn hạc và trống, những cỗ xe ngựa nặng trĩu nào là cần sa, ngô, nhiều thùng mật ong, những thương nhân, thợ thủ công

và gái làng chơi, tất cả bọn họ đều xuôi xuống phương nam.

Bà liều lĩnh quan sát Lãnh chúa Jason. Lần cuối bà gặp ông, ông đang đùa giỡn cùng người chú của bà trong bữa tiệc cưới; nhà Malliser là quân đồng minh của nhà Tully, và ông đã tặng quà cưới vô cùng hậu hĩnh. Mái tóc nâu của ông đã đổ màu muối tiêu, khuôn mặt hằn những nếp nhăn của thời gian, nhưng năm tháng không hề động tới phẩm cách của ông. Ông cưỡi ngựa như người không biết sự là gì. Catelyn ghen tị vì điều đó; bà đã sợ quá nhiều thứ. Khi đoàn người ngựa đi qua, Lãnh chúa Jason gật đầu chào, nhưng đó chỉ là phép lịch sự của một lãnh chúa cao quý đối với những người lạ mặt gặp trên đường. Đôi mắt sắc sảo đó không nhìn thấy bà, và con trai ông ta không buồn nhìn bà lấy một cái.

"Ông ta không biết bà " Ser Rodirk băn khoăn nói.

"Ông ấy chỉ thấy hai người lữ khách người ngợm dính đầy bùn đất đứng bên vệ đường, ướt nhẹp và mệt mỏi. Ông ấy sẽ không bao giờ nghi ngờ rằng một trong hai người đó là con gái lãnh chúa nhà mình. Tôi nghĩ chúng ta sẽ khá an toàn ở trong quán trọ đó, Ser Rodrik."

Khi họ tới phía nam ngã tư dòng Trident, trời đã gần tối. Bà Masha Heddle đã béo hơn và da dẻ sạm hơn so với ký ức của Catelyn, nhưng vẫn thích nhai lá me chua. Bà chỉ nhìn lướt qua họ, không thèm nở nụ cười ứa máu lấy một lần. "Chỉ còn hai phòng trên gác thôi," bà nói, tiếp tục nhai một hồi. "Ở ngay dưới gác chuông ấy, hai người đừng bỏ lỡ bữa ăn nhé, dù vài người nghĩ rằng nó quá ồn ào. Không thể khác được mà. Chúng tôi đầy phòng rồi, hoặc suýt soát cũng thế cả. Giờ một là ở trong những căn phòng đó hoặc ở ngoài đường."

Chính là những căn phòng đó, những căn phòng gác mái lụp xụp, bụi bặm phía trên cái cầu thang hẹp. "Bỏ giày ở đây," Masha nói với họ sau khi lấy tiền. "Một đứa nhỏ sẽ lau chúng. Tôi không muốn các người mang bùn đất lên cầu thang của tôi. Để ý tiếng chuông nhé. Xuống muộn sẽ không còn gì mà ăn đâu." Bà ta chẳng nở lấy một nụ cười, cũng chẳng nhắc gì tới những chiếc bánh ngọt.

Tiếng chuông báo bữa tối thật inh tai. Catelyn đã thay quần áo khô. Bà ngồi bên cửa sổ, nhìn những giọt nước mưa chảy xuống ô cửa kính. Kính đã đục màu và lấm tấm những giọt mưa, bên ngoài hoàng hôn ướt đẫm đang buông xuống. Catelyn có thể nhìn thấy ngã tư đường nhớp nháp bùn đất tại nơi hai đại lộ giao nhau.

Bà nhìn chăm chăm vào ngã tư đường. Nếu từ đây họ rẽ sang phương tây, họ sẽ dễ dàng xuống Riverrun. Cha luôn cho bà lời khuyên thông thái khi bà cần nhất, và bà mong mỏi được nói chuyện với ông, được báo cho ông biết về cơn sóng gió sắp tới. Nếu Winterfell cần củng cố lực lượng sẵn sàng cho cuộc đương đầu sắp đến thì Riverrrun cũng vậy, vì nó gần Vương Đô hơn nhiều, và vì quyền lực của easterly Rock như một cái bóng đe dọa phương tây vậy. Nếu sức khỏe cha bà tốt hơn, bà có thể tới thăm ông, nhưng ông Hoster Tully đã bệnh liệt giường suốt hai năm nay, và Catelyn không muốn gây thêm áp lực cho cha.

Con đường dẫn tới phương đông nguy hiểm và hoang vu hơn, bà sẽ phải đi qua những ngọn đồi đá, những rừng cây rậm rạp dẫn tới dãy núi Nguyệt, đi qua bao đèo cao và vực sâu tới thung lũng Arryn, sau đó là đảo Fingers gập ghềnh đá. Phía trên thung lũng, lâu đài Eyrie đứng sừng sững, những ngọn tháp vươn tận lên trời cao. Ở đó bà sẽ tìm thấy em gái mình... và có lẽ sẽ thấy câu trả lời mà Ned đang tìm kiếm bấy lâu nay. Chắc chắn Lysa biết nhiều hơn những gì cô ấy dám viết trong thư. Có thể em gái bà có những bằng chứng cụ thể mà Ned cần để tiêu diệt nhà Lannister, và nếu chiến tranh, họ sẽ cần sự ủng hộ của nhà Arryn cũng như những lãnh chúa dưới quyền họ.

Nhưng đường núi vô cùng nguy hiểm. Trên đó là nơi cư trú của những bầy mèo ma hay lảng vảng rình mồi trên những ngọn đèo đá, nơi lũ sơn tặc không biết tới luật pháp, những kẻ xuất thân từ vùng núi xuống cướp của giết người và tan biến như tuyết mỗi khi các hiệp sĩ từ thung

lũng săn lùng chúng, và là nơi thường xuyên gặp đá lở. Kể cả Jon Arryn, một trong những lãnh chúa vĩ đại của lâu đài Eyrie, cũng phải đi cùng đội hộ tống nếu muốn vượt qua những rặng núi này. Mà Catelyn chỉ có một hiệp sĩ già bên cạnh với thứ vũ khí duy nhất là lòng trung thành.

Không, bà nghĩ, Riverrun và lâu đài Eyrie sẽ phải đợi thôi. Bà sẽ đi lên phương bắc tới Winterfell, nơi những người con trai và nhiệm vụ đang chờ đợi bà. Ngay khi họ an toàn vượt qua Neck, bà sẽ thông báo danh tính cho một trong những quân đồng minh của Ned, và cho những kỵ binh đi đưa lệnh dựng trạm gác trên vương lộ.

Cơn mưa che mờ những cánh đồng phía trước ngã tư, nhưng Catelyn vẫn thấy mảnh đất rõ ràng trong ký ức. Khu chợ ở ngay bên kia đường, và ngôi làng cách đó một dặm, với năm mươi túp lều trắng bao quanh một nhà thờ đá nhỏ. Giờ có lẽ ngôi làng đã đông đúc hơn; mùa hè đã kéo dài thật lâu và an bình. Tính từ đây xuôi xuống phương bắc, vượt lộ chạy dọc theo nhánh Green Fork của dòng Trident, đi qua những thung lũng màu mỡ cùng mảnh đất xanh rì, qua bao ngôi làng trù phú và những pháo đài vững chắc, cả những lâu đài của các vị lãnh chúa vùng sông nước.

Catelyn biết tất cả bọn họ; nhà Blackwood và Bracken, luôn luôn là những kẻ thù không đội trời chung, cha bà luôn là người phải làm nhiệm vụ hòa giải. Phu nhân Whent, người cuối cùng trong dòng họ, người cư ngụ cùng những bóng ma tại hầm hộ tối tăm của Harrenhall; Lãnh chúa Frey nóng nảy, người đã sống lâu hơn cả bảy bà vợ và khiến hai lâu đài của mình tràn ngập con cái, cháu chắt. Tất cả bọn họ đều là quân đồng minh với nhà Tully, họ thề phục vụ cho lâu đài Riverrun. Catelyn không biết liệu như thế có đủ nếu chiến tranh xảy ra. Cha bà là người đáng tin nhất trên cõi đời này, và bà chắc chắn ông sẽ triệu tập những người dưới trướng tới... nhưng ai sẽ tới đây? Nhà Darry, Ryger, Mooton cũng thề trung thành với Riverrun, nhưng họ đã đứng về phe Rhaegar Targaryen trong trận chiến trên dòng Trident, còn Lãnh chúa Frey chỉ quy thuận thành Riverrun khi trận chiến đã ngã ngũ khiến nhiều người nghi ngờ liệu ông ta định theo phe nào (phe của họ, ông ta đã giúp cho chiến thắng của họ chắc chắn hơn, nhưng kể từ sau đó về sau cha bà đã gọi ông ta là Lãnh chúa Frey Rùa Bò). Không thể nào có chiến tranh được, Catelyn tích cực nghĩ. Họ sẽ không để nó xảy ra.

Ser Rodrik tới gặp bà ngay khi tiếng chuông ngừng kêu. “Tốt hơn hết chúng ta nên khẩn trương lên nếu còn muốn ăn tối, thưa phu nhân.”

“Sẽ an toàn hơn nếu chúng ta không phải hiệp sĩ và phu nhân cho tới khi vượt qua Neck,” bà nói. “Những người lữ khách bình thường ít bị chú ý hơn. Chúng ta đóng giả một người cha và con gái trong chuyến buôn bán của gia đình đi.”

“Tuân lệnh, thưa phu nhân,” Ser Rodrik đồng ý. Tới lúc bà cười phá lên ông mới nhận ra mình vừa làm gì. “Những phép tắc đã được học từ rất lâu khó thay đổi trong một sớm một chiều lắm, c... con gái.” Ông cố sờ vào bộ ria đã mất, và thở dài thật vọng.

Catelyn nắm tay ông. “Đi nào, cha “ bà nói. “Con nghĩ cha sẽ thấy bà Masha Heddle đã chuẩn bị một bàn tốt cho chúng ta, nhưng đừng khen ngợi bà ấy. Cha thật sự không muốn thấy nụ cười của bà ta đâu.”

Phòng sinh hoạt chung khá dài và hơi lạnh lẽo, với một hàng thùng gỗ to tướng và lò lửa. Một tên phục vụ chạy đi chạy lại với những cái xiên thịt trong khi bà Masha vừa rót bia vừa nhai lá me chua.

Hàng ghế băng chật ních người dân trong thị trấn, những nông dân ngồi xen lẫn cùng những lữ khách. Ngã tư đường này đón tiếp những người bạn đường vô cùng kỳ lạ; những người thợ nhuộm với đôi bàn tay tím đen ngồi cùng ghế với những ngư dân ám mùi cá, người thợ rèn cuồn cuộn cơ bắp đang co ro bên cạnh thầy tu gầy đét nhăn nheo, một người bán kiếm dạn dày sương gió và thương nhân béo mập rì rầm trao đổi tin tức như những người bạn vui vẻ.

Các tay kiếm đi cùng nhau nhiều hơn Catelyn tưởng. Ba người ngồi bên đống lửa đeo huy hiệu hình xích thố của nhà Bracken, một nhóm lớn khác mặc áo giáp xích bằng thép xanh và áo choàng không tay màu xám bạc. Trên vai họ có một gia huy khá quen mắt, hình ngọn tháp đôi của nhà Frey. Bà nhìn khuôn mặt họ, nhưng họ đều còn quá trẻ nên không thể biết bà. Khi bà lên phương bắc, người lớn tuổi nhất trong đó cũng chỉ bằng tuổi Bran bây giờ.

Ser Rodrik tìm cho họ một chỗ trống trên ghế băng cạnh bếp. Ở bên Ida bàn là một cậu thanh niên đẹp trai đang lướt những ngón tay trên cây đàn hạc. "Chúa phù hộ cho các ngài, những con người tốt bụng," cậu ta nói khi họ ngồi xuống. Một cốc rượu trống không nằm trước mặt anh ta.

"Và cho anh nữa, chàng ca sĩ," Catelyn đáp lời. Ser Rodrik gọi bánh mỳ, thịt và bia ở tông giọng muốn được phục vụ ngay lập tức. Chàng ca sĩ, trẻ, khoảng tầm mười tám, táo bạo nhìn họ và hỏi họ định đi đâu và từ đâu đến, họ có tin gì mới không, rồi để những câu hỏi trôi tuột đi nhanh như tên bắn mà không dừng lại chờ câu trả lời. "Hai tuần lễ trước chúng tôi rời khỏi Vương Đô," Catelyn trả lời cho câu hỏi an toàn nhất trong số đó.

"Tôi lại đang định nhảy tới đó đây," cậu thanh niên nói. Đúng như bà nghĩ, cậu chàng thích kể chuyện của mình hơn là lắng nghe chuyện của họ. Những ca sĩ không thích gì hơn là được lắng nghe giọng nói của chính mình. "Cuộc đấu thương ngựa của quân sư đồng nghĩa với việc những lãnh chúa giàu có với ví tiền dày cộp xuất hiện. Lần cuối cùng tôi đã đến và đi với nhiều bạc hơn tôi có thể vác nổi... hoặc đáng lẽ là thế nếu như tôi không tiêu hết vào việc cá tiền cho Sát Vương."

"Chúa không thích những kẻ cờ bạc," Ser Rodrik nghiêm túc nói. Ông là người phương bắc, và đồng quan điểm với nhà Stark về cuộc đấu thương ngựa.

"Chắc chắn là họ không yêu thích tôi rồi," chàng ca sĩ nói. "Những vị thần độc ác của các vị cùng Hiệp sĩ Flowers đều làm thế với tôi."

"Chắc chắn đây sẽ là một bài học cho cậu," Ser Rodrik nói.

"Đúng. Lần này tôi sẽ cược cho Ser Loras."

Ser Rodrik cố vuốt những sợi râu vốn không còn ở đó, nhưng trước khi ông kịp quở trách thì tay phục vụ đã hối hả chạy tới. Cậu ta đặt đĩa bánh mỳ trước mặt họ, và phục vụ họ những xiên thịt nâu được rưới nước dùng nóng sốt. Một xiên nữa xiên những miếng hành, ớt đỏ và những cây nấm béo ngậy. Ser Rodrik ăn ngấu nghiến khi tay phục vụ chạy đi lấy bia.

"Tên tôi là Marillion chàng ca sĩ nói, và gảy một dây đàn hạc. "Chắc chắn hai người đã nghe tôi chơi ở đâu đó rồi chứ nhỉ?"

Phong cách của cậu thiếu niên này làm Catelyn bật cười. Vài người hát rong từng tới tận Winterfell xa xôi, nhưng bà biết những người như anh chàng này từ hồi con gái tại Riverrun. "Tôi e là không," bà nói.

Cậu ta gẩy một tiếng đàn ai oán. "Thật tiếc cho hai người," cậu ta nói. "Ca sĩ hát hay nhất hai người từng được nghe là ai?"

"Alia thành Braavos " Ser Rodrik ngay lập tức trả lời.

"Tôi hát hay hơn que củi khô đó nhiều," Marillion nói. "Nếu hai người trả tôi một bạc, tôi sẽ vinh hạnh được chứng tỏ cho hai người thấy."

"Có thể tôi có một hoặc hai đồng, nhưng tôi thà vứt nó đi còn hơn nghe cậu gào thét," Ser

Rodrik càu nhàu. Thành kiến của Ser Rodrik với những ca sĩ quá rõ ràng rồi; âm nhạc là những thứ dễ thương dành cho những cô gái, nhưng ông không thể hiểu vì sao một cậu bé khỏe mạnh lại lướt tay trên đàn hạc trong khi có thể cầm một thanh kiếm.

"Ông nội bà thật cay nghiệt làm sao," Marillion nói với Catelyn. "Tôi chỉ muốn ca ngợi bà. Bày tỏ lòng ngưỡng mộ với vẻ đẹp của bà. Chứ thật ra, tôi thường hát cho những nhà vua và những lãnh chúa cao quý cơ."

"Ồ, tôi có thể thấy được," Catelyn nói. "Lãnh chúa Tully rất thích ca hát. Chắc chắn cậu đã từng tới Riverrun."

"Cả trăm lần," chàng ca sĩ vui vẻ nói. "Họ còn dành cho tôi một phòng, và vị lãnh chúa trẻ đối với tôi như đối với anh em vậy."

Catelyn mỉm cười, không biết Edmure sẽ nghĩ gì. Một ca sĩ khác từng lên giường cùng một cô gái em bà yêu mến; từ đó cậu ghét tất cả các ca sĩ. "Và Winterfell?" bà hỏi. "Cậu đã tới phương bắc chưa?"

"Sao lại tới đó chứ?" Marillion hỏi. "Trên đó toàn là bão tuyết và da gấu, còn nhà Stark không biết đến thứ âm nhạc nào ngoài tiếng sói tru."

Xa xa, bà nghe có tiếng cửa bật mở.

"Bà chủ," có tiếng một người hầu gọi từ phía sau, "chúng tôi có ngựa cần đưa vào chuồng, và Lãnh chúa Lannister muốn có phòng và nước tắm nóng."

"Ôi, thánh thần ơi," Ser Rodrik nói trước khi Catelyn bảo ông im lặng, những ngón tay bà bấu chặt lấy cánh tay ông.

Masha Heddle cúi đầu và nở nụ cười đỏ rực xấu xí. "Tôi thành thực xin lỗi, thưa lãnh chúa, nhưng chúng tôi không còn phòng."

Catelyn thấy có bốn người. Một ông già mặc áo đen thuộc Đội Tuần Đêm, hai người hầu... và hắn, vẫn nhỏ thó và xấc xược như xưa. "Người của tôi có thể ngủ trong chuồng ngựa, còn về phần tôi, ừm, tôi không cần một phòng lớn, như bà thấy đó." Hắn cười giả lả. "Chỉ cần có lửa ấm và cỏ khô không có rận là tôi đã hạnh phúc lắm rồi."

Masha Heddle không thay đổi. "Thưa lãnh chúa, chúng tôi không còn chỗ, giờ đang diễn ra cuộc đấu thương ngựa, chúng tôi không thể nào, ồ..."

Tyrion Lannister lôi một đồng xu từ trong túi, tung lên rồi bắt lấy, rồi lại tung lên. Kể cả từ bên kia phòng nơi Catelyn đang ngồi, ánh sáng lóe lên của đồng tiền vàng cũng chẳng lẫn đi đâu được.

Một kỵ binh mặc áo choàng xanh nhạt nhoài tới trước chân hắn. "Ngài có thể ở phòng tôi, thưa lãnh chúa."

"Thật là một người khôn ngoan," Lannister nói khi ném đồng tiền qua phòng. Tên kỵ sĩ tóm lấy nó. "Và một đồng nữa cho người đánh giày." Gã người lùn quay lại với bà Masha Heddle. "Tôi tin bà có thể chuẩn bị thức ăn cho chúng tôi chứ?"

"Bất cứ thứ gì ngài thích, thưa lãnh chúa, bất cứ thứ gì," bà chủ hứa. Và cầu cho hắn nghẹn chết, Catelyn nghĩ, nhưng bà lại thấy hình ảnh Bran nghẹn ứa máu và chết chìm trong đó.

Lannister liếc nhìn dãy bàn gần nhất. "Người của tôi sẽ ăn bất cứ thứ gì bà phục vụ. Gấp đôi đi, vì chúng tôi vừa đi một chặng đường dài vất vả. Tôi sẽ ăn thịt gà, bồ câu, vịt quay, thế nào

cũng được. Và mang bình rượu ngon nhất tới nhé. Yoren, ông ăn cùng tôi không?"

"Có, thưa lãnh chúa, tôi sẽ ăn cùng ngài," người anh em áo đen trả lời.

Người lùn không thèm liếc nhìn về cuối phòng, và Catelyn đang thầm cám ơn vì mình đã ngồi trong những hàng ghế đông đúc thì đột nhiên Marillion nhảy lên. "Ôi Lãnh chúa Lannister!" cậu ta gọi. "Tôi rất mừng được mua vui trong lúc ngài ăn uống. Hãy để tôi hát cho ngài nghe về chiến công vĩ đại của cha ngài tại Vương Đô!"

"Đừng làm ta ăn mất ngon," người lùn khô khốc nói. Đôi mắt hai màu của hắn nhìn chàng ca sĩ một lát, rồi bắt đầu nhìn đi chỗ khác... và thấy Catelyn. Hắn bối rối nhìn bà một lúc. Bà quay mặt đi, nhưng đã quá muộn. Gã lùn mỉm cười. "Phu nhân Stark, thật là một vinh hạnh bất ngờ," hắn nói. "tôi rất tiếc vì không gặp được bà tại Winterfell."

Marillion há hốc mồm bối rối nhìn Catelyn khi bà chậm rãi đứng lên. Bà nghe tiếng chửi thề của Ser Rodrik. Giá mà hắn cứ lân la ở Tường Thành thì tốt, bà nghĩ, giá mà...

"Phu nhân... Stark?" Masha Heddle ngọng nghịu nói.

"Tôi vẫn là Catelyn Tully của lần cuối cùng nghỉ tại đây," bà nói với bà chủ. Bà có thể nghe thấy những tiếng xì xào, cảm nhận những đôi mắt đang xoáy vào bà. Catelyn liếc nhìn quanh phòng, nhìn gương mặt những hiệp sĩ và hít một hơi thật sâu để điều hòa nhịp tim. Sao bà lại dám mạo hiểm thế này? Giờ không còn thời gian để suy nghĩ, chỉ có một thời khắc và chính giọng nói bà vang bên tai. "Ông, ngồi trong góc đó," bà nói với một người đàn ông luống tuổi hơn tới giờ bà mới để ý. "Có phải tôi thấy hình con dơi đen của nhà Harrenhall thêu trên áo khoác của ngài không?"

Người đàn ông đó đứng dậy. "Đúng, thưa phu nhân."

"Và phu nhân Whent là người bạn thực sự của cha ta, Lãnh chúa Hoster Tully thành Riverrun?"

"Đúng vậy," người đàn ông quả quyết.

Ser Rodrik im lặng đứng dậy và rút kiếm khỏi vỏ. Gã lùn chớp mắt nhìn họ, mặt không biểu cảm, trừ sự bối rối trong đôi mắt hai màu.

"Xích thố luôn được chào đón tại Riverrun bà nói với bộ ba ngồi bên bếp lửa. "Cha ta tin tưởng Janos Bracken như một trong những quân đồng minh hảo hữu và trung thành nhất."

Ba người kỵ binh bối rối nhìn nhau. "Lãnh chúa của chúng tôi vô cùng vinh dự," một trong ba người ngần ngừ nói.

"Tôi ghen tị vì cha bà có những người bạn tốt," Lannister châm biếm, "nhưng tôi không hiểu mục đích của bà, phu nhân Stark."

Bà lờ hắn đi, quay sang nhóm lớn mặc đồ xanh và xám. Họ là cốt lõi vấn đề, với hơn hai mươi người. "Ta biết gia huy của các ngươi: ngọn tháp đôi của nhà Frey. Lãnh chúa của các ngài sao rồi?"

Người đội trưởng đứng lên. "Lãnh chúa Walder vẫn khỏe, thưa phu nhân. Ông ấy định cưới vợ mới nhân sinh nhật thứ chín mươi, và vô cùng vinh dự nếu phụ thân bà tới dự."

Tyrion Lannister cười khẩy. Tới lúc này Catelyn biết hắn là của bà. "Người này làm khách trong nhà tôi và âm mưu giết chết con tôi, một đứa trẻ mới lên bảy," bà tuyên bố với cả căn phòng. Ser Rodrik đến bên cạnh bà, với thanh kiếm cầm chắc trên tay. "Nhân danh vua Robert

và các vị lãnh chúa tốt bụng các ngài đang phục vụ, tôi kêu gọi các ngài tiêu diệt hắn và giúp tôi đưa hắn trở về Winterfell chờ đợi sự xét xử của đức vua."

Bà không biết điều gì đáng hài lòng hơn: âm thanh cả tá thanh gươm đồng loạt rút ra hay vẻ mặt của Tyrion Lannister.

Sansa tới cuộc đấu thương ngựa của quân sư cùng Septa Mordane và Jeyne Poole trong một cái kiệu có trướng bằng lụa vàng loại tốt có thể nhìn xuyên qua được. Chúng nhuộm vàng cả thế giới. Bên ngoài tường thành, cả trăm chiếc lều lớn dựng lên bên sông, và hàng ngàn người tới xem những trận đấu. Sự tráng lệ làm Sansa nghẹt thở; bộ áo giáp sáng loáng, những con ngựa chiến lớn đeo món đồ trang sức bằng vàng và bạc, tiếng đám đông la hét, những lá cờ xí tung bay trong giỏ... và đặc biệt là các hiệp sĩ, các chàng hiệp sĩ chân chính nhất.

"Nó tuyệt hơn trong những bài ca," cô thì thầm khi họ tìm thấy nơi cha cô hứa giữ chỗ cho cô, giữa những lãnh chúa và phu nhân cao quý. Sansa ăn diện thật đẹp, chiếc váy dạ hội màu xanh lam làm nổi bật mái tóc màu nâu vàng của cô, cô biết mọi người đang nhìn cô và mỉm cười.

Họ quan sát những người hùng trong cả trăm khúc ca tiến lên, kẻ sau hào nhoáng hơn kẻ trước. Bảy hiệp sĩ trong đội Ngự Lâm Quân đều tham gia, trên người họ khoác áo giáp vảy cá màu sữa, áo choàng trắng như tuyết, trừ Jaime Lannister. Ser Jaime cũng mặc áo choàng trắng, nhưng bên trong, ngài mặc áo giáp vàng sáng bóng từ đầu tới chân, với mũ trụ hình đầu sư tử và thanh kiếm vàng. Ser Gregor Clegane, Ngọn Núi Trên Yên Ngựa[19], đang quát tháo ầm ĩ như tiếng núi lở. Sansa còn nhớ Lãnh chúa Yobn Royce, người đã từng làm khách tại Winterfell hai năm trước.

"Áo giáp của ông ấy bằng đồng, có niên đại hàng ngàn năm tuổi, trên đó khắc những chữ rune[20] mang phép thuật bảo vệ ông ấy khỏi mọi tổn hại," cô thì thầm với Jeyne.

Septa Mordane chỉ về phía Lãnh chúa Jason Malliser, trong bộ đồ màu chàm điểm bạc, với đôi cánh đại bàng trên mũ trụ. Ông đã hạ gục ba tướng quân đồng minh của Rhaegar trong trận Trident. Những cô gái cười khúc khích khi thấy vị thầy tu dũng sĩ Thoros thành Myr, với áo choàng đỏ bay phấp phới và cái đầu nhẵn thín, cho tới khi sơ bảo họ rằng ông ta từng đánh sụp những bức tường thành Pyke chỉ bằng thanh hỏa kiếm trong tay.

Có nhiều kỵ sĩ mà Sansa không biết; những hiệp sĩ ngoài biên cương tới từ Fingers, Highgarden và những ngọn núi xứ Dorne, những kỵ sĩ vô danh và những cận vệ mới, những người con trai ít tuổi hơn cô của các lãnh chúa cao quý, và người thừa kế những gia tộc kém thế hơn. Họ chỉ là những người trẻ tuổi, chưa lập nên chiến công gì, nhưng Sansa và Jeyne đồng tình rằng rồi có một ngày bảy phụ quốc sẽ hát vang tên của họ. Ser Balon Swann. Lãnh chúa Bryce Caron thành March. Người kế tục Bronze Yohn, Ser Andar Royce, và em trai Ser Robar, trên tấm hộ tâm bằng thép sáng bạc cũng được chạm khắc những con chữ rune đã bảo vệ cha họ. Cặp song sinh Ser Horas và Ser Hobber, trên giáp có gia huy chùm nho của nhà Redwyne với màu đỏ tía trên nền xanh da trời. Patrek Mallister, con trai Lãnh chúa Jason. Bộ sáu nhà Frey vùng Crossing: Ser jared, Ser Hosteen, Ser Danwell, Ser Emmon, Ser Theo, Ser Perwyn, những người con và cháu trai Lãnh chúa già Walder Frey và người con hoang Martyn Rivers của ông.

Jeyne Poole thú nhận mình sợ vẻ bề ngoài của Jalabhar Xho, hoàng tử bị lưu đày đến từ đảo Summer, mặc áo choàng không tay màu xanh lam và áo lông vũ đỏ thẫm ngoài làn da đen kít như màn đêm, nhưng khi cô nhìn thấy Lãnh chúa trẻ tuổi Beric Dondarrion với mái tóc màu vàng ánh đỏ và chiếc khiên đen trang trí hình tia chớp, cô tuyên bố rằng mình nguyện được lấy chàng ngay lập tức.

Chó Săn cũng tham gia cùng em trai của nhà vua, Lãnh chúa Renly đẹp trai thành Storm's

End. Chú Jory, anh Alyn và anh Harwin tham gia trong đoàn Winterfell và phương bắc. “Trông Jory cứ như thằng ăn xin khi đứng trong đó ấy.” Septa Mordane khụt khịt nhận xét khi chú xuất hiện. Áo giáp của chú Jory mang màu xám xanh không có họa tiết hay gia huy với chiếc áo choàng bên ngoài tả tơi như giẻ rách. Nhưng chú đã làm tốt phần thi của mình khi đánh Horas Redwyne ngã ngựa ngay trong lượt đấu đầu tiên và một người nhà Frey trong lần thứ hai. Trong lượt đấu thứ ba, chú giao đấu ba đợt với một kỵ sĩ tên Lothor Brune mặc bộ giáp đơn điệu y như chú vậy. Không ai trong hai người ngã ngựa, nhưng cây thương của Brune vững vàng hơn và cú đâm chính xác hơn, và nhà vua đã tuyên bố hắn giành chiến thắng. Alyn và Harwin không đi xa tới vậy; Harwin ngã ngựa ngay từ lượt đầu tiên dưới tay Ser Meryn thuộc Ngự Lâm Quân, trong khi Alyn thua Ser Balon Swann.

Cuộc đấu kéo dài cả ngày trời tới tận hoàng hôn, vó ngựa quần thảo tới khi cánh đồng chỉ còn là một mảnh đất hoang nát bươm. Hơn mười lần Jeyne và Sansa đồng thanh hét khi những kỵ sĩ đâm vào nhau, những ngọn thương vỡ vụn, trong khi đám đông cổ vũ cho người họ yêu thích. Jeyne che mắt mỗi khi ai đó ngã xuống như thể một bé gái đang sợ hãi vậy, nhưng Sansa cứng rắn hơn. Một tiểu thư cao quý biết phải cư xử thế nào trong những trận đấu thương ngựa. Kể cả Septa Mordane cũng nhận thấy sự điềm tĩnh của cô và gật đầu tán thưởng.

Sát Vương cưỡi ngựa thật tài tình. Ngài đánh ngã Ser Andar Royce và Lãnh chúa thành March Bryce Caron dễ như thể cưỡi ngựa đi vòng tròn, và sau đó đánh một trận khó nhằn với ông Barristan Selmy tóc bạc, người đã chiến thắng trong hai vòng đấu trước hai người hậu bối trẻ hơn ông ngót bốn mươi tuổi.

Sandor Clegane và người anh to lớn, Ser Gregor Ngọn núi, dường như cũng bất khả chiến bại, đánh bại hết đối thủ đến đối thủ khác một cách tàn bạo. Thời khắc kinh hoàng nhất ngày hôm nay là trong lượt đấu thứ hai của Ser Gregor, khi ngọn thương của y giơ lên đâm trúng bọng che cổ, với lực mạnh đâm xuyên qua cổ họng, khiến người hiệp sĩ trẻ chết ngay tức thì. Người thanh niên đó ngã xuống cách chỗ Sansa ngồi chưa đầy hai mét. Mũi thương của Ser Gregor đã đâm xuyên cổ anh ta, máu cứ từ từ ứa ra, mỗi lúc một yếu đi. Chiếc áo giáp của anh mới toanh; trên đó trang trí một ngọn lửa cháy sáng chạy dọc cánh tay; như thể thép bắt lửa vậy. Sau đó khi mặt trời khuất sau những đám mây, ánh lửa biến mất. Áo choàng của hắn mang màu xanh lam, màu xanh của bầu trời trong những ngày mùa hè thoáng đãng, trên đó nổi bật hình vầng trăng khuyết, nhưng máu hắn đã thấm đẫm trên đó, khiến màu vải tối lại và mặt trăng từ từ chuyển sang màu đỏ.

Jeyne Poole khóc lóc thảm thiết tới mức Septa Mordane phải dẫn cô đi chỗ khác để cô lấy lại bình tĩnh, nhưng Sansa vẫn ngồi im, tay đặt trên lòng, quan sát với sự hứng thú lạ lùng.

Cô chưa từng nhìn thấy người chết. Cô đáng ra cũng phải sợ đến phát khóc, nhưng không một giọt nước mắt nào chảy xuống. Có lẽ cô đã dùng tất cả nước mắt cho Quý Cô và Bran rồi. Nếu như chuyện xảy ra với chú Jory, Ser Rodrik hay cha thì sẽ cô sẽ phản ứng khác, cô tự nhủ. Người hiệp sĩ trẻ mặc áo choàng xanh kia chẳng là gì với cô, chỉ là một người lạ mặt tới từ thung lũng Arryn, người mà ngay cả tên cô đã quên ngay khi nghe thấy. Và giờ thế giới cũng quên lãng cái tên của anh ta, chẳng có một bài hát nào ngợi ca anh. Thật buồn làm sao.

Sau khi họ lôi cái xác đi, một cậu bé cầm một cái thuổng chạy tới cánh đồng, đổ đất lên nơi gã hiệp sĩ trẻ ngã xuống để vùi lấp máu đi. Sau đó lượt đấu tiếp tục.

Ser Balon Swann cũng bại trận trước Gregor, còn lãnh chúa ước Renly thua Chó Săn. Renly đã ngã ngựa rất mạnh đến nỗi ngài ta bay ngược khỏi ngựa, chân chấp chới trong không khí. Đầu ngài đập mạnh xuống đất với một tiếng rắc khiến đám đông hoảng hốt, nhưng may sao chỉ là một nhánh gạc hươu trên mũ trụ bị đè gãy thôi.

Khi Lãnh chúa Renly đứng dậy, đám đông hò reo ầm trời, vì cậu em đẹp trai của nhà vua được nhiều người yêu mến. Ngài giao cái gạc gẫy cho người chiến thắng kèm một cái cúi đầu

lịch lãm. Chó Săn khịt mũi và ném cái gạc gãy cho đám đông, khiến những người dân thường nhăm nhe vồ lấy chút vàng đó, sau đó Lãnh chúa Renly phải tới chỗ họ dàn xếp sự việc. Tới lúc đó, Septa Mordarte cũng trở lại một mình. Bà giải thích rằng Jeyne thấy mệt mỏi; bà đã giúp cô nàng trở về lâu đài. Sansa gần như đã quên mất Jeyne.

Lát sau, một hiệp sĩ vùng biên cương mặc áo choàng kẻ ca rô bị đám đông la ó vì giết chết ngựa chiến của Beric Dondarrion và bị tước quyền thi đấu. Lãnh chúa Beric chuyển yên sang một con ngựa mới, nhưng sau đó đã bị Thoros thành Myr đánh bay khỏi ngựa. Ser Aron Santagar và Lothor Brune thắng ba vòng liên tiếp; Ser Aron sau đó thất trận trước Lãnh chúa Jason Mal, và Brune thua con trai thứ của Yohn Royce, Robar.

- Cuối cùng, cuộc đấu đi tới lượt thứ tư; Chó Săn và người anh trai to lớn Gregor, Jaime Lannister Sát Vương và Ser Loras Tyrel, chàng hiệp sĩ trẻ được gọi bằng cái tên Hiệp sĩ Flowers.

Ser Loras là con trai út của Mace Tyrel, Lãnh chúa thành Highgarden và Thủ Lĩnh Phương Nam. Ở tuổi mười sáu, chàng là kỵ sĩ trẻ nhất, nhưng đã đánh ngã ba hiệp sĩ trong Ngự Lâm Quân ngay trong ba lượt đấu đầu tiên của buổi sáng. Sansa chưa bao giờ thấy ai đẹp tới vậy. Tấm hộ tâm của chàng được rèn khá cầu kỳ và trạm trổ cả ngàn loài hoa khác nhau, còn trên con bạch mã trắng như tuyết là tấm thảm kết từ hoa hồng đỏ và trắng. Sau mỗi chiến thắng, Ser Loras sẽ tháo mũ trụ và chầm chậm tiến tới hàng rào, và sau cùng rút một bông hoa hồng trắng ném cho một thiếu nữ xinh đẹp trong đám đông.

Trận chiến cuối cùng trong ngày của chàng là với Royce. Những nét chữ rune cổ của Ser Robar đã chứng minh công năng bảo vệ nho nhỏ khi Ser Loras chẻ dọc khiên của cậu ta và đẩy cậu ta ngã ngựa xuống đất với một âm thanh chói tai. Robar nằm đó rên rỉ khi kẻ chiến thắng đi vòng quanh cậu ta. Cuối cùng, họ cho gọi một chiếc cáng mang cậu ta về lều, trong tình trạng mê man bất tỉnh. Sansa chưa bao giờ thấy điều này.

Mắt cô dán chặt vào Ser Loras. Khi con bạch mã dừng lại trước cô, cô nghĩ trái tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Với những thiếu nữ khác, chàng trao bông hồng trắng, nhưng với cô chàng rút ra bông hồng đỏ. "Thưa tiểu thư yêu quý" chàng nói, "không một chiến thắng nào tuyệt đẹp bằng một nửa của tiểu thư" Sansa bẽn lẽn nhận bông hoa, ngu ngơ vì cử chỉ lịch lãm của chàng. Mái tóc chàng là những lọn tóc rối màu nâu, đôi mắt chàng như vàng đang tan chảy vậy. Cô hít lấy hương hoa hồng ngọt ngào và cầm chặt lấy nó một lúc lâu sau khi Ser Loras đi khỏi.

Cuối cùng khi Sansa nhìn lên, một người đang đứng nhìn cô. Ông ta lùn xủn, với chòm râu dê và tóc điểm bạc, gần bằng tuổi cha cô. "Chắc hẳn cháu là một trong hai cô con gái của em ấy," ông ta nói với cô. Ông có đôi mắt màu xanh xám buồn bã dù nụ cười đang nở trên môi. "Cháu có vẻ ngoài giống người nhà Tully."

"Cháu là Sansa Stark" cô nói, đột nhiên thấy không khỏe. Người này mặc chiếc áo choàng dày cổ lông, trên cổ đeo huy hiệu hình con chim nhại bạc, mang phong thái thảnh thơi của một lãnh chúa cao quý, nhưng cô không biết ông. "Cháu nào được vinh hạnh đó, thưa lãnh chúa."

Septa Mordane nhanh chóng giúp cô. "Con ngoan, đây là Lãnh chúa Petyr Baelish, thuộc tiểu hội đồng của nhà vua."

"Mẹ cháu từng là một mỹ nhân," ông ta bình thản nói, hơi thở có mùi bạc hà.

"Cháu có mái tóc của mẹ." Những ngón tay ông chạm nhẹ lên má khi vuốt ve một lọn tóc nâu vàng, rồi ông ta đột nhiên quay người bỏ đi.

Lúc đó, trăng đã lên và đám đông đã mệt mỏi, vì thế nhà vua quyết định ba trận cuối cùng sẽ diễn ra vào sáng mai, trước cuộc hỗn chiến. Trong khi dân thường bắt đầu dợm bước về nhà, tán dóc về những cuộc đấu trong ngày và những trận sáng mai, triều đình dời tới bên sông bắt đầu bữa tiệc. Sáu con bò rừng lớn đã được nướng hàng giờ liền, chầm chậm xoay trên những que gỗ trong khi những cậu nhóc chạy việc nhà bếp quết bơ và thảo mộc cho tới khi lớp da nứt ra. Bàn ghế được sắp xếp bên ngoài lều lớn, chất đống cỏ ngọt, dầu và bánh mì mới nướng.

Sansa và Septa Mordane được dành cho vị trí danh dự, ở bên trái đài cao nơi nhà vua ngồi cạnh hoàng hậu. Khi hoàng tử Joffrey ngồi xuống bên phải cô, cô thấy cổ họng cứng lại. Chàng không nói với cô một lời sau sự kiện kinh khủng kia, và cô cũng không dám trò chuyện cùng chàng. Lúc đầu cô nghĩ mình ghét chàng vì điều họ đã làm với Quý Cô, nhưng sau khi Sansa lau khô nước mắt, cô tự nhủ mình rằng đó không hoàn toàn là do Joffrey. Hoàng hậu đã làm việc đó; bà ta mới là người cô cần ghét, bà ta và Arya. Nếu không có Arya thì chẳng có chuyện gì tồi tệ xảy ra.

Tối nay cô không thế ghét nổi Joffrey. Chàng quá đẹp trai. Chàng mặc chiếc áo chẽn màu xanh lục đậm đính hai hàng đầu sư tử vàng, trên trán là chiếc vương miện nhỏ bằng vàng và ngọc bích. Tóc chàng sáng như ánh kim vậy. Sansa nhìn chàng mà run rẩy, sự rằng chàng sẽ lờ cô đi, hoặc tệ hơn, lại ghét cô và khiến cô khóc chạy khỏi bàn tiệc.

Thay vào đó, Joffrey cười và hôn lên tay cô, trông chàng đẹp trai và ga lăng như chàng hoàng tử trong những khúc ca vậy, sau đó chàng nói, “Ser Loras thật có mắt nhìn người, tiểu thư xinh đẹp ạ.”

“Ngài ấy chỉ là quá tử tế mà thôi,” cô do dự, cố tỏ ra bình tĩnh và khiêm tốn, dù trái tim đang hát vang. “Ser Loras là một hiệp sĩ đích thực. Chàng nghĩ ngài ấy sẽ chiến thắng trong ngày mai không, hoàng tử?”

“Không,” Joffrey nói. “Con chó của ta, hoặc có thể là cậu Jaime sẽ chiến thắng. Và vài năm nữa thôi, khi ta đủ tuổi tham dự, ta sẽ đánh bại tất cả.” Chàng giơ tay gọi một người hầu đang cầm một bình rượu mùa hè, và rót đầy cốc cho cô. Cô lo lắng nhìn Septa Mordane cho tới khi Joffrey nhoài người sang, đổ rượu vào cốc sơ, lúc đó cô mới gật đầu và duyên dáng cám ơn chàng mà không nói thêm một lời nào.

Những người hầu làm nhiệm vụ tiếp rượu trong cả đêm, nhưng sau đó Sansa không thể nhớ nổi vị rượu nữa. Cô không muốn uống rượu. Cô đã say men của nét huyền ảo trong đêm, chuếnh choáng vì sự hào nhoáng, bị cuốn đi trong những cảnh đẹp mà cô đã mơ ước cả đời và chưa bao giờ hy vọng được biết tới. Những nhạc công ngồi trước lều nhà vua, làm cho cảnh chiều tà tràn ngập tiếng nhạc. Một nghệ sĩ tung hứng điệu nghệ tung những cây gậy đang cháy rừng rực xoay tròn trong không khí. Chàng hề của nhà vua, một kẻ dần mặt tròn như bánh được gọi bằng cái tên Moon Boy[21], khiêu vũ trên đôi cà kheo, mỉa móc mọi người một cách độc ác khiến Sansa nghi ngờ liệu hắn có thực sự đần không. Kể cả Septa Mordane cũng không thể chịu nổi hắn; khi hắn hát về Đại Tư Tế, bà cười tới mức làm đổ cả rượu ra người.

Và Joffrey thật nhã nhặn làm sao. Chàng nói chuyện với Sansa cả đêm, nhấn chìm cô trong những lời khen ngợi, làm cô cười, kể cho cô nghe chuyện phiếm trong triều và giải thích những câu nói đùa của Moon Boy.

Sansa say đậm tới mức quên đi những phép lịch sự thông thường và quên luôn Septa Mordane đang ngồi bên cạnh.

Các món ăn liên tục được bưng tới và dọn đi. Món súp lúa mạch và thịt nai đặc quánh. Món sa lát cỏ ngọt, rau chân vịt và mận, được rắc nhân quả hạch tán nhỏ lên trên. Những con ốc sên quết mật ong và tỏi. Sansa chưa bao giờ ăn ốc sên; Joffrey dạy cô cách lôi ốc ra khỏi vỏ, và tự

tay đút cho cô ăn miếng đầu tiên. Sau đó là món thịt cá hồi bắt từ sông, bọc đất nướng; hoàng tử của cô giúp cô đập vỡ lớp vỏ đất cứng để lộ ra miếng thịt trắng ngần bên trong. Và khi món mặn được mang ra, chàng tự tay phục vụ cô thức ăn từ khẩu phần của hoàng hậu rồi mỉm cười đặt vào đĩa cho cô. Cô có thể thấy tay phải chàng còn đau, nhưng chàng không phàn nàn lấy một tiếng.

Sau những chiếc bánh mỳ ngọt và bánh thịt chim câu, táo nướng thơm phức mùi quế cùng bánh chanh bọc đường được bưng lên, nhưng Sansa không thể ăn nhiều hơn hai chiếc bánh chanh, dù cô thích món này vô cùng. Cô đang phân vân liệu có nên ăn thêm chiếc nữa không thì nghe tiếng nhà vua quát.

Vua Robert nói càng lúc càng lớn. Thi thoảng Sansa nghe thấy tiếng ngài cười, hét lên ra lệnh qua tiếng nhạc và tiếng chén đĩa dao dĩa lanh canh, nhưng vì họ ngồi quá xa nên cô không nghe rõ.

Giờ thì mọi người đều đã nghe thấy. "Không," ông gầm thét làm tất cả mọi người ngừng trò chuyện.

Sansa choáng váng nhìn nhà vua đứng lên, mặt đỏ lựng và khật khưỡng. Ngài cầm một ly rượu và đang say quắc cần cậu. "Đồ đàn bà, cô không có quyền bảo ta phải làm gì." Ngài hét vào mặt hoàng hậu Cersei. "Ở đây ta là vua, cô có hiểu không? Ta trị vì nơi này, và nếu ta nói ngày mai thi đấu là ta sẽ đấu!"

Mọi người dõi theo. Sansa thấy Ser Barristan, em trai nhà vua Renly, cùng người đàn ông thấp bé nói chuyện kì lạ và chạm vào tóc cô, nhưng không ai lên can thiệp. Khuôn mặt hoàng hậu trông như tấm mặt nạ trắng bệch. Bà ta đứng dậy, túm lấy váy, và lao đi trong câm lặng, những người hầu theo sát gót.

Jaime Lannister đặt tay lên vai nhà vua, nhưng nhà vua đẩy ngài rất mạnh.

Lannister loạng choạng ngã xuống còn nhà vua thì cười ha hả. "Hiệp sĩ vĩ đại. Ta vẫn có thể hạ nốc ao anh dễ dàng. Hãy nhớ lấy, Sát Vương." Ngài giơ chiếc cốc nạm đá quý lên ngang ngực, làm rượu văng tung tóe lên chiếc áo sa tanh. "Đưa búa cho ta và không ai trong vương quốc này có thể chống đỡ nổi."

Jaime Lannister đứng dậy phủi bụi. "Tuân lệnh, thưa bệ hạ." Ngài cứng nhắc đáp lời.

Lãnh chúa Renly mỉm cười tiến tới. "Anh làm đổ rượu rồi kìa, Robert. Để tôi mang cho anh một cốc mới."

Sansa giật mình khi Joffrey đặt tay lên tay cô. "Muộn rồi," hoàng tử nói. Nét mặt chàng khá lạ lùng, như thể chàng không nhìn thấy cô. "Nàng có cần người hộ tống về lâu đài không?"

"Không," Sansa bắt đầu nói. Cô nhìn Septa Mordane, và giật mình khi thấy bà đang gục đầu trên bàn, ngáy khò khò. "Ý em là... có, cám ơn chàng, chàng thật tốt bụng. Em mệt rồi, và đường lại tối. Em rất mừng nếu có ai bảo vệ."

Joffrey gọi, "Chó Săn!"

Sandor Clegane bất chợt hiện ra từ màn đêm. Hắn đã thay áo giáp bằng áo len đỏ thêu hình đầu chó bằng da phía trước. Ánh đuốc làm khuôn mặt bỏng của hắn sáng lên màu đỏ nhàn nhạt. "Vâng, thưa hoàng tử?" hắn nói.

"Đưa vị hôn thê của ta trở lại lâu đài, và đừng để nàng bị tổn hại gì," hoàng tử cộc cằn ra lệnh. Và không một lời từ biệt, Joffrey rảo bước đi để cô lại đó.

Sansa có thể cảm nhận Chó Săn đang quan sát mình. "Cô nghĩ Joff sẽ tự mình đưa cô về ư?"

Hắn cười. Điệu cười giống tiếng gầm gừ của những con chó bị roi vào bẫy. "Đừng có tưởng bở." Hắn kéo cô đứng dậy. "Nào, cô không phải người duy nhất cần ngủ đâu. Tôi đã uống quá nhiều, và có lẽ mai tôi sẽ cần giết anh trai mình nữa." Hắn lại cười.

Đột nhiên Sansa thấy sợ hãi, cô kéo vai Septa Mordane mong đánh thức bà dậy, nhưng bà chỉ ngáy lớn hơn. Vua Robert đang loạng choạng trong khi một nửa băng ghế đã trống không. Bữa tiệc đã tàn, và giấc mộng đẹp đã chấm dứt.

Chó Săn rút một cây đuốc soi đường. Sansa đi sát sau. Mặt đất lổn nhổn đá và mấp mô, ánh lửa lập lòe làm cho cô có cảm giác mặt đất đang uốn mình di chuyển. Cô cụp mắt, quan sát từng nơi đặt chân. Họ đi giữa những lều bạt, mỗi chiếc lều đều treo cờ xí và giáp bên ngoài, sự im lặng càng lúc càng nặng nề. Sansa không dám nhìn hắn, hắn làm cô sợ, nhưng cô được dạy phải có tác phong lịch sự. Một quý cô đích thực sẽ không để ý gì tới gương mặt hắn, cô tự nhủ. "Hôm nay ngài đấu ngựa thật dũng cảm, Ser Sandor " cô cố gắng bắt chuyện.

Sandor Clegane nhìn cô chằm chằm. "Đừng dùng những lời khen ngợi rỗng tuếch đó với tôi, cô gái... và tôi không phải Ser. Tôi không phải hiệp sĩ. Tôi nhổ vào họ và lời thề của họ. Anh trai tôi là hiệp sĩ. Cô đã thấy anh ấy đấu chưa?"

"Có," Sansa thì thầm, run rẩy. "Ngài ấy..."

"Dũng cảm?" chó săn nói nốt.

Hắn đang chế giễu cô. "Không ai có thể chống lại ngài ấy," cuối cùng cô cũng nói được, và tự hào về mình. Cô không nói dối.

Sandor Clegane đột nhiên dừng lại giữa cánh đồng trống tối tăm. Cô không còn lựa chọn nào khác và đứng lại bên cạnh. "Các sơ đã dạy bảo cô rất tốt. Cô giống một con chim tại đảo Summer, một con chim biết nói nhỏ bé xinh đẹp, nhại đi nhại lại những lời nói nhỏ bé xinh đẹp mà họ dạy."

"Những lời nói ấy thật tàn nhẫn," Sansa có thể thấy mình đang run lên vì kích động. "Ngài làm tôi sợ. Giờ tôi muốn đi tiếp."

"Không ai có thể chống lại ngài ấy" Chó Săn kèn kẹt nói. "Đúng. Không ai có thể chống lại Gregor. Cậu nhóc ngày hôm nay, trong lượt đấu thứ hai, ồ, mới tuyệt vời làm sao. Cô đã chứng kiến, đúng không? Một thằng bé ngốc nghếch, hắn đáng ra không nên tham dự cuộc thi này. Không tiền, không người hầu, không có ai giúp hắn mặc áo giáp đó. Cái bọng che không được thắt đúng cách. Cô nghĩ Gregor không để ý sao? Cô nghĩ ngọn thương của Gregor vô tình giương lên sao? Con chim biết nói nhỏ bé xinh đẹp ơi, nếu cô tin vào điều đó, cô thực sự chỉ giống một con chim đầu rỗng tuếch. Ngọn thương của Gregor đâm tới chỗ nào hắn muốn. Nhìn tôi đi. Nhìn tôi đi!" Sandor Clegane đặt bàn tay to lớn dưới cằm cô và bắt cô ngửng mặt lên. Hắn ngồi xổm trước mặt cô, và dõi cây đuốc lại gần. "Cô thật đáng yêu. Hãy nhìn kỹ vào. Cô biết điều mình muốn biết. Ta quan sát cô quay mặt đi trong suốt đoạn đường trên vương lộ. Ta nhổ vào. Cô nhìn kỹ đi."

Những ngón tay hắn giữ chặt quai hàm cô như gọng sắt. Mắt hắn nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt ngà ngà say, khuôn mặt sưng sỉa vì tức giận. Cô phải nhìn.

Mặt hắn khá dữ tợn, xương gò má góc cạnh và đôi mắt xám bên dưới hàng lông mày rậm. Mũi hắn to khoằm, mái tóc mỏng và đen nhánh. Hắn để dài và gạt sang một bên vì tóc không mọc ở nửa kia khuôn mặt.

Phần mặt bên trái đã bị hủy hoại. Tai hắn bị thiêu cháy; chẳng còn gì ngoài một cái lỗ. Mắt hắn vẫn nhìn tốt, nhưng xung quanh chẳng chịt những vết sẹo lớn, lớp da đen thô ráp như da thú với những sẹo rỗ và những vết nứt sâu đỏ, cứ chảy nước khi hắn cử động. Bên dưới quai hàm, người ta có thể thấy chút xương ở nơi da thịt bị cháy hết.

Sansa bắt đầu khóc. Hắn thả cô ra, sau đó dụi đuốc xuống đất. "Không có lời nào hay ho sao cô gái? Không có một lời khen ngợi nho nhỏ nào sơ dạy cho cô sao?" Khi không nhận được câu trả lời, hắn nói tiếp. "Hầu hết tất cả đều nghĩ vết thương này do một trận chiến. Một cuộc hãm thành, một ngọn tháp cháy rực, một kẻ thù cầm đuốc. Có kẻ ngốc còn hỏi có phải do lửa rồng không." Lần này tiếng cười của hắn dịu đi, nhưng vẫn cay nghiệt như cũ.

"Ta sẽ kể cho cô nghe chuyện gì xảy ra, cô gái " hắn nói, giọng vang lên từ bóng tối, quá gần khiến cô có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc khó chịu trong hơi thở hắn. "Lúc đó ta trẻ hơn cô, sáu, hay bảy tuổi gì đó. Một thợ mộc đã mở một cửa hàng trong làng dưới chân lâu đài cha ta, và để lấy lòng ông, ông lão tặng quà cho bọn ta. Ông già đó làm ra những thứ đồ chơi tuyệt đẹp. Ta không nhớ mình nhận được cái gì, nhưng ta muốn món quà của Gregor. Một hiệp sĩ gỗ được sơn rất mượt với các khớp nối được gá riêng và có dây cố định, vì thế nó có thể đánh nhau được. Gregor lớn hơn ta năm tuổi, món đồ chơi đó chẳng là gì với hắn, lúc đó hắn đã là một cận vệ hiệp sĩ, cao gần hai mét và lực lưỡng như một con bò đực. Thế là ta lấy trộm thằng hiệp sĩ, nhưng ta có thể nói với cô rằng, ta chẳng thấy vui tẹo nào. Lúc nào ta cũng nơm nớp lo sợ, và quả đúng, hắn đã biết ta lấy. Có một lò than trong phòng. Gregor không nói một lời, chỉ lôi ta đi và ấn mặt ta xuống những hòn than đỏ rực rồi giữ chặt, mặc cho ta kêu khóc. Cô đã thấy hắn khỏe thế nào rồi đấy. Vào lúc đó, phải ba người đàn ông trưởng thành mới lôi hắn ra khỏi ta được.

Những thầy tu luôn rao giảng về bảy địa ngục. Nhưng họ biết gì chứ? Chỉ có người bị bỏng mới biết địa ngục thực sự là gì.

"Cha ta nói với mọi người rằng giường ta bị bắt lửa, và một vị học sĩ nhà đã cho ta ít thuốc mỡ."

Thuốc mỡ! Gregor cũng đưa thuốc mỡ cho hắn. Bốn năm sau, họ xức cho hắn bằng bảy thứ dầu thơm khi hắn đọc thời thề hiệp sĩ rồi Rhaeagar Targaryen vỗ vai hắn và nói, "Đứng lên đi, Ser Gregor."

Giọng nói khàn khàn dần lạc đi. Hắn ngồi im lặng trước mặt cô, hình dáng đen đúa khổng lồ ẩn khuất trong màn đêm, khiến cô không nhìn thấy. Sansa có thể nghe thấy hơi thở hổn hển của hắn. Cô nhận ra mình buồn thay cho hắn. Không hiểu vì sao, nỗi sợ đã bay biến.

Sự im lặng cứ kéo dài mãi, khiến cô lại bắt đầu sợ, nhưng giờ cô sợ cho hắn, chứ không phải cho cô. Cô chạm vào đôi vai rộng lớn của hắn. "Ông ta không phải một hiệp sĩ chân chính," cô thì thầm.

Chó Săn ngẩng đầu rống lên. Sansa loạng choạng lùi lại, nhưng hắn nắm lấy tay cô. "Không," hắn gầm lên với cô, "không, con chim bé nhỏ ạ, hắn không phải một hiệp sĩ chân chính."

Suốt quãng đường còn lại vào thành, Sandor Clegane không nói một lời. Hắn dắt cô tới cỗ xe ngựa, nói với tay đánh xe đưa họ về Tháp Đỏ, và theo cô lên xe. Họ im lặng đi qua cổng thành và vào những con phố sáng đèn. Hắn mở cửa xe dẫn cô vào lâu đài, khuôn mặt bỏng co giật và đôi mắt đầy suy tư, hắn chỉ cách cô một bước khi họ lên tháp. Hắn đưa cô an toàn trở về hành lang bên ngoài phòng ngủ.

"Cám ơn ngài," Sansa ngoan ngoãn nói.

Chó Săn kéo tay cô và tiến tới gần. "Những điều tôi kể cho cô nghe tối nay," hắn nói, giọng

dữ dội hơn bình thường. “Nếu cô dám nói với Joffrey... em gái cô... cha cô... bất kỳ một ai...”

“Tôi sẽ không nói,” Sansa thì thầm. “Tôi hứa.”

Dường như chưa đủ. “Nếu cồ dám nói với bất kỳ ai,” hắn nói nốt, “tôi sẽ giết cô.”

Tôi là người cuối cùng đọc kinh cầu nguyện cho cậu ta,” Ser Barristan Selmy nói khi nhìn xuống thi thể đặt đằng sau cỗ xe ngựa. “Cậu ta không có người thân. Tôi nghe nói, cậu ấy chỉ còn một mẹ già ở thung lũng.”

Trong ánh bình minh mờ nhạt, hiệp sĩ trẻ trông như đang ngủ say. Hắn không đẹp trai, nhưng cái chết đã làm mềm những đường nét rắn rỏi, và Hội Chị Em Quản Sinh Tử[22] đã mặc cho hắn bộ đồ nhung đẹp nhất, cổ cao che đi vết thương do ngọn thương gây ra.

Eddard Stark nhìn mặt hắn, tự hỏi liệu có phải vì ông mà cậu thiếu niên này phải ra đi không.

Bị giết bởi tướng đồng minh nhà Lannister trước khi Ned kịp nói với hắn một lời, có phải ngẫu nhiên không? Ông nghĩ mình chẳng bao giờ biết được.

“Hugh làm cận vệ của Jon Arryn suốt bốn năm ròng,” Selmy nói tiếp. “Theo như Jon nhớ thì nhà vua phong tước hiệp sĩ cho hắn trước khi hắn lên đường lên phương bắc.

Đêm qua Ned ngủ không ngon giấc nên cảm thấy toàn thân mệt mỏi. “Không ai trong chúng ta sẵn sàng cả,” ông nói.

“sẵn sàng cho tinh thần hiệp sĩ ư?”

“Cho cái chết.” Ned nhẹ nhàng che thi thể cậu nhóc bằng tấm áo choàng xanh lam với những vằng trăng khuyết dính máu. Khi mẹ cậu hỏi lý do con mình ra đi, ông cay đắng nghĩ, họ sẽ nói với bà rằng cậu chiến đấu để vinh danh quân sư, Eddard Stark. “Điều này thật vô nghĩa. Chiến tranh không phải một trò chơi.” Ned quay sang người phụ nữ mặc đồ xám từ đầu tới chân, khuôn mặt che kín trừ đôi mắt đứng bên xe ngựa. Hội Chị Em Quản Sinh Tử đang chuẩn bị khâm liệm xác chết, và nhìn vào mặt thần chết sẽ đem lại vận xui. “Gửi áo giáp của cậu ta về thung lũng. Mẹ cậu ta sẽ muốn giữ nó.”

“Nó đáng giá một đồng bạc đồ,” Ser Barristan nói. “Cậu ta đặc biệt rèn nó cho cuộc đấu thương lần này. Khá đơn điệu, nhưng chất lượng tốt. Tôi không biết cậu ta đã trả hết tiền cho thợ rèn chưa.”

“Hôm qua cậu ta đã trả rồi, và trả rất hậu hĩnh,” Ned trả lời. Sau đó ông nói với Hội Chị Em Quản Sinh Tử, “Hãy gửi cho người mẹ bộ áo giáp. Tôi sẽ giải quyết với người thợ rèn.” Cô ta cúi đầu.

Sau đó Ser Barristan cùng Ned tản bộ về lều của nhà vua. Khu trại bắt đầu cựa mình sống dậy. Những món súp béo ngậy kêu xèo xèo nổ lục bục trên bếp lửa, không khí đượm mùi tỏi và hạt tiêu. Những tay cận vệ trẻ chạy đôn chạy đáo trong khi chủ nhân thức giấc, ngáp dài, duỗi tay duỗi chân đón ngày mới. Một gã hầu đang ôm con ngỗng quỳ xuống khi thấy họ. “Lãnh chúa,” gã lẩm bẩm chào trong khi con ngỗng kêu quang quác và mổ vào tay gã. Những tấm khiên ngoài cửa lều cho biết người sở hữu nó: con đại bàng bạc của thành Seagard, chim họa mi của Bryce Caron, chùm nho nhà Redwyne, lợn lòi đốm, bò tót, cây cháy, cừu đực trắng, ba đường xoắn ốc, kỳ lân tím, vũ công, rắn hổ mang đen, ngọn tháp đôi, cú có sừng, và cuối cùng là huy hiệu trắng của Ngự Lâm Quần, tỏa sáng như ánh binh minh vậy.

“Nhà vua muốn tham gia vụ hỗn chiến,” Ser Barristan nói khi họ đi qua khiên của Ser

Meryn, ngọn thương của Loras Tyrell đã làm bong một lớp sơn tạo ra vết rạch dài trên gỗ khi đấy ông xuống ngựa.

"Đúng," Ned khẳng định. Jory đã đánh thức ông dậy vào tối qua để báo tin. Một điều kinh ngạc nho nhỏ khiến ông mất ngủ.

Ser Barristan lo lắng. "Họ nói những nữ thần sắc đẹp của ban đêm nhạt dần vào bình minh, và những đứa con của rượu sẽ bị chối bỏ khi bình minh tới."

"Họ nói vậy," Ned đồng ý, "nhưng không đúng với Robert" Những người khác có thể nghĩ những lời đó xuất phát từ thói kiêu ngạo trong cơn say, nhưng Robert Baratheon sẽ nhớ, đang nhớ và không bao giờ bỏ cuộc.

Lều của nhà vua gần bờ sông, và màn sương ban mai bốc lên từ con sông bao lấy nó như những làn khói xám.

Lều bằng lụa vàng, lớn nhất và hoành tráng nhất trong bãi cắm trại. Bên ngoài lối vào, cây búa chiến của Robert đặt cạnh cái khiên sắt cỡ bự in hình con hươu đội vương miện của nhà Baratheon.

Ned đã mong thấy nhà vua đang ngủ vì cơn say túy lúy, nhưng vận may không mỉm cười với ông. Họ thấy Robert đang uống bia bằng cái sừng bóng loáng và gầm thét không vừa lòng với hai người hộ vệ trẻ cố mặc áo giáp vào cho ngài. "Bệ hạ," một người nói mà suýt khóc, "nó quả nhỏ, không thể vừa được ạ." Hắn ta lóng ngóng, và cái nọng che cổ hắn đang cố đeo vào cái cổ dày bự của Robert rơi xuống đất.

"Bảy địa ngục ơi!" Robert chửi thề. "Chẳng nhẽ ta phải tự làm? Nhổ vào hai ngươi. Nhặt nó lên."

"Đừng đứng há mồm nhìn nữa, Lance, nhặt nó lên!" cậu thiếu niên nhảy dựng lên, và nhà vua để ý người cùng bước vào. "Hãy nhìn những thằng nhóc ngu ngốc này xem, Ned. Hoàng hậu muốn ta mang hai kẻ này hầu cận bên mình, nhưng chúng còn hơn cả vô dụng. Không thể mặc giáp đúng nổi nữa chứ. Chúng nói chúng là cận vệ đấy, chẳng khác nào mấy tên chăn lợn."

Ned chỉ cần liếc qua cũng hiểu tình thế khó khăn. "Lũ nhóc không có tội," ông nói với nhà vua. "Giờ ngài quá béo không thể mặc vừa giáp nữa rồi, Robert."

Robert Baratheon tu một hơi dài rồi ném cái sừng rỗng lên giường ngủ và dùng mu bàn tay quệt ngang miệng, hằm hằm nói. "Béo? Béo, đúng không? Đó là cách anh nói với nhà vua đấy hả?" Sau đó ngài cười phá lên, đột ngột như cơn lốc tới. "Ôi, quỷ tha ma bắt anh đi, Ned, sao anh luôn luôn đúng vậy chứ?"

Những cận vệ lo lắng cười tới khi nhà vua quay lại với chúng. "Các ngươi. Đúng, cả hai ngươi. Các ngươi đã nghe Quân sư nói rồi đấy. Nhà vua quá béo không mặc vừa giáp. Đi tìm Ser Aron Santagar về đây. Nói với ông ta là ta cần khung căng giáp ngực. Ngay lập tức! Các ngươi còn chần chừ gì nữa?"

Những cậu nhóc vấp cả vào nhau bổ nhào ra khỏi lều. Robert cố giữ bộ mặt nghiêm nghị cho tới khi chúng đi khỏi. Sau đó ngài ngồi xuống ghế, cười rung bần bật.

Ser Barristan Selmy cười khoái trá. Kể cả Eddard Stark cũng phải mỉm cười. Nhưng, như thường lệ, những suy nghĩ đen tối lại len vào. Ông không thể nào không để ý tới hai cận vệ: đẹp trai, xinh xắn, vóc người cân đối. Một trong đó bằng tuổi Sansa với những lọn tóc vàng dài; đứa kia chắc khoảng mười lăm, tóc màu hung đỏ, có một hàng ria mép và đôi mắt màu xanh ngọc bích giống hoàng hậu.

“Ôi, ta ước gì mình có thể ở đó mà nhìn mặt Santagar,” Robert nói. “Ta hy vọng hắn sẽ khôn ra mà cử chúng tới nơi khác. Chúng ta phải bắt chúng chạy cả ngày mất!”

“Nhưng cậu bé đó,” Ned hỏi. “Là người nhà Lannister?”

Robert gật đầu, quệt nước mắt. “Anh em họ. Con của anh trai Lãnh chúa Tywin. Một trong hai đứa là con của người đã chết rồi. Hoặc có thể là người còn sống, giờ tôi lại phải nghĩ lại xem. Ta không nhớ. Vợ ta tới từ một đại gia đình mà Ned.”

Một gia đình giàu tham vọng, Ned nghĩ, ông không ghét bỏ gì hai tên cận vệ, nhưng ông thấy lo khi xung quanh Robert toàn họ hàng của hoàng hậu, dù thức hay ngủ. Tham vọng của nhà Lannister đối với quyền lực và danh vọng dường như không có giới hạn. “Người ta đồn là ngài và hoàng hậu tối qua đã xảy ra tranh cãi.”

Sự vui vẻ đông cứng lại trên mặt Robert. “Mụ ta dám cấm ta không được tham gia trận hỗn chiến. Giờ mụ giận dỗi bỏ về lâu đài rồi, quỷ tha ma bắt mụ ta đi. Em gái anh sẽ không bao giờ làm ta mất mặt như thế.”

“Ngài không thể hiểu Lyanna bằng thần đâu, Robert “ Ned nói. “Ngài thấy vẻ đẹp của nàng, nhưng không thấy sự cứng rắn ẩn sâu trong đó. Nàng cũng sẽ nói với ngài rằng ngài chẳng có phận sự gì trong trận hỗn chiến cả.”

“Cả anh nữa sao?” nhà vua nhíu mày. “Anh là một người chua chát, Stark. Ở phương bắc quá lâu và giờ tất cả tinh hoa trong người anh đều đã đóng băng rồi. Còn tinh hoa của ta vẫn tiếp tục sinh trưởng.” Ông vỗ ngực để chứng tỏ.

“Ngài là vua,” Ned nhắc ông nhớ.

“Ta ngồi trên cái ghế sắt chết tiệt đó khi ta buộc phải làm. Điều đó nào có nghĩa rằng ta không có tham vọng như những người đàn ông khác? Thi thoảng nhâm nhi vài chén rượu, hay nghe một ả nào đó la hét trên giường, hoặc cảm nhận ngựa dưới chân ta? Bảy địa ngục ơi, Ned, ta muốn đánh một ai đó quá.”

Ser Barristan Selmy lên tiếng. “Tâu bệ hạ,” ông nói, “Theo lẽ thường nhà vua không nên tham gia hỗn chiến. Cuộc thi sẽ mất đi tính chất công bằng. Ai dám đánh ngài chứ?”

Robert có vẻ thực sự nghĩ lại. “Sao, quỷ tha ma bắt bọn họ. Kể cả chúng có dám đi nữa. Thì người cuối cùng còn đứng đó...”

“là ngài,” Ned nói nốt. Ông ngay lập tức nhận thấy Selmy đánh vào đúng trọng tâm. Đối với Robert, nguy hiểm trong trận hỗn chiến chỉ là chút hương vị, nhưng điều này mới chạm tới lòng tự trọng của đức vua. “Ser Barristan nói đúng. Không ai trong Bảy Phụ Quốc dám mạo phạm ngài để làm ngài bị thương.”

Nhà vua đứng dậy, mặt đỏ lựng. “Hai người đang nói với ta rằng những thằng hèn vênh váo đó sẽ để ta thắng ư?”

“Chắc chắn rồi,” Ned nói và Ser Barristan Selmy cúi đầu ngầm đồng tình.

Trong giây lát Robert giận đến mức không nói được câu nào. Ngài đi đi lại lại trong lều, mặt xầm xì và cáu kỉnh. Ngài cầm tấm hộ tâm lên ném vào Barristan Selmy trong cơn cuồng nộ không nói lên lời. Semly né. Sau đó nhà vua lạnh lùng nói. “Cút, cút trước khi ta giết ngươi.”

Ser Barristan nhanh chóng lui ra. Ned cũng định đi theo thì nhà vua gọi lại. “Không phải anh, Ned.”

Ned quay lại. Robert cầm cái sừng lên, rót bia từ cái thùng trong góc, và đưa cho Ned. “Uống đi,” ngài nói cụt lủn.

“Thần không khá...”

“Uống. Thánh chỉ đó.”

Ned cầm cái sừng lên và uống. Bia đen và nặng, quá nặng khiến ông cay xè mắt.

Robert lại ngồi xuống. “Quỷ tha ma bắt anh, Ned Stark. Anh và Jon Arryn, ta yêu quý cả hai người. Nhưng hai người đã làm gì cho ta thế này? Đáng nhẽ ra một trong hai người nên làm vua, hoặc là anh hoặc là Jon.”

“Ngài có uy hơn, thưa bệ hạ.”

“Ta nói anh uống, chứ không bảo anh cãi ta. Anh khiến ta lên làm vua, ít nhất anh nên lịch sự lắng nghe khi ta nói, quỷ tha ma bắt anh đi. Nhìn ta này, Ned. Nhìn xem vương quyền làm gì với ta đây. Chúa ơi, quá béo không mặc vừa giáp, sao lại tới nông nỗi này chứ?”

“Robert...”

“Uống và im lặng, nhà vua đang nói. Ta thề với anh, ta chưa từng sung sức như khi giành ngai báu, và chưa bao giờ chết mòn mỏi như lúc này khi ta đã giành được nó. Và Cersei... ta phải cám ơn Jon vì có mụ ta. Ta không muốn kết hôn sau khi Lyanna bị cướp khỏi tay ta, nhưng Jon nói vương quốc cần có người thừa kế. Cersei Lannister rất xứng đôi, mụ ta sẽ thắt chặt quan hệ giữa ta và Lãnh chúa Tywin trong trường hợp Viserys Targaryen dám giành lại ngai báu của cha hắn.” Nhà vua lắc đầu. “Ta rất yêu quý ông già đó, ta thề, nhưng giờ ta nghĩ ông ấy còn ngu ngốc hơn Moon Boy. Ờ, Cersei có vẻ ngoài rất diễm lệ, thật sự, nhưng lạnh lùng... cứ xem cái cách ả ta giữ gìn trinh tiết mà xem, anh sẽ nghĩ rằng mụ đang canh giữ kho vàng của Casterly Rock giữa hai chân vậy. Đây, đưa bia cho ta nếu anh không muốn uống.” Ngài cầm cái sừng lên, dốc thẳng một hơi, ợ to rồi quệt mép. “Ta rất tiếc cho nó, Ned. Thật đấy. Ý ta là con sói ấy. Con trai ta nói dối, ta phải chịu trách nhiệm. Con trai ta... anh yêu con mình, đúng không?”

“Với tất cả trái tim,” Ned nói.

“Ta sẽ nói cho anh một bí mật, ned. Đã hơn một lần, ta mơ rũ bỏ vương miện. Lên tàu tới Thành Phố Tự Trị cùng ngựa và cây búa, dành toàn bộ thời gian đấu đá và chơi gái, ta sinh ra để làm điều đó. Một vị vua đánh thuê, những ca sĩ sẽ yêu mến ta thế nào đây. Anh có biết điều gì ngăn cản ta làm điều đó không? Đó là viễn cảnh Joffrey ngồi trên ngai báu, với Cersei đứng sau thì thầm vào tai nó. Con trai ta. Sao tôi lại có một đứa con trai như nó chứ, Ned?”

“Nó vẫn còn bé,” Ned ngại ngùng nói. Ông không ưa hoàng tử Joffrey lắm, nhưng ông có thể cảm được nỗi đau trong giọng nói của Robert. “Ngài đã quên ngài bất cần đời ra sao khi bằng tuổi nó rồi ư?”

“Nếu nó bất cần đời thì tôi chẳng lo nghĩ gì, Ned. Anh không hiểu nó bằng tôi đâu.” Ngài thở dài và lắc đầu. “À, có lẽ anh đúng. Jon thường xuyên chịu bó tay với ta, nhưng ta vẫn trở thành một vị vua tốt.” Robert nhìn Ned và cau mặt trước sự im lặng của ông. “Anh nên nói và đồng tình chứ.”

“Bệ hạ...” Ned thận trọng nói.

Robert vỗ lưng Ned. “À, chỉ cần nói ta là vị vua tốt hơn Aerys là xong. Anh không bao giờ nói dối vì tình yêu hay danh dự, Ned Stark ạ. Ta vẫn còn trẻ, và giờ anh ở đây với tôi, mọi chuyện

rồi sẽ khác. Chúng ta sẽ làm cho vương triều này được đời đời ca tụng, cầu thánh thần đầy gia tộc Lannister xuống bảy tầng địa ngục đi cho rồi. Ta ngửi thấy mùi thịt hun khói. Anh nghĩ ai sẽ là nhà vô địch đây? Anh có thấy con trai Mace Tyrell không? Họ gọi cậu ta là Hiệp sĩ Flowers. Giờ đó là người con trai khiến cho bất cứ ông bố nào cũng phải tự hào. Buổi đấu thương ngựa hôm qua, cậu ta đá vào cái mông vàng của Sát Vưcmg, anh phải thấy vẻ mặt của Cersei cơ. Ta cười đau cả ruột. Renly nói cậu ta có một cô em gái, một thiếu nữ mười bốn tuổi, xinh đẹp như ánh bình minh..

Họ ăn bánh mỳ và trứng ngỗng luộc cùng cá rán hành và thịt hun khói, trên một cái bàn gấp cạnh bờ sông. Nỗi u uất của nhà vua đã tan biến cùng sương sớm, sau đó Robert ăn cam và cao hứng nói về buổi sáng ở Eyrie khi họ còn là những đứa nhỏ… đã đưa cho Jon một thùng cam, nhớ không? Chỉ có điều những quả cam đó thối hết cả, vì thế ta đã ném cam qua bàn và trúng ngay mũi Dacks. Anh nhớ tay cận vệ mặt mụn của Redford không? Hắn ném trả lại ta, và sau khi Jon ăn nhiều tới phát xì hơi, những quả cam bay tứ phía trong Đại Sảnh.” Ngài cười khùng khục, kể cả Ned cũng mỉm cười khi nhớ lại một thời quá khứ.

Đây chính là cậu bé đã lớn lên cùng ông, ông nghĩ; đây chính là Robert Baratheon mà ông biết và yêu quý. Nếu ông có thể chứng minh rằng nhà Lannister đứng đằng sau vụ tấn công Bran, chứng minh rằng chính họ ám sát Jon Arryn, người này sẽ nghe ông. Và sau đó Cersei sẽ bị phê truất cùng Sát Vương, và nếu Lãnh chúa Tywin dám nổi loạn, Robert sẽ đập tan lão như từng làm với Rhaegar Targaryen trên dòng Trident. Ông đã thấy rất rõ ràng.

Bữa sáng đó ngon lành hơn bất cứ bữa ăn nào Eddard Stark đã ăn trong một thời gian dài, và sau đó nụ cười đến với ông dễ dàng và thường xuyên hơn, cho đến khi buổi đấu thương ngựa tiếp tục.

Ned cùng nhà vua tới bãi thi đấu. Ông đã hứa sẽ xem trận chung kết cùng Sansa; Septa Mordane bị ốm, và con gái ông nhất quyết không bỏ lỡ trận đấu cuối cùng. Khi ông thấy Robert ngồi vào vị trí, ông để ý thấy Cersei Lannister không xuất hiện; vị trí bên cạnh nhà vua trống. Điều đó cho Ned thêm hy vọng.

Ông lách tới nơi con gái đang ngồi và thấy cô đúng lúc tiếng tù và cất lên báo hiệu trận đấu đầu tiên. Sansa tập trung tới mức gần như không để ý thấy sự hiện diện của cha.

Sandor Clegane là kỵ sĩ đầu tiên ra sân. Hắn mặc áo choàng màu xanh ô liu bên ngoài bộ giáp xám màu bồ hóng. Chiếc áo choàng và cái mũ trụ hình đầu chó là những thứ duy nhất được trang trí.

“Một trăm rồng vàng cho Sát Vương,” Ngón út lớn giọng tuyên bố khi Jaime Lannister xuất hiện, uyển chuyển cưỡi trên lưng con xích thố. Con ngựa được bọc giáp xích sắt mạ vàng, và Jaime tỏa sáng lấp lánh từ đầu tới chân. Kể cả cây thương của hắn cũng được làm từ loại gỗ vàng của đảo Summer.

“Xong,” Lãnh chúa Renly hét trả. “Sáng nay trông Chó Săn có vẻ đói.”

“Kể cả những con chó đói cũng biết là không nên cắn bàn tay đã cho chúng ăn,” Ngón út khô khốc đáp.

Sandor Clegane hạ mũ xuống nghe đánh cạch và vào vị trí. Ser Jaime hôn gió với một phụ nữ dân thường, nhẹ nhàng hạ tấm bảo vệ và cưỡi ngựa về cuối sân đấu. Cả hai đều giương cây thương lên.

Ned Stark chỉ mong cả hai đều thất trận, nhưng Sansa quan sát với đôi mắt sáng lấp lánh và phấn khích. Đám đông phấn khích gào lên khi những con ngựa bắt đầu phi nước đại.

Chó Săn nhoài người về phía trước, ngọn thương rung đều đều, nhưng Jaime khéo léo tránh nhanh được cú va chạm. Ngọn thương của Clegane đâm trúng khiên vàng hình sư tử không gây tổn hại gì, nhưng khiên của hắn lại bị thương của Jaime đâm trúng. Gỗ vỡ tan tành, Chó Săn quay cuồng gò ngựa để ngồi vững. Sansa thở dốc. Một tiếng hò reo đơn độc vang từ đám đông.

"Tôi không biết sử dụng tiền của ngài thế nào đây," Ngón Út nói với Lãnh chúa Renly.

Chó Săn rồi cũng ngồi vững được. Hắn nhảy dựng lên trên ngựa và đi vòng lại chuẩn bị lượt đấu thứ hai. Jaime Lannister ném cái thương gẫy xuống và cầm cái mới lên, cười đùa cùng người hộ vệ. Chó Săn lao lên phía trước. Lannister lao tới nghênh đón. Lần này, khi Jaime tránh, Sandor Clegane cũng di chuyển theo. Cả hai ngọn thương đâm vào nhau, những mảnh vụn bắn ra, con xích thố không người cưỡi chạy nước kiệu đi tìm cỏ trong khi Ser Jaime Lannister lăn lộn trên mặt đất, trong bộ giáp vàng kim bẹp dúm.

Sansa nói. "Con biết Chó Săn sẽ thắng mà."

Ngón Út nghe ngóng. "Nếu cháu biết ai sẽ thắng trận tiếp theo, hãy nói ngay trước khi Lãnh chúa Renly lột sạch túi ta." Ông nói với cô bé. Ned mỉm cười.

"Thật buồn là Quỷ Lùn không ở đây cùng chúng ta," Lãnh chúa Renly nói. "Tôi sẽ thắng gấp đôi."

Jaime Lannister đã đứng dậy, nhưng cái mũ trụ hình sư tử bị xoay ngược và móp lại do cú ngã, và giờ hắn không thể tháo nổi nó ra. Đám đông hò hét chỉ trỏ, những lãnh chúa và phu nhân cố nhịn cười nhưng không được, và trên tất cả, Ned nghe thấy giọng cười của nhà vua Robert, lớn hơn bất cứ ai. Cuối cùng họ phải dẫn Sư tử nhà Lannister tới gặp một thợ rèn, trong tình trạng không nhìn thấy đường và bước đi dò dẫm.

Tới lúc đó Ser Gregor Clegane đã vào vị trí đầu sân. Gã cao lớn, là người to con nhất Eddard từng thấy. Robert Baratheon và những người em trai khá to con, Chó Săn cũng vậy, và ở Winterfell cũng có một cậu nhóc đần độn tên Hodor còn to hơn tất cả, nhưng người hiệp sĩ mà người ta gọi là Ngọn Núi Trên Yên Ngựa này còn cao lớn hơn Hodor. Hắn ta cao gần ba mét, bờ vai rộng và cánh tay trông như một thân cây nhỏ. Con ngựa hắn cưỡi nhìn như ngựa con, và cây giáo gã cầm tựa như cán chổi vậy.

Không giống em trai mình, Ser Gregor không sống tại triều đình. Gã là một kẻ cô độc ít khi ra khỏi lãnh địa của mình, trừ khi có chiến tranh hay đấu thương ngựa. Hắn là quân đồng minh của Lãnh chúa Tywin từ ngày Vương Đô sụp đổ, một hiệp sĩ mới sắc phong ở tuổi mười bảy, nhưng kể cả lúc đó cũng vô cùng xuất chúng nhờ kích thước và sự tàn bạo không ai sánh kịp. Có kẻ nói chính Gregor là người đã ném đầu hoàng tử bé Aegon Targaryen vô tường, và thì thầm rằng sau đó gã đã cưỡng hiếp người mẹ, công chúa Elia xứ Dorne, rồi giết chết bà. Nhưng đừng ai để Gregor Clegane nghe thấy.

Ned Stark không nhớ đã từng nói chuyện với gã chưa, dù Gregor đã cùng họ dẹp loạn Balon Greyjoy như một hiệp sĩ. Ông quan sát gã với vẻ bất an.

Ned hiếm khi để tầm tới những lời bàn tán, nhưng những điều người ta nói về Ser Gregor quả thực rất đáng ngại.

Gã sắp lấy người vợ thứ ba, và có người đã nghe được những lời đồn đại ghê rợn về cái chết của hai người vợ trước. Người ta kể rằng lâu đài của gã là một nơi đáng sợ, không biết bao người hầu đột nhiên biến mất, đến chó cũng sợ không dám bén mảng tới hành lang. Em gái gã đã qua đời trong một hoàn cảnh kỳ cục, lửa hủy hoại dung nhan em trai gã, còn một tai nạn trong khi đi săn đã cướp đi tính mạng người cha. Gregor được thừa hưởng lâu đài, vàng bạc, sản nghiệp của gia đình. Em trai gã Sandor đã ra đi ngay trong ngày hôm đó để phục vụ nhà

Lannister, và chưa bao giờ trở lại, kể cả là về thăm.

Khi Hiệp sĩ Flowers đi vào đấu trường, đám đông rộ lên những tiếng xầm xì, và ông nghe thấy lời thì thầm tán dương nồng nhiệt của Sansa, "Ôi, anh ấy đẹp quá." Ser Loras Tyrell mảnh khảnh như một cây sậy, mặc bộ giáp bạc tuyệt đẹp, sáng bóng rực rỡ tới chói mắt, được chạm hai họa tiết dầy leo đen và những bông hoa ly xanh bé xíu.

Những người dân thường cùng lúc với Ned nhận ra rằng những bông hoa xanh Ida làm từ đá ngọc bích; cả ngàn cái miệng há hốc ra vì kinh ngạc. Trên vai cậu ta là chiếc áo choàng nặng nề. Nó được khâu lại từ những bông hoa ly, những bông hoa thực sự, hàng trăm bông hoa mới nở tinh khôi đính lên chiếc áo choàng len nặng nề.

Con chiến mã cũng gầy gò như người cưỡi nó vậy, một con ngựa cái màu xám đẹp tuyệt, tốc độ nhanh khủng khiếp. Con chiến mã to lớn của Ser Gregor rống lên khi ngửi thấy mùi hương của cô nàng. Cậu bé tới từ Highgarden khẽ thúc vào con ngựa khiến nó nhảy dựng sang một bên, nhanh nhẹn như một vũ công. Sansa nắm lấy tay ông. "Cha ơi, đừng để Ser Gregor làm thương anh ấy," cô bé nói. Ned thấy cô đang đeo bông hoa hồng Ser Loras tặng ngày hôm qua. Jory đã kể cho ông nghe chuyện đó.

"Đây là giao đấu thương ngựa, ông nói với cô con gái. "Nếu đâm vào nhau chúng sẽ tự động gãy, và không ai bị thương cả." Nhưng ông nghĩ đến cậu bé nằm cứng đờ trên xe ngựa với chiếc áo choàng điểm những mảnh trăng lưỡi liềm mà thấy miệng mình khô khốc.

Ser Gregor không điều khiển nổi con ngựa. Con chiến mã đang rống lên và gõ móng xuống đất, lúc lắc đầu. Núi Yên Ngựa dùng đôi bốt giáp thúc mạnh vào nó.

Con ngựa chồm lên suýt hất ngã hắn.

Hiệp sĩ Flowers cúi chào đức vua, cưỡi ngựa về phía bên kia sân, giơ thẳng cây thương, vào thế sẵn sàng. Ser Gregor dùng cương kéo con ngựa về chỗ. Và bất chợt cuộc đấu bắt đầu.

Con ngựa của Núi Yên Ngựa chuyển sang phi nước đại, hăng hái lao về phía trước, trong khi con ngựa cái di chuyển nhẹ nhàng như một mảnh vải lụa. Ser Gregor vừa vội đặt khiên, thương vào vị trí, vừa cố khống chế con ngựa bất kham chạy thẳng, thì đột nhiên Loras Tyrell đã ở trên hắn, chĩa mũi thương ngay chỗ đó, trong chớp mắt Núi Yên Ngựa ngã xuống. Hắn quá to lớn khiến con ngựa cũng ngã vật xuống theo.

Ned nghe có tiếng rèo hò, cổ vũ, tiếng huýt sáo, tiếng thở dốc vì kinh ngạc, tiếng thì thầm phấn khích, và trên hết là giọng cười khàn đặc của Chó Săn. Hiệp sĩ Flowers ghìm con ngựa đứng lại cuối đấu trường.

Ngọn thương của cậu ta thậm chí còn chẳng bị gãy. Những viên ngọc bích lấp lánh dưới ánh mặt trời khi anh ta nâng mũ trụ và mỉm cười.

Đám đông điên lên vì cậu.

Ở giữa cánh đồng, Ser Gregor Clegane thoát khỏi tình thế rắc rối và đứng dậy. Gã cởi mũ ném mạnh xuống đất. Mặt tối sầm vì tức giận và tóc che hết mắt. "Kiếm của ta," hắn hét gọi tên cận vệ. Lúc đó, con chiến mã cũng cựa mình đứng dậy.

Gregor Clegane giết chết con ngựa bằng một nhát chém mạnh tới mức đứt lìa một nửa cổ ngựa. Những tiếng hò reo ngay tức khắc chuyển thành tiếng rú thất thanh. Con ngựa chiến khuỵu xuống, rít lên trong con hấp hối. Lúc đó Gregor sải bước về phía Ser Loras Tyrell, thanh kiếm đẫm máu cầm chắc trên tay. "Chặn hắn lại!" Ned thét lên, nhưng tiếng của ông lạc mất giữa những tiếng la hét. Ai ai cùng hét, và Sansa đang khóc.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Hiệp sĩ Flowers đang hét gọi thanh kiếm cho mình thì Ser Gregor đã đánh gục gã tiểu đồng của cậu ta sang một bên và nắm lấy cương ngựa. Con ngựa cái ngửi thấy mùi máu và lồng lên. Loras Tyrell ngồi nguyên vị trí, nhưng không còn vững. Ser Gregor vung kiếm, một nhát chém bằng cả hai tay đã trúng ngay ngực cậu bé và đốn ngã cậu. Con chiến mã hoảng loạn lao đi trong khi Ser Loras nằm choáng váng trên đất. Nhưng khi Gregor định nâng kiếm xuống đòn chí mạng, một giọng khàn đặc vang lên cảnh cáo, "Để hắn yên," và một bàn tay phủ giáp đẩy hắn khỏi cậu bé.

Núi Yên Ngựa giận dữ xoay người, lấy hết sức bình sinh vung thanh trường kiếm theo một đường vòng cung chết người, nhưng Chó Săn đã đỡ được và hất ra. Thời gian dường như kéo dài vô tận khi hai người anh em đứng đó đọ sức, còn Loras Tyrell trong cơn váng vất đã được đưa ra ngoài an toàn. Ba lần Ned thấy Ser Gregor nhắm vào mũ trụ đầu chó, nhưng chưa một lần nào Ser Gregor chạm được tới phần mặt không được bảo vệ kia.

Giọng nói của nhà vua đã kết thúc tất cả... giọng nói của nhà vua cùng hai mươi tay kiếm. Jon Arryn đã nói với họ rằng một chỉ huy cần có một giọng nói đầy quyền uy, và Robert đã chứng tỏ được điều đó trong trận Trident. Giờ một lần nữa ngài sử dụng giọng nói đó, "DỪNG NGAY TRÒ ĐIÊN NÀY LẠI," ngài quát tháo. "NHÂN DANH ĐỨC VUA CỦA CÁC NGƯƠI!"

Chó Săn quỳ trên một gối. Ser Gregor chém vào không khí, và cuối cùng hắn cũng hiểu chuyện. Hắn thả kiếm xuống và liếc nhìn Robert, trong tình trạng bị đội Ngự Lâm Quân và cả tá hiệp sĩ cùng lính gác bao vây. Không nói một lời, gã quay người sải bước đi, đẩy lùi Ser Barristan Selmy. "Để hắn đi," Robert nói, và cuộc đấu kết thúc nhanh như khi bắt đầu.

"Giờ Chó Săn thắng cuộc hả cha?" Sansa hỏi Ned.

"Không," ông nói. "Còn một trận chung kết, giữa Chó Săn và Hiệp sĩ Flowers."

Nhưng hóa ra Sansa đã đúng. Một lúc sau Ser Loras Tyrell trở về cánh đồng trong chiếc áo chẽn vải lanh đơn giản và nói với Sandor Clegane, "tôi nợ ngài mạng sống của mình. Ngày hôm nay là của ngài."

"Ta không phải ngài," Chó Săn đáp, nhưng hắn chấp nhận chiến thắng. Giải thưởng giành cho người thắng cuộc chính là lòng yêu mến của người dân. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời hắn được họ yêu mến như vậy.

Khi Ned cùng Sansa tới bãi bắn cung, Ngón út và Lãnh chúa Renly cùng vài người khác đi cùng họ. "Tyrell chắc phải biết con ngựa cái của mình rất thu hút mà," Ngón út nói. "Tôi thề cậu nhóc đó đã lên kế hoạch cho mọi chuyện. Gregor luôn thích những con ngựa đực to lớn, nóng tính, khí thế hoành tráng hơn là đầu óc." Câu chuyện này có vẻ khiến ông ta hứng thú.

Nhưng nó không khiến Ser Barristan Selmy hứng thú. "Trò gian lận này chẳng lấy gì làm vẻ vang," ông già cứng rắn nói.

"Vẻ vang tí chút cùng hai mươi ngàn đồng vàng," Lãnh chúa Renly mỉm cười.

***

Chiều hôm đó, một cậu nhóc tên Anguy, một kẻ thường dân đến từ Dornish Marches đã chiến thắng giải bắn cung, sau khi đánh bại Ser Balon Swann và Jalabhar Xho ở cự ly bắn một trăm bước, còn tất cả những cung thủ khác đã bị loại ở cự ly ngắn hơn. Ned cử Alyn đi tìm và mời hắn tham gia đội hộ vệ của quân sư, nhưng cậu ta đang say trong men rượu, chiến thắng và sự giàu có bao lâu nay không dám mơ tới, vì thế cậu ta từ chối.

Trận hỗn chiến diễn ra trong ba tiếng. Gần bốn mươi người tham gia, gồm những kỵ sĩ,

những hiệp sĩ vùng biên, những cận vệ mới đang muốn tìm chút danh tiếng. Họ dùng vũ khí đánh nhau trong đống hỗn độn bùn đất và máu me, từng nhóm nhỏ đánh nhau trong khi các hội liên minh hình thành rồi tan ra, tới khi chỉ còn người duy nhất đứng vững. Người chiến thắng là thầy tu áo đỏ, Thoros thành Myr, một gã điên khùng cạo đầu và chiến đấu với thanh kiếm lửa. Hắn từng thắng những trận ẩu đả trước đó; thanh kiếm lửa đã dọa những con ngựa sợ nhưng không có gì có thể đe dọa nổi Thoros. Sau trận đấu, tổng thiệt hại có ba cái xương sườn bị gãy, một xương quai xanh dập, cả tá ngón tay bị bong gân, hai con ngựa ngã gục, và những vết thương, bong gân, bầm tím thì không thể đếm hết. Ned vô cùng khoan khoái khi Robert không tham dự.

Eddard Stark tràn đầy hy vọng vào buổi tiệc tối hôm đó

Robert đang cao hứng, người nhà Lannister lại không thấy đâu, cả những cô con gái của ông cũng cư xử đúng mực. Jory đưa Arya tới và Sansa vui vẻ nói chuyện với cô em.

“Cuộc đấu thương ngựa thật tuyệt,” cô bé thở dài. “Đáng ra em nên tới. Vụ nhảy nhót của em sao rồi?”

“Em ê ẩm khắp người,” Arya vui vẻ kể lại, tự hào khoe vết bầm tím lớn trên chân.

“Chắc hẳn em là một vũ công tồi,” Sansa nghi ngờ nói.

Sau đó, khi Sansa đắm chìm trong trường ca “Vũ điệu của loài rồng” do một đoàn hát rong biểu diễn, Ned tự mình xem xét vết bầm. “Cha mong Forel không quá nghiêm khắc với con,” ông nói.

Arya đứng trên một chân. Con bé càng ngày càng giỏi. “Thầy Syrio nói mỗi vết thương là một bài học, và mỗi bài học sẽ làm con giỏi hơn.”

Ned nhíu mày. Gã Syrio Forel có tiếng tăm lừng lẫy, và phong cách khoa trương của vùng Braavos rất phù hợp với thanh kiếm mỏng của Arya, nhưng... chỉ vài ngày trước, con bé đã đi lang thang với một dải lụa đen bịt mắt. Syrio dạy cô nhìn bằng tai, mũi và làn da, cô đã nói với ông thế. Trước đó, ông thấy con bé xoay vòng và lộn ngược. “Arya, con chắc chắn mình muốn tiếp tục không?”

Cô bé gật đầu. “Ngày mai bọn con sẽ đi bắt mèo.”

“Mèo à.” Ned thở dài. “Có lẽ cha đã lầm khi thuê anh chàng người Braavos này. Nếu con thích, cha sẽ nói Jory dạy con. Hoặc có thể ta sẽ bàn với Ser Barristan. Hồi trẻ ông ấy là kiếm sĩ giỏi nhất Bảy Phụ Quốc đấy.”

“Con không cần họ,” Arya nói. “con cần thầy Syrio.”

Ned vuốt tóc cô con gái. Bất cứ một thầy dạy kiếm tử tế nào cũng có thể dạy Arya những nguyên tắc cơ bản của chuyện chọc-chém mà không cần những thứ vớ vẩn như bịt mắt, làm bánh xe, nhảy trên một chân, nhưng ông thừa hiểu cô con gái út của mình để biết không nên tranh cãi với đồ cứng đầu đó làm gì. “Theo ý con vậy,” ông nói. Chắc chắn cô bé sẽ sớm chán thôi. “Cẩn thận nhé.”

“Vâng ạ,” cô nghiêm túc thề thốt trong khi nhảy lò cò từ chân phải sang chân trái.

Một lúc lâu sau, khi ông đã đưa các cô con gái về thành và thấy chúng yên ổn trên giường ngủ, Sansa với những giấc mơ, còn Arya với những vết bầm tím, Ned lên phòng ở đỉnh tháp. Ban ngày khá ấm áp, căn phòng lại đóng kín và bí bách. Ned tới cửa sổ, kéo rèm để không khí mát mẻ của buổi đêm ùa vào. Bên kia sân lớn, ông thấy ánh nến chập chờn từ khung cửa sổ của

Ngón út. Đã quá nửa đêm. Bên dòng sông, cuộc chè chén sắp tàn.

Ông lôi con dao găm ra ngắm nghía. Lưỡi dao của Ngón Út, rơi vào tay Tyrion Lannister trong vụ cá cược, dùng để giết chết Bran trong giấc ngủ. Vì sao? Vì sao người lùn muốn Bran chết? Vì sao lại có người muốn Bran chết?

Con dao, cú ngã của Bran, tất cả bằng cách nào đó có liên hệ tới cái chết của Jon Arryn, ông có thể cảm nhận được điều đó, nhưng chẳng có gì hé mở thêm sự thật về cái chết của Jon. Lãnh chúa Stannis không về dự buổi đấu thương ngựa tại Vương Đô. Lysa Arryn vẫn giữ im lặng đằng sau những bức tường thành Eyrie. Tên cận vệ đã chết, và Jory vẫn đang tìm kiếm các nhà thổ.

Ông còn gì ngoài đứa con hoang của Robert?

Người thợ học việc ủ rũ kia là con trai của nhà vua, Ned không nghi ngờ gì điều đó. Dòng máu nhà Baratheon in dấu trên nét mặt, quai hàm, đôi mắt và mái tóc đen kia. Renly còn quá trẻ nên không thể làm cha một đứa trẻ ở độ tuổi kia, Stannis quá ư lạnh lùng và tự trọng. Gendry phải là con trai Robert.

Nhưng biết rồi thì được gì nào? Nhà vua có những người con xuất thân thấp kém ở khắp Bảy Phụ Quốc. Ông đã từng công khai về một đứa con hoang, bằng tuổi Bran, có người mẹ mang xuất thân cao quý. Đứa bé được đưa đi làm con nuôi người quản gia của Lãnh chúa Renly tại Storm's End.

Ned vẫn nhớ đứa con đầu của Robert, một bé gái sinh ra tại Thung Lũng khi Robert chỉ nhỉnh hơn một đứa trẻ. Bé gái mới dễ thương làm sao; một Lãnh chúa trẻ vùng Storm's End mê cô như điếu đổ. Ngài thường xuyên tới thăm cô bé, rất lâu ngay sau khi chẳng còn hứng thú với mẹ bé. Ned thường bị lôi đi cùng, dù muốn dù không. Cô bé giờ khoảng mười bảy mười tám; lớn hơn lúc Robert làm cha.

Một ý nghĩ kỳ quặc.

Cersei không vui với những bất ngờ nho nhỏ do vị phu quân mang lại, nhưng cuối cùng chuyện nhà vua có một hay cả trăm đứa con riêng cũng chẳng là gì. Luật pháp và phong tục chỉ cho những đứa bé xuất thân bần hàn một chút quyền lợi. Gendry, cô bé ở Thung Lũng, cậu nhóc tại Storm's End, không ai có thể đe dọa những đứa con chính thống của Robert...

Sự trầm ngâm của ông kết thúc khi nghe tiếng gõ cửa khe khẽ. "Có người muốn gặp ngài," Harwin nói. "Hắn không báo tên."

"Cho hắn vào," Ned phân vân nói.

Vị khách là một người đàn ông to béo đi đôi giày bê bết bùn đất, da giày đã rạn hết, mặc chiếc áo choàng nâu nặng nề bằng loại vải tồi tàn nhất, đường nét ẩn khuất dưới mũ trùm, tay biến mất trong chiếc tay áo thùng thình.

"Ngươi là ai?" Ned hỏi.

"Một người bạn," người đàn ông đội mũ trùm nói bằng giọng trầm thấp, kỳ lạ. "Chúng ta phải nói chuyện riêng, thưa Lãnh chúa Stark."

Sự tò mò lấn át sự cẩn trọng trong ông. "Harwin, để chúng ta lại một mình," ông ra lệnh. Chỉ tới khi họ còn một mình đằng sau cánh cửa đóng kín, người khách mới hạ mũ xuống.

"Lãnh chúa Varys?" Ned kinh ngạc nói.

“Lãnh chúa Stark,” Varys lịch sự nói và ngồi xuống. “Tôi không biết có làm phiền ngài khi xin một cốc nước không nhỉ?”

Ned rót hai cốc rượu mùa hè cho Varys. “Tôi có lẽ đã đi qua ngài mà không hề nhận ra,” ông ngờ vực nói. Ông chưa bao giờ thấy viên thái giám mặc bất cứ thứ gì ngoài nhung lụa, vải hoa thượng hạng, và người này bốc ra mùi mồ hôi chứ không phải mùi đinh tử hương.

“Được thế thì may quá,” Varys nói. “Như vậy có người sẽ không biết chúng ta nói chuyện riêng. Hoàng hậu đang theo dõi ngài. Rượu ngon lắm. Cảm ơn ngài.”

“Sao ngài vượt qua được đội hộ vệ của tôi?” Ned hỏi. Porther và Cayn đứng canh ở ngoài tháp, và Alyn ở trên cầu thang.

“Tháp Đỏ có những con đường chỉ những bóng ma và gián điệp mới biết.” Varys mỉm cười xin lỗi. “Tôi không làm ngài mất nhiều thời gian đâu. Có những điều ngài phải biết. Ngài là quân sư, và nhà vua là một tên ngốc.” Cái giọng ngọt ngào giả tạo của viên thái giám đã biến mất; thay vào đó là giọng mỏng và chói như roi vút. “Tôi biết, đức vua là bạn của ngài, nhưng dù sao ngài ấy vẫn là một tên ngốc... và sắp tàn đời, trừ khi ngài ra tay cứu giúp. Hôm nay ngài ấy suýt chết. Họ đã mong giết chết ngài ấy trong trận hỗn chiến.”

Ned không nói nên lời vì choáng váng. “Ai cơ ?”

Varys nhấp rượu. “Nếu tôi thực sự phải nói ra, ngài còn ngốc hơn cả Robert, và tôi đã ở sai phe.”

“Nhà Lannister,” Ned nói. “Hoàng hậu... không, tôi không tin nổi, không thể nào lại là Cersei. Bà ta khuyên nhà vua không tham chiến mà?”

“Bà ta giở trò ngăn cấm nhà vua trước mặt anh trai, các hiệp sĩ và một nửa triều đình. Thành thật nói tôi nghe, liệu ngài có biết cách nào chắc chắn hơn để ép vua Robert tham chiến không? Tôi hỏi ngài đấy.”

Ned thấy ruột gan quặn thắt. Viên thái giám nói đúng; nói với Robert Baratheon rằng ông ấy không thể, đừng nên, hoặc không được làm điều gì, thì ông ấy sẽ càng quyết làm. “Kể cả nếu đức ngài tham chiến, ai dám đánh nhà vua chứ?”

Varys nhún vai. “Có bốn mươi kỵ sĩ trong trận hỗn chiến. Nhà Lannister có khá nhiều bạn hữu. Giữa đống hỗn độn đó, những con ngựa hí vang và xương gẫy với Thoros thành Myr vung vẩy thanh kiếm lửa lố bịch trên tay, làm sao biết ai là kẻ giết chết bệ hạ chứ?” Ông tiến tới thùng rượu tự rót thêm. “Sau khi sự việc xong xuôi, tên giết người sẽ buồn đau ngồi bên ngài. Tôi gần như có thể nghe tiếng hắn khóc. Buồn làm sao. Nhưng chắc chắn bà quả phụ xinh đẹp và giàu lòng trắc ẩn của chúng ta sẽ lấy làm buồn, tha mạng cho hắn, và chúc phúc cho hắn bằng một nụ hôn. Vị vua Joffrey sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài tha cho hắn.” Viên thái giám gãi gãi má. “Hoặc có thể Cersei sẽ để Ser Ilyn chém bay đầu hắn. Như thế ít nguy hiểm cho nhà Lannister hơn, dù điều đó sẽ là một bất ngờ không vui cho người bạn nhỏ bé kia.”

Ned thấy con giận đang bốc lên ngùn ngụt. “Ngài biết tất cả, nhưng ngài chỉ khoanh tay ngồi đó.”

“Tôi chỉ huy quân tình báo, không phải những chiến binh.”

“Đáng ra ngài nên tới gặp tôi sớm hơn.”

“Ồ đúng, tôi công nhận. Và ngài sẽ tất tả chạy đến với nhà vua, đúng không? Và khi Robert nghe về mối họa kia, ngài ấy làm được gì nào? Tôi rất muốn biết.”

Ned cân nhắc. “Ngài sẽ xử chúng, và đằng nào vẫn tham chiến, để cho chúng thấy rằng ngài không sợ.”

Varys giang tay. “Tôi phải thú nhận một điều nữa, Lãnh chúa Eddard ạ. Tôi rất tò mò về điều ngài sẽ làm. Vì sao ngài không tới chỗ tôi? Ngài hỏi, .và tôi phải trả lời, vì sao, vì tôi không tin ngài, thưa lãnh chúa.”

“Ngài không tin tôi?” Ned hoàn toàn kinh ngạc.

“Tháp Đỏ là nơi trú chân cho hai loại người, Quân sư Eddard,” Varys nói. “Những người trung thành với vương quốc và những người chỉ trung thành với bản thân. Tới sáng nay, tôi không thể biết ngài thuộc phe nào... vì thế tôi phải chờ đợi... và giờ tôi đã chắc chắn.” Ông ta cười lỏn lẻn, và trong thoáng chốc khuôn mặt thật và mặt nạ trưng bên ngoài nhập làm một. “Tôi bắt đầu hiểu vì sao hoàng hậu sợ ngài tới vậy. Đúng, tôi hiểu rồi.”

“Ngài mới là kẻ bà ta phải sự,” Ned nói.

“Không. Tôi là tôi. Nhà vua lợi. dụng tôi, nhưng điều đó làm nhục ngài ấy. Một chiến binh dũng mãnh như Robert của chúng ta sẽ không yêu thích gì những kẻ nghe trộm, những tên tình báo hay những viên hoạn quan. Nếu có một ngày Cersei thì thầm bên tai ngài ấy, “Giết hắn đi,” Ilyn Payne sẽ chặt cái đầu của tôi ngay, mà lúc đó thì có ai buồn khóc thương cho Varys khốn khổ này? Dù phía nam hay phương bắc, họ đều không hát những khúc ca cho những tên điệp viên.”

Ông ta vươn tay chạm lấy Ned. “Nhưng ngài, Lãnh chúa Stark... tôi nghĩ... không, tôi biệt... ngài ấy không giết ngài, thậm chí kể cả vì hoàng hậu của mình, và đó có thể là đường sống cho chúng ta.”

Thế là quá đủ rồi. Trong giây lát, Eddard Stark không muốn gì hơn là được trở về Winterfell, trở về thành phố giản đơn sạch sẽ của phương bắc, nơi kẻ thù chỉ có mùa đông và dân du mục bên ngoài Tường Thành. “Chắc chắn Robert có những người cận thần trung thành khác,” ông cự nự. “những người em trai, và...”

“...vợ?” Varys nói nốt, với một nụ cười cay nghiệt. “Những em trai ngài ghét nhà Lannister, thực sự vậy, nhưng ghét hoàng hậu và yêu kính nhà vua đâu phải là một, đúng không nào? Ser Barristan yêu vinh quang, Grand Maester Pycelle yêu địa vị, Ngón út yêu hòn đảo của hắn.”

“Ngự Lâm Quân...”

“Một cái khiên giấy,” viên thái giám nói. “Đừng sốc thế chứ, Lãnh chúa Stark. Jaime Lannister bản thân là anh em chí cốt của Đội Bạch Đao, và chúng ta đều biết lời thề của hắn có giá trị thế nào. Thời mà những người như Ryam Redwyne và hoàng tử Aemon Kỵ Sĩ Rồng mặc áo choàng trắng đã biến mất trong hoàng hôn và những bài ca rồi. Trong Bảy Phụ Quốc, giờ chỉ có Ser Barristan Selmy là một mảnh thép thực sự, nhưng Selmy đã già rồi. Ser Boros và Ser Meryn là những người trung thành với hoàng hậu tới tận xương tủy, và tôi cực kỳ nghi ngờ những người còn lại. Không, lãnh chúa của tôi ơi, khi thực sự cần tới sự phân định quyền uy, ngài là người bạn duy nhất của Robert Baratheon.”

“Phải có ai cảnh báo cho Robert,” Ned nói. “Nếu những điều ngài nói là thật, nếu chỉ cần một phần trong đó là thực, nhà vua phải được nghe.”

“Và chúng ta có bằng chứng gì nào? Lời nói của tôi? Những chú chim gián điệp bé nhỏ của tôi chống lại hoàng hậu và Sát Vương, chống lại những người em trai và hội đồng của ngài, chống lại Thủ Lĩnh Phương Đông và Phương Tây, chống lại quyền lực của easterly Rock chăng? Cầu chúa, hãy đưa tôi tới Ser Ilyn luôn cho rồi, như vậy sẽ tiết kiệm khối thời gian cho chúng ta.

Tôi biết rõ con đường đó kết thúc ở đâu."

"Nhưng nếu những gì ngài nói là thực, họ chỉ đang chờ thời cơ và dựng một kế hoạch mới."

"Quả vậy" Varys nói, "và tôi sợ là sớm đấy. Chúng lo ngại về ngài nhất, Lãnh chúa Eddard ạ. Nhưng những chú chim của tôi sẽ nghe ngóng, và chúng ta có thể cùng nhau ngăn chặn chúng, ngài và tôi." Ông ta đứng lên và đội mũ trùm che mặt lại.

"Cám ơn vì ly rượu. Chúng ta sẽ còn nói chuyện. Khi lần sau ngài gặp tôi tại hội đồng, hãy cư xử như bình thường. Không hề khó đâu."

Khi Ned gọi "Varys thì ông ta đã ra tới cửa. Viên thái giám quay lại. "Jon Arryn chết thế nào?"

"Tôi đang tự hỏi khi nào ngài sẽ hỏi tới vấn đề đó."

"Nói cho tôi."

"Họ gọi đó là nước mắt thành Lys. Một thứ hiếm và đắt đỏ, trong lành và ngọt ngào như nước, và không để lại dấu vết. Trong chính căn phòng này, tôi đã cầu xin Lãnh chúa Arryn đưa người tới nếm thử trước, nhưng ông ấy không nghe. Ông ấy nói với tôi rằng, chỉ có ngợm mới nghĩ ra trò đó."

Ned phải biết phần còn lại. "Ai đưa thuốc độc cho ông ấy?"

"Vài người bạn yêu quý thường chia sẻ rượu thịt cùng ngài ấy. À, nhưng là ai nhỉ? Có nhiều khả năng lắm. Lãnh chúa Arryn là một người tử tế, đáng tin mà." Viên thái giám thở dài. "Có một cậu bé, cậu ta nợ ơn Jon Arryn, nhưng khi người góa phụ chạy trốn tới Eyrie cùng kẻ hầu người hạ, cậu ta đã ở lại Vương Đô để khởi nghiệp. Tôi luôn lấy làm vui lòng khi thấy cậu bé đó thăng tiến ở thế giới này." Tiếng roi vun vút lại một lần nữa hiện trong giọng nói, mỗi từ đều là một cú đánh. "Cậu ta hẳn đã vô cùng đẹp đẽ ở cuộc đấu thương ngựa, trong bộ giáp sáng loáng mới tinh, với những hình trăng khuyết trên áo choàng. Thật buồn là cậu ta chết không đúng lúc, trước khi ngài kịp nói chuyện cùng..."

Ned thấy toàn thân như bị ngấm thuốc độc. "Tay cận vệ," ông nói. "Ser Hugh." Đầu Ned quay vòng vòng. "Vì sao? Sao lại là lúc này? Jon Arryn là quần sư trong suốt mười bốn năm. Ông ấy đã làm gì để chuốc lấy cái chết chứ?"

"Hãy đặt câu hỏi đi " Varys nói, đi ra ngoài cửa.

Khi đứng quan sát Chiggen xả thịt ngựa trong buổi bình minh lạnh cắt da cắt thịt, Tyrion Lannister ghi lại một món nợ nữa với nhà Stark. Khói bốc ra từ xác ngựa lúc gã lính đánh thuê mập mạp dùng dao lột da mổ toang bụng con vật. Tay gã di chuyển lanh lẹ, không có một vết cắt thừa; công việc này cần phải làm nhanh, trước khi mùi máu thu hút những con mèo ma xuống núi.

"Tối nay không ai trong chúng ta chết đói đâu," Bronn nói. Ông ta trông như một bóng ma; một bộ xương gầy gò, khô đét, với đôi mắt đen, mái tóc đen cùng bộ râu ria lởm chởm.

"Có đấy," Tyrion nói. "Tôi không thích thịt ngựa. Đặc biệt là ngựa của tôi."

"Thịt nào mà chẳng là thịt," Bronn nói kèm một cái nhún vai. "Người Dothraki thích thịt ngựa hay thịt bò hay thịt lợn."

"Anh đánh đồng tôi với bọn Dothraki?" Tyrion chua chát hỏi. Người Dothraki ăn thịt ngựa, họ còn vứt những đứa trẻ bị dị tật cho lũ chó hung dữ chạy theo khalasar. Anh chẳng thích thú

gì phong tục của người Dothraki.

Chiggen xẻ miếng thịt đỏ au ra và giơ lên quan sát. “Muốn nếm thử không, chú lùn?”

“Anh trai Jaime của tôi đã tặng tôi con ngựa cái này nhân dịp sinh nhật hai mươi ba tuổi,” Tyrion thẳng thắn nói.

“Vậy thì gửi lời cảm ơn anh ngài. Nếu ngài có cơ hội được gặp lại ông ấy.” Chiggen cười toe toét, nhe những chiếc răng vàng và nuốt chửng miếng thịt sống sau khi nhai hai phát. “Ngon.”

“Sẽ ngon hơn nếu cậu rán nó kèm chút hành,” Brom nói đế vào.

Tyrion không nói một lời, khập khiễng bỏ đi. Cái lạnh ngấm vào tận xương tủy, chân anh quá đau gần như không thể đi nổi. Có lẽ con ngựa chết lại là may mắn cho nó. Anh còn phải đi hàng giờ, cùng với đó là chút ít thức ăn, giấc ngủ ngắn ngủi lạnh lẽo trên nền đất cứng, và lại một đêm như thế, đêm này nối đêm khác, và chỉ có thần thánh mới biết nó kết thúc thế nào. “Quỷ tha ma bắt bà ta đi,” anh lầm bầm chửi rủa khi cố nhập đoàn với những kẻ bắt mình, “quỷ tha ma bắt bà ta cùng tất cả lũ Stark đi.”

Ký ức vẫn còn rất cay đắng. Một phút trước anh đang gọi món, và một giây sau, anh đã phải đối mặt với căn phòng đầy những kẻ trang bị vũ khí, khi Jyck vừa chạm tới thanh kiếm thì bà chủ béo mập đã hét toáng lên. “Không kiếm cung gì cả, không phải ở đây, làm ơn đi các lãnh chúa của tôi.”

Tyrin vội vàng đẩy tay Jyck xuống, trước khi anh ta làm cả hai người bị chém tan xác. “Phép tắc đâu cả rồi, Jyck?

Bà chủ nhà tốt bụng của chúng ta nói không dùng kiếm ở đây. Hãy làm những gì bà ta nói.” Anh buộc phải mỉm cười, một nụ cười trông hắn phải kinh tởm lắm. “Phu nhân Stark, bà đã nhầm rồi. Tôi không tham gia vào cuộc tấn công con trai bà. Danh dự của tôi...”

“Danh dự của người nhà Lannister “ là tất cả những gì bà ta nói. Bà ta giơ tay để cho cả phòng cùng thấy. “Con dao của hắn đã để lại những vết sẹo này. Con dao hắn đã đưa tới để cắt cổ con trai tôi.”

Tyrion cảm nhận cơn giận xung quanh mình, đang dâng lên thành thù địch vì vết thương sâu hoắm trên tay người phụ nữ nhà Stark. “Giết hắn,” một người phụ nữ nhếch nhác rít lên từ đằng sau, và những giọng nói khác hưởng ứng, nhanh hơn anh nghĩ. Toàn những người lạ mặt, một phút trước còn tỏ ra thân thiện, nhưng giờ họ đang hét đòi máu anh như những con chó săn.

Tyrion lớn tiếng, cố giấu sự run rẩy trong giọng nói. “Nếu phu nhân Stark tin rằng ta có tội ác cần trả giá, thì ta sẽ đi cùng bà và trả giá cho nó.”

Đó là cách duy nhất. Nếu cố mở đường máu trốn ra ngoài thì chắc chắn anh sẽ xuống mồ sớm. Cả tá tay kiếm tốt bụng đang đáp lại lời yêu cầu trợ giúp của người đàn bà nhà Stark; một người nhà Harrenhal, ba người nhà Bracken, hai tay lính đánh thuê độc ác trông như thể chúng giết anh dễ như nhổ nước miếng, và vài gã nông dân ngu đần chắc chắn chẳng hiểu mình đang làm gì. Tyrion có gì để chống lại đây? Một con dao dắt ở thắt lưng và hai người hộ vệ. Jyck là một tay kiếm khá, nhưng Morrec thì không thể trông cậy được rồi; cậu ta vừa là người giữ ngựa, vừa là người hầu, nhưng không phải là lính. Còn về phần Yoren, dù ông ta cảm thấy thế nào, thì trong tư cách một người anh em áo đen, ông ta đã thề không can thiệp vào những vụ tranh chấp trong vương quốc. Yoren sẽ không nhúng tay vào.

Và quả thật, người anh em áo đen lặng lẽ bước sang một bên trong khi người hiệp sĩ già bên

cạnh Catelyn Stark nói, "Cướp vũ khí của chúng," và gã lính đánh thuê Bronn đã tiến lên giật kiếm từ tay Jyck và lấy hết tất cả những con dao găm. "Tốt rồi," ông già nói khi sự căng thẳng trong căn phòng đã hạ nhiệt, "xuất sắc." Tyrion nhận ra giọng nói thô lỗ này; thầy dạy kiếm thành Winterfell, nhưng thiếu mất bộ ria.

Chút nước bọt đỏ thẫm bay khỏi mồm bà chủ béo mập khi bà ta cầu xin Catelyn Stark, "Đừng giết hắn tại đây!"

"Đừng giết hắn ở bất cứ đâu," Tyrion đế thêm.

"Đưa hắn tới nơi khác, đừng để vấy máu tại đây, thưa phu nhận, tôi không cần những trận ẩu đả của các Lãnh chúa cao quý."

"Chúng ta sẽ đưa hắn về Winterfell " bà nói, và Tyrion nghĩ, ừm, có lẽ... nhưng sau đó khi vừa kịp liếc nhìn toàn cảnh căn phòng, anh nảy ra một ý định hay hơn. Anh không hề phiền lòng vì điều mình thấy. Ô, không nghi ngờ gì, người phụ nữ nhà Stark mới thông minh làm sao.

Bắt họ phải công khai thừa nhận lời thề trung thành với cha mình vì các Lãnh chúa mà họ phục vụ, sau đó kêu gọi họ giúp đỡ, và đúng, đối với một người đàn bà, như vậy quả là duyên dáng. Nhưng thành công không trọn vẹn như bà ta mong muốn. Trong phòng sinh hoạt chung này sơ sơ có khoảng năm mươi người. Lời kêu gọi của Catelyn Stark đã nhận được sự hưởng ứng của khoảng mười hai người; những người khác có vẻ bối rối, sự hãi, hoặc đang trầm ngâm suy nghĩ. Tyrion nhận thấy chỉ có hai người nhà Frey là động đậy, và họ nhanh chóng ngồi xuống khi chỉ huy của họ không nhúc nhích. Anh muốn cười nhưng chẳng dám.

"Vậy thì tới Winterfell vậy," thay vào đó anh nói. Đó là một cuộc hành trình dài, đúng như anh đã kiểm chứng, nhưng lần này là đi theo hướng ngược lại. Rất nhiều điều có thể xảy ra trên đường đi. "Cha tôi sẽ phân vân không rõ chuyện gì xảy đến với tôi," anh nói thêm và nhìn vào mắt người kiếm khách đã mời anh ở chung phòng. "Ông ấy sẽ trả hậu hĩnh cho bất cứ ai nói cho ông ta nghe chuyện xảy ra tại đây hôm nay." Lãnh chúa Tywin tất nhiên là không làm vậy, nhưng Tyrion sẽ lo liệu chuyện đó để có được tự do.

Ser Rodrik liếc nhìn phu nhân với ánh mắt lo lắng. "Bắt người hầu của hắn đi cùng," người hiệp sĩ già tuyên bố. "Và chúng tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu tất cả các bạn im lặng về chuyện đã thấy ở đây"

Tất cả những gì Tyrion có thể làm là nén cười. Im lặng sao? Một lão già ngớ ngẩn. Trừ khi ông ta giết cả quán trọ, nếu không người ta sẽ rỉ tai nhau chuyện xảy ra ngay khi họ rời đi. Gã kỵ sĩ cầm đồng vàng trong túi sẽ bay tới Casterly Rock như một mũi tên. Nếu không phải hắn thì cũng là một người khác. Yoren sẽ mang câu chuyện này xuống phương nam, gã ca sĩ ngốc nghếch kia sẽ hát về nó. Những người nhà Frey sẽ báo cáo lại với vị Lãnh chúa của họ, và chỉ thần thánh mới biết ông ta sẽ làm gì. Lãnh chúa Walder Frey có thể thề trung thành với Riverrun, nhưng ông ta là một kẻ cẩn trọng muốn sống lâu nên phải luôn đảm bảo rằng mình đứng về phe thắng lợi. ít nhất ông ta cũng sẽ gửi chim bay tới Vương Đô, và có thể ông ta còn dám làm điều hơn thế.

Catelyn Stark không muốn tốn thêm thời gian. "Chúng ta phải đi ngay lập tức. Chúng ta cần ngựa mới và lương thực dự phòng. Các bạn, các bạn đều tỏ lòng biết ơn bền vững với nhà Stark. Nếu bất kỳ ai giúp chúng ta canh giữ tù nhân và đưa họ về Winterfell an toàn, ta hứa các bạn sẽ được trọng thưởng xứng đáng." Thế là đủ; những kẻ ngốc nhao nhao lên. Tyrion quan sát gương mặt họ; rồi họ sẽ được trọng thưởng, anh tự thề với lòng mình, nhưng có lẽ sẽ không như họ tưởng.

Kể cả khi họ đẩy anh ra ngoài, đóng yên ngựa trong mưa và trói tay anh bằng sợi dây thô, Tyrion Lannister vẫn không thấy sự. Họ sẽ không bao giờ đưa anh tới được Winterfell, anh

thấy nghi lắm. Những kỵ sĩ sẽ đuổi theo họ ngay trong ngày, những con chim sẽ tung cánh, và chắc chắn một trong những lãnh chúa vùng sông nước muốn giành được tín nhiệm từ cha anh sẽ giúp một tay. Tyrion tự khen ngợi sự thông minh của mình trong khi một người kéo mũ trùm che mắt và nhấc lên ngựa.

Họ phi hết tốc lực và rất lâu trong mưa, đùi Tyrion bị chuột rút đau đớn và mông nhức nhối ê ẩm. Kể cả khi họ đã cách xa quán trọ và Catelyn Stark cho ngựa chạy nước kiệu, cuộc hành trình vẫn vô cùng khốn khổ do đường xóc, và còn tệ hơn do anh bị bịt mắt. Mỗi khúc ngoặt đều khiến anh có thể ngã ngựa. Cái mũ trùm ngăn cách những âm thanh, không cho anh nghe rõ những tiếng nói xung quanh, và mưa thấm ướt quần áo khiến nó dính vào mặt anh, thở cũng khó. Sợi dây làm trầy cổ tay và dường như càng lúc càng xiết chặt khi màn đêm buông xuống. Mình đang định ngồi bên lửa ấm, ăn gà quay, và rồi gã ca sĩ chết dịch đó mở miệng ra, anh đau khổ nghĩ. Gã ca sĩ chết dịch đó đi cùng họ. "Từ đầy sẽ có một khúc hát tuyệt phẩm, và tôi chính là người viết nên nó," gã nói với Catelyn Stark khi tuyên bố ý định theo họ để xem "chuyến phiêu lưu kỳ thú" rồi sẽ đi tới đâu. Tyrion nghĩ không hiểu thằng nhóc kia có thấy chuyến phiêu lưu còn kỳ thú không khi những kỵ binh nhà Lannister tóm được họ.

Mưa cuối cùng cũng tạnh và ánh bình minh xuyên qua lớp vải ướt chiếu vào mắt anh, đó là lúc Catelyn Stark hạ lệnh xuống ngựa. Những bàn tay thô ráp kéo anh xuống, mở trói, và kéo mũ trùm xuống. Khi anh nhìn thấy con đường đá hẹp, thấy ngọn đồi cao cao, khung cảnh hoang tàn xung quanh, và những ngọn núi tuyết phủ ở chân trời xa xa, niềm hy vọng rời bỏ anh. "Đây là đường núi," anh ngạc nhiên nhìn phu nhân Stark với vẻ buộc tội. "Đường phía đông. Bà nói chúng ta trở về Winterfell!"

Catelyn Stark cười nhạt. "Rõ ràng là như thế," bà đồng tình. "Chắc chắn các bạn của anh sẽ đi theo đường đó để đuổi theo chúng ta. Tôi cầu cho họ chạy nhanh."

Kể cả bây giờ, sau nhiều ngày, ký ức vẫn khiến anh bực bội. Cả đời Tyrion tự hào vì sự thông minh của mình, đó là món quà duy nhất các vị thần dành tặng cho anh, nhưng bảy lần con sói cái Catelyn Stark đã chơi xỏ anh. Điều đó còn khiến anh đau hơn sự thật trần trụi là anh bị bắt cóc.

Họ chỉ dừng lại đủ để cho ngựa ăn và uống nước, sau đó họ lại tiếp tục lên đường.

Lần này Tyrion không phải trùm mũ nữa. Sau đêm thứ hai, họ không còn trói tay anh, và khi lên núi họ còn chẳng thèm canh chừng anh nữa. Họ không sợ anh bỏ trốn. Vì sao ư? Trên này đất đai khô cằn và hoang vu, và đường núi không hơn đường đá là bao nhiêu. Nếu anh chạy, anh nghĩ mình sẽ chạy được bao nhiêu, khi đơn độc một mình và không có lương thực? Lũ mèo ma sẽ thịt anh, và những bộ tộc sống trên núi là những kẻ cướp của giết người, những kẻ không biết cúi đầu trước thứ gì ngoài đao kiếm.

Nhưng người đàn bà nhà Stark vẫn bắt họ đi không ngừng nghỉ. Anh biết họ đang nhắm tới đâu.

Anh đã biết từ khi họ kéo mũ trùm ra. Những dãy núi này là lãnh địa của nhà Arryn, và góa phụ của vị quân sư tiền nhiệm là chính người nhà Tully, em gái Catelyn Stark... không phải bạn bè gì với nhà Lannister. Tyrion không mấy khi gặp phu nhân Lysa khi bà ta còn ở Vương Đô, và anh cũng không mong làm mỏi mối quan hệ này.

Những kẻ bắt cóc anh túm tụm quanh dòng suối cách đường đèo một quãng ngắn. Lũ ngựa uống nước sông lạnh như băng và nhai những bó cỏ nâu mọc từ khe đá.

Jyck và Morrec ngồi sát lại, râu rĩ và thảm hại. Mohor đứng phía trên họ, dựa người trên thanh giáo và đội chiếc mũ trắng trông như úp cái bát lên đầu. Gần đó, chàng ca sĩ Marillion đang ngồi tra dầu cho cây đàn hạc, lải nhải về việc độ ẩm làm tổn hại tới những sợi dây đàn.

“Chúng ta phải nghỉ ngơi thôi, phu nhân,” người hiệp sĩ vùng biên giới Ser Willis Wode nói với Catelyn Stark khi Tyrion tới gần. Hắn là người của phu nhân Whent, một người bướng bỉnh và lãnh đạm, người đầu tiên đứng lên giúp đỡ Catelyn Stark.

“Ser Willis nói đúng, thưa phu nhân,” Ser Rodrik nói. “Chúng ta mất con ngựa thứ ba rồi.”

“Chúng ta sẽ mất nhiều ngựa hơn nếu bị nhà Lannister bắt được,” bà nhắc họ nhớ. Khuôn mặt bà ửng đỏ do gió và hốc hác nhưng không hề mất đi sự quyết tâm.

“Ở đây thì cơ hội đó nhỏ lắm,” Tyrion lên tiếng.

“Phu nhân không hỏi ý kiến ông, quỷ lùn ạ,” Kurleket, một thằng đần độn to xác đầu định mặt lợn nái. Hắn là người nhà Bracken, kỵ sĩ phục vụ Lãnh chúa Jonos.

Tyrion cố gắng ghi nhớ tên bọn họ, để sau này anh có thể cảm ơn họ đã đối xử nhẹ nhàng với anh. Một Lannister luôn trả đủ nự nần. Ngày nào đó Kurleket sẽ học được, cũng như mấy thằng bạn Lharys và Mohor của hắn, cùng Ser Willis tốt bụng kia, rồi cả tay lính đánh thuê Bronn và Chiggen nữa. Anh trù định sẽ cho Marillion một bài học đặc biệt, vì cây đàn hạc và cái giọng nam trung ngọt ngào kia, người đã cố gieo vần “quỷ lùn với vấy bùn” và ngắn ngủn để tạo ra một khúc ca về cảnh sôi máu này.

“Để hắn nói “ phu nhân Stark ra lệnh.

Tyrion Lannister ngồi xuống một tảng đá. “Giờ mục tiêu của chúng ta là vượt qua Neck, đi theo vương lộ... ước chừng đó là hướng đi của họ, nhưng thật ra cũng chẳng chắc được. À, chắc chắn câu chuyện đã tới tai cha tôi... nhưng cha tôi không yêu thương tôi lắm đâu, và tôi hoàn toàn không chắc rằng ông ấy có buồn động tay động chân không.” Đây là lời nói dối nửa vời; Lãnh chúa Tywin Lannister có thể không quan tâm tới người con trai dị dạng của mình, nhưng ông không tha thứ cho bất cứ ai xúc phạm tới Nhà mình. “Đây là một mảnh đất khắc nghiệt, thưa phu nhân Stark. Bà không thể tìm đâu ra quân cứu viện cho tới khi tới Thung Lũng, và mỗi con ngựa bà mất đi sẽ chất thêm gánh nặng lên những con ngựa khác. Tệ hơn, bà sẽ mất tôi. Tôi nhỏ bé, không khỏe mạnh gì, và nếu tôi chết, thì bà được gì nào?” Đây chẳng còn là lời nói dối. Tyrion không biết liệu mình còn trụ nổi bao lâu nữa.

“Có thể mục đích của tất cả mọi chuyện là để anh chết, Lannister Catelyn Stark đáp.

“Tôi không nghĩ vậy,” Tyrion nói. “Nếu bà muốn tôi chết, bà chỉ cần nói một tiếng và những người bạn trung thành của bà sẽ vui lòng tặng tôi một nụ cười đỏ lòm.” Anh nhìn Kurleket, nhưng gã quá ngu ngốc không hiểu nổi lời nói khảy của anh.

“Nhà Stark không giết người trên giường ngủ.”

“Tôi cũng vậy,” anh nói. “Tôi nói lại cho bà hay, tôi không dính dáng gì tới vụ ám sát con trai bà.”

“Tên ám sát cầm trên tay con dao của anh.”

Tyrion cảm thấy người nóng rần rật. “Đó không phải con dao của tôi,” anh nhắc lại. “Tôi phải thề với bà bao nhiêu lần nữa đây? Phu nhân Stark, dù bà tin hay không, tôi không phải một thằng ngu. Chỉ có thằng ngu mới đưa cho một tay thích khách bình thường con dao của chính mình.”

Trong một giây, anh nghĩ mình thấy sự nghi ngờ lóe lên trong mắt bà ta, nhưng những gì bà ta nói lại là, “Vì sao Petyr nói dối tôi?”

“Thế vì sao gấu ị trong rừng?” anh hỏi. “Vì đó là bản năng của hắn. Đối với kẻ như Ngón út,

nói dối dễ dàng như hít thở vậy. Bà phải rõ điều đó hơn ai hết chứ."

Bà cau mặt tiến đến. "Ý anh là sao, Lannister?"

Tyrion nghiêng đầu. "Vì sao à, tất cả những kẻ trong triều đình đều nghe hắn nói rằng hắn là kẻ cướp đi sự trinh trắng của bà, thưa phu nhân."

"Nói dối!" Catelyn nói.

"Ôi, tên quỷ lùn độc ác," Marillion choáng váng thốt lên.

Kurleket rút dao găm, một mảnh thép đen xấu xí. "Bà chỉ cần lên tiếng, tôi sẽ cắt phăng cái lưỡi lươn lẹo của hắn ngay." Con mắt ti hí của hắn sáng lên vì hứng thú trước viễn cảnh đó.

Catelyn Stark nhìn Tyrion với sự lạnh lùng anh chưa bao giờ thấy. "Petyr Baelish từng yêu ta. Lúc đó ông ta chỉ là một thằng bé. Đối với cả hai chúng ta, tình cảm của ông ấy là một bi kịch, nhưng nó là thật, trong sáng, và không có gì trong đó đáng để người đời mỏc mỉa. Ông ấy chỉ cầm tay ta. Đó là sự thật. Anh thực sự là một kẻ quỷ quyệt, Lannister."

"Và bà thực sự là một kẻ đần độn, phu nhân Stark. Ngón Út chưa bao giờ yêu thương ai ngoài bản thân hắn, và tôi thề với bà rằng hắn không chỉ khoác lác về tay bà, mà còn về bộ ngực đầy đặn của bà, đôi môi ngọt ngào của bà, và nhiệt độ giữa hai chân bà nữa kia"

Kurleket nắm tóc kéo đầu anh lại phía sau.

Tyrion thấy lưỡi thép lành lạnh trên cổ mình. "Tôi cứa cổ hắn được không, phu nhân?"

"Giết ta và sự thật sẽ chết cùng ta," Tyrion thở dốc.

"Để hắn nói," Catelyn Stark rã lệnh.

Kurleket chần chừ thả tóc Tyrion ra.

Tyrion hít một hơi thật sâu. "Làm sao Ngón út lại nói rằng tôi có con dao của hắn? Trả lời tôi đi"

"Anh thắng cược, trong trận đấu thương ngựa nhân dịp sinh nhật hoàng tử Joffrey."

"Khi anh trai Jaime của tôi đánh ngã Hiệp sĩ Hoa, hắn kể thế, đúng không?"

"Đúng," bà thừa nhận. Một vết nhăn hằn trên trán bà.

"Kỵ sĩ!"

Tiếng hét phát ra từ mô đất phía trước họ. Ser Rodrik đã cử Lharys leo lên dốc đá quan sát con đường trong khi họ nghỉ ngơi.

Trong một lúc lâu, không ai nhúc nhích. Catelyn Stark là người đầu tiên phản ứng. "Ser Rodrik, Ser Willis, lên ngựa," bà ra lệnh. "Kéo những con ngựa khác ra sau. Mohor, canh chừng bọn tù nhân..."

"Đưa vũ khí cho chúng tôi!" Tyrion bật đứng dậy và nắm lấy tay bà. "Bà cần tất cả các kiêm sĩ."

Bà biết anh đúng, Tyrion có thể thấy rõ điều đó. Những bộ tộc trên núi không quan tâm tới việc trở thành kẻ thù của các đại gia tộc; họ sẽ giết Stark và Lannister nhiệt tình như nhau, y

như cách họ giết những kẻ khác. Họ sẽ tha cho Catelyn; bà ta còn có thể sinh con. Nhưng, bà lại lưỡng lự.

"Tôi nghe thấy chúng tới!" Ser Rodrik hét vang. Tyrion quay đầu nghe ngóng: tiếng vó ngựa, cả tá ngựa hoặc hơn thế, đang tới càng lúc càng gần. Đột nhiên mọi người cùng lúc di chuyển, nắm lấy vũ khí và lên ngựa.

Đá sỏi từ trên dội xuống xung quanh họ khi Lharys trượt xuống gò đất. Hắn đứng thở dốc trước Catelyn Stark, một gã xấu xí với mái tóc bù xù màu đồng thò ra bên dưới cái mũ sắt. "Hai mươi, có thể là hai mươi lăm người," hắn hổn hển nói. "Tôi đoán là tộc Rắn Sữa hoặc Anh Em Mặt Trăng. Chắc chắn chúng có mật thám, thưa phu nhân... những tay lính gác ẩn náu đâu đó... họ biết chúng ta ở đây."

Ser Rodrik Cassel đã trên lưng ngựa, cầm thanh trường kiếm trên tay. Mohor trốn sau tảng đá, hai tay cầm chặt cây giáo bịt sắt, răng ngậm con dao găm. "Anh ca sĩ kia," Ser Willis Wode gọi. "Giúp tôi mặc giáp ngực" Marillion ngồi im ôm cây đàn hạc, mặt trắng bệch, nhưng Morrec, người của Tyrion nhanh chóng nhảy tới giúp chàng hiệp sĩ kia.

Tyrion vẫn giữ chặt Catelyn Stark. "Bà không còn lựa chọn nào khác," anh nói. "Ba người chúng tôi, cộng thêm người thứ tư để canh chừng... bốn người có thể tạo nên sự khác biệt giữa sống và chết đó."

"Hứa với tôi rằng anh sẽ hạ kiếm xuống ngay khi trận chiến kết thúc."

"Lời hứa của tôi?" Tiếng vó ngựa đã lớn hơn. Tyrion cười nhăn nhở. "Ồ, tôi hứa... trên danh dự nhà Lannister."

Trông một thoáng, anh nghĩ bà ta sẽ phỉ nhổ vào anh, nhưng thay vào đó, bà ta quát. "Đưa vũ khí cho họ," và ngay lập tức bỏ đi. Ser Rodrik ném thanh kiếm của mình cho Jyck và đợi kẻ thù. Morrec lấy cung và ống tên, rồi quỳ bên vệ đường. Anh là cung thủ giỏi hơn là một kiếm sĩ. Và Bronn phi tới đưa cho Tyrion một cây rìu hai lưỡi.

"Tôi chưa bao giờ dùng rìu chiến." Vũ khí đó dùng thật ngượng tay. Nó có một cái cán ngắn, đầu nặng và đỉnh nhọn.

"Cứ coi như anh đang chẻ gỗ đi," Bronn nói và rút thanh trường kiếm đang đeo trên lưng ra. Anh nhổ nước bọt, đi nước kiệu tới cạnh Chiggen và Ser Rodrik. Ser Willis lên ngựa nhập hội với họ, vừa đi vừa vỗ vỗ mũ trụ, một chiếc mũ sắt tròn có một khe hở cho mắt và một đoạn lụa đen dài.

"Khúc gỗ không chảy máu," Tyrion không nói riêng với một ai. Anh cảm thấy trần trụi khi không có áo giáp. Anh nhìn quanh tìm một tảng đá và chạy tới nơi Marillion đang trốn. "Tránh ra."

"Đi chỗ khác!" cậu nhóc hét lên với anh. "Tôi là ca sĩ, tôi không đánh đấm gì hết!"

"Sao, không thích phiêu lưu mạo hiểm nữa à?" Tyrion đá mãi hắn mới chịu chuồi sang một bên. Một tích tắc sau, những kỵ binh đã lao tới chỗ họ.

Trận chiến diễn ra không báo trước, không cờ hiệu, không có tiếng tù và hay trống trận, chỉ có tiếng dây cung của Morrec và Lharys vang lên. Những kẻ cướp kia bỗng nhiên lao ra từ ánh bình minh, một lũ đen đúa gầy gò, mặc áo da thuộc và áo giáp chẳng ăn nhập gì với người, khuôn mặt ẩn khuất dưới mũ. Tay đeo găng của chúng cầm chắc đủ loại vũ khí: trường kiếm, thương, lưỡi hái sắc lẹm, chùy đinh đao găm, và vồ sắt. Cầm đầu toán cướp là một gã đàn ông to lớn mặc áo choàng da mèo ma sọc, tay lăm lăm cây đại đao.

Ser Rodrik hét. “Winter'fell!”và lao tới đối đầu với hắn, cùng Bronn và Chiggen hai bên gào thét lao vào trận. Ser Willis Wode bám theo, vung cao lưu tinh chùy[23] trên đầu. “Harrenhal! Harrenhal” ông ta hát. Tyrion đột nhiên muốn nhảy lên, khua rìu và hét vang “Casterly Rock!” nhưng cơn điên khùng ấy qua nhanh và anh cúi người xuống thấp hơn.

Anh nghe tiếng lũ ngựa đang sự hãi hí vang và tiếng kim loại va đập vào nhau chói tai. Thanh kiếm của Chiggen lia trúng khuôn mặt lộ ra của một gã kỵ sĩ mặc giáp xích, và Bronn lao vào lũ cướp như một con lốc, tả xung hữu đột.

Ser Rodrik lao thẳng vào gã to con mặc áo choàng da mèo ma, những con ngựa của họ quần thảo nhau trong khi họ đâm qua chém lại. Jyck nhảy tót lên con ngựa chưa đóng yên vào lao vào trận hỗn chiến. Tyrion thấy mũi tên cắm vào cổ họng gã mặc áo choàng da mèo ma. Hắn mở mồm thét lên, nhưng chỉ có máu ứa ra. Khi hắn ngã xuống, Ser Rodrik đã chiến đấu với một kẻ khác.

Đột nhiên Marillion ré lên, dùng cây đàn hạc che đầu khi một con ngựa nhảy qua tảng đá. Tyrion trườn ra khi tay kỵ sĩ quay lại phía họ, giơ cao cây vồ sắt. Tyrion vung rìu bằng cả hai tay. Lưỡi rìu bổ trúng họng con ngựa đang phóng tới với một tiếng phụp. Tyrion suýt rơi rìu khi con vật hí vang rồi gục xuống. Anh cố giật lưỡi rìu ra và loạng choạng tránh ra. Marillion kém may mắn hơn. Cả ngựa lẫn tay kỵ sĩ ngã đè lên chàng ca sĩ. Tyrion nhảy lại đằng sau khi chân tên cướp bị kẹt dưới con ngựa, và chiếc rìu bổ xuống ngập cổ gã, ngay phần trên xương ức.

Khi lôi được lưỡi rìu ra, anh nghe Marillion đang than khóc bên dưới những xác chết.

“Ai đó giúp tôi với,” chàng ca sĩ hổn hển. “Lạy chúa lòng lành, tôi chảy máu rồi”

“Tôi nghĩ chỉ là máu ngựa thôi,” Tyrion nói. Bàn tay chàng ca sĩ chuồi ra từ bên dưới xác ngựa, sờ soạng trên mặt đất như một con nhện năm chân. Tyrion đặt gót giày lên những ngón tay đó và thỏa mãn cảm nhận tiếng xương kêu răng rắc. “Nhắm mắt lại vờ chết đi,” anh khuyên chàng ca sĩ trước khi nâng cây rìu và bỏ đi.

Sau đó, mọi thứ diễn ra nhanh chóng. Cảnh bình minh vang lên những tiếng la hét, tanh mùi máu và thế giới chìm trong hỗn loạn. Những mũi tên bay vun vút qua tai anh và đâm vào tảng đá. Anh thấy Bronn đã xuống ngựa, chiến đấu với hai thanh kiếm trong tay. Tyrion tiếp tục đứng ngoài trận chiến, cứ trượt từ tảng đá này sang tảng đá khác, rồi lao khỏi bóng tối để chặt chân ngựa. Anh thấy một kẻ bị thương và bỏ mặc hắn chết rồi lấy chiếc mũ trụ của hắn.

Nó quá chật, nhưng Tyrion mừng vì có đồ bảo hộ còn hơn không. Jyck bị chém sau lưng trong khi cậu ta đâm kẻ trước mặt, và một lát sau Tyrion vấp phải xác Kurleket, khuôn mặt lợn của hắn bị biến dạng bởi một nhát chùy, nhưng Tyrion nhìn thấy thanh đoản kiếm và cướp lấy nó khỏi bàn tay người chết. Anh đang mải nhét nó vào thắt lưng thì nghe có tiếng phụ nữ hét lên.

Catelyn Stark bị dồn vào vách đá với ba gã đàn ông bao quanh, một còn trên lưng ngựa và hai kẻ đang đứng. Bà ta lóng ngóng cầm con dao bằng bàn tay bị thương, nhưng lưng bà ta đã dựa vào vách đá còn chúng nhắm tới bà từ ba phía. Cứ để chúng có con chó cái đó, Tyrion nghĩ, và chơi ả ta đi, nhưng không hiểu sao anh lại tiến lên. Anh đâm vào khoeo chân gã đầu tiên trước khi chúng nhận ra anh ở đó, lưỡi rìu chém thịt và xương ngọt như chẻ gỗ mục. Những khúc gỗ này biết chảy máu, Tyrion đang ngơ ngẩn nghĩ khi gã thứ hai tiến tới. Tyrion sụp xuống tránh nhát kiếm, hắn quay người lại... và Catelyn Stark bước tới phía sau cắt cổ hắn. Gã kỵ sĩ còn lại vội phi nước đại biến mất như thể nhớ ra có việc bận ở nơi khác.

Tyrion nhìn quanh. Kẻ thù hoặc chết hoặc đã tẩu thoát. Trận chiến đã kết thúc từ bao giờ. Những con ngựa đang hấp hối, những gã bị thương nằm la liệt khắp nơi, kêu thét ầm ĩ hoặc rên

rỉ. Anh vô cùng kinh ngạc, vì mình không nằm trong số chúng. Anh buông tay thả cây rìu xuống. Bàn tay nhơm nhớp máu. Anh thề rằng họ chiến đấu tận nửa ngày trời, nhưng mặt trời dường như chẳng chịu xê dịch chút nào.

"Trận chiến đầu tiên của anh à?" Bronn hỏi khi cúi người trước xác Jyck và tháo giày cậu ta ra. Đó là một đôi giày tốt, thích hợp với người của Lãnh chúa Tywin; làm bằng da thuộc mềm mại và chắc chắn, tốt hơn đôi Bronn đang đi rất nhiều.

Tyrion gật đầu. "Cha tôi sẽ vô cùng tự hào," anh nói. Chân anh bị chuột rút không thể đứng nổi. Kỳ lạ là anh không hề nhận ra cơn đau trong suốt trận chiến.

"Giờ anh cần một ả đàn bà," Bronn nói với một tia sáng lóe lên từ đôi mắt đen. Anh ta nhét đôi giày vào trong túi yên. "Hãy nghe lời tôi đi, không có gì sánh bằng một người phụ nữ sau khi đàn ông đổ máu đầu"

Chiggen dừng lại lục soát xác tụi cướp một lúc lâu, cứ đứng khụt khịt và liếm môi.

Tyrion liếc nhìn về phía phu nhân Stark đang băng bó vết thương cho Ser Rodrik. "Nếu là bà ấy thì được đấy nhỉ," anh nói. Những gã kỵ sĩ ồ lên cười, Tyrion cũng toét miệng cười và nghĩ, khởi đầu thế là tốt.

Sau đó anh quỳ bên dòng suối và lau sạch máu trên mặt bằng thứ nước lạnh như nước đá. Khi anh lê bước về chỗ những người khác, anh lại liếc nhìn những xác chết lần nữa. Những cái xác gầy gò, quần áo tả tơi, ngựa của chúng cũng còm nhom, xương sườn nhô hết ra. Thứ vũ khí Bron và Chiggen bỏ lại không lấy toàn những thứ không đáng để mắt. Vồ, chày, lưỡi hái... Anh nhớ tới gã to lớn mặc áo da mèo ma đã đấu với Ser Rodrik bằng thanh đại đao, nhưng khi anh nhìn cái xác hắn nằm còng queo trên nền đá, hóa ra gã chẳng to lớn chút nào, chiếc áo choàng đã biến mất, và Tyrion thấy lưỡi đao sứt mẻ nghiêm trọng, lưỡi thép rẻ tiền lốm đốm gỉ. Hơi lạ là bọn kẻ cướp đã bỏ lại chín cái xác trên mặt đất.

Họ chỉ mất ba người: hai kỵ binh của Lãnh chúa Bracken - Kurleket và Mohor, Jyck người hầu của anh, người đã tỏ ra vô cùng dũng cảm trên lưng ngựa. Tyrion nghĩ, anh ta vẫn là một kẻ ngốc cho tới cuối đời.

"Phu nhân Stark, bà nên khẩn trương đi tiếp," Ser Willis Wode nói, mắt cảnh giác đảo quanh các đỉnh đồi xung quanh qua khe mũ trụ. "Có thể lúc này chúng ta đã đẩy lùi được chúng, nhưng chúng sẽ không ở xa đâu."

"Chúng ta phải chôn những người của mình đã, Ser Willis," bà nói. "Họ là những con người dũng cảm. Tôi sẽ không để xác họ làm mồi cho lũ quạ và mèo ma đâu.

"Nhưng đất ở đây cứng như đá làm sao mà đào bới được," Ser Willis nói.

"Vậy chúng ta sẽ xếp đá xây mộ."

"Lệnh bà cứ việc," Bronn nói, "nhưng tôi và Chiggen sẽ không mó tay vào. Tôi còn nhiều việc khác phải làm hơn là ngồi xếp đá cho người chết, thở chẳng hạn." Hắn nhìn những người còn lại. "Ai muốn sống sót qua đêm nay, đi với chúng tôi."

"Thưa phu nhân, tôi e rằng hắn nói đúng," Ser Rodrik mệt mỏi nói. Người hiệp sĩ già đã bị thương, một vết chém sâu bên tay trái và một ngọn giáo phi sượt qua cổ ông, giờ trông ông vô cùng già nua. "Nếu chúng ta còn lưu lại đây, chắc chắn chúng sẽ tiếp tục tấn công chúng ta, và có lẽ chúng ta sẽ không thể sống sót qua lần thứ hai."

Tyrion thấy nét giận dữ trên khuôn mặt Catelyn, nhưng bà ta không còn lựa chọn khác. "Cầu

chúa tha thứ cho chúng ta. Chúng ta sẽ đi ngay lập tức."

Giờ họ không hề thiếu ngựa nữa. Tyrion chuyển cái yên của mình lên con ngựa đốm của Jyck, ước chừng nó phải chạy được trong ít nhất ba bốn ngày tới. Anh định leo lên ngựa thì Lharys bước tới và nói. "Giờ tôi sẽ lấy lại thanh đoản kiếm, chú lùn ạ."

"Cứ để hắn giữ nó đi." Catelyn Stark từ trên lưng ngựa nhìn xuống. "Và cứ cho hắn cầm rìu. Có thể chúng ta sẽ cần tới nó nếu bị tấn công tiếp."

"Cám ơn phu nhân," Tyrion nói rồi lên ngựa.

"Không cần đâu," bà cụt lủn nói. "Ta vẫn chẳng tin anh hơn lúc trước tẹo nào." Bà đã đi mất trước khi anh kịp trả lời.

Tyrion chỉnh lại chiếc mũ trụ cướp được và cầm lấy cây rìu từ tay Bronn. Anh nhớ mình bắt đầu cuộc hành trình thế nào, với tay bị trói và mũ trùm che kín đầu và thấy đây là một sự cải thiện đáng kể. Phu nhân Stark cứ không tin anh; nhưng chừng nào anh còn giữ cây rìu, anh chắc chắn mình còn dẫn đầu trò chơi.

Ser Willis Wode đi đầu. Bronn đi ngoài rìa, phu nhân Stark an toàn đi giữa, Ser Rodrik bám sát sau. Marillion cứ liếc trộm Tyrion suốt.

Chàng ca sĩ bị gãy vài cái xương sườn, gãy mất cây đàn hạc, và bốn ngón tay chơi đàn, nhưng kể ra ngày hôm nay cũng chưa tệ lắm; cậu ta đã chiếm được cái áo choàng lông mèo ma đẹp tuyệt, lớp lông đen dày dặn xen lẫn những sọc trắng. Cậu ta im lặng chui bên dưới cái áo choàng, và lần đầu tiên trong suốt chuyến hành trình, cậu ta không nói lấy một lời.

Họ nghe có tiếng gào trầm đục của lũ mèo ma đằng sau khi họ đã đi được nửa dặm, tiếp đó là tiếng gầm ghè hoang dại của lũ sinh vật đánh nhau giành những xác chết. Tyrion tiến tới gần cậu ta. "Hèn hạ," anh nói, "rất vần với quạ đấy." Anh thúc ngựa và, vượt qua chàng ca sĩ, tiến đến bên Ser Rodrik và Catelyn.

Bà ta nhìn anh, môi mím chặt lại.

"Như tôi đã nói trước khi chúng ta vô duyên vô cớ bị xen ngang," Tyrion bắt đầu, "có một sơ hở nghiêm trọng trong câu chuyện bịa đặt của Ngón út. Dù bà có tin tôi hay không, phu nhân Stark, tôi thề với bà rằng - tôi không bao giờ cá cược danh dự của nhà mình."

ARYA

Con mèo đực một tai cong lưng rít lên với cô.

Arya nhẹ nhàng bước trên con đường mòn, giữ thăng bằng trên đầu ngón chân trần, lắng nghe nhịp đập trái tim, hít thở thật sâu và chậm rãi. *Lặng lẽ như bóng ma và nhẹ tựa lông hồng*. Con mèo đực quan sát cô bước tới, đôi mắt vô cùng cảnh giác.

Bắt mèo không dễ chút nào. Tay cô đầy nhưng vết cào xước đang lên da non, và đầu gối chi chít sẹo vì những cú ngã nhào. Lúc đầu, kể cả con mèo béo ị trong nhà bếp cũng có thể tránh được cô, nhưng thầy Syrion cứ bắt cô cả ngày lẫn đêm đi tóm nó. Khi cô chạy tới chỗ thầy với hai bàn tay dính máu, thầy nói, "Sao chậm thế? Nhanh lên nào, cô gái. Kẻ thù của trò sẽ cho trò nhiều hơn những vết trầy xước đấy." Thầy đã dùng lửa thành Myr hơ qua những vết thương cho cô, điều đó rất tệ khiến cô phải cắn môi để tránh kêu lên thành tiếng. Sau đó thầy lại bắt cô đi bắt nhiều mèo hơn.

Tháp Đỏ có nhiều mèo lắm: mèo già lười biếng nằm sưởi nắng, mèo mắt xanh vẫy đuôi, mèo con nhanh nhẹn với móng vuốt như những mũi kim, mèo của các mệnh phụ phu nhân ngoan ngoãn, lúc nào cũng chải chuốt, hay mèo ma xơ xác thường lảng vảng quanh đống rác nhà bếp. Arya đã đuổi bắt và tự hào mang từng con về cho thầy Syrion Forel... tất cả trừ con mèo này, con mèo đực một tai lông đen ghê gớm. "Nó mới là vị vua chân chính của lâu đài này," một trong những người lính gác áo vàng đã nói với cô như vậy.

"Một con vật lõi đời và độc ác. Một lần, nhà vua mở tiệc chiêu đãi cha của hoàng hậu, con mèo hoang đen kia đã nhảy lên bàn và giật lấy con chim quay ngay từ tay Lãnh chúa Tywin. Vua Robert cười tới chảy nước mắt. Con gái à, con nên tránh xa sinh vật đó ra."

Nó đã bắt cô chạy khắp nửa lâu đài; hai lần vòng quanh Tháp Quân Sư, chạy qua sân trong, qua chuồng ngựa, xuống những bậc thang ngoằn ngoèo, vượt qua căn bếp nhỏ, trại nuôi lợn và trại lính áo vàng, dọc theo đê, rồi lại leo lên thang, chạy đi chạy lại trên đường Traitor, rồi lại leo xuống, chạy qua cổng, quanh cái giếng, hết đi ra lại đi vào những tòa nhà lạ hoắc cho tới khi Arya không biết mình đang ở đâu nữa.

Nhưng cuối cùng cô cũng sắp bắt được nó. Những bức tường cao bao quanh ba phía, và phía trước mặt nó là một bức tường đá không có cửa sổ. Lặng lẽ như bóng ma, cô thầm nhắc lại, và khẽ trườn lên trước, nhẹ tựa lông hồng.

Khi cô chỉ còn cách con mèo ba bước chân, con mèo nhảy dựng lên. Nó hết nhảy sang trái, rồi sang phải; Arya nhảy sang phải, sang trái, chặn đường thoát của nó. Nó rít lên và cố lao qua chân cô. Nhanh như rắn vậy, cô nghĩ.

Tay cô ôm chặt lấy nó. Cô ôm nó trước ngực, quay người cười lớn khi những cái móng vuốt bấu lấy cái áo choàng da của cô. Rất nhanh, cô hôn lên giữa trán nó, và ngửa đầu lại trước khi nó kịp cào lên mặt cô. Con mèo đực kêu ngao ngao và phun phì phì.

"Ông ấy sẽ làm gì với con mèo đó nhỉ,"

Giật mình, Arya làm rơi con mèo và quay về phía giọng nói. Con mèo nhảy biến mất. Ở cuối hành lang là một cô gái với những lọn tóc xoăn vàng óng ả, xinh đẹp như một con búp bê trong bộ váy sa tanh xanh lục. Bên cạnh cô bé là một cậu bé tóc vàng mũm mĩm mặc áo thêu hình con hươu đực bằng ngọc trai trước ngực áo và giắt một cây kiếm nhỏ trên thắt lưng. Công chúa

Myrcella và hoàng tử Tommen. Một bà sơ to như một con ngựa kéo đứng đằng sau họ, và đằng sau bà ta là hai người đàn ông đô con mặc áo choàng đỏ thẫm, những hộ vệ của nhà Lannister.

"Cậu bé, cậu làm gì với con mèo đó thế?" Myrcella nghiêm giọng hỏi lại. Sau đó cô bé quay sang nói với em trai, "Trông cậu ta tả tơi nhỉ? Nhìn cậu ta mà xem." Cô bé cười khúc khích.

"Một cậu bé tả tơi bẩn thỉu bốc mùi," Tommen đồng tình.

Họ không nhận ra Ayra. Họ thậm chí không biết cô là con gái. Hay ghê; cô đang đi chân trần và bẩn thỉu, đầu tóc bù xù vì bươn bải khắp lâu đài, trên áo chằng chịt vết mèo cào còn chiếc quần nâu xắn lên trên đầu gối trầy xước. Chẳng ai lại mặc váy và đồ lụa đi bắt mèo cả. Cô nhanh chóng cúi đầu và quỳ một chân xuống. Có lẽ họ sẽ không nhận ra cô. Nếu họ nhận ra, cô sẽ nghe bài ca không dứt. Septa Mordane sẽ làm nhục cô, còn chị Sansa sẽ không ngừng nhắc cho cô nhớ về nỗi xấu hổ này.

Bà sơ già mập mạp tiến lên. "Cậu bé, làm sao con tới được đây? Con không có việc gì tại nơi này của lâu đài."

"Bà không thể đuổi những thứ thế này đi," một tên lính áo đỏ nói. "Giống như không thể đuổi hết được lũ chuột vậy."

"Cậu bé, chủ nhân của cậu là ai?" bà sơ hỏi. "Trả lời ta. Cậu làm sao thế, câm à?"

Arya nghẹn giọng. Nếu cô trả lòi, Tommen và Myrcella chắc chắn sẽ nhận ra cô.

"Godwyn, đưa cậu ta tới đây," bà sơ nói. Người lính gác cao nhất bắt đầu sải bước xuống hành lang.

Nỗi sự bóp nghẹt lấy cổ họng cô tựa như bàn tay người khổng lồ. Arya không thể nói khi điều đó quyết định cuộc đời cô. Tâm tĩnh như nước, cô lẩm bẩm.

Khi Godwyn tới chỗ Arya, cô di chuyển. Uyển chuyển như rắn. Cô nghiêng người sang trái, để cho anh ta tóm lấy tay cô, quay người quanh anh, Mềm mại như lụa. Khi anh ta quay lại, cô đã chạy thục mạng xuống hành lang. Nhanh nhẹn như hoẵng. Bà sơ đang gào thét gì đó với cô. Arya chui qua đôi chân to và trắng như hai cột đá hoa cương, nhảy dựng dậy, xô hoàng tử Tommen và nhảy qua người cậu bé khi cậu ta ngồi cái bịch xuống mặt đất và kêu, "Ối", cô tránh gã lính thứ hai và vượt qua tất cả, chạy bạt mạng.

Cô nghe thấy những tiếng hét, rồi tiếng người chạy rầm rầm đuổi sát theo cô. Cô ngồi sụp xuống và lăn. Tấm áo choàng đỏ chuệnh choạng lướt qua cô. Arya đứng bật dậy. Cô thấy cửa sổ phía trước, cao và hẹp, chỉ là một cái khe nhỏ không hơn mũi tên là bao. Arya nhảy lên, bám lấy bậu cửa sổ, đẩy người lên. Cô nín thở khi lách người qua. Lủi như chạch. Cô hạ cánh xuống sân khiến một người hầu gái đang quét dọn giật nảy mình, rồi đứng bật dậy phủi bụi dính trên quần áo, lao ra khỏi cửa và chạy dọc hành lang, xuống cầu thang, chạy qua cái sân khuất, quặt ở một ngã rẽ, vượt qua một bức tường và chui qua một cửa sổ hẹp vào một căn phòng tối như hũ nút. Những âm thanh càng lúc càng xa cô.

Arya thở không ra hơi và gần như mất phương hướng. Cô chắc chắn gặp rắc rối nếu họ nhận ra cô, nhưng cô không nghĩ họ có thể. Cô di chuyển nhanh nhẹn như một con hoẵng.

Cô ngồi xổm trong bóng tối, trên bức tường đá ẩm ướt, lắng nghe tiếng những kẻ truy đuổi, nhưng cô chỉ thấy tiếng đập của con tim và tiếng nước rơi tí tách xa xa. Lặng lẽ như bóng ma, cô tự nhủ. Cô không biết mình đang ở đâu. Khi họ lần đầu tiên tới Vương Đô, cô thường mơ thấy ác mộng, và trong cơn ác mộng đó, cô bị lạc trong lâu đài.

Cha thường nói Tháp Đỏ nhỏ hơn Winterfell, nhưng trong những giấc mơ của cô, nó rộng mênh mông, là một mê cung đá với những bức tường dường như biết di chuyển và thay đổi sau lưng cô. Có lần cô thấy mình đang đi lang thang trong những căn phòng u ám, đi qua các bức tranh thêu bạc màu, xuống nhiều bậc cầu thang uốn lượn mãi, lao qua những cái sân và những cây cầu, tiếng hét của cô vang vọng nhưng không nhận được lời hồi đáp. Ở một số phòng, dường như bức tường đỏ đang rỉ máu, và cô không tìm thấy bất kỳ một ô cửa sổ nào. Thi thoảng cô nghe thấy giọng cha, nhưng thường văng vẳng rất xa, và dù cô cố chạy đi tìm thế nào thì tiếng cha cô cứ càng lúc càng mờ nhạt, cho tới khi biến mất và Arya lại một mình trong bóng tối.

Cô nhận ra giờ trời đã rất tối. Cô ôm lấy đầu gối và run rẩy. Cô sẽ im lặng chờ đợi và đếm tới mười ngàn. Tới lúc đó, cô có thể an toàn chui ra và tìm đường về.

Khi cô đếm tới tám mươi bảy, căn phòng bỗng sáng hơn khi mắt cô điều chỉnh được với bóng tối. Cô dần nhìn thấy hình dáng những đồ vật trong phòng. Những đôi mắt to thô lố thèm thuồng nhìn cô từ trong bóng tối, và cô lờ mờ nhìn thấy những cái răng dài lởm chởm. Cô quên cả đếm. Cô nhắm mắt, cắn môi để nỗi sự biến đi. Khi cô nhìn lại, những con quái vật đã biến mất. Như chưa từng bao giờ hiện hữu. Cô vờ như thầy Syrio đang ở bên cạnh cô, thì thầm vào tai cô. Tĩnh tâm như nước, cô tự nhủ. Khỏe như gấu. Dũng mãnh như sói. Cô lại mở mắt.

Những con quái vật vẫn ở đó, nhưng nỗi sợ đã biến mất.

Arya đứng dậy, thận trọng di chuyển. Những cái đầu lố nhố xung quanh cô. Cô tò mò chạm vào một cái, không biết nó có thật không. Đầu ngón tay cô sờ lên quai hàm to tướng. Nó thật lắm. Lớp xương khá mịn, lạnh và cứng.

Cô vuốt những cái răng đen và sắc lẹm, như chiếc dao dao găm làm từ bóng tối. Cô rùng mình.

“Nó chết rồi,” cô nói lớn. “Nó chỉ là một cái đầu lâu vô hại thôi, chẳng thể làm hại mình.” Nhưng hình như con quái vật thừa biết cô ở đó. Cô có thể cảm nhận đôi mắt rỗng của nó đang nhìn cô, và có cái gì trong căn phòng tối trông như cái hang này không chào đón cô. Cô lùi khỏi cái xương sọ và chạm lưng vào một cái khác, lớn hơn. Ngay lập tức, cô cảm nhận những cái răng của nó cắm ngập vào vai cô, như thể muốn xé toạc da cô ra vậy. Arya quay lại, cảm thấy lớp áo da bị vướng và rách khi cái răng nanh to tướng xượt qua áo choàng. Thế là cô cắm đầu chạy. Một cái đầu lâu khác hiện chình ình trước mặt cô, cái lớn nhất, nhưng Arya không hề giảm tốc độ. Cô nhảy qua cái một cái răng đen dài như kiếm, lao qua những hàm răng đói khát, và đâm sầm vào cửa.

Tay cô sờ tìm cái vòng sắt trên cửa gỗ và kéo mạnh. Cánh cửa hơi kẹt, sau đó từ từ mở ra, với tiếng cót két inh tai nhức óc khiến Arya chắc cả thành phố đều nghe thấy. Cô mở cửa đủ rộng để chui lọt, đi vào hành lang trước mặt.

Nếu căn phòng chứa những con quái vật đã tối, thì hành lang này còn tối như hũ nút trong bảy địa ngục.

Tâm tĩnh như nước, Arya tự nhủ, nhưng ngay khi cô mở mắt, cô không nhìn thấy gì ngoài hình dáng mờ mờ của cánh cửa cô vừa từ đó đi ra. Cô nhúc nhích những ngón tay trước mặt, cảm nhận không khí chuyển động, nhưng không thấy gì. Cô mù rồi. Một vũ công nước có thể nhìn thấy mọi thứ bằng tất cả các giác quan, cô tự nhắc mình nhớ. Cô nhắm mắt và đếm đến ba, bước vào bóng tối, và vươn tay ra.

Những ngón tay của cô chạm phải một tượng đá xù xì phía bên trái. Cô lần theo bức tường, tay rờ rẫm trên đó, bước từng bước nhỏ trong bóng tối. Tất cả các cánh cửa đều dẫn về một nơi nào đó. Có đường vào, ắt có đường ra. Nỗi sợ gây tổn thương hơn cả đao kiếm. Arya sẽ không

sợ. Dường như cô đã đi cả một chặng đường dài thì đột nhiên bức tường ngừng lại và cái lạnh của không khí vuốt ve đôi má cô. Những sợi tóc buông rơi nhè nhẹ bay.

Từ nơi nào đó xa tít bên dưới, cô nghe có những tiếng động. Tiếng bùn dưới đế giày, tiếng những giọng nói vẳng lại. Ánh lửa bập bùng chiếu lên tường sao mờ nhạt quá, và cô thấy rằng mình đang đứng trên một cái giếng đá đen lớn, sâu dễ đến bảy mét. Những tảng đá khổng lồ được xếp trên bức tường vòng tròn như những bậc thang, lượn dần xuống sâu sâu nữa, tối tăm như những bậc thang xuống địa ngục mà Già Nan từng kể. Và có cái gì đó trồi lên từ trong bóng tối, ra ngoài lòng đất.

Arya liếc nhìn và cảm thấy hơi thở đen đúa lạnh lẽo thổi vào mặt cô. Ở sâu bên dưới, le lói một ánh đuốc độc nhất, nhỏ như ánh nến vậy. Cô nhìn ra hai người. Bóng họ trải dài trên tường, cao lớn như những người khổng lồ. Cô có thể nghe thấy giọng họ, vang lên từ lòng giếng.

"... tìm ra thằng con hoang đó," một người nói. "Những kẻ khác sẽ sớm xuất đầu lộ diện. Một ngày, hai ngày, hai tuần…"

"Và nếu hắn biết chuyện, hắn sẽ làm gì?" giọng thứ hai vang lên với âm điệu mềm mại của Thành Phố Tự Trị.

"Chỉ có Chúa mới biết " giọng đầu tiên nói. Arya thấy một làn khói xám bốc lên từ ngọn đuốc, vặn vẹo như một con rắn. "Những tên ngốc đó cố giết con trai ông ta, và tệ hơn, họ đã tạo ra một tấn hài kịch rồi. Ông ta không phải loại người sẽ bỏ qua chuyện đó. Tôi cảnh báo anh, sói và sư tử sẽ sớm cắn xé nhau, dù chúng ta có làm hay không."

"Sớm quá, sớm quá," giọng đặc thổ ngữ kia phàn nàn. "Giờ xảy ra chiến tranh thì chúng ta được lợi gì nào? Chúng ta chưa sẵn sàng. Từ chối đi."

"Vậy hãy bắt tôi ngừng thời gian lại luôn đi. Anh cho tôi là một pháp sư à?"

Người kia cười khẩy. "Không phải sao." Ánh lửa liếm lấy không khí lạnh. Những cái bóng dài gần vươn tới cô. Một giây sau, gã cầm đuốc trèo lên, người đồng hành ngay bên cạnh. Arya lùi khỏi cái giếng, cúi thấp người và dán mình vào tường. Cô nín thở khi hai gã bước lên đầu cầu thang.

"Vậy anh muốn tôi làm gì đây?" người cầm đuốc hỏi, một gã đậm người mặc áo choàng da nửa người. Dù đi đôi giày nặng nề, nhưng hắn đi như lướt trên mặt đất. Khuôn mặt tròn chằng chịt sẹo và bộ râu đen rối lộ khỏi cái mũ sắt, hắn mặc áo giáp xích bên ngoài áo da thuộc, giắt dao găm và đoản kiếm ở thắt lưng. Không hiểu sao Arya thấy hắn quen tới kỳ lạ.

"Nếu một quân sư đã chết, sao lại không thể có người thứ hai?" người đàn ông mang âm giọng vùng khác và bộ râu ba chỏm màu vàng nói. "Anh bạn à, anh đã từng nhảy điệu này rồi." Arya chắc chắn mình chưa từng gặp hắn. Hắn béo kinh tởm, nhưng lại bước đi rất nhẹ nhàng, mang cả thân hình đồ sộ trên đầu ngón chân nhẹ nhàng như một vũ công nước vậy. Những cái nhẫn của hắn lóe sáng dưới ánh đuốc, vàng đỏ và bạc trắng, nạm hồng ngọc, ngọc bích, những đôi mắt hổ vàng. Ngón tay nào cũng đeo nhẫn; có ngón còn đeo hai.

"Đã từng chứ không phải bây giờ, và quân sư này không giống người khác," gã mặt sẹo nói khi họ bước khỏi hành lang. Vững vàng như đá, Arya tự nhủ, lặng lẽ như bóng ma. Bị ánh đuốc làm lóa mắt, họ không nhìn thấy cô đang dán sát người vào tường đá, chỉ cách đó vài centimét.

"Có lẽ vậy," gã râu ba chỏm trả lời, dừng lại để thở sau khi leo một quãng dài.

"Hơn nữa, chúng ta phải chờ thời. Công chúa đang mang thai. Khal sẽ không động binh cho tới khi con trai mình ra đời. Anh biết bọn man di đó thế nào mà."

Gã cầm đuốc ấn vào cái gì đó. Arya nghe có tiếng ầm ầm vọng lại. Một phiến đá lớn, đỏ lên dưới ánh đuốc, rơi khỏi trần nhà tạo lên một tiếng động lớn đến nỗi cô suýt khóc thét. Nhưng miệng giếng vẫn chỉ toàn đá phiến, không suy suyển.

"Nếu hắn ta không động binh sớm, có lẽ sẽ quá muộn mất " gã to béo đội mũ sắt nói. "Đây không còn là trò chơi của hai người nữa, nếu như nó từng như thế. Stannis Baratheon và Lysa Arryn đã chạy trốn khỏi tầm với của tôi, và những gián điệp nói rằng họ đang tập hợp quân đội.

Hiệp sĩ Flowers biên thư tới Highgarden, giục phụ thân mình đưa em gái tới triều đình. Cô bé đó là một thiếu nữ mười bốn tuổi, ngoan ngoãn, xinh đẹp và dễ bảo. Lãnh chúa Renly và Ser Loras định cho vua Robert ăn nằm với cô ta, lấy cô ta, và dựng nên một hoàng hậu mới. Ngón út... có Chúa mới biết hắn định chơi trò gì. Nhưng Lãnh chúa Stark mới là kẻ làm tôi mất ngủ. Ông ta có trong tay thằng con hoang của nhà vua và cuốn sách, rồi ông ta sẽ sớm biết sự thực thôi. Và giờ vợ ông ta đã tóm được Tyrion Lannister, nhờ vào sự can thiệp của Ngón út. Lãnh chúa Tywin lấy cớ đó mà nổi giận, rồi Jaime sẽ có động thái đi tìm Quỷ Lùn. Nếu nhà Lannister lên phương bắc, điều này sẽ kéo nhà Tully vào cuộc nữa. Anh đừng trì hoãn nữa. Tôi nhắc lại, nhanh lên. Kể cả những nghệ sĩ tung hứng bậc thầy cũng không thể giữ một trăm quả bóng bay mãi trên trời đâu."

"Anh bạn già à, anh giỏi hơn một nghệ sĩ tung hứng chứ. Anh là một pháp sư thực sự. Tất cả những gì tôi cần ở anh là hãy kéo dài phép thuật của mình hơn một chút" Họ bắt đầu đi xuống hành lang về nơi Arya từ đó đi tới, qua căn phòng chứa đầy quái vật.

"Tôi sẽ làm những gì có thể," gã cầm đuốc nhẹ nhàng nói. "Tôi phải có vàng, và thêm năm mươi con chim nữa."

Cô để họ đi trước một quãng dài, sau đó lén lút theo sau. Lặng lẽ như một bóng ma.

"Nhiều thế sao?" những giọng nói càng lúc càng nhỏ khi ánh sáng chỉ còn lập lòe đằng xa. "Những thứ anh cần rất khó kiếm... quá trẻ, để hiểu được những bức thư của họ... có lẽ già hơn... không chết quá dễ dàng...."

"Không. Trẻ hơn sẽ an toàn hơn. đối xử nhẹ nhàng với chúng..."

"...nếu chúng biết đường câm họng..."

"... nguy hiểm..."

Rất lâu sau khi những giọng nói biến mất, Arya vẫn thấy ánh đuốc nhìn xa trông như ngôi sao bốc khói ngăn bước cô. Nó dường như biến mất hai lần, nhưng cô vẫn đi thẳng, và cả hai lần cô thấy mình đứng trên một cầu thang hẹp, dốc, ánh đuốc chập chờn xa bên dưới cô. Cô vội vã đuổi theo, đi dần xuống. Một lần cô vấp phải một viên đá và va vào tường, tay chạm vào lớp đất được chống đỡ nhờ những thanh gỗ, ở nơi trước khi đường hầm được lát đá.

Chắn hắn cô đã bám theo họ hàng dặm. Cuối cùng họ biến mất, nhưng không còn chỗ để tiến lên tiếp. Cô lại thấy bức tường và lần theo, trong tình trang không thấy gì và lạc đường, giả vờ rằng Nymeria đang đi bên cạnh cô trong bóng tối. Cuối cùng cô đứng ngập tới đầu gối trong thứ nước bốc mùi hôi thối, và ước gì mình có thể khiêu vũ trên nước như thầy Syrio vậy. Cô không biết mình có còn được nhìn thấy ánh sáng không nữa. Trời tối om khi cuối cùng Arya lao ra ngoài.

Cô thấy mình đang đứng ở một miệng cống đổ ra sông. Và người cô đang bốc mùi kinh khủng, thế là cô cởi bộ quần áo dính đầy bùn đất ném xuống bờ sông trong khi lao xuống làn nước đen đặc quánh. Cô bơi tới khi thấy sạch sẽ lại, và co rúm người vì lạnh. Vài kỵ sĩ đi qua khúc sông trong khi Arya vò quần áo, nhưng nếu họ có nhìn thấy một cô gái nhỏ trần truồng

giặt giẻ dưới ánh trăng, họ cũng không buồn để mắt.

Cô đã cách lâu đài cả dặm, nhưng ở bất cứ nơi nào trong Vương Đô, cũng có thể nhìn thấy Tháp Đỏ trên đỉnh núi Aegon, vì vậy cô không thể lạc đường được. Quần áo cô đã gần khô khi cô tới cổng thành. Rào sắt đã hạ xuống và cổng thành đã đóng chặt, vì thế cô quay sang cửa hậu. Những lính canh mặc áo choàng vàng kim khinh khỉnh nhìn cô khi cô bảo họ cho cô vào.

"Đi chỗ khác chơi " một người nói. "Nhà bếp đổ hết rác đi rồi, và bọn tao không cho ăn mày vào thành sau khi trời tối."

"Tôi không phải ăn mày," cô nói. "Tôi sống ở đây."

"Ta nói rồi, đi chỗ khác chơi. Có cần ăn cái bạt tai để nghe cho rõ không?"

"Tôi muốn gặp cha mình."

Những tay lính gác liếc mắt nhìn nhau. "Ôi tôi còn muốn chơi hoàng hậu cơ." Gã trẻ hơn nói.

Gã già hơn nhăn mặt. "Cậu bé, cha cậu là ai, người bắt chuột thành phố à?"

"Quân sư của nhà vua," Arya nói.

Cả hai gã phá lên cười, nhưng sau đó gã lớn tuổi hơn vung nắm đấm về phía cô như đánh một con chó vậy. Arya thấy cú đấm ngay trước khi nó bắt đầu. Cô nhảy lùi lại, không hề hấn gì.

"Tôi không phải một cậu bé," cô quát. "Tôi là Arya Stark thành Winterfell, và nếu ông định đặt tay lên người tôi, cha tôi sẽ cắm đầu cả hai người lên cọc. Nếu hai người không tin tôi, hãy mời Jory Cassel hay Vayon Poole từ Tháp Quân Sư tới." Cô chống nạnh. "Giờ, hai người sẽ mở cổng, hay muốn ăn bạt tai để nghe cho rõ hả?"

***

Cha cô đang ngồi một mình trong thư phòng khi Harwin và Tom Bự đưa cô vào, ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng mờ nhạt lên khuỷu tay ông. Ông đang cúi đọc cuốn sách to nhất Arya từng thấy, một cuốn sách dày cộp với những trang giấy ngả vàng rách nát nhàu nhĩ, bìa da đã sờn. Ông gập sách vào để nghe Harwin báo cáo, Khuôn mặt ông nghiêm nghị khi cảm ơn rồi bảo họ rời đi

"Con có biết cha đã cho một nửa đội lính gác ra ngoài tìm con không?" Cha nói khi họ còn lại một mình. "Septa Mordane vô cùng sợ hãi. Bà ấy đang ở trong điện thờ cầu nguyện cho con trở về an toàn. Arya, con biết rằng mình không bao giờ được ra ngoài cổng thành khi cha chưa cho phép."

"Con không ra ngoài cổng thành," cô buột miệng, "ừm, con không cố ý. Con đi xuống ngục thất, nhưng nó lại dẫn tới một đường hầm. Trong đó rất tối, và con không có đuốc hay nến, vì thế con phải sờ soạng mà đi. Con không thể quay lại đường con vừa từ đó đi tới vì những con quái vật. Cha à, họ nói về chuyện sẽ giết cha. Không phải những con quái vật, mà là hai gã đàn ông.

Họ không nhìn thấy con, con vững vàng như đá và lặng lẽ như bóng ma, nhưng con nghe thấy họ nói. Họ nói rằng cha có một cuốn sách và một đứa con hoang của nhà vua và nếu một Quân sư đã chết, sao lại không có người thứ hai? Có phải cuốn sách đó không ạ? Con cá là chàng con hoang của bác Jon."

"Jon? Arya, con đang nói gì vậy? Ai nói cho con?"

“Họ nói,” cô đáp. “Một người to béo đeo đầy nhẫn có bộ râu ba chỏm, và một người khác mặc giáp xích, đội mũ sắt. Gã béo nói họ phải hoãn lại nhưng người kia bảo hắn ta không thể tung hứng, rồi thì sói và sư tử sẽ ăn thịt lẫn nhau và đó là một tấn trò đời.” Cô cố nhớ hết phần còn lại. Cô không hiểu những gì mình nghe thấy, và giờ chúng đang rối tung rối mù trong đầu cô. “Lão béo nói công chúa đang có bầu. Người đội mũ sắt cầm theo một ngọn đuốc, hắn nói rằng họ phải nhanh lên. Con nghĩ hắn ta là một pháp sư.”

“Một pháp sư,” Ned nói, nhưng không cười. “Thế ông ấy có nuôi râu dài trắng muốt và đội mũ chóp nhọn lóng lánh sao không?”

“Không! Ông ta không giống pháp sư trong những câu chuyện của Già Nan, nhưng gã béo nói ông ta là pháp sư.”

“Cha cảnh cáo con, Arya, nếu con đang thêu dệt chuyện...”

“Không, con nói rồi, họ nói chuyện ngay trong ngục thất, ở một noi có tường bí mật. Gon đang đuổi theo những con mèo, và rồi...” Cô nhăn mặt. Nếu cô thừa nhận đánh ngã hoàng tử Tommen, cha sẽ giận cô thật. “Rồi, con nhảy ra ngoài cửa sổ. Con thấy những con quái vật ở đó.”

“Quái vật và pháp sư,” cha cô nói. “Có vẻ con có một chuyến phiêu lưu kỳ thú ghê. Những người con nghe lỏm được đó, con kể họ nói về tung hứng và kịch câm?”

“Đúng,” Arya thừa nhận, “chỉ là...”

“Arya, họ là diễn viên kịch câm,” cha nói. “Tại Vương Đô vào thời điểm hiện tại có cả tá gánh xiếc tới kiếm tiền từ đám người tới xem đấu thương ngựa. Cha không chắc hai người đó làm gì trong lâu đài, nhưng có thể nhà vua muốn xem trình diễn.”

“Không,” cô bướng bỉnh lắc đầu. “Họ không phải...”

“Con không nên bám đuôi người khác và nghe lỏm. Ta cũng không ủng hộ việc con gái mình trèo lên những cửa sổ và đuổi theo những con mèo lạc. Nhìn lại con đi, con yêu. Tay con toàn những vết cào xước. Chuyện này kéo dài đủ lâu rồi. Nói với thầy Syrio Forel rằng ta muốn nói chuyện với ông ta...”

Ông bị ngắt lời bởi tiếng gõ cửa ngắn gọn, đột ngột vang lên. “Lãnh chúa Eddard, xin mạn phép,” Desmond hỏi, và mở cửa, “nhưng có một người anh em áo đen xin cầu kiến. Ông ta nói có vấn đề khẩn cấp. Tôi nghĩ là ngài muốn biết.”

“Cánh cửa của ta luôn rộng mở với Đội Tuần Đêm,” Cha nói.

Desmond nhường đường cho ông ta bước vào. Trông ông ta hơi gù và xấu xí, với bộ râu xơ xác và quần áo bẩn thỉu, nhưng Cha vẫn vui vẻ chào đón và hỏi tên ông ta.

“Yoren, thưa lãnh chúa. Tôi xỉn lỗi vì đến vào giờ này.” Ông cúi đầu chào Arya. “Chắc đây là con trai ngài.. Trông cậu rất giống ngài.”

“Cháu là con gái,” Arya cáu tiết. Nếu một ông già từ Tường Thành xuống, chắc chắn ông ta phải đi qua Winterfell. “Ông có biết các anh em cháu không?” cô phấn khích hỏi. “Robb và Bran đang ở Winterfell, còn Jon ở Tường Thành. Jon Snow cũng ở trong Đội Tuần Đêm, chắc chắn ông phải biết anh ấy, anh ấy có một con sói tuyết, một con sói trắng mắt đỏ đấy ạ. Jon đã là lính biệt kích chưa ạ? Cháu là Arya Stark.”

Ông già mặc bộ đồ đen và bốc mùi nhìn cô một cách kỳ quặc, nhưng Arya không thể nào ngừng nói. “Khi ông trở về Tường Thành, ông có thể mang theo thư cháu viết cho anh Jon

không?" Cô ước gì anh Jon ở đây. Anh sẽ tin những gì cô nói về ngục thất, và gã béo có bộ râu ba chỏm cùng tay pháp sư đội mũ sắt.

"Con gái ta thường quên phép tắc," cha nói kèm một nụ cười nhạt khiến lời nói của ông mềm mại hơn. "Tôi vô cùng xin lỗi, Yoren. Em trai Benjen của tôi cử ông tới à?"

"Thưa lãnh chúa, không ai có thể cử tôi đi đâu, trừ lão già Mormont. Tôi ở đây để tìm người cho Tường Thành, và khi đức vua Robert thiết triều, tôi sẽ tới quỳ gối và khóc lóc cầu xin những thứ Đội Tuần Đêm đang cần, để xem nhà vua và Quân sư có lũ cặn bã nào trong ngục thất không. Nhưng ngài cũng có thể nói rằng Benjen Stark là lý do cho cuộc nói chuyện của chúng ta. Máu của ông ấy màu đen. Vì thế ông ấy cũng là anh em với tôi cũng như với ngài vậy. Tôi tới vì ông ấy. Tôi đã cưỡi ngựa vô cùng gấp gáp khiến nó suýt chết, nhưng tôi đã cắt đuôi những kẻ khác?"

"Những kẻ khác?"

Yoren bực. "Lũ giết thuê, kỵ binh và lũ rác rưởi nào đó. Trong quán trọ đầy những kẻ như vậy, và tôi thấy chúng thích hít hà hương vị của máu và hương vị của vàng, đều giống nhau hết. Không phải tất cả đều nhắm tới Vương Đô. Một số đang phi nước đại tới Casterly Rock, và Rock lại gần nơi đây hơn. Giờ Lãnh chúa Tywin đã biết tin rồi, ngài có thể tin vậy."

Cha nhíu mày. "Tin gì?"

Yoren nhìn Arya. "Tốt hơn hết chúng ta nên nói chuyện riêng, thưa Lãnh chúa, nếu ngài đồng ý."

"Được thôi. Desmond, hãy đưa con gái ta về phòng ngủ." Ông hôn lên trán cô. "Chúng ta sẽ nói chuyện nốt vào sáng mai."

Arya đứng nguyên tại chỗ. "Không có chuyện gì tệ hại xảy tới với anh Jon chứ ông?" cô hỏi ông Yoren. "Hay với chú Benjen chứ?"

"Ờm, tôi không thể nói trước có chuyện gì với người nhà Stark không. Cậu nhóc Snow vẫn khỏe mạnh khi tôi rời Tường Thành. Tôi không nói tới họ."

Desmond nắm lấy tay cô. "Đi thôi, tiểu thư. Tiểu thư nghe cha cô nói gì rồi đấy."

Arya không còn lựa chọn nào khác đành ra ngoài cùng anh, ước gì người dẫn cô ra là Tom Bự. Nếu là Tom, cô có thể nán lại cánh cửa thêm một chút để nghe xem ông Yoren nói gì, nhưng Desmond không dễ lừa. "Cha em có bao nhiêu hộ vệ?" cô hỏi khi họ bước xuống phòng ngủ của cô.

"Ở Vương Đô này à? Năm mươi."

"Anh sẽ không để ai giết chết cha chứ, đúng không anh?"

Desmond cười. "Không phải sợ đâu, tiểu thư bé bỏng ạ. Lính hộ vệ bảo vệ Lãnh chúa Eddard cả ngày lẫn đêm. Ngài ấy sẽ không bị tổn thương gì đâu."

"Nhà Lannister có hơn năm mươi người," Arya nhận định.

"Đúng, nhưng một người phương bắc địch được với mười tay kiếm phương nam, vì thế em cứ ngủ ngon đi."

"Nếu như một pháp sư tới giết cha em thì sao?"

“Về chuyện đó,” Desmond trả lời, và lôi trường kiếm ra, “phù thủy cũng chết y như những người khác thôi, một khi em cắt đầu chúng.”

EDDARD

Robert, thần xin ngài," Ned cầu xin, "hãy nghe những gì ngài đang nói xem. Ngài đang nói tới chuyện giết một đứa trẻ."

"Con điếm đó đang mang thai!" nhà vua đấm xuống bàn hội đồng đánh ầm như một tiếng sấm. "Ta đã cảnh cáo anh rằng chuyện này sẽ xảy ra, Ned. Lúc ở lăng mộ, ta đã cảnh báo với anh, nhưng anh không thèm quan tâm. Giờ, anh phải nghe. Ta muốn chúng chết, cả mẹ lẫn con, và cả thằng ngốc Viserys nữa. Thế đã rõ ràng chưa? Ta muốn chúng chết."

Những thành viên khác trong hội đồng đang cố giả vờ như họ ở nơi nào khác. Chắc chắn họ khôn ngoan hơn ông. Eddard Stark hiếm khi thấy cô đơn như lúc này. "Ngài sẽ hạ nhục bản thân mãi mãi nếu ngài làm chuyện này." "Vậy cứ đổ lên đầu ta đi. Ta chưa mù tới nỗi không nhìn thấy những lưỡi rìu sắp chém vào cổ ta."

"Ở đây không có búa rìu gì hết," Ned nói với nhà vua "Chỉ có cái bóng của những cái bóng, mà hai mươi năm đã xóa nhòa... nếu như nó từng tồn tại."

"Nếu?" Varys nhẹ nhàng hỏi và siết hai bàn tay đánh phấn vào nhau. "Lãnh chúa, ngài nhầm rồi. Tôi có bao giờ nói dối đức vua và hội đồng không?"

Ned lạnh lùng nhìn viên thái giám. "Ngài đã mang tới cho chúng tôi những thông tin của kẻ phản bội từ nửa vòng trái đất. Có lẽ Mormont đã nhầm. Có thể ông ấy nói dối." "Ser Jorah không dám gạt tôi đâu " Varys cười ranh ma. "Tin tôi đi, lãnh chúa. Công chúa đang mang thai."

"Cứ cho là thế đi. Nếu ông sai, chúng ta không cần sợ. Nếu cô ta sảy thai, chúng ta không phải sợ. Nếu cô ta sinh con gái. chúng ta càng không phải sợ. Nếu đứa nhỏ chết ngay khi vừa lọt lòng, chúng ta cũng không cần phải sợ." "Nhưng nếu nó là một bé trai thì sao?" Robert hỏi dồn. "Nếu nó sống thì sao?"

"Eo biển vẫn nằm đó. Thần chỉ sợ nếu có ngày người Dothraki dạy ngựa chạy trên nước thôi."

Nhà vua nhấp một hớp rượu và quắc mắt nhìn Ned từ bên kia bàn. "Vậy anh đang khuyên ta đừng làm gì cho tới khi con nòng nọc rồng Ida đưa quân tới tận bờ biển của ta, phải không?"

"Con nòng nọc rồng đó vẫn nằm trong bụng mẹ nó," Ned nói. "Kể cả Aegon cũng phải cai sữa rồi mới tính tới chuyện chinh phạt cơ mà."

"Thánh thần ơi! Anh cứng đầu như bò rừng vậy, Stark." Nhà vua đảo mắt quanh bàn hội đồng.

"Tất cả các ngươi mất lưỡi hết rồi hả? Không ai nói chuyện phải quấy với gã đần mặt lạnh này à?"

Varys cười ngọt ngào với nhà vua và đặt bàn tay mềm mại lên tay áo Ned. "Tôi rất hiểu nỗi day dứt của ngài, Lãnh chúa Stark, tôi thực sự hiểu. Tôi không thích thú gì khi mang cái tin tức tai hại này tới hội đồng. Đây là một thông báo quá kinh khủng khiến chúng ta phải suy nghĩ, một thông tin gớm ghiếc. Nhưng chúng ta, những người trị nước buộc làm những điều gớm ghiếc vì vương quốc, dù nó khiến chúng ta đau đớn thế nào"

Lãnh chúa Renly nhún vai. "Với tôi vấn đề cũng đơn giản thôi. Đáng ra chúng ta nên giết

Viserys và em gái hắn nhiều năm trước, nhưng thưa bệ hạ, anh trai của tôi đã sai lầm khi nghe lời Jon Arryn."

"Nhân từ chưa bao giờ là sai lầm, thưa Lãnh chúa Renly," Ned trả lời. "Trong trận Trident, Ser Barristan đây đã giết chết không biết bao nhiêu người lính, những người bạn của Robert và của tôi. Khi họ mang ông ấy tới trước chúng tôi, bị thương nặng và sắp chết, Roose Bolton đã thúc giục chúng tôi cắt cổ ông, nhưng anh trai ngài đã nói, 'Ta không giết kẻ trung thành, hay những kẻ thiện chiến, và cử học sĩ của ngài tới chữa trị cho vết thương của Ser Barristan." Ông nhìn nhà vua rất lâu. "Giá như ngài ấy ở đây lúc này."

Robert xấu hổ đỏ cả mặt. "Chuyện không còn như trước," ông phàn nàn. "Ser Barristan là một hiệp sĩ Ngự Lâm Quân."

"Còn Daenerys chỉ là một cô bé mười bốn tuổi." Ned biết ông đã đi quá giới hạn, nhưng ông không thể im lặng được. "Robert, thần hỏi ngài, chúng ta chống lại Aerys Targaryen vì cái gì nêu không phải đặt dấu chấm hết cho việc giết những đứa nhỏ vô tội?"

"Để đặt dấu chấm hết cho vương triều Targaryen!" nhà vua gầm lên.

"Bệ hạ, thần biết rằng ngài chưa bao giờ sợ Rhaegar." Ned cố giấu sự khinh bỉ, nhưng không thể. "Có phải nhiều năm sống nhu nhược đã khiến ngài sợ cái bóng của một đứa nhỏ chưa ra đời chăng?"

Robert tím mặt. "Thôi đi, Ned," ngài cảnh cáo. "Đừng nói thêm một lời nào nữa. Anh quên mất ở đây ai là vua rồi sao?

"Không, thưa bệ hạ," Ned trả lời. "Ngài có quên không?"

"Đủ rồi!" nhà vua gầm lên. "Ta không muốn nói nữa. Ta đã nói xong, hoặc bị chỉ trích đủ rồi. Các ngươi nói sao?"

"Chúng ta phải giết ả ta," Lãnh chúa Renly tuyên bố.

"Chúng ta không còn lựa chọn khác," Varys lẩm bẩm. "Thật là buồn, thật là buồn..."

Ser Barristan nhướn đôi mắt xanh nhạt và nói, "Thưa bệ hạ, thần chỉ thấy vinh hạnh khi cầm kiếm giết kẻ thù trên chiến trường, chứ không phải giết một đứa trẻ trong bụng mẹ. Thứ lỗi cho thần, nhưng thần sẽ đứng về phía Lãnh chúa Eddard."

Grand Maester Pycelle húng hắng giọng, có lẽ phải mất vài phút. "Tôi phục vụ vương quốc này, chứ không phải người cầm quyền. Tôi đã từng trung thành khuyên vua Aerys cũng như lúc này tôi khuyên nhủ vua Robert đây, vì thế tôi nhận thấy ý kiến của nhà vua là sáng suốt. Nhưng tôi hỏi các ngài câu này - nếu chiến tranh lại xảy ra, bao nhiêu người lính sẽ ngã xuống? Bao nhiêu làng mạc bị thiêu trụi? Bao nhiêu đứa nhỏ bị giật khỏi mẹ và bỏ mạng dưới lưỡi giáo?" Ông gãi bộ râu trắng cước rậm rạp, cực kỳ buồn bã, cực kỳ mệt mỏi. "Việc Daenerys Targeryen chết để cho hàng chục ngàn người được sống không phải là khôn ngoan, thậm chí là nhân từ hơn hay sao?"

"Nhân từ hơn," Varys nói. "Ngài nói rất đúng và rất thực, thưa Grand Maester. Quá đúng. Nếu thần thánh lên cơn đồng bóng cho Daenerys Targeryen một đứa con trai, vương quốc này sẽ vào cảnh đầu rơi máu chảy."

Ngón Út là người lên tiếng cuối cùng. Khi Ned nhìn, Lãnh chúa Petyr cố nhịn ngáp. "Nếu anh phát hiện mình lên giường với một ả đàn bà xấu xí, tốt nhất anh hãy nhắm mắt lại và tiếp tục thôi," anh ta tuyên bố. "Chờ đợi không làm một cô gái xinh đẹp hơn. Hãy hôn cô ta và thế là

xong."

"Hôn cô ta?" Ser Barristan thất kinh nhắc lại.

"Một nụ hôn thép," Ngón út nói.

Robert quay sang nhìn quân sư của mình. "Vậy đấy, Ned. Anh và Selmy chỉ là thiểu số. Vấn đề còn lại là, ai sẽ giết cô ta?"

"Mormont đang cầu xin ân huệ hoàng gia," Lãnh chúa Renly nhắc nhở.

"Tha thiết cầu xin ấy chứ," Varys nói, "nhưng hắn còn cần cuộc sống hơn. Tại thời điểm này, công chúa đang ở gần Vaes Dothrak, nơi rút kiếm ra là chết. Nếu tôi nói các ngài điều người Dothraki đã làm với người đàn ông tội nghiệp từng dám kề dao vào cổ khaileesi, đêm nay sẽ không ai trong các ngài có thể ngủ nổi." Ông ta gãi cái má bự phấn. "Giờ, chúng ta sẽ dùng thuốc độc... nước mắt thành Lys. Khai Drogo sẽ không bao giờ biết được đó là một cái chết bất bình thường."

Đôi mắt lờ đờ buồn ngủ của Grand Maester Pycelle choàng mở. Ông nheo mắt nghi ngờ nhìn viên thái giám.

"Thuốc độc là vũ khí của kẻ hèn," nhà vua phàn nàn.

Ned đã nghe quá đủ. "Ngài cho một tay lính đánh thuê tới giết một cô gái mười bốn tuổi mà còn nghĩ tới danh dự ư?" Ông đẩy ghế đứng dậy. Tự mình làm đi, Robert. Ai tuyên án người đó phải vung gươm. Hãy nhìn vào mắt cô bé trước khi ngài giết chết cô bé. Hãy nhìn những giọt nước mắt rơi và nghe những lời trăn trối. Ít nhất ngài cũng nợ cô bé những điều đó."

"Thần thánh ơi," nhà vua chửi thề. Lời nói vọt ra tựa như ngài không thể kiềm chế nổi cơn giận."Quỷ tha ma bắt anh đi." Ông cầm cốc rượu đặt bên khuỷu tay, thấy nó đã cạn liền ném vào tường vỡ tan tành. "Ta đã hết rượu uống và hết cả bình tĩnh. Đủ rồi. Cứ làm gì cần làm đi."

"Thần không tham gia vụ giết người này, Robert. Cứ làm gì ngài muốn, nhưng đừng buộc thần thay đổi quan điểm."

Dường như trong chốc lát, Robert không hiểu điều Ned đang nói. Ngài ít khi bị người khác phản kháng. Nét mặt ngài từ từ thay đổi khi hiểu ra. Mắt ngài nheo lại và mặt đỏ lựng lên trên chiếc áo cổ cồn nhung. Ngài giận dữ chỉ thẳng vào mặt Ned. "Lãnh chúa Stark, ngươi là quân sư. Ngươi làm những gì ta ra lệnh, hoặc không ta sẽ tìm một quân sư mới."

"Thần chúc người mới đó thành công." Ned tháo cái kim gài thô ghim áo choàng của ông, tấm huy hiệu hình bàn tay bạc. Ông đặt nó lên bàn trước mặt nhà vua, buồn bã khi nhớ tới người từng đeo nó lên cho ông, người bạn mà ông từng yêu quý. "Thần nghĩ ngài sáng suốt hơn thế này, Robert. Thần nghĩ chúng ta đã có một vị minh quân."

Mặt Robert tím lịm. "Cút," ngài rền rĩ kêu lên, cơn giận uất nghẹn nơi cổ. "Cút ngay, quỷ tha ma bắt anh đi, ta và anh không còn là bạn bè gì hết. Anh còn đợi gì nữa? Đi, trở về Winterfell đi. Và hãy đoán chắc rằng ta không bao giờ nhìn mặt anh nữa, hoặc ta thề, ta sẽ cắm đầu anh lên ngọn giáo."

Ned cúi chào, và quay gót không nói một lời. Ông cảm nhận được ánh mắt Robert đang dán lên lưng ông. Khi ông sải bước ra khỏi phòng hội đồng, cuộc thảo luận ngay lập tức tiếp tục.

"Ở Braavos có Hội Vô Danh," Grand Maester gợi ý.

"Ông có biết thuê chúng cần bao nhiêu tiền không?" Ngón Út phàn nàn. "Ông có thể thuê

được một đội lính đánh thuê chỉ với một nửa giá, mà đó chỉ là cái giá để ám sát một thương nhân không thôi đấy. Tôi không dám nghĩ họ sẽ đòi bao nhiêu để giết một công chúa."

Cánh cửa đóng lại ngăn những tiếng vọng tới. Ser Boros Blount đang đứng gác bên ngoài, mặc áo choàng trắng và áo giáp của Ngự Lâm Quân. Ông ta tò mò liếc nhìn Ned qua khóe mắt, nhưng không hỏi gì.

Ngày trở nên nặng nề và ngột ngạt khi ông đi qua sân trở về Tháp Quân Sư. Ông có thể cảm nhận cơn mưa sắp tới trong không khí. Ned muốn trời đổ mưa. Nó sẽ giúp ông gột sạch phiền muộn. Khi ông về thư phòng, ông cho gọi Vayond Poole. Vị quan gia tới ngay lập tức. "Ngài cho gọi tôi sao, thưa quân sư?"

"Không còn là quân sư nữa " Ned nói. "Nhà vua và tôi đã cãi vã. Chúng ta sẽ trở về Winterfell."

"Tôi sẽ ngay lập tức chuẩn bị, thưa lãnh chúa. Chúng ta cần hai tuần để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho cuộc hành trình."

"Có lẽ chúng ta không có hai tuần. Chúng ta còn không có nổi một ngày. Nhà vua đã nhắc tới việc muốn cắm đầu tôi lên cọc." Ned nhíu mày. Ông không thực sự tin nhà vua muốn làm hại ông, Robert không thể. Giờ ngài đang tức giận, nhưng khi Ned đã an toàn khuất mắt ngài, ngài sẽ nhanh chóng nguôi giận thôi.

Nhanh chóng sao? Đột nhiên, một cách khó chịu, Ned thấy mình nhớ lại Rhaegar Targaryen. Dù đã chết mười lăm năm nay nhưng Robert vẫn ghét hắn như xưa. Điều này thật tệ... rồi còn vấn đề khác, vấn đề giữa Catelyn và gã lùn mà Yoren đã cảnh báo ông vào đêm qua.

Sự việc sẽ sớm sáng tỏ. Ông chắc chắn như việc mặt trời mọc đằng đông vậy. Và trong khi Robert đang giận dữ điên cuồng... Robert không quan tâm chút gì tới Tyrion Lannister, nhưng nó sẽ động tới lòng tự trọng của ngài, và Ned không biết hoàng hậu sẽ làm gì.

"Để an toàn nhất, tôi sẽ đi trước " ông nói với Poole. "Tôi sẽ mang theo các cô con gái và vài hộ vệ. Những người còn lại sẽ đi theo ngay khi sẵn sàng. Hãy báo cho Jory biết, nhưng đừng nói với bất kỳ ai khác, và đừng làm gì cho tới khi tôi và các con gái ra đi. Lâu đài là nơi tai vách mạch rừng, và tôi không thích kế hoạch bị bại lộ."

"Vâng, thưa lãnh chúa."

Khi vị quản gia rời đi, Eddard Stark tới ngồi trên bậu cửa sổ. Robert không để cho ông có lựa chọn nào. Ông phải cảm ơn ngài thôi. Được trở về Winterfell thật tốt. Đáng ra ông không nên rời đi. Các con trai đang đợi ông ở đó. Có lẽ ông và Catelyn sẽ sinh ra một cậu bé trai nữa khi ông quay về, vì dù sao họ cũng chưa già. Và dạo gần đây, ông thường mơ thấy tuyết, thấy cảnh rừng sồi tối tăm và lặng ngắt trong đêm.

Nhưng, nghĩ tới việc ra đi lại khiến ông bừng bừng nổi giận. Còn quá nhiều thứ chưa làm. Robert và hội đồng gồm những kẻ hèn nhát, phỉnh nịnh sẽ ăn xin khắp vương quốc nếu không bị ai ngăn cản, hoặc, tệ hơn, sẽ bán cả vương quốc cho nhà Lannister để trả nợ. Và ông vẫn chưa tìm ra sự thật về cái chết của Jon Arryn. Phải, ông đã tìm ra vài manh mối đủ để thuyết phục mình rằng Jon thực ra bị mưu sát, nhưng điều đó chẳng hơn dấu vết của một con vật trong khu rừng rộng lớn. Ông chưa tìm ra con vật đó, nhưng, ông lại cảm nhận được nó ở nơi đây, đang lảng vảng, chui nhủi đâu đó, một sinh vật nguy hiểm.

Đột nhiên ông nghĩ mình sẽ về Winterfell bằng đường biển.

Ned không phải một thủy thủ, và thường thì ông thích đi trên vương lộ hơn. Nhưng nếu ông

đi thuyền, ông có thể dừng lại tại Dragonstone và nói chuyện cùng Stannis Baratheon. Pycelle đã gửi qua vượt biển, mang theo lá thư Ned mời Lãnh chúa Stannis trở lại vị trí của mình trong tiểu hội đồng. Nhưng, ông không nhận được hồi âm, và sự im lặng chỉ làm tăng thêm sự nghi ngờ nơi ông. Ông chắc chắn rằng Lãnh chúa Stannis biết bí mật khiến Jon Arryn phải chết. Sự thật đang chờ đợi ông tại pháo đài cổ kính trên đảo của Nhà Targaryen.

Biết được sự thật thì sao? Một vài bí mật sẽ an toàn hơn nếu để chúng ngủ yên. Hoặc chúng quá nguy hiểm không thể nói cùng ai, kể cả với những người ta yêu thương và tin tưởng nhất. Ned rút con dao Catelyn đã đưa cho ông ra khỏi thắt lưng. Con dao của Quỷ Lùn. Vì sao gã lùn muốn Bran chết? Chắc chắn để giữ con ông câm họng. Một bí mật khác, hay chỉ là một sợi tơ khác trong cùng một mạng nhện?

Có lẽ nào Robert là một phần trong đó không? Ông không nghĩ vậy, nhưng ông cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Robert sẽ ra lệnh giết phụ nữ và trẻ con. Catelyn đã cố báo cho ông biết trước.

Nàng đã nói rằng ông từng hiểu người đàn ông đó. Giờ nhà vua chỉ là một người xa lạ với ông mà thôi. Ông phải rời Vương Đô càng sớm càng tốt. Nếu sáng mai có tàu lên phương bắc, thì ông sẽ lên tàu ngay.

Ông cử Vayon Poole tới bến tàu dò hỏi, thầm lặng nhưng nhanh chóng. “Tìm cho tôi một con tàu nhanh với một thuyền trưởng dày dạn kinh nghiệm “ ông nói với bác quản gia. “Tôi không quan tâm tới khoang thuyền to nhỏ thế nào, hay chất lượng thiết bị trên tàu ra sao, chỉ cần nó an toàn và mau lẹ. Tôi muốn rời khỏi đây ngay lập tức.”

Poole vừa mới rời đi thì Tomard thông báo có khách tới. “Thưa ngài, Lãnh chúa Baelish muốn diện kiến.”

Ned một phần muốn đuổi ông ta đi, nhưng sau đó nghĩ lại. Ông chưa được tự do; cho tới lúc đó ông vẫn phải chơi cùng họ. “Tom, cho ngài ấy vào.”

Lãnh chúa Petyr thong thả bước vào phòng như không có chuyện gì xảy ra. Anh ta mặc áo chùng nhung xẻ tà màu kem- bạc, bên ngoài là áo choàng lụa xám có thêu hình con cáo đen, và khuôn mặt thường trực nụ cười khẩy.

Ned lạnh lùng chào đón anh ta. “Tôi có thể hỏi mục đích của chuyến viếng thăm này không, Lãnh chúa Baelish?”

“Tôi sẽ không làm ngài mất nhiều thời gian đâu, tôi đang trên đường đi ăn tối cùng phu nhân Tanda. Bánh cá mút đá và lợn sữa quay. Bà ta định mai mối tôi với con gái mình, vì thế bàn ăn đầy sự ngạc nhiên. Nếu người ta nói đúng, tôi sắp sửa lấy một con heo nái, nhưng đừng nói với bà ta nhé. Tôi rất thích bánh cá mút đá.”

“Đừng để tôi làm ngài mất thời gian dành cho mấy con lươn của ngài, thưa lãnh chúa,” Ned lạnh lùng nói. “Lúc này, tôi không thể nghĩ ra một người nào khác tôi không muốn gặp ngoài ngài.”

“Ồ, tôi chắc chắn nếu ngài để tâm trí vào, ngài sẽ nghĩ ra vài cái tên khác. Varys chẳng hạn. Cersei. Hoặc Robert.

Bệ hạ là người giận ngài nhất. Bệ hạ đã nói về ngài rất lâu sau khi ngài đi. Tôi nhớ rằng, những lời lẽ thóa mạ và xấc xược được nhắc tới thường xuyên.”

Ned không thèm trả lời. Ông cũng không thèm mời ông khách kia ngồi, nhưng Ngón út vẫn tự tìm cho mình một cái ghế. “Sau khi ngài rời đi, chỉ còn mình tôi thuyết phục bọn họ không

thuê Hội Vô Danh," anh ta đều đều nói tiếp. "Thay vào đó Varys bình tĩnh cho mọi người biết chúng ta sẽ phong lãnh chúa cho bất cứ ai giết được cô gái nhà Targaryen."

Ned thấy kinh tởm. "Giờ chúng ta phong tước cho một sát thủ cơ đấy."

Ngón Út nhún vai. "Tước hiệu quá rẻ mạt. Kẻ Vô Danh rất đắt. Nếu quả thực vậy, tôi thấy cô con gái nhà Targaryen có giá hơn ngài cùng những bài thuyết trình về danh dự của ngài nhiều. Hãy để vài tên giết thuê say trong giấc mộng Lãnh chúa và cố giết cô bé. Có thể hắn sẽ làm hỏng chuyện và sau đó, người Dothraki sẽ cảnh giác hơn. Nếu chúng ta gửi một tên Vô Danh tới, chắc chắn cô ta sẽ nằm sâu dưới ba tấc đất."

Ned nhíu mày. "Ngài nằm trong hội đồng mà lại nói chuyện về những ả đàn bà xấu xí và nụ hôn thép, và giờ ngài mong tôi tin rằng ngài cố bảo vệ cô bé đó? Ngài nghĩ tôi là một tên đần to xác sao?"

"ừ thì, đúng ra là khổng lồ," Ngón Út nói và cười lớn.

"Ngài luôn lấy chuyện giết chóc ra đùa vui sao, Lãnh chúa Baelish?"

"Tôi không lấy chuyện giết chóc làm trò đùa, mà là buồn cười vì ngài, Lãnh chúa Stark ạ. Ngài giống như một gã đàn ông khiêu vũ trên băng tan vậy. Tôi dám cá ngài sẽ ngã vô cùng ngoạn mục cho coi. Sáng nay tôi đã nghe thấy tiếng băng nứt đầu tiên rồi."

"Đầu tiên và là cuối cùng," Ned nói. "Tôi đã chịu đựng hết mức có thể rồi."

"Ngài định bao giờ trở về Winterfell?"

"Ngay khi có thể. Liên quan gì tới ngài?"

"Không... nhưng nếu như ngài vẫn còn ở đây tới lúc hoàng hôn, tôi sẽ vui lòng dẫn ngài tới nhà thổ mà anh bạn Jory đã tìm kiếm mãi không ra." Ngón Út mỉm cười. "Và tôi sẽ không nói cho phu nhân Catelyn biết đâu."

CATELYN

Phu nhân, đáng ra người nên báo trước người sẽ tới chứ," Ser Donnel Waynwood nói khi ngựa qua đèo. "Chúng ta nên cử một tùy tùng đi thăm dò. Đường núi không an toàn như trước, đặc biệt với một nhóm nhỏ thế này."

"Chúng tôi biết, Ser DonnelCatelyn nói. Thi thoảng bà có cảm giác tim mình đã hóa đá; sáu chiến binh dũng cảm đã chết để đưa bà tới tận nơi đây, và bà không thể rơi một giọt nước mắt. Kể cả tên của họ cũng nhòa dần trong tâm trí bà. "Lũ kẻ cướp theo sát chúng tôi cả ngày lẫn đêm. Chúng tôi mất ba người trong cuộc đụng độ đầu tiên, hai người nữa trong trận thứ hai, và người hầu nhà Lannister đã chết vì sốt do vết thương nhiễm trùng. Khi chúng tôi biết người của các anh tới, tôi nghĩ rằng chúng tôi chắc chắn đã tiêu tùng rồi."

Họ đã sẵn sàng cho trận đấu quyết tử cuối cùng, với kiệm cầm chắc trên tay và lưng dựa vào vách đá. Quỷ Lùn lúc đó đang mài rìu và châm biếm thì Bronn nhìn thấy lá cờ các kỵ sĩ mang theo, hình mặt trăng và chim cắt của nhà Arryn, xanh da trời và trắng. Catelyn chưa bao giờ nhìn thấy một biểu tượng nào tuyệt vời hơn.

"Lũ cướp càng ngày càng táo tợn hơn kể từ sau khi Lãnh chúa Arryn qua đời," Ser Donnel nói. Cậu ta là một thanh niên trẻ tầm tuổi hai mươi, thật thà và thô kệch, với cái mũi to và mái tóc nâu dày phát sợ. "Nếu được phép, tôi sẽ mang một trăm người vào núi, lôi chúng ra khỏi hang ổ, dạy cho chúng vài bài học, nhưng em gái bà đã có lệnh cấm. Bà ấy còn không cho phép những hiệp sĩ của mình tham gia cuộc đấu thương của quân sư. Bà ấy muốn tất cả những kiếm sĩ ở gần nhà, để phòng thủ cho xứ Vale... chống lại cái gì đó, không ai biết rõ. Có vài người nói là bóng tối." Cậu ta lo lắng nhìn bà, như thể đột nhiên nhớ ra mình là ai. "Tôi hy vọng mình không nói quá lời, thưa phu nhân. Tôi không có ý xúc phạm ai."

"Nói thẳng nói thật không bao giờ xúc phạm tôi, Ser Donnel a." Catelyn biết em gái mình sợ gì. Không phải bóng tối, mà là nhà Lannister, bà thầm nghĩ và liếc nhìn gã người lùn đang cưỡi ngựa cạnh Bronn.

Hai người bọn họ càng ngày càng giống trộm hơn kể từ hồi Chiggen chết. Gã nhỏ thó kia trở nên xảo quyệt hơn. Khi họ vào núi, hắn là tù nhân, bị trói và không thể xoay xở. Nhưng giờ thì sao? vẫn là tù nhân, nhưng hắn cưỡi ngựa cùng với thanh đoản kiếm dắt nơi thắt lưng và rìu buộc trên yên, mặc áo choàng da mèo ma thắng được khi chơi xúc xắc với chàng ca sĩ, áo giáp xích giật ra từ xác Chiggen. Hai chục lính hộ tống người lùn cùng nhóm tàn quân của bà là những hiệp sĩ vạ lính tráng phục vụ dưới quyền em gái Lysa và người con trai nhỏ của]on Arryn, nhưng Tyrion không hề tỏ ra sợ hãi. Mình nhầm sao? Catelyn băn khoăn, nhưng đây không phải lần đầu tiên. Có lẽ nào hắn hoàn toàn vô tội, trong vụ của Bran, Arryn và tất cả? Và nếu thực sự vậy, bà đã làm gì đây? Sáu người đã chết để đưa bà tới nơi này.

Bà kiên quyết gạt bỏ mối nghi ngờ đi. "Khi chúng tôi tới lâu đài, tôi mong anh vui lòng đưa Maester Colemon tới ngay lập tức. Ser Rodrik bị sốt vì nhiễm trùng vết thương." Hơn một lần bà sợ rằng ông hiệp sĩ già hào hiệp kia sẽ không sống qua nổi cuộc hành trình. Tới lúc cuối, ông gần như không còn ngồi vững, và Bronn yêu cầu bà phó mặc ông cho định mệnh, nhưng Catelyn không chịu. Họ đã buộc chặt ông lên yên, và bà lệnh cho Marillion trông nom ông.

Ser Donnel lưỡng lự mãi mới trả lời. "Phu nhân Lysa đã lệnh cho học sĩ phải ở lại trong thành Eyrie bất kể ngày đêm, để chăm sóc cho Lãnh chúa Robert," cậu ta nói. "Chúng tôi có một thầy tu ở cổng lo cho những người bị thương của chúng tôi. Ông ta có thể tới xem bệnh cho ông ấy."

Catelyn tin vào khả năng của vị học sĩ hơn những lời cầu nguyện của một thầy tu. Bà dợm miệng định nói thì thấy những bức tường thành xuất hiện trước mặt trải dài hai bên trên núi. Nơi con đường đèo biến thành một khe núi hẹp chỉ đủ rộng cho bốn người cưỡi ngựa qua, những tòa tháp đôi chênh vênh trên sườn đá dốc, nối tiếp nhau bởi cây cầu có mái che bằng đá xám rêu phong cong cong phía trên con đường. Những khuôn mặt nghiêm nghị quan sát họ từ những kẽ hở trong tòa tháp, tường thành, và cây cầu.

Khi họ gần leo tới đỉnh núi, một hiệp sĩ cưỡi ngựa ra gặp họ. Con ngựa và áo giáp của anh ta đều màu xám, nhưng áo choàng lại là những sóng màu xanh đỏ của thành Riverrun, và hình một con cá đen óng ánh, chế tác bằng vàng và đá vỏ chai gắn trên hai cầu vai. “Ai đi qua Cổng Máu vậy?” anh ta hỏi.

“Ser Donnel Waynwood, cùng phu nhân Catelyn Stark và đoàn tùy tùng,” chàng hiệp sĩ trẻ trả lời.

Vị hiệp sĩ nhấc tấm che mặt lên, “Thảo nào tôi cứ thấy phu nhân đây quen thế. Cháu đi xa nhà quá đấy. Cat bé nhỏ.”

“Chú cũng thế,” bà nói, nụ cười rạng rỡ như thể quên hết những gian khổ đã qua. Nghe giọng nói khàn khàn, nhẹ như sương khói đó bà dường như trẻ lại tới hai mươi tuổi, trở lại những ngày niên thiếu.

“Nhà ta ở ngay sau lưng,” người chú nói ngắn gọn.

“Nhà chú ở ngay trong tim,” Catelyn nói. “Tháo mũ trụ ra chú. Cháu muốn nhìn chú.”

“Ta sợ năm tháng không làm hề hấn gì tới nó rồi,” Brynden Tully nói, nhưng khi ông nhấc mũ trụ ra, Catelyn biết ông nói dối. Khuôn mặt ông hằn những vết nhăn vì dãi dầu sương gió, và thời gian đã đánh cắp đi màu nâu vàng trên mái tóc ông, để lại cho ông màu tóc muối tiêu, nhưng nụ cười cùng đôi lông mày rậm như sâu róm và đôi mắt xanh sâu thẳm biết cười kia vẫn còn vẹn nguyên. “Lysa có biết cháu tới không?”

“Cháu không kịp báo trước,” Catelyn nói. Những người khác tiến ra sau bà. “Chúng cháu chạy như bão đuổi, chú ạ.”

“Chúng tôi vào Thung Lũng được không?” Ser Donnel hỏi. Người nhà Waynwood không bao giờ thích việc chào “đón ai.

“Nhân danh Robert Arryn, Lãnh chúa thành Eyrie, Người bảo vệ Thung Lũng, Thủ Lĩnh Thực Sự của Phương Đông, mời mọi người tự do bước vào, và hãy giữ hòa khí “ Ser Bryden nói. “Vào đi.”

Thế rồi bà cưỡi ngựa ngay sau ông, bên dưới bóng đen của Cổng Máu nơi hàng tá kẻ thù đã bị chém thành từng mảnh trong Kỷ Nguyên Những Anh Hùng. Ở phía bên kia công trình đá, những vách núi đột nhiên mở rộng thành một cánh đồng xanh rì, bầu trời xanh lơ, những đỉnh núi phủ trắng tuyết khiến bà nín thở. Vùng Thung Lũng của nhà Arryn đang tắm mình trong nắng mai.

Tất cả trải dài trước mắt họ tới tận chân trời mù sương tít tắp, từ vùng đất đen màu mỡ thanh bình, đến những con sông rộng nước chảy êm đềm, và hàng trăm hồ nhỏ tỏa sáng như những tấm gương dưới ánh mặt trời nằm lọt thỏm giữa những dãy núi bao quanh như che chở. Lúa mỳ, lúa mạch cùng ngô vươn cao trên những cánh đồng, kể cả tại Highgarden, những trái bí ngô cũng không thể to hơn, và không có bất cứ loại quả nào có thể ngọt hơn nơi này. Họ đứng ở cực tây thung lũng, nơi con đường núi đi qua ngọn đèo cuối cùng, và bắt đầu từ từ lượn xuống lòng chảo bên dưới hai dặm. Ở nơi đây Thung Lũng khá hẹp, chỉ mất nửa ngày cưỡi

ngựa qua, và những ngọn núi phía bắc dường như gần đến nỗi Catelyn có thể vươn tay ra chạm vào chúng.

Phủ bóng lên tất cả là đỉnh núi lởm chởm mang tên Cây Thương Người Khổng Lồ, một ngọn núi khiến tất cả các ngọn núi khác phải ngước nhìn, đỉnh núi biến mất trong màn sương lạnh giá cao hơn mặt thung lũng tới ba dặm rưỡi.

Sườn tây ngọn núi là noi bắt nguồn của dòng sông ma mang tên Nước mắt Alyssa. Từ chỗ này, Catelyn có thể nhìn rõ dòng sông sáng lấp lánh như sợi chỉ bạc, tương phản hắn với những tảng đá đen.

Khi người chú thấy bà dừng lại, ông cho ngựa tới gần hơn và chỉ. "Nó ở đó, ngay cạnh Nước Mắt Alyssa. Tất cả những gì cháu nhìn thấy từ đây là một tia sáng trắng lập lòe, nếu như cháu nhìn thật kỹ và mặt trời chiếu đúng vào bức tường."

Ned từng nói với bà, Bảy tòa tháp giống như bảy lưỡi dao trắng xóa chọc thẳng lên rốn trời, cao đến nỗi bạn có thể đứng trên đó mà nhìn những đám mây. "Chúng ta phải đi bao lâu?" bà hỏi.

"Chúng ta sẽ tới núi vào lúc hoàng hôn," Chú Brynden nói. "Nhưng mất một ngày nữa mới lên được đỉnh núi."

Ser Rodrik Cassel lên tiếng từ phía sau. "Phu nhân," ông nói, "Tôi sợ rằng mình không thể đi xa hơn được nữa."

Mặt ông hóp lại bên dưới bộ ria mới mọc lởm chởm, và ông không còn chút sức lực, Catelyn sợ rằng ông sẽ ngã ngựa mất.

"Ông cũng không nên đi thêm," bà nói. "Ông đã làm tất cả những gì tôi yêu cầu, và còn hơn thế cả trăm lần. Chú tôi sẽ chăm sóc tôi nốt đoạn đường tới thành Eyrie. Anh Lannister đây sẽ đi cùng tôi, chắc chắn ông và những người còn lại nên nghỉ ngơi tại đầy cho lại sức."

"Chúng tôi rất vinh dự được tiếp đãi họ," Ser Donnel nói với sự khắng khái của một người trẻ tuổi. Ngoài Ser Rodrik, đoàn người theo bà từ quán trọ bên ngã từ đường tới đây chỉ còn Bronn, Ser Willis Wode và chàng ca sĩ Marillion.

"Phu nhân," Marillion nói và tiến lên. "Tôi xin bà hãy cho tôi theo tới thành Eyrie, để chứng kiến khúc cuối của câu chuyện tôi đã theo dõi từ khi bắt đầu." Cậu bé mệt mỏi, nhưng đôi mắt sáng rực quyết tâm lạ thường.

Catelyn chưa bao giờ yêu cầu chàng ca sĩ này đi cùng; chính cậu ta tự quyết định, bà cũng không thể hiểu vì sao bao nhiêu con người dũng cảm hơn nằm chết phơi xương nơi đồng không mông quạnh, vậy mà cậu ta lại ở đây, với bộ râu mới mọc trông khá trưởng thành. Có lẽ bà nợ cậu ta một điều gì đó vì đã theo tới tận đây. "Được thôi," bà nói.

"Tôi cũng đi nữa," Bronn tuyên bố.

Bà không thích người này. Bà biết, nếu không có người đàn ông này bà sẽ không bao giờ đến được Thung Lũng, tay lính đánh thuê này chiến đấu dũng mãnh như bất cứ một chiến binh nào, và thanh kiếm của hắn đã giúp họ an toàn.

Nhưng dù vậy, Catelyn cũng không ưa hắn. Dù hắn gan dạ, khỏe mạnh, nhưng trong tim hắn không có chỗ cho lòng nhân từ và trung thành. Bà đã thấy hắn đi bên cạnh Lannister quá thường xuyên, thì thầm nói chuyện với gã người lùn và cười gì đó với nhau. Khi tới được đây rồi, bà muốn tách bọn họ ra, nhưng vì bà đã đồng ý cho Marillion đi tiếp tới thành Eyrie, bà

không thể nào không đồng ý với Bronn. “Theo ý anh thôi “ bà nói, dù nhận ra thực sự hắn chẳng cần bà cho phép.

Ser Willis Wode ờ lại cùng Ser Rodrik, và một thầy tu ăn nói nhỏ nhẹ đang chăm sóc vết thương cho họ.

Những con ngựa của họ cũng bị bỏ lại, những sinh vật rệu rã mệt mỏi và đáng thương. Ser Donnel hứa sẽ cho chim mang thư tới Eyrie và Cổng Trăng báo trước họ sẽ tới. Những con ngựa mới được mang tới, được đóng móng chắc chắn quen đi đường núi, với bộ lông bờm xờm. Trong một giờ sau, họ lại tiếp tục đi. Catelyn đi cạnh chú xuống vòng chảo thung lũng. Đằng sau họ là Bronn, Tyrion Lannister, Marillion, và sáu người lính của chú Brynden.

Mãi tới khi họ đi được một phần ba đoạn đường xuống núi, khi tránh xa tầm nghe của những người khác, thì chú Brynden Tully mới quay sang bà mà nói, “Này, cô bé. Nói cho chú nghe về cơn bão này của cháu xem nào.”

“Đã rất lâu rồi không ai gọi cháu là cô bé nữa chú ạ,” Catelyn nói, rồi bắt đầu kể. Câu chuyện kể mất nhiều thì giờ hơn bà tưởng, bắt đầu từ lá thư của Lysa, cú ngã của Bran; con dao của kẻ giết thuê, Ngón út và việc bà tình cờ gặp Tyrion Lannister trong một quán trọ ở ngã tư đường.

Chú bà im lặng lắng nghe, đôi lông mày rậm phủ lên đôi mắt càng lúc càng sâu hơn. Brynden Tully luôn biết lắng nghe... bất kỳ ai trừ cha bà. Chú là anh trai Lãnh chúa Hoster, trẻ hơn cha bà năm tuổi, nhưng theo những gì Catelyn nhớ thì lúc nào họ cũng khắc khẩu. Hồi Catelyn lên tám, Lãnh chúa Hoster và chú Bryden cãi nhau to hơn mọi lần, và cha bà đã gọi chú là “con dê đen trong nhà Tully.” Chú Brynden cười và nói rằng gia huy của nhà là một con cá hồi đang quẫy đuôi, vì thế ông phải là một con cá đen chứ không phải một con dê đen, và từ ngày đó trở đi ông lấy con cá đen làm biểu tượng của mình.

Cuộc chiến chỉ ngừng lại khi bà và Lysa lấy chồng. Cũng chính trong tiệc cưới của họ, chú Brynden nói với anh trai mình rằng ông sẽ rời Riverrun để phục vụ Lysa và Lãnh chúa thành Eyrie. Theo những gì Edmure kể cho bà trong những bức thư hiếm hoi thì Lãnh chúa Hoster kể từ đó không còn nhắc tới tên cậu em trai nữa.

Nhưng trong suốt thời con gái của Catelyn, chính chú Bryden Cá Đen mới là người mà những đứa con Lãnh chúa Hoster chạy tới khóc lóc hay thỏ thẻ kể chuyện, khi Cha quá bận còn mẹ lại đau ốm. Catelyn, Lysa, Edmure... và đúng, kể cả Petyr Baelish, người được cha họ đỡ đầu nữa.... chú vô cùng kiên nhẫn lắng nghe họ, cũng y như lúc này đây, rồi ông cười cùng những chiến thắng và thông cảm với những lỗi lầm thơ dại của họ.

Khi bà nói xong, chú vẫn im lặng một lúc lâu, trong khi con ngựa đang dò dẫm tìm chỗ đặt chân trên đoạn đường đá sỏi, dốc đứng. “Cha cháu phải hay tin này,” cuối cùng chú nói. “Nếu nhà Lannister hành quân xuống, Winterfell ở xa, Thung Lũng bị vây quanh toàn núi, nhưng Riverrun lại nằm ngay trên đường chúng đi.”

“Cháu cũng rất sợ,” Catelyn thú thực. “Cháu sẽ bảo Maester Colemon gửi chim đưa thư khi chúng ta tới thành Eyrie.” Bà còn phải gửi những bức thư khác; lệnh của Ned cho quân đồng minh sẵn sàng phòng thủ phương Bắc. “Dạo này tâm trạng của người dân Thung Lũng ra sao ạ?” bà hỏi.

“Giận dữ,” chú Bryden Tully thừa nhận. “Lãnh chúa Jon rất được lòng người, và dạo này họ hay thóa mạ nhà vua vì bổ nhiệm Jaime Lannister vào vị trí mà người nhà Arryn đã nắm giữ gần ba trăm năm nay. Lysa ra lệnh cho bọn chú gọi con trai mình là Thủ Lĩnh Thực Sự của Phương Đông, nhưng làm gì có ai bị lừa. Cũng không chỉ có mình em gái cháu băn khoăn về cái chết của Quân sư. Không ai dám nói rằng Jon bị sát hại, dù không công khai nhưng sự nghi ngờ lan ra rất nhanh.” Chú nhìn Catelyn, môi mím chặt. “Còn thằng bé nữa chứ?”

“Thằng bé? Nó làm sao?” Bà cúi đầu khi đi qua một gầm đá thấp, cạnh khá sắc.

Giọng chú bà nhuốm màu lo lắng. “Lãnh chúa Robert “ ông thở dài. “Sáu tuổi đầu, ốm yếu, thường đập chân đập tay khóc lóc kêu gào nếu cháu giật búp bê của cậu ta đi. Người thừa kế đích thực của Jon Arryn, nhưng có vài người nói cậu ta quá yếu ớt để ngồi vào vị trí của cha mình. Nestor Royce đã là tổng quản nơi này trong suốt mười bốn năm, kể từ khi Lãnh chúa Jon phục vụ tại Vương Đô, và rất nhiều người bàn tán rằng ông ấy sẽ tiếp tục lo liệu mọi việc cho tới khi thằng bé trưởng thành. Những người khác cho rằng Lysa sẽ sớm tái giá. Giờ những kẻ cầu hôn đã tụ tập trước cổng thành như quạ thấy xác thối rồi. Thành Eyrie có nhiều kẻ như vậy lắm.”

“Cháu cũng đoán được rồi,” Catelyn nói. Chẳng có gì là lạ; Lysa còn trẻ, vùng non nước này với Thung Lũng là một món hồi môn quá hời. “Lysa sẽ tái giá chứ chú?”

“Nó nói có, miễn là tìm ra người thích hợp,” chú Brynden Tully nói, “nhưng nó đã từ chối Lãnh chúa Nestor và cả tá người thích họp rồi. Nó thề rằng đúng thời khắc nó sẽ biết tự chọn hôn phu.”

“Chắc chắn tất cả sẽ trách em ấy lắm.”

Ser Brynden khụt khịt mũi. “Chú thì không, nhưng... chú cảm thấy Lysa chỉ đang tán tỉnh vớ vẩn thôi. Nó thích trò này, nhưng chú tin rằng em gái cháu định tự mình trị vì cho tới khi con trai đủ lớn để thực sự trở thành Lãnh chúa vùng Eyrie.”

“Phụ nữ cũng có thể cầm quyền giỏi như đàn ông vậy,” Catelyn nói.

“Một người phụ nữ giỏi có thể,” chú nói và liếc mắt nhìn sang. “Nhưng đừng nhầm, Cat. Lysa không phải cháu.” Ông dừng lại một lúc. “Nếu những gì người ta nói là đúng, chú sợ rằng cháu sẽ không trông cậy gì được vào em gái cháu đâu.”

Bà thấy bối rối. “Ý chú là sao?”

“Cô bé Lysa trở về từ Vương Đô không còn là cô bé đã tới phương bắc khi chồng mình được phong làm quân sư. Những năm tháng đó đối với cô bé mà nói rất cực nhọc. Cháu biết mà. Lãnh chúa Arryn là người chồng có trách nhiệm, nhưng cuộc hôn nhân của họ là cuộc hôn nhân chính trị, chứ không phải vì tình yêu.”

“Cũng như cháu thôi.”

“Hai cháu có cùng một xuất phát điểm, nhưng kết cục của cháu hạnh phúc hơn em gái mình. Hai đứa con chết non, hai lần sảy thai, rồi lại tới cái chết của Lãnh chúa Arryn... Catelyn à, thần thánh chỉ để lại cho Lysa một đứa con duy nhất, và thằng bé là mục đích sống của em gái cháu rồi, tội nghiệp thằng bé. Chẳng lạ gì khi nó thà chạy trốn còn hơn giao con mình cho nhà Lannister. Con gái à, em gái cháu đang sợ hãi đấy, và cô bé sợ nhà Lannister nhất. Cô bé chạy trốn về Thung Lũng, lén lút rời Tháp Đỏ như kẻ trộm trong đêm, và làm tất cả chỉ để lôi đứa con ra khỏi miệng sư tử...và giờ cháu đang mang một con sư tử tới cửa nhà nó”

“Bị xích,” Catelyn nói. Có một khe nứt ở bên phải bà, ẩn khuất trong góc tối. Bà ghìm cương ngựa và cẩn trọng điều khiển ngựa đi từng bước.

“Ồ?” Chú bà nhìn lại phía Tyrion Lannister đang chậm rãi đi sau. “Chú thấy hắn mang rìu bên yên, đoản kiếm ở thắt lưng, cùng một tay lính đánh thuê lượn lờ bên cạnh như một cái bóng đói khát. Xích đâu hả cháu yêu?”

Catelyn nhúc nhích không yên trên lưng ngựa. “Người lùn ở đây, và không phải do hắn lựa

chọn. Có xích hay không thì hắn vẫn là tù nhân của cháu. Lysa cũng muốn câu trả lời từ hắn như cháu vậy. Nhà Lannister đã giết hại phu quân của cô ấy, và chính cô ấy là người đầu tiên biên thư báo trước cho cháu."

Chú Brynden Cá Đen cười yếu ớt. "Chú mong là cháu đúng, con gái à," ông thở dài, theo kiểu bà đã nhầm rồi.

Mặt trời đã về phương tây khi dốc núi thoải dần bên dưới vó ngựa. Con đường rộng ra và thẳng hơn, đó cũng là lần đầu tiên Catelyn thấy hoa dại và cỏ mọc ven đường. Khi xuống tới thung lũng, họ đi nhanh hơn và nhàn nhã hơn, chạy nước kiệu qua khu rừng xanh tốt, những ngôi làng nhỏ im lìm, qua những bụi phong lan, cánh đồng lúa mỳ vàng ruộm và bao con suối lấp lánh ánh mặt trời. Chú cô cho một người cầm cờ lá cờ đôi bay phấp phới dẫn đầu; lá cờ mặt trăng và chim ưng của nhà Arryn bên trên, bên dưới là lá cờ cá đen của chính ông. Những cỗ xe bò của nông dân, xe hàng của lái buôn cùng những kỵ sĩ từ những nhà kém thế hơn nhường đường cho họ đi qua.

Dù vậy, khi họ tới lâu đài bề thế dưới chần Cây Thương Người Khổng Lồ, trời đã tối om. Ánh đuốc bập bùng trên những chòi canh, và mặt trăng hình lưỡi liềm đang nhảy múa trên hào nước đen. Cây cầu treo đã được kéo lên và cổng thành đã hạ xuống, nhưng Catelyn vẫn thấy ánh sáng từ phòng lính canh và từ những ô cửa sổ của ngọn tháp vuông bên trên.

"Cổng Trăng," chú bà nói khi đoàn người ghìm cương ngựa lại. Người cầm cờ của ông tiến tới gọi lính canh. "Lãnh chúa Nestor. Chắc chắn ông ấy đang đợi chúng ta. Nhìn lên đi."

Catelyn ngước mắt nhìn lên, nhìn lên mãi. Lúc đầu, bà chỉ nhìn thấy những tảng đá, cây cối, và ngọn núi đồ sộ sừng sững trong đêm, đen như bầu trời không sao. Sau đó bà thấy có ánh lửa yếu ớt từ đằng sau; một tháp canh dựng trên triền núi, ánh lửa từ đó phát ra như những con mắt vàng cam từ trên nhìn xuống. Bên trên đó là một tháp canh khác, cao hơn và xa hơn. Vậy mà vẫn còn cái thứ ba cao hơn nữa, trông chẳng khác một ánh chớp lập lòe trên trời. Cuối cùng, ở nơi đó, những con chim cắt bay vút lên, như một vệt sáng trắng dưới ánh trăng. Bà thấy hoa mắt khi nhìn lên những ngọn tháp bàng bạc, cao ngất bên trên.

"Thành Eyrie " bà nghe Marillion đang ngưỡng vọng thì thầm.

Giọng sắc lẹm của Tyrion Lannister vang lên. "Nhà Arryn chắc chắn không hề mến khách. Nếu bà định bắt chúng tôi trèo lên ngọn núi kia trong đêm, thà bà giết tôi tại đây luôn còn hơn."

"Chúng ta sẽ ngủ đêm tại đây rồi sáng mai mới lên núi," chú Brynden nói với hắn.

"Tôi không thể đợi nổi mất," Quỷ Lùn nói. "Làm sao chúng ta lên được đó đây? Tôi chưa từng cưỡi dê"

"Cưỡi la chứ," chú Brynden mỉm cười, nói.

"Ở đó có những bậc thang đẽo trên vách núi," Catelyn nói, Ned đã nói với bà về chúng khi kể về thời niên thiếu ở đây cùng vua Robert Baratheon và Jon Arryn.

Chú bà gật đầu. "Giờ trời quá tối nên anh không nhìn thấy thôi, chứ những bậc đá vẫn ở đó. Ngựa không đi được vì chúng quá dốc và hẹp, nhưng lừa thì đi được gần hết chặng. Trên đường có ba trạm gác, trạm Đá, trạm Tuyết và Cổng Trời. Lũ la sẽ đưa chúng ta tới Cổng Trời.

Tyrion nghi ngờ liếc lên. "Và từ đó trở lên?"

Brynden nói, "Từ đó trở lên, đường quá dốc kể cả đối với la. Chúng ta phải tự đi thôi. Cũng

có thể anh thích ngồi trong giỏ hơn. Thành Eyrie nằm ngay trên Thiên, và trong tầng hầm lâu đài có sáu cần trục lớn với sợi xích dài dùng để kéo nhu yếu phẩm từ dưới lên. Nếu ngài, Lãnh chúa nhà Lannister thích, tôi có thể sắp xếp cho ngài lên cùng bia và táo."

Quỷ Lùn cười khẩy. "Nếu như tôi là một quả bí ngô " hắn nói. "Lạy thần thánh, cha tôi chắc chắn sẽ vô cùng hổ thẹn nếu biết con trai Lannister nhà mình có số phận giống một kiện củ cải. Nếu ngài trèo lên được, tôi cũng lên được. Nhà Lannister chúng tôi có lòng tự trọng của mình."

"Tự trọng ư?" Catelyn quát lại. Giọng điệu móc máy và tư thế khoan thai của hắn khiến bà cáu giận. "Kiêu ngạo thì có, Kiêu ngạo, hám lợi và thèm khát quyền lực."

"Quả là anh trai tôi có kiêu ngạo," Tyrion Lannister trả lời. "Cha tôi, kẻ hám lợi tới tận xương tủy còn chị gái Cersei thèm khát quyền lực tới điên cuồng. Nhưng, tôi, là một con cừu non vô tội. Tôi kêu be be cho bà nghe nhé?" hắn cười toe toét.

Cây cầu treo cót két hạ xuống trước khi bà kịp trả lời, và họ nghe thấy tiếng xích khi khung lưới sắt được kéo lên. Đám binh lính mang theo những khúc củi cháy để soi đường cho họ, và chú bà đưa họ qua hào nước. Lãnh chúa Nestor Royce, Tổng quản Thung Lũng và Người Gác Cổng Trăng đàng đợi trong sân để chào đón họ, xung quanh ông là khá nhiều hiệp sĩ dưới quyền.

"Phu nhân Stark," ông nói và cúi đầu. Ông ta lực lưỡng, cơ ngực nở nang, và cái cúi đầu khá vụng về.

Catelyn xuống ngựa đứng trước mặt ông ta "Lãnh chúa Nestor," bà nói. Bà chỉ nghe danh ông; em họ Bronze Yohn, từ một nhánh thấp hơn của Nhà Royce, nhưng vẫn là một Lãnh chúa đầy quyền uy. "Chúng tôi đã đi một chuyến hành trình dài và mệt mỏi. Tôi mong ngài cho chúng tôi một chỗ trú chận đêm nay, nếu được."

"Mái nhà của tôi là của bà," Lãnh chúa Nestor trả lời, "nhưng em gái bà, phu nhân Lysa đã truyền lệnh xuống từ thành Eyrie. Bà ấy mong gặp bà ngay lập tức. Những người khác trong đoàn có thể nghỉ ngơi tại đây và ra đi vào hừng đông."

Chú bà xuống ngựa. "Trò điên rồ gì thế này?" ông bực mình hỏi. Bryden Tully luôn nói thẳng thừng. "Leo núi trong đêm khi trăng còn chưa tròn sao? Dù là Lysa cũng thừa biết ai làm trò đó chắc chắn gẫy cổ chứ."

"Những con la biết đường, Ser Brynden." Một thiếu nữ mảnh dẻ, độ tuổi mười bảy mười tám bước tới cạnh Lãnh chúa Nestor. Mái tóc đen của cô ta được cắt ngắn và ôm sát khuôn mặt. Cô ta mặc đồ da cưỡi ngựa kèm theo một chiếc áo giáp xích nhẹ. Cô cúi đầu chào Catelyn, duyên dáng hơn nhiều so với vị Lãnh chúa kia. "Tôi và quý bà sẽ không gặp nguy hiểm gì. Tôi rất vinh dự được hộ tống bà lên lầu đài. Tôi đã leo núi trong đêm cả trăm lần rồi. Mychel nói chắc hẳn cha tôi là một con dê."

Cô ta nói khá tự mãn khiến Catelyn phải mỉm cười. "Cháu gái, tên cháu là gì?"

"Mya Stone, nếu nó làm phu nhân vui," cô gái nói.

Catelyn chẳng lấy gì làm vui thú, cố lắm mới giữ được nụ cười trên khuôn mặt. Stone là cái họ dành cho những đứa con hoang của Thung Lũng, cũng như Snow ở phương bắc, Flowers tại Highgarden; ở mỗi nơi trong Bảy Phụ Quốc, phong tục đều dành cho những đứa trẻ không cha một cái họ cho mình.

Catelyn không ghét bỏ gì cô bé này, nhưng bà không thể nào không nghĩ tới đứa con hoang của Ned đang sống trên Tường Thành, và ý nghĩ đó làm bà vừa tức vừa thấy có tội. Bà cố tìm ra

một câu trả lòi.

Lãnh chúa Nestor lên tiếng phá tan sự im lặng. “Mya là một cô bé thông minh, và nếu cô ta dám thề sẽ mang bà an toàn đến với phu nhân Lysa, tôi sẽ tin cô bé. Cô bé chưa từng làm tôi thất vọng.”

“Vậy ta sẽ đặt sinh mạng mình vào tay cháu, Mya Stone nhé,” Catelyn nói. “Lãnh chúa Nestor, tôi giao cho ông nhiệm vụ canh giữ tù nhân của tôi.”

“Và tôi lệnh cho ông mang cho tên tù nhân này một cốc rượu với một con gà rán giòn ngon lành, trước khi hắn chết đói,” Lannister nói. “Và một cô gái cũng được, nhưng tôi nghĩ yêu cầu ông thế là quá nhiều.” Tay lính đánh thuê Bronn cười ầm ĩ.

Lãnh chúa Nestor phớt lờ câu nói đùa. “Tuân lệnh phu nhân, tôi sẽ làm theo lời bà.” Chỉ tới lúc đó ông ta mới thèm nhìn gã lùn. “Đưa Lãnh chúa nhà Lannister của chúng ta tới xà lim trong tháp, và mang cho ngài ấy chút thịt và mật ong.”'

Catelyn tạm biệt chú cùng những người khác khi Tyrion Lannister bị giải đi, và đi theo cô gái con hoang kia qua lâu đài. Hai con la đang đợi sẵn ở sân trên và được đóng yên sẵn sàng. Mya giúp bà lên ngựa trong khi một gã lính gác mặc áo choàng xanh da trời mở cánh cổng hậu nhỏ hẹp. Phía trước là cánh rừng thông và vân sam rậm rạp, còn ngọn núi trông như một bức tường hắc ám, nhưng những bậc ở đó được cắt sâu trong đá, lượn lên tới trời. “Vài người thấy chuyến đi dễ dàng hơn nếu họ nhắm mắt “ Mya nói trong khi điều khiển la đi qua cổng vào cánh rừng tối. “Khi họ sợ hay chóng mặt, họ thường ôm con la quá chặt. Chúng không thích thế.”

“Ta là người nhà Tully và kết hôn với người nhà Stark,” Catelyn nói. “Ta không dễ dàng kinh hãi. Cháu có định thắp đuốc không?” Những bậc thang tối như hũ nút.

Cô gái nhăn mặt. “Ánh đuốc sẽ làm phu nhân lóa mắt. Trong một đêm trời quang mây tạnh thế này, chúng ta chỉ cần trăng sao là đủ. Mychel nói cháu có con mắt của cú.” Cô ta leo lên con la và thúc nó đi trước. Con la của Catelyn bám đuôi.

“Cháu đã từng nhắc tới MychelCatelyn nói. Những con la đi chậm rãi, từ tốn, nhưng vững vàng. Bà vô cùng hài lòng.

“Mychel là tình yêu của đời cháu,” Mya giải thích. “Mychel Redfort. Anh ấy là người hầu cho Ser Lyn Corbray. Chúng cháu sẽ kết hôn khi anh ấy trở thành hiệp sĩ, chắc năm nay hoặc năm sau thôi.”

Cô gái này nói chuyện khá giống Sansa, rất hạnh phúc và ngây thơ với những giấc mơ. Catelyn mỉm cười, nhưng nụ cười vương vất nỗi buồn. Gia tộc Redfort là một gia tộc lâu đời, mang dòng máu của Tiền Nhân trong huyết quản. Có thể cậu ta yêu cô gái này, nhưng không một Redfort nào lại đi lấy một đứa con hoang. Gia đình cậu ta sẽ sắp xếp một đám môn đăng hộ đối hơn, với một tiểu thư nhà Corbray, Waynwood, Royce, hay có lẽ một danh gia vọng tộc nào đó ngoài Thung Lũng. Nếu Mychel Redfort chung sống với cô gái này, đó sẽ là một chuyện kinh thiên động địa.

Đường lên dễ dàng hơn Catelyn nghĩ. Rừng cây khá rậm rạp, những cái cây đan vào nhau tạo thành một mái nhà xanh rì che lấp ánh trăng, vì thế họ giống như đang đi trong một đường hầm tối vậy. Nhưng những con la đi khá chắc chắn và không tỏ ra mệt mỏi, còn Mya Stone rõ ràng được trời phú cho đôi mắt cú đêm. Họ bước từng bước, vòng vèo đi trên đường núi. Một tầng lá kim rơi xuống phủ dày mặt đất, khiến cho tiếng chân la chỉ gây ra những âm thanh khẽ trên nền đá. Sự tĩnh lặng an ủi bà, và cuộc hành trình nhè nhẹ lắc lư khiến Catelyn đu đưa trên yên. Bà phải cố chống lại cơn buồn ngủ.

Có lẽ bà đã chợp mắt một lúc, vì đột nhiên cánh cổng sắt xuất hiện sừng sững trước mặt bà. "Stone," Mya vui vẻ xưng tên và xuống la. Những ngọn giáo sắt xếp hàng trên bức tường đá, và hai ngọn tháp tròn vươn lên từ trạm gác. Cánh cổng bật mở cùng tiếng hô của Mya. Bên trong một hiệp sĩ béo tốt chỉ huy trạm gác chào Mya và mời họ những xiên thịt cá hồi nướng với hành còn nóng hổi. Catelyn đã không nhận thấy mình đói tới mức nào. Bà ăn ngay trên sân trong khi những người làm trong chuồng ngựa chuyển yên sang những con la mới. Nước mỡ nóng chảy xuống cằm và dính vào áo choàng của bà, nhưng bà quá đói chẳng thèm quan tâm.

Sau đó họ dẫn ra một con la mới, và họ lại tiếp tục chuyến hành trình dưới ánh trăng. Chặng thứ hai đối với Catelyn dường như trắc trở hơn. Đường đi dốc hơn, những bậc đá trơn nhẵn hơn, và đây đó lại nhô lên những tảng đá lởm chởm hay những viên đá cuội. Mya phải xuống ngựa không dưới mười lần để dịch những tảng đá khỏi đường. "Bà sẽ không muốn con la của mình gẫy chân tại đây đâu," cô nói.

Catelyn buộc phải đồng ý. Giờ bà có thể cảm nhận độ cao rõ ràng hơn. Cây ở đây thưa thớt hơn, và gió thổi mạnh hơn, những cơn gió giật mạnh vải áo và làm tóc bà lòa xòa xuống mắt. Dần dần, những bậc thang cao gấp đôi, và bà có thể nhìn thấy thấy trạm Đá ở dưới kia, và Cổng Trời còn xa hơn nữa, ánh đuốc lập lòe trông như những ánh nến.

Trạm Tuyết nhỏ hơn trạm Đá, chỉ gồm một ngọn tháp canh đơn độc, một ngôi nhà gỗ và một chuồng ngựa ẩn khuất dưới bức tường đá thấp không trát vữa, nép mình bên Cây Thương của Người Khổng Lồ theo cái cách dễ dàng điều khiển toàn bộ đoạn thang từ trạm gác dưới lên. Nếu kẻ thù muốn vào Eyrie phải đánh từ trạm Đá đánh tới, trong khi những mũi tên như mưa bay xuống từ trạm Tuyết phía trên. Tướng chỉ huy, một chàng hiệp sĩ trẻ mặt rỗ đã mời họ bánh mỳ, pho mát và dừng chân để sưởi ấm, nhưng Mya từ chối. "Chúng ta phải tiếp tục đi, thưa phu nhân," cô ta nói. "nếu lệnh bà đồng ý." Catelyn gật đầu.

Họ tiếp tục cưỡi trên những con la mới. La trắng. Mya mỉm cười khi nhìn thấy bà cưỡi con la màu trắng. "Whitey là một con la tốt, thưa phu nhân. Đi vững chãi, kể cả trên mặt băng, nhưng bà phải cẩn thận. Nó sẽ đá nếu như không thích người."

Con la trắng có vẻ thích Catelyn; tạ ơn thần thánh rằng nó không đá bà. Đường không phủ băng, và bà cũng vô cùng mừng vì điều đó. "Mẹ tôi nói, cách đây hàng trăm năm, đây chính là nơi tuyết rơi đầu tiên," Mya nói. "Trên đây luôn luôn trắng tuyết, băng giá không thể nào tan chảy." Cô gái nhún vai. "Tôi không thể nhớ đã từng nhìn thấy tuyết ở đoạn này, nhưng có lẽ từng có một thời kỳ như vậy, vào thời cổ xưa nào đó."

Catelyn nghĩ, cô gái này mới trẻ trung làm sao, rồi cố nhớ xem bà có từng như vậy không. Cô gái này đã sống nửa cuộc đời trong mùa hè, và đó là tất cả những gì cô bé biết. Bà chỉ muốn nói với cô, con gái ơi, mùa đông đang tới đấy. Bà suýt buột miệng nói ra. Có lẽ cuối cùng bà đã trở thành một người nhà Stark thực thụ.

Trên Tuyết, gió chẳng khác nào một sinh vật sống, hú hét xung quanh họ như sói đồng hoang, sau đó rơi vào hư không như thể muốn dụ dỗ họ đi cùng. Những ngôi sao dường như sáng hơn, gần hơn đến nỗi dường như bà có thể chạm tới chúng, và mặt trăng lưỡi liềm kia thật lớn trên bầu trời đen. Khi đi lên, Catelyn nhận ra rằng nhìn lên sẽ tốt hơn nhìn xuống. Những bậc đá đã nứt vỡ sau nhiều thế kỷ bị đóng băng và bị dẫm dưới không biết bao nhiêu vết chân la, và kể cả trong bóng tối, độ cao vẫn khiến bà sợ thót tim. Khi họ tới một eo núi cao giữa hai vách đá, Mya xuống ngựa. "Tốt hơn hết chúng ta nên dẫn la qua," cô gái nói. "Thưa phu nhân, gió ở đây hơi đáng sợ."

Catelyn lóng ngóng di chuyển trong bóng tối và nhìn con đường mòn trước mặt; dài sáu mét và rộng gần một mét, nhưng vực thẳm nằm sâu hun hút hai bên. Bà có thể nghe thấy tiếng gió rít. Mya bước nhẹ nhàng, con la bình tĩnh theo sau khi họ đi qua cây cầu đá. Giờ tới lượt bà. Nhưng bước đầu tiên đã khiến bà sợ cứng người. Bà có thể cảm nhận sự trống trải, vực đen sâu

hoắm xung quanh bà. Bà dừng lại, run rẩy, sợ hãi không đi nổi. Gió gầm thét và thổi tung áo choàng, cố lôi bà ra rìa núi. Catelyn lùi lại một chút, nhưng con la ngay sau lưng bà, làm bà không có đường lùi. Mình sẽ chết tại đây thôi, bà thấy mồ hôi lạnh đang chảy xuống sống lưng.

"Phu nhân Stark," Mya gọi từ bên kia vực đá. Tiếng cô như cách đó cả ngàn dặm. "Bà ổn chứ?"

Catelyn nuốt hết chút tự trọng cuối cùng "Cô bé à, ta không làm được," bà hét.

"Không, bà làm được," cô gái nói. "Cháu biết bà có thể. Nhìn xem đường rộng thế nào kìa."

"Ta không muốn nhìn," Thế giới dường như đang chao đảo, núi, bầu trời, những con la quay cuồng như con gụ của bọn trẻ nhỏ. Catelyn nhắm mắt để ổn định hơi thở.

"Cháu sẽ quay sang đó," Mya nói. "Phu nhân, đừng di chuyển."

Di chuyển là điều cuối cùng Catelyn muốn. Bà nghe tiếng gió rít và tiếng áo da sột soạt trên đá. Sau đó Mya đã tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay bà. "Nếu muốn bà có thể nhắm mắt lại. Giờ thả dây ra, Whitey sẽ tự lo cho nó. Được rồi, phu nhân. Cháu sẽ dẫn bà sang, dễ lắm, bà sẽ thấy. Bước theo cháu nào. Đúng rồi, nhấc chân thôi, đặt lên chút thôi. Đó. Giờ thêm bước nữa. Dễ mà. Bà có thể chạy sang cũng được. Bước nữa, tiếp nào. Đúng rồi." Và thế là, từng bước từng bước, cô gái dắt Catelyn sang, trong tình trạng mắt nhắm nghiền và run rẩy, trong khi con la trắng lẳng lặng theo sau.

Trạm gác mang tên Cổng Trời chẳng hơn gì một bức tường đá cao hình lưỡi liềm mọc lên ở bên vách núi, nhưng đối với Catelyn Stark kể cả những ngọn tháp cao ngất của Valyria cũng không thể đẹp hơn được. Cuối cùng bà cũng đã thấy tuyết; những tảng đá phong sương của Cổng Trời bị băng phủ, và những ngọn giáo băng nhỏ rủ từ trên xuống.

Mặt trời bắt đầu mọc từ phương đông khi Mya Stone chào những người lính gác, và cánh cổng trước mặt họ bật mở. Bên trong những bức tường chỉ có những bệ phóng và những tảng đá đủ cỡ. Chắc chắn việc dễ dàng nhất trên thế giới này là bắn đá từ đây xuống. Trước mặt họ là một kẽ đá.

"Chuồng ngựa và trại lính ở trong đó," Mya nói. "Đoạn đường cuối chúng ta sẽ đi xuyên qua núi. Nó hơi tối một chút, nhưng ít nhất bà cũng tránh được gió. Những con la chỉ đi được tới đây thôi. Qua đây, đường chỉ rộng bằng ống khói, giống một cầu thang đá hơn là những bậc đá, nhưng cũng không tệ lắm đâu. Chỉ một giờ nữa chúng ta sẽ tới thành."

Catelyn nhìn lên. Ngay bên trên trong ánh bình minh mờ nhạt, bà có thể thấy chân thành Eyrie. Nó chỉ cách đầu họ khoảng hai trăm mét thôi. Từ đây nhìn lên tòa thành giống một tổ ong trắng nhỏ. Bà nhớ chú đã nói gì về những những cái giỏ và cần trục.

"Nhà Lannister có thể có lòng tự trọng của họ," bà nói với Mya, "nhưng người nhà Tully thức thời hơn. Ta đã cưỡi ngựa cả ngày và gần như cả đêm. Bảo họ thả giỏ xuống, ta sẽ lên cùng những củ cải."

Mặt trời đã lên tới đỉnh núi khi Catelyn Stark tới Eyrie. Một người đàn ông tóc trắng, to bè mặc áo choàng xanh da trời và áo giáp ngực có in hình mặt trăng và chim cắt giúp bà ra khỏi giỏ; Ser Vardis Egen, chỉ huy đội lính gác của Jon Arryn. Bên cạnh ông là Maester Colemon, gầy gò và lo lắng, đầu lơ thơ vài sợi tóc và đầy ngấn cổ.

"Phu nhân Stark," Ser Vardis nói, "Được gặp phu nhân, chúng tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ." Maester Colemon gục gặc đầu đồng ý. "Quả thực vậy, thưa phu nhân. Tôi đã báo cho em gái bà. Bà ra lệnh đánh thức bà ấy dậy ngay khi phu nhân tới."

“Ta mong là em ấy ngủ ngon “ Catelyn nói với sự cay đắng có vẻ khó chịu.

Lính gác hộ tống bà từ cần trục lên cầu thang cuốn. Thành Eyrie là một lâu đài nhỏ nếu so với các danh gia khác; bảy tòa tháp trắng duyên dáng san sát như những mũi tên đặt trên vách núi. Ở đây không cần các chuồng ngựa, lò rèn hay chuồng chó, nhưng Ned nói kho thóc ở đây phải lớn ngang bằng kho thóc của Winterfell, và những ngọn tháp đủ chứa năm trăm người.

Nhưng nó vẳng lặng tới kỳ lạ khi Catelyn đi qua, hành lang đá mờ ảo, vang vọng và trống trải.

Lysa đang một mình đợi bà trong thư phòng, trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ. Mái tóc nâu vàng thả dài trên vai và rủ xuống lưng. Một hầu gái đứng đằng sau, trải những lọn tóc rối, nhưng khi Catelyn bước vào, em gái bà đứng lên và mỉm cười.

“Chị Cat,” cô nói. “Ôi chị Cat, em rất mừng được gặp chị. Chị gái xinh đẹp của em.” Cô chạy tới ôm chị gái mình. “Quá lâu rồi,” Lysa thì thầm vào tai bà. “Ôi, quá quá lâu rồi.”

Thực ra, họ đã xa nhau năm năm; đối với Lysa, là năm năm cực khổ. Họ đã mất mát quá nhiều. Em gái bà trẻ hơn hai tuổi, nhưng giờ trông cô già hơn. Lysa vốn đã thấp hơn Catelyn, nay có phân phát tướng hơn, gương mặt nhợt nhạt và phù nề. Cô có đôi mắt xanh dương của nhà Tully, nhưng nhạt hơn và sóng sánh như nước vậy. Khóe miệng cô dường như luôn hờn giận. Khi ôm em, Catelyn chợt nhớ tới cô gái nhỏ nhắn, bộ ngực căng tròn ngày hôm đó cùng cô đứng đợi vị hôn phu trong điện thờ của Riverrun. Cô gái đó mới đáng yêu và tràn trề hy vọng làm sao. Tất cả những nét đẹp thời thanh xuân của cô chỉ còn lại suối tóc nâu vàng dày thả tới eo thôi.

“Trông em ổn lắm,” Catelyn nói dối, “nhưng... có vẻ mệt mỏi.”

Cô gái rời bà ra. “Mệt mỏi. Đúng. Vâng, đúng rồi.” Có vẻ sau đó cô đã nhận thấy có những người xung quanh mình; cô hầu gái, Maester Colemon, Ser Vardis. “Lui ra,” cô nói. “Ta muốn một mình tâm sự với chị.” Cô nắm lấy tay Catelyn khi họ lùi ra.

... và thả ngay khi cánh cửa đóng lại. Catelyn thấy nét mặt cô em thay đổi. Nó giống khi mặt trời ẩn khuất dưới đám mây. “Chị mất trí rồi sao?” Lysa quát. “Chị mang hắn tới đây, không hỏi em trước, còn không thèm báo trước là chị đang mang mẹ con em vào cuộc đấu đá của chị và nhà Lannister...”

“Cuộc đấu đá của chị?” Catelyn không thể tin vào điều mình vừa nghe. Một ngọn lửa lớn đang cháy trong lò, nhưng trong giọng nói của Lysa không có chút ấm áp nào. “Em gái, trước tiên chúng gây hấn với em. Chính em mới là người gửi lá thư đáng nguyền rủa đó tới, chính em là người đã viết nhà Lannister giết chết chồng em.”

“Để cảnh báo chị, để chị tránh xa chúng ra! Em không bao giờ muốn đánh nhau với chúng! Thần thánh ơi, Cate, chị có biết mình làm gì không?”

“Mẹ ơi?” một giọng nho nhỏ cất lên. Lysa quay lại, cái áo chùng nặng nề cuốn quanh cô. Robert Arryn, Lãnh chúa thành Eyrie, đang đứng ở cửa, nắm chặt lấy con búp bê vải rách nát và nhìn họ bằng cặp mắt to tròn. Thằng bé gầy yếu tới tội nghiệp, thấp bé hơn bạn đồng trang lứa và lúc nào cũng ốm đau, thi thoảng lại run lên từng cơn. Các học sĩ chuẩn đoán đây là chứng động kinh. “Con nghe có tiếng nói.”

Cũng đúng thôi, Catelyn nghĩ; Lysa gần như hét lên cơ mà. Nhưng, em gái bà vẫn nhìn xoáy vào bà. “Đây là bác Catelyn, con yêu. Chị gái mẹ, phu nhân Stark. Con nhớ không?”

Cậu bé nhìn bà bằng đôi mắt vô hồn. “Con cũng nghĩ thế,” cậu ta nói, chớp mắt, dù lúc

Catelyn gặp cậu bé, cậu bé còn chưa đầy một tuổi.

Lysa ngồi cạnh lò sưởi và nói, "Tới với mẹ nào, con yêu." Cô vuốt thẳng bộ đồ ngủ và mái tóc nâu của cậu bé. "Nó thật đẹp đúng không? Và mạnh mẽ nữa. Chị đừng tin những gì mình nghe. Jon biết. Chàng nói với em rằng, hạt giống này rất mạnh mẽ. Đó là lời trăn trối cuối cùng của chàng. Chàng cứ nhắc đi nhắc lại tên Robert, và nắm chặt tay em đến in thành vết. Hãy nói với họ, hạt giống rất mạnh mẽ. Hạt giống của chàng. Chàng muốn tất cả biết rằng con trai em rồi sẽ trở thành một đứa trẻ mạnh mẽ"

"Lysa" Catelyn nói, "Nếu em đúng về nhà Lannister, vậy chúng ta càng có thêm lý do để hành động nhanh lên. Chúng ta..."

"Đừng nói trước mặt con em," Lysa nói. "Thằng bé rất nhạy cảm mà chị?"

"Thằng bé là Lãnh chúa thành Eyrie và là Người Bảo Vệ Thung Lũng." Catelyn nhắc em nhớ, "và giờ không phải lúc lo nhạy cảm. Ned nghĩ sắp xảy ra chiến tranh rồi."

"Im đi!" Lysa quát. "Chị đang làm thằng bé sợ." Robert nhỏ bé ngoái vội lại nhìn Catelyn rồi rùng mình. Con búp bê của cậu ta rơi xuống thảm, và cậu ta bám chặt vào mẹ. "Đừng sợ mà con yêu," Lysa thì thầm. "Mẹ ở đây rồi, không ai có thế làm hại con." Cô cởi áo choàng để lộ ra bộ ngực trắng xanh, nặng nề với đầu vú đỏ sậm. Thằng bé vui vẻ nắm lấy, rúc mặt vào ngực mẹ và bắt đầu bú. Lysa vuốt tóc con.

Catelyn không nói lên lời. Bà ngờ vực nghĩ, đây là con trai Jon Arryn sao. Bà nhớ lại đứa con của mình, bé Rickon mới ba tuổi đầu, chỉ lớn bằng nửa đứa nhỏ này, nhưng dũng cảm gấp năm lần. Chẳng trách sao các lãnh chúa vùng Thung Lũng lại đứng ngồi không yên. Lần đầu tiên bà hiểu vì sao nhà vua lại cố tách đứa nhỏ khỏi mẹ để đưa đi làm con nuôi nhà Lannister...

"Chúng ta an toàn rồi," Lysa đang thủ thỉ. Catelyn không biết là an toàn với cô ấy hay với thằng bé.

"Đừng ngốc thế," Catelyn nói, con giận đang bùng lên. "Không ai an toàn hết. Nếu em nghĩ trốn ở đây sẽ khiến nhà Lannister quên em đi sao, em nhầm rồi"

Lysa che tai thằng bé. "Dù cho họ có mang quân đội đi qua núi và vượt qua Cổng Máu, thành Eyrie vẫn bất khả xâm phạm. Chị đã thấy rồi đấy. Không một đội quân nào có thể vươn nổi tới nơi này."

Catelyn chỉ muốn tát cô em. Bà nhận ra chú Brynden đã cố báo trước với bà. "Chẳng có pháo đài nào là bất khả xâm phạm."

"Có pháo đài này," Lysa khăng khăng. "Ai cũng nói vậy. Chỉ có một vấn đề là, em sẽ làm gì với tên Quỷ Lùn chị mang tới cho em?"

"hắn là người xấu hả mẹ?" Lãnh chúa Eyrie hỏi, miệng vẫn ngậm vú mẹ, núm vú ướt nhẹp và đỏ sậm.

"Người rất xấu," Lysa nói trong khi cuộn người lại, "Nhưng mẹ không để ai làm hại con trai nhỏ bé của mẹ đâu."

"Cho hắn bay đi," Robert vui vẻ nói.

Lysa xoa đầu cậu con trai. "Có lẽ," cô lẩm bẩm. "Có lẽ chúng ta sẽ làm vậy."

EDDARD

Ông tìm thấy Ngón út tại phòng chung của nhà thổ, giả lả nói chuyện cùng một người phụ nữ cao ráo, duyên dáng mặc váy lông ngỗng bên ngoài làn da đen bóng như gỗ mun. Bên cạnh lò sưởi, Heward cùng một ả gái điếm đẫy đà đang chơi cá cược. Theo như ông thấy, cậu chàng đã mất chiếc thắt lưng, áo choàng, áo giáp, giày bên phải, còn cô gái bị ép phải cởi tới cái cúc dưới eo.

Jory Cassel đứng bên cạnh cửa sổ dính dấu nước mưa với nụ cười nhăn nhở trên mặt, quan sát Heward lật bài và ngắm cảnh xuân.

Ned dừng lại ở chân cầu thang và tháo găng tay ra. “Giờ chúng ta về thôi. Ta xong việc rồi.”

Heward bật dậy, nhanh chóng thu dọn mọi thứ. “Tuân lệnh, thưa Lãnh chúa “ Jory nói.

“Tôi sẽ giúp Wyl mang ngựa tới “Anh sải bước ra cửa.

Ngón Út dành thời gian chào tạm biệt người phụ nữ da đen, hôn lên tay và thì thầm vài câu nói đùa khiến cô ả cười ầm lên, sau đó nhàn nhã bước tới bên Ned “Việc của ngài,” ông ta nhẹ nhàng nói, “hay của Robert? Họ nói quân sư mơ hộ nhà vua, nói hộ nhà vua, và trị vì cùng thanh kiếm của nhà vua. Việc đó có đồng nghĩa với việc anh chơi gái của vua...”

“Lãnh chúa Baelish,” Ned ngắt lời, “ông đừng đoán mò. Tôi không quên ơn ngài đã giúp tôi tìm ra nơi này. Nếu không có ngài chúng tôi sẽ mất nhiều năm trời. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc tôi phải chịu đựng lời mỉa móc của ngài. Và tôi không còn là Quân sư nữa.”

“Sói tuyết chắc chắn là một loài động vật gai góc “ Ngón Út nhếch mép nói.

Một cơn mưa ấm áp từ bầu trời đen kịt không trăng không sao trút xuống như thác nước khi họ đi tới chuồng ngựa. Ned trùm mũ lên. Jory dắt ngựa ra. Cậu Wyl trẻ tuổi đi ngay sau, dắt theo con ngựa cái của Ngón út bằng một tay trong khi tay Ida dò dẫm thắt lưng và dây quần. Một ả gái điếm đi chân trần dựa lên cửa chuồng ngựa, khúc khích cười với anh ta.

“Giờ chúng ta sẽ về lâu đài chứ, lãnh chúa?” Jory hỏi. Ned gật đầu và leo lên lưng ngựa. Ngón Út đi bên cạnh ông. Jory và những người khác theo sau.

“Chataya đang mở một cơ sở kinh doanh,” Ngón út nói khi cưỡi ngựa. “Tôi nửa có ý mua lại. Tôi nhận ra rằng nhà thổ kiếm ra khối tiền hơn tàu bè. Gái điếm hiếm khi chìm, và khi chúng bị lũ cướp biển lôi lên tàu, cướp biển vẫn phải trả tiền y như những kẻ khác.” Lãnh chúa Petyr tự cười tán thưởng nhận xét của mình.

Ned để kệ ông ta nói chuyện một mình. Sau một lúc, ông ta ngừng nói và họ đi trong im lặng. Các con phố tại Vương Đô tối om và vắng người. Cơn mưa lớn buộc mọi người vào nhà. Nước mưa rơi xuống đầu Ned, ấm áp như máu và không ngớt như những tội lỗi từ xa xưa. Mưa chảy ròng ròng trên mặt ông.

“Robert không bao giờ ngủ tại một giường thôi,” Lyanna đã nói với ông như vậy hồi ở Winterfell, trong một đêm dài khi cha họ hứa gả cô cho chàng lãnh chúa trẻ vùng Storm’s End. “Em nghe nói chàng ấy đã có con với một cô gái nào đó ở Thung Lũng.” Ned đã bế đứa bé đó trong tay; ông không thể phủ nhận hay nói dối em mình, nhưng ông đoán chắc với cô rằng điều Robert làm trước cuộc đính ước chẳng là gì, rằng ngài là người tốt và thực lòng yêu cô. Lyanna chỉ mỉm cười. “Tình yêu rất ngọt ngào, anh Ned thân yêu, nhưng nó không thể thay đổi bản

tính của một người đàn ông."

Cô gái đó còn quá trẻ khiến Ned không dám hỏi tuổi. Chắc chắn cô ta là một trinh nữ; các nhà thổ hạng sang luôn có thể tìm ra một trinh nữ, đó là món hời lớn. Cô ta có mái tóc đỏ nhạt và chút tàn nhang trên sống mũi, và khi cô ta cho con bú, ông nhận thấy bầu ngực cô cũng có tàn nhang. "Thiếp đặt tên bé là Barra" cô nói khi đứa trẻ đang bú. "Bé rất giống ngài ấy, đúng không, lãnh chúa? Bé có cái mũi và mái tóc của ngài..."

"Đúng." Eddard Stark đã chạm vào mái tóc đen, mượt của đứa nhỏ. Nó trôi trên những ngón tay ông như một mảnh lụa đen vậy. Đứa con đầu tiên của Robert cũng có một mái tóc đẹp như vậy.

"Lãnh chúa, xin hãy nói với ngài ấy hộ tôi... nếu ngài vui lòng. Nói cho ngài ấy biết con gái ngài ấy xinh đẹp thế nào."

"Ta sẽ chuyển lời," Ned hứa. Đó là một lời nguyền rủa với Ông. Robert sẵn sàng thề sống chết với tình yêu và quên ngay khi đêm buông xuống, nhưng Ned không thể không thề. Ông nghĩ tới lời hứa với Lyanna khi cô ấy hấp hối, và cái giá ông phải trả.

"Và nói với ngài rằng, tôi không hề ở cùng ai. Tôi thề đó, Lãnh chúa, trước mắt tất cả các thánh thần."

Chataya nói tôi có nửa năm nuôi con, và đợi ngài ấy quay về. Vậy ngài có thể nói với ngài ấy rằng tôi đang đợi, được không? Tôi không cần vàng bạc châu báu, tôi chỉ cần ngài ấy. Ngài ấy luôn đối xử rất tốt với tôi."

Tốt với cô ư, Ned nghi ngờ. "Tôi sẽ nói với ngài ấy, cô bé ạ, và tôi hứa với cô, không ai động vào Barra đâu."

Cô gái ấy cười, một nụ cười ngọt ngào và bẽn lẽn khiến trái tim ông rỉ máu. Đi dưới đêm mưa, Ned thấy khuôn mặt Jon Snow ẩn khuất trước mặt mình, giống như hình ảnh thời trẻ của ông vậy. Ông buồn bã, nếu thần thánh không thích những đứa con hoang, vậy sao họ lại cho đàn ông tính nhục dục cao tới vậy? "Lãnh chúa Baelish, ngài biết gì về những đứa con hoang của Robert?"

"Trước tiên, ngài ấy có nhiều con hoang hơn ngài đấy." "Bao nhiêu?"

Ngón Út nhún vai. Những giọt nước chảy ròng ròng trên áo choàng của ông ta. "Chuyện đó có quan trọng không? Nếu ngài ngủ với nhiều phụ nữ, một vài trong số đó sẽ tặng ngài vài món quà, và bệ hạ chưa bao giờ xấu hổ khi nhận quà cả. Tôi biết đức vua đã thừa nhận cậu bé kia tại Storm's End, đứa nhỏ ông ấy đã sinh ra vào đêm Lãnh chúa Stannis lấy vợ. Mẹ cậu ta là Florent, em họ phu nhân Selyse, một trong những cô gái hầu phòng cho bà ta. Renly nói Robert đã bế cô ta lên tầng trong bữa tiệc trèo lên giường cưới của họ trong khi Stannis đang khiêu vũ cùng cô dâu. Lãnh chúa Stannis nghĩ đó là vết nhơ cho danh dự gia đình vợ, vì thế khi đứa bé chào đời, ngài ấy đã đưa đứa nhỏ tới cho Renly." Ông ta liếc nhìn Ned. "Tôi cũng nghe một số lời đồn rằng vua Robert có một cặp song sinh với một cô hầu bàn tại Casterly Rock, ba năm trước khi ngài tới phương tây dự cuộc đấu thương ngựa của Lãnh chúa Tywin. Hoàng hậu Cersei đã giết hai đứa bé, và bán người mẹ cho một lái buôn nô lệ qua đường. Họ đã dám cả gan thóa mạ danh dự nhà Lannister, khi ở gần quê hương của hoàng hậu tới vậy."

Ned nhăn mặt. Bất cứ Lãnh chúa vĩ đại nào trong vương quốc này đều mang trên mình những lời đồn xấu xa. Ông có thể tin Cersei Lannister dám giết người... nhưng nhà vua lại khoanh tay đứng nhìn ư?

Robert mà ông biết không thế, nhưng Robert mà ông biết cũng không bao giờ nhắm mắt

làm ngơ trước những việc mình không muốn nhìn. “Vì sao Jon Arryn tự nhiên lại quan tâm tới những đứa con xuất thân tầm thường của nhà vua chứ?”

Người đàn ông thấp lùn kia nhún vai. “Ông ấy là quân sư. Chắc chắn vua Robert yêu cầu ông ấy tới xem họ thế nào.” Ned ướt tới tận xương, và tâm hồn ông đã dần chai cứng. “Chắc chắn phải có gì hơn thế, chứ nếu không sao ông ấy lại bị giết được?”

Ngón Út lắc lắc để nước mưa rơi khỏi tóc và cười. “Giờ tôi hiểu rồi. Lãnh chúa Arryn biết bệ hạ đã làm vài con điếm và vợ thuyền chài ễnh bụng, vì thế ông ấy phải ngậm miệng lại thôi. Chẳng có gì là lạ cả. Để một người như vậy sống, và điều tiếp theo ông ta làm cũng tự nhiên như mặt trời mọc đằng đông vậy.”

Ned Stark không biết trả lời ra sao trừ nhíu mày. Lần đầu tiên trong nhiều năm trời, ông nhớ tới Rhaegar Targaryen. Ông phân vân liệu Rhaegar có thường hay tới nhà thổ không; không hiểu sao ông lại nghĩ rằng không.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, làm cay mắt và rơi lộp độp trên mặt đất. Một dòng nước đen đang chảy từ trên đồi xuống khi Jory hét gọi, “Lãnh chúa,” giọng anh khàn đi như cảnh báo. Và đột nhiên, đường đầy những lính.

Ned thoáng thấy áo giáp bên ngoài áo da, bao tay sắt và xà cạp[24], mũ trụ sắt có khắc hình sư tử vàng. Ông không có thời gian để đếm, nhưng ít nhất phải có mười tên, dàn hàng trước mặt họ, chặn lối đi, trên tay cầm trường kiếm hoặc giáo mũi sắt. “Đằng sau kìa!” ông nghe tiếng Wyl hét, và khi ông quay ngựa, đằng sau cũng có người, chặn đường lui của họ. Thanh kiếm của Jory tuốt ra khỏi vỏ. “Tránh đường hoặc chết!”

“Sói đang tru kìa,” tay đứng đầu nói. Ned có thể thấy nước mưa đang chảy ròng ròng trên mặt. “Nhưng nhóm này nhỏ quá.”

Ngón Út cưỡi ngựa lên trước. “Chuyện gì thế này? Đây là quân sư.”

“Ông ta từng là quân sư thôi.” Bùn dính bết vào móng guốc con ngựa chiên. Mọi người rẽ đường cho hắn tiến lên. Trên áo giáp ngực vàng là hình con sư tử nhà Lannister đang gầm lên như thách thức. “Giờ, nếu những lời người ta nói là thực, tôi không biết hắn là cái gì nữa.”

“Lannister, chuyện này thật điên khùng,” Ngón Út nói. “Cho chúng tôi qua. Chúng tôi cần về lâu đài. Ngài nghĩ mình đang làm gì đây?”

“Ngài ta biết mình làm gì,” Ned bình tĩnh nói.

Jaime Lannister cười. “Cũng đúng đấy. Tôi đang tìm em trai mình. Ngài nhớ em trai tôi chứ, Lãnh chúa Stark? Em tôi đã đi cùng chúng tôi tới Winterfell. Tóc vàng, mắt hai màu, nói ngọng. Lùn.”

“Tôi nhớ rõ ngài ta,” Ned trả lời.

“Hình như cậu ấy gặp chuyện trên đường. Cha tôi đang giận điên người. Liệu ngài có biết ai muốn em tôi gặp chuyện không?”

“Em trai anh đã bị giải đi theo lệnh của tôi, để trả lời vì tội ác của mình,” Ned Stark nói.

Ngón Út lẩm bẩm không vui. “Lãnh chúa...”

Ser Jaime rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ và thúc ngựa lên trước. “Rút kiếm ra đi, Lãnh chúa Eddard. Tôi sẽ giết anh như giết Aerys nếu cần, nhưng tôi muốn ngài chết với thanh kiếm

trên tay." hắn lạnh lùng, khinh bỉ liếc nhìn Ngón Út. "Lãnh chúa Baelish, tôi sẽ nhanh chóng rời đi nếu tôi sợ máu dính lên bộ quần áo đắt tiền kia đấy."

Ngón Út không vội. "Tôi sẽ đưa Đội Gác Thành tới," ông hứa với Ned. Những người lính nhà Lannister rẽ đường cho ông ta đi qua, rồi khép lại. Ngón Út thúc ngựa và biến mất ở một góc rẽ.

Lính của Ned cũng đã rút kiếm, nhưng chỉ có ba người đấu với hai mươi. Những ánh mắt nhòm ra từ những ô cửa sổ và cửa ra vào gần đó, nhưng không ai dám can thiệp. Đoàn người của ông đang trên lưng ngựa, người nhà Lannister đứng dưới đất trừ Jaime. Họ có thể mở đường máu thoát ra, nhưng Eddard Stark muốn có một kế hoạch chắc chắn và an toàn hơn. "Giết tôi đi," ông cảnh báo Sát Vương, "và Catelyn chắc chắn sẽ giết Tyrion ngay."

Jaime Lannister chọc thanh kiếm vàng từng nhuốm máu những vị chúa rồng cuối cùng vào ngực Ned. "Thật sao? Catelyn Tully cao quý vùng Riverrun cao quý sẽ giết con tin ư? Tôi... không nghĩ vậy." Hắn thở dài. "Nhưng tôi không định để mạng sống của em trai mình nằm trong tay một ả đàn bà."

Jaime nhét thanh kiếm vàng vào bao. "Vậy tôi đành để ông chạy về bên Robert và nói cho ngài ấy biết tôi đã dọa ông thế nào. Tôi không biết ngài ta có quan tâm không nữa." Jaime vuốt mái tóc ướt về phía sau và quay ngựa lại. Khi hắn đi khỏi hàng lính, hắn liếc nhìn viên chỉ huy. "Tregar, đừng làm tổn hại gì tới Lãnh chúa Stark."

"Tuân lệnh ngài."

"Nhưng... chúng ta cũng đâu muốn ngài ta ra đi mà không tràу da sứt vảy nhỉ," - dưới màn đêm và tiếng mưa rơi, ông thoáng thấy nụ cười trắng bợt của Jaime - "giết hết người của ông ta đi."

"Không!" Ned Stark gầm lên và nắm chặt lấy thanh kiếm. Jaime vừa khuất bóng thì ông nghe tiếng Wyl hét. Những tên lính bao vây từ hai phía. Ned hạ gục một tên, chém vào những tên mặc áo choàng đỏ để mở đường trước mặt. Jory Cassel thúc ngựa lao lên. Những móng guốc sắt đạp trúng mặt một tên lính nhà Lannister với một tiếng rắc nghe phát sợ. Tên thứ hai loạng choạng tránh ra, và ngay lập tức Jory thoát. Wyl chửi thề khi họ kéo anh ta khỏi con ngựa đang hấp hối, trong khi những lưỡi kiếm vung lên xả xuống trong mưa. Ned phi nước đại đuổi theo Tregar, chém thanh trường kiếm vào mũ trụ hắn. Cú va chạm khiến hắn nghiến răng. Tregar khuỵu xuống, chiếc mũ hình sư tử gần chẻ làm đôi, máu chảy đầy xuống mặt. Heward đang đốn hạ những cánh tay đang giữ cương ngựa thì một ngọn giáo đâm vào bụng anh ta. Đột nhiên Jory trở lại, một trận mưa máu rơi xuống từ thanh kiếm của anh. "Không!" Ned hét. "Jory, chạy đi!" Con ngựa của Ned trượt chân và ngã xuống bùn. Lúc đó ông đau tới hoa mắt và nếm thấy vị máu trong miệng.

Ông thấy chúng chặt chân ngựa của Jory và lôi anh xuống đất, kiếm vung lên hạ xuống khi chúng bao lấy anh. Khi con ngựa của Ned đứng lên được, ông cố đứng lên, nhưng lại ngã, đau tới nghẹn lời. Ông có thể thấy khúc xương đùi lòi ra. Đó là thứ cuối cùng ông nhìn thấy. Mưa cứ rơi rơi mãi.

Khi mở mắt ra, Lãnh chúa Eddard Stark chỉ còn lại một mình cùng cái chết. Con ngựa của ông tới gần hơn, ngửi thấy mùi máu liền chạy biến mất. Ned cố lê qua bùn lầy, nghiến chặt răng vì đau, như thể ông đã lê đi trong nhiều năm trời vậy. Những khuôn mặt ngó xuống theo dõi từ những ô cửa sổ sáng ánh nến, mọi người bắt đầu đổ ra khỏi các con hẻm và những cánh cửa, nhưng không ai tới giúp.

Ngón Út và Đội Gác Thành tìm thấy ông trên đường, đang ôm chặt lấy xác Jory Cassel.

Những người mặc áo choàng vàng tìm thấy một cái cáng ở đâu đó, nhưng chuyến hành trình về lâu đài thật đau đớn, và Ned bất tỉnh hơn một lần. Ông nhớ đã thấy Tháp Đỏ đứng sừng sững trước mặt trong ánh sáng mờ mờ của buổi bình minh. Mưa làm những tảng đá hồng nhạt tối lại và nhuộm những bức tường vĩ đại sang màu máu.

Sau đó Grand Maester Pycelle đứng nhìn ông, trong tay cầm một cái cốc và thì thầm, "Uống đi, lãnh chúa. Đây. Sữa hoa anh túc sẽ giúp ngài giảm đau." Ông nhớ mình đã uống, và Pycelle bảo ai đó đun nóng rượu và mang cho ông ít lụa sạch. Và đó là điều cuối cùng ông biết.

DAENERYS

Cổng Ngựa của Vaes Dothrak tạc hình hai con ngựa đực bằng đồng khổng lồ đang chồm lên, cách mặt đường hàng chục mét, tạo thành một hình cung nhọn.

Dany không thể nói vì sao thành phố này cần một cái cổng trong khi nó không hề có tường thành... và không có lấy một tòa nhà nào. Nhưng cánh cổng vẫn sừng sững ở đó, to lớn và tuyệt đẹp, những con ngựa khổng lồ thu vào trong ngọn núi màu huyết dụ đằng xa xa. Những con ngựa đồng đổ bóng dài qua cánh đồng cỏ rì rào khi Khal Drogo dẫn *khalasar* đi dưới vó ngựa vào đường thành, với những kỵ sĩ tâm phúc đi ngay cạnh.

Dany đi theo trên con Bạc, với Ser Jorah Mormont và anh Viserys hộ tống. Anh lại được cưỡi ngựa. Sau cái ngày ở cánh đồng cỏ, cô để anh đi bộ trở về *khalasar*, những người Dothraki đã cười và gọi anh là Khal Rhae Mhar, Vua Chân Thọt. Hôm sau, Khal Drogo mời anh đi xe ngựa, và Viserys đã đồng ý. Trong con ngớ ngẩn cứng nhắc, anh không hề biết mình đang bị trêu đùa; xe ngựa chỉ dành cho những viên thái giám, kẻ tàn tật, phụ nữ mang bầu, trẻ con và bô lão. Thế là anh có thêm một biệt danh mới: Khal Rhaggat, Vua Xe Ngựa.

Anh đã nghĩ rằng *khal* đang xin lỗi anh vì lỗi lầm Dany gây ra. Cô đã xin Ser Jorah đừng nói cho anh trai biết sự thật, để anh ấy khỏi bị tổn thương. Ngài hiệp sĩ trả lời rằng đức vua nên biết cách ứng xử với những nỗi xấu hổ... nhưng ông vẫn làm theo những gì cô nói. Cô phải cầu xin mãi, và kèm theo đó là những trò giường chiếu Doreah dạy cô, thì Dany mới có thể xin Drogo mủi lòng và đồng ý cho Viserys cùng họ dẫn đầu đoàn.

“Thành phố đâu?” cô hỏi khi đi qua cổng vòm bằng đồng. Cô không thấy nhà, không thấy người, chỉ có cỏ và đường, bao quanh một tượng đài cổ xưa từ những vùng đất mà người Dothraki đã cướp được từ nhiều thế kỷ trước.

“Phía trước,” Ser Jorah trả lời. “Dưới chân núi.”

Phía trước cánh cổng ngựa, tượng những vị thần và những người hùng của một nền văn hóa khác đang đứng sừng sững hai bên. Những vị thần bị quên lãng của những thành phố chết đang giơ lưỡi tầm sét bị gãy vụn lên bầu trời khi Dany cưỡi con Bạc đi qua chân họ. Những vị vua bằng đá ngồi trên ngai vàng nhìn xuống, mặt các vị sứt mẻ và bạc màu, kể cả cái tên cũng bị phai mờ do dòng chảy của thời gian. Những thiếu nữ trẻ uyển chuyển khiêu vũ trên chân cột bằng đá hoa cương, bị những đóa hoa dại che mất và không khí ùa ra từ những cái bình vỡ. Những con quái vật đứng lẫn trong đám cỏ bên đường; hắc long bằng sắt với mắt bằng đá quý, bàng sư đang gầm thét, nhân sư đuôi gai giương lên như định mổ, và nhiều con quái vật khác cô không biết tên. Vài bức tượng đẹp tới mức nín thở, những bức tượng khác bị biến dạng và quá kinh khủng khiến Dany không dám nhìn. Ser Jorah nói, những bức tượng đó tới từ Vùng Đất Bóng Tối bên ngoài Asshai.

“Nhiều quá,” cô nói khi con Bạc chầm chậm tiến bước, “từ quá nhiều vùng đất.”

Viserys không hề bị ấn tượng như cô. “Rác rưởi của những thành phố chết,” anh cười khẩy nói. Anh cẩn thận nói bằng tiếng phổ thông, vì chỉ có vài Dothraki hiểu, nhưng dù vậy Dany vẫn liếc nhìn về những người đàn ông trong *khas,* để chắc chắn rằng họ không nghe thấy. Anh ấy vô ý nói tiếp. “Tất cả những gì bọn mọi rợ này biết làm là đi trộm những thứ tốt hơn mà con người dựng lên... và giết người.”

Anh cười lớn. “Chúng biết cách giết người. Nếu không ta đối với chúng chỉ là thứ vô dụng.”

“Giờ họ là thần dân của muội,” Dany nói. “Anh không nên gọi họ là lũ mọi rợ.”

“Rồng thích nói gì thì nói,” Viserys nói... bằng tiếng phổ thông. Anh liếc nhìn về Aggo và Rakharo, đang đi đằng sau, và cười mỉa họ.

“Thấy chưa, bọn mọi rợ đó còn không biết tiếng của người văn minh.” Một phiến đá khối rêu phủ chắn ngang đầu họ, cao tới hai, ba mét. Viserys chán ngán nhìn. “Chúng ta còn luẩn quẩn giữa đống tàn tích bao lâu nữa trước khi Drogo cho ta quân đội của mình đây? Ta chán đợi lắm rồi.”

“Công chúa phải trình diện *khaleen*...”

“À, những mụ già,” Viserys ngắt lời, “tới màn trình diễn về lời tiên tri dành cho đứa nhỏ trong bụng em rồi, anh biết ngay mà. Nó có nghĩa lý gì với anh chứ? Anh chán ăn thịt ngựa và phát buồn nôn với cái mùi hôi thối bốc ra từ lũ mọi rợ này rồi.”

Anh hít hà cổ tay áo rộng, lùng phùng, nơi anh thường cất một túi hương. Nó chẳng giúp ích được nhiều. Quần áo đã bẩn thỉu. Tất cả những bộ quần áo lụa và áo len dày mà Viserys mang đi từ Pentos giờ đã nhuốm bẩn do cuộc hành trình vất vả và mòn rách vì mồ hôi.

Ser Jorah Mormont nói, “Chợ phương tây sẽ có loại thức ăn hợp với khẩu vị của ngài hơn, thưa bệ hạ.”

Những lái buôn từ các Thành Phố Tự Trị thường tới đó để bán hàng. Còn *khal* sẽ thực hiện lời hứa khi nào ngài ta muốn.”

“Tốt hơn là thế,” Viserys dứt khoát nói. “Hắn hứa cho ta vương miện, và ta muốn có nó. Đừng ai trêu chọc rồng thiêng.” Nhìn thấy bức chân dung dung tục về một người phụ nữ ba bộ ngực và đầu chồn, anh phi ngựa tới quan sát cho rõ hơn.

Dany nhẹ nhõm, nhưng không hề bớt lo lắng. “Cầu mặt trời và các vì sao rằng anh ấy không phải chờ đợi quá lâu,” cô nói với Ser Jorah khi anh đã cách xa họ.

Ngài hiệp sĩ nghi ngờ nhìn Viserys. “Anh trai người nên giành thời gian tại Pentos. Ở *khalasar* không có chỗ cho ngài ta. Illyrio đã cố báo trước rồi mà.”

“Anh ấy sẽ đi ngay khi có được mười ngàn quân. Chồng ta đã hứa cho anh ấy vương miện vàng.”

Ser Jorah nhăn mặt. “Đúng, thưa *Khaleesi*, nhưng... người Dothraki nhìn nhận những vấn đề này hoàn toàn khác với người phương tây chúng ta. Tôi đã nói với người rất nhiều, cũng như Illyrio đã nói, nhưng anh trai người không thèm nghe. Những mã vương này không phải quân lái buôn. Viserys nói ngài đã bán người, và ngài muốn tiền của mình. Nhưng Khal Drogo lại nói người là một món quà. Ngài sẽ tặng lại quà cho Viserys, đúng... nhưng khi nào còn tùy. Người không thể đòi quà được, đặc biệt lại từ một *khal*. Người không thể đòi hỏi bất cứ điều gì từ *khal*.”

“Nhưng bắt anh ấy chờ đợi đâu có được.” Dany không biết vì sao mình lại bảo vệ cho anh trai mình. “Viserys nói anh ấy muốn dùng mười ngàn quân Dothraki quét sạch Bảy Phụ Quốc.”

Ser Jorah khụt khịt mũi. “Viserys không thể quét sạch một chuồng ngựa với mười cái chổi nữa là.”

Dany không định vờ ngạc nhiên trước giọng điệu khinh khỉnh của ông. “Nếu... nếu như không phải Viserys thì sao?” cô hỏi. “Nếu là một người khác dẫn dắt họ thì sao? Một người nào đó mạnh mẽ hơn? Liệu Dothraki có thực sự chiếm được Bảy Phụ Quốc không?”

Ser Jorah trầm ngâm ngẫm nghĩ trong khi những con ngựa của họ đi trên đường thành. "Khi vừa mới thoát tới đây, tôi đã thấy người Dothraki cùng những chiến binh ở trần, hoang dã hệt như những con ngựa của họ. Công chúa, nếu lúc đó người hỏi tôi, tôi sẽ nói với người rằng một ngàn hiệp sĩ giỏi thừa sức đánh bay một đội quân Dothraki đông gấp trăm lần."

"Và nếu giờ ta hỏi ông?"

"Giờ," ông hiệp sĩ nói, "tôi không dám chắc. Họ giỏi cưỡi ngựa hơn bất cứ hiệp sĩ nào, không hề biết sợ hãi, và cung thủ của họ tốt hơn chúng ta. Ở trong Bảy Phụ Quốc, hầu hết các cung thủ đều là quân bộ binh, tấn công từ sau bức tường khiên hoặc sau hàng cọc sắc nhọn. Người Dothraki bắn cung trên lưng ngựa, dù tiến hay lui, đối với họ đều chẳng thành vấn đề... và cung thủ Dothraki không có nhiều. Khal của người chỉ có bốn mươi ngàn kỵ sĩ trong *khalasar*."

"Thế có thực sự nhiều không?"

"Anh trai Rhaegar của người đã mang theo từng đó quân tới dòng Trident," Ser Jorah thừa nhận, "nhưng trong đó chỉ có một phần mười là hiệp sĩ. Phần còn lại là cung thủ, kỵ binh và bộ binh được trang bị giáo mác. Khi Rhaegar tử trận, rất nhiều kẻ đã hạ vũ khí tháo chạy. Người nghĩ xem một đám quân nhốn nháo có thể chống trả được cuộc tấn công của bốn mươi ngàn kẻ khát máu trong bao lâu? Những chiếc áo da thuộc và giáp sắt có thể bảo vệ họ được họ thế nào trước trận mưa tên?"

"Không lâu," cô nói, "không thể."

Ông gật đầu. "Công chúa, hãy nghĩ xem nếu những lãnh chúa của Bảy Phụ Quốc biết thần thánh có một con ngỗng, nó sẽ không bao giờ thế. Những kỵ sĩ không thích chơi trò vây thành. Tôi nghi rằng họ sẽ san phẳng từ pháo đài yếu nhất trong Bảy Phụ Quốc, nhưng nếu Robert Baratheon ngốc nghếch tới mức cho họ cơ hội chiến đấu..."

"Thật không?" Dany hỏi. "Ý ta là, hắn là kẻ ngốc ấy?"

Ser Jorah nghĩ ngợi một lúc. "Robert sinh ra đã là một Dothraki," cuối cùng ông nói. "*Khal* của người sẽ nói với người rằng chỉ có kẻ hèn mới trốn sau những bức tường đá thay vì đối mặt kẻ thù với thanh kiếm trên tay. Phản Vương chắc chắn sẽ đồng tình. Ngài ấy mạnh mẽ, dũng cảm, và bốc đồng dám đối mặt với cả một nhóm người Dothraki trên chiến trường. Nhưng những người xung quanh ngài ấy, những kẻ đó lại nghĩ khác. Em trai ngài ta Stannis, Lãnh chúa Tywin Lannister, và Eddard Stark..." Ông ta nhổ nước bọt.

"Ông ghét Lãnh chúa Stark đó," Dany nói.

"Hắn đã cướp đi tất cả những gì ta yêu quý, chỉ vì vài tên săn trộm chấy rận và vì lòng tự trọng cao quý của mình," Ser Jorah cay đắng nói. Từ giọng nói của ông, cô biết sự mất mát đó vẫn làm ông nhức nhối. Ông ta nhanh chóng đổi đề tài. "Đó," ông ta tuyên bố và chỉ. "Là Vaes Dothrak, thành phố của các mã vương."

Khal Drogo cùng những kỵ sĩ tâm phúc đưa họ qua chợ Phương Tây rộng lớn, đi theo một con đường rộng trước mặt. Dany theo sát sau trên con Bạc, ngắm nhìn quang cảnh kỳ lạ xung quanh.

Vaes Dothrak từng là thành phố lớn nhất mà nhỏ nhất cô từng biết. Cô nghĩ nó phải lớn hơn Pentos mười lần, là cả một cánh đồng hoang rộng mênh mông không có tường che chắn. Những con đường rộng lớn gió lồng lộng thổi được cỏ và bùn lát thành đường, và trải những bông hoa dại. Ở Thành Phố Tự Trị của phương tây, những tòa tháp, trang viên, những tiểu khu, cầu, cửa hàng và những hành lang luôn đông đúc chật chội. Nhưng tại Vaes Dothrak lại trải dài suốt, tắm mình dưới ánh mặt trời ấm áp, mang nét cổ kính, trống trải và kiêu ngạo.

Kể cả những tòa nhà cũng thật quái dị. Cô thấy những nhà chóp bằng đá, những trang viên bằng cỏ khô lớn như những tòa lâu đài, những tòa tháp gỗ lung lay trong gió, những kim tự tháp bậc thang dối diện với những sảnh gỗ, đá hoa cương dưới nắng mặt trời. Thay vì tường, người ta bao quanh nhà bằng bờ rào gai. "Chẳng có nhà nào giống nhà nào cả," cô nói.

"Anh trai người nói gần đúng," Ser Jorah nói. "Người Dothraki không biết xây dựng. Một ngàn năm trước, để xây nhà, họ đào một cái lỗ trong lòng đất và dùng cỏ khô phủ lên làm mái. Những tòa nhà người đang thấy đây là do những nô lệ họ mang tới từ những vùng đất họ cướp phá, và chúng xây theo kiểu nhà của quê hương mình."

Hầu hết các ngôi nhà, kể cả ngôi nhà lớn nhất, đều có vẻ vắng lặng. Trong chợ, lũ trẻ con đang chạy nhảy lung tung và đám đàn ông đang quát tháo, chỉ có vài tên thái giám đi chạy việc.

"Ai sống ở đây vậy?" Dany hỏi.

"Chỉ có những nhà tiên tri - những cựu phu nhân của các *khal* quá cố mới được vĩnh viễn cư ngụ tại thành phố thần thánh, họ cùng nô lệ và những kẻ hầu cận," Ser Jorah đáp, "nhưng Vaes Dothrak đủ lớn để làm noi cư trú cho mọi người tới từ mọi *khalasar*, nếu tất cả các *khal* đều trở về với đất mẹ. Họ đã tiên đoán rằng rồi có một ngày tất cả sẽ bị hủy diệt, và vì thế Vaes Dothrak phải sẵn sàng đón nhận tất cả những người con của mình."

Khal Drogo cuối cùng cũng kêu tất cả dừng lại ở gần Chợ Đông nơi những đoàn lái buôn từ Yi Ti, Asshai và Vùng Đất Bóng Tối tới giao thương, với bóng Núi Mẹ sừng sững trước mặt.

Dany mỉm cười khi nhớ lại cô nô lệ của hương sư Illyrio, cùng buổi nói chuyện về một cung điện hai trăm phòng và cửa bằng bạc nguyên chất. "Cung điện" này là một phòng ăn bằng gỗ nhiều phòng, với tường gỗ thô kệch cao mười mét, mái lợp vải lụa được may ráp lại, là một cái lều lớn căng phồng có thể căng lên để tránh mưa và cuộn lại trong những ngày trời quang mây tạnh. Xung quanh sảnh là một bãi chăn ngựa cỏ mọc rậm rì được rào xung quanh bởi những hàng giậu cao, những bếp lửa và hàng trăm những nhà đất tròn nổi lên trên những ngọn đồi nhỏ.

Một đội nô lệ đã đi trước để chuẩn bị đón tiếp Khal Drogo. Khi một kỵ sĩ xuống ngựa, hắn liền tháo *arakh* và đưa cho nô lệ đang đứng chờ, cùng bất cứ thứ vũ khí nào hắn mang theo. Kể cả Khal Drogo cũng không phải ngoại lệ. Ser Jorah giải thích rằng luật cấm người khác mang kiếm vào Vaes Dothrak, hay giết người.

Kể cả các *khalasar* đối nghịch cũng phải bỏ hận thù sang một bên và cùng nhau ăn thịt uống rượu khi ở gần Núi Mẹ. Ở nơi này, những nhà tiên tri của *dosh khaleen* ra lệnh, tất cả các Dothraki đều là máu mủ ruột thịt, ở đây chỉ có duy nhất một *khalasar*, một tộc người mà thôi.

Cohollo đến gặp Dany khi Irri và Jhiqui giúp cô xuống khỏi con Bạc. Ông là người lớn tuổi nhất trong số ba kỵ sĩ tâm phúc của Drogo, một người đàn ông hói đầu to bè với cái mũi khoằm và mồm đầy những chiếc răng gẫy lỉa chỉa, do bị một cây xà mâu đập vào hai mươi năm trước khi ông cứu *khalakka*[25] khỏi những tay lính đánh thuê muốn bán chàng cho kẻ thù của cha chàng. Cuộc đời của ông đã gắn liền với cuộc đời Drogo kể từ khi *khal* của cô chào đời.

Tất cả các *khal* đều có kỵ sĩ tâm phúc. Lúc đầu Dany nghĩ họ giống như Ngự Lâm Quân Dothraki, thề bảo vệ Lãnh chúa của mình, nhưng thực ra họ còn làm hơn thế. Jhiqui đã nói cho cô biết một kỵ sĩ tâm phúc còn hơn một hộ vệ; họ là anh em, là hình bóng, và những người bạn dũng mãnh nhất của *khal*. Drogo gọi họ là "Máu của máu ta," và quả đúng như vậy; họ có chung một mạng sống. Tập tục của các mã vương yêu cầu họ rằng khi *khal* chết, các kỵ sĩ tâm phúc cũng phải chết theo, để đồng hành cùng ngài trong những vùng đất đêm tối. Nếu *khal* chết trong tay kẻ thù, họ chỉ được phép sống tới khi trả thù cho ngài, và sau đó vui lòng theo ngài xuống mồ. Jhiqui nói, tại một vài *khalasar*, những kỵ sĩ tâm phúc uống chung rượu, ở cùng lều,

thậm chí lấy cùng vợ với *khal*, nhưng không dùng chung ngựa. Ngựa là tài sản của riêng mỗi người.

Daenerys mừng rằng Khai Drogo không giữ các tập tục truyền thống. Cô không thích bị chia sẻ. Và trong khi lão Cohollo đối xử khá tử tế với cô, những người khác lại làm cô sợ; Haggo, to lớn và im lặng, thường xuyên trừng mắt nhìn cô như thể quên mất cô là ai, và Qotho với con mắt độc ác và bàn tay nhanh dễ dàng như muốn làm tổn thương người khác. Hắn đã gây nên những vết bầm tím trên làn da trắng mịn màng của Doreah bất cứ khi nào chạm vào nàng ta, và thi thoảng làm Irri khóc sụt sùi trong đêm. Kể cả những con ngựa cũng sợ hắn.

Nhưng họ gắn liền với Drogo kể cả khi sống hay lúc chết, vì thế Daenerys không còn lựa chọn nào ngoài chấp nhận họ.

Và thi thoảng cô ước rằng cha mình cũng được những con người như thế bảo vệ. Trong những khúc ca, những hiệp sĩ trắng của Ngự Lâm Quân luôn là những con người cao quý, thanh lịch, trung thực, nhưng chính vua Aerys lại bị giết chết bởi một kẻ trong số đó, một thiếu niên đẹp trai giờ được gọi bằng cái tên Sát Vương, và kẻ thứ hai, Ser Barristan dũng cảm, giờ đã phục vụ cho Phản Vương. Cô không biết liệu tất cả đàn ông trên Bảy Phụ Quốc có đều gian trá như thế không. Khi con trai cô ngồi trên Ngai Sắt, cô cũng muốn con trai mình có những kỵ sĩ tâm phúc bảo vệ khỏi những trò phản bội của Ngự Lâm Quân.

"*Khaleesi*," Cohollo nói bằng tiếng Dothraki, "Drogo, máu của máu tôi, ra lệnh cho tôi nói với người rằng tối nay ngài phải lên Núi Mẹ để cảm tạ các vị thần đã giúp ngài an toàn trở về."

Dany biết, chỉ đàn ông mới được đặt chân lên Núi Mẹ. Những kỵ sĩ tâm phúc của *khal* sẽ đi cùng chàng và trở về vào bình minh. "Nói với mặt trời và vì sao của ta rằng, ta sẽ mơ tới chàng, và lo lắng đợi chàng quay về," cô cảm ơn và trả lời. Dany hay mệt mỏi hơn vì đứa nhỏ đang lớn dần trong cô; và thực ra, cô rất muốn có một đêm nghỉ ngơi trọn vẹn. Kỳ thai nghén cửa cô dường như chỉ làm tăng thêm ham muốn cho Drogo, và gần đây, vòng tay của chàng thường khiến cô kiệt sức.

Doreah dẫn cô tới một ngọn đồi đào rỗng được chuẩn bị cho cô và *khal*. Bên trong đó khá mát mẻ và tối, giống như một cái lều đất. "Jhiqui, ta muốn tắm," cô ra lệnh, để rửa sạch bụi đất trong suốt chuyến hành trình khỏi da và ngâm cơ thể mệt mỏi trong làn nước. Thật mừng khi biết họ sẽ lưu lại đây một thời gian, và cô sẽ không cần tiếp tục trèo lên con Bạc vào sáng mai.

Nước nóng bỏng giẫy, đúng như cô thích. "Tối nay ta sẽ gửi cho anh trai ta vài món quà," cô quyết định trong khi Jhiqui đang gội đầu giùm cô. "Anh ấy cần giống một vị vua tại thành phố linh thiêng! Doreah, hãy đi tìm và mời anh ấy tới ăn cùng ta." Viserys tử tế với cô gái thành Lys này hơn những người hầu gái Dothraki của cô, có lẽ vì hồi ở Pentos, hương sư Illyrio cho phép anh lên giường cùng nàng ta. "Irri, tới chợ mua ít hoa quả và thịt về đây. Nhưng đừng mua thịt ngựa."

"Thịt ngựa ngon nhất," Irri nói. "Thịt ngựa khiến đàn ông khỏe mạnh."

"Viserys ghét thịt ngựa."

"Tuân lệnh, *khaleesi*."

Nàng ta mang về một cái đùi dê cùng một giỏ hoa quả và rau xanh. Jhiqui nướng thịt cùng cỏ ngọt và đậu lửa, quệt mật ong lên đó và bày ra các loại dưa, lựu, mận cùng vài loại quả kỳ lạ của phương đông mà Dany không biết tên. Trong khi các nữ hầu đang chuẩn bị bữa ăn, Dany đặt bộ quần áo tự tay may cho anh trai: một chiếc áo chẽn và quần bó bằng vải lanh trắng cứng, đôi xăng đan da dây buộc tới mắt cá, thắt lưng mề đay đồng, áo da vẽ hình rồng khạc lửa. Những người Dothraki sẽ kính trọng anh hơn nếu anh bớt giống một kẻ ăn xin, và có lẽ anh sẽ

tha thứ cho cô vì hôm đó đã làm anh xấu mặt trên bãi cỏ. Sau cùng, anh vẫn là vua, và là anh trai ruột của cô. Họ đều mang trong mình dòng máu của rồng.

Cô đang sắp xếp những phần cuối trong món quà tặng anh - một áo choàng vải lụa cát, xanh như cỏ, với đường viền máu xám nhạt sẽ làm nổi bật mái tóc anh - thì Viserys tới, tay lôi Doreah theo. Mắt nàng đỏ lên ở nơi vừa bị đánh. "Sao ngươi dám cho con điếm này tới ra lệnh cho ta?"

Anh xô người hầu gái xuống thảm.

Cơn giận đột ngột xâm chiếm Dany. "Em chỉ muốn... Doreah, em đã nói gì?"

"*Khaleesi*, xin lỗi, hãy thứ lỗi cho em. Em tới gặp ngài như người yêu cầu, và nói với ngài rằng người ra lệnh cho ngài tới ăn tối cùng người

"Không ai được phép ra lệnh cho rồng," Viserys rít lên. "Ta là vua! Ta sẽ gửi trả cho ngươi đầu con ả này."

Cô gái thành Lys run sợ, nhưng Dany chạm tay vào nàng để trấn an. "Đừng sợ, anh ấy sẽ không làm hại em đâu. Anh trai à, làm on tha lỗi cho Irri, cô ấy nói sai, em chỉ chuyển li mời bệ hạ sang ăn cùng em, nếu như bệ hạ hài lòng." Cô nắm lấy tay anh và kéo sang bên kia phòng.

"Nhìn đi. Giành cho anh đó."

Viserys nghi ngờ nhíu mày. "Tất cả những thứ gì đây?"

"Y phục mới. Em làm cho anh." Dany bẽn lẽn cười.

Anh nhìn cô và cười khẩy. "Những miếng vải vụn Dothraki. Giờ ngươi muốn mặc đồ cho ta sao?"

"Làm ơn đi mà... trông anh sẽ đẹp hơn và thoải mái hơn, và em nghĩ... có thể nếu anh ăn mặc giống họ, người Dothraki sẽ..." Dany không biết nói gì để không đánh thức rồng thiêng.

"Tiếp theo ngươi muốn bện tóc cho ta."

"Em không bao giờ..." Sao anh ấy luôn độc ác thế chứ? Cô chỉ muốn giúp. "Anh không có quyền bện tóc. Anh chưa giành được chiến thắng nào."

Cô đã nói sai mất rồi. Con giận bừng sáng trong đôi mắt màu đinh tử hương, nhưng anh không dám đánh cô, khi những nữ hầu đang quan sát và những chiến binh trong *khal* của cô đang ở ngoài. Viserys cầm áo choàng và ngửi. "Thứ này có mùi như phân bón. Có lẽ ta sẽ dùng nó để trải lưng ngựa."

"Em đã nhờ Doreah đặc biệt làm nó cho anh," cô bị tổn thương rồi. "Đây là những loại vải dành cho *khal*."

"Ta là Đại Vương của Bảy Phụ Quốc, không phải một kẻ man rợ người xanh màu cỏ với chuông đeo trên tóc." Viserys quát cô. Anh nắm lấy tay cô. "Mày quên mày là ai rồi, con điếm kia. Mày nghĩ cái gã bụng to đó có thể bảo vệ mày nếu mày đánh thức rồng sao?"

Những ngón tay anh bấm sâu vào da thịt cô tới đau đớn, và trong khoảnh khắc, Dany thấy mình bé lại, sợ hãi trước cơn giận dữ của anh. Cô vươn tay ra và nắm lấy thứ đầu tiên mình sờ thấy, cái thắt lưng cô định tặng anh, một sợi xích nặng với những mề đay đồng. Cô dùng hết sức quăng vào anh trai mình.

Cú đánh trúng ngay mặt Viserys. Anh ngay lập tức thả cô ra. Máu chảy xuống má do cạnh mề đay lướt qua. "Anh mới là người quên mất mình là ai," Dany nói. "Anh không học được gì khi ở trên bãi cỏ sao? Thả tôi ra, trước khi tôi gọi *khas* vào lôi anh ra. Và cầu trời rằng Khal Drogo không nghe thấy, không chàng sẽ chém thủng bụng anh và cho anh ăn ruột mình đó."

Viserys loạng choạng đứng đậy. "Khi tao trở về vương quốc của mình, mày sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay, con điếm ạ." Anh bỏ đi, ôm khư khư khuôn mặt bị thương, và để những món quà của cô ở lại.

Máu anh dính đầy trên chiếc áo choàng lụa cát tuyệt đẹp. Dany nắm chặt lấy mảnh vải mềm mại đưa lên má và ngồi khoanh chân trên chiếu nghỉ.

"Bữa tối đã sẵn sàng rồi, thưa *khaleesi*," Jhiqui thông báo.

"Ta không đói," Dany buồn rầu nói. Đột nhiên cô thấy mệt mỏi. "Mọi người ăn đi, và chuyển một phần cho Ser Jorah, nếu có thể." Một lát sau cô nói thêm, "Làm ơn, mang cho ta một quả trứng rồng."

Irri mang tới quả trứng xanh lá cây đậm, lốm đốm màu đồng tỏa sáng giữa những cái vảy khi cô xoay vần nó trên bàn tay nhỏ bé. Dany cuộn tròn người lại, đắp chiếc áo choàng ngang người và đặt quả trứng trong cái hõm giữa cái bụng đang lớn dần của cô và bộ ngực nhỏ. Cô thích ôm chúng. Chúng thật đẹp, và đôi khi ở gần chúng khiến cô thấy mạnh mẽ hơn, dũng cảm hơn, và như thể cô đang rút sức mạnh từ những con rồng đá bên trong. Cô cứ nằm như thế, ôm lấy quả trứng và cảm nhận đứa con đang nhúc nhích bên trong cô... như thể nó đang vươn tay ra, như người anh ôm lấy em, như máu quện với máu. "Con là rồng," Dany thì thầm với con, "một con rồng thực sự. Mẹ biết. Mẹ biết." Và cô mỉm cười, chìm đắm trong giấc mộng về quê hương.

BRAN

Tuyết đang rơi. Bran có thể cảm nhận những bông tuyết rơi trên má, tan chảy ra khi chúng chạm vào da cậu như những giọt mưa nhẹ nhàng nhất. Cậu ngồi thẳng lưng trên ngựa, quan sát hàng rào sắt được nâng lên. Dù cố giữ bình tĩnh nhưng tim cậu vẫn đập loạn lên trong lồng ngực.

"Em sẵn sàng chưa?" Robb hỏi.

Bran gật đầu, cố không để anh biết cậu sợ. Từ hồi ngã tới giờ cậu chưa từng bước ra khỏi Winterfell, nhưng cậu quyết phải cưỡi ngựa giỏi như bất cứ hiệp sĩ nào.

"Vậy chúng ta cưỡi ngựa thôi." Robb thúc chân vào con ngựa màu xám trắng, và nó chậm rãi bước ra khỏi cổng sắt.

"Đi," Bran thì thầm với con ngựa của mình. Cậu chạm nhẹ vào cổ nó, và con ngựa cái nhỏ màu hạt dẻ bắt đầu tiến lên. Bran đặt tên cô bé là Vũ Công. Nó mới hai tuổi, và chú Joseth nói nó thông minh hơn bất cứ con ngựa nào. Họ đặc biệt dạy dỗ cô nàng cách phản ứng với dây cương, giọng nói, và va chạm. Tới giờ, Bran chỉ mới điều khiển ngựa đi quanh sân. Lúc đầu chú Joseth hoặc Hodor sẽ dắt ngựa, trong khi Bran ngồi trên cái khiên quá khổ mà Quỷ Lùn đã thiết kế, nhưng sau hai tuần cậu đã tự mình cưỡi ngựa được, đưa cô nàng đi nước kiệu vòng quanh, và sau mỗi vòng cậu lại thấy phấn chấn hơn.

Họ đi qua phòng lính canh, qua cây cầu kéo, qua những bức tường ngoài. Mùa Hè và Gió Xám chạy bên cạnh, đánh hơi gió. Bên cạnh họ là Theon Greyjoy với cây trường cung và ống tên; anh chàng nói rằng muốn đi săn nai. Anh mang theo bốn hộ vệ mặc giáp sắt đội mũ nỉ, cùng với chú Joseth gầy như que sậy, mới được Robb bổ nhiệm làm chủ trại ngựa trong khi bác Hullen đi vắng. Maester Luwin đi ngoài cùng, cưỡi trên một con lừa. Bran thích được đi riêng cùng Robb, chỉ hai người, nhưng anh Hal Mollen không nghe, còn Maester Luwin ủng hộ anh. Đề phòng Bran ngã ngựa hoặc làm mình bị thương, vị học sĩ quyết đi cùng.

Bên ngoài lâu đài là khu chợ, nhưng giờ vắng tanh. Họ đi xuống những con đường làng lầy lội bùn đất, đi qua những ngôi nhà gỗ và phiến đá nho nhỏ. Cứ năm ngôi nhà chụm lại một, thả những luồng khói cuộn tròn bay lên từ ống khói. Khói cứ bốc lên từng nhà từng nhà một, khi tuyết rơi vào gió tuyết gầm rú trên phương bắc, Già Nan nói, những nông dân sẽ rời những cánh đồng đóng băng và những pháo đài xa xôi, chất đầy xe bò, và tới lúc đó những ngôi làng mùa đông sống lại. Bran chưa bao giờ thấy, nhưng Maester Luwin nói điều đó sớm xảy ra thôi. Cái kết của mùa hè dài này sắp tới rồi.

Mùa đông đang tới.

Vài dân làng lo lắng nhìn những con sói tuyết, và một người còn làm rơi củi vì sợ, nhưng hầu hết đều đã quen với cảnh tượng này. Họ quỳ xuống khi nhìn thấy những cậu bé, và Robb gật đầu chào họ như một lãnh chúa.

Vì chân không thể cử động, cú xoay mình của con ngựa lúc đầu làm Bran thấy không vững, nhưng cái yên ngựa lớn dày và lưng cao khiến cậu ngồi thoải mái, và sợi đai đeo quanh ngực và đùi khiến cậu không thể ngã. Sau một lúc nhịp điệu đã trở nên tự nhiên. Cậu bớt căng thẳng và nở một nụ cười bẽn lẽn.

Hai người hầu gái đứng cạnh bảng hiệu quán Khói Gỗ, một quán rượu địa phương. Khi anh

Theon Greyjoy gọi họ, cô gái trẻ hơn đỏ mặt và quay đi. Theon thúc ngựa tới cạnh Robb. “Kyra ngọt ngào,” anh cười nói. “Cô ấy quằn quại như một con chồn trên giường ấy, và luôn đỏ mặt như thiếu nữ. Tôi đã kể cho cậu nghe cái đêm cô ấy và Bessa...”

“Đừng nói ở nơi em trai tôi nghe được, Theon.” Robb cảnh báo và liếc nhìn Bran.

Bran nhìn đi chỗ khác và giả vờ không nghe thấy, nhưng cậu biết Greyjoy đang nhìn mình.

Chắc chắn anh ta đang cười. Anh ta cười rất nhiều, như thể thế giới là một trò đùa bí mật mà chỉ mình anh ta mới hiểu được. Robb dường như rất ngưỡng mộ và thích đồng hành cùng Theon, nhưng Bran chưa bao giờ quý mến người con nuôi của cha.

Robb tới gần hơn. “Em làm rất tốt, Bran.”

“Em muốn đi nhanh hơn,” Bran trả lời.

Robb mỉm cười. “Theo ý em thôi.” Anh cho con ngựa của mình chạy nước kiệu. Những con sói đuổi theo anh. Bran giật mạnh cương, và Vũ Công đi nhanh hơn. Cậu nghe tiếng hét của Theon Greyjoy, và tiếng móng ngựa đạp đất phía sau.

Áo choàng của Bran phồng lên, phần phật trong gió, và tuyết đang lao vun vút vào mặt cậu. Robb đang dẫn đầu, thi thoảng lại liếc về sau để đảm bảo Bran và những người khác vẫn theo kịp. Cậu lại giật cương. Vũ Công chuyển sang phi nước đại, một cách mượt mà như lụa. Khoảng cách gần hơn. Khi cậu đuổi kịp Robb ở bìa rừng sói, cách thị trấn mùa đông hai dặm, họ đã bỏ xa những người còn lại. “Em không muốn dừng!” Bran cười toe toét. Cậu có cảm giác như mình đang bay vậy.

“Anh đua ngựa cùng em, nhưng anh sợ em sẽ thắng anh mất.” Giọng nói của anh Robb nhẹ nhàng và cợt nhả, nhưng Bran có thể cảm nhận có gì đó đang khiến anh phiền muộn bên dưới nụ cười kia.

“Em không muốn đua,” Bran nhìn quanh khu rừng sói. Cả hai đã biến mất trong cánh rừng. “Tối qua anh có nghe thấy Mùa Hè tru không?”

“Gió Xám cũng không ngủ được,” Robb nói. Mái tóc nâu vàng của anh giờ trở nên bờm xờm và rối bù, râu lún phún khắp quai hàm, khiến anh trông già hơn tuổi mười lăm. “Thi thoảng anh nghĩ chúng biết cái gì đó... cảm nhận được điều gì đó...” Robb thở dài. “Anh không biết nên nói cho em bao nhiêu nữa, Bran ạ. Anh ước gì em lớn hơn.”

“Giờ em tám tuổi rồi!” Bran nói. “Tám tuổi không nhỏ hơn mười lăm tuổi nhiều đâu anh, và em là người thừa kế Winterfell, sau anh.”

“Đúng.” Robb có vẻ buồn, thậm chí có chút sự hãi. “Bran, anh cần nói với em điều này. Hôm qua có một con, chim mang thư từ Vương Đô tới. Maester Luwin đánh thức anh dậy.”

Bran đột nhiên thấy sợ. Những cánh chim đen mang lời u ám, Già Nan luôn nói vậy, và gần đây, những con quạ đưa thư đã chứng minh sự thực trong câu thành ngữ đó. Khi Robb viết thư cho tướng chỉ huy Đội Tuần Đêm, những con chim đã trở lại mang theo tin rằng chú Benjen vẫn mất tích. Sau đó lại thêm một lá thư nữa tới từ thành Eyrie, từ mẹ, nhưng cũng chẳng phải tin tốt lành gì. Bà không nói khi nào định về, chỉ nói rằng mẹ đã bắt Quỷ Lùn làm tù nhân. Bran khá thích chú lùn này, nhưng cái tên Lannister lại khiến cậu lạnh xương sống. Có cái gì đó về nhà Lannister, một cái gì đó mà cậu cần nhớ, nhưng cứ khi cậu cố nghĩ tới, cậu lại thấy chóng mặt và bụng trướng lên cứng như đá. Robb đã dành cả ngày trời trong phòng cùng Maester Luwin, Theon Greyjoy, Hallis Mollen. Sau đó, những kỵ binh cưỡi trên những con ngựa chạy nhanh nhất, loan tin tới toàn phương bắc. Bran nghe nói tới Moat Cailin, thành trì cổ xưa được

Tiền Nhân xây dựng trên đỉnh Neck. Không ai nói cho cậu biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng cậu biết đó chẳng phải điều tốt lành.

Và giờ lại là một con quạ khác, một lá thư khác. Bran nuôi hy vọng. "Có phải thư của mẹ không anh? Mẹ đang về à?"

"Thư của Alyn từ Vương Đô. Jory Cassel đã chết. Cả Wyl và Heward nữa. Bị Sát Vương giết." Robb ngẩng mặt hứng tuyết rơi, và nghe tuyết tan chảy trên má anh. "Cầu thần thánh phù hộ cho họ an nghỉ nơi chín suối."

Bran không biết nói gì. Cậu cảm thấy như vừa lãnh một cú đấm. Jory từng là đội trưởng đội lính hộ vệ tại Winterfell từ trước khi Bran ra đời. "Họ giết chú Jory ư?" Cậu nhớ lúc Jory đuổi bắt cậu trên mái nhà, lúc chú sải bước trên sân trong bộ áo giáp, hay ngồi ở chỗ thân thuộc tại Đại Sảnh, vừa ăn vừa kể chuyện cười.

"Vì sao họ lại giết Jory?"

Robb lắc đầu, nỗi đau hiển hiện trong đôi mắt anh. "Anh không biết, và... Bran à, nhưng đó không phải tin xấu nhất. Trong trận ẩu đả đó, cha bị ngựa đè trúng chân. Alyn nói chân cha bị gãy, và... Maester Pycelle cho cha uống sữa hoa anh túc, nhưng họ không chắc bao giờ... bao giờ cha." Tiếng vó ngựa khiến anh liếc nhìn lại, về nơi Theon và những người khác đang phi tới. "Khi nào cha tỉnh lại," Robb nói hết. Anh đặt tay lên đốc kiếm và nói giọng cương nghị của Robb Lãnh Chúa. "Bran, anh hứa với em, dù chuyện gì xảy ra, anh sẽ không bao giờ quên điều này."

Có gì đó trong giọng nói anh khiến Bran sự hãi hơn. "Anh sẽ làm gì đây?" cậu hỏi khi Theon Greyjoy ghìm cương cạnh họ.

"Theon nghĩ anh nên triệu hồi quân đồng minh," Robb nói.

"Nợ máu trả bằng máu." Lần đầu tiên Theon không cười. Khuôn mặt đen, gầy gò của anh có cái gì đó đói khát, và mái tóc đen che kín đôi mắt anh.

"Chỉ có một lãnh chúa mới được phép triệu hồi quân đồng minh," Bran nói khi tuyết rơi quanh họ.

"Nếu cha em chết," Theon nói, "Robb sẽ là Lãnh chúa thành Winterfell."

"Cha không chết!" Bran hét lên.

Robb nắm lấy tay cậu. "Cha sẽ không chết," anh bình tĩnh nói. "Nhưng... danh dự của người phương bắc giờ đang nằm trong tay anh. Khi cha rời đi, ông đã nói với anh rằng anh phải mạnh mẽ để bao bọc lấy em và Rickon. Anh đã gần trưởng thành rồi, Bran."

Bran rùng mình. "Em ước mẹ trở về," cậu sầu thảm nói. Cậu nhìn xung quanh tìm Maester Luwin; con lừa của ông đang ở mãi đằng sau, chậm chạp đi tới. "Maester Luwin có đồng ý triệu hồi quân đồng minh không anh?"

"Vị học sĩ ấy nhát như đàn bà vậy," Theon nói.

"Cha luôn lắng nghe lời khuyên của ông," Bran nhắc anh mình nhớ. "Mẹ cũng vậy."

"Anh cũng sẽ như vậy," Robb khăng khăng. "Anh sẽ lắng nghe mọi người."

Niềm vui thích Bran cảm nhận lúc cưỡi ngựa đã biến mất, tan biến như những bông tuyết trên mặt cậu vậy. Cách đây không lâu, ý nghĩ Robb kêu gọi quân đồng minh và tiến hành chiến

tranh sẽ khiến cậu vui thích, nhưng giờ cậu chỉ thấy sợ. “Chúng ta về được chưa?” cậu hỏi. “Em thấy lạnh.”

Robb liếc nhìn quanh. “Chúng ta cần tìm lũ sói. Em đi thêm chút nữa được không?”

“Anh đi được thì em cũng đi được,” Maester Luwin đã cảnh cáo cậu chỉ được đi gần, vì lo yên ngựa sẽ làm cậu đau, nhưng Bran không muốn thừa nhận mình yếu ớt trước mặt anh trai. Cậu chán vì mọi người cứ rối tung xung quanh mình và hỏi xem cậu ra sao.

“Vậy chúng ta sẽ đi săn mấy tay thợ săn đó đi,” Robb nói. Họ sánh bước bên nhau, thúc ngựa rời vương lộ và lao vào rừng sói. Theon Greyjoy lùi lại và bám theo sau, nói chuyện cười đùa cùng những người lính gác.

Thật thích khi được cưỡi ngựa dưới rừng cây. Bran bắt Vũ Công đi chậm rãi, nắm lỏng cương và nhìn xung quanh. Cậu biết khu rừng này, nhưng cậu đã ở trong Winterfell quá lâu nên có cảm giác như nhìn thấy nó lần đầu tiên vậy. Những mùi hương sộc vào lỗ mũi cậu: mùi hương sắc ngọt đặc trưng của lá thông, mùi đất từ đống lá cây ẩm ướt đang phân hủy, mùi xạ hương thoang thoảng và mùi lửa bếp bốc lên từ xa xa. Cậu thoáng thấy một con sóc đen đang chuyền trên những nhánh thông phủ trắng tuyết, và dừng lại để quan sát mạng nhện trắng bạc.

Theon và những người khác càng ngày càng xa, tới khi Bran không còn nghe thấy giọng họ nữa. Phía trước họ văng vẳng tiếng nước chảy. Nó càng ngày càng lớn hơn khi họ tới gần con suối. Nước mắt cậu cay xè.

“Bran?” Robb hỏi. “Sao thế?”

Bran lắc đầu. “Em chỉ đang nhớ thôi,” cậu nói. “Chú Jory từng mang chúng ta tới đây, để câu cá hồi. Anh, em và anh Jon. Anh nhớ không?”

“Anh nhớ,” Robb nói, giọng bình tĩnh và buồn bã.

“Em chẳng bắt được gì,” Bran nói, “Nhưng anh Jon đã cho em con cá của mình trên đường về Winterfell. Rồi chúng ta sẽ gặp lại anh Jon chứ?”

“Chúng ta đã gặp chú Benjen khi nhà vua tới thăm,” Robb nói. “Rồi Jon cũng sẽ tới thăm chúng ta thôi.”

Dòng suối chảy mạnh và xiết. Robb xuống dắt con ngựa qua chỗ nước cạn. Nơi nước sâu nhất ngập tới giữa đùi. Anh buộc con ngựa vào một gốc cây rồi quay lại đưa Bran và Vũ Công qua. Cậu mỉm cười. Lại một lần nữa cậu thấy mình khỏe mạnh, và lành lặn. Cậu nhìn những thân cây và mơ được trèo trên đó, leo lên tận ngọn, ngắm cả khu rừng phủ dưới mình.

Họ vừa sang bên kia suối thì nghe thấy tiếng hú, tiếng hú dài luồn lách giữa những tán cây như một cơn gió lạnh. Bran ngửng đầu lắng nghe. “Mùa Hè,” cậu nói. Cậu vừa nói xong thì tiếng hú thứ hai hòa điệu vào.

“Chúng giết được cái gì rồi,” Robb nói và lên ngựa. “Anh nên đi mang chúng về. Đợi ở đây, Theon và những người khác sẽ sớm tới thôi.”

“Em muốn đi cùng anh,” Bran nói.

“Anh đi một mình nhanh hơn,” Robb thúc con ngựa và biến mất trong rừng cây.

Khi anh vừa đi khỏi, rừng cây như bao phủ lấy Bran. Tuyết rơi nặng hạt hơn. Khi chạm xuống mặt đất, tuyết tan chảy, và xung quanh cậu, những tảng đá, rễ cây và cành cây đều phủ một lớp tuyết trắng mỏng. Càng đợi cậu càng thấy không thoải mái. Cậu không cảm nhận được

đôi chân của mình, chúng treo vô dụng trên đai chân, nhưng những sợi đai quanh ngực cậu quá chặt và thô, tuyết ngấm qua găng tay khiến cậu lạnh cóng tay. Cậu không hiểu sao Theon, Maester Luwin và chú Joseth lại đi chậm thế.

Khi cậu nghe tiếng lá rì rào, Bran dùng cương ra lệnh cho Vũ Công quay lại, mong lại thấy những người bạn của mình. Nhưng không. Chỉ có những gã rách rưới bước ra ngoài bờ suối.

"Chúc các anh một ngày may mắn," cậu lo lắng nói. Chỉ cần liếc qua, Bran đã biết họ không phải thợ săn hay nông dân. Cậu đột nhiên nhận ra mình đang ăn mặc sang trọng thế nào. Chiếc áo khoác của cậu còn mới nguyên, làm bằng vải len xám sậm với những chiếc cúc bạc, và một chiếc ghim bạc lớn đính chiếc áo choàng lông thú trên vai cậu. Giày và găng tay cậu cũng được bọc lông.

"Đi một mình hả nhóc," gã lớn nhất nói, đầu trọc lốc, mặt đỏ ửng vì gió quất. "Khổ thân thằng bé, lạc vào rừng sói rồi."

"Tôi không lạc," Bran không thích cái cách những kẻ lạ mặt này nhìn mình. Cậu đếm có bốn người, nhưng khi quay đầu lại, cậu thấy hai tên nữa sau lưng. "Anh trai tôi vừa mới đi một lúc, và hộ vệ của tôi sẽ sớm tới thôi."

"Hộ vệ của nhóc?" gã thứ hai nói. Râu tóc che phủ hết khuôn mặt hốc hác của gã. "Và họ đang gác cái gì nào, tiểu quý tộc của tôi? Có phải là cái ghim bạc trên áo choàng nhóc không?"

"Đẹp thế," một giọng phụ nữ vang lên. Trông cô ta chẳng giống phụ nữ; cao và mảnh khảnh, mang khuôn mặt khắc khổ y như những kẻ khác, tóc giấu dưới cái mũ trụ nửa đầu. Cô ta cầm ngọn giáo dài hai mét làm từ gỗ sồi đen, đầu bọc thép gỉ.

"Để ta xem nào," gã đầu trọc nói.

Bran lo lắng quan sát hắn. Quần áo của hắn bẩn thỉu, rách rưới, vá chằng vá đụp những mảnh vải màu nâu, xanh, xanh da trời đậm, nhưng tất cả đều đã bạc phếch, nhưng có lẽ đó từng là một cái áo choàng đen. Cậu bỗng nhận ra gã râu xám cũng choàng một mảnh vải đen. Đột nhiên cậu nhớ tới kẻ đào tẩu mà cha cậu đã chặt đầu, vào cái ngày họ tìm ra lũ sói con; người đó cũng mặc đồ đen, và Cha nói đó là kẻ đào ngũ của Đội Tuần Đêm. Lãnh chúa Eddard đã nói rằng, không có thứ nào nguy hiểm hơn. Kẻ đào tẩu biết mình sẽ mất mạng nếu bị bắt, vì thế hắn không từ bất cứ tội ác nào, dù nó hèn mạt và độc ác tới đâu.

"Nhóc, đưa cái ghim đây," gã to con nói. Gã giơ tay ra.

"Chúng ta lấy con ngựa luôn," một người khác nói, một ả đàn bà thấp hơn Robb, mặt to bèn bẹt và tóc vàng rũ rượi. "Xuống ngựa, nhanh lên." Một con dao chuồi ra khỏi ống tay áo ả, lưỡi dao lởm chởm như lưỡi cưa.

"Không," Bran buột miệng. "Tôi không thể."

Gã to lớn nắm lấy cương ngựa trước khi Bran lập nghĩ tới việc giật cương Vũ Công quay lại và phóng đi.

"Cậu nhóc, cậu có thể... và cậu sẽ làm thế, và cậu biết điều đó là vì cậu."

"Stiv, nhìn nhóc ta bị trói thế nào kìa," ả đàn bà cao to dùng giáo chỉ. "Có thể nhóc ta nói thật."

"Mấy sợi đai phải không?" Stiv nói. Hắn rút da từ thắt lưng ra. "Luôn có cách giải quyết mấy sợi đai."

“Nhóc tàn tật à?” ả lùn hỏi.

Bran bốc hỏa. “Tôi là Brandon Stark thành Winterfell, và các người nên tránh xa con ngựa của tôi ra, nếu không các người sẽ chết hết.”

Gã gầy nhẳng râu xám cười. “Đúng là con trai nhà Stark. Chỉ có người nhà Stark mới ngu ngốc đi đe dọa người khác trong khi đáng ra phải cầu xin.”

“Cắt con chim nhỏ xinh của nó rồi nhét vào mồm nó đi,” ả lùn gợi ý. “Thế là nó im ngay.”

“Hali, mụ vừa đã xấu lại còn ngu,” ả cao nói. “Nhóc ta chết chẳng còn giá trị gì, nhưng nếu còn sống... chết tiệt, hãy nghĩ xem Mance sẽ thưởng gì cho chúng ta nếu chúng ta bắt được một con tin có máu mủ với Benjen Stark!”

“Mance chết tiệt,” gã to lớn chửi rủa. “Osha, mụ muốn về đó hả. Mụ còn ngu hơn. Mụ tưởng lũ bóng trắng quan tâm đến con tin của mụ à?” hắn quay lại với Bran và chém đứt sợi dây da quanh đùi cậu.

Cú chém quá nhanh và thiếu cẩn trọng, nhưng khá sâu. Bran liếc thấy phần thịt trắng bệch qua khe rách của cái quần bó. Sau đó máu ứa ra. Cậu nhìn dòng máu đỏ loang ra, cảm thấy loáng choáng, rời rạc; cậu không thấy đau, thậm chí còn chẳng cảm thấy gì. Gã to lớn lẩm bẩm vì ngạc nhiên.

“Bỏ con dao xuống, và ta thề các người sẽ chết nhanh và không đau đớn,” Robb hét.

Bran tuyệt vọng nhìn lên, và thấy anh ở đó. Sức mạnh từ lời nói của anh giảm bớt do giọng nói vỡ ra vì căng thẳng. Anh đang ngồi trên lưng ngựa, cái xác đầm đìa máu của con nai sừng tấm vắt đằng sau lưng ngựa, thanh kiếm cầm sẵn trên tay.

“Người anh tới kìa,” gã mặt râu xám nói.

“Cậu ta trông ngon lành đấy nhỉ,” ả lùn mỉa mai. Ả ta tên Hali. “Nhóc định đánh nhau với tụi ta à?”

“Đừng ngốc thế chứ nhóc. Nhóc đang đòi đấu một chọi sáu đấy.” Ả cao, tên Osha giơ giáo. “Xuống ngựa và ném kiếm xuống. Chúng ta vô cùng biết ơn vì con ngựa và ít thịt nai kia, rồi chúng ta đường ai nấy đi.”

Robb huýt sáo. Họ nghe có tiếng chân nhè nhẹ trên lá ướt. Bụi cây rẽ ra, tuyết từ những cành cây thấp rơi xuống, và Gió Xám cùng Mùa Hè xuất hiện. Mùa Hè gầm gừ đánh hơi.

“Sói,” Hali thở dốc.

“Sói tuyết,” Bran nói. Dù mới đang lớn, chúng đã lớn bằng bất cứ con sói thường nào, nhưng giữa hai loài sói vẫn có những khác biệt dễ nhận nếu để ý. Maester Luwin và chú Farlen chủ trại chó đã dạy cho cậu. Một con sói tuyết đầu to hơn và chân dài hơn tỉ lệ thuận với cơ thể, mũi và hàm của nó cũng thon và rõ ràng hơn. Khi chúng đứng giữ làn tuyết nhè nhẹ rơi, ở chúng có cái gì đó đáng sợ và kinh khủng. Trên mõm Gió Xám dính máu tươi.

“Chó,” gã đầu trọc khinh khỉnh nói. “Nhưng ta nghe nói không có gì có thể sưởi ấm tốt hơn một chiếc áo choàng lông sói.” Hắn ra hiệu. “Bắt chúng.”

Robb hét, “Vì Winterfell!” và thúc ngựa. Con ngựa lao xuống bờ sông khi những kẻ rách rưới kia tới gần. Một gã cầm rìu phóng tới, la hét và lơ là. Thanh kiếm của anh Robb chém trúng mặt hắn với một tiếng thịch nghe buồn nôn, từ đó phun ra một vòi máu. Gã mặt lông lá hốc hác nắm lấy dây cương, nhưng chỉ được nửa giây thì Gió Xám nhảy xổ tới, hạ gục gã. Gã ngã tòm

xuống nước và hét váng lên, quơ loạn xạ con dao chìm dần xuống. Con sói tuyết lao xuống theo hắn, và làn nước trắng chuyển thành đỏ au ở nơi họ biến mất.

Robb và Osha đối chọi giữa dòng suối. Cây giáo dài của ả là một thanh xà mâu sắt, chém tới chém lui ngực anh một lần, hai lần, rồi ba lần, nhưng Robb dùng thanh trường kiếm gạt các cú đòn sang một bên hết. Tới cú tấn công thứ tư hay thứ năm gì đó, ả cao kều vươn người quá xa và mất thăng bằng, chỉ trong một giây. Robb lao tới, hạ gục ả.

Cách đó vài mét, Mùa Hè lao tới táp Hali. Lưỡi dao chém trúng sườn nó. Mùa Hè lùi lại, gầm ghè và lao lên tấn công tiếp. Lần này nó cắn trúng cẳng chân mụ. Á lùn giữ con dao bằng cả hai tay, đâm xuống nhưng dường như con sói linh cảm được lưỡi kiếm đang đâm tới. Nó ngay lập tức nhả ra, mồm dính đầy mảnh da thú, vải vóc và thịt.

Khi Hali loạng choạng ngã xuống, nó lại nhào tới, đẩy lùi mụ về phía sau, rằng căn ngập vào bụng mụ.

Gã thứ sáu bỏ chạy... nhưng chẳng được bao xa. Khi vừa mới tới bên kia bờ suối, Gió Xám xuất hiện từ mặt nước, người ướt rượt. Nó lắc mình và nhảy đuổi theo, cắn trúng khoeo chân y, và nhắm thẳng vào cổ họng trong khi gã đàn ông đó hét toáng lên và ngã xuống dòng nước.

Và lúc này trong rừng chẳng còn một ai, trừ gã to con, Stiv. Hắn chém đứt dây đai ngực Bran, lôi tay cậu, kéo xuống. Đột nhiên Bran ngã xuống. Cậu nằm dài trên mặt đất, chân quấn vào nhau, một bàn chân nhúng trong nước. Cậu không cảm thấy cái lạnh từ nước, nhưng có thể cảm nhận lưỡi dao đang dí sát cổ mình. "Lùi lại," hắn cảnh cáo, "không tao thề tao sẽ rạch toang thanh quản thằng em mày ra."

Robb ghìm cương ngựa và thở hổn hển. Trong mắt anh đã không còn sự giận dữ, và anh hạ tay cầm kiếm xuống.

Trong giây lát, Bran nhìn thấy tất thảy. Mùa Hè đang tàn sát Hali, lôi khúc ruột như con rắn xanh lục ra khỏi ổ bụng. Mắt mụ mở to trừng trừng. Bran không biết mụ ta còn sống không nữa. Gã râu xám và một kẻ cầm rìu nằm bất động, nhưng Osha đang quỳ gối, cố vươn lấy ngọn giáo. Gió Xám chặn trước mặt ả, lông ướt sũng. "Gọi chúng lại!!" gã to con hét. "Cả hai con, không thằng nhóc tàn tật này sẽ chết ngay lập tức!"

"Gió Xám, Mùa Hè, tới đây," Robb nói.

Những con sói tuyết dừng lại, quay đầu. Gió Xám chạy về với Robb. Mùa Hè đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn chăm chú vào Bran và gã đàn ông bên cạnh cậu. Nó gầm gừ. Mõm nó ướt và đỏ ửng, nhưng đôi mắt cháy rực.

Osha chống giáo đứng dậy. Máu ứa ra trên bắp tay ở nơi Robb chém phải. Bran có thể thấy mồ hôi đang nhỏ giọt trên khuôn mặt gã to con. Cậu nhận ra Stiv cũng sợ hãi y như cậu. "Nhà Stark," gã lẩm bẩm, "những kẻ nhà Stark khát máu." Hắn nói to lên. "Osha, giết lũ sói và cướp kiếm của thằng kia."

"Tự đi mà giết," ả trả lời. "Tôi không tới gần mấy con quái vật đó đâu."

Trong chốc lát Stiv không biết nói gì. Tay hắn run run; Bran cảm thấy máu ứa ra ở nơi con dao kề vào cổ cậu. Cái mùi tanh tưởi của hắn chui vào mũi cậu; cậu đánh hơi thấy sự sợ hãi. "Mày," hắn nói với Robb. "Mày tên gì?"

"Ta là Robb Stark, người thừa kế thành Winterfell."

"Và đây là em mày?"

“Đúng.”

“Nếu mày muốn nó sống, hãy làm theo lời tao. Xuống ngựa.”

Robb chần chừ. Sau đó, từ từ và cẩn trọng, anh xuống ngựa với thanh kiếm trên tay.

“Giờ giết lũ sói đi.”

Robb không nhúc nhích.

“Mày chọn đi. Hoặc lũ sói chết hoặc em mày chết.”

“Không!” Bran hét lên. Nếu Robb làm theo những gì chúng nói, Stiv vẫn giết cả hai anh em cậu, một khi những con sói tuyết đã chết.

Gã đầu trọc giật tóc cậu, tới khi Bran sụt sùi vì đau đớn. “Mày im mồm ngay, thằng tàn tật, mày nghe tao nói không?” hắn xiết mạnh hơn nữa. “Mày nghe tao nói không?”

Một tiếng búng nhẹ vút lên từ phía đằng sau. Stiv thở dốc khi đầu tên sắc như dao cạo đột nhiên lòi ra khỏi ngực hắn. Mũi tên đỏ máu, như thể nó được sơn màu máu vậy.

Con dao rời cổ họng Bran. Gã to con loạng choạng ngã xuống, úp mặt xuống dòng suối. Mũi tên gãy rời. Bran quan sát cái xác của hắn co quắp trên mặt nước.

Osha liếc nhìn quanh khi lính hộ vệ của cha xuất hiện đằng sau rừng cây, tay cầm sẵn kiếm. Ả ném thanh giáo xuống. “Xin ngài tha mạng,” ả cầu xin Robb.

Mặt mũi những người lính đều trắng bệch tới lạ lùng khi quan sát cảnh tượng đẫm máu trước mặt.

Họ lo lắng nhìn những con sói, và khi Mùa Hè trở lại ăn xác Hali, Joseth làm rơi dao và bò ra bụi cây, nôn mửa. Kể cả Maester Luwin dường như cũng choáng váng khi bước ra từ sau một thân cây, nhưng chỉ trong nháy mắt. Sau đó ông lắc đầu và tới bên Bran. “Cháu có bị thương không?”

“Hắn chém chân cháu,” Bran nói, “nhưng cháu không cảm thấy gì.”

Khi vị học sĩ quỳ xuống kiểm tra vết thương, Bran quay đầu lại. Theon Greyjoy đứng bên cây tùng, tay nắm chặt cây cung. Anh đang mỉm cười, vẫn nụ cười cố hữu. Sáu mũi tên bắn chung quanh chân cậu nhưng chỉ một mũi tên trúng đích. “Một kẻ thù đã chết là một tạo tác tuyệt đẹp,” anh nói.

“Jon luôn nói rằng anh là đồ khốn, Greyjoy ạ,” Robb nói lớn. “Đáng ra tôi nên xích anh ở sân và để Bran lấy anh làm bia ngắm bắn mới đúng.”

“Cậu nên cảm ơn vì tôi đã cứu mạng em mình chứ.”

“Nếu như anh bắn trượt thì sao?” Robb nói. “Nếu anh chỉ làm hắn bị thương thì sao? Nếu như anh làm hắn lệch tay, hay bắn trúng Bran thì sao hả? Anh thừa biết, gã đó có thể mặc áo giáp ngực, và tất cả những gì anh thấy chỉ là tấm áo choàng đen. Vậy chuyện gì sẽ xảy tới với em trai tôi đây? Anh có bao giờ nghĩ tới không hả, Greyjoy?”

Nụ cười của Theon biến mất. Anh ủ rũ nhún vai và bắt đầu nhặt từng mũi tên một lên.

Robb trừng mắt nhìn những người hộ vệ. “Các anh ở đâu?” anh hỏi. “Tôi thừa biết các anh ở ngay sau chúng tôi.”

Họ nhìn nhau không vui. “Chúng tôi đang theo sau ngài,” Quent, người trẻ nhất, với bộ râu lún phún màu nâu. “Chỉ là lúc đầu chúng tôi phải đợi Maester Luwin lề mề tới, xin ngài thứ lỗi cho, và sau đó thì, như thế đấy...” Anh ta liếc nhìn Theon và nhanh chóng lúng túng nhìn đi chỗ khác.

“Tôi nhìn thấy một con gà tây,” Theon nói, tức giận vì câu hỏi. “Sao tôi biết được là anh bỏ cậu nhóc lại một mình?”

Robb quay đầu nhìn Theon lần nữa. Bran chưa bao giờ thấy anh tức giận nhường này, nhưng anh chẳng nói gì. Cuối cùng, anh quỳ xuống bên Maester Luwin. “Vết thương của em cháu nặng lắm không?”

“Không hơn một vết xước là mấy,” vị học sĩ nói. Ông nhúng mảnh vải xuống nước để lau vết thương. “Hai người họ mặc đồ đen,” ông nói với Robb trong khi làm.

Robb liếc nhìn nơi Stiv đang nổi lềnh dềnh trên mặt suối, chiếc áo choàng đen tơi tả chuyển động theo làn nước. “Những kẻ đào ngũ khỏi Đội Tuần Đêm,” anh quả quyết.

“Chúng chắc điên rồi mới dám tới gần Winterfell tới vậy.”

“Ngốc nghếch và liều lĩnh nhiều khi khó phân biệt lắm Maester Luwin nói.

“Chúng ta có chôn chúng không, thưa công tử?” Quent hỏi.

“Chúng sẽ không chôn chúng ta,” Robb nói. “Chặt đầu chúng và trả về Tường Thành. Để phần còn lại cho lũ quạ.”

“Còn ả này?” Quent đánh ngón trỏ về phía Osha.

Robb bước tới. Ả cao hơn anh cả cái đầu, nhưng quỳ xuống khi anh bước tói. “Hãy tha mạng cho tôi, và tôi xin được hầu hạ ngài.”

“Người hầu hạ của ta ư? Ta sẽ làm gì với một kẻ bội ước đây?”

“Tôi không hề thề thốt gì hết. Stiv và Wallen chạy trốn khỏi Tường Thành, chứ không phải tôi. Đàn quạ đen không chào đón phụ nữ.”

Theon Greyjoy thong thả bước tới. “Giao ả ta cho lũ sói đi,” anh giục Robb. Người phụ nữ nhìn về cái xác Hali, rồi nhanh chóng nhìn sang nơi khác. Ả rùng mình. Kể cả những người lính gác cũng khó chịu.

“Ả ta là phụ nữ,” Robb nói.

“Một kẻ du mục,” Bran nói. “Ả ta nói chúng nên giữ mạng em để giao nộp em cho Mance Rayder.”

“Ngươi có tên không?” Robb hỏi.

“Osha ạ, thưa ngài,” cô ả chua xót nói.

Maester Luwin đứng dậy. “Chúng ta có lẽ cần thẩm vấn ả.”

Bran có thể thấy sự nhẹ nhõm hiển hiện trên nét mặt người anh trai. “Cháu sẽ làm theo lời ông, Maester. Wayn, trói tay ả ta lại. Ả ta sẽ về Winterfell cùng chúng ta... và mạng sống của ả sẽ được quyết định tùy thuộc những gì ả nói.”

TYRION

"Ngươi muốn ăn à?" Mord lăm le nhìn và hỏi. Hắn cầm đĩa đậu phộng trên bàn tay với những ngón tay ngắn ngủn.

Tyrion Lannister đang đói chết đi được, nhưng anh không thể để gã cục súc này thấy anh quỵ lụy. "Có một cái chân cừu thì ngon phải biết," anh nói, từ cái giường cỏ ở góc xà lim. "Có lẽ thêm một đĩa đậu và hành nữa, cùng bánh mỳ nướng quết bơ, và một bình rượu nóng để nuốt thức ăn xuống, Hoặc bia, nếu anh thấy thế dễ hơn. Tôi không kén chọn lắm."

"Chỉ có đậu thôi, Mord nói. "Đây." Hắn giơ cái đĩa ra.

Tyrion thở dài. Gã cai ngục này đúng là một kẻ đầu đá, với những chiếc răng nâu xỉn và con mắt đen ti hí. Nửa mặt bên trái của hắn có vết sẹo nơi một nhát rìu đã chém bay tai và một phần má hắn. Sự ngờ nghệch của hắn tương đương với sự xấu xí đó, nhưng Tyrion đang đói. Anh vươn tay lấy cái đĩa.

Mord giật lại và nhe răng cười. "Đây này," hắn nói và giơ ngoài tầm với của Tyrion.

Chàng lùn khó nhọc đứng lên, mọi xương khớp đều đau nhức. "Chúng ta phải chơi cùng một trò trong mọi bữa ăn sao?" Anh cố với đĩa đậu.

Mord lóng ngóng lùi lại, cười toe toét qua hàm răng nâu xỉn. "Đây này, chú lùn." Hắn vươn thẳng tay giơ cái đĩa ra, qua ngoài xà lim về phía khung trời trước mặt. "Ngươi muốn ăn hả? Tới đây nào. Tới mà lấy đi."

Tay Tyrion quá ngắn không thể với nổi cái đĩa, và anh cũng không định bước ra ngoài bờ vực. Nếu thế chỉ cần Mord hẩy cái bụng trắng hếu của hắn một cái, và anh sẽ là một đống bầy nhầy kinh tởm trên những phiến đá của Cổng Trời, cũng như rất nhiều tù nhân khác của Eyrie trong nhiều thế kỷ. "Nghĩ lại thì ta không đói lắm," anh tuyên bố và lùi vào góc xà lim.

Mord làu bàu và giơ những ngón tay dày cui ra. Ngọn gió đón lấy cái đĩa, làm nó xoay tròn khi rơi xuống. Đậu bay ngược lại phía họ khi thức ăn mất hút khỏi tầm mắt. Gã cai ngục cười lớn, bụng hắn rung bần bật như một đĩa bánh pudding vậy.

Tyrion cực kỳ tức giận. "Đồ chó đẻ từ cái mông mắc bệnh đậu mùa," anh quát. "Ta nguyền rủa ngươi chảy máu vì kiết lỵ mà chết."

Vì câu nói đó, Mord dùng cái giày mũi sắt đá mạnh vào cạnh sườn Tyrion.

"Ta rút lại câu nói đó!" anh há miệng khi lăn lộn trên đống rơm. "Ta thề sẽ tự tay giết chết ngươi!" cánh cửa sắt nặng nề đóng lại. Tyrion nghe có tiếng chìa khóa xoay lách cách.

Đối với một người còi cọc, anh đúng là bị nguyền rủa mới có cái miệng làm hại cái thân thể này, anh nghĩ khi bò vào trong xó mà nhà Arryn gọi một cách nực cười là nhà ngục. Anh chui bên dưới chiếc chăn mỏng là chỗ nằm duy nhất của anh, ngước nhìn lên bầu trời xanh không một gợn mây và những ngọn núi thấp thoáng xa xa dường như kéo dài bất tận, ước gì anh vẫn còn tấm áo choàng da mèo ma mà anh thắng cược được của Marillion. Da có mùi máu và mốc, nhưng nó ấm áp và dày dặn. Mord đã cướp lấy ngay khi nhìn thấy nó.

Gió giật lấy tấm chăn của anh với những cơn gió xoáy sắc ngọt như những móng vuốt. Xà lim của anh nhỏ tới thảm hại, kể cả đối với một người lùn. Nó rộng chưa đầy hai mét, và ở nơi

lẽ ra phải có một bức tường, nơi lẽ ra một bức tường phải có cho đúng nghĩa là một nhà ngục, thì sàn nhà dừng lại và bầu trời mở ra. Anh được hít thở không khí trong lành và tắm mình trong ánh mặt trời, được ngắm nhìn trăng sao mỗi đêm, nhưng anh muốn đổi tất cả chỉ lấy một khoảnh khắc sống trong ngục thất tối như hũ nút của thành Casterly Rock.

"Ngươi sẽ bay," Mord đã hứa với anh vào ngày hắn đẩy anh vào xà lim này. "Hai mươi ngày, ba mươi, có thể là năm mươi ngày. Sau đó ngươi sẽ bay thôi."

Nhà Arryn là nơi duy nhất trong vương quốc này có nhà ngục cho phép tù nhân tùy ý trốn. Vào ngày đầu tiên, sau khi thu hết dũng khí trong nhiều giờ liền, Tyrion đã nằm bẹp xuống và bò ra ngoài rìa, thò đầu nhìn xung quanh. Anh ở trên một khoảng không cao gần hai trăm mét so với mặt đất, chẳng có gì khác ngoài bầu trời kia. Nếu anh thò cổ ra xa, anh sẽ thấy những xà lim khác ở bên phải và bên trái phía trên mình. Anh là một con ong trong tổ ong bằng đá, và có người đã xé toạc đi đôi cánh của anh.

Trong xà lim lạnh buốt, gió gào thét suốt ngày đêm, và tệ nhất là, sàn nhà dốc. Chỉ hơi dốc một chút thôi, nhưng thế là đủ rồi. Anh sợ nhắm mắt, sợ rằng mình sẽ lăn ra ngoài và đột ngột tỉnh giấc trong cơn hoảng hốt khi đang bay xuống. Chẳng có gì lạ nếu những nhà ngục lưng chừng trời có thể khiến người ta hóa điên.

Cầu thần thánh cứu con, có một người tù nào đó đã viết lên tường bằng thứ mực gì đó như máu, bầu trời xanh đang vẫy gọi. Lúc đầu Tyrion còn cố phỏng đoán xem hắn là ai, và hắn là người thế nào; sau đó, anh quyết định rằng mình thà không biết còn hơn.

Giá mà anh ngậm miệng lại.

Chính thằng nhóc đáng ghét đó đã gây sự trước, khi nhìn xuống anh từ cái ngai chạm khắc bằng gỗ đước bên dưới lá cờ mang biểu tượng mặt trăng và chim cắt của Nhà Arryn. Tyrion Lannister cả đời đều bị người ta nhìn xuống, nhưng hiếm khi bởi con mắt long lanh của một thằng nhãi sáu tuổi vắt mũi chưa sạch, một thằng oắt con cần lèn chặt gối hai bên má để má không chảy xệ xuống. "Hắn là người xấu à?" thằng nhóc hỏi, tay ôm chặt lấy con búp bê.

"Đúng," phu nhân Lysa ngồi trên ngai vàng bên cạnh nói. Bà ta mặc một cây xanh da trời, mùi phấn và nước hoa sực nức căn phòng.

"Hắn nhỏ thế," Lãnh chúa thành Eyrie khúc khích cười nói.

"Đó là Tyrion Quỷ Lùn, của Nhà Lannister, người đã giết cha con." Bà ta nói vang vọng khắp Đại Sảnh của thành Eyrie, vang vọng trong những bức tường trắng sữa và những hàng cột đẹp đẽ, khiến ai ai cũng nghe thấy rõ. "Hắn đã giết Quân sư sao?"

"Ồ, giờ ta còn giết cả ông ta nữa à?" Tyrion nói, như một kẻ ngốc.

Đáng ra lúc đó anh phải ngậm miệng và cúi đầu. Giờ anh mới nhận ra được; bảy địa ngục ơi, sau đó anh mới thấy. Đại Sảnh của nhà Arryn dài và giản dị, với cái lạnh lẽo tới từ những bức tường đá hoa cương trắng gân xanh, nhưng những khuôn mặt xung quanh anh còn lạnh lẽo hơn. Sức mạnh của Casterly Rock ở quá xa, tại Thung lũng Arryn này không có bạn hữu của nhà Lannister. Im lặng chấp nhận là cách phòng thủ tốt nhất của anh.

Nhưng tâm trạng của Tyrion quá tệ nên anh đã không sớm nhận ra. Xấu hổ làm sao, anh đã vấp ngã trong những bước cuối cùng của chuyến hành trình cả ngày trời lên thành Eyrie, đôi chân còi cọc của anh không thể mang anh lên cao hơn. Bronn đã cõng anh đi nốt đoạn đường còn lại, và sự chế nhạo này giống như đổ thêm dầu vào lửa giận trong anh. "Có vẻ tôi là một anh chàng nhỏ bé bận rộn," anh nói với sự mỉa mai cay đắng. "Tôi không biết khi nào mình có thì giờ đi giết chóc và ám sát nữa."

Đáng ra anh phải nhớ mình đang đối diện với ai. Cả triều đình đều biết Lysa Arryn và đứa con yếu ớt điên rồ bằng nửa bà ta kia không hề thích những trò đùa. Nhất là khi nó nhắm thẳng vào họ.

"Quỷ Lùn," Lysa lạnh lùng nói, "ngươi nên cẩn thận mấy lời móc máy của ngươi và lịch sự nói chuyện với con trai ta, không ta thề ngươi sẽ phải hối hận. Hãy nhớ rằng ngươi đang ở đâu. Đây là Eyrie, và những hiệp sĩ Thung Lũng đang ở quanh ngươi, những người thực sự yêu quý Jon Arryn. Tất cả bọn họ đều sẵn sàng chết vì ta."

"Phu nhân Arryn, nếu có bất cứ nguy hại nào tới tôi, anh trai Jaime của tôi sẽ vui lòng xem xét." Ngay lập tức, anh biết mình không nên nói những lời đó.

"Ngươi bay được không, Lãnh chúa Lannister?" Phu nhân Lysa hỏi. "Một người lùn có cánh không? Nếu không, tốt hơn hết ngươi nên nuốt mấy lời đe dọa lại và sống lý trí chút đi."

"Ta không đe dọa," Tyrion nói. "Chỉ là một lời hứa thôi."

Lãnh chúa Robert nhỏ nhảy dựng lên, tức giận nên đánh rơi con búp bê. "Ngươi không thể làm hại chúng ta," thằng nhóc hét lên. "Không ai có thể làm hại chúng ta tại nơi đây. Nói với hắn đi, Mẹ, nói với hắn rằng hắn không thể làm hại chúng ta tại nơi này." Thằng nhóc bắt đầu co giật.

"Thành Eyrie bất khả xâm phạm," Lysa Arryn bình tĩnh tuyên bố. Bà ta ôm con lại gần hơn, giữ chặt đứa con trong cánh tay trắng đẫy đà. "Quỷ Lùn đang cố dọa chúng ta thôi con yêu. Nhà Lannister toàn những kẻ nói dối. Không ai có thể hại con yêu của mẹ được."

Chết tiệt là, bà ta nói đúng. Khi đã biết đường lên đây, Tyrion có thể tượng tượng một hiệp sĩ sẽ phải chiến đấu thế nào, trong khi đá và tên đổ từ trên xuống và kẻ thù đấu với anh ta trong từng bước đi. Ác mộng chẳng là gì khi so với nó. Chẳng lạ khi thành Eyrie chưa từng thất thủ.

Nhưng Tyrion vẫn không thể im miệng. "Không phải bất khả xâm phạm," anh nói, "mà là quá bất tiện."

Robert nhỏ chỉ tay xuống, bàn tay run run. "Ngươi nói dối. Mẹ, con muốn thấy hắn bay."

Hai tên hộ vệ mặc áo choàng xanh tóm lấy tay Tyrion, nhấc bổng anh khỏi nền nhà.

Nếu không có Catelyn Stark thì chỉ có thần thánh mới biết chuyện gì xảy ra tiếp theo. "Em à," bà nói từ đằng sau những chiếc ngai. "Chị xin em nhớ, người đàn ông này là tù nhân của chị. Chị không muốn hắn bị tổn hại."

Lysa Arryn lạnh lùng liếc nhìn chị mình, sau đó đứng dậy bước về phía Tyrion, chiếc váy dài quét đất. Trong tích tắc anh sợ bà ta sẽ đánh mình, nhưng thay vào đó, bà ta ra lệnh cho người thả anh ra. Những tên lính đẩy anh ngã uỵch xuống nền nhà.

Chắc trông anh lố bịch lắm khi đứng lên, chỉ cảm thấy chân mình co lại và anh bò toài ra lần nữa. Những trận cười bùng lên trong Đại Sảnh nhà Arryn.

"Vị khách nhỏ bé của chị gái ta quá mệt không thể đứng nổi nữa rồi," phu nhân Lysa tuyên bố. "Ser Vardis, đưa hắn xuống ngục. Nghỉ ngơi trong một thiên ngục của chúng ta là quá tốt cho hắn rồi."

Những người lính lôi anh đứng dậy. Tyrion Lannister đung đưa giữa họ, chân đá loạn xạ, mặt đỏ ửng vì xấu hổ. "Ta sẽ ghi nhớ," anh nói với tất cả khi họ lôi anh đi.

Và anh nhớ, nhớ tất cả những gì họ đã làm với anh.

Lúc đầu anh tự an ủi rằng sẽ không bị giam cầm lâu. Lysa Arryn muốn nhục mạ anh, thế thôi. Bà ta sẽ cho gọi anh tới ngay thôi. Nếu không phải bà ta thì cũng là Catelyn Stark muốn thẩm vấn anh. Lúc đó anh nên ăn nói cẩn trọng hơn. Họ không dám giết anh ngay. Anh vẫn là người nhà Lannister thành Casterly Rock, và nếu họ dám lấy máu anh, chiến tranh sẽ xảy ra. Hoặc đó là những gì anh tự nhủ với mình.

Nhưng giờ anh không biết nữa.

Có lẽ những kẻ cầm tù anh chỉ muốn anh chết rục tại đây, nhưng anh sợ anh không còn sức để chết dần chết mòn được lâu. Anh càng ngày càng yếu, và chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi những cú đá của Mord gây ra vết thương nặng, miễn là cái gã cai ngục đó không cho anh chết đói trước. Chỉ cần thêm vài đêm lạnh và đói, bầu trời xanh kia cũng sẽ gọi anh thôi.

Anh không biết chuyện gì đang xảy ra ngoài bức tường phòng giam (nếu như có bất cứ thứ gì đó). Lãnh chúa Tywin chắc chắn cho người đi tìm kiếm một khi ông biết tin. Jaime có lẽ giờ đã dẫn một đội quân đi qua Núi Nguyệt rồi... trừ khi anh lại lên phương bắc về Winterfell. Liệu có ai ngoài Thung Lũng ngờ rằng Catelyn Stark mang anh tới đâu không? Anh không biết Cersei sẽ làm gì khi biết tin. Nhà vua có thể ra lệnh trả tự do cho anh, nhưng Robert sẽ nghe theo hoàng hậu hay Quân sư của mình? Tyrion không tin vào tình yêu nhà vua dành cho chị gái mình.

Nếu Cersei vẫn nuôi ảo tưởng về mình, chị sẽ buộc nhà vua tự ngồi xét xử Tyrion.

Kể cả Ned Stark cũng sẽ không phản đối, không dám đụng tới danh dự của nhà vua. Và Tyrion sẽ chỉ biết vui mừng chờ đợi cuộc xét xử. Theo như những gì anh thấy, nhà Stark không hề có bằng chứng gì, cho dù họ có đặt những kẻ sát thủ nào trước mặt anh đi nữa. Cứ để họ trình bày trước Ngai Sắt và các lãnh chúa. Thế là họ đi tong. Giá như Cersei đủ thông minh để lường trước điều đó...

Tyrion thở dài. Chị gái anh không phải không có chút thông minh nào, nhưng tính tự cao tự đại làm chị mờ mắt. Chị có thể thấy trong đó lời xúc phạm, nhưng không nhìn thấy cơ hội. Và Jaime còn tệ hơn, anh hấp tấp, cứng đầu và dễ nổi nóng. Anh trai anh không bao giờ chịu cẩn trọng tháo một cái nút trong khi có thể dùng kiếm chém nó làm đôi.

Anh không biết liệu có ai trong hai người đó sai người đi bịt miệng cậu bé nhà Stark không, hay liệu có thực sự họ đứng đằng sau cái chết của Lãnh chúa Arryn. Nếu vị quân sư cũ kia bị sát hại, thì việc đó đã được thực hiện một cách khéo léo và tinh vi. Những người ở độ tuổi ông ta chết đột ngột vì bệnh nhiều. Ngược lại, việc sai một kẻ đại ngố với một con dao ăn cắp đi hành thích Brandon Stark lại là một hành động vụng về tới khó tin. Và nếu nghĩ kỹ, chuyện đó cũng không khó giải thích...

Tyrion rùng mình. Giờ, đó là một mối nghi ngờ kinh khủng. Có lẽ sói tuyết và sư tử không phải những động vật nguy hiểm nhất rừng rậm, và nếu sự thật là như thế, thì có một kẻ nào đó đang biến anh thành công cụ để lợi dụng. Tyrion Lannister ghét bị lợi dụng.

Anh phải thoát ra khỏi đây càng sớm càng tốt. Cơ hội đánh bại Mord của anh chỉ bằng con số không, và không ai có thể tuồn cho anh một sợi dây dài hai trăm mét, vì thế anh phải đơn độc tìm kiếm tự do thôi. Chính cái miệng đã lôi anh vào xà lim này; vậy thì nó có thể lôi anh ra.

Tyrion đẩy mình đứng dậy, cố gắng quên đi cái nền nhà dốc, và cẩn thận nhoài ra ngoài rìa. Anh dùng tay đấm vào cánh cửa. “Mord!” anh hét. “Cai ngục! Mord! Tôi cần anh! Anh cứ liên tục như vậy trong mười phút trước khi nghe thấy tiếng bước chân. Tyrion lui lại một giây trước khi cánh cửa bật mở.

“Ầm ĩ quá,” Mord gầm thét, mắt vằn máu. Đong đưa trong bàn tay nần nẫn thịt của hắn là một sợi dây da, dài và dày, gấp đôi cổ tay anh.

Đừng bao giờ để chúng biết mày đang sợ, Tyrion tự nhủ. “Anh có muốn giàu không?” anh hỏi.

Mord đánh anh. Hắn lười nhác quật cái đai da, nhưng nó lại trúng tay Tyrion. Anh loạng choạng, nghiến răng vì đau. “Câm họng, thằng lùn,” Mord cảnh cáo.

“Vàng,” Tyrion nói, cố nở một nụ cười, “Casterly Rock có rất nhiều vàng, aaaaa...” Lần này cú đánh trúng cẳng tay, và Mord dùng thêm lực, khiến dây da nảy lên tanh tách. Cú đánh trúng mạng sườn Tyrion, khiến anh khuỵu xuống, rên rỉ. Anh cố nhìn lên gã cai ngục. “Giàu như người nhà Lannister ấy,” anh thở khò khè. “Đó là những gì người ta thường nói, Mord...”

Mord càu nhàu. Sợi dây da rít lên trong không khí và đánh trúng mặt Tyrion. Anh quá đau đến mức không biết là mình đã ngã, nhưng khi mở mắt ra, anh đang nằm trên sàn ngục. Tai anh ong ong, miệng đầy máu. Anh mò mẫm, cố đứng dậy, nhưng những ngón tay anh sờ vào... hư không. Tyrion rụt tay lại như bị bỏng, và cố hết sức nín thở. Anh đã lăn ra sát rìa, chỉ còn cách bầu trời xanh kìa vài centimét.

“Muốn nói thêm không?” Mord nắm sợi dây da và quất mạnh. Tyrion nhảy dựng lên. Gã cai ngục cười lớn.

Hắn sẽ không đẩy mình xuống đâu, Tyrion tuyệt vọng nhủ thầm trong khi cố bò ra khỏi mép vực.

Catelyn Stark muốn mình sống, hắn sẽ không dám giết mình. Anh quệt máu dính trên môi, mỉm cười và nói, “Cú đó đau đấy, Mord.” Tên cai ngục nheo mắt nhìn anh, tính xem liệu có phải anh đang nói móc hắn không. “Ta có thể trọng dụng một người giỏi như ngươi.” Sợi dây da lại bay tới chỗ anh, nhưng lần này Tyrion đã tránh được. Anh chỉ bị sượt qua vai mà thôi.

“Vàng,” anh nhắc lại, bò ngược lại như một con cua, “nhiều vàng hơn số ngươi đã từng thấy trong đời. Đủ để mua đất đai, phụ nữ, ngựa... Ngươi có thể trở thành một Lãnh chúa. Lãnh chúa Mord.” Tyrion khạc ra máu và đờm rồi nhổ ra ngoài trời.

“Không có vàng,” Mord nói.

Hắn đang nghe! Tyrion nghĩ. “Họ cướp đi túi tiền của ta khi bắt ta, nhưng vàng vẫn là của ta. Catelyn Stark có thể bắt giữ người, nhưng bà ta không bao giờ cướp tiền của hắn. Điều đó chẳng vẻ vang gì. Giúp ta, và tất cả số vàng sẽ là của ngươi.” Sợi dây của Mord lại phóng ra, nhưng lần này khá nhẹ nhàng hời hợt, chậm chạp và khinh thường. Tyrion tóm lấy sợi dây da. “Anh không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Tất cả những gì anh cần làm là chuyển một bức thư.”

Tên cai ngục kéo sợi dây da về. “Thư à,” hắn nói, như thể chưa bao giờ nghe thấy từ đó. Cái nhíu mày tạo nên những đường rãnh sâu trên trán hắn.

“Ngài nghe thấy rồi đó, Lãnh chúa. Chỉ cần chuyển lời của tôi tới phu nhân của ngài. Nói với bà ấy...” Nói cái gì? Nói gì sẽ khiến phu nhân Lysa mủi lòng đây? Ý tưởng đột nhiên tới với Tyrion Lannister. “... nói với bà ấy rằng ta muốn thú tội.”

Mord giơ tay và Tyrion gồng mình đỡ cú đánh tiếp theo, nhưng tay cai ngục lại phân vân.

Nỗi nghi ngờ và lòng ham muốn dấy lên trong đáy mắt hắn. Hắn muốn vàng, nhưng hắn sợ bị lừa; hắn có vẻ thường xuyên bị người đời lừa gạt. “Nói dối,” hắn càu nhàu chán nản. “Gã lùn định lừa ta ư…”

“Ta sẽ viết giấy ước,” Tyrion thề.

Vài kẻ mù chữ coi khinh các văn tự; một số khác dường như sùng kính những con chữ, như thể nó là một loại ma thuật vậy. May mắn là, Mord thuộc loại thứ hai. Gã cai ngục hạ sợi dây xuống. “Viết vàng đi. Nhiều vàng vào.”

“Ờ, nhiều vàng,” Tyrion đoan chắc với hắn. “Cái túi tiền của ta chỉ là chút xíu thôi anh bạn ạ. Anh trai ta còn mặc áo giáp bằng vàng nguyên chất kia.” Thực ra, áo giáp của Jaime là thép mạ vàng, nhưng gã ngốc này sẽ không bao giờ nhận ra sự khác biệt. .

Mord trầm ngâm mân mê sợi dây đai, nhưng cuối cùng, hắn mủi lòng và đi mang giấy mực tới. Khi tờ giấy viết xong, gã cai ngục nghi ngờ nhíu mày. “Giờ chuyển lời cho tôi,” Tyrion giục.

Khi họ tới tìm anh vào tối muộn ngày hôm đó, thì anh đang co ro nằm ngủ. Mord mở cửa nhưng vẫn im lặng. Ser Vardis Egen dùng gót giày đánh thức Tyrion dậy. “Đứng dậy đi, Quỷ Lùn. Phu nhân muốn gặp ngươi.”

Tyrion dụi mắt và mơ hồ nhăn nhó. “Chắc chắn rồi, nhưng sao ngài nghĩ tôi muốn đi gặp bà ấy chứ?”

Ser Vardis nhíu mày. Tyrion vẫn nhớ nguyên ông ta như thế nào trong suốt bao nhiêu năm ròng làm đội trưởng đội lính gác của Quân sư. Một khuôn mặt vuông vức, tóc muối tiêu, người cơ bắp, không có chút khiếu hài hước nào. “Ta không quan tâm tới mong muốn của ngươi. Đứng lên, không ta sẽ lôi ngươi đi.”

Tyrion vụng về đứng dậy. “Một đêm lạnh,” anh nói, “và Đại Sảnh lại quá giá buốt. Tôi không muốn bị phong hàn. Mord, nếu có thể, mang áo choàng tới cho tôi.”

Tay cai ngục lườm anh, mặt ngu ngơ nghi ngờ.

“Áo choàng của ta,” Tyrion nhắc lại. “Áo choàng da mèo ma ngươi lấy của ta đó. Nhớ lại đi.”

“Đưa hắn cái áo choàng chết tiệt đó ngay,” Ser Vardis nói.

Mord không dám cằn nhằn. Hắn lườm Tyrion như nhắc anh về lời hứa hậu đãi trong tương lai, nhưng hắn vẫn đi lấy áo choàng. Khi hắn quấn nó quanh cổ kẻ tù nhân của mình, Tyrion mỉm cười. “Cám ơn. Ta sẽ nghĩ về anh mỗi khi nhìn thấy nó.” Anh quàng đuôi áo choàng qua vai phải, và lần đầu tiên cảm thấy ấm áp sau bao nhiêu ngày trời lạnh cóng. “Dẫn đường đi, Ser Vardis.”

Đại Sảnh nhà Arryn sáng lên với năm mươi ngọn đuốc cháy rực trên các chân đèn gắn tường. Phu nhân Lysa mặc váy lụa đen, với hình mặt trăng và chim cắt thêu trên ngực bằng ngọc trai. Vì bà ta không thể gia nhập Đội Tuần Đêm, nên Tyrion chỉ có thể đoán bà ta muốn mặc đồ tang cho phù hợp với buổi xét xử. Mái tóc dài màu nâu vàng được bện cầu kỳ, thả xuống vai trái. Chiếc ghế cao hơn bên cạnh không có người; chắc chắn Lãnh chúa thành Eyrie nhỏ bé kia đang run rẩy trong giấc ngủ rồi. ít nhất Tyrion cũng mừng vì điều này.

Anh cúi gập người và vội liếc quanh căn phòng. Phu nhân Stark đã triệu kiến các hiệp sĩ cùng những người hầu cận tới nghe anh thú tội, đúng như anh hy vọng. Anh thấy khuôn mặt góc cạnh của Ser Brynden Tully và khuôn mặt chất phác của Lãnh chúa Nestor Royce. Bên cạnh Nestor là một người đàn ông trẻ hơn với bộ râu đen dữ tợn, người không ai khác ngoài người thừa kế của ông ta, Ser Albar. Hầu hết các gia tộc lớn của Thung Lũng đều đã tới. Tyrion thấy Ser Lyn Corbray, mảnh mai như một lưỡi kiếm, Lãnh chúa Hunter với đôi chân phù nề, quả phụ Waynwood với những người con đứng quanh. Những người khác mang trên mình gia huy mà anh không biết; ngọn thương gẫy, rắn lục, tòa tháp cháy, chén có cánh.

Ngoài những lãnh chúa vùng Thung Lũng còn có vài người bạn đồng hành trên đường núi cùng anh; Ser Rodrik Cassel, xanh xao vì vết thương đang lành, đứng cạnh Ser Willis Wode. Chàng ca sĩ Marillion đã tìm cho mình một cây đàn hạc mới. Tyrion mỉm cười; dù chuyện gì xảy ra tại đây trong tối nay, anh cũng không mong nó xảy tới trong lặng lẽ, và chỉ có một ca sĩ mới có thể truyền câu chuyện đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Ngoài sảnh, Bronn lười nhác nằm dưới một cây cột. Đôi mắt đen của gã kỵ sĩ nhìn xoáy vào Tyrion, và tay hắn nắm chặt lấy thanh kiếm. Tyrion nhìn hắn một lúc lâu, lòng phân vân...

Catelyn Stark lên tiếng trước. "Chúng ta nghe nói ngươi muốn thú tội."

"Vâng, thưa phu nhân." Tyrion trả lời.

Lysa Arryn mỉm cười với chị gái. "Thiên ngục luôn luôn khiến chúng gục ngã. Thần thánh có thể nhìn thấy chúng ở trên đó, và không có bóng tối nào để trốn hết."

"Chị thấy hắn không hề gục ngã chút nào," Catelyn Stark nói.

Phu nhân Lysa không để tâm tới bà. "Ngươi cần nói gì thì nói đi," bà ta ra lệnh cho Tyrion.

Giờ là lúc đổ xúc xắc rồi, anh nghĩ và liếc nhìn Bronn. "Bắt đầu từ đâu đây nhỉ? Ta là một người nhỏ bé đốn mạt, ta thừa nhận. Tội lỗi và tội ác của ta không thể nào đếm hết, thưa các lãnh chúa và các quý phu nhân. Ta đã ngủ với gái điếm, không phải một mà là hàng trăm lần. Ta từng ước cha mình, chị gái mình, chính là nữ hoàng duyên dáng của chúng ta chết đi." Đằng sau anh có ai đó đang cười khẩy. "Không phải lúc nào ta cũng đối xử tốt với kẻ hầu người hạ. Ta có đánh bạc. Ta thừa nhận, thậm chí còn chơi gian lận. Ta đã nói không biết bao điều kinh khủng và độc địa với các lãnh chúa và quý bà cao quý trong triều đình."

Tất cả đều bật cười. "Một lần nữa, ta..."

"Câm mồm!" Khuôn mặt tròn xanh xao của Lysa Arryn chuyển sang màu đỏ giận dữ. "Ngươi biết mình đang làm gì không hả, gã lùn kia?"

Tyrion nghiêng đầu sang một bên. "Sao ạ, tôi đang nhận tội, thưa phu nhân..."

Catelyn Stark bước lên một bước. "Ngươi bị buộc tội thuê sát thủ giết con trai Bran của ta trên giường ngủ, và âm mưu giết Lãnh chúa Jon Arryn, quân sư."

Tyrion vô thức nhún vai. "Những tội ác đó tôi không thể thừa nhận được. Tôi không biết về bất cứ vụ giết người nào cả."

Phu nhân Lysa đứng lên. "Ta sẽ không để người khác nói kháy mình. Ngươi đã đùa quá trớn rồi đấy, Quỷ Lùn. Ta tin rằng ngươi cảm thấy thích thú. Ser Vardis, đưa hắn trở lại ngục thất... nhưng lần này tìm cho hắn một xà lim nhỏ hơn, với nền nhà dốc hơn."

"Vậy là công lý tại Thung Lũng được thực thi như thế này đây sao?" Tyrion gầm lên, quá lớn khiến Ser Vardis đứng im trong giây lát. "Có phải danh dự đã dừng bước tại Cổng Máu rồi không? Các người buộc tội tôi, tôi không nhận, thế là các người ném tôi lên thiên ngục cho tôi đóng băng và chết đói." Anh nghiêng đầu, để cho họ nhìn kĩ những vết thương Mord gây ra trên mặt anh. "Luật pháp của nhà vua ở đâu? Eyrie không phải một phần của Bảy Phụ Quốc hay sao? Các người nói, ta là bị cáo. Được thôi. Ta muốn được xét xử! Hãy để ta nói, và để sự thật hoặc sai lầm của ta được phơi bày trước ánh sáng, dưới tầm mắt của thần thánh và con người."

Những tiếng thì thầm to nhỏ vang khắp Đại Sảnh. Tyrion biết, anh đã thắng được bà ta. Anh mang thân phận cao quý, là con trai của vị lãnh chúa quyền lực nhất trong vương quốc và là em trai của hoàng hậu. Không ai có thể từ chối xét xử anh.

Những người lính gác mặc áo choàng xanh tiến về phía Tyrion, nhưng Ser Vardis buộc họ dừng lại và nhìn phu nhân Lysa.

Cái miệng nhỏ xinh của bà ta nhếch lên thành một nụ cười hờn dỗi. "Nếu ngươi cố chấp và quả thật ngươi có tội, vậy thì chiếu theo vương pháp, ngươi sẽ phải trả giá bằng mạng sống. Tại Eyrie không có đao phủ đâu, Lãnh chúa Lannister ạ. Cho mở Cổng Trăng."

Đám đông tản ra. Cánh cửa gỗ đước hẹp đứng giữa hai cây cột đá hoa cương tráng lệ, với một hình trăng khuyết khắc trên gỗ. Những người đứng ngoài cùng nhường đường cho hai người lính gác sóng bước vào. Một người hạ thanh chắn bằng đồng nặng nề xuống; người thứ hai đẩy cửa vào. Chiếc áo choàng xanh của họ bay bay trên vai, do một cơn gió bất chợt xuất hiện qua khe cửa mở. Bên trên là khoảng không thăm thẳm của trời đêm, lấp lánh những ngôi sao lạnh lẽo.

"Hãy chứng kiến vương pháp," Lysa Arryn nói. Ánh đuốc bập bùng như những sóng tóc trên tường, và thi thoảng có ngọn đuốc kỳ lạ lóe lên.

"Lysa, tôi nghĩ thế này thật không khôn ngoan," Catelyn Stark nói khi cơn gió u ám len lỏi trong đại sảnh.

Em gái bà lờ tịt đi. "Ngươi muốn xét xử ư, Lãnh chúa Lannister. Được thôi, ngươi sẽ được xét xử. Con trai ta sẽ lắng nghe những gì ngươi muốn nói, và ngươi sẽ nghe lời phán xét từ nó. Sau đó ngươi có thể đi... bằng cửa này hoặc cửa khác."

Bà ta có vẻ hài lòng, Tyrion nghĩ, chắc chắn rồi. Làm sao xét xử có thể đe dọa bà ta trong khi đứa con yếu ớt của bà ta nắm vị trí chủ tọa? Tyrion liếc nhìn Cổng Trăng.

Mẹ ơi, con muốn thấy hắn bay! Thằng nhỏ đã nói thế. Thằng nhãi con thò lò mũi xanh đó đã ném bao nhiêu người xuống cánh cửa này rồi?

"Cảm ơn, phu nhân tốt bụng, nhưng tôi thấy không cần làm phiền Lãnh chúa Robert," Tyrion lịch sự nói. "Chúa biết rằng tôi vô tội. Mạng sống của tôi nằm trong tay họ, chứ không phải dưới sự xét xử của loài người. Tôi muốn được xử đấu."

Những tiếng cười đột ngột làm rung chuyển Đại Sảnh Đường nhà Arryn. Lãnh chúa Nestor khụt khịt mũi, Ser Willis cười khẩy, Ser Lyn Corbray cười hô hố, và những người khác ngửa cổ cười sảng khoái tới mức nước mắt chảy tràn má. Marillion vụng về đánh một nốt nhạc vui tươi trên cây đàn hạc mới bằng những ngón tay bị gãy. Kể cả gió dường như cũng đang rít lên nhạo báng khi luồn vào Cổng Trăng.

Đôi mắt xanh nước biển của Lysa Arryn có vẻ bối rối. Anh đã khiến bà ta mất bình tĩnh. "Chắc chắn ngươi có quyền đó." Một hiệp sĩ trẻ với hình con rắn lục thêu trên áo khoác bước lên và quỳ một gối xuống. "Phu nhân, mong bà cho phép tôi giành lại công lý cho người."

"Danh dự này phải thuộc về ta," Lãnh chúa già Hunter nói. "Vì tình yêu tôi dành cho Lãnh chúa, mong bà hãy để tôi trả thù cho ngài ấy."

"Cha tôi đã tận tụy phục vụ Lãnh chúa Jon với cương vị Đại Tổng quản Thung Lũng," Ser Albar Royce lên tiếng. "Hãy để tôi phục vụ cho con trai người."

"Thần thánh thường yêu quý nhưng người biết lẽ công bình," Ser Lyn Corbray nói, "nhưng thường đó lại là những tay kiếm giỏi nhất. Chúng ta đều biết người đó là ai." Ông ta khiêm tốn cười.

Cả tá người nhao nhao nói, không thể nghe ra ai với ai. Tyrion thấy chùng lòng khi biết có

nhiều kẻ muốn giết anh tới vậy. Có lẽ đây không phải một kế hoạch khôn ngoan.

Phu nhân Lysa giơ tay ra hiệu im lặng. "Cám ơn các lãnh chúa, và tôi biết con trai tôi sẽ vô cùng cảm kích nếu nó có mặt tại đây. Không ai trong Bảy Phụ Quốc kiên cường và trung thành như những hiệp sĩ Thung Lũng. Điều này tôi có thể đảm bảo với quý vị. Nhưng tôi chỉ có thể chọn một." Bà ra hiệu. "Ser Vardis Egen, ngài luôn là quân sư đắc lực của chồng ta. Ta chọn ngài làm người bảo vệ chúng ta."

Ser Vardis im lặng khác thường. "Phu nhân," ông nghiêm túc nói, quỳ một chân xuống, "xin bà hãy trao gánh nặng này lên vai kẻ khác. Người đàn ông này không phải một chiến binh. Hãy nhìn hắn đi. Một chú lùn, cao bằng nửa tôi và chân bị tật. Tôi vô cùng xấu hổ nếu phải giết hại một người thế này mà gọi đó là công bằng."

Ồ, tuyệt vời, Tyrion nghĩ. "Tôi đồng ý."

Lysa nhìn anh. "Ngươi đòi xử đấu."

"Vậy giờ tôi cũng yêu cầu có người bảo vệ cho mình, như bà vừa chọn người cho mình. Anh trai Jaime của tôi sẽ rất vui lòng được lãnh trọng trách này."

"Sát Vương yêu quý của ngươi đang ở cách đây hàng trăm dặm," Lysa Arryn độp lại.

"Hãy gửi chim đưa tin tới. Tôi rất vui lòng chờ đợi anh ấy đến."

"Ngày mai ngươi sẽ đối mặt cùng Ser Vardis."

"Cậu ca sĩ," Tyrion nói và quay sang Marillion, "khi ngươi viết khúc tráng ca về chuyện này, nhớ nói với mọi người rằng phu nhân Arryn đã từ chối kẻ lùn này có người bảo vệ, và để hắn, một kẻ tàn tật, bầm dập, tập tễnh đối đầu với hiệp sĩ dũng mãnh nhất của bà ta nhé."

"Ta không từ chối ngươi điều gì!" Lysa Arryn nói, giọng rít lên nhức óc vì bị chọc giận. "Hãy nói tên người bảo vệ của ngươi, Quỷ Lùn... nếu ngươi nghĩ mình có thể tìm ra người sẵn sàng chết vì ngươi."

"Cũng giống như lệnh bà, tôi sẽ sớm tìm ra người sẵn sàng giết người vì tôi." Tyrion nhìn khắp căn phòng dài.

Không ai nhúc nhích. Một lúc rất lâu anh nghĩ liệu đây có phải trò ngớ ngẩn lớn nhất trong đời anh không.

Ở rìa căn phòng có người di chuyển. "Tôi sẽ đứng về phía Quỷ Lùn," Bronn hô.

EDDARD

Ông lại có giấc mơ về những ngày xa xưa, về ba chàng hiệp sĩ áo trắng, ngọn tháp đã sụp đổ từ lâu, cùng Lyanna nằm trên vũng máu.

Trong giấc mơ đó, bạn bè ông đi bên cạnh, như họ đã sánh bước bên ông cả đời. Martyn Cassel kiêu hãnh, cha Jory; Theo Wull trung thành; Ethan Glover, người từng là hộ vệ của anh Brandon; Ser Mark Ryswell, một người có giọng nói nhẹ nhàng và trái tim ấm áp; người trông coi đầm lầy, Howland Reed; Lãnh chúa Dustin trên con ngựa chiến to lớn. Ned biết tường tận khuôn mặt từng người như ông nhớ chính khuôn mặt mình, nhưng năm tháng đã cướp đi ký ức, kể cả những ký ức ông thề không bao giờ quên. Trong giấc mơ họ chỉ còn là những cái bóng, những hồn ma cưỡi ngựa trong mù sương.

Họ có bảy người, chọi ba. Giấc mơ đúng như ngoài đời thực. Nhưng đó không phải ba người bình thường. Chúng đứng chờ trước tháp, ngọn núi Dorne đỏ sậm sau lưng chúng, áo choàng trắng tung tay trong gió. Và ở đó không có bất cứ cái bóng nào cả; mặt họ chợt bừng sáng, hiển hiện rõ ràng. Ser Arthur Dayne, Hiệp sĩ Ánh sáng, mang một nụ cười buồn trên môi. Chuôi thanh đại đao Bình Minh thò ra khỏi vai phải anh. Ser Oswell Whent quỳ một chân, đang mài kiếm. Hai bên mũ trụ men sứ trắng và hình con dơi đen của Gia Đình đang giang cánh. Đứng giữa họ là Ser Gerold Tháp Lớn, Bò Đực Trắng, lãnh chúa chỉ huy Ngự Lâm Quân.

“Tôi đã tìm các vị trên dòng Trident,” Ned nói với họ.

“Chúng tôi không ở đó,” Ser Gerold trả lời.

“Nếu chúng tôi ở đó thì đúng là Phản Vương gặp họa rồi,” Ser Oswell nói.

“Khi Vương Đô sụp đổ, Ser Jaime giết chết vua của các vị bằng thanh kiếm vàng, và tôi băn khoăn liệu các vị đang ở nơi nào.”

“Rất xa,” Ser Gerold nói, “Nếu không Aerys sẽ vẫn ngồi vững trên Ngai Sắt, và người anh em phản bội kia sẽ bị thiêu ở bảy địa ngục.”

“Tôi đã tới Storm’s End để củng cố phòng tuyến ” Ned nói với họ... “Lãnh chúa Tyrell và Redwyne hạ cờ, và tất cả các hiệp sĩ của họ đều quỳ gối thề trung thành với chúng tôi. Tôi tưởng các vị ở đó.”

“Chúng tôi không dễ dàng quỳ gối trước ai,” Ser Arthur Dayne nói.

“Ser Willem Darry tháo chạy tới Dragonstone, với hoàng hậu và hoàng tử Viserys. Tôi nghĩ các ngài sẽ đi cùng họ.”

“Ser Willem là một người tốt bụng và trung thành,” Ser Oswell nói.

“Nhưng không thuộc Ngự Lâm Quân,” Ser Gerold chỉ ra. “Ngự Lâm Quân không bỏ chạy.”

“Dù là lúc đó hay bây giờ,” Ser Arthur nói. Ngài tháo mũ trụ.

“Chúng tôi đã thề,” Ser Gerold già nói.

Những bóng ma của Ned di chuyển tới bên ông, với thanh kiếm ma trên tay. Bảy chọi ba.

“Giờ bắt đầu thôi,” Ser Arthur Dayne, Hiệp sĩ Anh sáng nói. Ngài rút thanh Binh Minh ra khỏi vỏ và cầm bằng cả hai tay. Lưỡi kiếm trắng đục như cỏ sữa, sống động trong nắng.

“Không,” giọng Ned buồn man mác. “Giờ kết thúc rồi.” Khi những thanh kiếm thép và kiếm ma hòa vào nhau, ông nghe tiếng Lyanna hét. “Eddard!” cô gọi. Một trận bão cánh hoa hồng rơi lả tả khắp bầu trời mang những vệt máu, xanh như mắt người chết.

“Lãnh chúa Eddard,” Lyanna lại gọi.

“Anh hứa,” ông thì thầm. “Lya, anh hứa mà...”

“Lãnh chúa Eddard,” giọng một người đàn ông vang vọng trong bóng tối.

Eddard rên rỉ và mở mắt. Ánh trăng luồn qua khung cửa sổ cao của Tháp Quân Sư.

“Lãnh chúa Eddard?” một bóng đen đứng bên giường.

“Bao… bao lâu rồi?” Tấm ga giường nhàu nhĩ, chân ông bó bột. Một cơn đau nhoi nhói chạy dọc người ông.

“Sáu ngày bảy đêm.” Đó là giọng bác Vayon Poole. Người quản gia đưa chiếc cốc lên môi Ned. “Lãnh chúa uống đi.”

“Cái gì đây..?”

“Chỉ là nước thôi. Maester Pycelle nói chắc ngài sẽ khát.”

Ned uống. Môi ông khô nứt nẻ. Nước có vị ngọt như mật ong vậy.

“Bệ hạ cho gọi,” bác Vayon Poole nói khi cốc nước đã cạn. “Bệ hạ muốn nói chuyện với ngài.”

“Sáng mai đi,” Ned nói. “Khi ta khỏe hơn.” Ông không thể đối diện với Robert trong lúc này. Giấc mơ làm ông yếu ớt như mèo con vậy.

“Lãnh chúa,” bác Poole nói, “bệ hạ ra lệnh cho chúng tôi đưa ngài tới ngay khi ngài mở mắt.” Bác quản gia tất bật châm nến bên giường.

Ned khe khẽ chửi thầm. Robert chưa bao giờ biết kiên nhẫn. “Nói với ngài ấy rằng ta đang rất mệt không tới tiếp kiến được. Nếu ngài muốn nói chuyện với ta, ta sẽ vui lòng được tiếp ngài tại đây. Ta mong ông đánh thức ngài dậy khỏi giấc ngủ ngon. Và gọi...” Ông định nói Jory thì nhớ ra.

“Gọi đội trưởng đội hộ vệ.”

Alyn bước vào phòng ngủ một lát sau khi bác quản gia lui đi. “Lãnh chúa.”

“Bác Poole nói với ta rằng ta đã mê man sáu ngày,” Ned nói. “Ta cần biết tình hình.”

“Sát Vương đã đào tẩu,” Alyn nói. “Người ta nói hắn đã trở về Casterly Rock cùng cha hắn. Chuyện về phu nhân Catelyn bắt Quỷ Lùn đã tới tai mọi người. Tôi đã tăng thêm lính gác, mong ngài vừa ý.”

“Ngươi làm rất tốt ” Ned lên tinh thần cho anh ta “Các con gái ta thì sao?”

“Họ ở cùng ngài suốt ngày. Sansa im lặng cầu nguyện, nhưng Arya thì...” Anh chần chừ. “Tiểu thư không nói lấy một lời kể từ khi họ mang ngài về. Tiểu thư bé nhỏ nhưng can trường. Tôi chưa từng thấy một cơn giận đến vậy ở một cô bé.”

“Dù chuyện gì xảy ra,” Ned nói, “ta cũng mong các con gái của ta an toàn. Ta sợ đây mới chỉ là bước đầu.”

“Không ai làm hại được họ đâu, thưa Lãnh chúa Eddard,” Alyn nói. “Tôi lấy mạng mình ra mà đảm bảo.”

“Còn Jory và những người khác?”

“Tôi đã trao họ cho Hội Chị Em Quản Sinh Tử, để đưa họ lên phương bắc về Winterfell. Jory muốn được nằm cạnh ông mình.”

Tất nhiên anh ta muốn được nằm cạnh ông mình, vì cha Jory được chôn cất rất xa ở phương nam. Martyn Cassel đã ngã xuống cùng những người khác. Sau cùng Ned cũng chiếm được tòa tháp, và sử dụng những viên đá đẫm máu của nó để xây lên tám ngôi mộ trên đồi. Nghe đồn rằng Rhaegar đặt tên đó là tháp hạnh phúc, nhưng đối với Ned nó chỉ là một đoạn ký ức đau thương. Bảy người bọn họ đấu với ba người, nhưng chỉ còn hai người sống sót; Eddard và người trông đầm lầy nhỏ bé, Howland Reed. Ông không nghĩ đó là điềm báo trong một giấc mơ có thật đó sau hàng năm trời.

“Anh làm rất tốt, Alyn.” Ned nói khi bác Vayon Poole trở lại. Người quản gia cúi đầu. “Nhà vua đang ở bên ngoài, thưa Lãnh chúa, và hoàng hậu đi cùng.”

Ned ngồi thẳng người, nhăn mặt vì chân run rẩy đau. Ông không mong Cersei tới. “Mời họ vào, và để chúng ta nói chuyện riêng. Dù chúng ta có nói gì thì những lời nói đó không được

truyền đi xa hơn bức tường này.” Bác Poole lặng lẽ rút lui.

Robert đã chỉnh trang lại. Ngài mặc áo chẽn nhung đen thêu hình hươu đực mang vương miện của nhà Baratheon thêu bằng chỉ vàng trên ngực, và áo chùng không tay màu vàng với tà áo choàng có những ô vuông đen vàng. Tay ngài đang nắm sẵn hũ rượu, mặt đỏ ửng vì say. Cersei Lannister đi vào sau, trên tóc gắn vương miện đá quý.

“Bệ hạ,” Ned nói. “Thứ lỗi tôi không thể đứng dậy.”

“Không sao,” nhà vua cục cằn nói. “Rượu không? Từ Arbor đấy. Rượu nho tuyệt hảo.”

“Một cốc nhỏ thôi,” Ned nói. “Đầu tôi vẫn còn ong ong vì sữa anh túc.”

“Một người như anh phải cảm thấy may mắn khi đầu vẫn còn trên cổ chứ,” hoàng hậu nói.

“Im đi, ả đàn bà kia,” Robert quát. Ngài đưa cho Ned cốc rượu. “Chân anh còn đau không?”

“Hơi hơi,” Ned nói. Đầu ông đang quay mòng, nhưng ông không muốn thừa nhận mình yếu ớt trước mặt hoàng hậu.

“Pycelle hứa nó sẽ lành,” Robert nhíu mày. “Ta đoán anh đã biết chuyện Catelyn làm?”

“Đúng.” Ned nhấp một ngụm rượu. “Phu nhân tôi không có tội tình gì, thưa bệ hạ. Tất cả những gì nàng làm là do lệnh của tôi.”

“Tôi chẳng thấy vui chút nào, Ned.” Robert khàn khàn nói.

“Ngươi có quyền gì mà bắt giữ người nhà ta?” Cersei hỏi. “Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ?”

“Quân sư,” Ned lịch thiệp lạnh băng nói. “Chính nhà vua đã bổ nhiệm cho tôi để giữ hòa bình cho nhà vua và thực thi vương pháp.”

“Ngươi từng là quân sư,” Cersei bắt đầu, “nhưng giờ...”

“Im mồm!” nhà vua gầm lên. “Cô đã hỏi anh ta một câu và anh ta đã trả lời rồi.” Cersei im miệng, run người vì giận dữ, và Robert quay lại với Ned. “Anh đã nói giữ bình yên cho nhà vua ư, đây là cách anh giữ bình yên cho ta sao, Ned ? Bảy người đã chết...”

“Tám chứ,” hoàng hậu sửa lại. “Tregar vừa chết sáng nay, do cú đánh của Lãnh chúa Stark.”

“Bắt cóc người ngay trên vương lộ và say xỉn giết người trên đường phố của ta,” nhà vua nói. “Ta không cần những thứ đó, Ned.”

“Catelyn có lý do để bắt Quỷ Lùn.. ”

“Ta nói, ta không cần chúng! Những lý do của cô ta đáng vứt đi. Anh nên ra lệnh cho phu nhân thả gã lùn ngay lập tức, và anh nên làm lành với Jaime đi.”

“Ba người của tôi bị giết ngay trước mắt tôi, chỉ vì Jaime Lannister muốn trừng phạt tôi. Tôi có nên quên nó đi luôn không?”

“Anh trai em không phải người gây sự trước,” Cersei nói với nhà vua. “Lãnh chúa Stark đã say xỉn trở về từ nhà thổ. Người của ông ta tấn công Jaime và lính gác của anh ấy, y như phu nhân ông ta đã tấn công Tyrion trên vương lộ.”

“Ngài hiểu chuyện hơn thế, Robert,” Ned nói. “Hãy hỏi Lãnh chúa Baelish nếu ngài nghi ngờ tôi. Ngài ta cũng có mặt.”

“Tôi đã nói chuyện với Ngón Út,” Robert nói. “Hắn nói có đi cùng trước khi trận ẩu đả bắt đầu, nhưng hắn cũng thừa nhận anh đang trên đường trở về từ một nhà thổ nào đó.”

“Một nhà thổ nào đó ư? Mắt ngài bị làm sao vậy, Robert, tôi tới đó để thăm con gái ngài! Mẹ nó đặt tên cho nó là Barra. Con bé trông giống hệt đứa con gái đầu tiên của ngài, hồi chúng ta còn là những cậu bé ở Thung Lũng.” Ông vừa nói vừa quan sát nét mặt hoàng hậu; khuôn mặt bà ta như đeo mặt nạ, đông cứng và trắng bệch, không để lộ điều gì.

Robert đỏ mặt. “Barra,” ngài khẽ khàng nói. “Liệu điều này có làm ta vui được không? Cô ả chết tiệt. Ta nghĩ cô ta biết nghĩ hơn cơ.”

“Cô ta còn chưa nổi mười lăm tuổi, và là một ả điếm, và ngài nghĩ cô ấy biết nghĩ sao?” Ned ngờ vực nói. Chân ông đau kinh khủng. Ông khó lòng giữ bình tĩnh được. “Cô bé ngốc đó yêu ngài mà Robert.”

Nhà vua liếc nhìn Cersei. “Đây không phải chuyện hoàng hậu nên nghe.”

“Bà sẽ không thích bất cứ điều gì tôi nói ra.” Ned trả lời. “Tôi nghe nói Sát Vương đã rời khỏi thành phố. Hãy cho tôi đi tìm hắn để đòi lại công bằng.”

Nhà vua suy ngẫm và lắc lắc rượu trong cốc. Ngài nhấp một ngụm. “Ta không muốn nói thêm về chuyện này. Jaime giết ba người của anh, và anh giết năm người của hắn. Thế là đủ rồi.”

“Ngài nghĩ thế là công bằng sao?” Ned tức giận. “Nếu vậy, tôi vui mừng vì tôi không còn là Quân sư của ngài nữa.”

Hoàng hậu quay sang nhìn chồng. “Nếu bất cứ ai dám nói với người nhà Targaryen như hắn đang nói với ngài...”

“... đánh đồng ta với Aerys?” Robert ngắt lời.

“Em coi ngài là vua. Jaime và Tyrion là anh em trai của ngài, vì cuộc hôn nhân của chúng ta và tất cả những mối ràng buộc giữa chúng ta. Nhà Stark đã gây hấn với một người và bắt giữ người còn lại. Người đàn ông này từng phút từng giây sống đều nhục mạ ngài, vậy mà ngài vẫn nhân từ độ lượng mà đứng đó, hỏi xem chân hắn có đau không và rằng hắn có muốn uống rượu không sao?”

Mặt Robert xám đen vì giận. “Đã bao nhiêu lần ta bảo cô phải ngậm miệng lại rồi?”

Mặt Cersei lộ vẻ khinh thường. “Các vị thần đang trêu đùa gì chúng ta thế này,” ả ta nói. “Nói đúng ra, ngài nên mặc váy còn em nên mặc giáp mới đúng.”

Nhà vua tím mặt, giơ tay tát mạnh vào mặt hoàng hậu. Ả vấp phải cái bàn và ngã lăn ra, nhưng Cersei Lannister không kêu lấy một tiếng. Những ngón tay thuôn dài ôm lấy má, nơi làn da trắng xanh mịn màng đang đỏ rần lên. Sáng mai thôi, ả sẽ bị bầm nửa mặt. "Em sẽ coi đây là một huân chương danh dự," ả tuyên bố.

"Câm mồm, không ta sẽ cho cô một cái danh dự khác," Robert thề. Ngài hét gọi lính gác. Ser Meryn Trant bước vào phòng, cao lớn, ủ rũ trong bộ giáp trắng. "Hoàng hậu mệt rồi. Đưa nàng về phòng ngủ." Hiệp sĩ giúp Cersei đứng dậy và dẫn ả ta đi không nói một lời."

Robert lấy bình rượu và rót cho mình một cốc nữa. "Anh thấy ả làm gì cho tôi rồi đấy, Ned." Nhà vua ngồi xuống và ôm lấy cốc rượu. "Người vợ yêu kiều của ta. Mẹ của những đứa con ta." Cơn giận đã tan biến trong ngài; Ned nhìn thấy nét buồn bã và sợ hãi trong mắt ngài. "Đáng ra ta không nên đánh bà ấy. Nó không… không giống hành động của một quân vương." Ngài nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay, như thể ngài không biết chúng là cái gì. "Ta luôn luôn mạnh mẽ... không ai có thể chống lại ta... không một ai. Sao anh có thể chiến đấu trong khi không thể đánh lại họ?" Nhà vua bối rối lắc đầu. "Rhaegar. Rhaegar đã thắng, quỷ tha ma bắt hắn đi. Ta đã giết hắn. Ned à, ta đã cắm ngọn giáo xuyên qua áo giáp đen lụi trúng trái tim đen của hắn, và hắn chết dưới chân ta. Họ đã hát về nó. Nhưng theo một cách nào đó hắn vẫn thắng. Giờ hắn đã có Lyanna, còn ta có ả kia." Nhà vua nốc cạn cốc rượu.

"Bệ hạ," Ned Stark nói, "chúng ta phải nói chuyện..."

Robert day day thái dương. "Tôi mệt mỏi đến chết vì nói chuyện rồi. Sáng mai tôi sẽ đi săn. Dù anh muốn nói gì hãy đợi tới khi ta trở lại."

"Nếu thần thánh nhân từ, tôi sẽ không ở đây khi ngài quay lại. Ngài đã ra lệnh cho tôi trở về Winterfell, ngài nhớ không?"

Robert đứng dậy, nắm lấy thành giường để đứng vững. "Thần thánh ít khi nhân từ lắm, Ned. Đây, cái này là của anh." Ngài rút cái móc bạc nặng trịch từ trong túi áo và ném lên giường. "Dù thích hay không, anh cũng là Quân sư của tôi. Tôi cấm anh đi."

Ned nhặt cái móc lên. Ông không còn lựa chọn. Chân ông nhói đau, và ông cảm thấy mình vô dụng hệt như một đứa trẻ. "Cô bé nhà Targaryen..."

Nhà vua rên rỉ. "Bảy địa ngục ơi, đừng có nói về con bé đó nữa. Chuyện đã qua rồi, ta không muốn nghe nữa."

“Vì sao ngài muốn tôi trở thành quân sư của ngài, mà lại không chịu lắng nghe lời khuyên can của tôi?”

“Vì sao à?” Robert cười. “Vì sao lại không? Cần có ai đó trị vì cái vương quốc đáng nguyền rủa này. Đeo phù hiệu lên đi, Ned. Nó hợp với anh. Và nếu anh dám ném trả nó vào mặt tôi lần nữa, tôi sẽ gắn cái thứ đáng tởm này lên ngực Jaime Lannister ngay.”

CATELYN

Những tia nắng ban mai chiếu sáng bầu trời phía đông Thung Lũng Arryn. Catelyn Stark đặt tay lên ban công đá phiến được trạm khắc công phu và ngắm nhìn những tia nắng đang lan tỏa. Bên dưới kia, thế giới đang chuyên từ màu đen sang huyết dụ rồi xanh lá cây trong khi bình minh dần bao phủ những cánh đồng và rừng thẳm. Màn sương trắng đục dần tan đi trên thác Nước mắt Alyssa thấp thoáng chảy dài từ sườn núi Giant' lance. Catelyn có thể cảm nhận được hơi nước mơn man trên khuôn mặt mình.

Alyssa Arryn đã từng chứng kiến chồng, anh em trai, và tất cả những người con lần lượt ngã xuống, nhưng cả đời bà chưa từng nhỏ lệ. Vì thế, khi qua đời, thần thánh không cho phép bà được an nghỉ mà phải đời đời kiếp kiếp khóc than, cho đến khi dòng nước tưới đẫm mảnh đất đen của Thung Lũng, nơi những người bà thương yêu nằm xuống. Alyssa giờ đã sáu ngàn tuổi, nhưng dòng nước mắt kia chưa bao giờ khô cạn. Catelyn băn khoăn tự hỏi không biết dòng thác sẽ lớn thế nào khi bà qua đời. "Kể cho ta nghe nốt đi," bà nói.

"Sát Vương đang tập trung quân tại Casterly Rock," Ser Rodrik Cassel nói vọng ra từ căn phòng đằng sau. "Em trai bà viết thư rằng ngài đã cho người tới Rock, yêu cầu Lãnh chúa Tywin nói rõ ý định, nhưng không nhận được câu trả lời. Edmure đã ra lệnh cho Lãnh chúa Vance và Lãnh chúa Piper canh gác hẻm núi bên dưới Golden Tooth. Ngài ấy thề với bà rằng sẽ không nhường một tấc đất nào của nhà Tully khi chưa thấm đẫm chúng bằng máu nhà Lannister."

Catelyn quay người không ngắm mặt trời mọc nữa. Cảnh đẹp quả có làm tâm trạng bà khá hơn một chút; nhưng thật độc ác làm sao khi một ngày mới bắt đầu quá diễm lệ lại kết thúc quá ư nghiệt ngã. "Edmure đã cử người và đã hứa," bà nói, "nhưng Edmure không phải Lãnh chúa thành Riverrun. Cha tà nói gì?"

"Lá thư không nhắc gì tới Lãnh chúa Hoster, thưa phu nhân." Ser Rodrik vuốt ria.

Bộ ria trắng như tuyết của ông giờ đã lún phún mọc lại sau thòi gian nằm dưỡng bệnh; trông ông đã khá hơn rất nhiều.

"Cha ta sẽ không trao quyền bảo hộ Riverrun cho Edmure trừ khi ông ấy lâm trọng bệnh," bà lo lắng nói. "Đáng ra phải có người đánh thức ta dậy ngay khi chim đưa thư tới chứ."

"Maester Colemon nói với tôi rằng em gái bà nghĩ nên để bà nghỉ ngơi thêm "Đáng ra ta phải dậy ngay," bà khăng khăng nói.

"Vị học sĩ nhắn lại rằng em gái bà muốn nói chuyện với bà sau khi cuộc xử đấu kết thúc," Ser Rodrik nói.

"Vậy nó vẫn muốn tiếp tục màn tấu hài câm này sao?" Latelyn Stark nhăn mặt. "Gã lùn đã chơi nó dễ như thổi bộ sáo, nhưng đúng là đàn gẩy tai trâu. Ser Rodrik, bất kể chuyện gì xảy ra trong sáng nay, giờ cũng là lúc chúng :a nên ra đi. Chỗ của ta là ở Winterfell cùng các con trai La. Nếu ông đã hồi phục sức khỏe, ta sẽ nhừ Lysa cho người đưa chúng ta tới Gulltown. Từ đó chúng ta sẽ đi tàu."

"Lại tàu nữa sao?" Ser Rodrik mặt xanh lét, nhưng ông :ố không rùng mình. "Tuân lệnh phu nhân."

Ông hiệp sĩ già đợi bên ngoài cửa trong khi Catelyn cho gọi những người hầu mà Lysa bổ trí cho bà.

Nếu bà nói chuyện cùng cô em gái mình trước cuộc thách đấu, có lẽ nó sẽ thay đổi quyết định, bà nghĩ trong khi họ giúp bà mặc quần áo. Cách giải quyết của Lysa thay đổi tùy tâm trạng, và tâm trạng của nó lại thay đổi từng giờ. Cô gái nhút nhát mà bà từng biết hồi ở Riverrun đã trở thành một quả phụ kiêu ngạo, đáng sợ, độc ác, mơ mộng, liều lĩnh, dễ sợ hãi, cứng đầu, vô dụng, và trên hết, thất thường.

Khi tên cai ngục đốn mạt kia khúm núm tới nói với họ rằng Tyrion Lannister muốn thú tội, Catelyn đã bảo Lysa bay mang hắn tới gặp riêng họ, nhưng không, em gái bà chỉ muốn mở một buổi biểu diễn trước một nửa số cư dân Thung Lũng. Và giờ thì...

"Lannister là tù nhân của ta," bà nói với Ser Rodrik khi xuống tháp và đi qua những hành lang lạnh lẽo của thành Eyrie. Catelyn mặc váy len xám với thắt lưng bạc.

"Phải có người nhắc nhở em gái ta trước."

Ở ngay cửa phòng Lysa, họ gặp chú bà đang lao ra. "Tới tham dự vũ tiệc của ả ngốc đó hả?" Ser Brynden bực dọc quát. "Chú nên khuyên cháu tát em gái cháu vài cái cho con bé tỉnh người ra, nhưng thôi, cháu sẽ chỉ làm đau tay mình thôi."

"Có chim đưa thư từ Riverrun tới," Catelyn dợm nói, "Một lá thư từ Edmure..."

"Chú biết mà cháu gái." Con cá đen là vật trang trí duy nhất trên áo choàng của chú Brynden. "Chú đã nghe tin từ Maester Colemon rồi. Chú thỉnh cầu em cháu cho chú mang theo một ngàn quân tinh nhuệ ngay lập tức tới Riverrun. Cháu biết em cháu nói gì không? Con bé nói 'Chú à, chúng ta không thể cho không một ngàn tay kiếm, một người cũng không thể. Chú là Hiệp sĩ Gác Cổng. Chỗ của chú là ở đây'." Một tràng cười trẻ con vang lên từ cánh cửa sau lưng, và ông buồn bã liếc nhìn ra sau. "Ờm, chú nói với nó rằng có thể tìm cho mình một Hiệp Sĩ Gác Cổng mới. Dù là cá đen hay không, ta vẫn là người nhà Tully. Ta sẽ rời đi vào hoàng hôn."

Catelyn hết sức ngạc nhiên. "Một mình sao? Chú cũng như cháu thừa biết rằng một mình chú không thể sống sót nổi trên đường núi. Ser Rodrik và cháu sẽ quay về Winterfell. Hãy đi cùng chúng cháu. Cháu sẽ cho chú một ngàn lính. Riverrun không hề đơn thương độc mã đâu."

Brynden nghĩ ngợi trong giây lát, sau đó gật đầu đồng ý. "Theo ý cháu thôi. Chặng đường về nhà rất dài, nhưng thà thế còn hơn. Ta sẽ đợi cháu ở bên dưới." Chú sải bước đi, áo choàng phấp phới bay.

Catelyn nhìn Ser Rodrik. Họ đi qua cánh cửa, tiến tới nơi vang lên tiếng trẻ con đang cười khanh khách.

Phòng của Lysa nhìn ra một hoa viên tròn nhỏ với cỏ được trồng xen cùng những bông hoa xanh da trời và xung quanh là những ngọn tháp trắng cao vút. Những người thợ xây dự tính khoảng đất này để dành cho rừng thiêng, nhưng thành Eyrie nằm trên phần đá cứng, và dù họ có chở bao nhiêu đất từ Thung Lũng lên, họ cũng không thể làm cho cây được bám rễ xuống nơi này. Vì thế các Lãnh chúa thành Eyrie đã trồng cỏ và đặt những bức tượng nằm rải rác giữa những bụi hoa thấp. Ở nơi đó hai người thách đấu sẽ chiến đấu giành mạng sống, và chính nơi đó các vị thần sẽ định đoạt số mệnh của Tyrion Lannister.

Lysa đã chuẩn bị kỹ lưỡng, khoác lên mình chiếc váy nhung màu kem, đeo trên cổ trắng nõn một sợi dây chuyền ngọc lục bảo và đá mặt trăng, và đang triệu tập triều thần trên sân thượng

để xem buổi xử đấu, xung quanh cô ta là các hiệp sĩ, người hầu, các lãnh chúa đủ tước vị lớn nhỏ. Hầu hết trong số họ vẫn nuôi mộng lấy được người phụ nữ này, được lên giường cùng cô ta, được ở bên cô ta trị vì Thung Lũng Arryn.

Theo những gì Catelyn quan sát trong suốt thời gian lưu lại Eyrie, đó chỉ là một hy vọng hão huyền.

Một cái bục gỗ được dựng lên để nâng cao ghế của Robert; Lãnh chúa thành Eyrie ngồi đó, cười khúc khích và vỗ tay khi người nghệ nhân múa rối lưng gù điều khiển hai hiệp sĩ đâm chém nhau. Những bình đựng kem đặc và giỏ quả mâm xôi đã được mang ra, và các vị khách dùng những chiếc cốc bạc được chạm trổ công phu thưởng thức thứ rượu ngọt ngào vị cam. Chú Brynden gọi đây là bữa tiệc của kẻ ngu ngốc cũng chẳng có gì lạ cả.

Ở bên kia sân, Lysa đang cười sảng khoái vì những câu chuyện cười của Lãnh chúa Hunter, và nhấm nháp quả mâm xôi trên đầu mũi dao của Ser Lyn Corbray. Họ là những người cầu hôn được lòng Lysa nhất... chí ít là trong ngày hôm nay. Catelyn khó lòng nói ai hợp với em gái bà hơn. Eon Hunter thậm chí còn già hơn Jon Arryn, đi khập khễnh vì bệnh gút, có ba thằng con trời đánh, đứa sau hám lợi hơn đứa trước. Ser Lyn ngu ngốc theo kiểu khác, hắn ta thanh mảnh và đẹp trai, thừa kế một gia sản đang lụi bại, vô dụng, nhút nhát, nóng nảy... và, người ta truyền tai nhau rằng, hắn không hề có chút hứng thú gì với phụ nữ.

Khi Lysa thấy Catelyn, cô ôm chào chị mình và đặt một cái hôn ướt át lên má chị. “Sáng nay thật đẹp phải không chị? Thần thánh đang mỉm cười với chúng ta. Uống một cốc rượu đi chị gái thân yêu. Lãnh chúa Hunter tốt bụng đây đã mang nó tới từ trong hầm rượu của ngài.”

“Cảm ơn, nhưng không. Lysa à, chúng ta phải nói chuyện.”

“Để sau đi,” em gái bà hứa, và buông bà ra.

“Ngay bây giờ.” Catelyn nói lớn. Những người đàn ông quay sang nhìn. “Lysa, em không thể tiếp tục trò ngu ngốc này. Nếu còn sống, Quỷ Lùn còn có giá trị. Nếu hắn chết hắn chỉ làm mồi cho lũ quạ. Và nếu kẻ thách đấu của hắn thắng cuộc...”

“Cơ hội đó nhỏ lắm, thưa phu nhân,” Lãnh chúa Hunter trấn an bà, và đặt bàn tay đầy đốm đồi mồi lên vai bà. “Ser Vardis là một đấu sĩ gan dạ. Ngài ấy sẽ nhanh chóng hạ gục tay lính đánh thuê kia thôi.”

“Thật sao, lãnh chúa?” Catelyn lạnh lùng nói. “Tôi đang nghi ngờ đây.” Bà đã nhìn thấy Bronn chiến đấu trên đường núi; chuyện hắn sống sót sau cuộc hành trình trong khi những người khác chết không phải chuyện ngẫu nhiên. Hắn lẹ làng như một con báo, và thanh kiếm xấu xí của hắn linh hoạt như thể nó là một phần cánh tay hắn vậy.

Những người cầu hôn Lysa đang tụ tập xung quanh họ như ong mật bu quanh một bông hoa mới nở. “Phụ nữ không hiểu rõ những điều này,” Ser Morton Waynwood nói. “Ser Vardis là một hiệp sĩ, thưa phu nhân. Người kia, ờ, là một kẻ hèn nhát từ tận gan tủy. Có thể trên chiến trường hắn là một tay kiếm hữu dụng khi có hàng ngàn người như hắn hỗ trợ hắn, nhưng khi đấu một chọi một, hắn sẽ thua ngay tắp lự thôi.”

“Vậy cứ coi như ngài nói đúng đi,” Catelyn nói với sự nhã nhặn tự khiến bà thấy ghê tởm.

“Chúng ta sẽ có được gì từ cái chết của gã lùn đây? Ngài có nghĩ rằng Jaime sẽ nương tay hơn nếu chúng ta xét xử em trai hắn trước khi ném y xuống núi không?”

“Chặt đầu hắn,” Ser Lyn Corbray đề nghị. “Khi Sát Vương nhận được đầu Quỷ Lùn, đó sẽ là đòn cảnh cáo với hắn,”

Lysa lúc lắc mái tóc nâu vàng dài tới eo. “Lãnh chúa Robert muốn thấy hắn bay,” bà nói như thể vấn đề đã giải quyết xong. “Và Quỷ Lùn chỉ có thể trách bản thân mình thôi. Chính hắn đòi xử đấu.”

“Phu nhân Lysa không còn cách nào để từ chối hắn, dù nàng muốn,” Lãnh chúa Hunter ngâm nga khó nhọc.

Phớt lờ tất cả bọn họ, Catelyn quay sang cô em gái. “Chị nhắc em nhớ, Tyrion Lannister là tù nhân của chị.”

“Và em nhắc chị nhớ, gã lùn đó đã giết chết chồng em!” Cô ta lên giọng. “Hắn hạ độc quân sư và để cho đứa con trai bé bỏng của em mồ côi cha, và giờ em muốn thấy hắn trả giá!” Lysa quay người sải bước trên sần thượng và vạt váy tung bay theo gót chân cô ta. Ser Lyn và Ser Morton cùng những ứng cử viên khác gật đầu chào bà và vội vàng theo sát.

“Bà có nghĩ hắn là thủ phạm không?” Ser Rodrik bình tĩnh hỏi bà khi họ còn lại với nhau. “Trong vụ hạ độc Lãnh chúa Jon ấy? Quỷ Lùn vẫn chối, rất quyết liệt...”

“Ta tin nhà Lannister giết Lãnh chúa Arryn,” Catelyn trả lời, “nhưng ta không thể nói là Tyrion, Ser Jaime, hoàng hậu, hay tất cả cùng nhau hãm hại ông ấy.” Lysa đã nêu tên Cersei trong lá thư gửi tới Winterfell, nhưng giờ cô ta chắc chắn Tyrion là thủ phạm... có lẽ vì Quỷ Lùn đang ở đây, trong khi hoàng hậu an toàn trong những bức tường của Tháp Đỏ, cách đây hàng trăm dặm về phía nam. Catelyn ước gì mình đã đốt lá thư của cô em gái trước khi đọc.

Ser Rodrik vuốt vuốt bộ ria. “Chất độc... thật sự có thể là trò của gã lùn. Hoặc của Cersei. Xin bà thứ lỗi, nhưng người ta vẫn nói thuốc độc là vũ khí của đàn bà. Tôi không thích Sát Vương chút nào, nhưng hắn không phải dạng người đi hạ độc thủ người khác. Hắn thích nhìn thấy máu chảy trên thanh kiếm vàng. Có thực sự là ngài Jon Arryn chết vì độc không chứ?”

Catelyn nhíu mày, cực kỳ khó chịu. “Họ làm gì còn cách nào khác để ngụy tạo một cái chết trông có vẻ hoàn toàn tự nhiên?” Đằng sau bà, Lãnh chúa Robert ré lên sung sướng khi một hiệp sĩ chẻ đôi con rối kia ra và một dòng mạt cưa đỏ đổ ào ra sân thượng. Bà liếc nhìn cậu cháu mà thở dài. “Thằng bé này không biết nghe lời. Nó sẽ không bao giờ có thể trị vì trừ khi nó rời xa mẹ nó ra.”

“Cha cậu bé cũng đồng ý với bà,” một giọng bên dưới khuỷu tay bà vang lên. Bà quay lại nhìn thấy Maester Colemon với cốc rượu trên tay. “Phu nhân biết đó, Lãnh chúa Jon Arryn định đưa cậu bé tới Dragonstone làm con nuôi,... ôi tôi lỡ lời rồi.” Yết hầu ông trồi lên thụt xuống một cách đầy lo lắng bên dưới sợi xích học sĩ. “Tôi sợ tôi đã uống quá nhiều rượu của Lãnh chúa Hunter rồi. Cảnh máu me này khiến thần kinh của tôi...”

“Ông nhầm rồi, Maester,” Catelyn nói. “Phải là Casterly Rock, chứ không phải Dragonstone, và những sắp đặt đó là sau khi quân sư chết, và em gái ta không chấp thuận.

Đầu vị học sĩ giật nảy trên cái cổ dài như thể một con rối vậy. “Không, xin bà thứ lỗi, nhưng Lãnh chúa Jon mới là người...”

Một tiếng chuông vang lên. Những lãnh chúa cao quý cùng các nữ tì đồng loạt dừng việc đang làm và tới bậu lan can. Bên dưới, hai người lính gác mặc áo choàng xanh da trời áp giải Tyrion Lannister tới. Vị thầy tu béo mập của thành Eyrie đưa hắn tới bức tượng người phụ nữ đang khóc được chạm khắc từ đá hoa cương trắng vân xanh, tượng nữ thần Alyssa, ở giữa vườn.

“Người xấu kìa mẹ,” Lãnh chúa Robert khúc khích nói. “Mẹ ơi, con cho hắn bay được không? Con muốn thấy hắn bay.”

“Để sau đi, con ngoan,” Lysa hứa.

“Đấu trước,” Ser Lyn Corbray lè nhè, “rồi xử tử.”

Một lát sau hai người thách đấu xuất hiện ở hai bên sần. Đi cùng ngài hiệp sĩ là hai hộ vệ trẻ, đi cùng tay lính đánh thuê là thầy luyện kiếm thành Eyrie.”

Ser Vardis Egen mặc thiết giáp từ đầu tới chân, mặc thêm một giáp ngực bên ngoài giáp xích và áo choàng độn bông. Hai vòng tròn lớn tráng men trắng xanh trên biểu

tượng mặt trăng và chim cắt của nhà Arryn, bảo vệ vùng nách luôn dễ tổn thương. Một lớp kim loại vảy tôm che phủ ông từ eo với nửa đùi, trong khi cái bọng kim loại cứng ôm khít cổ họng. Cánh chim cắt dang ra từ hai bên mũ trụ, và trên mặt mũi trụ hình mỏ chim có một khe hở để quan sát.

Bronn trang bị nhẹ nhàng gần như chẳng có gì so với tay hiệp sĩ kia. Hắn chỉ mặc một chiếc áo giáp xích đen ngoài áo da thuộc, một chiếc mũ trụ nửa đầu tròn với phần bảo vệ mũi, và mũ trùm lưới sắt. Đôi giày da quấn xà cạp sắt cao bảo vệ bắp chân, và những đĩa sắt đen được đính trên những ngón tay của đôi găng tay. Nhưng Catelyn để ý thấy tên lính đánh thuê này cao hơn đối thủ nửa gang tay, tầm với cũng xa hơn... và nếu như bà tính đúng thì Bronn trẻ hơn Ser Vardis những mười lăm tuổi.

Họ quỳ xuống thảm cỏ bên dưới người phụ nữ đang than khóc, mặt đối mặt, với Lannister kẹp giữa. Vị thầy tu rút khối cầu pha lê nhiều mặt từ trong cái túi vải mềm ở thắt lưng ra. Ông ta nâng nó lên cao quá đầu để ánh sáng tản ra. Cầu vồng nhảy múa trên mặt Quỷ Lùn. Bằng giọng cao vút, nghiêm nghị, vị tu sĩ ngân nga mời thần thánh xuống chứng giám, tìm ra sự thật trong tầm hồn người dàn ông này, để trao cho hắn mạng sống và tự do nếu hắn vô tội, và cái chết nếu như hắn có tội.

Giọng ông ta vang vọng khắp những ngọn tháp xung quanh.

Khi tiếng vọng cuối cùng tắt hẳn, vị tu sĩ hạ quả cầu pha lê xuống và nhanh chóng rời đi.

Tyrion vươn người thì thầm gì đó vào tai Bronn trước khi lính gác lôi hắn đi.

Tay lính đánh thuê đứng thẳng dậy cười và tiện tay giật ngọn cỏ dưới chân.

Robert Arryn, Lãnh chúa thành Eyrie và Người Bảo Vệ Thung Lũng bồn chồn trên cái ghế cao. “Bao giờ họ sẽ đánh nhau thế?” Cậu bé ủ ê hỏi.

Ser Vardis được một hộ vệ kéo dậy. Người kia mang tới cho ông một cái khiên chữ nhật cao hơn một mét, bằng gỗ sồi dày trên gắn đinh tán sắt. Họ buộc nó vào tay trái ông.

Khi thầy dạy kiếm của Lysa đưa cho Bronn một cái khiên tương tự, hắn không nhận. Ba ngày đã làm cho bộ râu đen phủ kín quai hàm và má hắn, nhưng hắn không cạo râu không phải vì hắn cần một lưỡi dao cạo, lưỡi kiếm của hắn sắc tới mức nguy hiểm vì được mài nhiều giờ mỗi ngày, tới khi nó sắc không thể chạm vào.

Ser Vardis giơ bàn tay đeo giáp ra, và người hộ vệ đặt vào tay ông một thanh trường kiếm hai lưỡi đẹp đẽ. Mặt lưỡi kiếm được trạm trổ tinh tế hình bầu trời trên núi bằng bạc; chuôi kiếm mang hình đầu chim cắt, đốc kiếm được tạo hình đôi cánh. “Ta đã cho người rèn thanh

kiếm này cho Jon hồi ở Vương Đô," Lysa tự hào nói với những vị quan khách khi họ quan sát Ser Vardis thử kiếm. "Lúc nào ngồi trên Ngai Sắt thay cho vua Robert chàng đều đeo nó. Nó đẹp phải không? Ta nghĩ không gì phù hợp để trả thù cho Jon hơn chính lưỡi kiếm của chàng."

Lưỡi kiếm bạc được trạm trổ đẹp là điều không phải bàn cãi, nhưng Catelyn thấy hình như Ser Vardis thích dùng kiếm của mình hơn. Nhưng bà không nói gì; bà đã quá mệt vì cãi vã vô ích với cô em gái rồi.

"Bảo họ đánh nhau đi!" Lãnh chúa Robert hét.

Ser Vardis ngẩng lên nhìn Lãnh chúa thành Eyrie và giơ thanh kiếm chào. "Vì thành Eyrie và vì Thung Lũng!"

Tyrion Lannister ngồi ở một ban công bên kia vườn, với lính gác đứng hai bên. Bronn quay sang chào hắn.

"Họ đang đợi con ra lệnh kìa," Phu nhân Lysa nói với cậu con trai.

"Đánh!" cậu nhóc hét lên, tay run rẩy nắm chặt lấy chiếc ghế.

Ser Vardis xoay ngươi, giương khiên. Bronn quay lại dối mặt với ông. Hai thanh kiếm đánh thăm dò nhau một lần. Tay lính đánh thuê lùi lại một bước. Hiệp sĩ tiến lên, tay vẫn giơ khiên. Ông cố chém, nhưng Bronn nhảy lùi lại, ngoài tầm với, và thanh kiếm bạc chỉ chém trúng không khí. Bronn lượn sang bên phải. Ser Vardis quay lên, vẫn giữ khiên phía trước, cẩn trọng tiến từng bước trên nền đất không bằng phẳng.

Tay lính đánh thuê tránh ra, trên môi nở một nụ cười khẩy. Ser Vardis chém xuống, nhưng Bronn nhẹ nhàng nhảy lên một tảng đá thấp phủ rêu để tránh đòn. Tới lúc này tay lính đánh thuê lượn sang trái, tránh khỏi tấm khiên, tấn công phần không được bảo vệ của vị hiệp sĩ. Ser Vardis định chém vào chân hắn, nhưng ông ta không với tới. Bronn nhảy xa hơn sang bên trái. Ser Vardis quay theo.

"Thẳng hèn," Lãnh chúa Hunter tuyên bố. "Đứng im chiến đấu đi chứ, thẳng hèn!" Những giọng nói khác vang lên từ khán đài.

Catelyn nhìn Ser Rodrik. Ông thầy dạy kiếm lắc đầu. "Hắn muốn Ser Vardis đuổi theo. Sức nặng của bộ áo giáp và khiên sẽ khiến kể cả người đàn ông mạnh mẽ nhất cũng phải mệt lử."

Mỗi ngày trong đời bà đều chứng kiến những người đàn ông đấu tập, đã nhìn thấy ít nhất năm chục cuộc đấu thương ngựa trong đời, nhưng cuộc đấu này có cái gì đó khác biệt và chết người hơn: một vũ điệu khi chỉ cần một bước hụt nhỏ nhất cũng đồng nghĩa với cái chết. Và trong khi bà quan sát, ký ức về một cuộc đấu tay đôi khác ở một thời gian khác trở lại với Catelyn Stark, rõ ràng như vừa mới xảy ra hôm qua.

Họ gặp nhau ở sân thành Riverrun. Khi Brandon nhìn thấy Petyr chỉ đội mũ trụ và mặc giáp ngực cùng giáp xích, chàng đã ngay lập tức cởi hết giáp ra. Petyr cầu xin bà hãy bảo chàng mặc mặc đồ lại, nhưng bà từ chối. Cha đã hứa gả bà cho Brandon Stark, và bà đã trao cho chàng vật kỷ niệm là chiếc khăn tay màu xanh da trời nhạt thêu hình con cá gia huy thành Riverrun. Khi bà nhét nó vào tay chàng, bà đã nguyện theo chàng. "Anh ấy vẫn chỉ là một cậu bé, nhưng em yêu quý anh ấy như một người anh trai. Em rất buồn nếu như anh ấy chết." Và chồng của bà đã nhìn bà bằng đôi mắt xám lạnh của nhà Stark, hứa sẽ tha mạng cho kẻ yêu bà.

Trận chiến xảy ra chóng vánh như khi nó bắt đầu. Brandon là một người đàn ông trưởng

thành, và chàng đã đẩy lui Ngón út khỏi sân dưới xuống bờ sông, chém tới tấp theo từng bước chân, cho tới khi cậu thanh niêm đó loạng choạng và chảy máu từ hàng tá vết thương. "Đầu hàng đi!" chàng nói, không chỉ một lần, nhưng Petyr vẫn lắc đầu và tiếp tục. Khi dòng sông đã ngập tới mắt cá chân họ, Brandon ra đòn quyết định bằng một cú vỉa kiếm sang bên trái chém rách áo giáp xích cùng áo da của Petyr vào lớp thịt mềm bên dưới mạng sườn, sâu đến nỗi Catelyn nghĩ đó sẽ là một vết thương chí tử. Petyr nhìn bà khi ngã xuống và thì thào, "Cat" trong khi dòng máu đỏ tươi tuôn ra giữa những kẽ ngón tay. Bà cứ nghĩ mình đã quên rồi.

Đó là lần cuối cùng bà gặp mặt anh ta... cho tới ngày bà được mang tới diện kiến anh ta ở Vương Đô.

Ngón Út mất hai tuần để hồi phục vết thương và rời khỏi Riverrun, nhưng cha không cho bà tới thăm tòa tháp anh ta đang nằm dưỡng bệnh. Lysa giúp vị học sĩ chăm sóc anh; hồi đó cô ấy nhẹ nhàng hơn và hay e thẹn hơn. Edmure cũng tới gặp, nhưng Petyr đuổi cậu ấy đi. Em trai bà làm hộ vệ cho Brandon trong cuộc đấu tay đôi, và Ngón Út không thể nào tha thứ. Ngay khi anh đi lại được, Lãnh chúa Hoster Tully đã cho Petyr lên kiệu tiếp tục trị thương tại Fingers, trên những núi đá gió thổi hun hút nơi anh chào đời.

Tiếng gươm kiếm va chát chúa kéo Catelyn trở về thực tại. Ser Vardis đang dồn lực, dùng khiên và kiếm đẩy lùi Bronn. Tay lính đánh thuê loạng choạng lùi lại, đỡ từng nhát kiếm, uyển chuyển bước qua những tảng đá và rễ cây, mắt chưa bao giờ rời khỏi đối thủ. Catelyn nhận ra hắn nhanh nhẹn hơn; thanh kiếm bạc của ông hiệp sĩ chưa bao giờ chạm được tới hắn, nhưng thanh kiếm xám xấu xí của hắn đã khía được một nhát hình chữ V lên giáp vai của Ser Vardis.

Sự náo động ngắn ngủi của trận đánh kết thúc nhanh như khi nó bắt đầu khi Bronn bước sang một bên và nấp sau bức tượng người phụ nữ đang khóc. Ser Vardis lao tới, chém bay một phần xương hông Alyssa.

"Mẹ ơi, họ đánh chán chết," Lãnh chúa thành Eyrie phàn nàn. "Con muốn họ đánh nhau cơ."

"Họ sẽ đánh thôi con yêu," người mẹ vỗ về con. "Tay lính đánh thuê kia không thể chạy cả ngày."

Trên sân thượng, vài lãnh chúa đang kể một vài câu chuyện cười vớ vẩn trong khi rót rượu, nhưng bên kia sân, đôi mắt hai màu của Tyrion Lannister quan sát hai người khiêu vũ như thể trên thế giới này chẳng còn chuyện gì nữa vậy.

Broon xuất hiện từ sau bức tượng rồi nhanh nhẹn dịch chuyển sang bên trái, nhắm vào vết thương ở phía bên phải không được khiên bảo vệ của ông hiệp sĩ. Ser Vardis chặn đòn một cách vụng về, và lưỡi kiếm của tên lính đánh thuê đã chém ngược lên đầu ông. Tiếng kim loại kêu vang, và đôi cánh chim cắt rơi xuống. Ser Vardis lùi lại nửa bước để phòng thủ, và giơ khiên lên. Mạt gỗ bay ra tứ lung khi thanh kiếm của Bronn chém vào cái khiên gỗ. Tay lính đánh thuê lại bước sang trái, tránh khỏi cái khiên, chém ngang bụng Ser Vardis, lưỡi kiếm sắc như dao cạo để lại một vết cắt dài trên áo giáp của người hiệp sĩ.

Ser Vardis bước chân sau lên, lưỡi kiếm bạc hạ xuống thành một đường vòng cung tàn nhẫn.

Bronn gạt nó sang một bên và nhảy tránh. Người hiệp sĩ chém trúng bệ bức tượng. Ông loạng choạng lùi lại, đầu quay trái quay phải tìm kẻ thù. Mặt chắn làm hạn chế tầm quan sát của ông.

"Đằng sau kìa!" Lãnh chúa Hunter hét lên, nhưng đã quá muộn.,Bronn dùng hai tay chém

xuống, trúng khuỷu tay cầm kiếm của Ser Vardis. Cái mang cá mỏng bảo vệ khớp nối bị móp. Người hiệp sĩ rên lên, quay người, giơ vũ khí lên. Lần này Bronn đứng yên tại chỗ. Kiếm va vào nhau liên tiếp, vang vọng khắp vườn, len lỏi lên tận những ngọn tháp trắng của thành Eyrie.

"Ser Vardis bị thương rồi," Ser Rodrik buồn bã nói.

Catelyn không cần ông nói cũng biết; bà có mắt, bà có thể thấy máu chảy nhuộm đỏ cánh tay người hiệp sĩ và ươn ướt trên khuỷu tay. Mỗi lúc ông ta đỡ đòn càng chậm chạp hơn và thấp hơn. Ser Vardis quay người với đối thủ, cố dùng khiên đỡ đòn, nhưng Bronn di chuyển xung quanh ông, nhanh như một con mèo. Tay lính đánh thuê dường như càng đánh càng khỏe. Những cú chém của hắn đều để lại vết tích. Những vết cắt sâu rõ ràng trên giáp, trên đùi phải, trên lưới chắn hình mỏ chim cắt, ngang giáp ngực, một vết dài dọc bọng cổ của người hiệp sĩ. Hình tròn hình mặt trăng và chim cắt trên tay phải Ser Vardis bị chém bay mất nửa, đang treo lủng lẳng trên sợi dầy da. Họ nghe được tiếng thở nặng nề của ông qua lỗ thở trên lưới chắn.

Dù kiêu ngạo tới đâu, những hiệp sĩ và lãnh chúa Thung Lũng đã hiểu chuyện gì xảy ra bên dưới, nhưng em gái bà thì không. "Đủ rồi, Ser Vardis!" Phu nhân Lysa nói. "kết liễu hắn đi, con trai ta mệt lắm rồi."

Phải nói rằng Ser Vardis đã phục vụ phu nhân của mình, cho tới phút cuối.

Một giầy trước ông đang lùi lại, hơi co người bên dưới cái khiên sứt sẹo; một giầy sau ông đã lao lên. Cú tấn công đột ngột đó khiến Bronn mất thăng bằng. Ser Vardis lao lên đâm thẳng cái khiên vào mặt tay lính đánh thuê. Bronn suýt ngã... hắn loạng choạng, vấp phải một hòn đá, và ôm lấy bức tượng người phụ nữ đang khóc để giữ thăng bằng.

Ser Vardis ném khiên sang một bên, lao lên, dùng cả hai tay giơ cao thanh kiếm.

Cánh tay phải ông ướt sũng máu từ khuỷu tay cho tới ngón tay, nhưng cú đánh tuyệt vọng cuối cùng đã chém toang Bronn từ cổ tới rốn... nêu như tay lính đánh thuê đứng im.

Nhưng Bronn nhảy lùi lại. Thanh kiêm bạc trạm trổ đẹp đẽ của Jon Arryn sượt qua và làm gẫy một phần ba khuỷu tay Bằng đá hoa cương của người đàn bà đang khóc. Bronn đấy vai vào lưng bức tượng. Bức tượng Alyssa Arryn nhuốm màu sương gió đã đổ vật ra, đè nghiên Ser Vardis Egen xuống.

Ngay tích tắc, Bronn đứng trước mặt ông, đá phần còn lại của vòng tròn vỡ sang một bên để lộ ra điểm yếu giữa tay và giáp ngực. Ser Vardis đang nằm nghiêng người, bên dưới những mảnh vỡ của tượng người dàn bà khóc. Catelyn nghe tiếng hiệp sĩ rên rỉ khi tay lính đanh thuê giơ cao thanh kiếm bằng cả hai tay và chém xuống hết sức bình sinh, vào phần giữa cánh tay và xuyên qua mạng sườn. Ser Vardis Egen giật mạnh rồi Nằm bất động.

Im lặng bao trùm toàn thành Eyrie. Bronn tháo chiếc nón nửa đầu và vứt nó xuống thảm cỏ. Môi hắn bầm dập và chảy máu do lực đánh của tấm khiên, còn mái tóc đen nhánh của hắn ướt đẫm mồ hôi. Hắn nhổ toẹt chiếc răng gẫy ra.

"Hết rồi hả mẹ?" Lãnh chúa thành Eyrie hỏi.

Không, Catelyn muốn nói cho cậu bé hay, đó mới chỉ là bắt đầu.

"Đúng," Lysa rầu rĩ nói, giọng lạnh lẽo và ngập mùi tử khí y như xác người đội trưởng đội lính gác kia vậy.

"Giờ con cho cái người lùn đó bay được chưa?"

Bên kia vườn, Tyrion Lannister đứng dậy. “Không phải người lùn này,” hắn nói. “Người lùn này sẽ đi xuống qua cần trục củ cải, cám ơn mọi người rất nhiều.”

“Ngươi tưởng...” Lysa bắt đầu.

“Tôi tưởng Nhà Arryn sẽ giữ khẩu quyết của nhà mình chứ,” Quỷ Lùn nói. “Danh dự cao

“Mẹ đã hứa là con có thể cho hắn bay mà,” Lãnh chúa thành Eyrie hét lên với mẹ. Cậu bé bắt đầu run rẩy.

Mặt phu nhân Lysa đỏ lựng vì giận dữ. “Thần thánh thấy hắn vô tội, con yêu ạ. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài trả tự do cho hắn.” Cô ấy nói lớn hơn. “Lính đâu? Đưa Lãnh chúa Lannister cùng... tạo vật của hắn đi khuất mắt ta. Đưa chúng qua Cổng Máu và thả tự do. Cung cấp cho chúng đủ ngựa và lương thực để tới được Trident, và hoàn trả đồ đạc và vũ khí cho chúng. Chúng sẽ cần những thứ đó trên đường núi.”

“Đường núi,” Tyrion Lannister nói. Lysa thỏa mãn nhếch môi cười. Catelyn biết đó là một dạng án tử hình khác mà thôi. Tyrion Lannister cũng thừa biết. Nhưng người lùn vẫn cúi chào vẻ nhạo báng, “Tuân lệnh phu nhân,” hắn nói. “Tôi tin chúng tôi biết đường.”

JON

Sao đứa nào tôi huấn luyện cũng vô dụng thế này," Ser Alliser Thorne nói khi bọn họ tập trung ngoài sân. "Tay các cậu chỉ dành để cầm xẻng không phải để cầm kiếm, và nếu tôi là chỉ huy, tôi sẽ cho phần lớn các cậu đi chăn lợn hết. Nhưng tối hôm qua tôi được biết rằng Gueren đang trên đường dẫn năm lính mới tới. Mấy đứa rác rưởi. Để có chỗ cho chúng, tôi quyết định đưa tám người trong số các cậu tới chỗ tướng chỉ huy." Lão gọi từng cái tên một. "Cóc. Đầu Đá. Bò Rừng. Tình Nhân. Mặt Mụn. Khỉ. SerVô Lại." Cuối cùng lão nhìn Jon. "Và Con Hoang."

Pyp hò reo và ném kiếm lên trời. Ser Alliser chằm chằm nhìn nó như rắn nhìn mồi.

"Giờ các cậu sẽ là lính trong Đội Tuần Đêm, nhưng các cậu còn ngu hơn khỉ làm xiếc nếu như các cậu tin vào điều đó. Các cậu vẫn là những đứa nhóc, còn non và xanh lắm, và khi mùa đông tới, các cậu sẽ chết như ruồi." Sau đó, Ser Alliser Thorne rời đi.

Những cậu bé khác tụ tập quanh tám người được nêu tên, cười đùa, chửi rủa và chúc mừng. Halder đập đập mông Toad bằng mặt kiếm và hét, "Cóc, Đội Tuần Đêm!" Pyp hét lên rằng một anh em áo đen cần có ngựa rồi nhảy lên vai Grenn, và họ ngã xuống đất, lăn lộn, đấm đá và la hét.

Dareon chạy vào kho vũ khí rồi quay lại với một bầu da dê rượu đỏ. Khi họ chuyền rượu cho nhau và cười như lũ ngốc, Jon thấy Samwel Tarly đứng một mình dưới gốc cây khô ở góc sân. Jon đưa cho cậu bầu rượu. "Làm một ngụm không?"

Sam lắc đầu. "Không, cảm ơn Jon."

"Cậu ổn không?"

"Thực sự rất ổn," cậu béo nói dối. "Mình rất mừng cho tất cả các cậu." Khuôn mặt tròn xoe của cậu ta nhăn lại cố ép ra một nụ cười. "Rồi có một ngày cậu sẽ làm đội trưởng Đội Biệt Kích, như chú cậu đã từng vậy."

"Đang" Jon sửa lại. Cậu không tin chú Benjen Stark đã chết. Trước khi cậu ta nói thêm được lời nào, Halder hét lên, "Này, các cậu định uống một mình đấy hả?" Pyp cướp lấy bình rượu, nhảy loi choi và cười lớn. Trong khi Grenn giữ tay Jon, Pyp bóp lấy bóp để bình và rượu đỏ phụt lên mặt cậu. Halder cự nự hét vì mất ít rượu ngon. Jon vùng vẫy. Matthar và Jeren trèo lên tường và bắt đầu làm bóng tuyết ném họ.

Khi cậu vùng ra được trong tình trạng tuyết dính đầy tóc và rượu vẩy đầy trên áo khoác, Samvvell Tarly đã bỏ đi.

Tối hôm đó, chú Hobb Ba Ngón nấu cho lũ trẻ một bữa đặc biệt kỷ niệm dịp trọng đại này. Khi Jon tới phòng sinh hoạt chung, Lãnh chúa Steward đã tự mình dẫn cậu tới băng ghế gần lò sưởi. Những người lớn tuổi hơn vỗ vào tay cậu khi đi qua. Tám cậu bé sắp thành anh em áo đen ngồi chén món sườn cừu nướng bọc tỏi và thảo mộc, được trang trí bằng nhánh bạc hà, xung quanh là những lát củ cải vàng ươm ngập bơ. "Lấy từ bàn ăn của tướng chỉ huy đấy," Bowen Marsh nói. Trên bàn còn có món xa lát rau chân vịt, đậu, củ cải xanh, và cả những tô quả mâm xôi ướp lạnh và kem ngọt.

"Cậu nghĩ họ có cho chúng ta ở cùng đội không?" Pyp hỏi trong khi họ đang vui vẻ nhồi nhét

thức ăn vào bụng.

Toad làm mặt hề. “Tao mong là không. Tao chán nhìn thấy tai mày rồi.”

“Hô,” Pyp nói. “Lươn ngắn còn chê trạch dài. Chắc chắn mày sẽ làm lính biệt kích rồi, Cóc. Họ sẽ cần mày đi xa lâu dài nhất có thể. Nếu Mance Rayder tấn công, hãy nâng tấm chắn lên và giương cái mặt mày ra, thế là hắn sẽ la hét chạy mất dạng cho mà xem.”

Ai cũng cười trừ Grenn. “Tao mong được làm lính hiệt kích.”

“Ai chẳng mong vậy,” Matthar nói. Tất cả đều mặc áo đen canh giữ Tường Thành, và đều phải dùng vũ khí bảo vệ nó, nhưng chỉ có đội lính biệt kích mới là quân tinh nhuệ của Đội Tuần Đêm. Chỉ có họ mới rời xa Tường Thành, bước vào khu rừng ma và đi lại trên những ngọn núi quanh năm tuyết phủ ở phía đông Tháp Đêm, chiến đấu với dân du mục, người khổng lồ, và những con gấu tuyết khổng lồ.

“Không phải tất cả,” Halder nói. “Tao muốn làm thợ xây. Lính biệt kích thì làm được gì nếu Tường Thành sụp xuống chứ?”

Nhóm thợ xây cung cấp thợ đá và thợ mộc tới sửa chữa những vọng lâu và tháp canh, thợ mỏ đào hầm và lát đá đường đi, thợ xẻ gỗ chặt những cây mới mọc khi chúng lấn quá sát Tường Thành. Người ta kể, ngày xưa họ từng đào những tảng băng khổng lồ từ những hồ nước đóng băng sâu trong rừng ma, chở chúng về phương nam trên những chiếc xe trượt tuyết để Tường Thành tiếp tục cao thêm. Những ngày đó đã xa hàng thế kỷ, giờ họ chỉ đi trên Tường Thành từ Trạm Đông tới Tháp Đêm, xem xét các vết nứt hay dấu hiệu tan băng và sửa những gì có thể.

“Gấu Già không ngốc,” Dareon nhận xét. “Mày chắc chắn sẽ làm thợ xây, Jon chắc chắn là lính biệt kích. Cậu ta là tay kiếm và cưỡi ngựa giỏi nhất trong số chúng ta, và chú cậu ấy lại là đội trưởng Đội Biệt Kích trước khi ông ấy...” Cậu ta ngượng nghịu dừng lại khi nhận ra mình suýt nói gì.

“Chú Benjen Stark vẫn là đội trưởng Đội Biệt Kích,” Jon Snow nói, xoay xoay tô quả mâm xôi của mình.

Những người khác đã từ bỏ hy vọng rằng chú cậu sẽ an toàn trở về, nhưng cậu thì không. Cậu đẩy bát quả mọng ra xa, hầu như chẳng đụng tới, rồi đứng dậy.

“ Cậu không ăn sao?” Toad hỏi.

“Của cậu đấy.” Jon hầu như chẳng ăn chút thức ăn nào trong bữa tiệc của chú Hobb. “Mình chẳng thể ăn thêm nổi nữa rồi.” Cậu với lấy áo choàng từ móc treo gần cửa và lách người đi ra.

Pyp bám theo sau. “Jon, sao thế?”

“Là Sam,” cậu đáp. “Tối nay cậu ấy không tới bàn ăn.”

“Bình thường cậu ta sẽ không bỏ bữa,” Pyp ngẫm nghĩ. "Cậu nghĩ cậu ta ốm à?”

“Cậu ta sợ chúng ta đang bỏ rơi cậu ta.” Cậu nhớ lại ngày mình rời Winterfell, tạm biệt mọi người khiến cậu buồn vui lẫn lộn; Bran trên giường bệnh, Robb với mái tóc dính tuyết, Arya ôm hôn tới tấp khi cậu đưa cho cô em Mũi Kim. “Một khi đã thề, chúng ta phải chấp hành mọi nhiệm vụ. Vài người trong chúng ta sẽ bị chuyển đi nơi khác, tới Trạm Đông hoặc Tháp Đêm. Sam sẽ tiếp tục đợt tập huấn, với những người như Rast và Cuger cùng những cậu nhóc đang

trên đường từ vương lộ tới. Chỉ có thần thánh mới biết chúng thể nào, nhưng cậu thừa biết Ser Alliser sẽ dùng chúng để đối phó với cậu ta, ngay khi có thể."

Pyp nhăn mặt. "Cậu đã làm tất cả những gì có thể."

"Tất cả có thể vẫn chưa đủ," Jon nói.

Khi trở về Tháp Hardin tìm Bóng Ma, cậu vẫn thấy bất ổn. Con sói tuyết đi bên cạnh cậu tới chuồng ngựa. Vài con ngựa bồn chồn cào cào móng guốc và cụp tai xuống khi họ bước vào. Jon đóng yên, lên ngựa đi khỏi Hắc Thành, xuôi về phía nam dưới đêm trăng sáng. Bóng Ma chạy như bay trên mặt đất và biến mất trong nháy mắt. Jon để nó đi. Một con sói cần đi săn.

Cậu không biết mình sẽ đi đâu. Cậu chỉ muốn cưỡi ngựa. Cậu cứ đi theo con lạch, lắng nghe tiếng nước chảy róc rách qua khe đá, sau đó tắt sang cánh đồng tới vương lộ. Vương lộ, hẹp, lổn nhổn đá và mọc đầy cỏ dại trải dài trước mắt Jon, một con đường không có chút hứa hẹn đặc biệt nào, nhưng nó cho Jon Snow một niềm khao khát mãnh liệt. Con đường này sẽ dẫn cậu tới Winterfell, tới Riverrun, Vương Đô, thành Eyrie và rất nhiều nơi khác nữa như Casterly Rock, Diện Đảo, những ngọn núi đỏ xứ Dorne, hàng trăm hòn đảo thuộc thành Braavos, những phế tích của Valyria cổ xưa. Tất cả những nơi mà Jon sẽ không bao giờ được chiêm ngưỡng. Con đường này sẽ dẫn cậu tới mọi chân trời góc bể... thế mà cậu lại ở đây.

Một khi đã thề, Tường Thành sẽ là nhà của cậu cho tới khi cậu già như Maester Aemon. "Mình vẫn chưa thề," cậu lẩm bẩm. Cậu không phải kẻ sống ngoài luật pháp, không bị ép buộc mặc áo đen hay trả giá vĩnh viễn cho tội lỗi của mình. Cậu tự nguyện tới đây, và cậu có thể tự do ra đi... trước khi thề. Cậu chỉ cần tiếp tục cưỡi ngựa, và cậu có thể bỏ lại tất cả sau lưng. Tới khi trăng tròn, cậu sẽ trở lại Winterfell cùng những người anh em của mình.

Anh em cùng cha khác mẹ thôi, một giọng nói từ bên trong nhắc nhở cậu. *Và phu nhân Stark thì không hoan nghênh mày.*

Ở Winterfell không có chỗ cho cậu, ở Vương Đô cũng thế. Kể cả mẹ đẻ của cậu cũng không chào đón cậu. Nghĩ về nhà làm cậu buồn biết mấy. Cậu không biết bà là ai, trông bà thế nào và vì sao cha bỏ rơi bà. Vì mẹ mày là gái làng chơi hoặc một ả dâm phụ, đồ ngốc. Phải một lý do không hay ho và nhục nhã nào đó mới khiến Lãnh chúa Eddard không muốn nói tới bà ấy chứ?

Jon Snow quay đầu nhìn về phía sau. Ánh lửa của Hắc Thành đã khuất sau ngọn đồi, nhưng Tường Thành vẫn sừng sững đằng xa, mang màu trắng bàng bạc lạnh lẽo dưới ánh trăng, kéo dài vô tận và che phủ khắp đường chân trời.

Cậu quay ngựa trở lại.

Bóng Ma trở lại khi cậu leo lên dốc và nhìn ánh đèn xa xa từ Tháp Chỉ Huy. Mõm con sói dính máu.

Jon lại nghĩ tới Samwell Tarly. Khi tới chuồng ngựa, cậu đã biết mình phải làm gì.

***

Phòng của Maester Aemon là một vọng lâu bằng gỗ lùn xủn bên dưới lùm cây. Vì già yếu, nên vị học sĩ ở cùng với hai người quản gia trẻ hơn, sẽ giúp đỡ ông làm các công việc. Những người anh em đùa rằng ông có hai người xấu nhất Đội Tuần Đêm; vì mù nên ông chẳng phải nhìn họ. Clydas lùn, hói, lẹm cằm, với đôi mắt hồng hồng ti hí như

mắt chuột trũi. Chett có một khối u lành trên cổ cỡ bằng quả trứng chim cu, và mặt đỏ rực

vì bỏng và mụn. Có lẽ đó là lý do vì sao anh ấy luôn cáu bẳn.

Chett ra mở cửa cho Jon. "Em cần nói chuyện với Maester Aemon," Jon nói.

"Học sĩ đi nghỉ rồi, cậu cũng nên thế. Mai hãy đến và ngài ấy sẽ gặp cậu."

Anh định đóng cửa.

Jon dùng giày chặn lại. "Em cần nói chuyện với ông ấy ngay. Sáng mai thì muộn mất."

Chett cau mày. "Học sĩ không thích bị đánh thức lúc nửa đêm. Cậu biết ông ấy bao tuổi rồi không?"

"Đủ lớn tuổi để biết cách tiếp khách hơn anh," Jon nói. "Chuyển lời xin lỗi cho em. Em sẽ không làm phiền giấc nghỉ của ông ấy nếu việc không quan trọng."

"Và nếu anh từ chối?"

Jon vẫn chèn chân vào cửa. "Em có thể đứng đây cả đêm nếu cần thiết."

Người anh em áo đen khinh bỉ kêu một tiếng rồi mở cửa cho cậu. "Đợi ở thư viện đi. Ở đó có củi đấy. Cời lửa lên. Anh không muốn học sĩ bị cảm chỉ vì cậu."

Lửa đã lách tách bừng lên khi Chett đưa Maester Aemon vào. Ông lão mặc áo ngủ, nhưng xung quanh cổ vẫn đeo sợi xích của hội. Các học sĩ không tháo nó ra kể cả khi ngủ. "Ghế bên cạnh lò sưởi sẽ tốt hơn," ông nói khi cảm nhận hơi ấm trên khuôn mặt. Khi ông đã ngồi thoải mái, Chett dùng một tấm lông thú che chân ông và đứng bên cửa.

"Con xin lỗi đã đánh thức thầy, Maester," Jon Snow nói.

"Con không đánh thức ta," Maester Aemon trả lời. "Càng về già con người ta càng ít ngủ, mà ta thì quá già rồi. Ta dành nửa đêm nói chuyện với những bóng ma, nhớ lại khoảng thời gian cách đây năm mươi năm như thể mới ngày hôm qua. Ta rất hiếu kỳ chuyến thăm viếng lúc nửa đêm này. Nào nói ta cho ta nghe đi , Jon Snow, vì sao con lại tới vào giờ này?"

"Dạ để hỏi xem Sarmvell Tarly có thể rời đợt tập huấn và trở thành anh em của Đội Tuần Đêm không ạ."

"Việc đó chẳng liên quan gì tới Maester Aemon," Chett phàn nàn.

"Tướng chỉ huy của chúng ta đã giao việc huấn luyện tân binh cho Ser Alliser Thorne," vị học sĩ nhẹ nhàng nói. "Con cũng thừa biết chỉ có ông ấy mới quyết định xem ai đã sẵn sàng thề trung thành. Vì sao con lại tới chỗ ta?"

"Tướng chỉ huy sẽ lắng nghe ngài ạ," Jon nói. "Và ngài là người chăm lo cho những người bị thương hay bị ốm của Đội Tuần Đêm."

"Vậy cậu bạn Samvvell của con bị thương hay ốm à?"

"Sẽ ạ," Jon quả quyết, "nếu thầy không giúp."

Cậu kể tất cả, kể cả đoạn cậu cho Bóng Ma cắn cổ Rast. Maester Aemon im lặng lắng nghe, đôi mắt mù lòa dán thẳng vào ngọn lửa, nhưng mặt Chett u ám dần theo từng lời. "Không có chúng con giúp Sam an toàn, cậu ấy sẽ không sống nổi mất," Jon kết thúc. "Cậu ấy không biết

dùng kiếm, em gái Arya của con thừa sức cắt cậu ta làm mấy mảnh, dù cô bé chưa lên mười. Nếu Ser Alliser bắt cậu ấy chiến đấu, chuyện cậu ấy bị thương hay bị giết chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Chett không thể chịu đựng thêm. "Anh đã thấy thằng béo đó trong phòng sinh hoạt chung," anh nói. "Nó là một con lợn, và nếu như những gì cậu nói là thật, thì nó còn là một thằng hèn nữa."

"Có lẽ vậy," Maester Aemon nói. "Vậy nói cho thầy nghe đi, Chett, con nghĩ chúng ta nên làm gì với một thằng bé như vậy?"

"Cứ để kệ hắn ở đó," Chett nói. "Tường Thành không phải nơi dành cho những kẻ yếu đuối. Hãy huấn luyện cho tới khi hắn sẵn sàng dù mất bao nhiêu năm đi chăng nữa. Ser Alliser sẽ khiến hắn rắn rỏi hơn hoặc giết hắn tùy theo ý thần linh."

"Thật ngu ngốc," Jon nói. Cậu hít một hơi thật sâu để tập trung tư tưởng. "Con nhớ có lần con hỏi Maester Luwin lý do thầy ấy đeo sợi xích quanh cổ."

Maester Aemon chạm nhẹ vào vòng cổ, những ngón tay xương xẩu nhăn nheo vuốt ve từng mắt xích. "Nói tiếp đi."

"Thầy ấy nói với con rằng một sợi xích của học sĩ nhắc nhở ông ấy nhớ xem mình phải phục vụ những gì," Jon nhớ lại và nói. "Con đã hỏi vì sao mỗi mắt xích lại làm bằng một thứ kim loại khác nhau. Con nói dây xích bạc sẽ hợp với áo chùng xám của thày hơn. Maester Luvvin đã cười. Ông ấy bảo với con rằng học sĩ rèn nên sợi xích bằng trí tuệ. Mỗi kim loại khác nhau đại diện cho loại kiến thức khác nhau, vàng cho kiến thức về tiền tệ, bạc cho y thuật, sắt cho vũ khí chiến đấu. Và ông ấy nói sợi xích còn có những ý nghĩa khác. Nó nhắc học sĩ về vương quốc mà ông ấy phục vụ, đúng không thầy? Các lãnh chúa là vàng còn hiệp sĩ là thép, nhưng chỉ hai mắt xích không thể làm nên một sợi xích. Chúng ta còn cần bạc, sắt và chì, thiếc, đồng thau và đồng đỏ, cùng tất cả các loại khác, cũng như một vương quốc cần nông dân, thợ rèn và lái buôn vậy. Một sợi xích cần tất cả các loại kim loại, và một vương quốc cần đủ loại người."

Maester Aemon mỉm cười. "Vậy thì?"

"Đội Tuần Đêm cũng cần đủ loại người. Nếu không vì sao chúng ta chia ra lính biệt kích, quản gia và thợ xây chứ? Lãnh chúa Randyll không thể biến Sam thành một chiến binh, Ser Alliser cũng vậy. Thầy không thể rèn thiếc thành sắt dù cố thế nào, nhưng không có nghĩa là thiếc vô dụng. Thế thì vì sao Sam không thể làm một quản gia chứ?"

Chett tức giận nhăn mày. "Anh là quản gia. Chú em nghĩ đó là công việc dễ dàng, phù hợp với lũ hèn nhát sao?

Đội quản gia giữ sự sống của Đội Tuần Đêm. Chúng ta đi săn, làm nông, chăm sóc ngựa, vắt sữa bò, nhặt củi, nấu ăn. Chú em nghĩ ai may quần áo cho các chú? Ai mang đồ tiếp tế từ phương nam lên? Chính đội quản gia đó."

Maester Aemon nhẹ nhàng hơn. "Bạn con là thợ săn à?"

"Cậu ấy ghét săn bắn," Jon phải thừa nhận.

"Cậu ấy biết cày ruộng không?" học sĩ hỏi. "Cậu ấy biết đánh xe hay chèo thuyền không? Biết giết bò không?"

“Không...”

Chett cười vẻ khó chịu. “Anh đã thấy chuyện gì xảy ra với các tiểu quý tộc khi họ làm việc rồi. Để họ đánh sữa bơ thì tay họ phồng rộp và chảy máu. Bắt họ chẻ củi thì họ chặt vào chân mình.”

“Con biết một việc Samvvell giỏi hơn ai hết.”

“ừ?” Maester Aemon hứng thú hơn.

Jon cảnh giác liếc nhìn Chett đang đứng cạnh cửa, những nốt mụn đỏ ửng giận dữ. “Cậu ta có thể giúp thầy,” cậu nói nhanh. “Cậu ấy biết tính toán, biết đọc biết viết. Con biết anh Chett không biết đọc mà mắt anh Clydas lại kém. Sam đã đọc từng cuốn sách trong thư viện của cha mình. Cậu ấy giỏi chăm quạ nữa. Những con vật dường như khá thích cậu ấy. Cậu ấy có thể làm rất nhiều thứ, ngoài đánh nhau. Đội Tuần Đêm cần tất cả mọi người. Vì sao chúng ta phải giết người mà chẳng để giải quyết được chuyện gì? Thay vào đó chúng ta hãy sử dụng cậu ta đi chứ.”

Maester Aemon nhắm mắt, và trong một giây ngắn ngủi Jon sợ rằng ông đã ngủ mất. Cuối cùng ông nói, “Maester Luvvin đã dạy dỗ con rất tốt, Jon Snow ạ. Đầu óc của con cũng sắc sảo y như lưỡi kiếm của con vậy.”

“Vậy là...”

"Là ta sẽ suy nghĩ thêm về những điều con vừa nói,” học sĩ trấn an cậu. “Và giờ, tạ nghĩ mình sẵn sàng đi ngủ rồi. Chett, tiễn anh bạn trẻ này ra cửa nhé.”

TYRION

Trọ trú chân dưới gốc cây dương khô ngay bên đường. Tyrion nhặt củi khô trong khi những con ngựa uống nước bên suối. Anh khom người nhặt một nhánh củi lên và xem xét kỹ lưỡng. "Cành này được không? Tôi không biết nhóm lửa. Toàn Morrec làm hộ tôi thôi."

"Nhóm lửa ư?" Bronn phun phì phì. "Anh muốn chết thế sao hả lùn? Hay anh mất trí rồi? Lửa sẽ thu hút đám lục lâm từ mấy dặm xung quanh đây đến. Tôi muốn sống sót qua cuộc hành trình này, Lannister ạ."

"Và anh nghĩ mình qua nổi ư?" Tyrion hỏi. Anh ôm bó củi và chui vào mấy bụi cây lùn xung quanh tìm kiếm thêm cỏ. Lưng anh đau vì phải cúi nhiều; họ ra đi từ lúc bình minh, khi Ser Lyn Corbray lạnh lùng lùa họ ra khỏi Cổng Máu và lệnh cho họ không bao giờ quay lại.

"Chúng ta không thể đấu lại nổi," Bronn nói, "nhưng hai người đi nhanh hơn mười người, và thu hút ít sự chú ý hơn. Chúng ta sẽ mất ít ngày hơn để vượt qua những dãy núi này, và chúng ta sẽ tới vùng châu thổ sông nhanh hơn. Tôi đã bảo anh phải đi nhanh, đi cả ngày lẫn đêm, tránh đi đường bộ nếu có thể, đừng gây tiếng động và đừng đốt lửa."

Tyrion Lannister thở dài. "Một kế hoạch quá tuyệt đấy, Bronn ạ. Cứ thử đi, nếu anh muốn... nhưng tha thứ cho tôi nếu tôi không ở lại chôn anh."

"Anh nghĩ anh sống dai hơn tôi hả lùn?" Tay lính đánh thuê nhe răng cười. Nụ cười của hắn hổng một lỗ do Ser Vardis Egen đánh gẫy một chiếc răng.

Tyrion nhún vai. "Đi nhanh đi vội trong đêm chỉ tổ lộn cổ ngã vỡ sọ thôi. Tôi thích đi từ tốn chậm rãi hơn. Tôi biết anh thích thịt ngựa, Bronn, nhưng nếu lúc này ngựa chết, chúng ta phải cố đóng yên lên lưng lũ mèo ma đó... nếu người ta nói đúng, tôi nghĩ lũ sơn tặc sẽ tìm ra chúng ta cho dù chúng ta làm thế nào. Chúng đang ở quanh chúng ta."

Anh phẩy tay về vách núi cao lởm chởm, hun hút gió xung quanh.

Bronn nhíu mày. "Vậy thì chúng ta đi đời rồi, Lannister."

"Nếu vậy, tôi thích chết thoải mái hơn," Tyrion trả lời. "Chúng ta cần lửa. Đêm ở đây khá lạnh, thức ăn nóng sẽ làm ấm dạ dày và nâng cao tinh thần cho chúng ta. Anh có nghĩ ra trò chơi gì để giải trí không? Phu nhân Lysa đã tử tế cung cấp cho chúng ta một bữa tiệc tuyệt vời với thịt bò khô, pho mát cứng, bánh mỳ mốc, nhưng tôi không muốn bị gãy răng vì một gã học sĩ lảng vảng quanh đây đâu."

"Tôi có thể tìm thấy thịt." Bên dưới mớ tóc mái đen, đôi mắt đen láy của Bronn ngờ vực đánh giá Tyrion. "Tôi sẽ bỏ anh lại đây với ngọn lửa ngu ngốc của anh. Nếu tôi lấy con ngựa của anh, tôi sẽ có thêm một cơ hội thoát ra ngoài được. Lúc đó anh sẽ làm gì hả lùn?"

"Có lẽ là chết," Tyrion cúi xuống nhặt một que củi nữa.

"Anh không nghĩ tôi sẽ làm ư?"

"Nếu để tồn tại, anh sẽ làm ngay lập tức. Anh đã nhanh chóng bắt thằng bạn Chiggen của anh câm họng khi bị trúng tên vào bụng." Bronn đã nắm tóc gã bạn, chọc lưỡi dao vào tai hắn, và sau đó nói với Catelyn Stark rằng gã lính đánh thuê kia chết vì vết thương.

“Hắn chết thì tốt hơn,” Bronn nói, “chứ cứ rên rỉ chỉ làm giảm nhuệ khí của chúng ta. Chiggen sẽ làm điều tương tự với tôi thôi... và hắn không phải bạn mà chỉ là kẻ đi chung đường. Đừng lầm nhé lùn. Tôi chiến đấu vì anh, nhưng tôi không yêu quý gì anh.”

“Tôi cần lưỡi kiếm của anh,” Tyrion nói, “Chứ không phải tình yêu của anh.” Anh ném bó củi xuống đất.

Bronn lại cười. “Tôi phải khen anh rằng anh dũng cảm như bất cứ tay lính đánh thuê nào. Sao anh biết tôi sẽ về phe anh?”

“Vì sao à?” Tyrion khó khăn ngồi xuống đôi chân còng để nhóm lửa. “Tôi ném xúc xắc. Lúc ở nhà trọ, anh và Chiggen đã giúp bắt tôi. Vì sao ư? Những người khác coi đó như nhiệm vụ của họ, vì danh dự của các lãnh chúa họ phục vụ, nhưng hai anh thì không. Hai anh không phục vụ một vị lãnh chúa nào, không có nhiệm vụ, chẳng cần quái danh dự gì, vì sao các anh phải phiền lụy vào chuyện này?” Anh rút dao và gọt vài lát vỏ cây ra để làm mồi lửa. “ừ, lính đánh thuê làm mọi việc để làm gì nào? Vì vàng. Anh đang nghĩ phu nhân Catelyn sẽ thưởng công cho anh, có lẽ còn để anh phục vụ bà ta. Đây, được rồi. Anh có đá lửa không?”

Bronn cho hai ngón tay vào bao nhỏ noi thắt lưng và ném viên đá lửa xuống. Tyrion tóm lấy.

“Cám ơn,” anh nói. “Vấn đề là, anh không hiểu người nhà Stark. Lãnh chúa Eddard rất kiêu hãnh, tự trọng, thành thực, và phu nhân của ông ta còn kinh khủng hơn. Ồ, chắc chắn bà ta sẽ dúi vào tay các anh một hai đồng tiền khi mọi chuyện xong xuôi, nói những lời khách sáo và kinh tởm nhìn các anh, nhưng đó là thứ duy nhất các anh có thể có. Nhà Stark luôn tìm kiếm những người trung thành, dũng cảm, trọng danh dự để phục vụ mình, nhưng thành thực mà nói, anh và Chiggen là những kẻ cặn bã mà thôi.” Tyrion đánh đá lửa vào lưỡi dao nhưng không được.

Bronn khụt khịt mũi. “Anh mạnh mồm mạnh miệng quá đấy. Rồi ngày nào đó sẽ có người cắt lưỡi anh và bắt anh ăn nó.”

“Ai cũng bảo tôi thế.” Tyrion liếc lên nhìn tay lính đánh thuê. “Tôi xúc phạm anh không? Tôi xin lỗi... nhưng anh là đồ cặn bã thật đấy, Bronn ạ, tôi không nhầm đâu.

. Nhiệm vụ, danh dự, tình bạn, chúng là gì đối với anh? Không, đừng tự làm mình bối rối nữa, chúng ta đều biết câu trả lời mà! Dù vậy, anh đâu có ngốc. Một lần khi chúng ta đến Thung Lũng, phu nhân Stark đã không cần đến anh,..nhưng tôi thì khác, và thứ duy nhất mà nhà Lannister không bao giờ thiếu là vàng. Khoảnh khắc khi mà tôi tham gia vào cái trò chơi may rủi ấy thì là tôi đang tin tưởng rằng anh đủ thông minh để biết nơi nào tốt nhất cho lợi ích của mình. Rất vui cho tôi là anh đã làm như vậy!” Anh đánh đá lửa vào lưỡi kiếm với nhau một lần nữa nhưng không có kết quả.

“Đưa đây”, Bronn nói rồi ngồi xổm xuống, “Tôi sẽ làm”. Anh lấy con dao và đá lửa từ tay Tyricon và thử đập những tia lửa đầu tiên. Một vòng xoắn cây bất đầu nung.

“Tốt lắm”, Tyricon nói, “Mặc dù anh là đồ cặn bã, nhưng không thể phủ nhận rằng anh thực sự hữu ích, và với thanh kiếm trong tay anh thực giỏi như người anh trai Jaime của tôi vậy. Anh muốn gì nào, Bronn? Vàng? Đất đai? Phụ nữ? Hãy bảo vệ cho tôi sống sót và anh sẽ có những thứ ấy!”

Bronn thổi nhè nhẹ vào đám lửa, và ngọn lửa bùng cháy cao lên, “Và nếu anh chết thì?”

“Tại sao là trong trường hợp đó, khi đó tôi sẽ có một một người khóc than đau buồn chân thành.” Tyrion nói, cười nhe răng, “Đống vàng cũng đi luôn nếu tôi bị vậy”.

Ngọn lửa bùng cháy lên một cách đẹp đẽ. Bronn đứng dậy, nhét cục đá lửa trở lại túi của mình, và tung cây dao găm của Tyrion, "Qua hợp lý", anh nói, "Kiếm của tôi là của anh, sau đó… nhưng đừng đi tìm tôi để mà quỳ xuống và chúa tôi mỗi khi anh chuốc lấy phiền phức chết tiệt nào đó. Tôi không phải là tôi như hôm nay đâu."

"Và cũng không là một người bạn nữa". Tyrion nói, "Tôi không nghi ngờ gì rằng anh sẽ hản bội tôi nhanh như anh đã từng làm với Phu nhân Stark, nếu như anh biết có ích lợi gì trong đó. Nếu có ngày đó đến khi mà anh bị xúi dục phản bội tôi, hãy nhớ điều này, Bronn – tôi sẽ trả đủ, bất kể là gì chăng nữa! Tôi thích cuộc sống này! Và giờ, anh có nghĩ rằng mình có thể kiếm cho chúng ta một chút gì đó bữa xế chiều không?"

"Chăm sóc mấy chú ngựa đi", Bronn nói, rút con dao găm ở bên hông. Anh ta sải chân bước vào đám cây. Một giờ sau những chú ngựa đã được chải chuốt và cho ăn, tiếng ngọn lửa nổ lốp bốp vui tai, và một cái đùi dê non đang được quay trên lửa, xuyên qua và rít lên khe khẽ. "Tất cả thứ chúng ta còn thiếu là một ít rượu để nuốt trôi chú dê non này.", Tyrion nói.

"Đó, một người phụ nữ, và cả một tá thanh kiếm khác," Bronn nói. Anh ngồi xếp bằng bên đống lửa, mài lưỡi kiếm dài của mình với một cục đá dầu. Một lần nữa đoan chắc rằng có một âm thanh lạ nào đó phát ra khi anh kéo nó xuống cái mài. "Trời sẽ mau tối hẳn," anh lính đánh thuê cho biết. "Tôi sẽ nhận canh đầu để tốt nhất cho chúng ta. Có thể tốt hơn là để họ giết chúng ta khi đang ngủ."

"Ồ, tôi tưởng tượng rằng họ sẽ ở đây lâu trước khi cơn buồn ngủ kéo đến." Mùi thơm của miếng thịt quay là Tyrion thèm chảy nước.

Bronn quan sát anh ấy qua ngọn lửa. "Anh có một kế hoạch," anh nói dứt khoát, kéo lưỡi dao mài trên hòn đá.

"Một hy vọng, hoặc có thể là," Tyrion nói. "Một trò chơi may rủi khác."

"Và sự sống của chúng ta là tiền đặt cược ư?"

Tyrion nhún vai. "Chúng ta còn lựa chọn nào đây?" Anh nhoài người trên đống lửa và cắt một miếng thịt dê mỏng. "Aaaaaa" anh vừa nhai vừa thở dài mãn nguyện. Mỡ chảy tràn xuống cằm anh. "Hơi dai hơn khẩu vị của tôi một chút, và hơi nhạt, nhưng tôi không kêu ca nhiều đâu. Lúc còn ở thành Eyrie, tôi còn phải nhảy tưng tưng trên vách đá hòng có một đĩa đậu luộc cơ mà."

"Nhưng anh vẫn đưa vàng cho gã cai ngục," Bronn nói.

"Người nhà Lannister luôn luôn trả đủ món nợ của mình."

Thậm chí Mord cũng không thể tin nổi khi Tyrion ném cái túi da cho hắn. Mắt tay cai ngục lồi ra như hai quả trứng luộc khi hắn rút dây mở miệng túi và thấy những tia vàng lấp lánh.

"Tôi giữ lại bạc," Tyrion đã nói với hắn kèm theo một nụ cười đểu, "tôi hứa cho vàng thì tôi cho vàng." Số tiền đó lớn hơn số tiền một gã như Mord mong có thể kiếm được trong cả đời ức hiếp tù nhân của hắn. "Và nhớ những gì tôi nói này, nếu một ngày nào đó anh chán phục vụ phu nhân Arryn, hãy đến Casterly Rock, và tôi sẽ trả anh phần mà tôi còn thiếu anh." Với những con rồng vàng đầy hai vốc tay, Mord đã quỳ xuống và hứa rằng hắn sẽ làm thế.

Bronn rút con dao và nhấc tảng thịt xuống. Hắn bắt đầu xẻ những tảng thịt xương trong khi Tyrion moi hết ruột bánh mì để nhét thịt vào trong.

“Nếu chúng ta tới được sông, anh sẽ làm gì?” tay lính đánh thuê vừa cắt thịt vừa hỏi.

“Ồ, đầu tiên tôi sẽ đi tìm gái, một chiếc giường lông êm ái và một bình rượu.” Tyrion giơ cái vỏ bánh mỳ ra, và Bronn nhồi thịt vào đó. “Sau đó chắc tôi sẽ về Casterly Rock hoặc Vương Đô. Tôi có một số câu hỏi cần lời giải đáp liên quan tới một con dao.”

Tay lính đánh thuê nhai và nuốt. “Vậy là anh nói thật à? Đó không phải dao của anh?”

Tyrion cười nhẹ. “Trông tôi giống kẻ nói dối lắm sao?”

Lúc họ đã no bụng, những ngôi sao và vầng trăng khuyết bắt đầu nhô lên khỏi rặng núi. Tyrion trải tấm áo choàng lông mèo ma xuống đất và đặt cái yên ngựa làm gối. “Những người bạn của chúng ta đang thưởng thức thời gian tuyệt vời của mình.”

“Nếu tôi là chúng, tôi sẽ lo ngại đó là một cái bẫy,” Bronn nói. “Vì sao chúng ta lại không phòng bị thế này, nếu không phải để dụ chúng tới?”

Tyrion tặc lưỡi. “Vậy chúng ta nên hát và để chúng sợ chạy mất đi.” Anh bắt đầu huýt sáo theo một giai điệu.

“Lùn ơi, anh điên rồi,” Bronn nói khi dùng dao cạo sạch mỡ dính dưới móng tay.

“Anh yêu thích điều gì ở âm nhạc hả Bronn?”

“Nếu thích nhạc, vậy đáng ra anh nên bảo gã ca sĩ kia bảo vệ cho mình.”

Tyrion cười toe toét. “Có khi thế lại hay. Tôi có thể thấy hắn đập Ser Vardis bằng cây đàn hạc.” Anh lại huýt sáo. “Anh biết bài này không?” anh hỏi.

“Thi thoảng, trong các quán trọ và nhà thổ.”

“Khúc hát thành Myr. ‘Mùa Yêu Thương.’ Nếu như anh hiểu, anh sẽ thấy nó hay nhưng buồn lắm. Cô gái đầu'tiên lên giường với tôi thường hát bài này, và tôi chưa bao giờ quên nổi nó.” Tyrion nhìn lên bầu trời. Đêm nay là một đêm lạnh lẽo trời quang mây tạnh và những ngôi sao trên đỉnh núi kia thật sáng và nghiệt ngã y như sự thật vậy.” Tôi đã gặp nàng vào một đêm như thế này,” anh tâm sự. “Khi tôi và Jaime đang trên đường về từ Lannisport, chúng tôi nghe có tiếng hét, và nàng chạy trên đường với hai gã đàn ông rượt theo, hò hét đe dọa. Anh tôi rút kiếm và đuổi theo, trong khi tôi xuống ngựa để bảo vệ nàng. Nàng chỉ lớn hơn tôi chưa đầy một tuổi, tóc đen, thanh mảnh, với khuôn mặt đủ làm tim anh tan nát. Và chắc chắn nó đã làm trái tim tôi tan nát. Một cô gái mang thân phận bần hàn, đang chết đói, không tắm rửa... nhưng vẫn dễ thương. Chúng đã xé rách toạc áo nàng, nên tôi phải dùng áo choàng bao lấy người nàng trong khi Jaime đuổi theo những gã kia vào rừng. Khi anh ấy trở ra, tôi đã biết được một cái tên và một câu chuyện. Nàng là con gái một chủ trại nhỏ, mồ côi khi cha chết vì bạo bệnh, đang trên đường tới... đúng ra là, chẳng tới đâu.

Jaime là một con báo mới đúng. Thường những bọn du côn không dám tới gần những lữ khách ở gần Casterly Rock, và anh ấy coi đó là một lời xỉ nhục. Cô gái quá sợ không thể đi nổi, vì thế tôi đề nghị đưa nàng tới quán trọ gần nhất và bón cho nàng ăn trong khi anh trai tôi trở về Rock xin chi viện.

Nàng đói hơn tôi tưởng. Chúng tôi ăn hết hai con gà và thêm một phần ba con nữa, nhắm chung một bình rượu và nói chuyện. Tôi chỉ mới mười ba, và tôi sợ lúc đó rượu đã bốc lên óc

tôi. Điều tiếp theo tôi biết là, tôi lên giường với nàng. Nếu nàng có ngượng, tôi còn ngượng hơn. Tôi chưa bao giờ biết mình lấy dũng khí ở đâu ra. Khi tôi làm mất sự trinh trắng của nàng, nàng đã khóc, nhưng sau đó nàng hôn tôi và hát khúc ca kia, và tới sáng tôi đã yêu nàng."

"Anh ư?" giọng Bronn có vẻ thích thú.

"Buồn cười phải không?" Tyrion lại huýt sáo lại giai điệu đó. "Tôi đã cưới nàng," cuối cùng anh thừa nhận.

"Một người Lannister thành Casterly Rock lấy con gái một chủ trại nhỏ," Bronn nói. "Sao anh có thể chứ?"

"Ồ, chắc hẳn anh sẽ kinh ngạc về điều thằng bé đó có thể làm được chỉ với vài lời nói dối, năm mươi cắc bạc, và một thầy tu say xỉn. Tôi không dám mang cô dâu về Casterly Rock, vì thế tôi sắp xếp cho cô ấy ở lại trong túp lều của mình, và chúng tôi chơi trò vợ chồng trong hai tuần liền. Sau đó tay thầy tu tỉnh rượu lại và đi mách lẻo với cha tôi."

Tyrion ngạc nhiên nhận thấy mình vẫn còn đau buồn đến thế sau ngần ấy năm. Có lẽ là do anh đang mệt. "Thế là cuộc hôn nhân của tôi chấm dứt." Anh ngồi dậy và nhìn vào đống lửa đang lụi tàn, chớp mắt nhìn ánh sáng.

"Cha anh đuổi cô gái đó đi à?"

"Ông ấy còn làm hơn thế," Tyrion nói. "Đầu tiên ông ấy buộc anh trai tồi kể toàn bộ sự thật. Anh biết đấy, cô đó làm gái. Jaime đã dàn xếp tất cả, đoạn đường đó, những kẻ ngoại đạo đó, tất cả. Anh ấy nghĩ giờ là lúc tôi nên biết đến đàn bà. Vì biết đây là lần đầu tiên của tôi, nên anh ấy trả tiền gấp đôi để có được một trinh nữ.

Sau đó Jaime thú nhận, về nhà để nhận tội, Lãnh chúa Tywin đưa vợ tôi vào và trao cô ấy cho tụi lính gác. Họ trả cô ta khá hậu hĩnh. Một đồng bạc cho một người, liệu bao nhiêu ả điếm có thể có được giá cao nhường đó? Ông ấy bắt tôi ngồi ở góc trại lính quan sát, và cô ấy nhận được rất nhiều bạc, những đồng bạc roi khỏi tay cô ấy và lăn trên đất, cô ấy..." Khói làm anh cay Mắt. Tyrion húng hắng giọng và quay mặt khỏi đống lửa, nhìn xa xăm vào bóng tối. "Lãnh chúa Tywin bắt tôi chơi cuối cùng," anh bình thản nói tiếp. "Và ông ấy cho tôi một đồng vàng, vì tôi là Lannister, và tôi đáng giá hơn thế."

Sau một lúc anh lại nghe thấy tiếng xoèn xoẹt Bronn mài gươm trên đá.

"Dù mười ba, ba mươi, hay ba tuổi đi nữa, tôi vẫn muốn giết cái kẻ đã làm điều đó với tôi."

Tyrion quay mặt nhìn anh. "Rồi sẽ có cơ hội. Hãy nhớ những gì tôi đã nói với anh. Người nhà Lannister luôn trả nợ sòng phẳng." Anh ngáp. "Tôi nghĩ tôi sẽ cố ngủ. Đánh thức tôi nếu chúng ta sắp chết nhé."

Anh lăn mình trên tấm da mèo ma và nhắm mắt ngủ. Mặt đất lổn nhổn đá và lạnh lẽo, nhưng một lúc sau Tyrion cũng chìm vào giấc ngủ thật. Anh mơ thấy thiên ngục. Lần này anh làm cai ngục, không phải tù nhân, tay cầm sợi dây da trên tay, anh đang đánh cha mình, khiến ông lùi lại, về phía gờ đá...

"Tyrion." Tiếng Bronn thì thào cảnh báo nhưng giục giã.

Tyrion ngay lập tức mở choàng mắt. Lửa đã cháy thành than, và những bóng đen đang thận trọng tiến tới quanh họ. Bronn đang quỳ một chân, một tay cầm kiếm và một tay cầm dao găm. Tyrion giơ tay ra hiệu: ở yên đấy. "Tới ngồi với chúng tôi nào, đêm lạnh lắm." Anh nói với những cái bóng đang dò dẫm bước đến. "Tôi sợ chúng tôi không có rượu để mời các anh,

nhưng các anh có thể ăn chút thịt dê cùng chúng tôi."

Tất cả dừng lại. Tyrion thấy ánh trăng lấp lóa trên những lưỡi kiếm. "Núi của ta," một giọng cất lên từ những ngọn cây, trầm trầm, khô khốc và chẳng mấy thân thiện. "Dê của ta."

"Dê của các anh," Tyrion đồng tình. "Các anh là ai?"

"Khi các ngươi tới gặp vị thần của mình," một giọng nói khác trả lời, "hãy trả lời rằng Gunthor con trai Gurn tộc Quạ Đá đã đưa các ngươi đến." Một nhánh cây bị dẫm gẫy khi hắn bước ra ngoài ánh sáng, tay cầm dao găm dài.

"Và Shagga con trai của Dolf." Chính là cái giọng đầu tiên, trầm trầm và nguy hiểm chết người. Một tảng đá bên trái họ nhúc nhích, rồi đứng dậy, biến thành một con người. Trông hắn có vẻ lực lưỡng và chậm chạp, trên người khoác toàn da thú, tay phải cầm chùy, tay trái cầm rìu. Hắn đập hai thứ vũ khí vào nhau khi nặng nề tiến đến.

Những giọng nói khác cũng xưng tên, Conn, Torrek, Jaggot và nhiều người khác mà Tyrion quên ngay khi vừa nghe thấy; ít nhất có mười tên. Một số cầm kiếm và dao; những kẻ khác dùng cây đinh ba, lưỡi hái và giáo gỗ. Anh đợi tới khi chúng hét tên xong mới trả lời. "Ta là Tyrion con trai Tywin tộc Lannister, Sư Tử Thành Rock. Bọn ta rất vui lòng được trọng thưởng các ngươi vì bữa thịt dê."

"Ngươi có gì để cho chúng ta đây, Tyrion con trai Tywin?" gã tên Gunthor hỏi. Hình như gã đó là chỉ huy của bọn họ.

"Trong hầu bao của ta có bạc," Tyrion nói. "Bộ áo giáp tôi đang mặc đây lớn hơn tôi, nhưng nó sẽ vừa đẹp với Conn, và cây rìu chiến tôi đang cầm sẽ phù hợp với đôi bàn tay dũng mãnh của Shagga hơn cây rìu gỗ anh ta đang cầm."

"Gã lùn xủn kia sẽ dùng tiền của chúng ta để trả cho chúng ta kìa," Conn nói.

"Conn nói đúng," Gunthor nói. "Bạc của ngươi là của chúng ta. Ngựa của ngươi là của chúng ta. Áo giáp, rìu chiến, dao ở thắt lưng, tất cả những thứ đó đều là của chúng ta. Ngươi chẳng có gì cho chúng ta trừ mạng sống. Ngươi muốn chết thế nào đây, Tyrion con trai Tywin?"

"Trên giường của ta, với bụng ông rượu cùng một cô nương đang ngậm của quý, nhắm mắt xuôi tay vào tuổi tám mươi," anh trả lời.

Gã lực lưỡng Shagga cười đầu tiên và lớn nhất. Những người khác có vẻ không vui lắm. "Conn, lấy ngựa của chúng," Gunthor ra lệnh. "Giết gã kia và bắt gã lùn. Hắn có thể vắt sữa dê và làm cho mẹ chúng ta cười."

Bronn bật dậy. "Ai chết trước đây?"

"Không!" Tyrion hô. "Gunthor con trai Gurn, hãy nghe ta nói. Nhà ta giàu và có thế lực. Nếu tộc Quạ Đá bảo vệ chúng ta an toàn đi qua những ngọn núi này, cha ta sẽ cho các ngươi tắm trong vàng."

"Vàng của một lãnh chúa vùng đồng bằng vô dụng y như lời hứa của một thằng lùn," Gunthor nói.

"Có thể tôi lùn," Tyrion nói, "nhưng tôi có dũng khí đối diện với kẻ thù. Tộc Quạ Đá làm được gì, trốn sau những tảng đá và run rẩy sợ hãi khi các hiệp sĩ Thung Lũng đi qua chăng?"

Shagga giận dữ gầm lên và đập cây chùy vào lưỡi rìu. Jaggot dùng đầu cây giáo gỗ chĩa vào mặt Tyrion. Anh cố gắng không chùn bước. “Đây là những thứ vũ khí tốt nhất các ngươi trộm được à?” anh nói. “Có lẽ giết cừu thì được,... nếu như cừu không phản kháng. Những thợ rèn ở chỗ cha ta rèn ra thép tốt hơn.”

“Thằng nhóc kia,” Shagga gầm thét, “Để xem ngươi còn mỉa mai cây rìu của ta được không khi ta cắt của quý của ngươi và ném cho dê ăn?”

Nhưng Gunthor giơ tay lên. “Không. Ta muốn nghe hắn nói. Mẹ đang đói, và thép nuôi sống nhiều miệng ăn hơn là vàng. Để đổi lại mạng sống ngươi sẽ cho chúng ta cái gì đây, Tyrion con trai Tywin? Gươm? Thương? Hay giáp?”

“Tất cả, và còn nhiều hơn nữa, Gunthor con trai Gurn,” Tyrion Lannister cười đáp. “Ta sẽ cho các ngươi Thung Lũng Arryn.”

EDDARD

Xuyên qua những ô cửa sổ cao hẹp của phòng chầu rộng lớn trên Tháp Đỏ, ánh mắt trời trải dài trên sàn nhà, để lại những đường sáng đỏ sậm trên những hức tường từng treo những cái đầu rồng. Giờ trên bức tường đá đó chỉ còn những bức tranh thêu cảnh săn bắn, sáng chói mắt với sắc xanh lam, nâu và xanh lục, nhưng đối với Ned Stark, màu sắc duy nhất trong đại sảnh là màu đỏ của máu.

Ông ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ của Aegon Đại Đế, được chế tác bằng sắt tạo hình những ngọn giáp, những cạnh lởm chởm và thanh kim loại vặn xoắn một cách kỳ dị. Đúng như Robert đã báo trước, đây thật sự là một chiếc ghế chẳng lấy gì làm thoải mái, và giờ ông thấy cực kỳ không thoải mái vì cái chân gẫy của mình càng lúc càng đau nhức. Mặt ghế kim loại bên dưới ông dường như mỗi lúc một cứng hơn, và những lưỡi thép sắc nhọn như răng sói không cho phép ông tựa lưng được. Khi ra lệnh cho thợ rèn chiếc ghế vĩ đại này từ những thanh kiếm của kẻ thù, Aegon Đại Đế từng nói, một vị vua không bao giờ *được phép ngồi thoải mái*. Quỷ tha ma bắt tính cao ngạo của Aegon đi, Ned ủ rũ nghĩ, và quỷ tha ma bắt Robert chuyến đi săn của ông ta đi.

"Ngài chắc chắn chúng không phải là bọn cướp thông thường?" Varys nhẹ nhàng hỏi từ bàn hội đồng bên dưới ngai báu. Grand Maester Pycelle động đậy khó chịu, trong khi Ngón Út nghịch cây bút. Họ là những người duy nhất trong hội đồng có mặt. Một con hươu đực trắng xuất hiện trên vương lộ, vì thế Lãnh chúa Renly và Ser Barristan đã cùng nhà vua, thái tử Joffrey, Sandor Clegane, Balon Swann và một nửa triều thần đi cùng săn con hươu. Vì thế Ned phải ngồi trên Ngai Sắt.

Ít nhất ông còn được ngồi. Trừ hội đồng ra, những người khác phải cung kính đứng hoặc quỳ. Những kẻ đệ đơn túm tụm gần những cánh cửa lớn, các hiệp sĩ, lãnh chúa cao quý cùng quý phu nhân bên dưới những bức tranh thêu, dân thường thấp cổ bé họng ngoài hành lang, những lính gác mặc áo giáp bên ngoài, hoặc vàng hoặc xám: tất cả đều đứng.

Những người dân làng đang quỳ: đàn ông, đàn bà, trẻ con, tất cả đều tả tơi và máu me bê bết, mặt hiện rõ sự sợ hãi. Ba hiệp sĩ mang họ tới đứng đẳng sau làm nhân chứng.

"Cướp sao, Lãnh chúa Varys?" Giọng nói của Ser Raymun Darry ngập tràn sự khinh bỉ. "Ồ, đúng rồi, chúng là lũ cướp cạn. Lũ cướp cạn nhà Lannister."

Ned có thể cảm nhận không khí khó chịu trong sảnh, khi các lãnh chúa cao quý cũng như nhưng người hầu đều dỏng tai nghe. Ông chẳng ngạc nhiên gì. Phía tây đã trở thành một mồi lửa từ ngày Catelyn bắt giữ Tyrion Lannister. Cả Riverrun lẫn Casterly Rock đều đã kêu gọi quân đồng minh, và quân đội đang thao diễn ở con đèo bên dưới Golden Tooth. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi máu bắt đầu đổ. Vấn đề duy nhất là làm sao cầm máu cho vết thương.

Ser Karyl Vance vứi đôi mắt buồn rười rượi, người sẽ vô cùng đẹp trai nếu như không có vết bớt màu rượu trên mặt, chỉ về phía những người dân đang quỳ. "Đây là tất cả những người còn sống sót của pháo đài Sherrer, thưa Lãnh chúa Eddard. Những người còn lại đã chết, cùng với người dân của thị trấn Wendish và Mummers Ford."

"Đứng dậy," Ned ra lệnh cho những người dân làng. Ông không bao giờ tin lời một người sẽ nói với ông khi đang quỳ. "Tất cả các ngươi, đứng dậy."

Lần lượt từng người dân pháo đài Sherrer lục tục đứng lên. Một bà lão cần có người giúp mới đứng dậy nổi, và một thiếu nữ mặc chiếc váy vấy máu vẫn quỳ, nhìn vô hồn vào Ser Arys Oakheart, người đang đứng ở chân ngai báu trong bộ áo giáp trắng bạc của Ngự Lâm Quân, sẵn

sàng bảo vệ nhà vua... hay, Ned nghĩ, là quân sư.

"Joss," Ser Raymun Darry nói với người đàn ông đầu trọc đậm người đeo tạp dề của xưởng bia. "Nói với Quân sư của Nhà vua chuyện gì xảy ra ở Sherrer."

Joss gật đầu. "Nếu bệ hạ hài lòng..."

"Bệ hạ đang đi săn ở bên kia Xoáy Nước Đen," Ned nói, tự hỏi sao một người có thể sống cả đời chỉ cách Tháp Đỏ vài ngày cưỡi ngựa lại không biết vị vua của mình trông thế nào.

Ned mặc áo vải lanh với hình sói tuyết của nhà Stark trên ngực; chiếc áo choàng len đen được ghim ở cổ bằng huy hiệu hình bàn tay. Đen, trắng và xám, màu sắc của sự thật. "Ta là Lãnh chúa Eddard Stark, Quân sư của Nhà vua. Nói cho ta xem ngươi là ai và ngươi biết gì về những vụ đột kích."

"Thưa lãnh chúa, tôi có... tôi từng có... tôi từng có một quán rượu, ở Sherrrer, gần cây cầu đá. Mạn phép cho tôi nói, mọi người đều nói đó là quán rượu tuyệt nhất ở phía bắc Neck. Nhưng giờ nó đã ra đi cùng mọi thứ rồi. Chúng tới ăn uống chè chén rồi đốt quán và có lẽ đã giết chết nếu bắt được tôi."

"Chúng đốt cháy tất cả," một nông dân bên cạnh nói. "Chúng tới từ trong bóng tối, từ phương nam, đốt cháy những cánh đồng và nhà cửa, giết hết tất cả những ai muốn ngăn chúng. Nhưng chúng không phải lũ cướp cạn đầu ạ. Chúng không hề muốn cướp lương thực của chúng tôi, chúng giết chết con bò sữa của tôi và để nó lại làm mồi cho lũ ruồi và quạ."

"Chúng cho ngựa dẫm chết 'thợ học việc' của tôi", người đàn ông mập lùn đang quấn băng quanh đầu có cơ bắp của thợ rèn nói. Ông ta mặc bộ đồ đẹp nhất để vào triều là cái quần ống túm vá chằng vá đụp, áo choàng lấm

lem bùn đất và dính bẩn bụi đường. "Chúng đuổi thằng bé chạy tới chạy lui khắp cánh đồng, dùng thương chọc vào nó như thể trò chơi, chúng cười và thằng bé luống cuống vừa chạy vừa gào thét tới khi một gã to lớn chọc xuyên qua nó."

Cô gái đang quỳ ngẩng mặt lên nhìn Ned đang ngồi trên ngai báu. "Họ giết mẹ tôi nữa. Và chúng... chúng..." Giọng cô bé lạc đi, như thể cô quên mất định nói gì. Cô bắt đầu khóc nức nở.

Ser Raymun Darry kê tiếp câu chuyện. "Ở thị trấn Wendish, mọi người tìm chỗ trốn trong pháo đài, nhưng tường làm bằng gỗ. Những kẻ cướp đó chất rơm lên và thiêu sống họ. Khi những người dân thị trấn Wendish mở cổng thành chạy trốn, chúng bắn tên giết chết họ, kể cả đàn bà và trẻ nhỏ."

"Ôi, thật kinh khủng," Varys thì thào. "Sao chúng có thể độc ác tới vậy chứ?"

"Chúng sẽ làm điều tương tự với chúng tôi, nếu như pháo đài Sherrer không làm bằng đá," Joss nói.

"Có vài kẻ muốn hun khói dụ chúng tôi ra, nhưng gã to lớn nói trên thượng nguồn có trái mọng ngon hơn, và thế là chúng đi ngược lên Mummer's Ford."

Ned có thể cảm thấy những thanh thép lành lạnh dưới ngón tay khi ông nhoài người lên. Giữa mỗi ngón tay là một thanh kiếm với đầu cong sắc nhọn như móng vuốt. Kể cả sau ba thế kỷ, vài thanh kiếm vẫn còn đủ sắc để khiến

người khác bị thương. Ngai Sắt đầy những cạm bẫy dành cho những kẻ bất cẩn. Những khúc ca nói rằng một ngàn lưỡi kiếm, được nung chảy dưới ánh lửa sáng trắng của rồng Balerion Ác Mộng Đen để tạo nên chiếc ngai báu này. Những người thợ rèn mất năm mươi chín ngày đêm ròng rã để rèn nên nó. Rìa của con quái vật đen lưng gù này được ghép nối bởi những lưỡi thép sắc như dao cạo, các ngạnh và dải kim loại sắc bén; và nếu những câu chuyện kể đúng sự thật thì chiếc ghế này có thể đã từng giết người.

Eddard Stark không bao giờ hiểu nổi mình ngồi đầy làm gì, nhưng ông vẫn ngồi đó và những người kia vẫn nhìn ông để chờ đợi sự công bằng. "Các ngươi có bằng chứng gì chứng minh đó là người nhà Lannister?" ông hỏi, cố giấu đi cơn giận dữ. "Họ mặc áo choàng đỏ đậm hay cầm cờ xí hình sư tử à?"

"Dù là người nhà Lannister cũng không thể ngu ngốc đến mù quáng như thế," Ser Marq Piper quát. Cậu ta chỉ là một chú gà trống choai kiêu ngạo, còn quá trẻ và nóng tính nên dù cậu ta là bạn thân của em trai Catelyn, Edmure Tully, Ned cũng không tài nào ưa nổi.

"Tất cả bọn chúng đều cưỡi ngựa và mặc giáp, thưa lãnh chúa," Ser Karyl bình tĩnh trả lời. "Họ dùng thương bịt sắt, trường kiếm, và rìu chiến để tàn sát."

Ông ta chỉ về một người sống sót áo sống tả tơi. "Ngươi. Đúng, ngươi, không ai làm hại ngươi được. Nói cho Quân sư của Nhà vua nghe những gì ngươi đã kể cho ta."

Ông lão cúi đầu. "Những con ngựa của chúng," ông ta nói, "đều là chiến mã cả. Cách đây nhiều năm tôi đã làm việc trong trại ngựa của Ser Willum già, vì thế tôi nhận ra sự khác biệt. Không một con ngựa chiến nào biết đi theo hàng lối, chúa chứng giám nếu như tôi sai."

"Lũ sơn tặc cưỡi ngựa rất tốt," Ngón út nhận xét. "Có lẽ chúng trộm ngựa từ nơi chúng đã đi qua."

"Nhóm cướp có bao nhiêu tên?" Ned hỏi.

"ít nhất là một trăm," Joss trả lời, cùng lúc đó người thợ rèn quấn băng nói, "Năm mươi," và bà lão đằng sau hắn nói, "Hàng trăm hàng trăm tên, thưa lãnh chúa, chúng là cả một đội quân ạ."

"Bà à, bà nói rất đúng," Lãnh chúa Eddard nói. "Bà nói chúng không có cờ xí. Thế chúng mặc áo giáp gì? Tất cả các ngươi có ai nhận ra họa tiết trang trí trên khiên hay mũ trụ hay gì khác không?"

Anh thợ làm bia Jon lắc đầu. "Tôi rất buồn, nhưng thưa lãnh chúa, không. Họ mặc áo giáp không họa tiết gì, chỉ trừ... gã thủ lĩnh, hắn cũng mặc áo giáp giống tất cả những kẻ khác, nhưng hắn không lẫn vào đâu được. Đó là do kích cỡ của hắn ạ. Tôi thề kẻ nào dám nói người khổng lồ chết hết rồi thì quả thực họ chưa nhìn thấy gã này. Hắn to bằng con bò mộng với giọng nói như sấm rền."

"Núi Yên Ngựa!" Ser Marq nói lớn. "Còn ai khác nữa đây? Đây chính là tác phẩm của Gregor Clegane."

Ned nghe có tiếng xì xào bên dưới ô cửa sổ và ở ngoài sảnh. Kể cả trong hành lang, mọi người cũng lo lắng trao đổi. Những lãnh chúa cao quý và những người dân thường đều biết nếu

như Ser Marq nói đúng thì sẽ ra sao. Ser Gregor Clegane là tướng đồng minh của Lãnh chúa Tywin Lannister."

Ông nhìn gương mặt hoảng sợ sự của những người dân làng. Chẳng lạ gì khi họ lại sợ hãi tới vậy; họ cứ nghĩ mình bị lôi tới đây để kết tội Lãnh chúa Tywin là một tên giết người không ghê tay trước mặt nhà vua, chàng con rể của lãnh chúa. Ông tự hỏi liệu những hiệp sĩ có cho họ lựa chọn không.

Grand Maester Pycelle chậm chạp đứng dậy, sợi xích học vị kêu lanh canh.

"Ser Marq, với tất cả lòng kính trọng, ngài không thể biết kẻ tội nhân kia có phải Ser Gregor không. Trong vương quốc này có rất nhiều người có thể hình cao lớn."

"Lớn như Ngọn Núi Trên Yên Ngựa sao?" Ser Karyl nói. "Tôi chưa từng gặp một người nào."

"Và cũng chẳng có người nào như vậy," Ser Raymun nóng nảy nói tiếp. "Kể cả em trai hắn cũng chỉ như một con cún con khi đứng cạnh. Các lãnh chúa của tôi ơi, hãy mở to mắt ra. Hay các ngài muốn nhìn thấy con dấu của hắn trên những xác chết nữa? Đó chính là Gregor."

"Vì sao Ser Gregor lại trở thành sơn tặc?" Pycelle hỏi. "Dưới sự nhân từ của lãnh chúa của mình, ngài ấy chỉ giữ

cho mình pháo đài và mảnh đất riêng mà thôi. Người đó là một hiệp sĩ được phong tước."

"Một hiệp sĩ biến chất thì có!" Ser Marq nói. "Con chó điên của Lãnh chúa Tywin."

"Thưa quân sư," Pycelle lạnh lùng lên tiếng. "Tôi xin ngài hãy nhắc cho vị hiệp sĩ tốt bụng này biết rằng Lãnh chúa Tywin Lannister là cha đẻ của hoàng hậu khả kính của chúng ta."

"Cám ơn ngài, Grand Maester Pycelle," Ned nói. "Nhưng ta sợ rằng chúng ta cũng quên mất nếu như ngài không nói ra."

Từ chỗ ngồi cao trên ngai báu, ông có thể thấy những người đàn ông đang đi vào cánh cửa ở bên kia phòng. Ông nghĩ, thỏ đang chui vào hang... hoặc chuột chui ra khỏi tổ nhấm nháp miếng pho mát của nữ hoàng. Ông thoáng thấy Septa Mordane trong hành lang, cùng cô con gái Sansa bên cạnh. Ned chợt thấy thoáng giận; đây không phải chỗ dành cho đàn bà con gái. Nhưng chắc nữ sơ này chỉ nghĩ buổi triều ngày hôm nay không có gì khác ngoài việc lắng nghe những lời thỉnh cầu tẻ ngắt, dàn xếp xung đột giữa hai pháo đài thù địch, và xét xử về việc đặt đá phân chia lãnh thổ.

Ở bàn hội đồng bên dưới, Petyr Baelish đã chán cây bút lông ngỗng và nhoài người lên phía trước. "Ser Marq, Ser Karyl, Ser Raymun - có lẽ tôi nên hỏi các ngài một câu? Những pháo đài đó nằm dưới sự bảo hộ của các ngài. Các ngài đã ở đâu khi vụ chém giết, hỏa hoạn xảy ra?"

Ser Karyl Vance trả lời. "Tôi đang cùng cha đi qua đèo bên dưới Golden Tooth, cùng với Ser Marq. Khi Ser Edumure Tully biết những tin tức về vụ nổi tàn sát trắng trợn kia, ngài ấy lệnh chúng tôi gom một đội quân nhỏ đi tìm những người còn sống sót và đưa họ tới gặp nhà vua."

Ser Raymun Darryn lên tiếng. "Ser Edumure đã triệu hồi tôi tới Riverrun cùng toàn bộ đội quân của tôi. Tôi đã cắm trại bên kia sông và đợi lệnh của ngài ấy thì tôi biết tin. Khi tôi trở về lãnh địa của mình, Clegane và lũ sâu bọ của hắn đã vượt qua Red Fork, trở về những ngọn đồi thuộc lãnh địa nhà Lannister mất rồi."

Ngón Út gãi râu ngẫm nghĩ. “Nếu họ lại quay trở lại thì sao?”

“Nếu chúng dám trở lại, chúng tôi sẽ dùng máu của chúng để tưới đẫm những cánh đồng chúng dám đốt cháy,” Ser Marq Piper nóng nảy tuyên bố

“Ser Edmure đã cho người tới từng làng và pháo đài trong phạm vi một ngày đường,” Ser Karyl giải thích. “Vụ cướp tiếp theo sẽ không dễ dàng đâu.”

Và đó chính là điều Lãnh chúa Tywin muốn, Ned nghĩ bụng, xé nhỏ sức mạnh thành Riverrun, khích cậu thanh niên kia phân tán những tay kiếm đi. Em trai vợ ông còn trẻ, và bồng bột chứ chưa đạt tới độ chín chắn và khôn ngoan. Cậu ấy cố giữ từng thước đất, cố bảo vệ từng người đàn ông, phụ nữ và trẻ nhỏ kính cẩn phục vụ mình, và Tywin Lannister đủ gian xảo để hiểu điều đó.

“Nếu những cánh đồng và pháo đài của các ngài đã an toàn,” Lãnh chúa Petyr đang nói, “vậy các người đòi hỏi gì từ phán quyết của nhà vua đây?”

“Các lãnh chúa dòng Trident bảo vệ bình yên cho nhà vua,” Ser Raymun Darry nói. “Nhà Lannister đã phá hỏng nó. Chúng tôi cần họ trả giá trên chiến trường. Chúng tôi đòi công bằng cho những người dân thường nhỏ bé của Sherrer, thị trấn Wendish và Mummers Ford.”

“Edmure đồng ý, chúng tôi phải trả lại Gregor Cleganr đồng xu dính máu của hắn,” Ser Marq tuyên bố, “nhưng Lãnh chúa Hoster già ra lệnh cho chúng tôi tới đây thỉnh cầu nhà vua trước khi phát động chiến tranh.”

Vậy thì đúng là phải cảm ơn Lãnh chúa Hoster rồi. Lãnh chúa Tywin vừa giống một con cáo vừa giống sư tử. Nếu quả thật lão cho Ser Gregor tới đốt nhà, cướp bóc thì Ned chắc chắn lão có thể đi trong màn đêm, cải trang làm một tên cướp bình thường. Nếu Riverrun phản công, Cersei và cha ả sẽ tuyên bố rằng chính nhà Tully đã phá vỡ vương pháp, chứ không phải nhà Lannister. Chỉ có chúa mới biết Robert tin vào điều gì.

Grand Maester Pycelle lại đứng dậy. “Thưa quân sư, nếu những người dân lành tốt bụng này thực sự tin rằng Ser Gregor từ bỏ lời thề danh dự của mình để đi cướp bóc và hãm hiếp gái nhà lành, vậy thì họ nên tới gặp lãnh chúa của hắn mà phàn nàn. Hãy để họ tìm kiếm lẽ công bình từ Lãnh chúa Tywin.”

“Nơi nào cũng có vương pháp,” Ned nói. “Bắc, nam, đông hay tây, chúng ta làm gì cũng đều nhân danh vua Robert.”

“Vương pháp," Grand Maester Pycelle nói. “thì cứ như vậy đi, và chúng ta sẽ trì hoãn vấn đề này cho tới khi nhà vua...”

“Nhà vua đang đi săn bên kia sông và còn khá lâu nữa mới trở về,” Lãnh chúa Eddard nói. “Robert bắt ta ngồi trên vị trí của ngài, lắng nghe bằng đôi tai của ngài, và nói bằng giọng nói của ngài. Ta chỉ định làm theo lời ngài... dù ta đồng ý rằng ngài cần biết tin.” Ông nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc bên dưới những bức tranh thêu.

“Ser Robar.”

Ser Robar Royce bước lên và cúi đầu. “Thưa lãnh chúa.”

“Cha anh đi săn cùng đức vua,” Ned nói. “Anh có thể báo tin cho họ chuyện xảy ra ở đây

hôm nay không?"

"Tôi sẽ đi ngay lập tức, thưa lãnh chúa."

"Vậy chúng tôi có được phép trả đũa Ser Gregor không?" Marq Piper hỏi.

"Trả đũa?" Ned nói. "Ta nghĩ chúng ta đang nói về công bình. Thiêu rụi những cánh đồng của Ser Gregor và giết chết người dân của hắn sẽ không khôi phục được vương pháp, mà chỉ phục hồi được danh dự bị tổn thương của các ngài thôi." Ông nhìn đi chỗ khác trước khi vị hiệp sĩ trẻ kịp giận dữ lên tiếng phản đối, và hướng về phía dân làng.

"Những người dân thị trấn Sherrer, ta không thể trả lại nhà cửa hay mùa màng cho các ngươi, ta cũng không thể mang người chết sống lại. Nhưng có lẽ ta có thể nhân danh đức vua Robert của chúng ta cho các ngươi một chút công bằng."

Tất cả mọi ánh mắt trong sảnh đều nhìn chăm chăm vào ông, chờ đợi. Ned cố gắng từ từ, dùng hết sức chống lên tay ghế đẩy mình đứng lên, cái chân đau của ông đang nhức tới tận xương tủy. Ông cố gắng hết sức quên đi cơn đau; giờ không phải lúc để họ nhìn thấy điểm yếu nơi ông. "Tiền Nhân tin rằng kẻ nào ra lệnh xử trảm, kẻ đó phải vung kiếm, và tại phương bắc, chúng ta vẫn giữ tục lệ đó. Ta không thích lệnh cho kẻ khác đi giết người cho ta... chỉ là ta không còn lựa chọn nào khác." Ông chỉ vào cái chân gẫy.

"Lãnh chúa Eddard!" Tiếng kêu lớn vang lên từ góc phòng phía tây khi một cậu thanh niên đẹp trai hùng dũng bước lên. Khi không mặc giáp, trông Ser Loras Tyrell trẻ hơn tuổi mười sáu. Cậu mặc áo lụa xanh nhạt, thắt lưng là những mắt xích hình hoa hồng vàng - biểu tượng của nhà Tyrell. "Tôi cầu xin ngài cho tôi được hành động thay ngài. Hãy giao nhiệm vụ này cho tôi, và tôi hứa không làm ngài thất vọng."

Ngón Út cười khẩy. "Ser Loras, nếu chúng ta để cậu đơn thương độc mã ra đi, Ser Gregor sẽ trả lại chúng ta đầu của cậu với một quả mận nhét trong cái miệng xinh xắn. Núi Yên Ngựa không phải dạng người chịu cúi đầu vì sự công bình của bất kỳ ai."

"Tôi không sợ Gregor Clengane." Ser Loras kiêu ngạo nói.

Ned chậm rãi ngồi xuống lại trên chiếc ghế sắt dị dạng của vua Aegon. Mắt ông đang nhìn lướt qua những gương mặt trong sảnh. "Lãnh chúa Beric," ông gọi. "Thoros thành Myr. Ser Gladden. Lãnh chúa Lothar." Những người được nêu tên lần lượt bước lên. "Mỗi người tập họp một đội quân hai mươi người, chuyển lời của ta tới lâu đài Gregor. Hai mươi lính hộ vệ của ta sẽ đi cùng các ngươi. Lãnh chúa Beric Dondarrion, ngài nên chỉ huy, như vậy sẽ phù hợp với địa vị của ngài hơn."

Vị lãnh chúa trẻ mái tóc vàng ánh đỏ cúi đầu. "Tuân lệnh, thưa lãnh chúa Eddard."

Ned cao giọng, để giọng nói vang tới tận cuối phòng. "Nhân danh Robert Đệ Nhất nhà Baratheon, Vua của người Andal, Rhoynar và Tiền Nhân, Đại Vương của Bảy Phụ Quốc, Người Bảo Vệ Vương Quốc, thay mặt ngài, ta, Eddard nhà Stark, Quân sư của Nhà vua, ra lệnh cho các ngươi phi hết tốc lực tới phương tây, vượt qua Red Fork dòng Trident dưới lá cờ của nhà vua, và mang vương pháp tới trừng trị tay hiệp sĩ biến chất Gregor Clegane cùng tất cả những kẻ nhúng tay vào tội ác này. Ta tuyên bố bãi bỏ tước vị của hắn, tịch thu tài sản, rút bỏ toàn bộ tước vị của hắn, tất cả đất đai, điền thổ, hoa màu, và tuyên án tử cho hắn. Mong thần thánh đoái thương cho linh hồn hắn."

Khi tiếng vọng lời nói của ông dần biến mất, Hiệp sĩ Flowers có vẻ bối rối. “Lãnh chúa Eddard, còn tôi thì sao?”

Ned nhìn cậu ta. Từ trên cao nhìn xuống, Loras Tyrell có vẻ chỉ bằng tuổi Robb. “Ser Loras, không ai nghi ngờ lòng dũng cảm của ngài, nhưng chúng ta đang nói về công lý, và điều ngài muốn lại là trả thù.” Ông lại nhìn Lãnh chúa Beric. “Hay đi ngay khi hừng đông. Tốt nhất chúng ta nên làm nhanh lên.” Ông giơ tay ra. “Hôm nay ngai vua sẽ không nghe thêm bất cứ lời thỉnh cầu nào nữa.”

Alyn và Porther bước lên những bậc thang sắt dốc để giúp ông đi xuống. Trong khi đó, ông cảm thấy ánh mắt buồn bã của Loras Tyrell, nhưng chàng thanh niên đã rảo bước bỏ đi trước khi Ned bước xuống.

Dưới chân Ngai Sắt, Varys đang thu dọn giấy tờ trên bàn hội đồng. Ngón út và Grand Maester Pycelle đã rời đi. “Ngài dũng cảm hơn tôi đấy,” viên thái giám nhẹ nhàng nói.

“Như thế nào, thưa Lãnh chúa Varys?” Ned cộc cằn hỏi. Chân ông đang đau, và ông không thích chơi đố chữ.

“Nếu tôi ngòi trên đó, tôi sẽ cử Ser Loras đi. Cậu ta rất muốn đi... và một người coi nhà Lannister là kẻ thù thì sẽ coi nhà Tyrell là bạn hữu.”

“Ser Loras còn trẻ,” Ned nói. “Ta dám nói cậu ta sẽ nhanh quên đi nỗi thất vọng này thôi.”

“Còn Ser Ilyn?” Viên thái giám gãi gãi cái mã phúng phính, bự phấn. “Sau cùng hắn cũng chịu trách nhiệm thi hành Vương Pháp. Cử một kẻ khác đi làm việc của ông ta... có lẽ đó là một lời xúc phạm nghiêm trọng.”

“Ta không hề có ý đó.” Thực ra, Ned không hề tin tay hiệp sĩ câm đó, có lẽ chỉ do ông không thích những tay đao phủ. “Ta nên nói cho ngài nhớ, nhà Payne là quân đồng minh của Nhà Lannister. Ta nghĩ nên chọn một người nào đó không thề trung thành với Lãnh chúa Tywin.”

“Quả thực rất khôn ngoan,” Varys nói. “Nhưng tôi tình cờ thấy Ser Ilyn ở trong sảnh, nhìn chằm chằm vào chúng ta bằng đôi mắt nhạt màu đó, và tôi phải nói rằng, lão ta không hề vui vẻ chút nào, dù chúng ta khó biết hiệp sĩ câm của chúng ta thực tâm nghĩ gì. Tôi mong lão sẽ nhanh chóng quên đi sự thất vọng này. Lão thực sự thích công việc của mình...”

SANSA

Cha không cử Ser Loras đi," Sansa nói với Jeyne Poole tối hôm đó khi đang cùng nhau ăn bữa khuya lạnh ngắt dưới ngọn đèn dầu. "Mình nghĩ là do chân đau đấy."

Lãnh chúa Eddard đã ăn bửa khuya trong phòng ngủ cùng chú Alyn, Harwin, và bác Vayon Poole để được nghỉ ngoi nhiều hơn, và Septa Mordane cứ phàn nàn về đôi chân đau mỏi sau cả ngày trời đứng trong hành lang. Arya lẽ ra phải ngồi ăn cùng họ, nhưng con bé trở về muộn từ lớp học nhảy.

"Chân chàng làm sao?" Jeyne bối rối hỏi. Cô xinh đẹp, tóc đen và bằng tuổi Sansa. "Ser Loras bị đau chân à?"

"Không phải chân chàng," Sansa vừa nói vừa nhấm nháp cái đùi gà. "Chân cha mình, ngốc ạ. Nó làm cha đau lắm, và vì thế cha trở nên trái tính trái nết. Nếu không, mình chắc chắn cha sẽ cử Ser Loras đi."

Quyết định của cha làm cô bối rối. Khi Hiệp Sĩ Flowers lên tiếng, cô cứ nghĩ mình sẽ thấy một cầu chuyện của Già Nan trở thành sự thực. Ser Gregor là quái vật còn Ser

Loras là một người hùng thực sự sẽ đi hạ gục hắn. Thậm chí trông chàng cũng giống người hùng nữa, thanh mảnh và đẹp đẽ, với những bông hồng vàng kim quanh cái eo mảnh và mái tóc nâu dày lòa xòa trên mắt. Vậy mà cha lại từ chối chàng! Nó khiến cô thất vọng. Cô đã nói rất nhiều với Septa Mordane khi họ bước xuống những bậc thang từ hành lang, nhưng bà sơ chỉ nói rằng cô không có quyền chất vấn quyết định của cha cô.

Đúng lúc đó Lãnh chúa Baelish cất tiếng, "Ồ, tôi không biết đó, Septa. Một vài quyết định của cha tiểu thư đây cần phải hỏi lại. Tiểu thư quả thực vừa xinh đẹp, vừa thông minh." Ngài ta cúi đầu chào Sansa quá thấp khiến cô không chắc cô đang được khen hay bị nói xoáy nữa.

Septa Mordane vô cùng thất vọng khi nhận ra rằng Lãnh chúa Baelish đã nghe lỏm chuyện của họ. "Cô gái này chỉ đang nói chuyện thôi, thưa lãnh chúa," sơ nói. "Nói những thứ linh tinh vớ vẩn. Tiểu thư không hề có ý gì khi nói những lời nhận xét đó."

Lãnh chúa Baelish gãi gãi chòm râu nhỏ, "Không có ý gì? Nào nói cho ta nghe xem cô bé, vì sao nên cử Ser Loras đi?"

Sansa không còn cách nào khác ngoài giải thích về những người anh hùng cùng những con quái vật. Thành viên hội đồng của nhà vua mỉm cười. "Ồ, đó không phải lý do ta nghĩ tới, nhưng..." Ông ta chạm lên má cô, ngón cái nhẹ nhàng chạy dọc theo xương gò má. "Cuộc đời không phải một bài ca đâu tiểu thư yêu quý ạ. Rồi một ngày nào đó, con sẽ học được chân lý đó từ trong nỗi buồn."

Nhưng Sansa cảm thấy không nên nói tất cả cho Jeyne; cô không thoải mái khi nghĩ lại chuyện vừa qua.

"Ser Ilyn là Vương Pháp, chứ không phải Ser Loras," Jeyne nói. "Đáng lẽ ra Lãnh chúa Eddard phải cử ông

ấy đi."

Sansa rùng mình. Mỗi lãn nhìn Ser Ilyn Payne, cô lại sởn gai ốc. Lão làm cô có cảm giác có gì đó sặc mùi tử khí dang trườn bò trên lớp da thịt trần trụi của cô. “Ser Ilyn gân như là con quái vật thứ hai. Mình mừng là cha đã không chọn lão.”

“Lãnh chúa Beric cũng là người hùng như Ser Loras vậy. Ngài ấy thật dũng mãnh là lịch lãm.”

“Có lẽ,” Sansa nghi ngờ đáp. Beric Dondarrion đẹp trai thật, nhung ngài ấy gần hai mươi hai rồi; Hiệp Sĩ Flowers tốt hơn nhiều. Tất nhiên, Jeyne đã thầm yêu Lãnh chúa Beric kể từ lần đầu tiên thoáng thấy ngài trên sân đấu. Sansa nghĩ cô bạn thật ngu ngốc; Jeyne chỉ là con gái một quản gia, và dù cô tôn thờ ngài ấy tới nhường nào thì lãnh chúa Beric cũng không bao giờ” đoái hoài tới một người không môn đăng hộ đối, đó là chưa kể tới cô bé đó chỉ hằng một nửa số tuổi của ngài.

Nhưng nói lời đó ra thật quá độc ác, vì thế Sansa nhấp một ngụm sữa và đổi chủ đề. “Mình đã mơ thấy Joffrey là người bắt được con hươu trắng,” cô nói. Thực ra đó là một điều ước, nhưng tốt hơn nên gọi đó là một giấc mơ. Mọi người đều biết những giấc mơ là những điểm báo. Con hươu trắng cực kỳ hiếm và mang phép màu, và trong

trái tim cô, cô biết vị hoàng tử lịch lãm của mình tốt đẹp hơn người cha luôn say xỉn của chàng.

“Một giấc mơ? Thật không? Vậy thái tử Joffrey chỉ tiến lên chỗ nó, dùng tay trần chạm vào nó và không làm hại gì nó hả?”

“Không,” Sansa nói. “Chàng dùng mũi tên vàng bắn trúng nó và mang nó tặng cho mình.” Trong những khúc ca, các chàng hiệp sĩ không bao giờ giết chết những sinh vật kỳ diệu, họ chỉ tới bên chúng, chạm tay vào chúng và không làm tổn hại gì tới chúng, nhưng cô biết Joffrey thích săn bắn, đặc biệt là giết chóc. Nhưng chàng chỉ giết động vật mà thôi.

Sansa chắc chắn hoàng tử của cô không tham gia vào việc giết chú Jory và những người lính tội nghiệp kia; đó là hành động nhẫn tâm của người bác Sát Vương của chàng. Cô biết cha cô vẫn còn giận, nhưng sẽ là không công bằng nếu đổ tội cho Joff. Nó cũng giống như bắt cô gánh chịu tội lỗi của Arya vậy.

“Chiều này mình đã gặp em gái cậu,” Jeyne buột miệng, như thể cô đọc được suy nghĩ của Sansa. “Con bé trồng cây chuối trong chuồng ngựa. Vì sao con bé lại làm trò đó?”

“Mình chẳng hiểu lý do Arya làm bất cứ chuyện gì đâu.” Sansa ghét chuồng ngựa, cái nơi hôi hám toàn phân ngựa và ruồi nhặng. Kể cả khi phải cưỡi ngựa, cô cũng thích có người đóng yên rồi dắt ngựa ra sân cho cô. “Cậu có muốn nghe chuyện trong triều hay không đây?”

“Có chứ,” Jeyne nói.

“Có một người anh em áo đen,” Sansa nói, “tới xin người cho Tường Thành, chỉ có điều ông ta có vẻ già và bốc mùi.” Cô chẳng thích điều đó tẹo nào. Cô luôn tưởng tượng Đội Tuần Đêm toàn những người như chú Benjen. Trong các khúc ca, họ được ca tụng là kỵ sĩ bóng đêm của Tường Thành. Nhưng người này lại bị gù và xấu xí, và CÓ khi còn có rận nữa. Nếu quả thật Đội Tuần Đêm loàn những kẻ như thế, cô cảm thấy thương hại cho anh Jon. “Cha hỏi có bất cứ hiệp sĩ nào trong sảnh muốn đem vinh dự cho gia tộc mình khi khoác trên người bộ đồ đen, nhưng không ai bước lên, vì thế cha đã bảo lão Yoren đó tới ngục thất để chọn người. Và sau đó, có hai

người anh em tới sau lão ta, hai kỵ binh tới từ rặng Dorne, nguyện (lâng thanh kiếm phục vụ nhà vua. Cha đồng ý..."

Jeyne ngáp. "Cậu có ít bánh chanh nào không?"

Sansa không thích bị ngắt lời, nhưng cô phải thừa nhận, bánh chanh thú vị hon hầu hết những chuyện xảy ra trong phòng chầu. "Để xem nào," cô nói.

Nhà bếp không làm bánh chanh, nhưng hai cô gái cũng tìm thấy một nửa chiếc bánh dâu tây nguội ngắt nhưng còn khá ngon. Họ ngồi ăn trên cầu thang, cười khúc khích và tâm sự. Đêm đó Sansa lên giường ngủ với cảm giác mình cũng tinh quái chẳng kém gì Arya.

***

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy trước bình minh và gà gật tới bên cửa sổ quan sát Lãnh chúa Beric tập họp binh lính.

Ngay khi ánh bình minh bừng chiếu trên toàn thành phố, họ ra đi cùng với ba lá cờ bay phấp phới phía trước; lá cờ hươu đực đội vương miện của nhà vua bay cao nhất, con sói tuyết nhà Stark và tia chóp của Lãnh chúa Beric ở vị trí thấp hơn. Tất cả thật hùng tráng, như thể một khúc ca đang sống dậy; tiếng gươm kiếm khua leng keng, ánh đuốc bập bùng, những lá cờ bay phấp phới trong gió, ngựa khịt mũi và hí vang, những tia nắng vàng ươm xuyên qua những thanh sắt khi cổng thành được kéo lên. Những người lính thành Winterfell trông đặc biệt đẹp trong bộ giáo trắng bạc và áo choàng xám dài.

Anh Alyn cầm cờ nhà Stark. Khi cô nhìn thấy anh ghìm cương bên cạnh Lãnh chúa Beric trao đổi mấy lời, Sansa cực kỳ tự hào. Alyn đẹp trai hơn chú Jory; rồi sẽ có ngày anh trở thành hiệp sĩ.

Tháp Quân Sư dường như quá trống trải sau khi họ ra đi đến nỗi Sansa thậm chí thấy vui mừng khi gặp Arya xuống ăn sáng. "Mọi người đâu cả rồi?" Em gái cô hỏi khi bóc vỏ cam. "Cha cử họ đi truy lùng Jaime Lannister à?"

Sansa thở dài. "Họ đi cùng Lãnh chúa Beric, đi chặt đầu Ser Gregor Clegane." Cô quay sang Septa Mordane, người đang dùng cái thìa gỗ ăn cháo. "Sơ à, liệu Lãnh chúa Beric sẽ Cắm đầu Ser Gregor ngay trên cổng thành của hắn hay mang đầu hắn về đây?" Cô Jeyne Poole đã tranh luận về chuyện đó suốt tối qua.

Sơ quá choáng váng. "Một tiểu thư không nên bàn những chuyện như thế trong bữa ăn. Con quên mất phép

tắc rồi sao, Sansa? Ta thề, gần đây, con xấu tính chẳng khác gì em gái mình đâu."

"Gregor đã làm gì?" Arya hỏi.

"Hắn thiêu trụi một pháo đài và tàn sát rất nhiều người, kể cả trẻ em và phụ nữ."

Arya nhăn mặt tức giận. "Jaime Lannister đã giết chết chú Jory, anh Heward và anh Wyl, Chó Săn đã giết Mycah. Phải có ai đó chém đầu chúng."

"Chuyện đó không giống nhau," Sansa nói. "Chó Săn là người bảo vệ cho Joffrey. Cậu nhóc hàng thịt bạn em đã tấn công thái tử."

“Chị nói dối,” Arya nói..Cô bé bóp mạnh quả cam khiến nước chảy qua những kẽ tay.

“Cứ tự nhiên, em thích gọi chị là gì thì gọi,” Sansa ung dung nói. “Em sẽ không dám nữa khi chị kết hôn cùng Joffrey. Em sẽ phải cúi đầu và gọi chị là hoàng hậu.” Cô hét lên khi Arya ném qua cam qua bàn. Nó trúng ngay trán cô với tiếng kêu nhão nhoẹt và rơi toẹt xuống lòng cô.

“Hoàng hậu có nước quả trên mặt kìa,” Arya nói.

Nước quả chảy xuống mũi và làm cô cay mắt. Sansa dùng khăn tay lau đi. Khi cô thấy quả cam trên lòng mình đã làm gì với chiếc váy lụa màu trắng ngà tuyệt đẹp của mình, cô lại hét lên.

“Em thật kinh tởm,” cô quát cô em gái. “Đáng ra họ phải giết chết em thay vì giết Quý Cô.”

Septa Mordane bước đến lảo đảo. “Vua cha của con sẽ nghe đươc điều này. Quay về phòng ngay con lập tức. Ngay bây giờ!”

“Con cũng như thế ư?” Nước mắt của Sansa đã rơi, “Điều đó thật bất công.”

“Không có gì phải bàn bàn cãi ở đây. Đi ngay!”

Sansa bước đi hiên ngang với đầu ngẩng cao. Cô muốn là một nữ hoàng, và nữ hoàng thì không khóc. Ít ra thì không được để mọi người thấy điều đó. Khi đến giường ngủ, cô chốt cửa và cởi váy ra. Trên tấm vải bị vấy bẩn bởi máu cam đã đổi thành màu đen. “Con ghét sơ” cô hét lên. Cô làm rối tung cái váy và hất nó vào lò sưởi, trên đống tro tàn của ngọn lửa còn sót tối qua. Khi nhìn thấy vết bẩn đã thấm qua đến váy trong thì cô ấy mới khóc nức lên. Cô xé toạc những mảnh còn lại của bộ váy một cách điên cuồng, thảy người lên giường và khóc cho đến khi ngủ thiếp đi.

Đã là giữ trưa khi Septa Mordane gõ của phòng cô. “Sansa. Vua cha muốn gặp con ngay bây giờ.”

Sansa ngồi dậy “Quý cô”, cô thì thầm. Trong một khoảnh khắc giống như là đã có một con sói trong phòng cô, nhìn chằm chằm vào cô với những đôi mắt màu vàng, buồn bã và ranh mãnh. Cô đang mơ, cô nhận ra điều đó. Quý Cô cũng có ở đó với cô, và họ cùng nhau bỏ chạy, và…và…cô cố gắng để nhớ lại, cảm giác giống như đang cố bắt những hạt mưa bằng tay vậy. Giấc mơ phai dần, và Quý Cô lại chết một lần nữa.

“Sansa”. Tiếng gõ một lần nữa, gay gắt. “Con có nghe gì không đấy?”

“Có, Septa.” Cô nói vọng ra, “Con có thể có một chút thời gian để mặc đồ không?” Đôi mắt cô sưng đỏ lên vì khóc, nhưng cô cố gắng hết sức để khiến mình trở nên thật xinh đẹp.

Lãnh Chúa Edderd nhướn người qua cuốn sách bọc da to tướng khi Septa Mordane dẫn cô vào che mất ánh sáng, cái chân bó bột cứng ngắc của ông phía dưới bàn. “Sansa, tới đây,” ông nói, không thân thiện cho mấy, khi Septa đã đi mời em gái của của cô ấy. “Ngồi xuống cạnh ta,” ông đóng quyển sách lại.

Septa Mordane quay trở lại với Ayra đang vô cùng lúng túng không thôi. Sansa mặc một chiếc áo tô-ga vải thêu màu xanh nhạt dễ thương và trông cô như đang ăn năn hối lỗi, nhưng đứa em của cô thì vẫn đang mặc cái áo thô da chuột mà cô ấy đã mặc vào bữa sáng. “Đã đến rồi đây ạ.” Sơ Septa thông báo.

“Cảm ơn, Septa Mordane. Thật tốt nếu Sơ có thể để tôi một mình nói chuyện riêng với các con gái.”. Sơ Septa Mordane gật đầu và lùi đi.

“Arya là người bắt đầu.” Sansa nhanh nhảu nói, nóng lòng cướp lời mở đầu. “Nó gọi con là kẻ nói dối, ném cam vào con và làm hư váy của con, vải lụa ngà, loại vải mà Hoàng Hậu Cersei đã cho con khi con đính hôn với Hoàng Tử Joffrey. Nó ghét con vì con sẽ cưới hoàng tử. Nó cố gắng phá tan mọi thứ. Cha à, con không thể chịu đựng được nữa để mà trở nên xinh đẹp, tốt bụng và lộng lẫy.”

“Đủ rồi đấy Sansa.” Lãnh Chúa Eddard thét lên một cách mất kiên nhẫn.

Arya nhướn mắt lên. “Con xin lỗi, thưa Cha. Con đã sai và mong rằng sẽ được người chị yêu dấu của mình tha thứ.”

Sansa giật mình đến nói không lên lời. Cuối cùng cô cũng mở lời nổi. “Còn chiếc váy của chị thì tính sao đây?”

“Có lẽ... em có thể giặt nó,” Arya nghi ngờ nói.

“Giặt cũng chẳng ích gì,” Sansa nói. “Kể cả khi em vò cả ngày lẫn đêm. Lụa bị hỏng rồi.”

“Vậy em sẽ... may cho chị cái mói,” Arya nói.

Sansa ngẩng đầu vẻ khinh thường. “Em? Em còn không thể may nổi một cái váy mặc để dọn chuồng lợn nữa là.”

Ông thở dài. “Cha không gọi các con tới đây để nói chuyện váy vóc. Cha sẽ đưa cả hai đứa trở về Winterfell.”

Sansa giật mình đến nói không lên lòi. Cuối cùng cô cũng mở lòi nổi. “Còn chiếc váy của chị thì tính sao đây?”

“Có lẽ... em có thể giặt nó,” Arya nghi ngờ nói.

“Giặt cũng chẳng ích gì,” Sansa nói. “Kể cả khi em vò cả ngày lẫn đêm. Lụa bị hỏng rồi.”

“Vậy em sẽ... may cho chị cái mói,” Arya nói.

Sansa ngẩng đầu vẻ khinh thường. “Em ? Em còn không thể may nổi một cái váy mặc để dọn chuồng lợn nữa là.”

Cha họ thở dài. “Cha không gọi các con tới đây để nói chuyện váy vóc. Cha sẽ đưa cả hai đứa trở về Winterfell.”

Lần đầu tiên Sansa thấy mình choáng váng nói không nên lòi. Mắt cô ươn ướt.

“Cha không thể chứ,” Arya nói.

“Làm ơn đi mà, Cha,” Sansa cuối cùng cũng cất tiếng. “Làm ơn đừng mà cha.”

Eddard Stark mệt mỏi cười với hai người con. “Cuối cùng chúng ta cùng tìm ra thứ mà cả hai con cùng nhất trí.”

“Con không làm gì sai,” Sansa cầu xin cha. “Con không muốn trở về.” Cô yêu Vương Đô, yêu cảnh tượng hào nhoáng trong triều đình, yêu những lãnh chúa và phu nhân cao quý trong những bộ đồ nhung lụa và đá quý và yêu thành phố vĩ đại đông đúc người. Cuộc đấu thương ngựa là một trong những sự kiện kỳ diệu nhất trong đời

CÔ, còn quá nhiều thứ cô chưa được chứng kiến, như những bữa tiệc mừng thu hoạch, vũ hội hóa trang và những màn kịch câm. Cô không thể chịu nổi ý nghĩ sẽ mất tất cả. "Cha hãy đưa Arya đi, con bé gây chuyện trước, chà à, con thề đấy. Con sẽ ngoan, cha sẽ thấy mà, chỉ cần cha cho con ở lại và con hứa con sẽ cư xử lễ phép, cao quý như hoàng hậu vậy."

Miệng cha cô nhăn lại một cách kỳ lạ. "Sansa, cha không hảo con đi chỉ vì vụ đánh lộn giữa hai đứa, dù thần thánh thừa biết cha đã quá mệt mỏi vì sự xung khắc giữa hai con rồi. Cha muốn các con trở về Winterfell vì sự an toàn của riêng các con. Ba người trong đội lính gác chúng ta đã bị giết như những con chó chỉ cách chỗ chúng ta chưa đầy một dặm, và Robert đã làm gì nào. Ngài ta đi săn."

Arya cắn môi vì kinh tởm. "Vậy thầy Syrio có thể về cùng bọn con không?"

"Ai thèm quan tâm tới th dạy nhảy ngu ngốc của em?" Sansa nổi giận. "Cha à, con nhớ ra rồi, con không thể đi được, con sẽ kết hôn cùng thái tử Joffrey mà." Cô cố cười một cách dũng cảm với ông. "Con yêu chàng, Cha à, con thực lòng thực lòng yêu chàng, con yêu chàng nhiều như hoàng hậu Naerys yêu hoàng tử Aemon Kỵ sĩ Rồng, như Jonqui yêu Ser Florian. Con sẽ trở thành hoàng hậu của chàng và sẽ sinh con đẻ cái cho chàng."

"Con yêu à," cha cô nhẹ nhàng nói, "nghe cha nói. Khi con đủ tuổi, ta sẽ tìm cho con một lãnh chúa cao quý xứng đáng với con, một người nào đó dũng cảm, hiền lành và

mạnh mẽ. Vụ mai mối cùng Joffrey này là một sai lầm nghiêm trọng. Con phải tin lời cha nói, thằng nhóc đó không phải hoàng tử Aemon."

"Đúng mà!" Sansa khăng khăng. "Con không cần một người dũng mãnh và hiền lành, con muốn chàng cơ. Rồi cha sẽ thấy chúng con sẽ hạnh phúc mãi mãi, như trong những khúc ca ấy. Con sẽ sinh cho chàng một đứa con trai có mái tóc vàng óng, và một ngày nó sẽ trở thành hoàng đế của tất cả các Vương quốc, vị vua vĩ đại nhất trong lịch sử, dũng cảm như sói và kiêu hãnh như sư tử."

Arya nhăn mặt. "Nếu như Joffrey không phải cha đứa trẻ thì đúng rồi," cô bé nói. "Hắn là một kẻ dối trá, hèn nhát và đúng ra hắn là một con hươu đực, chứ không phải sư tử.

Sansa thấy nước mắt đang chực trào ra. "Không phải! Chàng ấy không giống người cha say xỉn của mình chút nào," cô hét lên với em gái, quên mất bản thân trong nỗi buồn đau.

Cha nhìn cô một cách kỳ lạ. "Thần linh.. "ông khe khẽ chửi thề, "lời nói từ miệng một đứa bé..." Ông cho gọi Septa Mordane. Sau đó ông nói với hai cô con gái, "Cha đang tìm một chiếc thuyền buôn nhanh nhất đưa các con vè nhà. Trong những ngày này, đường biển sẽ an toàn hơn vương lộ. Con sẽ đi ngay khi cha tìm được một con tàu thích hợp, cùng Septa Mordane và một đoàn lính hộ vệ... và đúng rồi, cùng thầy Syrio Forel, nếu như ông ấy đồng ý phục vụ cha. Nhưng đừng nói điều gì ra. Tốt hơn hết là

không ai biết về kế hoạch của chúng ta. Mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp."

Sansa sụt sùi khóc khi Septa Mordane dẫn họ xuống. Họ cướp đi tắt cả mọi thứ của cô; những cuộc đấu thương ngựa, triều đình, và hoàng tử của cô, mọi thứ, họ sẽ đưa cô trở về những bức tường xám ảm đạm của Winterfell và khóa cô lại đó mãi mãi. Cuộc đời của cô sẽ chấm dứt trước khi kịp bắt đâu.

“Đừng khóc nữa con gái,” Septa Mordane nghiêm khắc nhắc nhở. “Ta chắc chắn cha con biết điều gì tốt nhất cho con.”

“Mọi chuyện sẽ không quá tệ đầu, chị Sansa,” Arya nói. “Chúng ta sẽ được đi tàu. Đó là một cuộc phiêu lưu, và sau đó chúng ta sẽ được ở cùng Bran và anh Robb, cùng Già Nan, anh Hodor và những người khác.” Cô bé chạm nhẹ vào tay cô.

“Hodor!” Sansa hét. “Em nên cưới Hodor, em cũng giống như hắn, ngu ngốc, lắm lông và xấu xí!” Cô giật tay khỏi bàn tay cô em gái, lao vào phòng ngủ, và khóa cửa lại.

EDDAARD

Lãnh chúa Eddard, ngài cần hiểu rằng đau đớn là một món quà của thần thánh đó," Grand Maester Pycelle nói. "Đau chứng tỏ xương đang liền, da thịt đang lành lại. Ngài nên biết ơn vì điều đó."

"Ta sẽ biết ơn khi chân ta ngừng đau."

Pycelle đặt một cái bình được nút chặt đặt trên bàn cạnh giường. "Sữa anh túc, nếu cơn đau quá mức chịu đựng."

"Ta đã ngủ quá nhiều rồi."

"Giấc ngủ là người thầy thuốc vĩ đại."

"Ta cứ nghĩ ông mới là thầy thuốc chứ nhỉ."

Pycelle cười mệt mỏi. "Thật mừng được thấy ngài vẫn còn sức cười đùa, thưa lãnh chúa." Ông nhoài người tới gần và hạ giọng nói. "Sáng nay có một con quạ mang theo lá thư Lãnh chúa Tywin gửi tới hoàng hậu. Tôi nghĩ ngài nên biết."

"Đôi cánh chim đen mang lời u ám," Ned ảm đạm nói. "Trong thư viết gì?"

"Lãnh chúa Tywin nổi con tam bành vì những người ngài cử tới xử lý Ser Gregor Clegane," vị học sĩ kể. "Tôi đã sợ rằng ngài ấy sẽ như thế. Ngài nên nhớ, tôi đã nói vậy lúc ở hội đồng."

"Cứ để hắn ta giận," Ned nói. Mỗi khi chân đau, ông lại nhớ tới nụ cười của Jaime Lannister và cảnh Jory chết trên tay ông. "Kệ hắn muốn viết bao nhiêu thư cho hoàng hậu thì viết. Lãnh chúa Beric làm việc dưới lá cờ của nhà vua. Nếu Lãnh chúa Tywin muốn can thiệp vào vương pháp, hắn sẽ phải trả lời trước Robert. Điều duy nhất bệ hạ thích hơn săn bắn là gầy chiến với các lãnh chúa dám coi thường ngài."

Pycelle lùi lại, sợi xích của vị học sĩ kêu lanh canh. "Xin nghe theo ngài. Mai tôi sẽ lại tới thăm ngài." Ông lão vội vàng thu dọn đồ đạc và rời đi. Ned có chút nghi ngờ rằng ông ta sẽ lao thẳng tới phòng của hoàng thất, và rồi thì thầm với Cersei rằng. Thực ra, thăn nghĩ người nên biết... làm như thể Cersei không hề ra lệnh cho chuyển lời đe dọa của cha ả cho ông vậy. Ông mong cú đáp trả của ông sẽ khiến ả phải nghiến răng ken két. Thật ra Ned không hề tự tin bằng Robert như vẻ ngoài, nhưng ông chẳng có lý gì để Cersei nhận ra.

Khi Pycelle đi rồi, Ned gọi một cốc rượu mật ong. Nó cũng giúp ông nhẹ đầu, nhưng không làm ông ngủ mê mệt. Ông cần đầu óc tỉnh táo mà suy nghĩ. Ông đã tự hỏi bản thân cả ngàn lần rằng Jon Arryn sẽ làm gì, nếu ông ta còn sống để xử lý điều ông đã khám phá ra. Hoặc có lẽ ông ấy đã hành động, và chết vì nó.

Thật lạ khi thỉnh thoảng đôi mắt ngây thơ của trẻ nhỏ lại nhìn ra những thứ người trưởng thành không nhìn thấy. Rồi sẽ có ngày, khi Sansa trưởng thành, ông sẽ nói cho con nghe rằng con đã giúp ông nhìn rõ mọi việc như thế nào. Cô bé đã nói trong tức giận và vô thức, tử không hê giống vị vua già say xỉn kia chút nào, mà không hề biết rằng sự thật đơn giản đó chui vào người ông, lạnh lẽo tới chết người. Sau đó Ned nghĩ, đó chính là thanh kiếm đã đâm chết Jon Arryn, và rồi sẽ giết chết cả Robert nữa, một cái chết chậm hơn nhưng chắc chân sẽ. Chân gãy

rồi có thể lành, nhưng sự phản bội lại làm mưng mủ và đầu độc tâm hồn.

Ngón Út tới sau Grand Maester một tiếng, trên mình khoác chiếc áo chẽn màu mận chín thêu hình chim nhạn đen trên ngực cùng một chiếc áo choàng sọc đen trắng. “Tôi không thể thăm ngài lâu được,” ông ta nói. “Phu nhân Tanda mong tôi tới ăn trưa cùng bà ta. Chắc chắn bà ta sẽ khoản đãi tôi một con bò nướng. Nếu nó chỉ cần béo bằng nửa cô con gái của bà ta, chắc tôi sẽ bị thoát vị mà chết. Chân ngài sao rồi?”

“Sưng tấy và đau đớn, thi thoảng ngứa phát điên lên được.”

Ngón Út nhíu mày. “Trong tương lai, đừng để con ngựa nào ngã đè lên chân ngài nữa. Ngài cố gắng sớm bình phục. Cả vương quốc đang náo loạn. Varys đã nghe được một số tin không hay từ phương tầy. Các ky sĩ và lính đánh thuê đã tới Casterly Rock, và tất nhiên không phải để nói chuyện qua loa cùng Lãnh chúa Tywin.”

"Nhà vua có nói gì không?” Ned hỏi. “Vậy Robert còn đi săn bao lâu nữa đây?”

“Theo như tính khí của bệ hạ, tôi nghĩ bệ hạ sẽ ở trong rừng cho tới khi ngài cùng hoàng hậu đều chết già,” Lãnh chúa Petyr trả lời với một nụ cười nhạt. “Nếu không, nhà vua sẽ trở về ngay khi giết được thứ gì đó. Có vẻ họ đã tìm thấy con hươu trắng... hay đúng hơn, những gì còn lại của nó. Vài con sói đã tìm thấy nó trước, chỉ để lại bệ hạ mỗi cái móng guốc và sừng. Robert nổi giận mãi tới khi nghe thấy có tiếng lợn lòi rống lên ở sâu hơn trong rừng. Sau đó ngài muốn có nó bằng được. Thái tử Joffrey trở về vào sáng nay, cùng những người nhà Royce, Ser Balon Swann, và hai mươi người khác trong đội đi săn. Những người khác ở lại cùng nhà vua.”

“Cả Chó Săn ư?” Ned nhíu mày hỏi. Trong tất cả đoàn người của nhà Lannister, ông lo ngại về Sandor Clegane nhất, và giờ Ser Jaime đã chạy trốn khỏi thành phố về với cha hắn.

“Ồ, trở về cùng Joffrey, và đi thẳng tới chỗ hoàng hậu.” Ngón Út mỉm cười. “Tôi dám cá một trăm hươu bạc hắn sẽ quẫy như cá trong rọ khi biết Lãnh chúa Beric đi chặt đầu anh hắn.”

“Kể cả một kẻ mù cũng biết Chó Săn ghét anh trai mình.”

“À, Gregor có thể là người hắn thù ghét, nhưng không phải người ngài được phép giết. Một khi Dondarrion san bằng đỉnh Núi Yên Ngựa của chúng ta, đất đai cùng lợi tức của nhà Cleagane sẽ thuộc về Sandor, nhưng tôi không

đợi một kẻ như hắn mở miệng cám ơn tôi. Và giờ xin ngài thứ lỗi. Phu nhân Tanda đang bày những con bò béo mập ra chờ đợi tôi.”

Khi đi ra cửa, Lãnh chúa Peytyr nhìn ngắm cuốn sách khổng lồ của Grand Maester Malleon và dừng lại lười biếng mở trang bìa. “Dòng Dõi Lịch Sử các Đại Gia Đình thuộc Bảy Phụ Quốc, với Những Ghi Chép về các Lãnh chúa, Phu nhân cùng con ông ta đọc. “Đầy là cuốn sách chán nhất tôi từng thấy. Ngài định dùng nó làm thuốc ngủ sao?”

Trong một tích tắc, Ned định nói ra tất cả, nhưng có gì đó trong câu nói đùa của Ngón út làm ông khó chịu. Người đàn ông này quá thông minh, và nụ cười mỉa chưa bao giờ rời khỏi môi hắn ta. “Jon Arryn đang đọc cuốn sách này khi lâm bạo bệnh,” Ned cẩn trọng nói, để xem ông ta phản ứng ra sao.

Và hắn ta đã phản ứng theo cách thường làm: với một câu nói dí dỏm. “Trong trường hợp đó,” hắn ta nói, “cái chết phải đến như một sự giải thoát thôi.” Lãnh chúa Petyr Baelish cúi đầu

và rời đi.

Eddard Stark để cho mình buông một lòi chửi thề. Ngoại trừ những người tùy tùng bên mình, hầu như ông chẳng thể tin nổi một người nào trong thành phố này. Ngón Út đã che giấu Catelyn và giúp Ned tìm kiếm thông tin, nhưng việc hắn vội vàng chạy đi để cứu lấy mạng mình khi Jaime và những tay kiếm của hắn tới dưới cảnh mưa gió vẫn còn khiến ông đau đớn. Varys còn tệ hơn. Dù

ông ta giải thích tất cả những gì ông ta làm đều vì lòng trung thành, nhưng dường như viên thái giám này biết quá nhiều và làm quá ít. Grand Maester Pycelle càng lúc càng là bề tôi trung thành của Cersei, còn Ser Barristan chỉ là một ông già cứng nhắc. Chắc chắn ông ấy sẽ nói với Ned rằng cứ theo nhiệm vụ mà làm đi.

Thời gian trôi nhanh tới đáng sợ. Nhà vua sẽ sớm trở về, và danh dự buộc Ned phải đến nói với ngài tất cả những gì ông biết. Vayon Poole đã sắp xếp cho Sansa và Arya đi trên tàu Phù Thủy Gió sẽ rời thành Braavos vào ba ngày nữa. Họ sẽ trở về Winterfell trước vụ thu hoạch. Ned sẽ không thể vì lo lắng cho sự an toàn của hai con mà trì hoãn thêm lầu hon nữa.

Nhưng tối hôm qua ông đã nằm mơ thấy những đứa con của Rhaegar. Lãnh chúa Tywin đã đặt những thi thể học trong tấm áo choàng đỏ thẫm của lính hộ vệ nhà mình. Ông ta thật thông minh; cảnh máu me trông sẽ không quá dáng sợ dưới lớp vải đỏ. Nàng công chúa nhỏ vẫn để chân trần, vẫn mặc chiếc váy ngủ, và thằng bé... thằng bé...

Ned không thể để chuyện đó tiếp diễn. Vương quốc không thể chịu nổi một vị vua điên thứ hai, một vũ điệu của máu và thù hận nữa. Ông phải tìm cách cứu lũ trẻ.

Robert có thể nhân từ. Ser Barristan không phải người duy nhất ngài tha chết. Grand Maester Pycelle, Varys Gián Điệp, Lãnh chúa Balon Greyjoy; họ đều từng là kẻ thù của Robert, và tất cả đều được ngài chào đón, coi như bạn hữu và đồng ý giữ lại danh dự và tước vụ của họ để đổi lấy lời

thề trung thành noi họ. Miễn là người đó còn dũng cảm và thành thực, Robert sẽ đối xử với người đó bằng tất cả lòng kính trọng và danh dự như đối với một kẻ thù cao quý.

Mặt khác, chính ngài đã đồng ý bỏ thuốc đầu độc họ trong đêm tối, một con dao đâm thẳng vào linh hồn. Ned không thể tha thứ cho điều đó, cũng như không thể tha thứ cho Rhaegar. Ned nhận ra, ngài muốn tất cả.

Nhưng, ông cũng không thể giữ im lặng được. Ông có nghĩa vụ với Robert, với vương quốc, với Jon Arryn đã khuất... và với Bran, người chắc chắn phải biết một phần sự thật. Nếu không vì sao lại có kẻ muốn giết thằng bé chứ?

Chiều muộn ngày hôm đó, ông cho gọi Tomard, người lính gác béo tốt với bộ ria màu cam mà các con gái ông gọi là bác Tom Bự. Vì Jory đã chết còn Alyn thì đi vắng, Tom Bự chỉ huy đội lính gác. Ý nghĩ đó khiến ông bất an. Tomard là người đàn ông chân chính; ân cần, trung thành, không biết mệt mỏi, giỏi vài việc nào đó, nhưng ông đã gần năm mươi, và kể cả khi còn trẻ ông ấy cũng không phải người năng động. Có lẽ Ned không nên nóng vội đưa một nửa đội lính gác với tất cả những tay kiếm tinh nhuệ nhất ra đi.

“Ta cần ông giúp,” Ned nói khi Tomard ngơ ngác xuất hiện, như mỗi khi bị triệu tập tới trước người lãnh chúa ông phụng sự. “Đưa ta tới rừng thiêng.”

“Liệu làm vậy có khôn ngoan không, thưa Lãnh chúa Eddard? Chân ngài đang trong tình trạng này và mọi chuyện rắc rối khác nữa ư?”

“Có lẽ không. Nhưng cần thiết.”

Tomard gọi Varly tới. Ned quàng tay qua vai hai người, cố gắng bước xuống những bậc thang dốc và tập tễnh đi qua sân. “Ta muốn tăng cường gấp đôi số lính gác,” ông nói với Tom Bự. “Tháp Quân Sư phải được đặt trong tình trạng nội bất xuất ngoại bất nhập, trừ khi có lệnh của ta.”

Tom chóp mắt. “Lãnh chúa, khi Alyn cùng những người khác ra đi, chúng ta đã thiếu quân số lắm rồi...”

“Chỉ cần trong một thời gian ngắn thôi. Tăng thời gian mỗi ca trực lên.”

“Tuần lệnh lãnh chúa,” Tom trả lời. “Tôi có thể hỏi vì

sao...”

“Tốt nhất ông đừng hỏi,” Ned cộc lốc trả lời.

***

Rừng thiêng trong lầu đài của những vị thần phương nam vẫn trống trải như thường lệ. Chân Ned rất đau khi họ hạ ông ngồi xuống đám cỏ bên cạnh cây mẹ. “Cảm ơn.” Ông lôi một tờ giấy từ ống tay áo ra, được niêm phong với con dấu Nhà Stark. “Mong hai người vui lòng đưa lá thư này đi ngay tức khắc.”

Tomard nhìn cái tên Ned viết trên lá thư và lo lắng liếm môi. “Lãnh chúa...”

“Hãy làm như những gì ta ra lệnh, Tom,” Ned nói.

Ông không biết mình đã đợi bao lâu trong cảnh tĩnh lặng của rừng thiêng. Nơi đầy thật thanh bình. Những

bức tường dày cách ly sự ồn ào của lâu đài, và ông có thể nghe thấy tiếng chim hót, tiếng dế kêu, tiếng lá xì xào trong những cơn gió nhẹ. Cây mẹ là một cây sồi, vỏ nâu xỉn và không có mắt, nhưng Ned Stark vẫn cảm nhận được sự hiện diện của những vị thần. Chân ông đã bớt đau hơn.

Ả ta đến vào lúc hoàng hôn, khi những đám mây chuyển màu đỏ ối phía trên những bức tường và tòa tháp. Ả đến một mình, đúng như ông yêu cầu. Lần đầu tiên ả ăn mặc đơn giản, đi giày da và đồ đi săn màu xanh. Khi mũ trùm của chiếc áo choàng nâu được kéo xuống, ông nhìn thấy vết bầm tím ở nơi nhà vua đã đánh ả. Cái màu mận chín xấu xí đó đã nhạt sang màu vàng, và chỗ sưng đã xẹp xuống, nhưng không thể nhầm nó thành thứ khác được.

“Vì sao lại ở đây?” Cersei Lannister hỏi khi đứng trước mặt ông.

“Vì thần thánh có thể nhìn thấy.”

Ả ngồi xuống bên cạnh ông trên thảng cỏ. Mỗi cử động của ả đều vô cùng thanh nhã. Mái tóc vàng xoăn bồng bềnh bay bay trong gió, còn đôi mắt ả xanh như lá mùa hè. Ông đã chiêm ngưỡng vẻ xinh đẹp của ả từ rất lâu về trước, và giờ ông mới một lần nữa ngắm nhìn lại. “Ta đã biết vì sao Jon Arryn chết,” ông nói.

“Thật sao?” hoàng hậu quan sát gương mặt ông, cảnh giác như một con mèo. “Đó là lý do ngài bảo ta tới nơi này hả Lãnh chúa Eddard? Để đưa cho ta những câu đố? Hay ý định của ngài là bắt giữ ta, như vợ ngài đã bắt giữ em trai ta?”

“Nếu cô thực sự nghĩ vậy, cô đã không bao giờ tới.” Ned chạm nhẹ vào má ả. “Ngài ấy đánh cô bao giờ chưa?”

“Một hay hai lần gì đó.” Ả ta tránh khỏi bàn tay ông. "Chưa bao giờ đánh vào mặt. Jaime sẽ giết ngài ấy, kể cả phải đánh đổi bằng mạng sống.”

Cersei nhìn ông với vẻ thách thức. “Anh trai ta đáng giá hơn bạn ngài cả trăm lần.”

“Anh trai ?” Ned nói. “Hay là tình nhân nhỉ?”

“Cả hai.” Ả không trốn tránh sự thật. “Vì cả hai chúng ta đều không còn là trẻ con nữa. Và vì sao không? Nhà Targaryen cho phép anh chị em kết hôn cùng nhau trong suốt ba trăm năm, để giữ dòng máu thuần chủng. Và Jaime cùng ta còn hơn cả tình anh em. Chúng ta là một cá thể trong hai con người. Chúng ta cùng nhau chia sẻ một dạ con. Vị học sĩ già nhà ta nói, anh ấy tới với thế giới này trong khi vẫn nắm chặt lấy chân ta. Khi anh ấy ở trong ta, ta cảm thấy... trọn vẹn.” Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt ả.

“Con trai Bran của ta...”

Đúng với tính cách của ả, ả không nhìn đi nơi khác. “Nó thấy chúng ta. Ngài yêu các con của mình, đúng không?”

Robert đã hỏi ông cùng một câu hỏi, vào buổi sáng ngày ra đi. Ông cũng đưa cho ả cùng một câu trả lời. "Bằng tất cả trái tim.”

“Ta yêu các con ta không ít hơn ngài yêu con cái mình.”

Ned nghĩ, *nếu như mình ở trong tình trạng phải đem mạng sống của một đứa bé mình không biết, đi đổi mạng sống của Robb, Sansa, Arya, Bran và Rickon, mình sẽ làm gì? Hơn nữa, Catelyn sẽ làm gì nếu cần đánh đổi mạng sống của Jon lấy mạng sống của những đứa con đẻ của mình?* Ông không muốn biết. Ông cầu mong mình sẽ không bao giờ biết.

“Cả ba đứa bé đều là con Jaime,” ông nói. Và đó không phải một câu trả lời.

“Tạ ơn thánh thần.”

Hạt giống rất mạnh, Jon Arryn đã kêu lên trên giường bệnh trong cơn hấp hối, và ông ấy nói đúng. Tất cả những đứa con hoang đều mang mái tóc đen như màn đêm vậy. Grand Maester Malleon đã ghi lại lần kết hôn cuối cùng giữa hươu đực và sư tử, cách đây khoảng chín mươi năm, khi Tya Lannister kết hôn cùng Gowen Baratheon, con trai thứ ba của vị lãnh chúa đương nhiệm. Đứa con duy nhất của họ, một đứa nhỏ vô danh được miêu tả trong tập sách của Malleon là một đứa bé lớn xác, cường tráng, tóc đen nhánh, chết khi còn bé. Ba mươi năm sau đó, một người đàn ông nhà Lannister đã kết duyên cùng một cô gái nhà Baratheon. Cô ta đẻ cho hắn ba cô con gái và một cậu con trai, tất cả đều tóc đen. Dù Ned có lật ngược lịch sử trong những trang sách ố vàng đó đến thế nào, ông luôn thấy màu vàng bị lép vế trước màu than đen.

“Mười hai năm,” Ned nói. “Làm thế nào mà cô không có lấy một đứa con với nhà vua?”

Ả ngẩng đầu vẻ thách thức. “Vua Robert của ngài từng làm ta có mang một lần,” ả nói, giọng đầy vẻ khinh miệt. “Anh trai ta đã tìm người giúp ta loại bỏ cái thai. Thật sự, ngài ta không bao giờ biết ta không thể chịu nổi việc ngài ấy chạm vào ta, và ta đã không để cho ngài ở trong mình trong suốt bao nhiêu năm. Ta biết những cách khác để chiều lòng ngài ấy, khi ngài bỏ lại những con điếm để loạng choạng lên phòng ngủ của ta. Dù chúng ta làm gì, sáng hôm sau nhà vua đều quá say xỉn mà quên tất cả.”

Sao họ lại không nhìn thấy cơ chứ? Sự thật luôn hiển hiện rõ ràng trước mặt họ, được khắc ghi ngay trên mặt lũ trẻ. Ned cảm thấy buồn nôn. “Ta nhớ Robert hồi ngài ấy đăng cơ, giống một vị vua tới từng ly,” ông bình thản nói. “Một ngàn người phụ nữ yêu ông ấy bằng cả con tim. Vì sao ông ấy lại làm cô ghét mình tới vậy?”

Ánh mắt ả ta bừng cháy như ngọn lửa xanh trong ánh hoàng hôn, trông ả giống con sư tử cái trong biểu tượng của nhà Lannister. “Trong đêm tân hôn, Robert gọi ta bằng tên em gái ngài. Ngài ấy ở trên ta, trong ta, nồng nặc mùi rượu và thì thầm tên Lyanna.”

Ned nghĩ tới bông hồng lam nhạt, và ông muốn khóc. “Ta không biết mình thấy thương ai hơn.”

Hoàng hậu dường như vô cùng thích thú với lời nói đó. “Hãy tự mình thương lấy mình đi, Lãnh chúa Stark. Ta không cần.”

“Hoàng hậu biết ta phải làm gì.”

“Phải làm ư?” Ả đặt tay lên cái chân lành lặn của ông, ngay trên đầu gối. “Một người đàn ông đích thực làm những gì mình sẽ làm, chứ không phải cái mình phải làm.” Những ngón tay ả nhẹ nhàng vuốt ve đùi ông, như những lời hứa hẹn ngọt ngào nhất. “Vương quốc cần một quân sư mạnh mẽ. Mà vài năm nữa Joffrey mới trưởng thành. Không ai muốn chiến tranh nữa, ít nhất là người nhà ta không muốn.” Mái tóc ả chạm vào gương mặt ông, mái tóc ông. “Nếu bạn bè có thể biến thành kẻ thù, vậy kẻ thù cũng có thể thành bạn. Vợ ngài cách đây hàng ngàn dặm, và anh trai ta đã bỏ trốn. Hãy tử tế với ta, Ned. Ta hứa với ngài, ngài sẽ không phải hối tiếc.”

“Cô cũng đưa ra lời hứa hẹn tương tự với Jon Arryn sao?”

Ả tát ông.

“Tôi sẽ coi đây là một món quà danh dự,” Ned khô khốc nói.

“Danh dự ư,”ả quát. “Sao ngài dám chơi trò lãnh chúa cao quý với ta! Ngài gọi ta tới đây làm gì? Chính ngài cũng có con hoang, và ta đã thấy nó. Ta muốn biết, ai là mẹ nó vậy? Một ả nông dân thành Dorne ngài đã cưỡng bức khi lâu đài bị thiêu rụi chăng? Hay một ả điếm? Hay là người em gái u sầu, tiểu thư Ashara? Ta nghe nói cô ta tự quăng mình xuống biển. Vì sao? Vì ngài giết anh trai nàng ấy, hay đánh cắp đứa con của nàng? Nói đi, Lãnh chúa Eddard kiêu hãnh, ngài có khác gì với Robert, ta hay Jaime không?”

"Trước hết,” Ned nói, “ta không giết trẻ con. Cô nên lắng nghe ta nói đây. Ta sẽ chỉ nói một lần duy nhất. Khi nhà vua trở về từ chuyên đi săn, ta sẽ nói toàn bộ sự thật. Vì thế cô nên trốn đi. Cô cùng ba người con của cô, nhưng đừng tới Casterly Rock. Nếu ta là cô, ta sẽ đi thuyền tới Thành Phố Tự Trị, hoặc thậm chí xa hơn, tới Đảo Summer hay Cảng Ibben. Gió thổi xa tới đâu sẽ đi tới đó.”

"Bỏ chạy," ả nói, "một thứ thức uống đắng ngắt."

"Nhưng là thứ nước uống ngọt hơn so với thứ cha cô đã dâng lên những đứa con của Rhaegar," Ned nói. "và tử tế hơn so với thứ cô đáng nhận được. Cha cô cùng những người con trai nên đi cùng cô. Vàng của Lãnh chúa Tywin sẽ mang lại cho các người cuộc sống sung túc và thuê những tay kiếm bảo vệ. Cô sẽ cần họ. Tôi dám thề với cô, dù cô có chạy tới chân trời góc bể, cơn phẫn nộ của Robert cũng đuổi cùng giết tận cô, cho tới tận cùng thế giới nếu cần.

Hoàng hậu đứng dậy. "Thế còn cơn giận của ta thì sao đây, Lãnh chúa Stark?" ả ta khe khẽ hỏi và nhìn mặt ông. "Đáng ra ngài nên trị vì vương quốc này. Ngài chỉ cần vươn tay ra là vương quốc này đã thuộc về ngài. Jaime nói với ta rằng ngài đã thấy anh ấy ngồi trên Ngai Sắt trong ngày Vương Đô sụp đổ, và khiến anh ấy phải nhường chỗ cho ngài. Đó là thời khắc của ngài. Tất cả những gì ngài cần làm là bước lên từng bậc thang và ngồi xuống. Thật là một sai lầm đáng buồn."

"Ta đã gầy ra nhiều sai lâm hơn cô có thể tưởng tượng," Ned nói, "nhưng việc đó không phải là sai lầm."

"Ồ, đúng đấy, lãnh chúa," Cersei khăng khăng. "Khi ngài tham gia trò chơi vương quyền, ngài chỉ có duy nhất một con đường: sống hoặc chết. Không có gì ở lưng chừng hết." Ả nâng mũ trùm che đi khuôn rnặt sưng phù và để ông lại trong bóng tối bên dưới gốc Sồi, giữa cảnh tĩnh lặng của rừng thiêng, dưới bầu trời xanh đen. Những ngôi sao bắt đầu xuất hiện.

DAENERYS

Quả tim vẫn còn ấm nóng trong màn đêm lạnh lẽo khi Khal Drogo đặt nó trước mặt cô, còn sống và bê bết máu. Cánh tay chàng đỏ tới tận khuỷu. Đằng sau chàng, những kỵ sĩ tâm phúc quỳ trên cát bên cạnh xác con ngựa hoang, tay cầm chắc những con dao đá. Máu ngựa dường như đen đặc dưới ánh đuốc vàng bập bùng trên những bức tường đá phấn.

Dany chạm vào phần bụng nhô lên. Mồ hôi rịn ra trên da và rơi xuống trán cô. Cô có thể cảm thấy những bà lão, những nhà tiên tri già của Vaes Dothrak, đang quan sát cô, bằng đôi mắt đen sáng lấp lánh trên khuôn mặt già nua. Cô không được phép giật mình hay sợ hãi. Mình mang dòng máu của rồng, cô tự nhủ khi cầm lấy quả tim ngựa bằng cả hai tay, đưa lên miệng, ngoạm lấy miếng thịt dai và nhiều thớ.

Máu nóng ào vào miệng cô và chảy xuống cằm. Mùi vị khiến cô muốn ói, nhưng cô vẫn phải cố nhai và nuốt. Người Dothraki tin trái tim ngựa sẽ làm con trai cô khỏe

mạnh, dẻo dai và kiên cường, nhưng với điều kiện mẹ đứa bé phải ăn hết cả quả. Nếu cô nghẹn máu hay nôn miếng tim nào ra, đó sẽ là điềm xấu chứng tỏ đứa nhỏ có thể bị chết lưu, sinh thiếu tháng trong tình trạng yếu ớt, gặp dị tật hoặc là con gái.

Những người hầu gái giúp cô chuẩn bị cho buổi lễ. Chuyện bầu bí làm cô mệt mỏi suốt hai tháng qua, Dany vẫn cố ăn những tô máu đã đông một nửa để làm quen với hương vị này. Irri bắt cô nhai thịt ngựa tới khi hàm cô đau nhức. Cô nhịn đói suốt một ngày một đêm trước khi buổi lễ bắt đầu, mong cơn đói sẽ giúp cô nuốt trôi đống thịt sống.

Tim ngựa hoang toàn các cơ tim nên dai nhách, và Dany lo rằng răng và lợi cô còn lâu nữa mới hết đau. Không ai được phép mang kiếm vào ranh giới của Vaes Dothrak, bên dưới bóng phủ của Núi Mẹ; cô phải dùng răng và móng tay xé trái tim ra. Dạ dày cuộn lại, nhưng cô vẫn tiếp tục, mặt bê bết vì máu thi thoảng vọt ra từ miệng cô.

Khai Drogo đứng trông cô ăn, mặt nghiêm lại như một tấm khiên đồng. Bím tóc chàng dài, đen và bóng dầu. Chàng đeo những chiếc vòng nhỏ ở râu, một cái thắt lưng lớn trang trí những mề đay vàng quanh thắt lưng, và để ngực trần. Cô nhìn chàng mỗi khi thấy không còn sức; nhìn chàng, nhai và nuốt, nhai và nuốt, nhai và nuốt. Đến phút cuối, Dany nghĩ cô thoáng thấy sự tự hào trong đôi mắt đen hình quả hạnh của chàng, nhưng cô không dám chắc. Khuôn mặt khai thường ít khi biểu lộ những gì chàng đang suy nghĩ.

V.'à cuối cùng cũng xong. Má và các ngón tay cô nhơm nhớp máu khi cô cố nuốt phần cuối cùng xuống. Chỉ tới lúc dó cô mới dám nhìn những bà lão, những nhà tiên tri của dosh khaleen.

"Khalakka dothrae mranha!" cô trịnh trọng tuyên bố bằng tiếng Dothraki tốt nhất. Hoàng đang lớn lên bên trong ta! Cô đã luyện câu này nhiều ngày trời cùng người hàu gái Jhiqui.

Bà tiên tri già nhất, một người phụ nữ lưng còng, gầy như cành củi khô với độc nhất một con mắt đen, giơ cánh lay lên cao. " Khalakkadothrae!" bà ta hét lên. Hoàng tử dang lớn dần!"

"Hoàng tử đùng lớn dàn!" người phụ nữ khác nói. *"Rakh! Rakh! Rakh haj!"* họ tuyên bố. *Một bé bé trai, một bé trai khỏe mạnh.*

Những tiếng chuông vang lên, tiếng kêu chói tai của những con chim bằng đồng đột nhiên

cất lên. Một chiếc tù và chiến trầm hùng trỗi lên nốt nhạc dài. Các bà lão bắt đầu hát. Bên dưới những chiếc áo gi lê da sơn, đầu vú của họ lắc lư, bóng lên với dầu và mồ hôi. Mấy viên thái giám phục vụ họ ném những bó cỏ khô vào lò lửa lớn, và những đám khói mang mùi hương bốc lên tận trăng sao. Người Dothraki tin rằng những ngôi sao là những con hỏa mã, là cả một đàn ngựa lớn đang phi nước đại qua bầu trời đêm.

Khi cột khói bốc lên, lời hát lặng, sự im lặng bao trùm tất cả. Dany có thể nghe thấy tiếng chim đêm hót từ xa vọng lại, tiếng ánh đuốc nổ tí tách, tiếng cánh đồng cỏ nhẹ

nhàng xào xạc. Người Dothraki nhìn cô bằng đôi mắt đen thẳm như màn đêm và chờ đợi.

Khai Drogo đặt tay lên cánh tay Dany. Cô có thể cảm nhận sự căng thẳng qua những ngón tay chàng. Kể cả một khal dũng mãnh như Drogo cũng hiểu thế nào là sợ hãi khi các dosh khaleen nhìn vào đám khói của tương lai. Sau lưng cô, mấy cô hầu gái run rẩy vì lo lắng.

Cuối cùng, bà tiên tri mở mắt và giơ tay lên. “Ta đã nhìn thấy mặt thẳng bé, và nghe thấy tiếng sấm từ móng ngựa của nó,” bà thận trọng tuyên bố.

“Sấm từ móng ngựa!” những người khác nói theo.

“Cậu bé phi ngựa uyển chuyển như gió, và sau lưng cậu là khalasar vĩ đại trải rộng cả trái đất, rộng không kể xiết, tay cầm thanh arakh như lưỡi cỏ lúa sáng loáng. Hoàng tử sẽ dũng mãnh như một cơn bão. Kẻ thù sẽ run rẩy trước cậu, và vợ chúng sẽ khóc ra máu và tự xé nát da thịt mình vì đau buồn. Những chiếc chuông trên tóc cậu sẽ vang lên khúc nhạc báo cậu bé đang tới, và những gã đàn ông yếu đuối trốn trong lều đá sẽ phải khiếp sợ khi nghe danh cậu.” Bà lão run rẩy và nhìn Dany như thể chính bà ta cũng đang khiếp sợ. “Hoàng tử đang lớn dần, và cậu sẽ là một con ngựa đực thống trị toàn thế giới.”

“Một con ngựa đực thống toàn thế những

người chứng kiến reo lên, cho tới khi màn đêm âm vang giọng nói của họ.

Bà lão tiên tri một mắt nheo mắt nhìn Dany. “Con ngựa đực thống trị toàn thế giới ấy sẽ mang tên gì nào?”

Cô đứng lên trả lời. “Con ta sẽ mang tên Rhaego,” cô nói lời Jhiqui đã dạy. Tay cô chạm vào phần bụng nhô cao bên dưới ngực như để bảo vệ con khỏi tiếng reo hò từ người Dothraki. “Rhaego,” họ reo lên. “Rhaegor, Rhaego,

Rhaego!”

Cái tên vẫn ong ong trong tai cô khi Khal Drogo dẫn cô ra khỏi hang đất. Những kỵ sĩ tâm phúc bám sát sau. Những kẻ khác nối gót họ ra ngoài thánh lộ, chính là con đường cỏ rộng chạy thông qua trung tâm Vaes Dothrak, từ cổng ngựa tới Núi Mẹ. Những nữ tiên tri của dosh khaleen tới trước tiên, cùng những viên thái giám và nô lệ. Vài người chống gậy cố gắng bước đi trên đôi chân già lão, run rẩy, trong khi những người khác kiêu hãnh như bất cứ một mã vương nào. Tất cả những bà lão đó đều từng là khaleesi. Khi người chồng của họ qua đời và một khai mới lên nắm quyền trước mặt tất cả những kỵ binh khác, một khaleesi mới sẽ cưỡi ngựa bên cạnh ngài ta, còn họ được đưa tới đây, để trị vì cả đất nước Dothraki rộng mênh mông. Kể cả những khai dũng mãnh nhất cũng phải cúi đầu trước sự uyên bác và quyền lực của dosh khaleen. Nhưng Dany vẫn rùng mình khi nghĩ tới một ngày cô sẽ tới với họ, dù muốn dù

không.

Đằng sau những người phụ nữ thông thái đó là những người khác; Khal Ogo cùng con trai ngài, khalakka Fogo, Khal Jommo cùng những vị phu nhân, những bô lão trong khalasar của Drogo, hầu gái của Dany, những người nô lệ và người hầu của khal, cùng nhiều người khác. Chuông rung lên và tiếng trống rộn ràng khi họ cùng sóng bước đi

trên thánh lộ. Những người anh hùng thất thế :ùng các vị thần của tộc người cổ xưa lặng lẽ dõi theo họ trong màn đêm. Bên cạnh đoàn người, những nô lệ nhẹ nhàng băng qua đồng cỏ với ngọn đuốc trên tay, ánh đuốc bập bùng khiến cho những bức tượng to lớn dường như sống dậy.

"Có nghĩa gì, cái tên Rhaego?" Khal Drogo hỏi bằng tiếng phổ thổng của Bảy Phụ Quốc trong khi họ tước đi. Cô đã dạy chàng vài từ khi nào có thể. Drogo học rất nhanh nếu để tâm vào, dù ngữ điệu hơi nặng và sai ngữ pháp khiến cả Ser Jorah lẫn Viserys đều không thể hiểu lấy một từ chàng nói.

"Anh Rhaegar của em là một chiến binh dũng mãnh, mặt trời của em à," cô nói. "Anh ấy qua đời trước khi em chào đời. Ser Jorah nói anh ấy là con rồng cuối cùng."

Khal Drogo cúi xuống nhìn cô. Gương mặt chàng như một chiếc mặt nạ đồng, nhưng ẩn dưới bộ râu đen dài, rủ xuống do sức nặng của những chiếc vòng vàng, cô nghĩ cô thoáng thấy một nụ cười. "Tên hay, vợ Dan Ares[1], mặt trăng của đời ta," chàng nói.

***

Họ cưỡi ngựa tới cái hồ mà Dothraki gọi là Dạ Con của Thần Đất, bao quanh bởi những cây sậy, mặt nước êm đềm và yên ả. Hàng ngàn năm trước, Jhiqui nói với cô, con người đầu tiên đã nổi lên từ sâu thẳm lòng hồ trên lưng những con ngựa đầu tiên.

Đoàn người đợi bên bờ cỏ khi Dany cởi bỏ bộ quần áo bẩn thả xuống đất. Cô trần trụi rón rén bước xuống nước.Irri nói hồ rày không có đáy, nhưng Dany cảm nhận được lớp bùn mềm lép nhép dưới chân khi cô đi qua hàng sậy cao. Mặt trăng trôi lững lờ trên sóng nước đen, vỡ ra rồi hòa họp lại khi làn tóc cô lướt qua nó. Làn da trắng xanh nôi gai ốc khi cái lạnh lan lên tận đùi và hôn lên đôi môi bên dưới của cô. Máu ngựa đực đã khô trên tay và quanh miệng cô. Dany khum tay và dâng nước thánh qua đầu tắm rửa cho bản thân và đứa bé bên trong cô khi khal và những người khác theo dõi. Cô nghe những bà lão của dosh khaleen vừa quan sát vừa thì thầm gì đó, và cô cũng muốn biết họ nói gì.

Khi cô bước ra khỏi hồ, ướt sũng và lạnh cóng người hầu gái Doreah nhanh chóng chạy đến với tấm áo choàng bằng lụa cát sơn màu, nhưng Khai Drogo vẫy cô ta đi Chàng đang nhìn bộ ngực cao và cái bụng vun cao của cô với vẻ tán thưởng, và Dany có thể thấy dương vật chàng đang căng lên trong chiếc quần da ngựa, bên dưới những mề đay vàng nặng nề trên thắt lưng. Cô tới bên cạnh và giúp chàng tháo thắt lưng.

Rồi khal to lớn của cô ôm hông cô và nâng cô lên như thể nâng một đứa nhỏ. Những cái chuông trên tóc chàng kêu khe khẽ.

Dany vòng tay quanh vai chàng và cúi mặt tựa vào cổ chàng khi chàng đi vào trong cô. Ba cú đẩy nhanh và tất cả đã xong. "Con ngựa đực thống trị toàn thế giới," Drogo

khàn giọng thì thầm. Tay chàng vẫn còn mùi máu ngựa. Chàng cắn mạnh vào cổ cô, và trong giây phút hoan ái, khi chàng nâng cô lên, hạt giống của chàng tràn ngập trong cô và chảy xuống má đùi trong. Chỉ tới lúc đó Doreah mới được quấn chiếc khăn lụa cát tẩm hương lên người cô, và Irri xỏ đôi dép lê mềm mại xuống chân cô.

Khal Drogo buộc lại thắt lưng và ra lệnh đưa những con ngựa được mang tới bờ hồ. Cohollo được nhận vinh dự giúp khaleesi lên lưng con Bạc. Drogo nhảy lên lưng ngựa, và đi xuống thánh lộ dưới vầng trăng và những vì sao. Trên lưng con Bạc, Dany dễ dàng theo kịp.

***

Tấm lụa phủ làm mái lều của Khal Drogo tối nay được cuộn lên, và mặt trăng theo họ vào bên trong. Ánh lửa từ một lò lửa đá khổng lồ liếm lên cao hơn ba mét. Không khí đậm mùi thịt nướng và sữa ngựa đông lên men. Căn phòng đông đúc và ồn ã khi họ bước vào, bên ngoài rất đông những người mà địa vị và tên tuổi không đủ vang dội để vào dự buổi lễ. Khi Dany cưỡi ngựa bên dưới mái vòm tiến vào tòa nhà chính giữa, mọi con mắt đều dõi theo cô. Người Dothraki hò hét nhận xét về cái bụng và bộ ngực của cô, hoan nghênh sinh linh bé bỏng đang lớn lên trong cô. Cô không thể hiểu tất cả lời họ nói, nhưng có một cụm từ cô nghe rất rõ. "Con ngựa đực thống cả thế giới," cô nghe thấy nó vang lên từ hàng ngàn giọng nói.

Tiếng trống, tiếng tù và vang vọng trong màn đêm. Những người phụ nữ ở trần quay vòng vòng nhảy múa

trên những chiếc bàn thấp, giữa những xiên thịt cùng đĩa chất đầy mận, chà là và lựu. Rất nhiều người đàn ông bị say sữa ngựa lên men, nhưng Dany biết tối nay sẽ không có trận giao đấu arakh nào, không phải trong thành phố linh thiêng này, noi những lưỡi kiếm và những cuộc đổ máu bị cấm tiệt.

Khal Drogo xuống ngựa và lên ngồi trên một ghế băng cao. Khal Jommo và Khal Ogo, người đã ở Vaes Dothrak cùng khalasar của mình khi tới, được mời ngồi ở hai vị trí danh dự bên trái và bên phải Drogo. Những kỵ sĩ tâm phúc của ba khal ngồi bên dưới họ, và xa hơn chút nữa là bốn người vợ của Khal Jommo.

Dany xuống khỏi con Bạc và đưa dây cương cho một nô lệ. Khi Doreah và Irri tìm đệm cho cô ngồi, cô đảo mắt tìm anh trai. Kể cả trong sảnh đường đông người đó thì Viserys vẫn sẽ cực kỳ nổi bật với làn da trắng xanh, mái tóc bạch kim, và quần áo rách rưới của kẻ ăn mày, nhưng cô không thấy anh đâu.

Cô liếc về phía chiếc bàn đông đúc ở gần tường, nơi những người đàn ông với bím tóc ngắn hơn của quý của họ ngồi trên thảm trải sàn cũ sờn và những tấm đệm phẳng xung quanh chiếc bàn thấp, nhưng những gương mặt đó đều mang nước da màu đồng và đôi mắt đen. Cô thấy Ser Jorah ngồi giữa phòng, gần lò lửa trung tâm. Đó là một vị trí đáng tôn kính, nói cách khác là vị trí được người người trọng vọng; người Dothraki ngưỡng mộ kĩ năng sử dụng kiếm của hiệp sĩ. Dany lệnh cho Jhiqui mời

ông tới bàn mình. Mormont tới ngay lập tức, và quỳ một gối phía trước cô.

"Khaleesi," ông nói, "tôi chờ người ra lệnh."

Cô vỗ vào cái đệm da ngựa nhồi bông bên cạnh. "Ngồi xuống nói chuyện với ta."

“Thật vinh hạnh cho tôi.” Hiệp sĩ ngồi khoanh chân trên tấm nệm. Một nô lệ quỳ gối trước ông, mang tới một đĩa gỗ đầy quả sung chín mọng. Ser Jorah cầm một quả lên và cắn làm đôi.

“Anh trai ta đâu rồi?” Dany hỏi. “Đáng nhẽ giờ này anh ấy phải ở đây, trong bữa tiệc này.”

“Sáng nay tôi đã thấy bệ hạ,” ông nói. “Ngài bảo với tôi rằng ngài sẽ tới chợ Phương Tây để tìm rượu.”

“Rượu ư?” Dany nghi ngờ nói. Cô biết Viserys không thể chịu nổi mùi sửa ngựa lên men mà người Dothraki uống và những ngày này anh hay lui tới chợ, chè chén cùng những thương nhân thuộc những đoàn lữ hành đi từ miền đông sang tây. Dường như anh ấy đã tìm cho mình thú vui cùng họ hơn là ở cạnh cô.

“Phải, rượu,” Ser Jorah xác nhận, “và bệ hạ nghĩ sẽ chiêu mộ vài lính đánh thuê trong các đoàn lữ khách đó cho đội quân của mình.” Một nữ hầu đặt bánh máu trước mặt ông dùng hai tay cầm nó lên.

“Như vậy có khôn ngoan không?” cô hỏi. “Anh ấy làm gì có tiền thuê lính. Nếu như anh ấy bị phản bội thì sao?” Những lính gác của đoàn lữ hành thường hiếm khi nghĩ

tới Vấn đề danh dự, và Phản Vương ở Vương Đô sẽ trả giá cao cho cái đầu của anh ấy. “Đáng ra ông nên đi cùng anh ấy, để giúp anh ấy an toàn. Ông đã thề trung thành với Viserys.”

“Chúng ta đang ở Vaes Dothrak,” ông nhắc cô nhớ. “Không ai được phép mang kiếm tới đây hoặc giết người tại đây.”

“Nhưng người vẫn chết,” cô nói. “Jhogo đã nói với tôi. Vài thương nhân mang theo thái giám đi cùng, những người to lớn có thể siết cổ chết những tên trộm bằng một dải lụa. Như vậy sẽ chẳng hề đổ máu và thần thánh cũng không nổi giận.”

“Vậy chúng ta hãy hy vọng rằng anh trai người sẽ đủ khôn ngoan mà đừng trộm thứ gì.” Ser Jorah quệt mỡ dính ở miệng và nhoài người sát tới bàn. “Ngài ấy định trộm trứng rồng của người, cho tới khi tôi dọa sẽ chém đứt tay ngài nếu ngài dám chạm vào chúng.”

Trong một lúc, Dany choáng váng không nói lên lời. “Những quả trứng của ta... nhưng chúng là của ta, Magister Illyrio đã tặng ta làm quà cưới, vì sao Viserys lại muốn... chúng chỉ là những viên đá...”

“Hồng ngọc, kim cương và ngọc mắt mèo đỏ cũng chỉ là đá, thưa công chúa... nhưng những quả trứng rồng còn hiếm hơn nhiều. Các thương nhân mà ngài uống rượu cùng cũng dám bán cả của quý của mình để đổi lấy một trong những viên đá đó thôi, và với ba quả trứng Viserys có thể mua bao nhiêu lính đánh thuê ngài cần.”

không hề biết, thậm chí còn chẳng nghi ngờ. “Vậy... anh ấy nên có chúng. Anh ấy không cần phải trộm. Anh chỉ cần hỏi thôi. Anh ấy là anh trai của ta... và vị vua đích thực của ta.”

“Ngài ấy đúng là anh trai của người,” Ser Jorah xác nhận.

“Ông không hiểu rồi,” cô nói. “Mẹ đã chết khi sinh ra ta, và cha ta cùng anh Rhaegar đã chết trước đó. Ta không bao giờ biết tên họ nếu như Viserys không ở đó để nói cho ta hay. Anh ấy là người thân duy nhất của ta. Người duy nhất. Anh ấy là tất cả những gì ta có.”

“Từng như vậy,” Ser Jorah nói. “Nhưng giờ chuyện đã khác, thưa khaleesi. Người giờ đã thuộc về dân tộc Dothraki. Trong bụng người là con ngựa đực sẽ thống trị toàn thế giới.” Ông giơ cái cốc ra, và một nô lệ rót đầy sữa ngựa lên men đặc quánh bốc mùi chua loét.

Dany phẩy tay. Kể cả mùi của nó cũng khiến cô buồn nôn, và cô không muốn nôn hết quả tim ngựa cô ép mình phải ăn ra. “Điều đó có nghĩa là gì?” cô hỏi. “Con ngựa đực đó là gì?” Mọi người đều hét nó trước mặt ta, nhưng ta không hiểu.”

“Con ngựa đực là khal của các khal trong lời tiên tri cổ xưa đó, cô gái. Người ấy sẽ thống nhất Dothraki thành một khalasar duy nhất và đi tới tận cùng thế giới, đúng như lời tiên tri. Tất cả mọi người trên thế giới sẽ quy hàng trước người ấy.”

“Ồ,” Dany nhỏ giọng nói. Tay cô vuốt ve lớp vải bên trên cái bụng bầu. “Ta đặt tên đứa nhỏ là Rhaego.”

“Cái tên này sẽ khiến Phản Vương lạnh người.”

Đột nhiên Doreah chạm vào khuỷu tay cô. “Khaleesi,” người hầu gái vội vã thì thào, “anh trai người...”

Dany đưa mắt xuống hội trường dài, không mái, và thấy anh ở đó, đang sải bước tới chỗ cô. Từ bước đi lảo đảo, cô ngay lập tức biết rằng Viserys đang say bí tỉ... và chuẩn bị làm điều gì đó táo tợn.

Anh mặc chiếc áo lụa đỏ sẫm, dính bẩn bụi đường. Chiếc áo choàng và găng tay bằng nhung đen, bạc màu do ánh mặt trời. Đôi giày khô và nứt nẻ, mái tóc bạch kim rối xù và hỗn loạn. Thanh trường kiếm đeo bên thắt lưng nằm trong vỏ da. Người Dothraki nhìn thanh kiếm khi anh bước qua; Dany nghe thấy những tiếng chửi thề đe dọa và giận dữ phát ra xung quanh cô như một cơn thủy triều. Âm nhạc ngưng lại, chỉ còn tiếng trống vang lên đầy cảnh giác.

Một cảm giác sợ chết người bóp nghẹt tim cô. “Tới bên anh ấy,” cô ra lệnh cho Ser Jorah. “Ngăn anh ấy lại và dẫn tới đây. Nói với anh ấy rằng anh ấy có thể lấy trứng rồng nếu đó là điều anh muốn.” Ông hiệp sĩ nhẹ nhàng đứng lên.

“Em gái ta đâu?” Viserys hét bằng cái giọng lè nhè say xỉn. “Ta tới mừng em ấy. Sao các ngươi dám ăn mà khôn có ta? Không ai được ăn trước vua. Cô ta đâu? Con điếm ấy không thể trốn thoát khỏi rồng đâu.”

Anh dừng lại bên lò lửa lớn nhất, liếc nhìn những khuôn mặt người Dothraki xung quanh. Có năm ngàn

người trong sảnh, nhưng chỉ có vài người biết tiếng phổ thông. Nhưng dù cho họ có không hiểu lời anh nói đi nữa, họ chỉ cần liếc qua là biết anh đang say.

Ser Jorah nhẹ nhàng tới nắm tay Viserys, nhưng anh giằng ra. “Đừng chạm vào ta! Không ai chạm vào rồng khi chưa được phép.”

Dany lo lắng liếc lên nhìn hàng ghế trên. Khal Drogo đang nói gì đó với những khal bên cạnh. Khal Jommo cười toe toét, còn Khal Ogo bắt đầu cười hô hố.

Tiếng cười làm Viserys nhướn mắt. “Khai Drogo,” anh khó nhọc nói nhưng vẫn giữ được phép lịch sự. “Ta tới dự tiệc.” Anh loạng choạng tránh xa khỏi Ser Jorah, tìm đường lên ngồi

cùng ba khal trên hàng ghế cao.

Khal Drogo đứng dậy quát một tràng tiếng Dothraki và chỉ xuống, nhanh quá nên Dany không thể hiểu nổi.

“Khai Drogo nói chỗ của ngài không phải trên hàng ghế cao này,” Ser Jorah phiên dịch lại cho anh trai cô. “Khal Drogo nói chỗ của ngài ở đây.”

Viserys liếc nhìn về phía khal đang chỉ. Ở cuối sảnh, trong một góc tường tối tăm để những người có địa vị cao không cần nhìn thấy những người hèn kém, chỗ ngồi ở vị trí thấp tới không thể thấp hơn; chỗ của những cậu nhóc miệng còn hôi sữa, những ông lão mắt mờ chân chậm, những kẻ ngờ nghệch và khuyết tật. Xa khỏi bữa tiệc, và xa khỏi vinh dự. “Đó không phải chỗ dành cho vua,” Viserys tuyên bố.

“Đúng, Khal Drogo trả lời bằng tiếng phổ thông mà Dany đã dạy cho chàng, “cho Vua Chân Thọt.” Chàng vỗ hai tay vào nhau. “Xe ngựa! Mang xe ngựa tới cho Khal Rhaggat.”

Năm ngàn người Dothraki bắt đầu cười và hò hét. Ser Jorah đang đứng bên cạnh Viserys, hét gì đó vào tai anh ấy, nhưng vì âm thanh như sấm rung chóp giật trong sảnh nên Dany không thể nghe nổi ông ta nói gì. Viserys đang hét đáp lại và hai người vật lộn, tới khi Mormont đánh ngã Viserys xuống sàn.

Anh rút kiếm.

Thanh kiếm tuốt trần tỏa ra ánh sáng đỏ dữ tợn dưới ánh lửa. “Tránh xa ta rai” Viserys rít lên. Ser Jorah lùi lại một bước, và anh trai cô lảo đảo đứng lên. Anh vung vẩy thanh kiếm trên đầu, thanh kiếm mà Magister Illyrio cho anh mượn để khiến anh giống một vị vua hơn. Người Dothraki đang hét lên từ mọi hướng, toàn những lời chửi thề độc địa.

Dany hét lên vì sợ hãi. Cô biết rút kiếm ở nơi này có nghĩa gì, nhưng anh cô không biết.

Giọng của cô khiến Viserys quay đầu, và lần đầu tiên anh nhìn thấy cô. “Em đây rồi,” anh cười nói rồi loạng choạng tới bên cô, chém vào không khi như thể mở đường xông qua hàng hàng lớp lớp quân thù, dù chẳng có ai chặn đường anh cả.

“Kiếm... anh không được phép,” cô cầu xin anh trai của mình. “Làm ơn đi mà, Viserys. Ở đây người ta cấm đấy. Hạ

kiếm xuống và tới ngồi cùng em. Ở đây có rượu, thức ăn... có phải anh muốn trứng rồng không?” Anh sẽ có chúng, chỉ cần anh ném thanh kiêm đi thôi.”

“Hãy nghe lòi khaleesi đi, đồ ngốc,” Ser Jorah hét, “trước khi ngài khiến tất cả chúng ta chết hết.”

Viserys cười lớn. “Họ không thể giết chúng ta. Họ không thể giết người tại thành phố thần thánh... nhưng ta thì có.” Anh đặt mũi kiếm vào giữa ngực Daenerys và lướt một đường xuống bụng cô. “Anh muốn thứ anh cần,” Viserys nói. “Anh muốn vương miện hắn hứa trao cho anh. Hắn đã mua em, nhưng hắn không chịu trả tiền. Nói với hắn rằng anh muốn thứ anh đã đổi em để có, hoặc không anh sẽ mang em về. Em cùng những quả trứng. Hắn có thể có con ngựa con của hắn. Anh sẽ lôi đứa con hoang đó ra và bỏ nó lại cho hắn.” Lưỡi kiếm đâm xuyên chiếc váy lụa và châm vào rốn cô. Cô thấy Viserys đang khóc; vừa khóc vừa cười, và người này từng là anh trai cô.

Dany nghe xa xăm tiếng người hầu gái Jhiqui khóc lóc sợ hãi, cầu xin những điều cô không dám dịch lại, rằng khaỉ sẽ trói và cho ngựa lôi cô trên suốt quãng đường lên Núi Mẹ. Cô ôm lấy cô gái. “Đừng sợ,” cô nói. “Ta sẽ nói với chàng.”

Cô không biết mình có biết đủ số từ cần thiết không, nhưng khi cô nói xong thì Khal Drogo nói vài câu cộc lốc bằng tiếng Dothraki, và cô biết chàng hiểu. Mặt trời của đòi cô bước xuống.

“Hẳn nói gì?” người từng là anh trai cô giật mình hỏi. Khắp sảnh im lặng tới mức cô có thể nghe thấy tiếng

chuông trên tóc Khal Drogo rung lên khe khẽ theo mỗi bước chân của chàng. Những kỵ sĩ tâm phúc đi theo chàng giống như ba cái bóng bằng đồng. Daenerys thấy toàn thân lạnh ngắt. “Chàng nói anh sẽ có chiếc vương miện vàng tuyệt đẹp khiến bất cứ ai cũng phải rùng mình khi chiêm ngưỡng."

Viserys mỉm cười và hạ kiếm xuống. Nụ cười đó thật buồn thảm, khiến trái tim cô tan nát. “Đó là thứ ta muốn,” Viserys nói. “Đó là thứ họ đã hứa với ta.”

Khi vầng thái dương của đời cô vươn tay tới, Dany ôm lấy thắt lưng chàng. Khal nói một từ và các kỵ sĩ tâm phúc nhảy lên. Qotho chế ngự người từng là anh trai của cô. Haggo vặn gẫy cổ tay anh. Cohollo rút thanh kiếm khỏi những ngón tay tàn phế. Đến lúc này mà Viserys vẫn chưa hiểu. “Không,” anh hét, “các ngươi không thể chạm vào ta, ta là rồng, là ròng, và ta sẽ đội vương miện'.”

Khal Drogo tháo thắt lưng. Những chiếc mề đay bằng vàng khối, to lớn được trang trí cầu kỳ, to bằng bàn tay. Chàng ra lệnh. Đầu bếp mang chiếc nồi sắt nặng nề trên bếp lửa tới, đặt xuống đất rồi lại mang cái nồi về đống lửa. Drogo ném thắt lưng và quan sát, mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào khi mề đay nung nóng đỏ và bắt đầu chảy. Cô có thể thấy lửa đang nhảy múa trên đôi mắt màu mã não của chàng. Một nô lệ đưa cho chàng một cặp găng tay hở ngón bằng lông ngựa dày, và chàng đeo nó vào, không thèm liếc nhìn gã đàn ông kia một cái.

Viserys thét lên, tiếng thét chết lặng của kẻ hèn nhát đang đổ mặt với thần chết. Anh đá lung tung rồi vặn

vẹo, rên rỉ như một con chó và khóc lóc như một đứa trẻ, nhưng người Dothraki kìm chặt anh lại. Ser Jorah đi tới bên Dany. Ông đặt tay lên vai cô. “Quay mặt đi, thưa công chúa, tôi cầu xin người.”

“Không.” Cô khoanh tay trước bụng, bảo vệ sinh linh bé nhỏ trong mình.

Cuối cùng, Viserys cũng nhìn cô. “Em gái à... Dany... hãy nói với họ đi... bảo họ đi... em gái yêu quý...”

Khi vàng đã chảy một nửa và bắt đầu chuyển sang thể lỏng, Drogo vươn tay vào nhấc nồi lên. “Vương miện!” chàng gầm lên. “Đây. Vương miện cho Vua Xe Ngựa!” và dốc ngược cái nồi lên đầu người từng là anh trai cô.

Tiếng thét của Viserys Targaryen khi chiếc vương miện sắt gớm ghiếc đó che phủ mặt anh thật đáng sợ. Chân anh co giật trên nền đất, chậm dần, rồi dừng hẳn. Vàng nóng chảy nhỏ giọt xuống ngực anh, sức nóng ầm ỉ làm chảy lớp áo lụa màu đỏ... nhưng không một giọt máu nào chảy ra.

Anh ấy không phải rồng, Dany nghĩ, tĩnh tâm tới kỳ lạ. *Lửa không thể giết chết rồng thiêng.*

Ông đang đi qua hầm mộ dưới thành Winterfell như hàng ngàn lần trước đó. Những vị vua Mùa Đông quan sát ông bằng đôi mắt lạnh lẽo, và những con sói tuyết dưới chân họ quay cái đầu đá khổng lồ gầm ghè. Cuối cùng, ông tới bên ngôi mộ của cha đang yên nghỉ cùng anh Brandon và Lyanna. "Hứa em đi, Ned," bức tượng của Lyanna thì thầm. Cô đội vòng hoa hồng xanh nhạt, và đôi mắt đang khóc ra máu.

Eddard Stark ngồi bật dậy, tim đập thình thịch, chăn chiếu rối tung xung quanh ông. Căn phòng tối như hũ nút và có ai đó đang gõ cửa. "Lãnh chúa Eddard," có người gọi lớn.

"Đợi một chút." Ngái ngủ và trần trụi, ông loạng choạng bước đi trong căn phòng tối om. Khi mở cửa ra, ông thấy Tomard đang giơ nắm tay lên, và Cayn cầm nến trên tay. Đi cùng họ là quản gia của nhà vua.

Mặt người đàn ông đó như được điêu khắc từ đá, hầu như chẳng biểu lộ gì. "Thưa quân sư," ông ta lên tiếng. "Bệ hạ cho gọi ngài. Ngay lập tức."

Vậy là Robert đã trở về từ chuyên đi săn. Lâu quá mức. "Ta cần chút thời gian để mặc quần áo." Ned kệ cho hắn đợi. Cayn giúp ông mặc quần áo; áo chẽn vải lanh trắng, áo choàng xám, quần cắt ra để xỏ vừa cái chân bị bó bột, huy hiệu, và cuối cùng là chiếc thắt lưng với những mắt xích bạc. Ông giắt con dao Valyria vào thắt lưng.

Tháp đỏ tối om và im ắng khi Cayn và Tomard hộ tống ông đi qua sân trong. Vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên Tường Thành. Trên lũy, một lính gác áo vàng kim đang đi tuần.

Hoàng thất sống trong pháo đài Maegor, một pháo đài vuông vắn rộng lớn nằm ở trung tâm Tháp Đỏ đằng sau những bức tường cao hơn sáu mét và những hào nước khô kiệt với giáo mác tua tủa, một lâu đài - nằm trong - một lâu đài. Ser Bronos Blount canh gác phía bên kia cầu, trên người mặc áo giáp thép trắng tinh như một bóng ma dưới ánh trăng. Vào trong rồi, Ned đi qua hai hiệp sĩ khác của Ngự Lâm Quân; Ser Preston Greenheld đứng ở chân cầu thang, Ser Barristan Selmy gác ở cửa phòng ngủ của nhà vua. Ông nhớ tới ba người mặc áo choàng tráng, và một cơn ớn lạnh kỳ lạ chạy dọc người ông. Khuôn mặt Ser Barristan trắng bệch hệt như bộ giáp vậy. Ned chỉ cần nhìn là biết có chuyện cực kỳ không hay đã xảy ra.

Quản gia hoàng cung mở cửa. "Tâu đức vua, quân sư Eddard Stark tới," hắn thông báo.

"Dẫn ngài tới đây," Giọng Robert vang lên, nghe mệt mỏi lạ kỳ.

Anh lửa lóe lên từ hai lò than ở hai đầu phòng ngủ, khiến căn phòng mang ánh đỏ ảm đạm. Hơi nóng làm căn phòng trở nên ngột ngạt. Robert nằm trên chiếc giường có màn trướng. Ở bên giường là Grand Maester Pycelle, trong khi đó Lãnh chúa Renly bồn chồn đi đi lại lại trước những ô cửa chóp. Đám người hầu đi tới đi lui, bỏ gỗ vào lò lửa và đun nóng rượu. Cersei Lannister ngồi giường bên cạnh chồng. Đầu tóc ả rối bù như vừa ngủ dậy, nhưng ánh mắt lại chẳng hề buồn ngủ tẹo nào. Họ đi theo Ned khi Tomard và Cayn giúp ông vào phòng. Ông dường như đang chuyển động rất chậm, như thể ông vẫn đang mơ.

Nhà vua vẫn đi giày. Ned có thể thấy bùn khô và những lá cỏ dính trên giày Robert thò ra khỏi tấm chăn. Một chiếc áo xanh nằm trên đất, bị chém rách toang và vứt đấy, trên vải dính những vết ố màu nâu đỏ. Căn phòng ngập mùi khói, máu và tử khí.

“Ned,” nhà vua thì thầm khi thấy ông. Khuôn mặt ngài trắng bệch như sữa. “Tới... gần hơn.”

Lính gác đưa ông tới gần. Ned chống tay vào cạnh giường đứng cho vững. Ông chỉ cần nhìn cũng đủ biết tình trạng Robert tệ ra sao. “Cái gì...?” ông bắt đầu nói, cổ họng nghẹn lại.

“Con lợn lòi.” Lãnh chúa Renly vẫn mặc áo đi săn màu xanh, áo choàng lốm đốm máu.

“Một con quỷ,” nhà vua ho khan. “Lỗi của ta. Ta uống quá nhiều rượu, ta thật đáng chết mà. Ta đã đâm trượt.”

“Vậy những người còn lại đâu?” Ned hỏi Lãnh chúa Renly. “Ser Barristan và Đội Ngự Lâm Quân đâu?”

Miệng Renly mím lại. “Bệ hạ yêu cầu chúng tôi tránh sang một bên và để một mình ngài bắt con lợn lòi.”

Eddard Stark nâng cái chăn lên.

Họ đã làm mọi thứ có thể để băng bó vết thương, nhưng không thể. Con lợn lòi đó hẳn phải là một sinh vật đáng sợ. Nó đã xé toạc nhà vua từ háng tới ngực bằng răng nanh. Những tấm vải gạc tẩm đẫm rượu mà Grand Maester Pycelle băng bó đã thấm đen máu, và mùi vết thương thật kinh khủng. Dạ dày Ned quặn lại. Ông thả tấm chăn xuống.

“Thối hoắc,” Robert nói. “Mùi của thần chết, đừng nghĩ rằng ta không ngửi thấy. Con lợn đó rất giỏi phải không? Nhưng ta... ta đã tử tế đáp trả lại nó rồi, Ned.” Nụ cười của nhà vua trông tệ y như vết thương khi những chiếc răng của ngài đã nhuộm đỏ. “Ta đâm thẳng con dao vào mắt nó. Nêu không tin thì hỏi họ xem. Hỏi xem.”

“Đúng,” Lãnh chúa Renly lầm bầm. “Chúng tôi đã mang xác nó về, theo lệnh ông ấy.”

“Để cho bữa tiệc,” Robert thều thào. “Giờ để chúng ta lại. Tất cả các ngươi. Ta cần nói chuyện với Ned.”

“Robert à, quân vương yêu quý của em...” Cersei dợm nói.

“Ta bảo đi,”Robert khăng khăng với sự dữ tợn vốn có. “Ả đàn bà kia, cô không hiểu phần nào trong câu nói của ta?”

Cersei thu dọn áo sống và cả lòng tự trọng rồi quay người bước đi. Lãnh chúa Renly và những người khác theo sau. Grand Maester Pycelle nán lại, tay run rẩy khi đưa cho nhà vua cốc đựng thứ dung dịch trắng đục. “Sữa 'anh túc đây, thưa bệ hạ,” ông nói. “Ngài uống đi. Nó sẽ giúp ngài bớt đau.”

Robert gạt tay đánh roi cái cốc. “Tránh ra. Ta sắp ngủ lồi, ông già ngốc nghếch. Cút ra.”

Grand Maester Pycelle khốn khổ nhìn Ned rồi lê bước khỏi phòng.

“Chết tiệt, Robert,” Ned nói khi chỉ còn lại họ với nhau. Chần ông đau đớn khinh khủng khiến ông dường như tối lăm mặt mũi. Hoặc có lẽ nỗi buồn đang che mờ mắt ông. Ông cúi xuống giường, bên cạnh người bạn. “Vì sao ngài luôn cứng đầu đến thế chứ?”

“Ôi, mẹ kiếp, Ned,” nhà vua gầm lên. “Ta đã giết được con quái vật đó, đúng không?” Một lọn

tóc đen bết mồ hôi rơi xuống mắt ông khi ông nhìn Ned. “Đáng nhẽ ta cũng phải làm điều tương tự với anh. Anh không chịu để cho người ta thảnh thơi đi săn gì cả. Ser Robar tìm ta. Cái đầu của Gregor. Ý nghĩ xấu xa. Không bao giờ được nói với Chó Săn. Hãy để Cersei làm hắn ngạc nhiên.” Tiếng cười của ngài biến thành tiếng rên rỉ vì đau. “Thần thánh lòng lành,” ngài thì thào, cố nén cơn đau. “Cô gái đó. Daenerys. Anh đúng, nó mới chỉ là một đứa bé... đó là lý do vì sao, cô gái đó... thần thánh đã đưa con lợn lòi đó tới... để trừng phạt ta...” Nhà vua ho ra máu. “Sai, sai rồi, ta... chỉ là một

bé gái... Varys, Ngón út, kể cả em trai ta... đều chẳng có giá trị gì... không ai thành thực với ta trừ anh ra, Ned à... chỉ có anh thôi...” Ngài giơ tay lên, đau đớn và yếu ớt. “Giấy và mực. Đó, trên mặt bàn đó. Hãy viết những gì ta nói.”

Ned vuốt thẳng tờ giấy đặt trên đùi và cầm chiếc bút lông ngỗng lên. “Tuân lệnh bệ hạ.”

“Đây là chúc thư của Robert Đệ Nhất nhà Baratheon, Vua của người Andal và tất cả - anh viết khẩu hiệu gì thì viết, anh biết thừa nó thế nào mà. Ta sắc phong Eddard nhà Stark, Lãnh chúa thành Winterfell, Quân sư của Nhà vua làm Quan nhiếp chính và Người Bảo Vệ Vương Quốc sau khi ta... ta băng hà... trị vì... thay ta, tới khi con trai Joffrey của ta trưởng thành...”

“Robert...” Joffrey không phải con trai ngài, ông muốn nói nhưng không nên lời. Cơn đau đớn khắc sâu trên khuôn mặt Robert; ông không nỡ làm ngài đau hơn nữa. Vì thế Ned cúi đầu viết, nhưng khi nhà vua nói, “con trai ta Joffrey,” ông sửa thành, “người thừa kế của ta.” Ông cảm thấy dơ bẩn vì sự dối trá này. Ông nghĩ, đôi khi chúng ta phải nói dối vì người chúng ta yêu thương. Cầu thần thánh tha thứ cho ông. “Ngài còn muốn thần viết gì nữa?”

“Viết... gì tùy anh. Bảo vệ và phòng ngự, cựu thần hay tân thần, anh biết phải viết gì. Cứ viết đi, ta sẽ ký. Anh hãy giao nó cho hội đồng sau khi ta chết.”

“Robert à,” giọng Ned mệt mỏi vì đau buồn. “Ngài đừng làm thế này. Đừng chết trước mặt thần. Vương quốc cần ngài.”

Robert nắm lấy tay ông và bóp mạnh. “Anh... nói dối lồi lắm, Ned Stark,” Ngài cố nén đau nói. “Vương quốc... vương quốc biết... ta là một vị vua tồi thế nào. Mong thần thánh thứ tội cho ta, vì ta là một vị vua tồi tệ y như Aerys.”

“Không,” Ned nói với người bạn đang trong cơn hấp hối, “Bệ hạ không hề tệ như Aerys. Chưa bao giờ tệ như Aerys.”

Robert cố nở một nụ cười yêu ớt. “Họ sẽ nói rằng, vào phút cuối cùng... điều cuối cùng... ta làm là đúng. Anh sẽ không làm ta thất vọng. Giờ anh sẽ trị vì. Anh sẽ ghét điều đó, ghét hơn ta., nhưng anh sẽ làm tốt. Anh viết xong chưa?”

“Rồi, thưa bệ hạ,” Ned đưa tờ giấy cho Robert. Nhà vua run rẩy ký, để lại một vệt máu trên đó. “Cần có người chứng kiến tờ giấy được niêm phong.”

“Nhớ mang món lợn lòi đó tới đám tang của ta,” Robert thở gấp. “Nhét táo vào mồm nó và nướng giòn lớp bì lợn lên nhé. Hãy ăn con quái vật đó. Ta không cần biết anh có nghẹn không. Nhưng hãy hứa với ta nhé, Ned.”

“Thần hứa.” Hứa với em đi, Ned, giọng Lyanna từ quá khứ vọng lại.

“Cô bé đó,” nhà vua nói. “Daenerys. Hãy để cô bé sống. Nếu anh có thể, nếu như... chưa quá

muộn... hãy nổi chuyện với họ... với Varys, Ngón út... đừng để họ giết cô bé đó. Và hãy giúp con trai ta, Ned. Hãy làm cho nó... tốt hơn ta." Ngài nhăn mặt. "Cầu thần thánh lòng lành."

"Mọi việc sẽ theo ý ngài," Ned nói. "Rồi sẽ ổn thôi."

Nhà vua nhắm mắt lại và có vẻ thanh thản. "Bị chết vì một con lợn," ngài lầm bầm. "Đáng ra ta phải cười, nhưng đau quá."

Ned không thể cười. "Thần gọi mọi người tới nhé?"

Robert yếu ớt gật đầu. "Làm theo ý anh đi. Thần thánh oi, vì sao trong này lạnh thế?"

Đám người hầu hối hả chạy vào và cho thêm củi vào lửa. Hoàng hậu đã đi mất; nhưng ít nhất nó cũng làm mọi chuyện dễ chịu hon. Nếu Cersei còn chút khôn nào, ả nên mang mấy đứa bé đi và trốn ngay trước bình minh, Ned nghĩ. Ả đã lớn vởn ở đây quá lâu rồi.

Vua Robert dường như chẳng nhớ gì đến ả. Ngài bắt người em Renly và Grand Maester Pycelle đứng chứng kiến ngài đóng dấu niêm phong vào bức chúc thư. "Giờ đưa cho ta thứ gì đó giảm đau và để ta chết đi."

Grand Maester vội vàng pha một ít sữa anh túc khác. Lần này nhà vua uống cạn. Bộ râu đen của ngài dính đầy những giọt sữa trắng khi ngài ném cái cốc sang một bên. "Ta sẽ mơ chứ?"

Ned là người trả lời. "Ngài sẽ mơ thôi, bệ hạ của thần."

"Tốt." ngài nói và mỉm cười. "Ta sẽ gửi tình yêu của anh tới Lanna, Ned. Hãy chăm sóc các con ta dùm ta."

Những lòi nói đó xoáy vào ruột gan Ned như một lưỡi dao. Trong phút chốc ông mất phương hướng. Ông

không thể bắt mình nói dối được. Sau đó ông nhớ tới những đứa con hoang: cô bé Barra đang ngậm vú mẹ, Mya ở Thung Lũng, Gendry trong xưởng rèn, và tất cả những dứa trẻ khác. "Thần sẽ... bảo vệ con ngài như con mình," ông chậm rãi nói.

Robert gật đầu và nhắm mắt. Ned quan sát ông bạn già nằm lún người xuống gối khi sữa anh túc xóa nhòa nỗi đau trên nét mặt ngài. Ngài chìm vào giấc ngủ.

Những sợi xích nặng nề kêu khe khẽ khi Grand Maester Pycelle tới bên Ned. "Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể, thưa lãnh chúa, nhưng vết thương bị hoại tử. Họ mất hai ngày mói mang bệ hạ về được. Tới lúc tôi tới thăm bệnh, tình hình đã quá trễ. Tôi có thể giúp bệ hạ giảm đau, nhưng chỉ thần thánh mới có thể chữa lành cho bệ hạ."

"Mất bao lâu?"

"Đúng ra thì bệ hạ đã băng hà rồi. Tôi chưa thấy người nào bám trụ với sự sống lâu như vậy."

"Anh trai tôi luôn là người mạnh mẽ," Lãnh chúa Renly nói. "Không phải một người thông minh, nhưng là một người mạnh mẽ." Trong cái nóng nghẹt thở của phòng ngủ, lông mày anh ta lấm tấm mồ hôi. Trông anh ta như bóng ma của Robert thời còn trẻ với tóc đen và vẻ ngoài đẹp mã. "Anh ấy giết con lợn lòi. Nó đâm thủng bụng anh ấy, nhưng không hiểu sao anh ấy vẫn

giết được nó." Giọng anh ta đầy vẻ kinh ngạc.

"Robert chưa bao giờ chịu rời chiến trường khi kẻ thù vẫn còn đứng vững," Ned nói.

Bên ngoài cửa, Ser Barristan Selmy vẫn gác cầu thang. "Maester Pycelle đã cho vua Robert uống sữa anh túc," Ned nói với ngài ta. "Đừng để ai quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi cho tới khi có lệnh của ta."

"Tuân lệnh ngài." Ser Barristan dường như già hơn tuổi. "Tôi đã làm người tin tưởng mình thất vọng."

"Kể cả một hiệp sĩ chân chính nhất cũng không thể bảo vệ nhà vua khỏi chính ngài," Ned nói. "Robert thích săn lợn lòi. Tôi đã thấy ngài ấy hạ gục cả ngàn con rồi." Ngài sẽ đứng im không nhúc nhích, chân dang ra, tay cầm sẵn ngọn giáo lớn, không chửi rủa gì khi nó lao tới, mà chỉ đứng đợi cho tới giây cuối cùng, tới khi nó gần đâm vào ngài, trước khi ngài giết nó bằng cú đâm chắc nịch và dũng mãnh. "Không ai có thể biết trước con lợn lòi đó là khắc tinh của ngài."

"Ngài thật tử tế khi nói ra những lời này, Lãnh chúa Eddard."

"Nhà vua cũng nói thế thôi. Ngài đổ lỗi cho rượu."

Người hiệp sĩ tóc bạc yếu ớt gật đầu. "Bệ hạ đã ngồi sẵn trên lưng ngựa khi chúng tôi lùa con lợn lòi ra khỏi ổ, nhưng ngài ra lệnh cho tất cả chúng tôi đứng sang một bên."

Tôi muốn biết, Ser Barristan," Varys rất bĩnh tĩnh hỏi, "ai đã đưa rượu cho nhà vua?"

Ned không nghe thấy tên thái giám bước tới, nhưng khi ông nhìn quanh thì đã thấy ông ta đứng đó. Ông

ta mặc áo chùng nhung đen chấm đất, mặt mới đánh phấn lại.

""Rượu từ túi da của bệ hạ," Ser Barristan trả lời.

"Chỉ một túi da thôi sao? Đi săn khát nước lắm."

"Tôi không đếm. Chắc chắn là hơn một rồi. Các cận vệ mang rượu tới mỗi khi bệ hạ muốn."

"Thật là một đứa nhỏ chăm chỉ," Varys nói, "không bao giờ để bệ hạ thiếu thứ giải sầu."

Ned thấy miệng đắng ngắt. Ông nhớ lại hai cậu nhóc tóc vàng Robert đã ra lệnh đi lấy đồ căng giáp ngực. Trong bữa tiệc tối đó nhà vua đã kể lại chuyện, cười tới rung bần bật. "Cận vệ nào?"

"Đứa lớn hom," Ser Barristan nói, "tên Lancel."

"Ta biết rõ cậu bé đó," Varys nói. "Một cậu bé khỏe mạnh, con trai Ser Kevan Lannister, cháu họ Lãnh chúa Tywin và em họ hoàng hậu. Ta mong cậu bé ngoan ngoãn đó không tự trách mình. Như tôi nhớ, trẻ con rất dễ bị tổn thương vì chúng ngây thơ mà."

Chắc chắn Varys cũng từng có một thời tuổi trẻ. Nhưng Ned nghi ngờ chuyện ông ta có ngây thơ không. "Ngài đang nói tới những đứa trẻ. Robert đã đổi ý về chuyện Daenerys Targaryen.

Dù ngài định sắp xếp thế nào, tôi cũng không muốn ngài để mọi chuyện xảy ra. Ngài phải làm ngay lập tức."

"Lạy đức Alas," Varys nói. "Ngay lập tức vẫn là quá muộn. Tôi sợ rằng những con chim đó đã cất cánh bay

mất rồi. Nhưng tôi sẽ làm những gì có thể, thưa lãnh chúa. Nếu như ngài cho phép." Ông ta cúi chào và biến mất sau những bậc thang, đôi dép lê khe khẽ trên những bậc đá.

Cayn và Tomard đang giúp Ned đi qua cầu thì Lãnh chúa Renly xuất hiện từ pháo đài Maegor. "Lãnh chúa Eddard," anh ta gọi với theo. "Xin ngài đợi đã."

Ned dừng lại. "Theo ý ngài thôi."

Renly bước tới bên ngài. "Hãy bảo những người của ngài tránh đi." Họ gặp nhau giữa cầu, bên dưới họ là hào nước khô cạn. Ánh trăng tỏa ánh bạc xuống những cạnh sắc nhọn kinh khủng của những ngọn giáo cắm tua tủa lên từ hào nước.

Ned phẩy tay. Tomard và Cayn cúi đầu và nghiêm chỉnh rời đi. Lãnh chúa Renly cảnh giác liếc nhìn quanh Ser Boros bên kia cầu, Ser Preston ở cánh cổng sau lưng họ. "Chúc thư đó," anh ta tiến sát lại. "Có phải lá thư bổ nhiệm Quan nhiếp chính không? Có phải anh trai tôi bổ nhiệm ngài là Người Bảo Vệ không?" Anh ta không đợi câu trả lời. "Thưa ngài, tôi có ba mươi lính trong đội gác riêng, và những người bạn bên ngoài là các hiệp sĩ và lãnh chúa. Hãy cho tôi một giờ, tôi sẽ mang một trăm tay kiếm tới tay ngài."

"Và tôi sẽ làm gì với một trăm tay kiếm này đây, thưa ngài?"

"Tấn công! Ngay lúc này, khi lâu đài đang say giấc." Renly nhìn Ser Boros lần nữa và hạ giọng thành tiếng

thì thầm khẩn thiết. "Chúng ta phải lôi Joffrey khỏi mẹ nó và nắm chắc nó trong tay. Dù có phải người bảo vệ không, chỉ cần nắm giữ vua trong tay là chúng ta có cả vương quốc. Chúng ta nên bắt cả Myrcella và Tommen nữa. Một khi chúng ta có lũ con của Cersei, ả sẽ không dám chống đối chúng ta. Hội đồng sẽ công nhận ngài là Người Bảo Vệ và Joffrey sẽ cai trị dưới sự bảo hộ của ngài."

Ned lạnh lùng nhìn anh ta. "Robert còn chưa chết. Có thể thần thánh sẽ tha mạng cho ngài. Nếu không, tôi sẽ triệu tập hội đồng lại để tuyên bố di chúc và cân nhắc tới vấn đề người kế nhiệm, nhưng tôi sẽ không làm vấy bẩn những thời khắc cuối cùng của cuộc đời bệ hạ bằng cách tắm máu những hành lang và lôi những đứa bé còn đang khiếp sợ khỏi giường ngủ."

Lãnh chúa Renly lùi một bước, người căng lên như sợi dây cung. "Mỗi giây ngài chần chừ sẽ cho Cersei thêm một giây để chuẩn bị. Tới khi Robert băng hà, có lẽ sẽ là quá muộn... cho cả hai chúng ta."

"Vậy chúng ta nên cầu nguyện cho đức,vua Robert không băng hà."

"Cơ hội rất nhỏ," Renly nói.

"Nhiều khi thần thánh rất nhân từ."

"Nhưng nhà Lannister thì không." Lãnh chúa Renly quay người và đi qua hào nước, tới tháp

nơi anh trai mình đang nằm hấp hối.

Khi Ned trở về phòng mình, ông thấy mệt mỏi và chán nản, nhưng ông không thể chợp mắt, nhất là trong lúc này. Khỉ ngài tham gia trò chơi vương quyền, ngài chỉ có duy nhất một con đường: sống hoặc chết, Cersei Lannister đã nói như thế với ông trong rừng thiêng. Ông tự hỏi liệu mình có sai lầm khi từ chối đề nghị của Lãnh chúa Renly không. Ông không hứng thú gì với những mưu mô ngầm trong triều đình, và cũng chẳng hay ho gì khi dọa dẫm những đứa trẻ, nhưng... nếu Cersei thà chiến đấu còn hơn chạy trốn, ông sẽ cần một trăm tay kiếm của Renly, và nhiều hơn thế nữa.

"Ta cần gặp Ngón út," ông nói với Cayn. "Nếu ngài ta không ở trong phòng, hãy mang theo bao nhiêu người anh cần và lùng sục tất cả các tửu điếm và nhà thổ trong Vương Đô cho tới khi tìm ra ngài ta. Mang ngài ta tới đây trước bình minh." Cayn cúi đầu và rời đi, còn Ned quay lại với bác Tomard. "Phù Thủy Gió sẽ rời cảng vào đợt thủy triều tối nay. Ông đã chọn được người hộ tống chưa?"

"Mười người, do Porther chỉ huy ạ."

"Hãy chọn ra hai mươi người, và ông hãy chỉ huy," Ned nói. Porther dũng cảm nhưng cứng đầu. Ông muốn một ai đó đáng tin cậy và nhạy cảm hơn để trông chừng các cô con gái của ông.

"Tuân lệnh ngài," Tom nói. "Tôi không thể nói mình sẽ buồn khi phải tạm biệt nơi này. Tôi rất nhớ vợ mình."

"Ông sẽ đi qua Dragonstone khi ngoặt vê phương bắc. Tôi cần ông chuyển thư giùm tôi."

Tom Bự e ngại. "Tôi sẽ ới đảo Dragonstone đúng không, thưa lãnh chúa?" Hòn đảo pháo đài của Nhà Targaryen vốn có tiếng mang điềm lữ.

"Nó với thuyền trưởng Qos kéo cờ của nhà ta lên khi tới gần đảo. Có thể người dân trên đảo sẽ không thích những vị khách không mời. Nếu ông ta lưỡng lự, hay cho ông ta bất cứ thứ gì ông ta muốn. Tôi sẽ đưa cho anh một lá thư và anh phải trao tận tay Lãnh chúa Stannis Baratheon. Không được đưa cho người khác. Không đưa cho quản gia, đội trưởng đội lính gác, hay vợ ngài ấy, chỉ được phép đưa cho Lãnh chúa Renly mà thôi."

"Tuân lệnh, thưa lãnhchúa."

Khi Tomard rời đi, Lãnh chúa Eddard Stark ngồi nhìn chăm chăm ánh nến đang cháy trên bàn. Trong khoảnh khắc nỗi đau đè nén con người ông. Ông không mong muốn gì hơn ngoài việc vào rừng thiêng, quỳ trước cây mẹ và cầu nguyện cho Robert Baratheon, một người đối với ông còn hơn cả anh em, được sống. Sau này người ta có thể nói Eddard Stark đã phản bội tình bạn của nhà vua và tước quyền con trai ngài; ông chỉ hy vọng thần thánh thấu hiểu, và rằng Robert noi thiên đường sẽ hiểu ông đang làm gì.

Ned rút bức chúc thư của nhà vua ra. Cuộn giấy da dê trắng mang dấu niêm phong sáp vàng, chỉ viết vài lòi ngắn ngủi và mang một vệt máu. Thành bại chỉ cách nhau một ly, cũng như sự khác biệt: giữa sự sống và cái chết vậy.

Ông rút một cuộn giấy mới và nhúng bút lông ngỗng vào bình mực. Ông viết, gửi bệ hạ, Stannis nhà Baratheon. Khi

ngài nhận được lá thư này, anh trai Robert của ngài, vị vua đã trị vì suốt mười lăm năm qua của chúng ta đã băng hà. Ngài bị một con lợn lòi làm bị thương khi đi săn trong rừng...

Từng con chữ như quằn quại, vặn xoắn trên trang giấy khi ông ngừng bút. Lãnh chúa Tywin và Ser Jaime không phải những kẻ dễ dàng chịu thua; chúng thà đánh còn hơn bỏ chạy. Chắc chắn Lãnh chúa Stannis sẽ cảnh giác, sau khi Jon Arryn bị ám sát, nhưng anh ta cần cấp bách tới Vương Đô với tất cả lực lượng, trước khi nhà Lannister kịp hành quân tới.

Ned cẩn trọng chọn từng lời. Khi viết xong, ông ký tên Eddard Stark, Lãnh chúa thành Winterfell, Quân sư của Nhà vua, Người Bảo Vệ Vương Quốc, chấm mực lên tờ giấy, gấp đôi lại, rồi hơ con dấu niêm phong dưới nến.

Thời gian nhiếp chính của ông sẽ ngắn thôi, ông nghĩ khi nhìn sáp tan chảy. Vị vua mới sẽ chọn ra quân sư mới. Ned sẽ được tự do về nhà. Ý nghĩ về Winterfell khiến ông thấy nhẹ lòng hơn. Ông muốn lại được nghe tiếng cười của Bran, dược đi săn chim ưng với Robb, được quan sát Rickon chơi đùa. Ông muốn được ngủ không mộng mị trên chiếc giường nhà mình, được ôm chặt lấy Catelyn của mình.

Cayn trở lại khi ông vừa đóng con dấu hình sói tuyết lên sáp trắng. Desmond đi cùng anh, và ở giữa họ là Ngón Út. Ned cám ơn những người lính gác và bảo họ rời đi.

Lãnh chúa Petyr vận trên người chiếc áo chẽn nhung xanh lục với tay áo phồng, áo choàng bạc điểm xuyết hình

những con chim nhại. “Tôi đoán mình nên chúc mừng ngài được thăng chức,” ông nói khi ngồi xuống.

Ned nhăn mặt. “Nhà vua đang nằm đó bị thương và sắp băng hà.”

“Tôi biết,” Ngón Út nói. “Tôi cũng biết Robert đã bổ nhiệm ngài là Người Bảo Vệ Vương Quốc.”

Ánh mắt Ned khẽ đưa tới bức chúc thư trên bàn, dấu niêm phong còn nguyên đó. “Sao ngài biết được?”

“Varys tiết lộ khá nhiều,” Ngón út nói, “và ngài chỉ cần xác nhận thôi.”

Ned bặm môi vì tức giận. “Varys và những con chim nhỏ chết tiệt của hắn. Catelyn nói đúng, gã đó có chút nghệ thuật hắc ám. Tôi không tin hắn.”

“Tuyệt. Ngài đang học được rồi đấy.” Ngón út nhoài người lên. “Nhưng tôi dám cược rằng ngài không lôi tôi tới trong đêm để bàn về viên thái giám.”

“Không,” Ned thừa nhận. “Tôi biết bí mật khiến Jon Arryn phải chết. Robert không có một người con đẻ chính thống nào. Joffrey và Tommen là con hoang của Jaime Lannister, sinh ra trong mối tình loạn luân với hoàng hậu.”

Ngón Út nhướn mày. “Choáng đây,” hắn ta nói với giọng nghe chẳng choáng chút nào. “Cả công chúa nữa chứ? Chắc chắn rồi. Vậy khi nhà vua băng hà...”

“Vương miện theo luật sẽ trao về Lãnh chúa Stannis, người em lớn của Robert,.”

Lãnh chúa Petyr gãi chòm râu dê khi ngẫm nghĩ. “Có vẻ thế. Trừ phi...”

“Trừ phi gì đây, thưa lãnh chúa? Mà chuyện cũng không phải là có vẻ. Stannis là người thừa kế. Không điều gì có thể thay đổi được.”

“Stannis không thể có được ngai báu nếu ngài không giúp. Nếu ngài thông minh, ngài nên để Joffrey kế vị.”

Ned lạnh lùng nhìn ông ta. “Ngài không có một chút tự trọng nào sao?”

“Ồ chắc chắn là tôi có một chút chứ,” Ngón út lơ đễnh nói. “Hãy nghe lời tôi đi. Stannis không phải bạn của ngài, cũng chẳng phải bạn của tôi. Kể cả anh em của ngài ta còn chẳng chịu được ngài ấy. Người đàn ông đó là sắt thép, cứng nhắc và không biết đầu hàng. Chắc chắn ngài ấy sẽ chọn quân sư mới và hội đồng mới. Chắc chắn ngài ta sẽ cảm ơn ngài vì đã trao vương miện cho ngài ta, nhưng ngài ta chẳng yêu quý gì ngài. Và ngài ta đăng cơ đồng nghĩa với chiến tranh sẽ tới. Stannis không thể yên vị trên ngai vàng cho tới khi Cersei cùng lũ con hoang của ả chết hết. Ngài có nghĩ Lãnh chúa Tywin sẽ ngồi ì tại chỗ trong khi đầu của con gái mình treo lơ lửng trên giáo không? Casterly Rock sẽ nổi dậy, và không chỉ một mình. Robert chịu tha cho những người từng phục vụ Vua Aerys, miễn là họ còn trung thành với bệ hạ. Stannis không nhân từ như vậy. Ngài ta sẽ không quên vụ hãm thành Storms End, và Lãnh chúa Tyrell và Redwyne cũng không dám quên. Tất cả những người từng đứng dưới lá cờ rồng

hoặc nổi dậy cùng Balon Greyjoy sẽ có lý do để sợ. Ngài để cho Stannis ngồi trên Ngai Sắt thì tôi thề với ngài, vương quốc sẽ lâm vào cảnh đầu rơi máu chảy.

Giờ hãy nhìn sang mặt kia đi, Joffrey mới mười hai tuổi, và Robert cho ngài quyền nhiếp chính. Ngài là Quân sư của Nhà vua và Người Bảo Vệ Vương Quốc. Sức mạnh nằm trong tay ngài, Lãnh chúa Stark ạ. Tất cả những gì ngài cần làm là vươn tay ra nắm lấy nó. Hãy đình chiến với người nhà Lannister. Hãy thả Quỷ Lùn ra. Hãy cho Joffrey kết hôn cùng Sansa con gái ngài. Hãy gả cô con gái nhỏ hơn của ngài cho hoàng tử Tommen, và người thừa kế của ngài kết duyên cùng Myrcella. Bốn năm nữa Joffrey mới tới tuổi trưởng thành. Tới lúc đó, cậu ta sẽ coi ngài như người cha thứ hai, và nếu không thì, ừm... bốn năm là một khoảng thời gian dài tốt đẹp đó lãnh chúa của tôi à. Đủ dài để loại bỏ Lãnh chúa Stannis. Sau đó, nếu Joffrey gây rắc rối gì, chúng ta chỉ cần hé lộ bí mật nho nhỏ kia và đặt Lãnh chúa Renly lên ngai vàng thôi.”

“Chúng ta?” Ned nhắc lại.

Ngón Út nhún vai. “Ngài sẽ cần người chia sẻ gánh nặng chứ. Tôi đảm bảo với ngài, cái giá tôi đưa ra là bèo nhất.”

“Giá của ngài.” Giọng Ned lạnh như băng. “Lãnh chua Baelish, điều ngài vừa gợi ý là tội phản nghịch.”

“Chỉ khi chúng ta thất bại thôi.”

“Ngài quên mất rồi,” Ned nói. “Ngài đã quên mất Jon Arryn. Ngài quên mất Jory Cassel. Và ngài đã quên mất

điều này.” Ông rút con dao và đặt lên bàn giữa hai người bọn họ; một đoạn xương rồng và thép Valyria, sắc lạnh như sự khác biệt giữa sai và đúng, giữa sự thật và điều lừa bịp, giữa sống và chết. “Họ đã đưa người tới cắt cổ con trai ta đó, Lãnh chúa Baelish.”

Ngón Út thở dài. “Tôi sợ rằng mình thực sự đã quên. Xin ngài thứ lỗi cho tôi. Trong phút chốc tôi quên mất mình đang nói chuyện với một người nhà Stark.” Miệng ông ta cong lên. “Vậy ngài chọn Stannis, và chiến tranh?”

“Đó không phải lựa chọn. Stannis là người thừa kế.”

“Vậy tôi chẳng còn gì để tranh cãi cùng Người Bảo Vệ nữa. Vậy ngài muốn gì ở tôi đây? Chắc chắn không phải trí khôn của tôi rồi.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để quên đi... trí khôn của ngài.” Ned chán nản nói. “Tôi mời ngài tới đây để nhờ ngài giúp như ngài đã hứa với Catelyn. Đây là thời khắc nguy hiểm với tất cả chúng ta. Robert đã vinh danh tôi làm Người Bảo Vệ, đúng, nhưng trong con mắt của thiên hạ, Joffrey vẫn là con đẻ và người thừa kế của bệ hạ. Hoàng hậu có một tá hiệp sĩ và một trăm lính sẵn sàng làm điều gì ả ra lệnh... như vậy đủ nhấn chìm số còn lại của đội quân nhà ta rồi. Và theo như tất cả những gì ta biết, anh trai Jaime của ả có lẽ đang tới Vương Đô ngay khi chúng ta đang nói chuyện, cùng với một đội quân nhà Lannister theo sau lưng.”

“Còn ngài không có quân đội.” Ngón út nghịch con dao trên bàn, chầm chậm quay nó trên những ngón tay. “Lãnh

chúa Renly cũng không yêu quý gì người nhà Lannister. Bronze Yohn Royce, Ser Balon Swann, Ser Loras, phu nhân Tanda, cặp song sinh nhà Redwyne... đều có một số hiệp sĩ và lính tầm phúc trong triều.”

“Renly có ba mươi người trong đội lính gác, và những người khác có ít lính gác hơn. Như vậy cũng chưa đủ, kể cả khi ta biết chắc họ là quân đồng minh với mình. Ta cần đội áo choàng vàng. Đội Gác Thành có hai ngàn tay lính khỏe mạnh, thề trung thành bảo vệ lâu đài, thành phố, và sự an nguy cho nhà vua.”

“À, nhưng khi hoàng hậu tuyên bố rằng đã có một vị vua mới và quân sư mới, vậy họ sẽ bảo vệ an nguy cho ai đây?” Lãnh chúa Petyr dùng ngón tay búng nhẹ con dao, khiến nó quay tròn tại chỗ. Nó cứ quay tròn, quay tròn, rung rung rung rung. Khi cuối cùng nó quay chậm lại rồi dừng hẳn, lưỡi dao chỉ vào Ngón út. “Sao nào, đây là câu trả lời cho ngài,” hắn ta cười nói. “Họ sẽ theo phe người nào trả tiền cho họ.” Ông ta dựa lưng vào ghế và nhìn thẳng vào Ned, đôi mắt xanh xám sáng lên với vẻ chế giễu. “Ngài khoác lên mình thứ danh dự tựa như khoác áo giáp vậy, Ned ạ. Ngài nghĩ nó giúp ngài an toàn, nhưng nó chỉ là gánh nặng với ngài và khiến ngài khó lòng di chuyển. Hãy nhìn ngài đi. Ngài biết vì sao ngài triệu tập tôi tới. Ngài biết ngài cần yêu cầu tôi làm gì. Ngài biết đó là chuyện phải làm... nhưng nó chẳng vẻ vang gì, vì thế ngài ngần ngừ chưa dám nói.”

Cổ họng Ned khô khốc vi căng thẳng. Trong chốc lát ông giận không nói lên lời.

Ngón Út cười lớn. “Tôi nên bắt ngài nói ra, nhưng thế thì độc ác quá... nhưng đừng sợ, lãnh chúa tốt bụng của tôi ơi. Vì tình yêu tôi dành cho Catelyn, tôi sẽ tới Janos Slynt ngay lập tức và đoan chắc Đội Gác Thành sẽ là của ngài. Sáu ngàn vàng là đủ. Một phần ba dành cho tướng chỉ huy, một phần ba cho các tướng sĩ, còn một phần ba cho binh lính. Chúng ta có thể mua họ chỉ bằng nửa giá, nhưng tôi không thích đánh liều.” Ông ta mỉm cười, cầm con dao lên và chìa chuôi dao cho Ned

JON

Jon đang ăn sáng với món bánh táo và bánh thạch đen thì Samwell Tarly ngồi phịch xuống ghế. "Hôm nay có người gọi mình tới nhà thờ," Sam phấn khích thì thào. "Họ đã cho mình rời đời huấn luyện. Mình sẽ trở thành anh em áo đen cùng với mọi người. Cậu tin nổi không?"

"Không, thật sao?"

"Thật. Mình sẽ hỗ trợ Maester Aemon ở thư viện và chăm sóc lũ chim. Ông ấy cần một người biết đọc biết viết."

"Cậu sẽ làm tốt cho coi," Jon mỉm cười và nói.

Sam lo lắng liếc nhìn. "Giờ là lúc phải đi rồi phải không? Mình không nên đến muộn, không họ đổi ý mất," Cậu ta nhảy chân sáo khi họ đi qua cái sân lưa thưa cỏ dại. Ngày hôm nay thật ấm áp và ngập tràn ánh nắng. Dòng nước nhỏ chảy róc rách qua kẽ Tường Thành, khiến lớp băng như lấp lánh ánh sáng.

Bên trong nhà thờ, khối pha lê lớn đón lấy ánh nắng sớm mai tràn vào từ ô cửa số phía nam và tạo ra sắc cầu vồng tỏa khắp bàn thờ. Miệng Pyp há hốc ra khi thấy Sam, và Toad chọc vào sườn Grenn, nhưng không ai dám nói lời nào. Septon Celladar đang múa máy lư hương, khiến không khí đậm đặc mùi trầm hương làm Jon nhớ tới nhà thờ nhỏ của phu nhân Catelyn trong Winterfell. Thầy tu ở đó dễ xúc động hơn.

Những sĩ quan cấp cao đã tới; Maester Aemon dựa người lên Clydas, Ser Alliser trông lạnh lùng và nghiêm trang, tướng chỉ huy Mormont lộng lẫy trong chiếc áo chẽn len đen với khuy áo hình bàn tay gấu. Đằng sau họ là những thành viên cấp cao của ba hội: Đại tổng quản Bowen Marsh mặt đỏ lựng, thợ cả Othell Yarwyck, và Ser Jaremy Rikker, người chỉ huy lính biệt kích trong thời gian chú Benjen Stark vắng mặt.

Tướng Mormont đứng trước điện thờ, cầu vồng ánh lên trên cái đầu trọc to bè của ông. "Trước khi tới với chúng tôi, các cậu là những kẻ sống ngoài vòng pháp luật," ông bắt đầu, "là những kẻ săn trộm, hiếp dâm, con nợ, giết người và những kẻ trộm. Các cậu là những đứa trẻ cô độc khi tới đây, tay chân mang xiềng xích, không hề có bạn bè hay có danh dự. Các cậu giàu có hơn khi tới với chúng tôi, và khiến chúng tôi nghèo nàn đi. Vài người trong số các cậu tới từ những gia đình danh tiếng. Vài người mang họ của những người con hoang, hoặc còn không có tên cho riêng mình. Nhưng chẳng sao cả. Giờ tất cả đã trôi vào dĩ vãng. Trên Tường Thành, chúng ta là một gia đình.

"Vào hoàng hôn, khi mặt trời lặn và khi chúng ta đổi mặt với đêm đen đang tới, các cậu sẽ phải thề. Từ thời khắc này, các cậu sẽ là anh em đồng hữu của Đội Tuần Đêm. Tội ác của các cậu sẽ được gột sạch, các món nợ của các cậu sẽ không còn. Vì thế, các cậu phải quên hết những gì mình từng trung thành, đặt sang một bên những oán hận cá nhân, quên đi những sai lầm và thứ mình vốn yêu thương. Ở đây các cậu bắt đầu một cuộc đời mới.

"Một người lính của Đội Tuần Đêm sống cả đời vì vương quốc. Không phải vì một nhà vua, một lãnh chúa nào, hay vì danh dự của gia đình này hay gia đình kia, không vì vàng bạc, vinh quang hay tình yêu của một ả đàn bà, mà là vì vương quốc này, và tất cả những người sống ở đó. Một người lính của Đội Tuần Đêm không lấy vợ sinh con. Vợ của chúng ta chính là nhiệm

vụ. Tình nhân của chúng ta là danh dự. Và các cậu chính là những đứa con của chúng ta.

Các cậu đã biết lời thề như thế nào rồi. Hãy nghĩ kỹ trước khi nói, vì một khi các cậu đã khoác lên mình bộ đồ đen, các cậu sẽ không thể quay lại. Cái giá cho việc đào ngũ là tử hình." Gấu Già dừng lại một lát trước khi nói, "Có ai trong số các cậu muốn rời khỏi chúng tôi không? Nếu có, hãy đi ngay đi, và sẽ không ai đánh giá các cậu kém đi cả."

Không ai nhúc nhích.

"Tốt, rất tốt," Mormont nói. "Các cậu sẽ thề ở đây vào hoàng hôn ngày hôm nay, trước sự chứng kiến của Septon

Celladar và tướng chỉ huy hội của mình. Trong các cậu có ai giữ đức tin với các cựu thần không?"

Jon đứng lên. "Có tôi, thưa ngài."

"Vậy cậu sẽ thề trước cây mẹ, như chú cậu từng làm," Mormont nói.

"Vâng, thưa ngài," Jon nói. Thần thánh trong điện thờ chẳng là gì với cậu; dòng máu của Tiền Nhân chảy trong huyết quản nhà Stark.

Cậu nghe Grenn thì thầm đằng sau lưng. "Ở đây không có rừng thiêng. Đúng không nhỉ? Tao chưa bao giờ thấy rừng thiêng cả."

"Mày sẽ không nhìn thấy một đàn bò rừng tới khi chúng dẫm mày bẹp dí trong tuyết," Pyp thì thào đáp lại.

"Tao sẽ thấy," Grenn khăng khăng. "Và tao sẽ nhìn thấy chúng từ xa."

Chính ông Mormont đã giải đáp thắc mắc của Grenn. "Hắc Thành không cần tới rừng thiêng. Bên ngoài Tường Thành là rừng ma có từ Thời Kỳ Hồng Hoang, rất lâu trước khi người Andal đưa Thất Diện Giáo vượt qua eo biển truyền giáo tới đây. Cậu sẽ tìm thấy một khu rừng đước cách đây nửa dặm, và có lẽ các vị thần của cậu ở đó."

"Thưa chỉ huy." Giọng nói đó làm Jon ngạc nhiên ngoái lại nhìn. Samwell Tarly đang đứng lên. Cậu nhóc béo đó đang lau bàn tay nhớp nháp mồ hôi lên áo chùng. "Liệu tôi... tôi có thể đi cùng được không ạ? Để thề trước cây."

"Nhà Tarly cũng thờ cựu thần sao?" Mormont hỏi.

"Không, thưa ngài." Sam lo lắng, yếu ớt đáp. Jon biết, những vị tướng lĩnh cấp cao này làm cậu ta sợ, nhất là Gấu Già. "Tôi được đặt tên dưới ánh sáng của Thất Diện Giáo trên điện thờ ở Đồi Horn, cũng như cha tôi, ông nội tôi, và tất cả người nhà Tarly trong suốt một ngàn năm nay."

"Vậy vì lý do gì cậu lại từ bỏ những vị thần của cha cậu và gia đình cậu?" Ser Jaremy Rykker hiếu kỳ hỏi,

"Giờ Đội Tuần Đêm là gia đình của tôi," Sam nói. "Thất Diện Giáo chưa bao giờ đáp ứng lời khẩn cầu của tôi. Có lẽ cựu thần có thể."

“Cậu cứ làm theo ý mình đi, cậu bé,” Mormont nói. Sam và Jon ngồi xuống. “Chúng ta sẽ sắp xếp các cậu vào từng hội, theo như nhu cầu của chúng tôi cũng như thế mạnh và khả năng của các cậu.” Bowen Marsh bước lên và đưa ông một tờ giấy. Tướng chỉ huy mở nó ra và đọc. “Haider, đội thợ xây,” ông bắt đầu. Haider gục gặc đồng ý. “Grenn, đội biệt kích. Albett đội thợ xây. Pypar, đội biệt kích.” Pyp nhìn Jon và giật giật đôi tai. “Samwell, đội quản gia.” Sam thở hắt ra vì nhẹ nhõm, dùng mảnh lụa lau trán. “Matthar, đội biệt kích. Dareon, đội quản gia. Todder, đội biệt kích. Jon, đội quản gia.”

Đội quản gia ư? Trong phút chốc, Jon không thể tin vào điều mình vừa nghe. Mormont chắc hẳn đã đọc nhầm. Cậu định đứng dậy, định mở miệng phản bác rằng, họ nhầm gì đó rồi... và sau đó cậu thấy Ser Alliser đang nhìn mình, mắt sáng lên như hai viên đá vỏ chai, và cậu đã hiểu.

Gấu Già cuộn tờ giấy lại. “Các chỉ huy sẽ hướng dẫn công việc cho các cậu. Cầu cho tất cả các vị thần bảo vệ các cậu, những người anh em của chúng tôi.” Tướng chỉ huy hơi cúi mình chào bọn họ rồi rời đi. Ser Alliser đi theo ông với nụ cười nhạt trên miệng. Jon chưa bao giờ thấy vị thầy dạy kiêm vui vẻ tới vậy.

“Các lính biệt kích đi cùng ta,” Ser Jaremy Rykker gọi khi hai người kia đi khỏi.

Pyp đang nhìn Jon khi từ từ đứng dậy. Tai cậu ta đỏ lựng. Grenn cười toe toét, dường như không nhận ra có điều gì không ổn. Matt và Toad đến bên cạnh hai cậu bé kia, đi theo Ser Jaremy rời khỏi điện thờ.

“Các thợ xây,” bác Othell Yarwyck cằm nhô gọi. Haider và Albett vội vàng đi theo bác.

Jon nhìn quanh với vẻ kinh ngạc tới buồn nôn. Đôi mắt mù của Maester Aemon đang hướng về phía ánh sáng ông không nhìn thấy. Thầy tu đang sắp xếp các viên đá pha lê trên bệ thờ. Chỉ còn Sam và Darcon còn ngồi trên băng ghế; một cậu nhóc béo bệu, một chàng ca sĩ... và cậu.

Đại tổng quản Bowen Marsh xoa hai bàn tay béo núc vào nhau. “Samwell, cậu sẽ tháp tùng Maester Aeomon tại tổ quạ và thư viện. Chett sẽ tới chuồng chó để chăm sóc đàn chó săn. Cậu sẽ ở phòng của anh ta, để có thể ở cạnh học sĩ cả ngày lẫn đêm. Tôi tin cậu sẽ chăm sóc ông ấy thật tốt. Ông ấy đã rất già và rất quan trọng với chúng ta.

“Dareon, tôi nghe nói cậu đã hát trên bàn tiệc của một lãnh chúa cao quý và dùng bữa uống rượu cùng họ. Chúng tôi sẽ cử cậu tới Trạm Đông. Có lẽ cậu sẽ giúp được Cotter Pyke khi các thương nhân tới mua bán trao đổi hàng hóa. Chúng ta đang phải trả giá quá cao cho thịt bò muối và cá gai, và chất lượng dầu ô liu của chúng ta lại quá tệ. Hãy tới gặp Borcas khi tới nơi, anh ta sẽ dạy cậu.”

Marsh cười với Jon. “Tướng chỉ huy Mormont yêu cầu cậu là quản gia riêng cho ngài ấy, Jon ạ. Cậu sẽ ngủ trong phòng bên dưới phòng của ông ấy, trong Tháp Chỉ Huy.”

“Và nhiệm vụ của tôi là gì?” Jon lạnh lùng hỏi. “Tôi sẽ phục vụ bữa ăn cho tướng chỉ huy, giúp ông ta mặc quần áo, đổ nước nóng vào bồn tắm chăng?”

“Chắc chắn rồi.” Marsh nhíu mày vì giọng nói của Jon. “Và cậu sẽ đi đưa thư cho ngài, đốt lửa giữ ấm cho phòng ngài, thường xuyên thay vỏ ga gối, và làm tất cả những gì tướng chỉ huy yêu cầu CẬU làm.”

“Vậy ngài cho tôi là một người hầu chăng?”

“Không,” Maester Aemon nói từ đằng sau điện thờ. Clydas đã giúp ông đứng dậy. “Chúng ta

coi con là thành viên của Đội Tuần Đêm... nhưng có lẽ chúng ta đã nhầm."

Tất cả những gì Jon có thể làm là ngăn bản thân bỏ đi. Rồi cậu sẽ phải trộn bơ và khâu vá quần áo như một cô gái suốt phần đời còn lại sao? "Tôi đi được chưa ạ?" cậu cứng giọng hỏi.

"Tùy cậu thôi," Bowen Marsh trả lời.

Dareon và Sam đi cùng cậu. Họ im lặng bước xuống sân. Bên ngoài, Jon nhìn lên Tường Thành đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời, và lớp băng đang tan chảy hàng ngàn dòng nhỏ trên mặt Tường Thành. Cơn giận dữ của Jon khiến cậu chỉ muốn ngay lập tức đập vỡ tất cả, để thế giới này chết toi đi.

"Jon," Sarmvell Tarly hưng phấn nói. "Đợi với. Cậu không thấy họ đang làm gì sao?"

Jon giận dữ quay lại nhìn cậu bạn. "Tôi thấy bàn tay dính máu của Ser Alliser mà thôi. Lão ta muốn làm mình bẽ mặt, và lão đã làm được rồi."

Dareon nhìn cậu. "Đội quản gia là quá ổn đối với những kẻ như tôi và cậu, chứ không phải với Lãnh chúa Snow."

"Tôi đấu kiếm và cưỡi ngựa giỏi hơn bất kỳ ai," Jon quát lại. "Không công bằng!"

"Công bằng ư?" Dareon khinh khỉnh. "Cô ả đang đợi tôi, trần trụi như em bé vậy. Cô ta đẩy tôi qua cửa sổ, và cậu đang nói với tôi về công bằng ư?"

"Không có gì xấu hổ khi làm một quản gia cả," Sam nói.

"Cậu nghĩ tôi sẽ giành hết phần đời còn lại giặt đồ lót cho lão già đó sao?"

"Lão già đó là tướng chỉ huy của Đội Tuần Đêm," Sam nhắc cậu nhớ. "Cậu sẽ ở cùng ông ta cả ngày lẫn đêm. Đúng, cậu sẽ mang rượu cho ông ấy, sắp xếp giường ấm đệm êm cho ông ta, nhưng cậu cũng được đưa thư cho ông ta, dự họp cùng và tháp tùng ông ta trong chiến trường. Cậu sẽ gần gũi với ông ta như một cái bóng vậy. Cậu sẽ biết mọi thứ, trở thành một phần của mọi thứ... và đại tổng quản nói ngài Mormont tự mình yêu cầu!

"Khi mình còn nhỏ, cha mình thường bắt mình vào phòng tiếp kiến cùng ông mỗi khi ông ấy mở buổi chầu. Khi ông ấy tới Highgarden để diện kiến Lãnh chúa Tyrell, ông ấy cũng bắt mình đi cùng. Nhưng sau đó, ông ấy bắt đầu đưa Dickon đi và để mình ở nhà, và ông ấy không quan tâm xem liệu mình có ngồi trong phòng tiếp kiến không, miễn là Dickon còn ở đó. Cậu không thấy rằng ông ấy muốn người thừa kế ở bên cạnh mình sao? Để quan sát, nghe ngóng và học hỏi tất cả những gì ông ấy làm. Mình dám cá đó là lý do tướng Mormont yêu cầu cậu đó Jon. Nếu không còn có lý do gì nữa? Ông ấy muốn chuẩn bị cho cậu!"

Jon choáng váng. Quả đúng rằng hồi ở Winterfell, Lãnh chúa Eddard thường kêu Robb gia nhập hội đồng. Liệu Sam có nói đúng không? Họ nói kể cả một đứa con hoang cũng có thể nắm giữ vị trí cao trong Đội Tuần Đêm. "Mình chưa bao giờ xin điều này," cậu cứng đầu nói.

"Không ai trong số chúng ta xin được tới đây," Sam nhắc nhở.

Và đột nhiên Jon Snow thấy xấu hổ.

Dù có phải kẻ hèn hay không, Sarmvell Tarly đã tìm cho mình dũng khí để đối mặt với định mệnh như một người đàn ông. Trên Tường Thành này, một người đàn ông chỉ có được cái gì mình kiếm ra, chú Benjen Stark đã nói thế vào đêm cuối cùng Jon thấy chú. Jon không phải lính

biệt kích, mà chỉ là một cậu nhóc miệng còn hôi sữa trên người thấm đẫm hương vị mùa hè thôi. Cậu đã nghe người ta nói rằng những đứa con hoang trưởng thành nhanh hơn những đứa trẻ khác, trên Tường Thành, cậu phải trưởng thành, hoặc không cậu sẽ phải chết.

Jon thở dài thườn thượt. "Cậu đã đúng. Mình đang hành động như một đứa trẻ..."

"Vậy cậu sẽ ở lại và đi thề cùng mình?"

"Các cựu thần đang chờ chúng ta," cậu cố mỉm cười.

***

Họ lên đường vào chiều muộn ngày hôm đó. Tường Thành không hề có cổng, kể cả ở Hắc Thành hay ở bất cứ nơi nào dọc suốt ba trăm dặm cả. Họ dẫn ngựa qua một đường hầm hẹp xuyên qua băng, với những bức tường tối tăm lạnh lẽo bao quanh chúng trong khi đường đi quanh co khúc khuỷu. Ba lần họ bị những thanh chắn sắt chặn đường, và họ phải dừng lại khi Bowen Marsh rút chìa khóa mở những sợi xích lớn bảo vệ họ. Jon có thể cảm nhận sức nặng khủng khiếp đang đè nặng lên cậu khi cậu đứng chờ đại tổng quản. Không khí còn lạnh hơn và tĩnh lặng hơn trong hầm mộ. Cậu cảm thấy sự thanh thản kỳ lạ khi họ lại một lần nữa bước vào ánh chiều tà ở phía bắc Tường Thành.

Sam chớp mắt vì ánh sáng đột ngột và nhìn quanh vẻ sợ sệt. "Dân du mục... họ sẽ không... họ không bao giờ dám tới gần Tường Thành tới mức này. Đúng không nhỉ?"

"Chưa bao giờ." Jon trèo lên ngựa. Khi Bowen Marsh cùng người lính biệt kích hộ tống họ lên ngựa, Jon đặt hai ngón tay lên miệng và huýt sáo. Bóng Ma chạy ra khỏi đường hầm.

Con ngựa của đại tổng quản hí lên và tránh xa con sói tuyết. "Cậu định mang con vật này đi theo sao?"

"Vâng, thưa ngài," Jon nói. Đầu Bóng Ma nghểnh lên đánh hơi. Trong chớp mắt nó lao đi, vọt theo cánh đồng rộng toàn cỏ dại và biến mất trong rừng cây.

Khi đã vào rừng, họ lọt vào một thế giới khác. Jon thường đi săn cùng cha, chú Jory và anh Robb. Cậu hiểu rõ về rừng sói quanh thành Winterfell như bất cứ ai. Rừng ma cũng tương tự, nhưng không hiểu sao nó cho cậu cảm giác hoàn toàn khác.

Có lẽ là do những điều tiếng về nó. Họ đã đi qua tận cùng thế giới, và bằng cách nào đó điều đó đã thay đổi tất cả. Nơi bóng râm dường như tối hơn, bất cứ âm thanh nào cũng có thể báo điềm gở. Những thân cây mọc san sát và che khuất ánh mặt trời đang tắt dần. Một lớp tuyết mỏng vỡ rạn dưới móng ngựa tựa như tiếng xương gẫy. Khi gió thổi rung nhẹ tán lá nghe xào xạc, Jon cảm giác có một ngón tay lạnh ngắt đang lần theo sống lưng cậu. Tường Thành đã ở sau lưng, và chỉ có thần thánh mới biết điều gì nằm phía trước.

Mặt trời đã khuất sau ngọn cây khi họ tới đích là một trảng trống nhỏ sâu trong rừng, nơi chín cây đước mọc thành một vòng tròn nhấp nhô. Jon hít một hơi, và thấy Samwell đang liếc nhìn mình. Kể cả trong rừng sói, họ cũng không thể thấy nhiều hơn hai hay ba cây thân trắng mọc sát nhau, một bụi chín cây đước là chưa từng có. Thảm rừng phủ đầy lá khô, lớp trên đỏ rực như máu, lớp dưới lá thẫm lại đang phân hủy. Những thân cây trơn nhẵn cỡ lớn mang màu trắng bệch như xương người, có hình chín khuôn mặt. Nhựa khô dính trong những con mắt đỏ và cứng như hồng ngọc. Bowen Marsh ra lệnh cho họ xuống ngựa khi ở ngoài vòng tròn. "Đây là nơi linh thiêng, chúng ta không được phép làm ô uế nó."

Khi họ bước vào vòng tròn, Samwell Tarly từ từ quay nhìn từng khuôn mặt một. Không có khuôn mặt nào thực sự giống gương mặt nào. "Những cựu thần," cậu ta thì thầm, "họ đang quan sát chúng ta."

"Đúng." Jon quỳ xuống, và Sam quỳ xuống bên cậu.

Họ nói cùng nhau, khi ánh sáng cuối ngày nhạt dần ở phương tây và ngày ảm đạm dần trở thành đêm đen tối.

"Hãy nghe lời tôi nói và chứng giám cho lời thề của tôi," họ ngâm nga, giọng vang vọng trong cảnh chạng vạng. "Đêm tới, và giờ ca gác của tôi bắt đầu. Nó sẽ không kết thúc cho tới ngày tôi chết. Tôi sẽ không lấy vợ sinh con, không sở hữu đất đai. Tôi sẽ không đội vương miện và không giành lấy vinh quang. Tôi sẽ sống và chết ở trong ca gác. Tôi là tay kiếm của bóng đêm. Tôi là người quan sát trên Tường Thành. Tôi là ngọn lửa thiêu rụi đêm đông, là ánh sáng mang bình minh tới, là tù và đánh thức những người đang ngủ say, là tấm khiên bảo vệ vương quốc. Tôi cống hiến cuộc đời và danh dự cho Đội Tuần Đêm, cho đêm nay và bao nhiêu đêm khác."

Khu rừng chìm trong im lặng. "Khi quỳ xuống các cậu là những cậu bé," Bowen Marsh nghiêm trang nói. "Giờ khi đứng lên các cậu là những người đàn ông của Đội Tuần Đêm."

Jon giơ tay kéo Samwell đứng dậy. Những người lính biệt kích tụ tập chung quanh cười và chúc mừng họ, tất cả trừ người gác rừng già xương xẩu. "Tốt hơn hết chúng ta nên trở về thôi, thưa ngài," ông nói với Bowen Marsh. "Đêm đang buông xuống, và có mùi gì đó trong rừng mà tôi không thích."

Và đột nhiên Bóng Ma trở lại, chậm chậm đi giữa hai cây đước. Jon nhận ra, con vật trắng mắt đỏ ấy có vẻ không yên. Như rừng cây này...

Con sói đang gặm gì đó. Một thứ màu đen. "Nó có gì thế?" Bowen Marsh nhíu mày hỏi.

"Đưa tao nào, Bóng Ma." Jon quỳ xuống. "Đưa nó đây nào."

Con sói tuyết tới chỗ cậu. Jon nghe tiếng Sam hít vào rất rõ.

"Ôi quỷ thần thiên địa ơi," Dywen thì thào. "Một bàn tay."

EDDARD

Anh nắng ảm đạm của buổi bình minh luồn qua khe cửa khi tiếng vó ngựa đánh thức Eddard Stark khỏi giấc ngủ ngắn và mệt mỏi. Ông ngẩng đầu khỏi bàn và nhìn xuống sân. Bên dưới sân, những người lính mặc giáp và áo da cùng áo choàng đỏ thẫm đang tập thể dục buổi sáng bằng màn tập chém những chiến binh nhồi rơm. Ned quan sát Sandor Clegane phi nước đại qua khoảng sân đầy nhóc người để đâm ngọn thương bịt sắt vào đầu hình nhân. Lớp vải bọc rách toạc và rơm bung ra khi những gã hộ vệ nhà Lannister cười đùa và chửi thề.

Có *phải kẻ dũng cảm này đang đe dọa mình không?* Ông tự hỏi. Nếu quả vậy, Cersei là một kẻ ngốc hơn ông tưởng. Ông nghĩ, *quỷ tha ma bắt ả đi, sao ả không tháo chạy đi chứ? Mình đã cho ả ta hết cơ hội này tới cơ hội khác.*

Bầu trời buổi sáng thật u ám và ảm đạm. Ned ăn sáng cùng các cô con gái và Septa Mordane. Sansa, vẫn buồn phiền nhìn vào thức ăn và không chịu động đũa, nhưng Arya ăn mọi thứ trước mặt mình như một chú sói đói.

"Thầy Syrio nói chúng con còn thì giờ học nốt bài cuối trước khi lên thuyền vào tối nay," cô bé nói. "Được không, Cha? Con thu dọn mọi thứ rồi."

"Một bài học ngắn, và đảm bảo rằng con dành ra chút thời gian mà tắm rửa và thay quần áo. Cha muốn con sẵn sàng rời đi vào giữa ngày hôm nay, con hiểu không?"

"Vâng, giữa trưa ạ." Arya nói.

Sansa ngước mắt lên. "Nếu em ấy có thể luyện nhảy, thì vì sao cha không cho con từ biệt thái tử Joffrey?"

"Tôi vô cùng vui lòng được đi cùng tiểu thư, thưa Lãnh chúa Eddard," Septa Mordane đề nghị. "Tiểu thư sẽ không lỡ tàu đâu ạ."

"Giờ không phải lúc con nên tới gặp Joffrey đâu, Sansa. Cha xin lỗi."

Mắt Sansa đong đầy nước mắt. "Nhưng vì sao chứ ạ?"

"Sansa à, cha con biết điều gì là tốt nhất cho con," Septa Mordane nói. "Con đừng hỏi lại những quyết định của ngài."

"Thật không công bằng!" Sansa bật người đứng dậy, làm đổ kềnh chiếc ghế và vừa chạy ra khỏi phòng lớn vừa khóc.

Septa Mordane đứng dậy, nhưng Ned ra lệnh cho bà ngồi về chỗ. "Cứ để con bé đi, Septa. Ta sẽ giải thích cho con bé khi chúng ta an toàn trở về Winterfell." Bà sơ cúi đầu và ngồi xuống ăn nốt bữa sáng.

Một giờ sau Grand Maester Pycelle tới gặp Eddard trong thư phòng. Vai ông ta chùng xuống, như thể sức nặng của sợi xích vĩ đại của học sĩ quanh cổ đã trở nên quá nặng nề với ông. "Lãnh chúa," ông nói. "Vua Robert đã băng hà. Thần thánh đã cho phép bệ hạ được nghỉ ngơi rồi."

"Không," Ned trả lời. "Bệ hạ ghét phải nghỉ ngơi. Thần thánh cho ngài tình yêu và tiếng cười, cùng niềm vui trong những trận chiến vì chính nghĩa." Cái cảm giác trống rỗng trong ông thật kỳ lạ. Ông đã đoán trước cuộc viếng thăm này, nhưng khi nghe những lời này, ông vẫn thấy

có gì đó chết lặng trong ông. Ông muốn từ bỏ tất cả tước hiệu để đổi lấy tự do được khóc... nhưng ông là quân sư của Robert, và thời khắc ông lo sợ đã tới. "Ngài làm ơn triệu tập các thành viên khác của hội đồng tới đây," ông nói với Pycelle. Tháp Quân Sư được bảo vệ kỹ lưỡng nhất trong khả năng của ông và bác Tomard nhưng còn về phòng hội đồng thì ông không chắc.

"Lãnh chúa?" Pycelle chớp mắt. "Chắc chắn việc nhà vua băng hà sẽ được giữ kín tới tận ngày mai, khi chúng ta không còn quá đau thương nữa."

Ned im lặng nhưng dứt khoát. "Ta sợ rằng chúng ta phải thảo luận ngay lập tức."

Pycelle cúi đầu. "Tuân lệnh quân sư." Ông ta cho gọi người hầu và cử họ đi đưa tin, sau đó mừng rỡ chấp nhận lời mời ngồi lại và dùng một cốc bia ngọt của Ned.

Ser Barristan Selmy là người đầu tiên có mặt, hoàn hảo trong chiếc áo choàng trắng và áo giáp vảy cá bằng sứ.

"Thưa ngài," ông nói, "chỗ của tôi lúc này là bên cạnh tân vương. Mong ngài cho tôi rời khỏi đây để hộ tống bệ hạ."

"Chỗ của ngài là ở đây, Ser Barristan," Ned nói.

Ngón Út tới ngay sau đó, vẫn mặc bộ đồ nhung xanh và áo chùng chim nhại bạc tối qua, giày dính bẩn vì cưỡi ngựa. "Chào các ngài," hắn cười nói trước khi quay sang Ned. "Nhiệm vụ nho nhỏ ngài giao cho tôi đã được hoàn thành, thưa Lãnh chúa Eddard."

Varys tới cùng với mùi hoa oải hương, người hồng hào vì vừa tắm, khuôn mặt tròn trĩnh bóng bẩy và phủ phấn, chân đi đôi dép lê mềm không gây tiếng động. "Những con chim nhỏ đã hót lên khúc ca buồn," ông nói khi ngồi xuống. "Vương quốc đang than khóc. Chúng ta bắt đầu chứ?"

"Đợi Lãnh chúa Renly tới đã," Ned nói.

Varys buồn rầu nhìn ông. "Tôi sợ rằng Lãnh chúa Renly đã rời thành phố."

"Rời thành phố ư?" Ned những tưởng Renly sẽ giúp đỡ ông.

"Ngài ấy đã rời đi qua cổng sau một tiếng trước bình minh, cùng với Ser Loras Tyrell và khoảng năm mươi tùy tùng," Varys thông báo. "Lần cuối cùng nhìn thấy, họ đang vội vàng tới phương nam, chắc chắn là tới Storm's End hoặc Highgarden rồi."Thế là Renly và một trăm tay kiếm đã đi. Ned không thích điều này, nhưng giờ ông chẳng còn làm gì được.

Ông rút bức chúc thư của Robert ra. "Nhà vua đã triệu hồi tôi tới bên ngài vào tối qua và ra lệnh cho tôi ghi lại di nguyện của ngài. Lãnh chúa Renly và Maester Pycelle đã chứng kiến vua Robert niêm phong thư, để lá thư được mở sau khi ngài băng hà. Ser Barristan, ngài giúp tôi được không?" Tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân kiểm tra chúc thư. "Dấu niêm phong của vua Robert, còn nguyên." Ông mở lá thư và đọc. "Lãnh chúa Eddard sẽ trở thành Người Bảo Vệ Vương Quốc, làm Quan nhiếp chính cho tới khi người thừa kế trưởng thành."

Đúng, và người đó đã trưởng thành Ned nghĩ, nhưng không nói ra. Ông không tin Pycelle hay Varys, và Ser Barristan là người trung thành tận tụy bảo vệ cho thằng bé mà ông những tưởng là vị thần vương của mình. Người hiệp sĩ già sẽ không dễ dàng bỏ rơi Joffrey. Mùi vị của dối trá đắng ngắt trong miệng ông, nhưng Ned biết mình phải tiếp tục con đường, phải tiếp tục ý định và chơi trò chơi này cho tới khi ông vững chắc ngồi trên cương vị quan nhiếp chính. Rồi ông sẽ có đủ thời gian xử lý vấn đề người nối ngôi một khi Arya và Sansa đã an toàn trở về Winterfell, và Lãnh chúa Stannis cùng toàn bộ lực lượng trở về Vương Đô.

“Tôi yêu cầu hội đồng xác nhận tôi là Người Bảo Vệ, theo như di nguyện của đức vua Robert,” Ned nói và quan sát từng khuôn mặt, lòng băn khoăn điều gì đang ẩn dưới đôi mắt khép hờ của Pycelle, nụ cười nửa miệng lười nhác của Ngón Út, và tiếng gõ tay lo lắng của Varys.

Cám cửa mở ra. Tom Bự bước vào thư phòng. “Xin thứ lỗi, thưa các lãnh chúa, nhưng quản gia của nhà vua khăng khăng...”

Người quản gia của nhà vua bước vào và cúi chào. “Kính thưa các lãnh chúa, nhà vua ra lệnh triệu tiểu hội đồng ngay lập tức tới phòng chầu.”

Ned đã đoán trước Cersei sẽ hành động ngay tức khắc, cuộc triệu họp này không có gì đáng ngạc nhiên cả. “Nhà vua đã băng hà,” ông nói, “nhưng dù sao chúng ta cũng đi cùng ngươi. Tom, nếu có thể, hãy sắp xếp một đội hộ tống.”

Ngón Út đưa tay giúp ông bước xuống cầu thang. Varys, Pycelle và Ser Barristan theo sát sau. Hai hàng lính mặc áo xích đội mũ trụ sắt đang đợi ngoài tháp, đông gấp tám lần bình thường. Áo choàng xám tung bay trong gió theo đoàn người đang bước trên sân. Quanh đấy không có bóng dáng áo choàng đỏ nhà Lannister, nhưng Ned trấn tĩnh lại nhờ số lượng áo choàng vàng trên thành lũy và các cổng thành.

Janos Slynt gặp họ ở ngoài cửa phòng chầu, mặc áo giáp đen vàng trang trí họa tiết, trong tay ôm chiếc mũ trụ có mào cao. Tướng chỉ huy ngại ngùng cúi chào. Những người lính đẩy bật mở cánh cửa gỗ sồi nặng nề, cao hơn sáu mét và bọc đồng.

Quản gia hoàng thất dẫn họ vào. “Tất cả hãy cúi chào Đức Vua Joffrey Đệ Nhất nhà Baratheon và Lannister, Vua của người Andal, người Rhoynar và Tiền Nhân, Đại Vương của Bảy Phụ Quốc, và Người Bảo Vệ Vương Quốc,” ông ta nói lớn.

Từ cửa đi tới nơi Joffrey đang ngồi đợi trên Ngai Sắt quả là một đoạn đường dài. Nhờ sự giúp đỡ của Ngón út, Ned Stark từ từ tập tễnh tới chỗ cậu nhóc tự xưng là vua. Những người khác đi theo. Lần đầu tiên ông đã đi theo lối này, trên lưng ngựa, kiếm cầm chắc trong tay, và những con rồng nhà Targaryen quan sát ông từ những bức tường khi ông buộc Jaime Lannister xuống khỏi ngai báu. Ông tự hỏi liệu Joffrey có dễ dàng bước xuống không.

Năm hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân - tất cả trừ Ser Jaime và Ser Barristan - đang xếp thành hình bán nguyệt quanh chân ngai báu. Họ đều trang bị giáp trụ sắt từ đầu tới chân, trên vai là tấm áo choàng màu trắng, còn nơi tay trái họ là những tấm khiên trắng sáng. Cersei Lannister và hai đứa con đứng đằng sau Ser Boros và Ser Meryn. Hoàng hậu mặc váy dạ hội lụa mày xanh nước biển, xen kẽ những dải lụa sọc thành Myr trắng như bọt nước. Trên tay ả là chiếc nhẫn vàng mặt ngọc lục bảo có kích cỡ bằng quả trứng chim bồ câu, đồng bộ với chiếc vương miện trên đầu ả.

Phía trên họ, thái tử Joffrey ngồi giữa những mũi lao và ngọn giáo trong chiếc áo chẽn vàng và áo chùng vải sa tanh đỏ. Sandor Clegane đứng ở dưới ngai báu trên bậc cầu thang hẹp và dốc. Hắn mặc giáp sắt và giáp ngực xám dính đầy bồ hóng, đội mũ trụ hình đầu chó đang nhe răng.

Đằng sau ngai báu, hai mươi hộ vệ nhà Lannister đợi sẵn với những thanh trường kiếm treo nơi thắt lưng. Áo choàng đỏ rủ trên vai và sư tử sắt khắc trên mũ trụ. Nhưng Ngón út đã giữ lời hứa; dọc theo bức tường, phía trước những bức tranh thêu với cảnh săn bắn và chiến trường của vua Robert, những hàng lính áo choàng vàng của Đội Gác Thành đang đứng nghiêm trang, tay nắm chặt ngọn giáo dài hơn hai mét đầu bọc sắt đen. Số lượng của họ so với nhà Lannister là năm chọi một.

Chân Ned đau dữ dội khi dừng lại. Ông vịn tay lên vai Ngón Út để giữ người đứng thẳng.

Joffrey đứng dậy. Áo chùng sa tanh đỏ mang những họa tiết thêu chỉ vàng; một bên là năm mươi con sư tử đang gầm lên, một bên và năm mươi con hươu đực đang nhảy lên. "Ta ra lệnh cho hội đồng chuẩn bị mọi điều cần thiết cho lễ đăng cơ của ta," cậu bé tuyên bố. "Ta muốn đăng cơ trong hai tuần nữa. Hôm nay ta sẽ nghe lời tuyên thệ trung thành từ những thành viên hội đồng trung thành của ta."

Ned đưa chúc thư của Ned ra. "Lãnh chúa Varys, nhờ ngài đưa chúc thư cho phu nhân Lannister."

Viên thái giám mang lá thư tới tay Cersei. Hoàng hậu liếc nhìn từng con chữ. "Người Bảo Vệ Vương Quốc," ả đọc. "Đây là khiên đỡ của ngài sao? Một mảnh giấy sao?" Ả xé tờ giấy làm đôi, làm tư, rồi để chúng rơi lả tả xuống sàn nhà.

"Đó là di nguyện của tiên đế," Ser Barristan choáng váng thốt lên.

"Giờ chúng ta đã có tân vương rồi," Cersei Lannister trả lời. "Lãnh chúa Eddard, khi chúng ta nói chuyện lần cuối, ngài đã cho tôi vài lời khuyên. Hãy để tôi cám ơn ngài. Quỳ xuống, thưa lãnh chúa. Hãy quỳ xuống và thề trung thành với con trai ta, và chúng ta sẽ đồng ý cho ngài từ bỏ vị trí Quân Sư của Nhà vua và sống nốt phần đời còn lại tại vùng đất hoang vu xám xịt quê hương ngài."

"Giá mà ta có thể," Ned khẳng khái đáp. Nếu như ả chắc chắn mình có thể buộc ông rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan vào thời điểm này, tại nơi này, ả đã không cho ông sự lựa chọn khác. "Con trai ngươi không được phép ngồi trên ngai vàng kia. Lãnh chúa Stannis mới là người kế vị thực sự."

"Dối trá!"Joffrey hét lên, mặt đỏ lựng.

"Mẹ, ông ta nói gì thế?" Công chúa Myrcella ngơ ngác hỏi hoàng hậu. "Không phải giờ anh Joff làm vua sao?"

"Ngài nên cẩn thận với lời nói của mình, Lãnh chúa Stark," Cersei Lannister nói. "Ser Barristan, bắt giữ kẻ phản bội kia lại."

Tướng chỉ huy Ngự Lâm Quần lưỡng lự. Trong chớp mắt, ông ta bị quân hộ vệ nhà Stark bao vây, trên tay cầm kiếm trần.

"Và giờ phản nghịch đã chuyển từ lời nói thành hành động," Cersei nói. "Ngài nghĩ Ser Barristan có một mình hay sao?" Với tiếng rít lên của kim loại tuốt ra, Chó Săn rút trường kiếm. Những hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân và hai mươi quân hộ vệ nhà Lannister trong áo choàng đỏ tiến tới hỗ trợ ông ta.

"Giết hắn!" hoàng đế nhóc con hét lên từ Ngai Sắt. *"Ta ra lệnh, giết chết tất cả bọn chúng!"*

"Ngươi không cho ta lựa chọn nào khác," Ned nói với Cersei Lannister. Ông ra lệnh cho Janos Slynt. "Chỉ huy, bắt giam hoàng hậu và lũ trẻ. Đừng làm hại họ, mà hãy đưa họ trở về hoàng cung và giám sát họ ở đó."

"Đội Gác Thành!" Janos Slynt hét, và đội mũ trụ lên. Một trăm áo choàng vàng giơ giáo và tiến lại.

"Ta không muốn có đổ máu," Ned nói với hoàng hậu. "Bảo người của ngươi bỏ kiếm xuống và không ai bị..."

Với một nhát đâm rất ngọt, áo choàng vàng gần nhất đâm giáo vào lưng Tom Bự. Lưỡi kiếm rơi khỏi những ngón tay cứng đờ của ông khi đầu giáo dính máu đỏ lụi qua xương sườn ông, xé toang áo da và giáp xích. Ông chết trước khi kiếm kịp chạm sàn nhà.

Tiếng hét của Ned đã quá muộn. Janos Slynt chém đứt cổ họng Varly. Cayn quay người, lưỡi kiếm lóe sáng, đẩy tay lính gần nhất ra; trong chốc lát dường như anh thoát được. Sau đó Chó Săn đứng sừng sững trước mặt anh. Sandor Clegane chém trúng tay cầm kiếm của Cayn;.nhát thứ hai đã khiến anh ngã xuống và xẻ dọc từ vai tới ngực.

Khi những người chung quanh đang chết dần, Ngón Út rút con dao của Ned khỏi vỏ và ấn vào cổ ông. Hắn cười xin lỗi. “Tôi đã cảnh báo ngài đừng tin tôi mà.”

ARYA

"Trên," thầy Syrio Forel hét và chém xuống đầu cô. Những thanh kiếm gỗ kêu cách khi Arya đỡ lấy.

"Trái," ông lại hét và lưỡi kiếm kêu vun vút. Cô vội chặn lấy.

"Phải," ông nói, "dưới," rồi "trái," rồi lại "trái," càng lúc càng nhanh và tiến lên trước. Arya lùi lại, cố đỡ từng cú đánh.

"Đâm," ông cảnh báo, và khi ông lui tới cô bước sang một bên, tránh lưỡi kiếm của ông và chém xuống vai ông. Cô gần chạm được thầy mình, gần, rất gần khiến cô cười toe toét vui sướng. Một lọn tóc rơi xuống đung đưa trước mắt cô, dính bết mồ hôi. Cô dùng tay vén nó sang một bên.

"Trái," Syrio hô to. "Dưới." Thanh kiếm của ông nhanh như chớp và Tiểu Sảnh vang lên tiếng lách cách lách cách. "Trái. Trái. Trên. Trái. Phải. Trái. Dưới. Trái."

Thanh kiếm gỗ đánh trúng ngực trên, khiến cô trở tay không kịp vì nó tới từ nhầm phía. "Ối," cô hét lên. Cô sẽ có thêm một vết bầm mới khi đi ngủ, ở nơi nào đó ngoài biển khơi. Mỗi vết bầm là một bài học, cô tự nhủ, và mỗi bài học lại khiến chúng ta giỏi hơn.

Syrio lùi lại. "Giờ con chết rồi."

Arya nhăn nhở. "Thầy lừa con," cô nóng nảy nói. "Thầy kêu trái mà lại đánh sang bên phải."

"Không cần biết. Giờ con chết rồi."

"Nhưng thầy nói dối!"

"Ta nói dối. Nhưng ánh mắt và cánh tay ta nói thật, chỉ có điều con không thấy thôi."

"Con có mà," Arya cự nự. "Con quan sát thày từng giây một!"

"Quan sát không phải nhìn, cô gái chết rồi ạ. Vũ công ngước nhìn cô. Nào, hạ kiếm xuống, giờ là lúc con nghe giảng rồi."

Cô đi theo thầy qua tường thành, ông tìm một chiếc ghế băng và ngồi. "Syrio Forel là tay kiếm bảo vệ Chúa Biển Braavos, và con có biết sau đó là sao không?"

"Thầy là tay kiếm giỏi nhất thành phố."

"Đúng, nhưng vì sao? Những người khác mạnh hơn, nhanh hơn, trẻ hơn, nhưng vì sao Syrio Forel lại giỏi nhất? Giờ ta sẽ nói cho con biết." Ông nhẹ nhàng chạm đầu ngón tay vào mí mắt. "Vấn đề là, chúng ta phải nhìn, nhìn thực sự."

"Hãy nghe lời thầy. Những con tàu Braavos sẽ trôi tới nơi nào gió thổi nó tới, tới những vùng đất màu nhiệm và xa lạ, và khi chúng quay lại, thuyền trưởng sẽ dâng những con thú kỳ lạ cho Chúa Biển. Đó là những con vật chưa bao giờ được trông thấy, như ngựa vằn này, rồi những sinh vật có những đốm lớn với cái cổ dài như cây cà kheo, lợn chuột lông lá to như những con bò, thủy quái, hổ mang con trong những cái túi, thằn lằn biết đi với móng vuốt sắc nhọn như lưỡi hái. Syrio Forel đây đã thấy hết.

Ta đang nói tới ngày mà tay kiếm hộ vệ cho Chúa Biển chết, và ngài tới tìm ta. Rất nhiều tay kiếm đã tới với ngài ta, và rất nhiều kẻ bị đuổi đi, không ai hiểu vì sao. Khi ta tới trình diện ngài, ngài đang ngồi đó, trong lòng là con mèo vàng to béo. Ngài bảo thầy rằng một trong những thuyền trưởng đã bắt nó cho ngài, từ một hòn đảo mà ánh bình minh không với tới. Ngài hỏi ta rằng 'ngươi đã từng thấy đồng loại của cô nàng chưa?'

Và ta đã đáp rằng, 'Hàng đêm trong những con hẻm của Braavos, thần đã thấy cả ngàn con giống cu cậu này rồi,' và Chúa Biển cười. Kể từ ngày đó ta trở thành tay kiếm hộ vệ."

Arys nhăn mặt. "Con không hiểu."

Syrio nghiến răng. "Con mèo đó chỉ là mèo thường, không hơn. Những người khác nghĩ đó là một sinh vật phi thường, vì đó là cái họ thấy. Họ nói, sao nó to thế. Nó không hề to hơn những con mèo khác, chỉ béo hơn vì làm biếng thôi, và vì Chúa Biển cho nó ăn ngay trên bàn ăn của mình. Họ nói, sao tai nó nhỏ thế. Tai nó đã bị những con mèo khác cắn mất thôi. Và đó rõ ràng là một con mèo đực, nhưng Chúa Biển lại gọi nó là cô nàng, và đó là cái mọi người thấy. Con có nghe không?"

Arya ngẫm nghĩ. "Thầy thấy cái gì trước mắt."

"Đúng. Mở mắt là tất cả những gì con cần. Trái tim có thể nói dối và cái đầu có thể lừa chúng ta, những đôi mắt luôn nhìn thấy sự thực. Hãy nhìn bằng cặp mắt của con. Hãy nghe bằng đôi tai của con. Hãy nếm bằng vị giác của con. Hãy đánh hơi bằng mũi của con. Hãy cảm nhận bằng làn da của con. Sau đó con hãy nghĩ, và như vậy con sẽ biết sự thực."

"Chỉ cần thế," Arya cười toe toét.

Thầy Syrio Forel cho phép mình nở một nụ cười. "Thầy đang nghĩ tới khi chúng ta trở về Winterfell của con, con sẽ được phép cầm Mũi Kim này."

"Tuyệt!" Arya phấn khích đáp. "Đợi tới khi con cho anh Jon thấy..."

Đằng sau cô, cánh cửa gỗ lớn của Tiểu Sảnh vỡ tung ra. Arya quay người lại.

Hiệp sĩ Ngự Lâm Quân đứng bên dưới cánh cổng vòm cùng năm người lính nhà Lannister đằng sau. Ông ta mặc giáp trụ đầy đủ, nhưng mũ trụ kéo lên. Arya nhớ lại đôi mắt cụp và bộ ria màu đồng khi ông ta tới Winterfell cùng nhà vua: Ser Meryn Trant. Những tấm áo choàng đỏ mặc bên ngoài áo giáp xích trên áo da thuộc và mũ trụ mang hình sư tử. "Arya Stark," hiệp sĩ nói, "con tới đây nào."

Arya bối rối cắn môi. "Ngài muốn gì?"

"Cha con muốn gặp con."

Arya bước lên, nhưng thầy Syrio Forel nắm lấy tay cô. "Và vì sao Lãnh chúa Eddard lại nhờ người nhà Lannister thay vì đội lính gác của ông ấy? Thầy đang nghi ngờ đây."

"Hãy nghĩ xem ngươi đang ở đâu, thầy dạy nhảy," Ser Meryn nói. "Đây không phải việc của ngươi."

"Cha cháu không bảo ngài tới," Arya nói. Cô giơ cây kiếm gỗ lên. Nhà Lannister cười lớn.

"Bỏ cái que đó xuống đi, con gái," Ser Meryn nói. "Ta là anh em đồng hữu thuộc Ngự Lâm Quân, Bạch Đao đấy."

"Sát Vương khi hắn giết vị vua già cũng 'nói thế," Arya nói. "Cháu không đi với ngài nếu

cháu không muốn."

Ser Meryn Trant đã hết kiên nhẫn. "Bắt lấy con bé," ông ra lệnh cho binh lính. Ông hạ lưới chắn mũ xuống.

Ba kẻ tiến lên, áo giáp xích kêu rổn rảng khe khẽ theo từng bước chân của họ. Arya đột nhiễn thấy sợ. Nỗi sợ gây ra vết thương sâu hơn những thanh kiếm, cô tự nhủ, và bình tĩnh lại.

Thầy Syrio Forel bước vào giữa, nhè nhẹ gõ cây kiếm gỗ vào giày. "Các ngươi phải dừng lại ở đây thôi. Các ngươi là người hay chó mà đi dọa trẻ con thế?"

"Tránh ra đi, lão già," một người mặc áo choàng đỏ nói. Cây gậy của thầy Syrio xé gió vung lên và đập trúng mũ trụ của hắn. "Ta là Syrio Forel, và các ngươi nên nói chuyện kính trọng với ta hơn chút."

"Lão khốn nạn hói đầu." Gã kia rút kiếm ra. Cây gậy lại vung lên, nhanh chóng mặt. Arya nghe có tiếng rắc lớn khi thanh kiếm rơi leng keng xuống sàn nhà bằng đá. "Tay tôi," gã lính gác kêu lên, và ôm lấy những ngón tay bị gãy.

"Đối với trình độ của một vũ công thì, ngươi cũng nhanh đấy," Ser Meryn nói.

"Đối với một hiệp sĩ, ngài hơi bị chậm đấy," Syrio trả miếng.

"Giết chết gã người Braavos này và đem đứa con gái lại đây," gã hiệp sĩ áo trắng ra lệnh.

Bốn lính gác nhà Lannister rút kiếm. Kẻ thứ năm, với những ngón tay gãy, ngồi xuống và rút con dao găm bằng tay trái.

Thầy Syrio Forel nghiến răng vào nhau, vào tư thế của vũ công nước, chỉ để hở một bên mình với kẻ thù. "Arya con," ông nói, không hề nhìn cô, không hề rời mắt khỏi những kẻ nhà Lannister, "Hôm nay chúng ta đã học nhảy xong rồi. Giờ con nên đi đi. Chạy tới chỗ cha con đi."

Arya không muốn bỏ thày ở lại, nhưng ông đã dạy cô làm theo những gì ông nói.

"Uyển chuyển như nai," cô thì thầm.

"Đúng," Syrio Forel nói khi những kẻ nhà Lannister tiến lại gần.

Arya lùi lại, tay vẫn nắm chắc cây kiếm gỗ. Lúc này khi quan sát thầy Syrio, cô mới nhận ra rằng khi họ đấu tập ông chỉ đùa với cô thôi. Những chiếc áo choàng đỏ tiến về chỗ ông từ ba phía với lưỡi kiếm trên tay. Họ mặc giáp xích che ngực và tay, những miếng sắt được khâu vào quần, nhưng họ chỉ mặc quần da. Tay họ không đeo găng, và mụ trụ họ chỉ che mũi, không có lưới chắn che mắt.

Thầy Syrio không đợi họ tới mà quay người sang trái. Arya chưa bao giờ thấy một người nào di chuyển nhanh tới vậy. Ông dùng thanh gỗ cản gã thứ nhất và quay người tránh nhát kiếm của gã thứ hai. Vì mất thăng bằng, gã thứ hai lao vào gã thứ nhất. Thầy Syrio hẩy lưng và chúng ngã dúi dụi. Gã thứ ba nhảy bổ vào họ, hòng chém vào đầu vũ công nước. Syrio lùi lại và vung kiếm lên. Gã ngã xuống hét thảm thiết khi máu trào ra từ cái hốc đỏ sậm từng là con mắt trái của hắn.

Mấy gã khác từ từ đứng dậy. Syrio đá vào mặt một tên và giật lấy cái mũ trụ khỏi đầu tên khác. Gã cầm dao đâm thầy. Thầy Syrio dùng mũ đỡ và lấy que gậy gỗ đập vỡ miếng bảo hộ đầu gối của hắn. Tên áo đỏ cuối cùng chửi rủa và xông lên, dùng cả hai tay cầm kiếm mà chém

xuống. Thầy Syrio lăn vòng sang phải, và cú chém của gã đồ tể đó trúng vào bả vai gã không đội mũ khi gã đó đang cố đứng lên. Thanh trường kiếm đó xả xuyên qua áo xích, áo da và thịt. Gã đang quỳ ré lên. Trước khi gã bạn sát nhân của hắn kịp rút lưỡi kiếm ra, thầy Syrio đã thọc mạnh vào yết hầu hắn. Gã hét một tiếng nghèn nghẹn rồi loạng choạng, ôm lấy cổ, mặt dần đen lại.

Kẻ đó ngã xuống, chết hoặc đang hấp hối khi Arya ra tới cửa hậu mở ra bếp. Cô nghe tiếng chửi thề từ Ser Meryn Trant. "Lũ ngu ngốc vụng về," lão ta chửi thề và rút thanh trường kiếm khỏi vỏ.

Thầy Syrio về thế đứng và cắn răng vào nhau. "Arya con," ông gọi lớn nhưng không hề nhìn cô, "giờ con đi đi."

Thầy đã nói rằng, hãy nhìn bằng đôi mắt của con. Cô nhìn: hiệp sĩ giáp trắng được bảo vệ từ đầu tới ngón chân, cẳng chân, cổ họng và bàn tay bởi kim loại, mắt ẩn sau chiếc mũ trụ trắng, và tay cầm lưỡi kiếm sắt nguy hiểm. Còn thầy Syrio, mặc gi lê da, tay chỉ cầm độc thanh kiếm gỗ. "Thầy Syrio, chạy đi," cô hét lên.

"Kiếm sĩ thiện chiến nhất thành Braavos không bao giờ chạy," ông nói khi Ser Meryn xả kiếm vào ông. Thầy Syrio nhảy tránh, cầy gỗ vung lên nhoang nhoáng. Trong tích tắc, ông đánh liên tiếp vào thái dương, khuỷu tay và cổ họng hiệp sĩ, tiếng gỗ kêu ong ong khi va vào lớp kim loại của mũ trụ, găng tay và bọng che. Arya chết đứng. Ser Meryn tiến tới; thầy Syrio lùi lại. Ông chặn cú đánh tiếp theo, tránh cú thứ hai và đánh chệch hướng đường tấn công thứ ba.

Nhát chém thứ tư đã xả đôi cây kiếm gỗ của thầy, chặt xuyên qua lỗi chì.

Arya quay người khóc và bỏ chạy.

Cô lao qua nhà bếp và khu làm bơ, không nhìn thấy bất cứ thứ gì vì sợ hãi, len lỏi giữa các đầu bếp và các chú nhóc chạy việc trong bếp. Một đầu bếp phụ nướng bánh bước tới trước mặt cô, tay cầm một khay gỗ. Arya đẩy ngã chị ta, khiến những ổ bánh mới nướng thơm phức rơi tung tóe khắp sàn nhà. Cô nghe có tiếng hét sau lưng khi tránh qua một người làm bơ béo tốt đang cầm con dao phay đứng há hốc mồm nhìn cô. Tay ông đỏ lựng tới tận khuỷu.

Tất cả những gì thầy Syrio Forel dạy cô đang chạy rần rần trong đầu. *Uyển chuyển như nai. Lặng lẽ như bóng. Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Nhanh nhẹn như rắn. Tĩnh tâm như nước. Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Mạnh mẽ như gấu. Dũng mãnh như sói.Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Một người sợ thua thì bản thân anh ta đã thua cuộc. Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm.*

Bàn tay cầm kiếm của cô nhơm nhớp mồ hôi, và Arya thở dốc khi tới được cầu thang lên tháp canh. Trong tích tắc cô đứng im. Đi lên hay đi xuống? Đi lên cô sẽ tới cây cầu bắc qua cái sân nhỏ tới Tháp Quân Sư, nhưng chắc chắn họ sẽ đón lõng cô ở đó. Nhưng thầy Syrio đã có lần nói với cô. Đừng làm điều họ đoán được. Arya đi xuống, quặt rồi lại quặt, nhảy qua hai ba bậc thang đá hẹp một lúc. Cô tới hầm rượu mái vòm rộng lớn, bị bao quanh bởi những thùng bia cao tới hơn sáu mét. Ánh sáng duy nhất phát ra từ cửa sổ hẹp cao cao trên tường.

Hầm rượu là đường cùng rồi. Không còn lối thoát nào khác ngoài đường cô vừa bước vào. Cô không dám bước trở lại những bậc thang kia, nhưng cô cũng không thể ở lại đây. Cô phải tìm cha và nói với ông điều đã xảy ra. Cha sẽ bảo vệ cô.

Arya giắt cây kiếm gỗ vào thắt lưng và bắt đầu trèo lên từng vại bia để bám lên bậu cửa sổ. Cô nắm lấy bậu đá bằng cả hai tay và đẩy người lên. Bức tường dày một mét, còn cửa sổ là một

đường hầm xiên xiên vẹo vẹo. Arya bò về phía ánh sáng. Khi tới cuối đường, cô ngó qua sân về phía Tháp Quân Sư.

Cánh cửa lớn bị vỡ toang, như bị ai đó dùng rìu chẻ nát. Một thi thể nằm úp mặt trên bậc thang, áo choàng bị đè nhàu nhĩ bên dưới xác anh ta, phần sau áo giáp xích nhuộm đỏ. Cô nhìn thấy áo choàng của xác chết bằng vải len xám với những đường sọc bằng vải sa tanh trắng và đột nhiên cô thấy sợ. Cô không thể nhận ra anh ta là ai.

"Không," cô thì thào. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cha cô đâu? Vì sao đội áo choàng đỏ lại tới tìm cô? Cô nhớ điều gã râu vàng đã nói vào ngày cô tìm thấy những con quái vật. Nếu một vị quân sư đã chết, *vì* sao không có người quân sư thứ hai chứ? Arya thấy mắt mình ươn ướt. Cô nín thở nghe ngóng. Cô nghe thấy tiếng đánh nhau, tiếng la hét, tiếng kiếm va vào nhau lanh canh, vọng ra từ những ô cửa sổ của Tháp Quân Sư. Cô không thể quay lại đó. Cha cô....

Arya nhắm mắt. Trong phút chốc cô quá sợ hãi không thể nhúc nhích nổi. Họ đã giết chú Jory cùng anh Wyl và anh Heward, và cả người lính gác trên bậc cầu thang, dù

cô không biết anh ta là ai. Họ có thể giết cả cha cô nữa, và cả cô nữa nếu như họ tóm được. *"Sự sợ* hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm," cô nói lớn, nhưng không nên giả vờ làm một vũ công nước, thầy Syrio từng là vũ công nước và giờ này có lẽ hiệp sĩ giáp trắng kia đã giết chết thày rồi, còn cô chỉ là một cô gái nhỏ tay cầm một thanh gỗ, cô đơn và sợ hãi.

Cô nhoài người về phía sân, cảnh giác nhìn quanh khi đứng dậy. Lâu đài dường như trống rỗng. Tháp Đỏ chưa bao giờ vắng người tới vậy. Tất cả mọi người có lẽ đã trốn bên trong những cánh cửa khóa chặt. Arya liếc nhìn lên phòng ngủ của cô, sau đó không nhìn Tháp Quân Sư nữa mà bám sát tường di chuyển trong bóng râm này sang bóng râm khác. Cô giả như mình đang bắt mèo... chỉ có điều giờ cô là mèo, và nếu họ bắt được, họ sẽ giết cô.

Arya di chuyển giữa các tòa nhà và qua những bức tường, lưng áp vào tường đá để không ai có thể làm cô giật mình rồi vươn tới chuồng ngựa. Một đám áo choàng vàng mặc giáp xích và đeo tấm hộ tầm chạy qua khi cô náu mình vào sân trong, nhưng vì cô không biết họ thuộc phe nào, cô cúi thấp người trốn trong bóng râm và đợi họ đi qua.

Bác Hullen, chủ trại ngựa lâu năm, giờ đang nằm trên mặt đất cạnh cửa chuồng ngựa. Bác bị đâm không biết bao nhiêu vết và trông như thể chiếc áo chùng của bác được thêu hoa đỏ vậy. Arya chắc chắn rằng bác đã chết, nhưng khi cô dò dẫm tới gần, bác mở choàng mắt ra. "Arya Lòng Đất," bác thì thào. "Cháu phải... phải cảnh báo cho... cho

cha cháu biết..." Miệng bác ọc ra bụm máu đỏ. Người chủ trại ngựa nhắm mắt lại và không nói thêm gì nữa.

Bên trong là những xác chết; cậu bé giữ ngựa thường chơi với cô, và ba người lính gác của cha cô. Cỗ xe ngựa nặng trĩu các sọt hoa quả và hộc đồ đứng trơ trọi gần cửa chuồng ngựa. Những người chết có lẽ đang chất hàng lên để mang ra bến cảng thì bị tấn công. Ayra tới gần hơn. Một trong những xác chết đó là chú Desmond, người đã cho cô xem thanh trường kiếm của chú và thề bảo vệ cha cô. Chú nằm đó, mắt vô hồn hướng lên trần nhà khi ruồi muỗi vo ve quanh mắt chú. Gần bên chú là một người mặc áo choàng đỏ đội mũ trụ sư tử của nhà Lannister. Nhưng chỉ có một tên mà thôi. *Mỗi* kiếm phương bắc đáng giá bằng mười tay kiếm phương nam, chú Desmond đã nói với cô như thế. "Chú nói dối!" cô nói và đá thi thể chú trong cơn giận dữ chợt bừng lên.

Những con vật bồn chồn đứng trong chuồng, hí vang và khịt mũi đánh hơi mùi máu. Kế hoạch duy nhất của Arya là đóng yên cho một con ngựa và tẩu thoát, trốn khỏi lâu đài và thành

phố. Tất cả những gì cô phải làm là tới vương lộ và men theo đó về Winterfell. Cô lấy dây cương và bộ yên khỏi tường.

Khi đi qua xe ngựa, một hộc đồ bị rơi khiến cô chú ý. Có lẽ nó bị rơi ra do cuộc ẩu đả hoặc bị đổ xuống trong khi sắp đồ. Hộc gỗ mở ra, và những thứ trong đó ngổn ngang trên đất. Arya nhận ra những bộ váy lụa, sa tanh và nhung mà cô chưa từng mặc. Cô sẽ cần quần áo ấm để đi trên vương lộ, dù...

Arys quỳ xuống đất bẩn giữa những bộ váy áo ngổn ngang. Cô thấy một chiếc áo choàng len ấm áp, một chiếc váy nhung và áo chẽn lụa cùng vài món đồ lót, một chiếc váy chính tay mẹ đã thêu cho cô, một chiếc vòng bạc trẻ con mà cô có thể bán được. Cô đẩy nắp hộp hỏng sang một bên và lục lọi tìm Mũi Kim. Cô đã giấu nó dưới đáy, dưới mọi thứ, nhưng đồ đạc của cô lộn xộn hết cả khi chiếc hòm bị rơi. Trong chốc lát Arya sợ rằng ai đó đã tìm thấy thanh kiếm và trộm nó đi mất. Sau đó ngón tay cô sờ thấy thanh kim loại dưới chiếc váy dạ hội vải sa tanh.

"Cô bé đây *rồi,"* một giọng nói rít lên đằng sau cô.

Arya giật mình quay lại. Một cậu nhóc trông chuồng ngựa đứng đẳng sau cô, trên mặt hiện ra nụ cười khẩy, chiếc áo lót trắng bẩn thỉu lòi ra từ bên dưới áo da cáu bẩn. Giày hắn dính đầy phân ngựa, và hắn đang cầm cây đinh ba trong tay.

"Cậu là ai?" cô hỏi.

"Cô không biết tôi," hắn nói, "nhưng tôi biết cô đấy. Cô gái sói ạ "

"Giúp tôi đóng yên ngựa với," Arya cầu xin, vươn tay vào trong hộc đồ và nắm lấy Mũi Kim. "Cha tôi là Quân sư của Nhà vua, và ông ấy sẽ trọng thưởng cho cậu."

"Cha cô chết rồi,"cậu bé kia nói. Hắn tiến tới chỗ cô. "Giờ hoàng hậu sẽ trọng thưởng tôi. Tới đây nào, cô gái."

"Tránh ra!"những ngón tay cô nắm chặt lấy chuôi kiếm.

"Tôi nói rồi, tới đây." Hắn nắm lấy tay cô thật mạnh.

Mọi thứ Syrio dạy cô biến mất trong tích tắc. Trong phút sợ hãi đó, bài học duy nhất Arya nhớ là bài học cơ bản nhất anh Jon Snow đã dạy cô.

Cô chém hắn bằng đầu nhọn, bằng hết sức mạnh trong cơn hoảng loạn.

Mũi Kim xuyên ngọt qua chiếc áo da và cái bụng trắng hếu rồi chuồi ra giữa các xương bả vai. Cậu nhóc làm rơi cây đinh ba và kêu khe khẽ, vừa giống tiếng thở dốc vừa giống tiếng thở dài. Tay cậu ta nắm chặt lấy thanh kiếm. "Ôi thần thánh ơi," hắn rên rỉ khi áo lót nhuộm đỏ dần. "Rút nó ra."

Khi cô rút kiếm ra, hắn đã chết.

Những con ngựa hí vang. Arya đứng bên xác chết, im lặng và sợ hãi khi nhìn vào khuôn mặt người chết. Máu ứa ra từ miệng thằng nhóc khi nó ngã xuống, và càng nhiều máu hơn trào ra từ vết đâm trên bụng, tạo thành một vũng máu bên dưới xác chết. Bàn tay thằng bé bị thương khi nắm lấy lưỡi kiếm. Cô từ từ lùi lại, Mũi Kim nhuộm đỏ máu trên tay. Cô phải bỏ chạy, tới một nơi cách xa nơi đây, một nơi an toàn tránh xa cặp mắt đang chì chiết cô của thằng nhóc

trông ngựa.

Cô cầm dây cương và yên ngựa lên chạy về phía con ngựa của mình, nhưng khi cô đặt yên lên lưng ngựa, cô đột nhiên sợ cổng lâu đài sẽ đóng. Kể cả cổng phụ có lẽ cũng được canh gác. Có lẽ lính gác sẽ không nhận ra cô. Nếu họ nghĩ cô là một thằng nhóc, có lẽ họ sẽ để cho cô... không, họ sẽ nhận lệnh không được cho bất cứ ai ra ngoài, cho dù họ có nhận ra cô hay không.

Nhưng còn có lối khác ra khỏi lâu đài...

Cái yên ngựa rơi khỏi tay Arya xuống đất đánh thịch và khiến một đống bụi bốc lên. Liệu cô có thể tìm lại căn phòng có những con quái vật nữa không? Cô không chắc, nhưng cô biết cô phải thử.

Cô tìm thấy những thứ quần áo vừa thu lượm và đặt chúng vào một tấm áo choàng, rồi đặt Mũi Kim xuống dưới cùng. Những thứ còn lại cô gói ghém hết. Với một túi đồ ôm trong tay, cô rón rén tới cuối chuồng ngựa. Cô mở cánh cửa hậu và lo lắng liếc nhìn. Cô có thể nghe thấy những âm thanh đấu kiếm từ xa vang tới, tiếng kêu rợn óc của những người đang hét lên đau đớn trong sân. Cô sẽ cần xuống cầu thang tháp canh, vượt qua gian bếp nhỏ và chuồng lợn, như cô đã làm lần trước khi đuổi theo con mèo đen... chỉ có điều con đường đó sẽ dẫn cô qua trại lính của đội quân áo choàng vàng. Cô không thể đi đường đó. Arys cố nghĩ đường khác. Nếu cô vượt qua khu bên kia lâu đài, cô có thể trườn qua đê và đi qua khu rừng thiêng... nhưng trước hết cô phải vượt qua sân, bị những lính gác trên tường thành nhìn thấy rõ ràng.

Cô chưa bao giờ thấy nhiều người trên tường thành tới vậy. Hầu hết đều là đội lính áo choàng vàng đang lăm lăm ngọn giáo. Một số trong số đó biết mặt cô. Họ sẽ làm gì nếu thấy cô chạy ngang sân nhỉ? Từ trên đó nhìn xuống trông cô sẽ rất nhỏ, liệu họ có thể biết cô là ai không? Họ có quan tâm không?

Giờ cô phải đi, cô tự nhủ, nhưng khi thời khắc tới, cô lại sợ tới không nhúc nhích nổi.

Tĩnh tâm như nước, một giọng nói thì thầm nho nhỏ bên tai cô. Arya giật mình suýt làm rơi túi đồ. Cô vội vàng nhìn quanh, nhưng trong chuồng ngựa không còn ai ngoài cô và những con ngựa, cùng những xác chết.

Lặng lẽ như bóng, cô lại nghe thấy. Có phải giọng nói của cô, hay của thầy Syrio đây? Cô không biết, nhưng nó đã giúp cô bớt sợ.

Cô bước ra khỏi chuồng ngựa.

Đó là điều đáng sợ nhất cô từng làm. Cô muốn chạy trốn, nhưng cô buộc mình phải chậm rãi bước qua sân, bước từng bước như thể cô còn rất nhiều thời gian và chẳng có lý do gì phải sợ bất cứ ai. Cô nghĩ cô cảm nhận được ánh mắt của họ, giống như những con bọ đang bò lên da cô dưới lớp quần áo. Ayra không dám nhìn lên. Cô biết nếu cô nhìn thấy họ quan sát mình, tất cả sự dũng cảm của cô sẽ biến mất và cô sẽ làm rơi túi quần áo, chạy trốn và khóc lóc như một đứa bé, và sau đó họ sẽ tóm được cô. Cô cúi mặt xuống đất. Khi Arya tới được chân điện thờ hoàng gia ở bên kia sần, cô toát mồ hôi lạnh, nhưng không có bất kỳ ai kêu la đuổi bắt cô.

Điện thờ mở toang và trống không. Bên trong, năm mươi cây nến thơm đang âm ỉ cháy. Arya tìm kiếm những bức tượng thần không mấy khi được để ý tới. Cô nhét chúng vào ống tay áo và bỏ ra ngoài qua cửa sổ đằng sau. Rất dễ để tới được nơi cô từng dồn con mèo một tai vào góc, nhưng từ đó cô không nhớ đường. Cô co mình bò qua ngoài cửa sổ, nhảy qua những bức

tường, và dò dẫm đi trong những căn phòng tối tăm, lặng lẽ như một cái bóng. Cô nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ. Cô phải mất hơn một tiếng đồng hồ để tìm ra ô cửa sổ thấp hẹp dẫn cô tới ngục thất nơi những con quái vật đang đợi.

Cô ném túi đồ qua và quay ngược lại để thắp nến. Giờ đành trông cậy vào may rủi thôi; ngọn lửa lần trước cô nhìn thấy giờ đã tàn lụi, và cô nghe thấy những giọng nói khi đang gẩy những viên than. Cô khum khum tay quanh ánh nến chập chờn, trèo vào ô cửa sổ khi có người đi vào cửa chính mà không hề liếc nhìn xem người đó là ai.

Lần này những con quái vật không còn làm cô sợ nữa. Chúng gần giống những người bạn cũ vậy. Arya giơ nến trên đầu. Với mỗi bước đi, những bóng đen di chuyển trên tường, như thể chúng đang quay người quan sát cô. "Những con rồng," cô thì thầm. Cô rút Mũi Kim ra khỏi áo choàng. Lưỡi kiếm mỏng dường như quá nhỏ so với những con rồng to lớn, nhưng Arya vẫn cảm thấy tốt hơn khi có kiếm trên tay.

Hành lang không cửa sổ kéo dài tới cánh cửa vẫn tối om y như trong trí nhớ của cô. Tay trái, tay cầm kiếm, cô nắm chặt Mũi Kim, còn tay phải cầm nến. Sáp nóng chảy xuống đốt ngón tay cô. Lối vào giếng ở bên trái, vì thế Arya rẽ sang phải. Một phần trong cô muốn chạy nhưng lại sợ tắt nến. Cô nghe có tiếng chí chóe nho nhỏ của lũ chuột và thoáng thấy một cặp mắt bé tẹo sáng quắc ở ngoài vùng sáng, nhưng chuột chẳng làm

Cô sợ. Cô sợ những thứ khác cơ. Trốn ở đây rất dễ, như cô từng trốn tay pháp sư và gã râu ba chỏm. Cô gần như thấy được cậu bé coi ngựa đứng dựa vào tường, tay co lại thành móng vuốt và máu vẫn nhỏ giọt từ vết thương sâu hoắm trong lòng bàn tay nơi Mũi Kim cứa phải. Có lẽ hắn đang đợi để chộp lấy cô khi cô bước qua. Có lẽ hắn đã thấy ánh nến của cô từ phía xa rồi. Có lẽ cô nên đi mà không cầm nến...

Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm, giọng nói bình lặng thì thầm bên trong cô. Đột nhiên Arya nhớ tới những ngôi mộ của Winterfell. Chúng đáng sợ hơn nơi này nhiều, cô tự nhủ. Cô chỉ là một bé gái khi lần đầu tiên thấy chúng. Anh Robb đã đưa cô, Sansa và bé Bran lúc đó không lớn hơn Rickon bây giờ là bao xuống đó. Họ chỉ có một cây nến, và đôi mắt Bran lồi to như những cái đĩa khi nhìn vào những gương mặt đá của các vị Vua Mùa Đông, với con sói phủ phục dưới chân và thanh kiếm sắt đặt trên đùi.

Robb đưa họ tới cuối hầm mộ, nơi mộ của ông nội, bác Brandon và cô Lyanna, để cho họ thấy những ngôi mộ dành cho họ. Sansa cứ nhìn mãi vào cầy nến nhỏ, lo lắng rằng nó sẽ tắt mất. Già Nan nói với chị rằng dưới mộ có nhện, và chuột to bằng con chó. Robb mỉm cười khi chị nói vậy. "Còn có nhiều thứ đáng sợ hơn chuột và nhện," anh thì thầm. "Đây là nơi những người chết đi lại." Đúng lúc đó họ nghe thấy một âm thanh, trầm thấp và sờn gai ốc. Bé Bran nắm chặt lấy tay Arya.

Khi hồn ma bước khỏi ngôi mộ trống, trắng bệch và rên rỉ đòi máu, chị Sansa vừa chạy lên cầu thang vừa hét, Bran thì ôm chặt lấy chân anh Robb mà khóc. Arya đứng nguyên tại chỗ và đấm hồn ma một cái. Hóa ra đó là Jon trên người dính đầy bột mì. *"Anh* ngốc này," cô nói với anh, "dọa cả một đứa bé nữa hả," nhưng Jon và Robb cứ cười mãi, sau đó Bran cùng Arya cũng cười theo.

Ký ức đó làm Arya mỉm cười, và sau đó bóng tối không còn làm cô sợ nữa. Cậu nhóc trông ngựa đã chết, chính cô đã giết hắn, và nếu hắn nhảy ra cô sẽ giết hắn tiếp. Cô sẽ về nhà. Mọi thứ sẽ lại tốt đẹp khi cô ở nhà, an toàn đằng sau những bức tường đá hoa cương xám của thành Winterfell. Tiếng bước chân vang vọng khi Arya lao sâu hơn vào bóng tối.

SANSA

Họ tới gặp Sansa vào ngày thứ ba.

Cô chọn chiếc váy đơn giản vải len xám đậm, đơn giản nhưng thêu khá nhiều họa tiết quanh cổ và ống tay áo. Những ngón tay cô vụng về và ngượng nghịu đóng những chiếc khuy bạc khi không có người hầu giúp đỡ. Jeyne Poole bị giam cùng cô, nhưng cô bạn thật vô dụng. Mặt cô bạn sưng lên vì khóc nhiều, và dường như không thể nào ngừng khóc.

“Mình chắc cha bạn vẫn khỏe mà,” Sansa nói khi cuối cùng cũng đóng xong những cái khuy. “Mình sẽ nhờ hoàng hậu cho bạn gặp ông ấy.” Cô nghĩ sự tử tế này sẽ giúp tinh thần cô bạn khá lên, nhưng cô gái kia chỉ nhìn cô bằng đôi mắt đỏ húp híp, u uất và bắt đầu khóc dữ dội hơn. Cô ta đúng là một đứa bé.

Sansa cũng khóc, nhưng chỉ ngày đầu tiên thôi. Dù trong những bức tường dày của Pháo đài Maegor, với cánh cửa đóng và khóa trái, cũng khó lòng không sợ khi trận chiến đẫm máu bắt đầu. Cô đã lớn lên cùng tiếng luyện kiếm trong sân, và hiếm có ngày nào trong đời cô trôi qua mà không nghe thấy tiếng kiếm va vào nhau lanh canh, nhưng không hiểu sao khi biết cuộc chiến thực sự xảy ra khiến toàn bộ mọi thứ khác hẳn. Dường như cô chưa từng biết đến những âm thanh nào như thế cả, tiếng rên rỉ đau đớn, tiếng chửi rủa tức giận, tiếng hò hét xin cầu viện, và tiếng rên của kẻ bị thương và người sắp chết. Trong những khúc ca, các chàng hiệp sĩ không bao giờ gào thét hay cầu xin được khoan hồng.

Thế là cô khóc, cầu xin qua cánh cửa mong họ nói cho cô biết điều gì đang xảy ra, cầu xin được gặp cha cô, và xin gặp hoàng tử lịch lãm của cô. Nếu những người lính gác có nghe được những lời cầu xin của cô đi chăng nữa, họ cũng không thèm trả lời. Chỉ có một lần duy nhất cánh cửa mở ra vào tối đó, khi họ ném Jeyne Poole vào trong, người bầm tím và run rẩy. “Chúng giết hết mọi người cô con gái của bác quản gia hét lên với cô. Cô ta cứ nhắc đi nhắc lại mãi. Chó Săn đã đập nát cửa phòng cô ta bằng cây búa chiến. Những xác chết rải rác trên những bậc thang của Tháp Quân Sư và những bậc thang trơn trượt vì máu. Sansa ngừng khóc cố an ủi cô bạn. Tối đó họ ngủ cùng giường, và ôm lấy tay nhau như chị em.

***

Ngày thứ hai còn tệ hơn. Căn phòng nơi Sansa bị giam giữ nằm trên ngọn tháp cao nhất của pháo đài Maeogor. Từ ô cửa sổ, cô có thể thấy khung lưới sắt nặng nề ở lối vào đã hạ xuống, và cầu treo đã kéo lên khỏi hào nước khô cạn sâu hoắm ngăn cách lâu đài - bên trong - lâu đài với phần lâu đài lớn hơn bao quanh. Lính gác nhà Lannister đi tuần trên tường thành với giáo và cung tên cầm sẵn trên tay. Trận chiến đã kết thúc, và sự im lặng thê lương bao phủ cả Tháp Đỏ. Âm thanh duy nhất cô nghe được là tiếng khóc lóc rên rỉ không ngừng của Jeyne Poole.

Bữa sáng họ ăn bơ cứng và bánh mỳ mới nướng, bữa trưa là gà quay và rau xanh, và bữa tối là thịt bò cùng súp lúa mạch - những những người hầu mang thức ăn tới không hề trả lời những câu hỏi của Sansa. Tối đó, vài người phụ nữ mang quần áo tới cho cô từ Tháp Quân Sư cùng vài vật dụng của Jeyne nữa, nhưng họ dường như cũng đang khiếp sợ y như Jeyne, vì thế khi cô cố nói chuyện với họ, họ bỏ chạy như thể cô mang dịch bệnh trong người. Những lính gác ngoài cửa vẫn từ chối cho họ rời phòng.

“Làm ơn đi, tôi cần nói chuyện với hoàng hậu,” Sansa nói, như cô đã nói với mọi người cô thấy trong ngày hôm đó. “Hoàng hậu sẽ nói chuyện với tôi, tôi biết người sẽ làm vậy mà. Làm ơn hãy nói với hoàng hậu rằng tôi muốn gặp người. Nếu không được gặp, mong các anh hãy chuyển lời tới thái tử Joffrey giùm tôi. Chúng tôi sẽ kết hôn khi lớn hơn.”

Vào hoàng hôn ngày thứ hai, tiếng chuông lớn bắt đầu rung lên. Tiếng chuông trầm thấp và ai oán chầm chậm vang lên từng hồi từng hồi khiến Sansa hoảng sợ. Tiếng chuông cứ kêu mãi kêu mãi, và sau một hồi họ nghe thấy những tiếng chuông khác từ Đại Điện Baelor trên Đồi Visenya đáp lại. Âm thanh chấn động khắp thành phố như tiếng sấm, cảnh báo một cơn bão sắp tới.

"Gì vậy?" Jeyne che tai hỏi. "Vì sao họ đánh chuông vậy?"

"Đức vua băng hà." Sansa không thể nói vì sao, nhưng cô biết điều đó. Tiếng rổn rảng chầm chậm không dứt kia âm âm trong phòng họ, nghe như lời ai oán trong những khúc ca truy điệu. Có phải một kẻ nghịch đảng nào đó đã lao vào lâu đài và giết chết vua Robert không? Hay đó là kết quả của trận chiến họ đã nghe thấy?

Cô chìm vào giấc ngủ khi vẫn đang tràn đầy những băn khăn, bồn chồn và sợ hãi. Có phải giờ Joffrey đẹp trai của cô đã làm vua rồi không? Hay là họ cũng giết chàng rồi? Cô sợ cho chàng, và cho cả cha cô nữa. Giá mà họ nói cho cô hay chuyện gì đang xảy ra...

Đêm đó Sansa mơ thấy Joffrey trên ngai báu, với cô ngồi cạnh trong bộ lễ phục vàng kim. Cô đội vương miện trên đầu và mọi người đều đến trước mặt cô, quỳ gối và tung hô cô.

Sáng hôm sau, buổi sáng của ngày thứ ba, Ser Boros Blount Đội Ngự Lâm Quân tới hộ tống cô tới gặp hoàng hậu.

Ser Boros là một người xấu xí ngực rộng, có đôi chân vòng kiềng ngắn ngủn. Mũi ông ta tẹt dí, râu ria xồm xoàm trên má, tóc bạc và xơ xác. Hôm nay ông ta mặc đồ nhung

trắng, và chiếc áo choàng trắng tuyết được cố định lại bằng huy hiệu hình sư tử. Con vật được mạ vàng với mắt làm từ những viên hồng ngọc nhỏ xíu. "Sáng nay trông ngài thật đẹp và tuyệt vời," Sansa nói. Một tiểu thư luôn nhớ những phép tắc, và cô vẫn là một tiểu thư dù cho có chuyện gì xảy ra.

"Thưa tiểu thư," Ser Boros nói bằng giọng đều đều. "Thái hậu đang đợi. Mời tiểu thư đi cùng tôi."

Ngoài cửa có lính gác, những lính nhà Lannister mặc áo choàng đỏ và mũ trụ sư tử. Sansa cố mỉm cười thân thiện với họ và chào họ khi đi qua. Đây là lần đầu tiên cô được phép ra khỏi phòng kể từ khi Ser Arys đưa họ vào đây hai ngày trước. "Để con an toàn thôi mà," thái hậu Cersei nói. "Joffrey sẽ không bao giờ tha thứ cho ta nếu báu vật của thằng bé gặp chuyện."

Sansa cứ nghĩ Ser Boros sẽ đưa cô tới hoàng cung, nhưng thay vào đó ông ta lại dẫn cô rời khỏi pháo đài Maegor. Cây cầu đã được hạ xuống. Vài công nhân đang hạ một người mặc áo chùng xuống hào nước sâu. Khi Sansa liếc nhìn xuống, cô thấy thi thể bị cắm trên những ngọn giáo khổng lồ bên dưới. Cô nhanh chóng nhìn đi noi khác, sợ không dám hỏi cũng không dám nhìn lâu, và sợ rằng đó là một người cô biết.

Họ thấy thái hậu Cersei trong phòng hội đồng, ngồi tại đầu bàn hiện đang ngổn ngang giấy tờ, nến, và sáp niêm phong. Căn phòng vẫn tuyệt đẹp như mọi khi. Cô ngưỡng mộ ngắm nhìn bức phù điêu chạm trổ và hai con nhân sư hai bên cửa.

"Thưa thái hậu," Ser Boros nói khi họ được một Ngự Lâm Quân khác - Ser Mandon mặt lạnh lùng - dẫn vào. "Thần đã đưa tiểu thư tới."

Sansa những tưởng Joffrey sẽ ở đây cùng bà ta. Hoàng tử của cô không có ở đây, nhưng ba

thành viên hội đồng của nhà vua thì có. Lãnh chúa Petyr Baelish ngồi bên tay phải hoàng hậu, Grand Maester Pycelle ở cuối bàn còn Lãnh chúa Varys đi lởn vởn chung quanh họ, người bốc mùi hương hoa. Cô hoảng hồn nhận ra tất cả đều mặc đồ đen. Bộ đồ tang thương...

Thái hậu mặc lễ phục đen cổ cao, với hàng trăm viên hồng ngọc đỏ sậm được thêu ở thân trên, khắp từ cổ tới ngực. Chúng được tạo hình giọt lệ, như thể bà ta đang khóc ra máu. Cersei mỉm cười khi thấy cô, và Sansa nghĩ đó là nụ cười ngọt ngào nhưng buồn bã nhất cô từng thấy. "Sansa, con gái yêu của ta," bà nói, "ta biết con muốn gặp ta. Ta xin lỗi vì không thể đến gặp con sớm hơn. Nhiều vấn đề chưa được dàn xếp ổn thỏa, và ta chẳng rảnh ra được lấy một phút. Ta tin những người của ta đã chăm sóc tốt cho con chứ?"

"Mọi người đều rất dễ chịu ạ, thưa thái hậu, cảm tạ người đã quan tâm tới con," Sansa lễ phép đáp. "Chỉ có điều... không ai nói chuyện với chúng con hay nói cho chúng con biết chuyện gì đang xảy ra."

"Chúng con?" Cersei có vẻ bối rối.

"Chúng thần đã mang cô con gái người quản gia tới ở cùng tiểu thư," Ser Boros nói. "Chúng thần không biết nên làm gì khác cho tiểu thư nữa."

Thái hậu nhíu mày. "Lần sau, các ngươi phải hỏi ý ta trước," bà ta nói với giọng sắc lạnh. "Chỉ có thần thánh mới biết con bé kia có thể tiêm nhiễm gì vào đầu Sansa."

"Jeyne rất sợ," Sansa nói. "Cô ấy không chịu ngừng khóc. Con đã hứa sẽ xin phép thái hậu cho phép bạn ấy được gặp cha."

Grand Maester Pycelle già cụp mắt xuống.

"Cha bạn ấy vẫn ổn, phải không ạ?" Sansa lo lắng hỏi. Cô biết trận hỗn chiến đã xảy ra, nhưng chắc chắn không ai lại đi làm hại một quản gia cả. Bác Vayond Poole thậm chí còn chẳng có kiếm.

Thái hậu Cersei lần lượt nhìn từng thành viên hội đồng. "Ta không muốn Sansa phải làm những việc hao tổn tâm trí vô ích. Chúng ta nên làm gì với cô bạn của Sansa đây, thưa các lãnh chúa?"

Lãnh chúa Petyr nhoài người lên. "Thần sẽ tìm một chỗ ở cho con bé."

"Không phải ở trong thành phố này," hoàng hậu nói.

"Thái hậu nghĩ thần ngốc ư?"

Thái hậu bỏ qua câu nói đó. "Ser Boros, hãy đưa cô gái đó tới nơi ở của Lãnh chúa Petyr và hướng dẫn người của ngài ta giữ con bé ở đó cho tới khi ngài ta tới. Nói với cô

bé rằng ngài Ngón út đây sẽ đưa con bé tới gặp cha, như vậy sẽ làm con bé bình tĩnh lại. Ta muốn con bé ra đi trước khi Sansa trở lại phòng."

"Tuân lệnh thái hậu," Ser Boros nói. Ông cúi thấp người, quay gót và rời đi, chiếc áo choàng trắng tung bay sau lưng.

Sansa bối rối. "Con không hiểu," cô nói. "Cha Jeyne đâu ạ? Vì sao Ser Boros không thể đưa bạn ấy tới gặp cha mà phải để Lãnh chúa Petyr làm việc đó?" Cô đã tự hứa với bản thân rằng mình sẽ làm một tiểu thư nhã nhặn như hoàng hậu và mạnh mẽ như mẹ cô - phu nhân Catelyn,

nhưng đột nhiên cô lại thấy sợ hãi. Trong một giây cô nghĩ mình sẽ khóc. “Thái hậu đưa cô ấy đi đâu ạ? Cô ấy không làm gì sai cả, cô ấy ngoan mà.”

“Con bé làm con buồn,” hoàng hậu nhẹ nhàng nói. “Chúng ta không để chuyện đó xảy ra. Giờ đừng nói thêm lời nào nữa. Ta hứa với con, Lãnh chúa Baelish sẽ chăm sóc tốt cho Jeyne.” Bà vỗ vỗ vào cái ghế bên cạnh. “Ngồi xuống đây, Sansa. Ta muốn nói chuyện với con.”

Sansa ngồi xuống bên cạnh thái hậu. Cersei lại cười, nhưng không khiến cô bớt đi lo lắng. Varys đang xoa hai bàn tay mềm mại vào nhau, Grand Maester Pycelle lờ đờ nhìn chăm chú đống giấy tờ trước mặt, nhưng cô có thể cảm nhận ánh nhìn của Ngón út. Có cái gì đó ở cái cách người đàn ông nhỏ bé này nhìn khiến cô cảm thấy như mình không mặc quần áo vậy. Cô nổi da gà.

“Sansa đáng yêu của ta,” Thái hậu Cersei nói và đặt bàn tay mềm mại lên cổ tay cô. “Con thật xinh đẹp. Ta mong con hiểu Joffrey và ta yêu con tới nhường nào.”

“Thật ạ?” Sansa nín thở nói. Ngón út đã rơi vào lãng quên. Hoàng tử yêu cô. Vậy thì chẳng còn chuyện gì có nghĩa lý nữa.

Thái hậu mỉm cười. “Đối với ta con gần như con gái vậy. Và ta biết con yêu Joffrey thế nào.” Bà ta mệt mỏi lắc đầu. “Ta sợ rằng chúng ta có vài tin xấu về cha con. Con phải dũng cảm lên, con gái à.”

Lời nói nhẹ nhàng của bà làm Sansa lạnh buốt. “Tin gì ạ?”

“Cha cháu làm phản, cháu yêu ạ,” Lãnh chúa Varys nói.

Grand Maester.Pycelle ngẩng cái đầu già nua lên. “Bằng chính đôi tai mình, ta đã nghe Lãnh chúa Eddard thề với vua Robert kính yêu của chúng ta rằng ngài sẽ bảo vệ các hoàng tử trẻ như thể họ là con ngài. Thế mà khi đức vua vừa băng hà, ông ấy đã triệu tập tiểu hội đồng lại hòng chiếm lấy ngai báu chân chính của thái tử Joffrey.”

“Không,” Sansa thốt lên. “Cha sẽ không làm thế. Không bao giờ!”

Thái hậu giơ một tờ giấy lên. Tờ giấy bị xé nát và khô lại vì máu, nhưng con dấu bị xé ra là con dấu của cha cô, hình sói tuyết trên sáp trắng. “Chúng ta tìm thấy cái này ở chỗ đội trưởng đội lính gác gia đình con, Sansa. Đây là lá thư, gửi cho Stannis em trai của chồng ta, mời ông ấy nhận lấy vương miện.”

“Con cầu xin thái hậu, chắc chắn có hiểu lầm gì rồi ạ.” Con hoảng loạn đột nhiên bùng phát khiến cô choáng váng muốn ngất. “Xin người làm ơn, hãy tới gặp cha con, và cha sẽ nói với người rằng, cha chưa từng viết lá thư đó, đức vua là bạn của cha mà.”

“Robert cũng nghĩ vậy,” thái hậu nói. “Sự phản nghịch này hẳn sẽ làm trái tim ngài tan vỡ. Thần thánh lòng lành, ngài đã không còn sống để chứng kiến việc này.” Bà thở dài. “Sansa, con yêu à, con phải thấy điều đó dẫn chúng ta vào tình huống xấu như thế nào. Chúng ta đều biết con là đứa trẻ ngây thơ vô tội, nhưng con lại là con gái của một kẻ phản nghịch. Làm sao ta có thể để con kết hôn cùng con trai ta?”

“Nhưng con yêu chàng” Sansa thút thít, bối rối và sợ hãi. Họ định làm gì với cô đây? Họ đã làm gì với cha cô vậy? Mọi chuyện đáng lý không xảy ra theo chiều hướng này. Cô phải kết hôn cùng Joffrey, họ đã đính hôn, chàng đã thề thốt cùng cô, và cô thậm chí đã mơ về nó. Thật không công bằng khi tước chàng đi khỏi cô chỉ vì việc cha cô đã làm.

“Ta biết, ta biết mà con gái,” Cersei nói, thật tốt bụng và ngọt ngào. “Nếu không thì vì lý do nào con lại tới gặp ta và nói cho chúng ta nghe kế hoạch của cha con nhằm đưa con đi khỏi chúng ta, nếu không phải vì tình yêu cơ chứ?”

“Đúng là vì tình yêu ạ,” Sansa vội vàng nói. “Cha thậm chí còn không cho con chào từ biệt.” Cô là một cô gái tốt, biết nghe lời, nhưng cô có cảm giác mình ranh ma y như Arya vào sáng hôm đó, khi trốn khỏi Septa Mordane để chống lại cha mình. Cô chưa bao giờ làm điều gì ngang ngạnh như vậy, và cô sẽ không bao giờ làm nếu như cô không quá yêu Joffrey. “Cha sẽ đưa con về Winterfell và gả con cho một hiệp sĩ biên thùy nào đó, dù con chỉ muốn Joff thôi. Con đã nói với cha nhưng ông không chịu nghe.” Nhà vua là hy vọng cuối cùng của cô. Nhà vua có thể ra lệnh cho cha để cô ở lại Vương Đô và cưới thái tử Joffrey, Sansa biết ngài có thể, nhưng nhà vua luôn làm cô sợ. Ngài luôn lớn tiếng và say xỉn thường xuyên, và có lẽ ông sẽ trả cô lại cho Lãnh chúa Eddard, đấy là nếu cô có thể gặp ngài. Vì thế cô tới gặp hoàng hậu, trải hết tâm can mình, thái hậu Cersei lắng nghe và cám ơn cô... rồi ngay sau đó Ser Arys hộ tống cô trở về căn phòng trên tháp pháo đài Maegor và cho lính canh gác, rồi vài giờ sau, trận ẩu đả diễn ra. “Làm ơn,” cô nói nốt. “người phải cho con lấy Joffrey, con sẽ là người vợ tốt mà. Con hứa con sẽ là một hoàng hậu giống như người.”

Thái hậu Cersei nhìn những người khác. “Các lãnh chúa, các ngài nói sao đây?”

“Cô bé đáng thương,” Varys thì thầm. “Thưa thái hậu, tình yêu này thật trong sáng và thuần khiết. Chúng ta sẽ là những kẻ nhẫn tâm nếu vùi dập nó... nhưng, chúng ta có thể làm gì đây? Cha con bé mắc tội.” Ông ta lại xoa hai bàn tay mềm mại vào nhau ra ý lực bất tòng tâm.

“Con của kẻ phản nghịch rồi cũng sớm trở thành kẻ phản nghịch mà thôi,” Grand Maester Pyceỉle nói. “Giờ có lẽ tiểu thư đây còn là một cô gái ngoan ngoãn, nhưng mười năm nữa, ai mà biết cô ta sẽ đẻ ra những kế hoạch mưu phản thế nào?”

“Không,” Sansa sợ hãi nói. “Con không, con không bao giờ... con sẽ không phản bội Joffrey, con yêu chàng, con thề, con yêu chàng.”

“Ôi, cảm động làm sao,” Varys nói. “Nhưng, quả thực dòng máu chảy trong người chúng ta trung thực hơn những lời thề.”

“Cô bé làm ta nhớ tới người mẹ, chứ không phải người cha,” Lãnh chúa Petyr Baelish nhẹ nhàng nói. “Nhìn cô bé xem. Mái tóc rồi đôi mắt này. Cô ấy là hình ảnh của Cat khi ở độ tuổi cô bé.”

Thái hậu phiền muộn nhìn cô, nhưng Sansa có thể cảm nhận sự ân cần trong đôi mắt xanh trong veo của bà. “Con gái à,” bà nói, “nếu ta thực có thể tin con không giống cha con, thì thực chẳng có gì làm ta vui hơn là được chứng kiến con kết duyên cùng Joffrey. Ta biết nó yêu con bằng cả trái tim.” Bà lại thở dài. “Nhưng, ta sợ rằng Lãnh chúa Varys và Grand Maester đây nói đúng. Dòng máu chảy trong huyết quản chúng ta biết nói. Ta vẫn nhớ em gái con đã thả con sói cắn con trai ta thế nào.”

“Con không giống Arya,” Sansa buột miệng. “Con bé mới mang dòng máu của kẻ phản nghịch, chứ không phải con. Con ngoan mà, hoàng hậu cứ hỏi Septa Mordane mà xem, sơ sẽ nói với người rằng, con chỉ muốn làm người vợ đáng yêu và chung thủy của Joffrey mà thôi.”

Cô cảm nhận được sức nặng từ ánh mắt Cersei khi thái hậu nhìn cô. “Ta tin rằng con nói thực, con gái à.” Bà ta nhìn những người khác. “Các lãnh chúa, ta nghĩ rằng nếu những người

khác trong gia đình con bé vẫn trung thành với chúng ta trong khoảng thời gian kinh khủng này, chúng ta sẽ mất một khoảng thời gian dài để trấn an nỗi sợ hãi lại."

Grand Maester Pycelle gãi bộ râu mềm, vầng trán rộng nhíu lại trầm tư. "Lãnh chúa Eddard có ba người con trai."

"Chỉ là những cậu bé," Lãnh chúa Petyr nói và nhún vai. "Thần nghĩ chúng ta nên quan tâm hơn tới phu nhân Catelyn và nhà Tully."

Thái hậu nắm trọn lấy tay Sansa trong đôi tay mình. "Con gái à, con biết viết thư không?"

Sansa lo lắng gật đầu. Cô đọc và viết tốt hơn bất cứ người anh em nào của mình, dù cô không hề giỏi tính toán.

"Ta rất mừng khi nghe con nói điều này. Có lẽ vẫn còn có hy vọng cho con và Joffrey..."

"Người muốn con làm gì?"

"Con phải viết thư cho mẹ con, anh trai con, người anh cả... tên là gì ấy nhỉ?"

"Robb ạ," Sansa nói.

"Chắc chắn chuyện cha con làm phản chưa thể tới tai họ được. Tốt hơn hết con nên tự mình nói ra. Con phải nói cho họ nghe Lãnh chúa Eddard đã phản bội nhà vua ra sao."

Sansa vô cùng muốn có Joffrey, nhưng cô không nghĩ mình có dũng khí làm điều thái hậu bảo. "Nhưng cha chưa bao giờ... con không... thưa thái hậu, con không biết phải nói gì..."

Thái hậu vỗ vỗ tay cô. "Chúng ta sẽ nói cho con biết phải viết gì, con gái. Quan trọng là con phải giục phu nhân Catelyn và anh trai con giữ bình yên cho nhà vua."

"Mọi chuyện sẽ trở nên khó chịu nếu họ không làm thế," Grand Maester Pycelle nói. "Vì tình yêu tiểu thư dành cho họ, tiểu thư nên bảo họ đi theo con đường khôn ngoan."

"Mẹ con chắc chắn sẽ vô cùng lo lắng cho con," thái hậu nói. "Con phải nói cho bà ấy biết rằng con vẫn khỏe và được chúng ta chăm sóc tốt và con có mọi thứ mình cần. Hãy bảo họ tới Vương Đô và thề trung thành với Joffrey khi con trai ta đăng cơ. Nếu họ làm vậy... chúng ta sẽ biết dòng máu chảy trong con không hề bị vẩn đục, và con sẽ trở thành một bông hoa khi trở thành phụ nữ, con sẽ kết hôn cùng nhà vua tại Đại Điện Baelor, trước sự chứng kiến của thần linh và con người."

... kết hôn cùng nhà vua... Lời nói đó làm hơi thở cô dồn dập hơn, nhưng Sansa vẫn lưỡng lự. "Có lẽ, nếu con gặp cha, nói với cha về..."

"Về việc mưu phản ư?" Lãnh chúa Varys gợi ý.

"Con đang làm ta buồn lòng đấy, Sansa," thái hậu nói, đôi mắt lạnh lẽo như đá. "Chúng ta nói với con về tội lỗi của cha con. Nếu con thực sự trung thành như lời con nói, vì sao con muốn gặp ông ấy?"

"Con... con chỉ muốn xem..." Sansa thấy mắt ươn ướt. "Ông ấy không... người làm ơn đi ạ, ông ấy không... bị thương., hay... hay..."

"Lãnh chúa Eddard không hề hấn gì," thái hậu nói.

“Nhưng cha con sẽ thế nào ạ?”

“Điều đó phụ thuộc vào quyết định của nhà vua,” Grand Maester Pycelle chậm rãi nói.

Nhà vua! Sansa chớp mắt ngăn lệ đỏ. Joffrey giờ đã là vua, cô nghĩ. Hoàng tử lịch lãm của cô sẽ không bao giờ làm hại cha cô, dù cho cha cô làm gì đi nữa. Nếu cô tới cầu xin chàng khoan thứ cho cha cô, cô chắc chắn chàng sẽ nghe thôi. Chàng phải nghe, chàng yêu cô, kể cả thái hậu cũng nói vậy. Joff sẽ cần phải trừng phạt cha vì các lãnh chúa mong chờ điều đó, nhưng có lẽ chàng có thể đưa cha trở về Winterfell, hoặc đày ông tới nơi nào đó trong các Thành Phố Tự Trị ở bên kia eo biển. Có thể cha chỉ đi có vài năm thôi. Tới lúc đó cô và Joffrey đã kết hôn rồi. Một khi trở thành hoàng hậu, cô sẽ thuyết phục Joff đưa cha về và ân xá cho ông.

Chỉ có điều... nếu mẹ và Robb làm chuyện phản nghịch, dựng cờ nổi dậy hay từ chối thề trung thành hay bất cứ điều gì, mọi chuyện sẽ hỏng bét. Tự trong tim, cô biết Jofifrey của cô rất tốt bụng và tử tế, nhưng nhà vua cần phải nghiêm trị với những kẻ phản loạn. Cô phải khiến họ hiểu, cô phải làm! “Con... con sẽ viết,” Sansa nói.

Với một nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, Cersei Lannister nhoài tới gần và nhẹ nhàng hôn lên má cô. “Ta biết con sẽ viết mà. Joffrey sẽ vô cùng tự hào khi ta nói cho nó biết con dũng cảm và ngoan ngoãn thế nào.”

Cuối cùng, cô viết được bốn lá thư. Một cho mẹ cô, phu nhân Catelyn Stark, một cho anh em trai mình tại Winterfell, hai lá con lại cho dì và ông ngoại mình - phu nhân Lysa Arryn thành Eyrie, và Lãnh chúa Hoster Tully thành Riverrun. Lúc cô viết xong, những ngón tay cô bị chuột rút, tê rần và dính mực. Varys có con dấu của cha cô. Cô hơ sáp ong trên ngọn nến, nhỏ thật cẩn thận, và quan sát khi viên thái giám đóng con dấu sói tuyết nhà Stark lên từng lá thư.

Jeyne Poole và mọi thứ đồ đạc của cô đã biến mất khi Ser Mandon Moore đưa Sansa trở lại ngọn tháp cao trong pháo đài Maegor. Cô mừng vì không phải nghe tiếng khóc lóc rên rỉ nữa. Nhưng không hiểu sao cô thấy lạnh lẽo hơn khi Jeyne đi, kể cả sau đó cô có cời lửa lên. Cô lôi ghế tới gần lò sưởi, với một cuốn sách yêu thích xuống, lạc trong câu chuyện về Florian và Jonquil, về tiểu thư Shella và hiệp sĩ Cầu Vồng, về hoàng tử Aemon lịch lãm và tình yêu vĩnh cửu của chàng với hoàng hậu của anh trai.

Chỉ tới tối muộn ngày hôm đó, khi lơ mơ ngủ, cô mới nhớ ra rằng mình quên không hỏi về em gái.

JON

'Othor' Ser Jaremy Rykker tuyên bố, "không còn nghi ngờ gì nữa. Con người này là Jafer Flowers." Chú dùng chân lật xác chết lên, và khuôn mặt người chết trắng bệch nhìn lên bầu trời cao bằng đôi mắt xanh, xanh biếc. "Tất cả bọn họ đều là người trong đội của Benjen Stark."

Những người của chú mình, Jon điếng người nghĩ. Cậu nhớ cậu đã cầu xin chú cho cậu đi cùng thế nào. t*hần linh ơi, mình đúng là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa. Nếu chú cho mình đi cùng, có lẽ mình cũng đang nằm ở đây*rồi...

Cổ tay bên phải của Jafer kết thúc với phần thịt và xương bị Bóng Ma cắn nham nhở. Tay phải anh ta đang được ngâm trong lọ giấm trên tháp của Maester Aemon. Bàn tay trái lành lặn đen sẫm như màu áo khoác.

"Thần thánh lòng lành," Gấu Già lẩmbẩm. Ông nhảy xuống ngựa và giao dây cương cho Jon. Sáng nay ấm áp đến lạ thường; từng giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán rộng của tướng chỉ huy như những giọt sương mai lấm tấm trên một quả dưa vậy. Con ngựa của ông đang bồn chồn, đảo mắt và cố lùi xa những xác chết hết mức hết mức có thể. Jon dẫn nó đi cách xa vài bước và cố gắng để ghìm không cho nó nhảy lên. Những con ngựa không thích nơi này. Và Jon cũng thế.

Những con chó mới là những sinh vật không ưa nơi này nhất. Bóng Ma đã dẫn đàn tới đây; nhưng bầy chó tỏ ra vô dụng. Khi chú Bass chủ trại chó cho chúng ngửi mùi bàn tay kia, chúng trở nên điên cuồng, hết tru gào lại sủa ầm ĩ và cố cúp đuôi chạy mất. Kể cả lúc này thi thoảng chúng lại gầm ghè và kéo dây xích trong khi anh Chett cứ quay ra chửi rủa chúng.

Đây chỉ là một khu rừng thôi mà, Jon tự nhủ, và *họ chỉ là những xác chết.* Cậu đã từng thấy xác chết rồi...

Đêm trước cậu lại mơ thấy Winterfell. Cậu đi lang thang trong lâu đài trống trải để tìm cha mình và lần bước xuống hầm mộ. Chỉ có điều lần này giấc mơ đã đi xa hơn trước. Trong bóng tối, cậu nghe thấy tiếng lạo xạo của đá với đá. Khi quay đầu lại, cậu nhìn thấy hết huyệt mộ này tới huyệt mộ khác bật mở nắp. Khi những vị vua đã chết từ từ loạng choạng bước ra từ những huyệt mộ đen ngòm lạnh lẽo, Jon tỉnh dậy trong màn đêm tối đen như mực, tim đập thình thịch. Kể cả khi Bóng Ma nhảy lên giường liếm mặt cậu, cậu cũng không thể xua tan nỗi ám ảnh tận tâm can. Cậu không dám ngủ nữa. Thay vào đó, cậu trèo lên Tường Thành mà tản bộ, nhưng tâm trạng vẫn bồn chồn như cũ, cho tới khi cậu thấy ánh sáng bình minh phía chân trời. Đó chỉ là một giấc mơ thôi. Giờ mình là anh em đồng hữu của Đội Tuần Đêm chứ không phải một thằng nhóc run rẩy sợ hãi nữa.

Samwell Tarly co mình dưới những thân cây, nửa trốn sau lũ ngựa. Khuôn mặt tròn xoe của cậu ta đã chuyển sang màu sữa đông cục. Tới giờ cậu ta vẫn chưa chân thấp chân cao chạy đi nôn mửa, nhưng cậu ta cũng chẳng dám liếc mắt tới những tử thi một cái. "Mình không nhìn nổi," cậu ta thảm hại thì thào.

"Cậu phải nhìn," Jon bảo, cố nói nhỏ hết mức để những người khác không nghe thấy. "Maester Aemon bảo cậu đến để quan sát hộ ông ấy, đúng không? Nếu cậu nhắm tịt mắt lại thì còn làm ăn gì nữa?"

"Đúng, nhưng... mình đúng là một thằng hèn, Jon ạ."

Jon đặt tay lên vai Sam. "Chúng ta có cả tá lính biệt kích và lũ chó, rồi cả Bóng Ma đi cùng cơ mà. Không ai làm hại nổi cậu đâu, Sam. Tiến lên mà xem đi. Nhìn lần đầu tiên bao giờ cũng khó

nhất."

Sam run rẩy gật đầu, cố hết sức để lấy can đảm. Cậu ta từ từ quay đầu lại. Mắt cậu ta mở to, nhưng Jon giữ chặt tay để cậu ta không bỏ chạy được.

"Ser Jeramy," Gấu Già hắng giọng hỏi, "Khi rời khỏi Tường Thành, Ben Stark đi cùng sáu người nữa. Vậy những người còn lại đâu?"

Ser Jaremy lắc đầu. "Giá mà tôi biết được."

Plainly Mormont was not pleased with that answer. "Two of our brothers butchered almost within sight of the Wall, yet your rangers heard nothing, saw nothing. Is this what the Night's Watch has fallen to? Do we still sweep these woods?"

Olainly Mormont không vừa lòng với câu trả lời. "Hai trong số các anh em chúng ta bị giết phần lớn trong tầm ngắm của Tường thành, trong khi đó những người biệt kích của cậu thì không nghe thấy gì, nhìn thấy gì cả. Đây là thứ nà đôi Tuần Tra Đêm đã bắt đầu tấn công ư? Chúng ta vẫn phải tiếp tục rà soát những đống gỗ này ư?"

"Vâng, thưa chỉ huy, nhưng…."

"Chúng ta vẫn là Đội Tuần Tra Rừng?"

"Phải, nhưng…"

"Người đàn ông này mang một cái tù và săn thú." Mormont chỉ vào Othor. "Tôi có nên tin rằng anh ta đã chết mà không có một âm thanh báo động nào không? Hay tất cả những người biệt kích của cậu đều bị mù và điếc?"

Ser Jaremy nổi giận, các dây thần kinh mặt của anh căng lên với vẻ tức giận. " Không một cái tù và nào được thổi, thưa chỉ huy, hoặc các biệt kích của tôi không nghe chúng. Tôi không có đủ những chàng trai để đi tuần như những tuần tra viên mà tôi nên có…và khi Benjen bị mất tích, chúng tôi đã tiến gần đến Tường Thành hơn những gì chúng tôi sẽ không làm trước kia, khi có mệnh lệnh của chỉ huy."

Gấu Già làu bàu. "Vâng. Tốt lắm. Cứ cho là như vậy đi." Ông làm điệu bộ mất bình tĩnh. "Nói cho tôi nghe họ chết như thế nào."

Ngồi xổm bên cạnh cái xác của người đàn ông tên Jafer Flowers, Ser Jaremy nắm lấy đầu của cái xác bằng da đầu. Mái tóc lộ ra giữa các ngón tay, chúng dễ gãy như những cọng rơm. Con dao nguyền rủa và nhét vào phía mặt của gót tay. Một vết cắt "ngọt" sâu vào trong cổ của xác chết mở ra như cái miệng, phủ một lớp máu đã khô cứng. Chỉ còn một vài sợi dây gân nhợt nhạt vẫn còn nối liền đầu và cổ. "Là do rìu làm."

"Đồng ý," càu nhàu Dywen, người tuần rừng già nói, "Giống như cái rìu mà Othor đã mang theo, thưa chỉ huy."

Jon có thể cảm thấy bữa sáng của mình đang cuồn cuộn nổi lên trong dạ dày, nhưng cậu cố mìm môi lại và ép mình nhìn cái xác thứ hai. Othor là một người đàn ông to bự xấu xí, và điều đó khiến anh ta trở thành một cái xác to lớn xấu xí y như vậy. Không có cái rìu nào trong chứng cứ. Jon nhớ Othor; người duy nhất có thể rống vang những bài hát tục tĩu mà khó có người tuần rừng nào có thể vượt qua. Những ngày hát hò của anh ta đã kết thúc. Da thịt của anh ta đã chuyển sang tái nhợt như sữa, khắp cơ thể trừ bàn tay. Tay của của anh ta đen y như tay của Jafer.

Những bông hoa của vết máu khô cứng rạn nứt trang hoàng thêm cho những vết chém trí

mạng bao phủ anh ta như lan rộng, ngực và háng và thanh quản. Trong khi đó mắt của anh ta vẫn còn mở. Chúng nhìn chằm chằm lên bầu trời, xanh như ngọc sa-phia.

Ser Jaremy đứng dậy. “Bọn du mục cũng có rìu.”

Mormont quay lại anh ấy. “Vì vậy anh tin rằng chính Mance Rayder làm chuyện này? Người ở gần tường Thành?”

“Vậy thì ai nữa, thưa chỉ huy?”

Jon có thể sẽ nói cho anh ấy biết. Cậu biết, tất cả đều biết, nhưng không một ai dám hé lời nào. Những câu chuyện khác chỉ là một câu chuyện mà thôi, một câu chuyện cổ tích khiến trẻ em rùng mình. Nếu tất cả họ luôn sống, họ đã tám ngàn tuổi rồi. Thậm chí việc nghĩ thôi cũng làm cậu cảm thấy mình như một thằng ngốc; cậu đã là một người đàn ông, một anh em áo đen của Đội Tuần Đêm, chứ không một một thằng bé ngồi bên chân Già Nan cùng Bran, Robb và Arya nữa.

Cậu đã là một người đàn ông, một anh em áo đen của Đội Tuần Đêm, chứ không phải một thằng bé ngồi bên chân Già Nan cùng Bran, Robb và Arya nữa. Nhưng tướng chỉ huy Mormont lại khịt mũi. “Nếu Ben Stark bị tấn công bởi dân du mục khi chỉ cách Hắc Thành nửa ngày cưỡi ngựa, ông ấy sẽ quay về lấy thêm quân chi viện, đuổi theo những kẻ giết người khắp bảy địa ngục và mang đầu chúng về cho ta.”

“Trừ khi chính ông ấy cũng bị giết,” Ser Jaremy một mực nói.

Lời nói đó tới bây giờ vẫn làm Jon đau đớn. Thời gian trôi qua đã quá lâu, và dường như chỉ còn những kẻ ngốc mới vẫn tin rằng Ben Stark còn sống, nhưng cậu vẫn cứng đầu tin vào điều đó.

“Benjen đã mất tích nửa năm nay rồi, thưa chỉ huy,” Ser Jaremy tiếp tục. “Khu rừng quá rộng lớn. Bọn dân du mục có thể tấn công ông ấy ở bất cứ nơi nào. Tôi cược rằng đây là hai kẻ sống sót cuối cùng đang tìm đường về với chúng ta... nhưng kẻ địch đã bắt được họ trước khi họ tới được vòng an toàn của Tường Thành. Những xác chết vẫn còn mới, những người này không thể chết quá một ngày được.”

“Không phải,” Samwell Tarly kêu rít lên.

Jon giật mình. Cái giọng tông cao lo lắng của Sam là điều cuối cùng cậu nghĩ tới. Cậu nhóc béo này sợ các chỉ huy, và Ser Jaremy lại không phải người kiên nhẫn cho lắm.

"Ta không hỏi ý kiến của cậu, cậu bé,” chú Rykker lạnh lùng nói.

“Ngài hãy để cậu ấy nói đi,” Jon buột miệng.

Ông Mormont hết nhìn Sam lại nhìn Jon. “Nếu cậu bé này có điều cần nói, ta sẵn lòng nghe. Con trai, hãy tới gần hơn nào. Chúng ta không thể thấy rõ con đằng sau lũ ngựa được.”

Sam lách mình qua Jon và những con ngựa, mồ hồi túa ra như tắm. “Thưa chỉ huy, họ... họ không thể chỉ mới chết một ngày... hãy... nhìn... máu ạ...”

“Sao?” Mormont thiếu kiên nhẫn càu nhàu. “Máu, thì sao?”

“Nó tè ra quần khi nhìn thấy máu,” anh Chett hét lên, và những lính biệt kích cười ồ ồ.

Sam lau mồ hôi trên trán. “Mọi người... mọi người có thể thấy nơi Bóng Ma... con sói tuyết của Jon... mọi người có thể thấy nó xé đứt bàn tay người kia ra, nhưng... vết thương không chảy máu... hãy nhìn...” Cậu ta vẫy tay. “Cha tôi....L-Lãnh chúa Randyll, ông ấy, ông ấy bắt tôi xem ông ấy giết thú vật suốt, và khi... sau khi...” Sam lắc đầu quầy quậy, cái cằm rung lên. Giờ cậu ta đã nhìn vào những xác chết, dường như cậu ta không thể nhìn đi nơi khác. “Nếu như mới chết... máu sẽ vẫn tiếp tục chảy, thưa chỉ huy. Sau đó, sau đó nó sẽ đông lại, như... như thạch, đặc... và... và...” Cậu ta nhìn như thể bị ốm. “Người đàn ông này... hãy nhìn cổ tay đi ạ, nó... đã đông cục... khô... như...”

Jon ngay lập tức nhận ra Sam muốn nói gì. Cậu có thể thấy những đường gân vỡ ở cổ tay xác chết, nổi rõ trên làn da trắng ởn. Máu hắn ta đen đặc. Nhưng Ser Jaremy Rykker vẫn chưa bị thuyết phục. “Nếu họ chết lâu hơn một ngày, giờ họ đã thối rữa rồi, cậu bé ạ. Họ thậm chí còn chẳng bốc mùi nữa.”

Dywen, ông kiểm lâm già hay cằn nhằn, người luôn khoe khoang rằng mình có thể ngửi thấy mùi tuyết sắp rơi, rụt rè tới gần xác chết hơn và đánh hơi. “ừm, họ không có mùi hoa, nhưng, ngài đây nói đúng. Không hề có một xác chết nào bốc mùi hết.”

“Họ... họ không thể thối rữa.” Sam run run chỉ trỏ bằng ngón tay béo múp. “Nhìn đi, ở đây không có giòi... hay... hay... bọ hay bất cứ thứ gì... họ đã nằm ở đây trong khu rừng này... nhưng họ... họ không bị động vật gặm hay ăn xác... ngoại trừ Bóng Ma... ngoài ra họ... họ...”

“Không mảy may tổn hại,” Jon nhẹ nhàng nói. “Và Bóng Ma không giống những động vật khác. Những con chó và lũ ngựa không dám tới gần những xác chết kia.”

Những lính biệt kích liếc nhìn nhau, tất cả đều thấy sự thật trong đó. Mormont nhíu mày và liếc nhìn những tử thi cùng lũ chó. “Chett, dắt chó lại gần đây.”

Chett cố gắng, chửi rủa, kéo xích, đá mỗi con một nhát. Hầu hết lũ chó chỉ kêu ăng ẳng và đứng ì ra. Anh cố kéo một con. Con chó cái chống cự, tru lên và kêu ăng ẳng cố thoát khỏi vòng cổ. Cuối cùng nó lao vào anh. Chett làm rơi dây xích và lùi lại. Con chó nhảy qua anh và chạy biến vào rừng.

“Chuyện này... chuyện này không đúng.” Sam Tarly nghiêm túc nói. “Máu... máu khô dính trên quần áo và... da họ, khô cứng lại rồi, nhưng... không có chút máu nào dính dưới đất, hoặc... bất cứ nơi nào khác. Với những... những... những...” Sam nuốt khan và hít một hơi sâu. “với những vết thương thế này... những vết thương kinh khủng... thì đáng ra máu phải vương vãi khắp nơi. Nhưng sao ở đây lại không có?”

Ông Dywen hít vào qua kẽ răng. “Có thể họ không chết tại đây. Có thể có ai đó lôi họ tới đây và bỏ lại cho chúng ta. Giống như một lời cảnh báo vậy.” Ông kiểm lâm già nheo mắt nhìn vẻ ngờ vực. “Và có thể tôi ngốc, nhưng tôi không biết rằng mắt Othor màu xanh.”

Ser Jaremy có vẻ bị giật mình. “Cả Flowers cũng vậy,” ngài ta thốt lên và quay sang nhìn chằm chằm vào tử thi.

Sự im lặng bao trùm cánh rừng. Trong chốc lát tất cả chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của Sam và âm thanh ướt át do ông Dywin thở qua kẽ răng. Jon ngồi xuống cạnh Bóng Ma.

“Thiêu họ đi,” một người thì thào. Một trong những lính biệt kích; nhưng Jon không biết là ai. “Đúng, thiêu họ đi,” giọng thứ hai giục.

Gấu Già ương ngạnh lắc đầu. “Chưa được. Ta muốn Maester Aemon kiểm tra họ. Chúng ta sẽ mang họ trở lại Tường Thành.”

Nhiều khi ra lệnh dễ hơn là thực hiện. Họ cuốn những tử thi trong áo choàng, nhưng khi Hake và ông Dyvven cố buộc một cái xác vào ngựa, con vật trở nên điên loạn, rống rít hoảng sự rồi nhảy chồm lên, thậm chí cắn Ketter khi anh chạy tới giúp. Những lính biệt kích cũng chẳng may mắn hơn với con ngựa còn lại; kể cả những con ngựa điềm tĩnh nhất cũng không muốn dính líu tới phần gánh nặng này. Cuối cùng họ phải chặt cành cây và tạo thành một cái cáng thô sơ để tự mình mang những cái xác về. Phải quá trưa họ mới bắt đầu khởi hành.

“Tôi muốn mọi người tìm kiếm khắp khu rừng,” ông Mormont ra lệnh cho Ser Jaremy khi họ bắt đầu khởi hành. “Mọi cái cây, mọi tảng đá, mọi bụi rậm, mọi dấu chân trên bùn trong vòng mười dặm. Hãy sử dụng tất cả nhân lực anh có, và nếu anh không có đủ người, hãy mượn thợ săn và thợ đốn củi từ đội quản gia. Nếu Ben và những người khác còn ở ngoài kia, dù sống hay chết, ta cũng muốn tìm thấy họ. Và nếu có bất cứ ai trong khu rừng này, ta cũng muốn biết. Anh phải lần theo họ và mang họ về, nếu có thể hãy bắt sống. Anh hiểu chưa?”

“Tuân lệnh, thưa chỉ huy,” Ser Jaremy nói. “Tôi sẽ làm theo lời ngài.”

Sau đó, ông Mormont im lặng trầm tư đi tiếp. Jon đi sát sau ông; vì cậu là quản gia của tướng chỉ huy nên đó là chỗ của cậu. Ngày hôm nay thật tệ, ẩm thấp, đầy mây, một ngày mà người ta mong mưa đi cho xong. Gió không làm khu rừng xào xạc; không khí ẩm ướt và nặng nề, và áo Jon dán chặt và người. Thời tiết thật ấm áp. Quá ấm áp. Tường Thành nồm kinh khủng, mấy ngày hôm nay lúc nào cũng ươn ướt nước, và thi thoảng Jon còn tưởng Tường Thành đang co vào nữa.

Những ông lão gọi kiểu thời tiết này là mùa hè thần thánh, và nói rằng điều này đồng nghĩa với việc cuối cùng mùa hè đã từ bỏ những vị thần của nó. Họ cảnh báo rằng sau đó gió lạnh sẽ tới, và mùa hè dài luôn đồng nghĩa với mùa đông dài. Mùa hè đã kéo dài mười năm. Jon chỉ là một đứa bé còn ẵm ngửa khi mùa hè ấy bắt đầu.

Bóng Ma chạy cùng họ một lúc rồi biến mất trong rặng cây. Không có con sói tuyết, Jon có cảm giác như mình đang trần truồng vậy. Cậu lo lắng liếc nhìn mọi bóng cây. Tự nhiên cậu vô thức nghĩ về những câu chuyện Già Nan kể khi cậu còn là một cậu bé ở Winterfell. Cậu gần như có thể lại nghe thấy giọng bà, và tiếng lanh canh từ cây kim đan. *Trong bóng tối mịt mùng đó,* bà thường kể, giọng càng lúc càng nhỏ dần. *Chúng lạnh lẽo, ngập tử khí, ghét sắt thép, lửa ấm và những tia nắng mặt trời cùng tất cả những sinh vật mang máu nóng trong huyết quản. Chúng tràn qua những pháo đài, những thành phố, những vương quốc, giết chết hằng ha sa số các anh hùng và đạo quân, cưỡi trên lưng những con tử mã và dẫn theo một đoàn cương thi. Lưỡi kiếm của loài người không thể chống lại chúng, chúng không rủ lòng thương ngay cả với phụ nữ và những đứa nhỏ còn đang ẵm ngửa. Chúng săn lùng những thiếu nữ trong những khu rừng đóng băng và cho lủ thâyma theo hầu ăn thịt lũ trẻ...*

Khi thoáng thấy Tường Thành sừng sững trên những cây sồi cổ thụ, Jon thấy nhẹ nhõm kinh khủng. Ông Mormont đột ngột ghìm cương ngựa và quay đầu lại. “Tarly,” ông quát, “lại đây.”

Jon thấy Sam bắt đầu sợ hãi khi cậu ta lừ lừ tiến đến; chắc chắn cậu ta đang nghĩ mình gặp rắc rối. “Cháu béo nhưng không hề ngu ngốc đâu” Gấu Già khàn khàn giọng nói. “Cháu đã làm rất tốt. Và cả cháu nữa, Snow.”

Sam mặt đỏ tía tai và lúng búng cố nói lời cảm ơn. Jon phải mỉm cười.

Khi họ xuất hiện từ sau rặng cây, ông Mormont bắt con ngựa nhỏ chạy nước kiệu. Bóng Ma xuất hiện khỏi khu rừng, liếm láp chút máu của con mồi xấu số còn dính trên mép. Phía trên cao, những người lính trên Tường Thành đã thấy đám đông đi tới. Jon nghe thấy tiếng tù và trầm trầm vang rền từ người lính gác vọng xa hàng dặm; một chuỗi âm thanh dài đơn độc xuyên qua rừng cây và vang vọng trong những khe băng.

UUUUUUUUOOOOOOOOOOOOOooooooooooooo.

Âm thanh tắt dần rồi im lặng. Một tiếng nghĩa là đội biệt kích đã về, và Jon nghĩ, *chí ít có ngày mình sẽ trở thành lính biệt kích. Dù thế nào, họ cũng không thể cướp nó khỏi mình.*

Bowen Marsh đang đợi ở cánh cổng đầu tiên khi họ dẫn những con ngựa qua đường hầm lạnh buốt. Đại tổng quản mặt đỏ lựng và kích động. "Thưa tướng chỉ huy," ông thốt lên với Mormont khi đứng ở những thanh chắn sắt, "có chim đưa thư tới, và ngài phải tới ngay lập tức."

"Chuyện gì thế?" ông Mormont hỏi cộc lốc.

Marsh tò mò liếc nhìn Jon trước khi trả lời. "Maester Aemon đang cầm lá thư. Ông ấy đợi ngài trong thư phòng."

"Được rồi. Jon, trông ngựa cho ta, và nói với Ser Jaremy hãy đặt tử thi trong nhà kho cho tới khi học sĩ sẵn sàng tới khám nghiệm." Nói rồi ông Mormont bỏ đi.

Khi dẫn ngựa trở về chuồng, Jon vô cùng khó chịu khi thấy mọi người đang quan sát mình. Ser Alliser Thorn đang huấn luyện lính mới trên sân, nhưng lão ta dừng lại nhìn chằm chằm vào Jon, một nụ cười nhạt nở trên môi. Donal Noye một tay đứng trước cửa kho vũ khí. "Thần thánh sẽ luôn bên cháu, Snow ạ," ông nói lớn.

Có *gì không ổn rồi,* Jon nghĩ. Có *gì đó rất rất không ổn.*

Những xác chết được mang tới một trong những nhà kho ở chân Tường Thành thường được sử dụng để chứa thịt, ngũ cốc và thậm chí là cả bia. Jon cho ngựa của ông Mormont ăn uống, tắm rửa, chải lông rồi thì mới quay ra chăm sóc ngựa của mình. Sau đó, cậu chạy đi tìm bạn. Grenn và Toad đang trong ca gác, nhưng cậu tìm thấy Pyp trong phòng sinh hoạt chung. "Chuyện gì thế?" cậu hỏi.

Pyp hạ giọng. "Đức vua băng hà rồi."

Jon choáng váng. Vua Robert Baratheon có vẻ già và béo khi tới thăm Winterfell, nhưng trông ông vẫn còn tráng kiện và không hề có dấu hiệu của bệnh tật. "Sao cậu biết?"

"Một trong những lính gác nghe lỏm được khi anh Clydas đọc thư cho Maester Aemon nghe." Pyp nhoài người tới gần hơn. "Jon, mình rất tiếc. Bệ hạ là bạn của cha cậu, đúng không?"

"Họ từng thân thiết như anh em vậy." Jon phân vân tự hỏi liệu Joffrey có để cha tiếp tục làm Quân sư của Nhà vua không. Có lẽ là không. Như vậy Lãnh chúa Eddard sẽ trở về Winterfell cùng các em gái cậu. Cậu có thể sẽ được về thăm họ, nếu như tướng chỉ huy Mormont cho phép. Thật tốt nếu được nhìn thấy lại nụ cười của bé Arya và nói chuyện cùng cha. Mình sẽ hỏi cha về mẹ, cậu dự định. Giờ mình đã trưởng thành rồi, giờ là lúc ông ấy phải nói cho mình hay. Kể cả nếu bà ấy có là gái làng chơi, mình cũng không còn quan tâm, mình chỉ muốn biết thôi.

“Mình nghe Hake nói những tử thi thuộc đội của chú cậu,” Pyp nói.

“Đúng,” Jon trả lời. “Hai trong số sáu người đi cùng chú ấy. Họ đã chết một thời gian dài rồi, chỉ là... xác chết hơi quái.”

“Quái ư?” Pyp cực kỳ tò mò. “Quái thế nào?”

“Sam sẽ nói cho cậu nghe.” Jon không muốn nói tới chuyện đó. “Mình nên đi xem Gấu Già có cần tới mình không.”

Cậu một mình tới Tháp Chỉ Huy, với cảm giác nhột nhạt trong người. Những người anh em trong ca gác cứ nghiêm trang nhìn cậu khi cậu đi tới. “Gấu Già ở trong phòng,” một trong số họ thông báo. “Ông ấy đang muốn gặp cậu.”

Jon gật đầu. Đáng ra cậu phải đi thẳng từ chuồng ngựa tới đây. Cậu vội vã trèo lên tháp. *Ô*ng ấy muốn mình lấy rượu hay đốt lò sưởi thôi mà, cậu tự nhủ.

Khi vào thư phòng, con quạ của ông Mormont ré lên với cậu. “Ngô!” con chim ré lên. “Ngô! Ngô! Ngô!"

“Đừng tin nó, ta vừa cho nó ăn rồi,” Gấu Già lèm bèm. Ông đang ngồi cạnh cửa sổ và đọc thư. “Cháu mang tới cho ta một cốc rượu và tự rót cho mình một cốc đi.”

“Cho cháu sao, thưa chỉ huy?”

Mormont nhướn mắt nhìn Jon. Cậu cảm nhận được sự thương hại trong cái nhìn đó. “Cháu nghe thấy rồi đấy.”

Jon rót rượu với sự cẩn trọng hơn mức bình thường và lờ mờ ý thức rằng cậu có liên quan tới lá thư kia. Khi hai chiếc cốc đầy rượu, cậu sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài đối mặt với bất cứ điều gì viết trong thư. Nhưng sao chúng đầy nhanh thế. “Ngồi đi cháu,” Ông Mormont ra lệnh. “Uống đi.”

Jon vẫn đứng im. “Lá thư viết về cha cháu, đúng không ạ?”

Gấu Già gõ gõ lên lá thư. “Cha cháu và nhà vua,” ông nói giọng đùng đục. “Ta sẽ không nói dối cháu, đây là một tin cực kỳ kinh khủng. Ta chưa bao giờ nghĩ được gặp một nhà vua nữa, khi ta đã ở độ tuổi này và Robert chỉ bằng nửa tuổi ta nhưng khỏe như bò mộng vậy.” Ông nhấp một ngụm rượu. “Họ nói nhà vua thích săn bắn. Cháu à, lúc nào thứ chúng ta yêu thích cũng hủy hoại chúng ta mà thôi. Hãy nhớ lấy. Con trai ta vô cùng yêu vợ mình. Một con ả khốn nạn. Nếu không phải vì con bé đó, nó sẽ không bao giờ nghĩ tới việc đi bán bọn săn trộm.”

Jon hầu như chẳng hiểu nổi điều ông đang nói. “Thưa chỉ huy, cháu không hiểu. Chuyện gì xảy ra với cha cháu ạ?”

“Ta bảo cháu ngồi xuống,” ông Mormont gầm lên. “Ngồi," Con quạ ré theo. “Và uống rượu đi, quỷ tha ma bắt nhà cháu. Đây là lệnh, Snow.”

Jon ngồi xuống và nhấp một ngụm rượu.

“Lãnh chúa Eddard đã bị bắt giam. Ông ấy bị buộc tội mưu phản. Trong thư nói ông ấy đã thông đồng cùng những người em trai vua Robert để tước ngai vàng khỏi thái tử Joffrey.”

“Không,” Jon nói ngay lập tức. “Không thể nào. Cha cháu sẽ không bao giờ phản bội nhà

vua!"

"Có lẽ thế," ông Mormont nói. "Nhưng lời buộc tội không phụ thuộc vào ta. Hay vào cháu..."

"Nhưng đó là lời dối trá," Jon một mực nói. Sao họ có thể nghĩ cha là một kẻ phản bội, họ điên hết rồi sao? Lãnh chúa Eddard Stark không bao giờ tự làm nhục bản thân... đúng không?"

Cha cậu nuôi dưỡng một đứa con rơi, một giọng nói khe khẽ thì thầm trong đầu cậu. *Làm gì có chút vinh dự nào trong đó chứ? Và mẹ cậu, bà ấy là cái gì đây? Mày còn không biết tên bà.*

"Thưa chỉ huy, ông ấy sẽ như thế nào ạ? Họ sẽ giết ông ấy ư?"

"Về chuyện đó thì ta không nói chắc được. Ta định gửi thư đi. Ta biết một vài người bạn thời niên thiếu giờ nằm trong hội đồng. Lão Pycelle, Lãnh chúa Stannis, Ser Barristan... Dù cha cháu có làm gì, hay không làm gì, ông ấy cũng là một lãnh chúa vĩ đại. Chắc chắn ông ấy sẽ được khoác áo đen và tới đây cùng chúng ta. Thần thánh thừa biết chúng ta cần những người có khả năng như Lãnh chúa Eddard."

Jon từng nghe chuyện những người bị buộc tội phản nghịch sẽ được phục hồi danh dự trên Tường Thành. Thế thì sao Lãnh chúa Eddard lại không được chứ? Cha cậu sẽ tới đây. Ý nghĩ đó thật kỳ lạ, và khó chịu tới kỳ lạ. Quả là không công bằng khi tước đoạt Winterfell khỏi tay ông và bắt ông mặc đồ đen, nhưng điều đó sẽ đổi lại mạng sống cho cha...

Nhưng Joffrey có đồng ý không? Cậu vẫn nhớ hoàng tử hồi tới Winterfell, cái cách hắn chế nhạo Robb và Ser Rodrik ở trong sân. Hắn chẳng thèm để mắt tới Jon; hắn không để mắt tới những đứa con rơi. "Thưa tướng chỉ huy, nhà vua có lắng nghe lời ngài không ạ?"

Gấu Già nhún vai. "Một nhà vua còn trẻ người non dạ... ta nghĩ cậu ta sẽ lắng nghe lời thái hậu. Đáng tiếc là người lùn không ở cùng họ. Anh ta là cậu của nhà vua, và anh ta đã thấy chúng ta cần gì rồi. Tệ là, mẹ cháu dã bắt giữ anh ta..."

"Phu nhân Stark không phải mẹ cháu," Jon cực lực nhắc ông nhớ. Tyrion Lannister là bạn cậu. Nếu Lãnh chúa Eddard bị giết, bà ta phải chịu tránh nhiệm như thái hậu. "Thưa chỉ huy, các em gái cháu ra sao ạ? Arya và Sansa, họ ở cùng cha cháu, ngài có biết..."

"Pycelle không đề cập tới họ, nhưng chắc chắn họ được đối xử tử tế. Ta sẽ hỏi thăm về họ trong bức thư tới." Ông Mormont lắc đầu. "Điều này không thể xảy ra tại thời điểm nào tệ hại hơn nữa. Hơn bao giờ hết vương quốc cần một đấng minh quân... những ngày đen tối và đêm lạnh giá đang chờ đợi chúng ta, ta cảm thấy nó từ sâu trong xương tủy..." Ông nhìn Jon như thấu hiểu. "Ta mong cháu không làm gì ngu ngốc, cậu bé ạ."

Ông ấy là cha cháu, Jon muốn nói, nhưng cậu biết ông Mormont không muốn nghe. Cổ họng cậu khô khốc. Cậu uống thêm một ngụm rượu nữa.

"Giờ nhiệm vụ của cháu là ở đây," Tướng chỉ huy nhắc nhở. "Cuộc đời cũ của cháu đã kết thúc khi cháu mặc trang phục đen lên mình rồi." Con chim nhại lại. "Đen." Mormont không thèm để ý. "Dù họ làm gì ở Vương Đô cũng chẳng liên quan gì tới cháu."

. Khi Jon không trả lời, ông lão uống hết rượu và nói, "Cháu đi được rồi. Hôm nay ta không cần tới cháu nữa. Ngày mai cháu sẽ giúp ta viết thư."

Jon không nhớ mình đã đứng lên hay rời thư phòng thế nào. Thứ tiếp theo cậu biết, là cậu

đang xuống cầu thang, vừa đi vừa nghĩ. *Đó là cha mình, em gái mình, làm sao chuyện lại không liên quan đến mình được chứ?*

Bên ngoài, một trong những người lính gác nhìn cậu và nói, "Mạnh mẽ lên cậu bé. Đôi khi thần thánh rất độc ác."

Jon nhận ra rằng họ đều biết. "Cha tôi không phải kẻ phản bội," cậu khàn giọng nói. Lời nói như nghẹn đắng trong cổ họng cậu, làm cậu nghẹt thở. Gió đang thổi mạnh hơn, và sân dường như lạnh hơn trước khi cậu vào tháp. Mùa hè thần thánh đang trút hơi thở cuối cùng.

Buổi chiều qua đi như giấc mộng. Jon không biết mình đi tới đâu, làm gì, nói chuyện với ai. Cậu chỉ biết là Bóng Ma luôn bên cậu. Sự hiện diện im lặng của con sói tuyết an ủi cậu đôi phần. Các cô em gái đâu được như mình, cậu nghĩ. Những con sói đáng ra sẽ bảo vệ họ, nhưng giờ Quý Cô đã chết rồi còn Nymeria đi đâu không rõ, và họ đơn độc một mình.

Cơn gió từ phương bắc thổi tới bắt đầu mạnh hơn khi mặt trời khuất bóng. Jon có thể nghe tiếng gió rít trên Tường Thành và qua những bức tường lỗ châu mai khi cậu đi tới phòng sinh hoạt chung ăn tối. Chú Hobb đã nấu món súp thịt nai, đặc quánh bột lúa mì, hành và cà rốt. Khi ông cho thêm một muôi vào suất của Jon và cho cậu một ổ bánh mỳ, cậu biết chú muốn nói gì. Chú ấy biết. Cậu nhìn quanh phòng, thấy những cái đầu vội vã quay đi và những đôi mắt lịch sự tránh đi chỗ khác. Họ đều biết.

Những người bạn tập hợp quanh cậu. "Chúng mình đã nhờ thầy tu thắp nến cầu nguyện cho cha cậu," Matthar nói. "Họ nói dối, chúng tớ đều biết vậy, kể cả Grenn cũng biết vậy," Pyp phụ họa. Grenn gật đầu, còn Sam nắm lấy tay Jon. "Giờ cậu là anh em của mình, vì thế ông ấy cũng là cha mình nữa," cậu bé béo nói. "Nếu cậu muốn ra ngoài gốc cây đước cầu nguyện cựu thần, mình sẽ đi cùng cậu."

Những cây đước nằm ngoài Tường Thành, nhưng cậu biết Sam nói thực. Họ là anh em của mình, cậu nghĩ. Cũng như Robb, Bran và Rickon vậy...

Và sau đó cậu nghe thấy tiếng cười sắc lạnh và độc ác như tiếng rọi rít, đó là giọng của Ser Alliser Thorne. "Không chỉ là một thằng con hoang, mà còn là một thằng con hoang của kẻ phản nghịch nữa chứ," lão đang nói với những người xung quanh.

Trong chớp mắt, Jon đã nhảy lên bàn với con dao cầm sẵn trên tay. Pyp nắm lấy chân cậu, nhưng cậu giằng ra, rồi nhảy xuống bàn và đá tung cái bát khỏi tay Ser Alliser. Súp văng tung tóe khắp nơi, dính lên những người anh em khác. Lão Thorne nhảy bật lên. Những người xung quanh đang la hét, nhưng Jon Snow không thèm nghe. Cậu cầm con dao nhắm thẳng vào mặt Alliser, cố chém vào đôi mắt mã não lạnh lẽo đó, nhưng Sam đã lao vào giữa họ và trước khi Jon kịp vòng qua, Pyp đã leo lên lưng cậu lẹ như một con khỉ, còn Grenn nắm lấy tay cậu trong khi Toad giằng dao ra.

Sau đó, rất lâu sau đó, sau khi họ đưa cậu về lại phòng ngủ, ông Mormont xuống thăm cậu với con quạ đậu trên vai. "Ta đã nói là cháu đừng làm trò ngu ngốc rồi mà," Gấu Già nói. "Cháu" con chim nhại lại. Ông Mormont lắc đầu vẻ ngán ngẩm. "Và đừng nghĩ là ta kỳ vọng nhiều nơi cháu."

Họ tước dao và kiếm của cậu rồi nói với cậu rằng cậu không được rời phòng cho tới khi các sĩ quan cấp cao quyết định sẽ làm gì với cậu. Và họ cho một người canh gác bên ngoài cửa phòng để đảm bảo rằng cậu nghe lời. Những người bạn không được phép tới thăm cậu, nhưng

Gấu Già vẫn nhân từ cho phép cậu ở cùng Bóng Ma, như vậy cậu không hoàn toàn cô đơn.

"Cha tao không phải kẻ phản bội," cậu nói với con sói tuyết khi những người khác đã bỏ đi. Bóng Ma im lặng nhìn cậu. Jon ngồi sụp xuống bên chân tường, tay ôm lấy gối và nhìn chăm chăm vào ngọn nến trên bàn bên cạnh cái giường hẹp. Ánh nến bập bùng, những cái bóng di chuyển quanh cậu, căn phòng dường như càng lúc càng tối và lạnh hơn. Tối nay mình sẽ không ngủ, Jon nghĩ.

Nhưng chắc hẳn cậu đã chợp mắt. Khi tỉnh dậy, chần cậu cứng ngắc vì chuột rút còn ngọn nến đã cháy hết từ lâu. Bóng Ma đang đứng trên hai chần sau và cào cửa. Jon giật mình khi thấy giờ đây Bóng Ma đã cao thế nào. "Bóng Ma, chuyện gì thế?"cậu khẽ gọi. Con sói tuyết quay đầu và nhìn cậu, nhe răng nanh trong tiếng gầm gừ câm lặng. Nó điên rồi sao? Jon tự hỏi. "Tao đây mà, Bóng Ma," cậu thì thào, cố không tỏ ra sợ hãi. Nhưng cậu đang run lẩy bẩy. Trời lạnh thế này từ bao giờ vậy?

Bóng Ma quay lại cánh cửa. Nó cào cửa. Jon quan sát với vẻ càng lúc càng lo lắng. "Có gì đó ngoài kia, đúng không?" cậu thì thào. Con sói co người lùi lại, lớp lông trắng dựng đứng lên. Lính gác, cậu nghĩ, họ đã cho một người gác bên ngoài phòng mình, Bóng Ma đánh hơi thấy anh ta, chỉ thế mà thôi.

Jon từ từ đứng dậy. Cậu run lẩy bẩy và ước gì mình vẫn có kiếm. Cánh cửa chỉ cách cậu ba bước chân. Cậu nắm lấy tay cầm và kéo vào. Tiếng bản lề cót két gần như khiến cậu nhảy dựng lên. Người lính gác của cậu đang nằm èo uột trên những bậc thang hẹp, ngước mắt lên nhìn cậu. Anh ta ngước mắt nhìn cậu, dù đang nằm úp bụng xuống. Đầu anh ta bị vặn ngược lại.

Không thể nào, Jon tự nhủ. *Đây là Tháp Chỉ Huy, được canh gác suốt ngày suốt đêm, chuyện này không thể xảy ra được, đây chỉ là một giấc mơ, mình đang gặp ác mộng thôi.*

Bóng Ma lướt qua cậu và đi ra cửa. Con sói bắt đầu đi lên rồi dừng lại, nhìn Jon. Đúng lúc đó thì cậu nghe thấy tiếng lộp cộp khe khẽ của giày nện trên đá, tiếng vặn then cửa. Âm thanh vang lên từ phía trên. Từ phòng ngủ của tướng chỉ huy.

Nó có thể là một cơn ác mộng, nhưng nó không phải một giấc mơ.

Thanh gươm của anh lính gác vẫn nằm trong vỏ. Jon quỳ xuống và lấy nó ra. Thanh kiếm trên tay tiếp thêm dũng khí cho cậu. Cậu bước lên những bậc thang với Bóng Ma im lặng bám sát sau. Những cái bóng xuất hiện ở mỗi khúc quanh. Jon cảnh giác co người lại, dùng đầu kiếm săm soi từng góc tối khả nghi.

Đột nhiên cậu nghe thấy tiếng ré lên của con quạ của ông Mormont. "Ngô," con chim đang thét. "Ngô, ngô, ngô, ngô, ngô, ngô." Bóng Ma nhảy lên, còn Jon loạng choạng đi sau. Cánh cửa thư phòng ông Mormont mở toang. Con sói tuyết phóng vào. Jon dừng lại ở ngưỡng cửa, kiếm cầm trong tay, để mắt mình có thời gian điều chỉnh. Tấm rèm cửa dày đã được kéo kín, và trong phòng tối đen như mực. "Ai đó?" cậu lên tiếng.

Sau đó cậu thấy nó, một cái bóng trong bóng đêm, đang trườn tới cánh cửa trong dẫn vào phòng ngủ của ông Mormont, một người đàn ông mặc đồ đen, mặc áo choàng và đội mũ trùm... nhưng bên dưới mũ, đôi mắt nó sáng rực màu xanh của băng tuyết...

Bóng Ma nhảy lên. Người và sói quần thảo nhưng không hề phát ra một tiếng động, ngã nhào xuống một cái ghế, làm đổ cây đèn bàn lên giấy. Con quạ của ông Mormont đập cánh và ré lên, "Ngô, ngô, ngô, ngô."Jon thấy mình mù lòa giống như Maester Aemon vậy. Cậu dựa lưng vào tường lần mò tới cửa sổ và giật tấm rèm cửa xuống. Ánh trăng ùa vào thư phòng. Cậu thoáng thấy đôi bàn tay đen trong lớp lông trắng, những ngón tay đen đúa đang bóp cổ con sói. Bóng Ma quay người tấp lại, chân quẫy đạp trong không khí, nhưng không thể thoát nổi.

Jon không còn thời gian mà sợ. Cậu vừa hét vừa lao lên, dùng hết sức bình sinh chém xuống. Lưỡi kiếm chém xuyên qua ống tay áo, thịt và xương, nhưng âm thanh vẫn có gì đó không đúng. Cái mùi xộc vào mũi cậu kỳ lạ và lạnh lẽo khiến cậu muốn ói ra. Cậu thấy cánh tay và bàn tay trên nền nhà, những ngón tay đen đúa ngọ nguậy dưới ánh trăng. Bóng Ma xé đứt một bàn tay khác và tránh xa ra, cái lưỡi đỏ của nó thè ra khỏi miệng.

Người đàn ông đội mũ trùm ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên, và Jon chém xuống không hề do dự. Lưỡi kiếm xẻ dọc kẻ đột nhập tới tận xương, chém bay nửa cái mũi và để lại một vết sau rỗng toác ngay dưới mắt hắn, ôi đôi mắt, đôi mắt xanh như những ngôi sao đang cháy sáng vậy. Jon biết khuôn mặt đó. Othor, cậu nghĩ và lùi lại. Trời đất quỷ thần ơi, anh ta chết rồi, anh ta chết rồi, mình đã thấy xác anh ta mà.

Cậu cảm thấy có gì đó quờ quạng dưới mắt cá chân. Những ngón tay đen tóm lấy cổ chân cậu. Bàn tay đang bò lên trên chân cậu, xé toạc vải và chạm vào da thịt cậu. Hét lên vì hoảng sợ, Jon cố nạy những ngón tay khỏi chân mình bằng mũi kiếm và ném nó đi. Nó nằm động đậy trên đất, những ngón tay hết nắm vào lại mở ra.

Cái xác lao tới. Không hề có máu. Một tay, mặt bị cắt gần như làm đôi, nhưng dường như nó chẳng cảm thấy gì. “Tránh xa ra!” cậu ra lệnh, giọng run rẩy. “Ngô,”con quạ hét. “ngô, ngô.” Cánh tay bị thương nặng đang thòi ra khỏi tay áo rách rưới như một con rắn tái nhợt với năm cái đầu

bé tý là năm ngón tay đen sì. Bóng Ma nhảy lên và ngoạm lấy. Những ngón tay gẫy vụn. Jon xả kiếm vảo cổ cái xác, cảm thấy lưỡi kiếm ăn khá sâu và mạnh.

Thây ma Othor lao vào cậu, đánh ngã cậu xuống đất.

Jon hụt hơi khi cái bàn đổ xuống đè trúng hai xương đòn gánh. Thanh kiêm, thanh kiếm đâu rồi? Cậu đã mất thanh kiếm chết tiệt đó rồi! Khi cậu định mở miệng hét, sinh vật kia thọc những ngón tay chết chóc đen sì vào miệng cậu. Cậu vừa cố nhổ cái tay vừa cố đẩy ra, nhưng người chết quá nặng. Tay nó cố chọc sầu hơn vào cổ họng cậu với cái lạnh băng giá, khiến cậu nghẹn họng. Mặt nó dí sát vào mặt cậu, và cậu chẳng còn thấy gì khác ngoài nó. Băng giá in đậm trong mắt nó với màu xanh lấp lánh. Jon cào cấu lớp da lạnh lẽo và đá vào chân nó. Cậu cố cắn, cố đá, cố thở...

Và đột nhiên cậu thấy nhẹ hẳn. Những ngón tay của nó rời khỏi cổ họng cậu. Tất cả những gì Jon có thể làm là lăn sang một bên, nôn khan và run rẩy.

Bóng Ma lại tóm được nó. Cậu quan sát con sói tuyết cắn ngập răng vào bụng sinh vật kia và bắt đầu cắn xé. Cậu chỉ ngồi đó nhìn, nửa tỉnh nửa mơ một lúc lâu trước khi cậu nhớ tới thanh kiếm... và thấy chỉ huy Mormont vẫn trong tình trạng trần truồng và ngái ngủ đang đứng ở ngưỡng cửa với ngọn đèn dầu trên tay. Cánh tay cụt ngón nham nhở bò trên sàn nhà và tiến về phía ông.

Jon cố hét, nhưng mất giọng. Cậu loạng choạng đứng dậy, đá cánh tay đi và giật lấy ngọn đèn từ tay Gấu Già.

Ánh lửa bập bùng gần tắt. “Đốt!” con quạ ré lên. “Đốt, đốt, đốt!”

Jon quay lại và thấy cái rèm cửa cậu vừa giật khỏi cửa sổ. Cậu dùng cả hai tay ném ngọn đèn

vào đống vải nhàu nhĩ. Vành kim loại bẹp dúm, thủy tinh vỡ tan, dầu tràn ra và tấm rèm bùng cháy. Hơi nóng táp vào mặt cậu dễ chịu hơn bất cứ nụ hôn nào Jon từng biết tới. “Bóng Ma!” cậu hét.

Con sói tuyết tránh ra và chạy tới chỗ cậu khi sinh vật kia cố đứng dậy, những con rắn đen sì lòi ra ngoài từ vết thương lớn trên ổ bụng. Jon thò tay vào đám lửa, nắm lấy tấm rèm cháy và quật chúng về phía tử thi. Hãy đốt cháy nó đi, cậu cầu nguyện trong khi lớp vải bắt lửa vào cái xác, thân thánh ơi, con xin người, con xin người, hãy đốt cháy nó đi.

BRAN

Nhà Karstark tới vào một buổi sáng lạnh lẽo đầy gió, mang theo ba trăm kỵ binh và gần hai ngàn bộ binh từ lâu đài của họ tại Karhold. Những mũi giáo thép lấp lánh trong ánh mặt trời nhàn nhạt khi đội quân tiến tới gần. Một người lính đi phía trước, đánh lên nhịp điệu hành quân bum, bum, bum trên một chiếc trống to hơn anh ta.

Bran ngồi công kênh trên vai anh Hodor, nheo mắt quan sát qua kính viễn vọng của Maester Luwin từ một tháp canh trên tường ngoài. Lãnh chúa Rickard thân chinh dẫn đầu đoàn quân, con trai ông Harrion, Eddard và Torrhen đi bên cạnh ông với lá cờ đen như màn đêm có thêu hình mặt trời phấp phới trên đầu. Già Nan nói họ mang dòng máu của Nhà Stark trong người, họ là một chi khác của nhà Stark cách đây hàng trăm năm, nhưng Bran không thấy họ giống người nhà Stark. Họ to lớn, dũng mãnh, râu ria xồm xoàm và tóc dài ngang vai. Áo choàng của họ làm từ da gấu, da hải cẩu và da sói.

Cậu biết họ là đạo quân cuối cùng. Những lãnh chúa khác đã tới đây cùng với đội quân của mình rồi. Bran muốn được đi giữa họ, muốn được thấy những gia tộc mùa đông cười đùa trong quảng trường mỗi sáng, được thấy đường phố bị lún hỏng dưới vó ngựa và bánh xe. Nhưng anh Robb cấm cậu rời lâu đài. "Chúng ta không còn ai để trông giữ em," anh trai cậu đã giải thích như vậy.

"Em có Mùa Hè mà," Bran cãi lại.

"Bran, đừng cư xử như một cậu bé với anh," anh Robb nói. "Em biết nhiều hơn thế. Chỉ hai ngày trước một trong những người của Lãnh chúa Bolton đã đâm chết một người của Lãnh chúa Cerwyn tại Quán Mù Mịt. Mẹ sẽ lột da anh nếu anh dám để em gặp nguy hiểm." Anh lại dùng giọng Robb Lãnh chúa và Bran biết anh sẽ không nhân nhượng.

Cậu biết anh nói thế vì chuyện đã xảy ra trong rừng sói. Ký ức đó vẫn khiến cậu mơ thấy ác mộng. Cậu vô dụng như một đứa bé, khả năng phòng vệ không hơn bé Rickon. Thậm chí còn không bằng... Rickon ít nhất có thể đá chúng. Cậu thật đáng xấu hổ. Cậu chỉ nhỏ hơn anh Robb vài tuổi; nếu anh trai cậu gần trưởng thành thì cậu cũng vậy. Cậu đáng ra phải tự bảo vệ được mình.

Chỉ một năm trước thôi, cậu có thể tự mình tới thị trấn dù có phải trèo qua tường. Ngày xưa cậu từng chạy trên những bậc thang, tự mình lên xuống ngựa và đấu kiếm đủ giỏi để đánh bại hoàng tử Tommen lăn lông lốc. Giờ cậu chỉ có thể quan sát qua ống kính viễn vọng của Maester Luwin. Học sĩ đã dạy cậu biết về những lá cờ: nắm đấm sắt nhà Glover mang màu bạc trên nền đỏ; con gấu đen của phu nhân Mormont; hình một người đàn ông bị lột da kinh tởm dẫn đầu đoàn quân của Roose Bolton thành Dreadfort; con nai sừng tấm to lớn nhà Hornwood; rìu chiến nhà Cerwyn; ba cây tùng nhà Tallhart và biểu tượng hình người khổng lồ bị xích đang gầm thét đáng sợ của nhà Umber.

Và trong một thời gian ngắn cậu đã có thể nhớ tất cả khuôn mặt các lãnh chúa cùng những người con trai và hiệp sĩ phục vụ họ dự tiệc tại Winterfell. Kể cả Đại Sảnh cũng không đủ chỗ cho tất cả bọn họ một lúc, vì thế anh Robb phải đón tiếp từng nhà một. Bran luôn được dành chỗ ngồi danh dự bên phải anh mình. Một vài tướng đồng minh nhìn cậu một cách kỳ quái, như thể họ đang tự hỏi vì sao một thằng nhóc miệng còn hôi sữa lại được ngồi trên họ, và thằng bé đó lại còn tàn tật nữa chứ.

"Giờ chúng ta có bao nhiêu người rồi ạ?" Bran hỏi Maester Luwin khi nhìn Lãnh chúa

Karstark cùng những cậu con trai đi qua cổng.

"Mười hai ngàn người, hoặc xấp xỉ con số đó."

"Trong đó có bao nhiêu hiệp sĩ ạ?"

"Cũng đủ," vị học sĩ hơi thiếu kiên nhẫn. "Để trở thành một hiệp sĩ, con phải đứng cầu nguyện trong điện thờ, và được xức bảy thứ dầu thơm để thần thánh chứng giám cho lời thề của con. Ở phương bắc, chỉ có vài gia đình lớn theo Thất Diện Giáo. Những gia đình còn lại vẫn thờ các Cựu thần, và không hề phong tước hiệp sĩ... nhưng nếu so về sự dũng mãnh, lòng trung thành và tinh thần nghĩa hiệp, những lãnh chúa cùng con trai và những tay kiếm thề trung thành với họ không hề thua kém bất cứ một hiệp sĩ nào. Giá trị của một người đàn ông không được đánh dấu bởi chữ ser trước tên anh ta. Và ta đã nói với con điều đó cả trăm lần rồi mà?"

"Nhưng," Bran nói, "chúng ta có bao nhiêu hiệp sĩ ạ?"

Maester Luwin thở dài. "Ba trăm, có lẽ là bốn trăm... trong số ba ngàn quân cầm giáo không phải hiệp sĩ."

"Lãnh chúa Karstark là đội quân cuối cùng," Bran suy tư nói. "Anh Robb sẽ khoản đãi ngài ấy vào tối nay."

"Chắc chắn rồi."

"Vậy bao lâu nữa... bao lâu nữa họ sẽ đi?"

"Một là ngài ta sẽ khởi hành sớm, hoặc là không bao giờ," Maester Luwin nói. "Thị trấn mùa đông đã chật chội lắm rồi, và đội quân của ông ấy sẽ ăn sạch cả vùng nông thôn nếu như họ cắm trại ở đây quá lâu. Những người khác, những hiệp sĩ vùng đồi mộ và vùng đầm lầy cùng Lãnh chúa Manderly và Lãnh chúa Flint đang đợi tập hợp quân cùng ông ta trên vương lộ. Trận chiến sẽ bắt đầu ở vùng châu thổ sông, và anh trai con còn phải đi hàng dặm."

"Con biết." Bran cảm thấy thật thảm hại. Cậu đưa cái ống nhòm bằng đồng cho ông học sĩ, và nhận ra tóc trên đỉnh đầu ông Luwin mỏng thế nào. Cậu thấy thật kỳ lạ khi nhìn ông theo kiểu này, trước đây cậu dành cả đời để ngước lên nhìn ông, nhưng khi ngồi trên lưng Hodor, cậu nhìn ai cũng phải từ trên xuống. "Con không muốn nhìn nữa. Anh Hodor, đưa em về lâu đài."

Maester Luwin nhét cái ống nhòm vào ống tay áo. "Bran, giờ anh con không có thời gian gặp con. Anh ấy phải chào đón Lãnh chúa Karstark cùng những người con trai và khiến họ thấy ấm lòng."

"Hodor" – Anh Hodor nói.

"Con không gây rắc rối cho anh Robb. Con muốn tới rừng thiêng thôi." Cậu đặt tay lên vai anh Hodor. "Hodor." Trên tường tháp bằng đá hoa cương, người ta đã đẽo một cầu thang. Anh Hodor kêu ư ử trong cổ họng khi đi xuống, Bran nảy lên trong chiếc gùi bằng liễu gai đặt trên lưng anh Hodor mà Maester Luwin làm cho. Ông Luwin đã lấy ý tưởng từ những chiếc giỏ địu củi khô trên lưng; sau đó ông chỉ cần cắt lỗ xỏ chân và gia cố thêm vài sợi dây da mới để Bran ngồi vững hơn. Tất nhiên ngồi trên lưng anh Hodor không thoải mái như ngồi trên lưng Vũ Công, nhưng có một số nơi Vũ Công không tới được và Bran thực sự xấu hổ khi anh Hodor cứ bế cậu trên tay như bế một đứa bé. Anh Hodor có vẻ thích cái gùi này, dù thực ra chuyện anh Hodor cảm thấy thế nào cũng khó nói lắm. Điều duy nhất gây rắc rối là những cánh cửa. Thi thoảng anh Hodor quên mất rằng anh đang cõng trên lưng, và khi đi qua cánh cửa sẽ khiến cậu đau vô cùng.

Trong gần hai tuần có quá nhiêu người đến và đi khiến anh Robb phải ra lệnh cho kéo khung lưới sắt lên và hạ Cầu treo xuống suốt ngày đêm. Đoàn người cầm giáo đang vượt qua hào nước thì Bran đi đến ngoài tháp; những người của ngài Karstark đi theo lãnh chúa của họ vào lâu đài. Họ đội mũ trụ nửa đầu bằng sắt đen, mặc áo choàng len đen mang họa tiết hình mặt trời. Anh Hodor đi giữa họ, ngô nghê cười với chính mình và nện gót giày lên ván gỗ cầu treo. Những kỵ binh nhìn họ một cách kỳ quái, và Bran nghe thấy có kẻ cười hô hố. Cậu cố không để điều đó làm ảnh hưởng tới cảm xúc của mình. "Mọi người sẽ nhìn con," Maester Luwin đã cảnh báo cậu khi lần đầu tiên họ thắt những sợi dây da của chiếc gùi liễu gai quanh ngực Bran. "Họ sẽ nhìn, nói, và thậm chí một vài kẻ sẽ mỉa mai con." Cứ để họ mỉa mai đi, Bran nghĩ. Không ai mỉa mai cậu khi cậu ẩn náu trong phòng ngủ, nhưng cậu sẽ không sống cả đời trên giường đâu.

Khi đi dưới khung lưới sắt, Bran cho hai ngón tay vào miệng huýt sáo. Mùa Hè chạy trên sân. Đột nhiên những tay lính cầm giáo nhà Karstark cố lắm mới kiểm soát nổi những con ngựa đang đảo mắt và hí vang vì sợ. Một con ngựa vừa hí vừa lồng lên khiến tay kỵ sĩ chửi thề và tuyệt vọng cố bám chặt lấy. Mùi của sói tuyết làm lũ ngựa nhà đứng im vì không quen, nhưng chúng cũng chỉ im lặng tới khi Mùa Hè đi qua mà thôi. "Rừng thiêng," Bran nhắc anh Hodor.

Thành Winterfell cũng đã quá chật chội rồi. Trong sân vang lên tiếng kiếm và rìu, tiếng lọc cọc của những cỗ xe ngựa và tiếng chó sủa. Cửa kho vũ khí mở toang và Bran thoáng thấy chú Mikken với khuôn ngực trần lấm tấm mồ hôi, đang đứng trước bễ rèn nện búa chan chát. Bran chưa bao giờ thấy nhiều người lạ tới vậy trong ngần ấy năm cuộc đời, kể cả khi vua Robert tới thăm Cha.

Cậu cố không sợ khi anh Hodor chui qua cánh cửa thấp. Họ bước qua một hành lang dài hơi tối với Mùa Hè lười nhác đi cạnh. Con sói thi thoảng ngước đôi mắt phát sáng như vàng nung chảy lên. Bran muốn chạm vào nó, nhưng cậu đang ngồi quá cao không thể với tay xuống được.

Rừng thiêng là một hòn đảo yên bình trên biển Winterfell hỗn độn. Anh Hodor đi qua những cây sồi, thiết mộc, cây tùng tới hồ nước yên tĩnh bên cạnh cây mẹ. Anh dừng lại dưới cành cây khẳng khiu của cây đước và ngâm nga. Bran vươn tay lên và đẩy mình lên khỏi chỗ ngồi, rút hai chân ra khỏi hai lỗ khoét trên giỏ liễu gai. Cậu treo đu đưa ở đó một lúc, những chiếc lá đỏ đậm vuốt ve khuôn mặt cậu, cho tới khi anh Hodor nâng cậu lên và đặt cậu xuống tảng đá trơn láng bên cạnh hồ nước. "Em muốn ở một mình," cậu nói. "Anh đi tắm đi. Tới hồ nước ấy."

"Hodor." Anh Hodor lao qua những rặng cây và biến mất. Bên kia rừng thiêng, dưới những ô cửa sổ của nhà khách có một dòng suối nóng đổ nước vào ba hồ nhỏ. Hơi nóng bốc lên từ mặt nước suốt ngày đêm và những bức tường trên đó mọc đầy rêu. Anh Hodor ghét nước lạnh, anh sẽ chiến đấu như một con mèo hoang nếu bị ai chà xà phòng lên người nhưng anh lại vô cùng hạnh phúc được ngâm mình trong bồn nước nóng nhất hàng giờ liền, rồi thích thú ợ lớn làm nổi những bong bóng nước trên mặt hồ xanh ngắt.

Mùa Hè bơi qua hồ rồi phủ phục bên Bran. Cậu gãi gãi cổ con sói, trong chốc lát cậu bé và con vật cùng cảm thấy yên bình. Bran luôn thích rừng thiêng, kể cả trước kia, nhưng gần đây càng lúc cậu càng hay lui tới nơi này. Kể cả cây mẹ cũng không khiến cậu sợ như trước nữa. Những đôi mắt đỏ sậm được khắc trên thân cây trắng vẫn quan sát cậu, nhưng không hiểu sao giờ cậu lại tìm thấy sự an ủi trong đôi mắt đó. Các vị thần đang quan sát cậu, cậu tự nhủ; họ là những cựu thần, những vị thần của nhà Stark và Tiền Nhân cùng những đứa con của rừng rậm, những vị thần của cha cậu. Cậu thấy an toàn trong tầm quan sát của họ và sự im lặng của rừng cây giúp cậu suy ngẫm. Bran đã nghĩ rất nhiều kể từ ngày bị ngã; nghĩ ngợi, mơ mộng và nói chuyện cùng thần linh.

“Xin người đừng mang anh Robb đi,” cậu thì thầm cầu nguyện. Cậu lướt tay trên mặt nước lạnh tạo nên những vòng sóng trên mặt hồ. “Hãy cho anh ấy ở lại đi ạ. Hoặc nếu anh ấy phải đi, xin người hãy cho anh ấy về nhà an toàn, cùng cha mẹ và các chị. Và hãy giúp... giúp Rickon hiểu.”

Em trai cậu đã trở nên bất trị như cơn bão mùa đông kể từ khi biết anh Robb sẽ đi chinh chiến, bé cứ hết khóc rồi lại giận. Bé không chịu ăn, cứ khóc và gào thét gần như suốt đêm, thậm chí đấm cả Già Nan khi bà cố hát ru bé ngủ và sáng hôm sau bé biến mất. Anh Robb đã cho một nửa lâu đài đi tìm bé, và cuối cùng khi họ thấy Rickon trong hầm mộ, bé đã dùng thanh kiếm sắt han gỉ từ tay vị tiên vương mà chém họ, còn Lông Xù bước ra khỏi bóng tối miệng chảy dãi như một con quỷ mắt xanh. Con sói gần bất trị bằng Rickon; nó ngoạm tay anh Gage và táp mất một miếng thịt đùi chú Mikken. Phải tới lúc anh Robb và Gió Xám tới, hai đứa mới bình tĩnh lại được. Chú Farlen đã xích con sói đen trong chuồng chó và bé Rickon càng khóc nhiều hơn khi không có con sói bên cạnh.

Maester Luwin đã khuyên anh Robb ở lại Winterfell, Bran cũng cầu xin anh hãy ở lại vì cậu và cũng vì bé Rickon, nhưng anh ương bướng lắc đầu. “Không phải anh muốn đi. Anh phải đi.”

Một nửa trong câu nói đó là nói dối. Bran hiểu phải có người đi để trấn thủ Neck và giúp quân Tully chống lại quân Lannister, nhưng không nhất thiết phải là anh Robb. Anh cậu có thể ra lệnh cho anh Hal Mollen, anh Theon Greyjoy, hoặc bất cứ ai trong số các tướng đồng minh. Maester Luwin cũng khuyên anh làm vậy, nhưng anh Robb không nghe. “Cha cháu không bao giờ phái người đi chết thay mình trong khi chui rúc như một kẻ hèn đằng sau những bức tường thành Winterfell,” anh nói, đúng theo giọng Robb Lãnh chúa.

Giờ với Bran anh Robb khá giống một người xa lạ, một lãnh chúa thực sự dù anh chưa đến tuổi mười sáu. Thậm chí những tướng đồng minh của cha họ cũng cảm nhận được điều đó. Rất nhiều người đã thử anh theo nhiều cách của riêng họ. Cả ngài Roose Bolton và Robett Glover đều xin được vinh dự chỉ huy quân đội, người đầu tiên rất quyết liệt, còn người thứ hai thì vừa cười vừa bông đùa. Phu nhân Maege Mormont đậm người tóc muối tiêu, mặc giáp giống một người đàn ông, đã lập lờ nói với anh Robb rằng anh bằng tuổi cháu bà, và anh không có quyền chỉ huy bà... nhưng bà có một cô cháu gái muốn gả cho anh. Lãnh chúa Cerwyn thực sự đã mang cô con gái theo cùng - một cô thiếu nữ mười ba tuổi béo bệu, thô kệch luôn ngồi bên trái cha và không bao giờ ngẩng mặt khỏi đĩa ăn. Jovial Lãnh chúa thành Hormvood không có con gái, nhưng ông ta đã mang theo những món quà, lúc thì là một con ngựa, đùi thú rừng, hoặc tù và đi săn nạm bạc và ông ta không đòi hỏi gì... trừ một lâu đài từ tay ông nội, quyền săn bắn tại phía bắc một gò đất nhất định, và được dựng đập nước ở Bạch Đao, nếu anh Robb đồng ý.

Anh Robb đối đáp với từng người gần bằng Cha và anh luôn có cách bắt họ phục tùng mình.

Khi Lãnh chúa Umber, vẫn được binh lính của mình gọi là Greatjon, người cao lớn như anh Hodor nhưng to gấp đôi, dọa sẽ đưa quân đội về nhà nếu ông ta phải đi sau nhà Horwood hay Cerwyn, anh Robb nói ngài cứ việc làm theo ý mình đi. “Và khi chúng ta xong việc với nhà Lannister,” anh hứa hẹn trong khi gãi tai Gió Xám, “chúng ta sẽ trở về phương bắc rồi lôi ngài ra khỏi lâu đài và treo cổ ngài vì tội bất tuân quân lệnh.” Greatjon chửi thề và ném hũ rượu vào đống lửa rồi rống lên rằng anh Robb còn non và xanh mà ông ta lại đang muốn tè vào cỏ. Khi anh Hallis Mollen tới giữ ông ta, ông ta đánh ngã anh xuống đất, đá bay một cái bàn và rút ra thanh đại đao lớn nhất và xấu xí nhất mà Bran từng thấy. Trên các băng ghế, những người con trai, anh em và những tay kiếm trung thành đứng dậy, tay cầm chắc thanh kiếm.

Nhưng Robb chỉ nói một từ duy nhất, và trong chớp mắt Lãnh chúa Umber đã nằm ngửa trên đất, lưỡi kiếm văng xa cả mét, rồi từ chỗ hai ngón tay bị Gió Xám cắn đứt, máu xối ra ào ạt. “Cha đã dạy ta rằng chĩa kiếm vào tướng đồng minh đồng nghĩa với cái chết,” anh Robb nói,

“nhưng chắc ngài chỉ định giúp ta cắt thịt thôi.” Bran yên tâm hơn khi Greatjon loạng choạng đứng dậy, mút hai đốt tay... nhưng kinh ngạc là, sau đó người đàn ông to lớn đó cười lớn. “Thịt của ngài,” ông ta gầm lên, “dai đến chảy máu đấy.”

Và không hiểu sao từ sau đó Greatjon trở thành cánh tay phải của Robb, là người bảo vệ trung thành nhất và chính ông ta đã tuyên bố rằng chàng lãnh chúa trẻ tuổi này đúng là một người nhà Stark thật sự, và tốt hơn hết họ nên quỳ gối nếu họ không muốn bị làm thịt.

Nhưng vào tối hôm đó, anh đã tới phòng ngủ của Bran trong tình trạng mặt trắng bệch và run rẩy, sau khi lửa trong Đại Sảnh đã gần tàn. “Anh nghĩ rằng ông ấy định giết anh,” Robb thừa nhận. “Em có thấy cách ông ta quăng Hal cứ như thể anh ấy không lớn hơn Rickon là mấy không? Thánh thần ơi, anh rất sợ. Mà Greatjon không phải người đáng sợ nhất, chỉ là người to mồm nhất thôi. Lãnh chúa Roose không bao giờ nói một lời, ông ấy chỉ nhìn anh, và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là căn phòng ở thành Dreadfort nơi nhà Bolton phơi da kẻ địch.”

“Đó chỉ là một trong những câu chuyện của Già Nan thôi mà anh,” Bran nói. Trong giọng cậu có chút nghi ngờ. “Đúng không nhỉ?”

“Anh không biết nữa.” Anh mệt mỏi lắc đầu. “Lãnh chúa Cerwyn muốn đưa cô con gái xuống phương nam cùng chúng ta. Ông ấy nói là để nấu cơm cho ông ấy. Theon đảm bảo rằng rồi sẽ có ngày cô nàng bò lên giường anh. Anh ước gì... anh ước gì cha ở đây...”

Đó là điều duy nhất mà họ, Bran, Rickon và anh Robb Lãnh Chúa có chung quan điểm; họ đều mong cha ở đây. Nhưng Lãnh chúa Eddard đang ở cách đây cả ngàn dặm, bị nhốt trong một ngục thất nào đó, và sau này cha sẽ phải chạy trốn suốt đời hoặc thậm chí phải chết. Không ai biết chắc được; mỗi khách qua đường lại kể một cầu chuyện khác nhau, câu chuyện sau đáng sợ hơn câu chuyện trước. Đầu những người lính hộ vệ của Cha bị cắm trên những ngọn giáo, đang thối rữa trên tường Tháp Đỏ. Vua Robert chết trên tay cha. Nhà Baratheon đã đặt hàng phòng thủ quanh Vương Đô. Lãnh chúa Eddard đã chạy trốn xuống phía nam cùng người em Renly xấu xa của nhà vua. Arya và Sansa đã bị Chó Săn giết chết. Mẹ đã giết chết Tyrion Quỷ Lùn và treo xác hắn ta trên tường thành Riverrun. Lãnh chúa Tywin Lannister đang hành quân tới thành Eyrie, đi tới đâu đốt nhà giết người tới đó. Một gã kể chuyện say xỉn thậm chí còn tuyên bố rằng Rhaegar Targaryen đã sống dậy và điều khiển một đội quân những anh hùng thời xa xưa trên đảo Dragonstone để giành lại ngai vàng của cha.

Khi con quạ tới mang theo lá thư có dấu niêm phong của Cha và nét chữ của Sansa, họ không thấy nhẹ lòng đi chút nào. Bran sẽ không bao giờ quên nét mặt Robb khi nhìn nét chữ của cô em gái. “Em ấy nói rằng cha âm mưu làm phản cùng những người em của nhà vua,” anh đọc. “Vua Robert đã băng hà và mẹ cùng anh được triệu hồi tới Tháp Đỏ để thề trung thành với Joffrey. Em ấy nói chúng ta phải tỏ lòng trung thành. Và khi em ấy kết hôn cùng Joffrey em ấy sẽ cầu xin hắn tha mạng cho cha chúng ta.” Anh nắm chặt tay rồi vò nát lá thư của Sansa. “Và em ấy không hề nói gì tới Arya, không một chữ nào. Quỷ tha ma bắt con bé đi! Nó bị làm sao thế?”

Bran thấy lạnh người. “Chị ấy đã mất con sói,” cậu khẽ nói khi nhớ lại ngày bốn người lính gác của cha mang xương Quý Cô từ phương nam xuống. Mùa Hè, Gió Xám và Lông Xù bắt đầu tru lên một cách thê lương và buồn thảm khi họ đi qua cầu. Bên dưới bóng Đại Vọng Lâu là một nghĩa địa cổ với những bia đá đánh dấu ngôi mộ đá trắng, nơi các vị Vua Mùa Đông xa xưa đã chôn cất những người hầu cận trung thành. Đó là nơi họ chôn Quý Cô, trong khi những chú sói anh em của cô nàng lượn lờ giữa các nấm mồ như bóng ma oan khuất. Cô nàng đi xuống phương nam, nhưng chỉ có nắm xương tàn trở lại nơi này.

Ông nội họ, Lãnh chúa Rickard cũng đã từng xuống phương nam cùng bác Brandon - anh

trai cha họ, cùng hai trăm lính tinh nhuệ nhất. Nhưng không một ai trở về. Và cha cũng đã xuống phương nam cùng Arya, chị Sansa, chú Jory, chú Hullen, bác Tom Bự và nhiều người khác, sau đó mẹ với Ser Rodrik cũng ra đi nhưng chẳng ai trở lại. Và giờ anh Robb cũng định đi. Không phải tới Vương Đô để thề trung thành, mà tới Riverrun cùng với thanh kiếm trên tay. Và nếu cha họ thực sự trở thành tù binh, điều đó có nghĩa là ông đã cầm chắc cái chết. Ý nghĩ đó khiến Bran sợ không thể diễn tả thành lời.

"Nếu anh Robb phải ra đi, mong các ngài hãy bảo vệ anh ấy," Bran cầu xin các cựu thần, khi họ quan sát cậu qua đôi mắt đỏ của cây mẹ, "và xin người hãy đoái thương tới những người lính của anh, tới anh Hal, anh Quent cùng những người khác, hãy bảo vệ Lãnh chúa Umber, phu nhân Mormont cùng những lãnh chúa khác nữa ạ. Và có lẽ, là cả anh Theon nữa. Hãy quan sát và che chở cho họ, nếu ngài đồng ý, thưa các vị thần linh. Hãy giúp họ đánh bại nhà Lannister, cứu lấy Cha con và mang họ trở về nhà ạ."

Một cơn gió nhẹ thoảng qua khu rừng thiêng và những chiếc lá cây rung động xào xạc. Mùa Hè nhe răng.

"Cậu có nghe thấy họ nói gì không?"

Bran ngẩng đầu. Osha đứng ở bên kia hồ, dưới cây sồi cổ thụ, khuôn mặt ẩn khuất trong tán lá. Dù đeo xích sắt nhưng ả du mục này di chuyển nhẹ như mèo. Mùa Hè đi quanh hồ và đánh hơi ả ta. Người đàn bà cao lớn khẽ giật mình.

"Mùa Hè, tới đây nào," Bran gọi. Con sói tuyết đánh hơi lần cuối rồi quay lưng chạy lại. Bran ôm lấy nó. "Cô đang làm gì ở đây?" Cậu đã không gặp Osha kể từ ngày họ bắt ả tại rừng sói dù cậu biết ả làm việc trong bếp.

"Họ cũng là các vị thần của tôi," Osha nói. "Bên ngoài lường Thành, họ là những vị thần duy nhất." Tóc ả ta đã dài ra mang màu nâu xơ xác. Chính mái tóc cùng bộ váy vải thô đơn sơ mà người ta đưa cho ả sau khi tước áo giáp và áo da đi đã khiến ả trông giống phụ nữ hơn. "Gage thi thoảng cho tôi cầu nguyện khi tôi thấy cần, và tôi để hắn làm bất cứ thứ gì dưới váy tôi khi hắn cảm thấy cần. Với tôi chuyện đó chẳng là gì. Tôi thích mùi bột mì trên tay hắn mà hắn lại nhẹ nhàng hơn Stive." Ả ngượng ngùng cúi đầu. "Tôi sẽ để cậu lại. Tôi cần cọ rửa mấy cái bô."

"Không, ở lại đi," Bran ra lệnh. "Nói cho tôi nghe cô định nói gì, về việc nghe lời thần thánh ấy."

Osha nhìn cậu. "Cậu hỏi họ và họ trả lời. Hãy mở rộng đôi tai và lắng nghe, rồi cậu sẽ nghe thấy."

Bran lắng nghe. "Chỉ có tiếng gió thôi." Rồi cậu nói, nhưng chính cậu cũng không chắc. "Chỉ là lá cây xào xạc thôi."

"Vậy cậu nghĩ ngoài các vị thần ra thì còn ai gửi những cơn gió đó tới?" Ả ngồi đối diện bên kia hồ, khi cử động ả phát ra tiếng lanh canh khe khẽ. Chú Mikken rèn chiếc còng sắt đeo quanh cổ chân ả với một sợi xích to nặng nối hai cái cùm lại; ả có thể bước đi nếu bước từng bước nhỏ, nhưng ả không thể chạy, leo trèo hay lên lưng ngựa. "Họ thấy cậu. Họ nghe tiếng cậu nói. Tiếng xì xào đó là lời trả lời của họ đấy."

"Họ nói gì vậy?"

"Họ buồn. Họ không thể giúp anh trai cậu ở nơi anh cậu sẽ đến. Các cựu thần không có sức mạnh ở phương nam. Từ cách đây hàng ngàn năm dân phương nam đã chặt hết cây đước rồi. Làm sao họ có thể theo dõi anh cậu khi họ không có mắt?"

Bran không nghĩ tới điều đó. Cậu thấy sợ. Nếu các vị thần không thể giúp anh cậu, vậy cậu còn hy vọng gì nữa đây? Có lẽ Osha đã nghe nhầm. Cậu nghiêng đầu nghe ngóng lại. Cậu nghĩ cậu có thể nghe thấy nỗi buồn trong tiếng gió nhưng chỉ thế mà thôi.

Tiếng xì xào lớn hơn. Bran nghe thấy tiếng chân lép nhép và tiếng ư ử khe khẽ, rồi anh Hodor xuất hiện khỏi trảng cây trong tình trạng trần như nhộng và cười toe toét. "Hodor!"

"Chắc hẳn anh ấy nghe thấy giọng chúng ta," Bran nói. "Anh Hodor, anh quên mặc quần áo kìa."

"Hodor," anh Hodor đồng tình. Anh ướt từ cổ xuống, và bốc hơi nóng trong không khí lạnh buốt. Cơ thể anh được bao phủ bởi lớp lông nâu còn da dày như da thú. Giữa hai chân anh, dương vật dài và lớn đang lủng lẳng.

Osha nhìn anh với nụ cười chua xót. "Ồ một người to lớn đây," ả nói. "Nếu trong người anh ta không có dòng máu người khổng lồ thì chắc tôi là nữ hoàng mất."

"Maester Luwin nói rằng không còn người khổng lồ nữa. Ông ấy bảo tất cả đều đã chết rồi, cũng như những đứa con của rừng rậm vậy. Tất cả những gì còn lại của họ là nắm xương tàn trong lòng đất mà thi thoảng người ta lại cày phải."

"Vậy cho Maester Luwin ra ngoài Tường Thành đi," Osha nói. "Ông ấy sẽ tìm thấy người khổng lồ hoặc họ sẽ tìm thấy ông ta. Anh tôi đã giết chết một người rồi. Cô ả cao mười foot, mà như thế là còn là còi đó. Họ cũng là những sinh vật dũng mãnh, trên người họ toàn răng với tóc, vợ cũng có râu như chồng,và khó mà biết ai là nam ai là nữ lắm. Những người phụ nữ thường bắt đàn ông loài người làm tình nhân và sinh ra những đứa con lai. Nhưng chuyện đó khó xảy ra với phụ nữ loài người hơn. Giống đực loài đó quá lớn nên họ sẽ xé toạc cơ thể người phụ nữ trước khi kịp để một đứa trẻ vào bụng cô ấy." Ả cười toe toét với cậu. "Nhưng cậu không hiểu tôi muốn nói gì, đúng không cậu bé?"

"Có, tôi hiểu," Bran khẳng định. Cậu hiểu làm tình là thế nào; cậu đã nhìn lũ chó trên sân, và quan sát ngựa đực cưỡi lên lưng ngựa cái. Nhưng nói về vấn đề này làm cậu không thoải mái. Cậu nhìn anh Hodor. "Trở về và mang quần áo anh lại đây đi anh Hodor," cậu nói. "Đi mặc quần áo đi."

"Hodor." Anh trở lại đường cũ và chui qua những nhánh cây thấp.

Anh ta to lớn kinh khủng, Bran nghĩ khi nhìn anh ta đi. "Có thực là có người khổng lồ bên ngoài Tường Thành không?" cậu bối rối hỏi Osha.

"Người khổng lồ và những giống nòi khác kinh khủng hơn người khổng lồ nữa, công tử ạ. Tôi đã cố nói với anh cậu, vị học sĩ nhà cậu và chàng thiếu niên Greyjoy miệng luôn nhăn nhở nữa. Những con gió lạnh đang nổi lên, có những người rời khỏi bếp lửa và không bao giờ trở lại... hoặc nếu có về, họ cũng không còn là người nữa mà chỉ còn là những cái xác với đôi mắt xanh biếc và đôi bàn tay đen lạnh giá. Cậu nghĩ lý do gì mà tôi lại chạy xuống phương nam cùng Stiv, Hali và những kẻ ngốc khác chứ? Mance nghĩ rằng ngài ấy sẽ chiến đấu, đúng là một người đàn ông tốt bụng, dũng cảm và ương ngạnh, ông ấy thực sự nghĩ rằng những bóng trắng đó cũng chỉ như lính biệt kích sao, nhưng ngài ấy biết gì nào? Ngài tự gọi mình là Vua ngoài Tường Thành, nhưng ngài chỉ là một con quạ già bay xuống từ Tháp Đêm thôi. Ngài ấy chưa từng nếm trải mùi vị của mùa đông. Cậu bé à, tôi được sinh ra tại Free Folk, giống như mẹ tôi và bà ngoại tôi. Chúng tôi nhớ hết." Osha đứng dậy, những sợi xích kêu rổn rảng. "Tôi đã cố cảnh báo cho lãnh chúa anh cậu. Chỉ ngày hôm qua thôi, khi tôi thấy anh ta ở sân. 'Thưa lãnh chúa Stark,' tôi đã vô cùng kính cẩn gọi anh ta, nhưng anh ta nhìn qua tôi và gã đần độn người nhớp nháp mồ

hôi Greatjon Umber xô tôi sang một bên. Thế là xong. Tôi sẽ đeo xích và im mồm thôi. Người nào không biết lắng nghe sẽ chẳng nghe thấy gì."

"Nói cho tôi nghe đi. Robb sẽ nghe tôi, tôi biết anh ấy sẽ nghe."

"Thật sao? Chúng ta sẽ đợi xem. Công tử hãy nói với anh ta thế này. Cậu hãy nói cho anh ta rằng anh ta đang hành quân nhầm đường rồi. Anh ta phải lên phương bắc. Phương bắc ấy, chứ không phải phương nam. Cậu nghe tôi nói không?"

Bran gật đầu. "Tôi sẽ nói."

Nhưng đêm đó, khi họ khoản đãi tiệc tại Đại Sảnh, anh Robb không ở cùng họ. Thay vào đó anh ăn trong thư phòng cùng Lãnh chúa Rickard, Greatjon và những tướng đồng minh khác để hoàn thành kế hoạch cho chuyến hành quân dài ngày sắp tới. Bran phải ngồi ở vị trí đầu bàn, để khoản đãi những người con trai của Lãnh chúa Karstark và những người bạn danh dự. Họ đã vào chỗ khi anh Hodor cõng Bran vào sảnh và quỳ gối bên cạnh ghế cao. Hai trong số những người hầu giúp cậu ra khỏi giỏ. Bran có thể cảm nhận ánh mắt của mọi kẻ lạ trong sảnh. Tất cả chìm trong im lặng. "Thưa các lãnh chúa," anh Hallis Mollen tuyên bố, "Đây là Brandon Stark của thành Winterfell."

"Ta mời các ngài tới bên bếp lửa," Bran ngượng nghịu nói, "mời các ngài dùng bữa và uống rượu để vinh danh tình bạn của chúng ta."

Harrion Karstark, người con trai cả của Lãnh chúa Rickard cúi đầu chào và những người em trai làm theo, nhưng qua tiếng chén dĩa lanh canh cậu nghe thấy hai người trẻ hơn đang thì thầm nói chuyện khi ngồi xuống... "Thà chết còn hơn sống như thế," người con trai được đặt tên theo tên cha Eddard nói, và người em trai Torrehen nói như thể cậu bé què quặt không chỉ ở thể chất mà còn ở tâm hồn, và chỉ là một kẻ hèn nhát cố bám víu lấy sự sống.

Què quặt, Bran cay đắng nghĩ và nắm chặt lấy con dao. Không phải cậu đang như thế sao? Bran Què Quặt ư? "Con không muốn bị què," cậu giận dữ thì thầm với Maester Luwin đang ngồi bên phải. "Con muốn làm hiệp sĩ."

"Có vài người cho rằng hội học sĩ là hiệp sĩ tinh thần," Luwin trả lời. "Bran, con là một cậu bé thông minh. Con đã bao giờ nghĩ tới việc đeo sợi xích của học sĩ chưa? Ở đó không có giới hạn về khả năng học hỏi của con."

"Con muốn học phép thuật" Bran nói. "Con quạ đã hứa rằng con có thể bay."

Maester Luwin thở dài. "Ta có thể dạy con về lịch sử, y thuật và những kiến thức về thảo dược. Ta có thể dạy cho con về ngôn ngữ của loài quạ và cách xây lâu đài, và cách thủy thủ định hướng tàu theo các vì sao. Ta có thể dạy con ước tính ngày và đánh dấu mùa, và ở Citadel trong 01dtown họ sẽ dạy con biết hàng ngàn thứ khác. Nhưng, Bran à, không ai có thể dạy phép thuật cho con."

"Những đứa con của rừng rậm có thể," Bran nói. Điều đó làm cậu nhớ tới điều cậu đã hứa với Osha trong rừng thiêng, và thế là cậu nói với ông Luwin về điều ả ta đã nói.

Vị học sĩ lịch sự lắng nghe. "Ả du mục đó có thể dạy cho Già Nan kể chuyện đấy," ông nói khi Bran đã nói xong. "Ta sẽ nói chuyện với ả lần nữa nếu con thích, nhưng tốt hơn hết con đừng làm phiền anh trai con vì câu chuyện ngu ngốc này. Anh ấy đã có đủ thứ để lo lắng hơn là về những người khổng lồ và lũ thây ma trong rừng rậm rồi. Bran ạ, giờ nhà Lannister đang giữ cha con, chứ không phải những đứa con của rùng rậm đang giữ cha con." Ông nhẹ nhàng đặt tay lên

cánh tay Bran. “Con trai, hãy nghĩ tới điều ta vừa nói.”

Và hai ngày sau, khi bình minh đỏ ối bắt đầu một ngày lộng gió, Bran được buộc lên lưng Vũ Công đứng dưới cổng thành chào tạm biệt anh trai.

“Giờ em là lãnh chúa thành Winterfell,” Robb nói với cậu. Anh đang ngồi trên lưng con ngựa chiến xám, với tấm khiên gỗ viền sắt mang màu trắng và xám có trang trí khuôn mặt dữ tợn của sói tuyết bên ngựa. Anh mặc áo giáp xích bên ngoài áo da được tẩy trắng, với kiếm và dao găm giắt ở thắt lưng, áo choàng cổ lông khoác trên vai. “Em phải ngồi lên vị trí này giống như anh đã làm thay Cha cho tới khi chúng ta về nhà.”

“Em biết,” Bran buồn bã trả lời. Cậu chưa bao giờ cảm thấy nhỏ bé, cô đơn và sợ hãi như lúc này. Cậu không biết cách làm một lãnh chúa.

“Hãy lắng nghe lời khuyên của Maester Luwin và chăm sóc bé Rickon. Nói với nó là anh sẽ trở về ngay sau trận chiến.”

Bé Rickon không chịu xuống. Bé vẫn ở trên phòng quậy phá và la hét. “Không!” bé đã hét lên khi Bran hỏi bé có muốn xuống tạm biệt anh Robb không. “KHÔNG tạm biệt!”

“Em đã nói với nó,” Bran nói. “Nó nói chẳng có ai trở về cả.

“Nó không thể là một đứa nhỏ mãi được. Nó là một đứa bé nhà Stark và đã gần bốn tuổi rồi.” Anh Robb thở dài. “Nhưng Mẹ sẽ sớm về thôi. Và anh hứa sẽ mang cha trở về.”

Anh quay ngựa phi nước kiệu. Gió Xám uyển chuyển và nhanh nhẹn chạy sát bên con ngựa chiến. Anh Hallis Mollen đi theo họ qua cổng, mang theo lá cờ trắng của nhà Stark trên cây gậy xám cao. Anh Theon Greyjoy và Greatjon đi hai bên anh Robb, còn những hiệp sĩ đi hai hàng sau họ với những mũi thương thép lấp lóa dưới ánh mặt trời.

Cậu khó chịu khi nhớ lại lời nói của Osha. Cậu nghĩ, anh đã đi sai đường rồi. Và đột nhiên cậu muốn phi nước đại đuổi theo cảnh báo anh nhưng khi Robb biến mất dưới khung lưới sắt thì cậu lại thôi.

Bên ngoài tường lâu đài, những âm thanh vỡ òa ra. Bran biết những bộ binh và dân làng đang hò reo chào mừng anh Robb - chào đón Lãnh chúa Stark, lãnh chúa thành Winterfell trên lưng con ngựa chiến lớn mặc áo choàng phấp phới với Gió Xám bên cạnh. Tự nhiên cậu thấy nhói đau khi biết họ sẽ không bao giờ chào đón cậu như vậy. Cậu có thể là lãnh chúa thành Winterfell trong thời gian anh trai và cha đi vắng, nhưng cậu sẽ mãi là Bran Què Quặt. Cậu sẽ không bao giờ tự xuống ngựa nổi, trừ khi là ngã xuống.

Khi những tiếng reo đằng xa dần chìm vào im lặng và sân đã vắng người, Winterfell dường như bị bỏ hoang và chìm vào chết chóc. Bran nhìn khuôn mặt những người ở lại, những người đàn bà, trẻ con, ông lão... và Hodor. Trên gương mặt cậu thiếu niên coi chuồng ngựa to lớn kia hằn lên vẻ mất mát và sợ hãi. “Hodor?” anh buồn bã nói.

“Hodor,” Bran đồng tình và tự hỏi từ đó có nghĩa gì.

DAENERYS

Khi đã thỏa mãn, Khal Drogo đứng dậy khỏi chiếu nghỉ sừng sững trước mặt cô. Làn da màu nâu đồng sáng lên dưới ánh lửa đỏ hắt ra từ lò than, những vết sẹo cũ hiện lờ mờ trên ngực rộng của chàng. Mái tóc đen như mực xổ tung, buông xuống hai vai đổ dài quá eo. Dương vật của chàng ươn ướt. Khal hơi bĩu môi bên dưới bộ râu dài. "Một con ngựa đực thống trị toàn thế giới không cần chiếc ghế sắt."

Dany chống khuỷu tay nhìn chàng, trông chàng thật cao lớn và ấn tượng. Cô đặc biệt yêu mái tóc của chàng. Chàng chưa bao giờ bị đánh bại, và mái tóc chưa từng bị cắt. "Nhưng lời tiên tri nói con ngựa sẽ thống trị tới tận cùng trái đất," cô nói.

"Trái đất kết thúc ở biển cát đen," Drogo ngay lập tức trả lời cô. Chàng thấm nước ấm, lau mồ hôi và dầu trên da. "Không con ngựa nào vượt qua được nước độc."

"Ở các Thành Phố Tự Trị có hàng ngàn thuyền," Dany nói với chàng như đã nói nhiều lần trước. "Những con ngựa gỗ có hàng trăm chân có thể bay qua biển nhờ những đôi cánh căng gió."

Khal Drogo không muốn nghe. "Chúng ta không nói gì thêm về ngựa gỗ và ghế sắt nữa." Chàng thả tấm vải xuống và mặc quần áo vào. "Vợ à hôm nay ta sẽ đi vào đồng cỏ săn bắn," chàng tuyên bố khi khoác chiếc áo gi lê sơn và đeo thắt lưng mề đay bạc, đồng, vàng lớn vào.

"Vâng, mặt trăng và vì sao của em," Dany nói. Drogo sẽ đưa các kỵ sĩ tâm phúc đi tìm hrakkar, loài sư tử trắng lớn của đồng bằng. Nếu họ chiến thắng trở về, chàng sẽ vô cùng hưng phấn, và có thể chàng sẽ sẵn lòng nghe cô nói.

Chàng không sợ động vật ăn thịt hay bất cứ người nào, nhưng biển lại là chuyện khác. Đối với người Dothraki, thứ nước mà ngựa không thể uống là một cái gì đó có vấn đề; thói mê tín khiến họ căm ghét những đồng bằng xanh xám nhấp nhô gợn sóng. Drogo là một chúa ngựa dũng cảm hơn những chúa ngựa khác cả năm mươi lần... nhưng không phải trong chuyện này. Giá mà cô lôi chàng lên thuyền được...

Sau khi Khal cùng các kỵ sĩ tâm phúc cầm cung ra đi, Dany cho gọi các nữ tì lại. Cơ thể cô dạo này quá nặng nề và vụng về nên cô rất cần sự giúp đỡ từ những cánh tay khỏe mạnh cùng đôi bàn tay khéo léo, trong khi trước kia cô thường xuyên thấy khó chịu vì họ cứ rối rít hết cả lên xung quanh cô. Họ cọ rửa cho cô sạch sẽ rồi mặc váy vải lụa cát mỏng và rộng rãi cho cô. Khi Doreah chải đầu cho cô, cô bảo Jhiqui đi tìm Ser Jorah Mormont.

Hiệp sĩ tới ngay tức khắc. Ông mặc quần da ngựa và áo gi lê sơn giống như một kỵ sĩ. Lớp lông đen xấu xí che phủ hết bộ ngực và cánh tay cuồn cuộn cơ bắp. "Thưa công chúa, tôi giúp gì được người?"

"Ông phải nói chuyện với chồng ta," Dany nói. "Drogo nói rằng con ngựa đực thống trị toàn thế giới sẽ có toàn bộ đất đai trên thế giới này, và nó không cần phải vượt qua nước độc. Chàng nói sẽ dẫn khalasar tới phương nam sau khi Rhaego ra đời, để cướp bóc những mảnh đất xung quanh Biển Jade."

Hiệp sĩ có vẻ ngẫm nghĩ. "Khal chưa bao giờ thấy Bảy Phụ Quốc," ông nói. "Chúng chẳng là gì với ngài. Nếu ngài nghĩ tới chúng, chắc chắn ngài chỉ nghĩ chúng là những quần đảo, vài thành phố nhỏ xíu treo trên vách đá như thành Lorah hay thành Lys bị bao quanh bởi đại

dương sóng gầm thôi. Sự trù phú của phương đông có vẻ quyến rũ hơn."

"Nhưng chàng phải sang phương tây," Dany tuyệt vọng nói. "Làm ơn, hãy giúp ta làm cho chàng hiểu." Cô cũng như Drogo chưa bao giờ thấy Bảy Phụ Quốc, nhưng cô cảm thấy như thể cô đã hiểu rõ chúng nhờ những câu chuyện anh trai kể. Viserys đã hứa với cô hàng ngàn lần rằng rồi có ngày anh sẽ đưa cô về, nhưng giờ anh ấy đã chết và lời hứa cũng chết theo anh.

"Người Dothraki làm gì lúc nào tùy ý họ, và vì những lý do của riêng họ," hiệp sĩ trả lời. "Hãy bình tĩnh đi, công chúa. Đừng phạm phải sai lầm của anh trai người. Tôi hứa với người rằng, chúng ta sẽ được về nhà."

Nhà ư? Từ đó khiến cô buồn. Ser Jorah có Đảo Bear, nhưng nhà của cô là nơi nào? Một vài câu chuyện, vài cái tên được kính cẩn ngâm nga như lời cầu nguyện, ký ức về những cánh cửa đỏ đang nhạt phai dần... liệu Vaes Dothrak có là ngôi nhà vĩnh cửu của cô không? Khi cô nhìn những nhà tiên tri của dosh khaleen, có phải cô đang nhìn thấy tương lai của mình không?

Ser Jorah chắc hẳn đã thấy nét buồn vương trên nét mặt cô. "Một đoàn buôn đã tới đây vào tối, thưa khaleesi. Bốn trăm ngựa, tới từ Pentos theo đường Norvos và Qohor, dưới sự chỉ huy của đại phú thương Byan Votyris. Ngài Illyrio có gửi thư tới. Người có muốn tới Chợ Tây không ạ?

Dany ngồi thẳng dậy. "Có," cô nói. "Ta rất muốn đi." Những khu chợ bao giờ cũng sống động khi các đoàn buôn tới. Mọi người không bao giờ biết những lái buôn sẽ mang theo báu vật gì tới, và thật vui khi lại được nghe mọi người nói tiếng Valyria như họ vẫn nói tại Thành Phố Tự Trị. "Irri, hãy bảo họ chuẩn bị kiệu..."

"Tôi sẽ nói với khas của người," Ser Jorah nói và lui ra. Nếu Khal Drogo đi cùng cô, cô sẽ cưỡi con Bạc. Những bà bầu người Dothraki vẫn ngồi trên lưng ngựa suốt thai kỳ và cô không muốn mình tỏ ra yếu đuối trong mắt chồng. Nhưng khi khal đã đi săn thì quả thực là thoải mái khi nằm trên những tấm đệm mềm mại và được kiệu đi trên Vaes Dothrak đằng sau tấm trướng lụa đỏ giúp cô tránh ánh nắng mặt trời. Ser Jorah đóng yên ngựa và đi bên cạnh cô cùng với bốn thanh niên trong khas và những nữ tì của cô.

Trời quang mây tạnh và ấm áp, bầu trời xanh trong thăm thẳm. Khi gió thổi, cô ngửi được mùi thơm nồng đượm của cỏ hoa và đất. Khi kiệu đi qua những tượng đài bị đánh cắp, cô cứ chui ra rồi lại vào màn trướng. Dany ngó nghiêng ngắm nhìn khuôn mặt những anh hùng đã hy sinh và những vị vua đã chìm trong quên lãng. Cô tự hỏi liệu thần thánh của những thành phố đã bị thiêu rụi có còn trả lời những người cầu nguyện không.

Nếu mình không mang dòng máu của rồng, cô u sầu nghĩ, đây có thể là nhà mình. Cô là khaleesi, cô có một người đàn ông mạnh mẽ và một chú ngựa uyển chuyển, những nữ tì phục vụ, những chiến binh bảo vệ, một vị trí danh dự trong dosh khaleen đang đợi cô khi cô về già... và trong bụng cô đang hình thành một hài nhi sẽ thống trị thế giới. Thế là quá đủ cho bất cứ người phụ nữ nào... nhưng không đủ đối với rồng. Viserys đã chết và Daenerys là con rồng cuối cùng còn tồn tại. Cô là hạt giống của những vị vua và những đại đế, và đứa nhỏ trong bụng cô cũng vậy. Cô không thể quên.

Chợ Tây là một quảng trường đất nện bao quanh bởi những tòa nhà xây từ đất nung, bãi chăn thả vật nuôi, những quán rượu tường sơn trắng. Những mô đất nhấp nhô như bướu của những sinh vật sống ngầm trong lòng đất đang trồi lên và cái miệng đen sì đang ngáp của chúng dẫn tới những nhà kho rộng rãi mát mẻ bên dưới. Bên trong quảng trường là một mê

cung những gian hàng và những lối đi quanh co bên dưới mái nhà lợp cỏ tranh.

Một trăm lái buôn và thương nhân đang dỡ hàng chất vào các gian hàng, nhưng kể cả một khu chợ lớn thế này vẫn trống trải và tiêu điều nếu so với những khu chợ ngoài trời của thành Pentos và của các thành phố khác. Chợ nằm ở phía đông và phía tây của Vaes Dothrak chủ yếu là để giao thương với những người khác chứ không phải với người Dothraki. Những kỵ sĩ cho phép họ tự do đến và đi, miễn là họ không xâm phạm tới sự bình yên của thành phố linh thiêng, không động tới Núi Mẹ và tới Dạ Con của Thần Đất, và thể hiện tôn trọng các nhà tiên tri dosh khaleen bằng những món quà truyền thống như muối, bạc và hạt giống. Người Dothraki không thực sự hiểu hoạt động buôn bán lắm.

Dany thích sự kỳ lạ của Chợ Đông, thích những quang cảnh, âm thanh và mùi vị kỳ lạ. Cô thường dành những buổi sáng ở đó nhấm nháp các loại củ, bánh châu chấu, mỳ xanh, lắng nghe tiếng lầm bầm rên rỉ của những thầy phép, liếc nhìn những con thủy quái trong những chiếc lồng bạc và những con ngựa vằn đen trắng của Jogos Nhai. Cô thích quan sát con người nữa: người Asshai đen đúa nghiêm nghị, người Qartheen cao ráo trắng trẻo, người Yi Ti mắt sáng đội mũ đuôi khỉ, những nữ chiến binh của Bayasabhadm Shamyriana và Kayakayanya với những chiếc khuyên ngực và những viên đá quý trên má, thậm chí là những Dạ Nhân kém thân thiện và đáng sợ đầy những hình xăm trên ngực và tay, luôn đeo mặt nạ. Đối với Dany, Chợ Đông là nơi dành cho những điều kỳ bí và pháp thuật.

Nhưng Chợ Tây mang hương vị của quê nhà.

Khi Irri và Jhiqui giúp cô xuống kiệu, cô hít hà và nhận ra cái mùi thơm hăng hắc của tỏi và hạt tiêu, thứ mùi nhắc cô nhớ về thời quá khứ sống trong con hẻm của thành Tyrosh và thành Myr khiến cô nở nụ cười. Cô còn ngửi thấy thoảng mùi nước hoa ngòn ngọt đậm đà của thành Lys. Cô thấy những nô lệ mang các súc vải màu sắc sặc sỡ đến rối mắt của xứ Myr. Những tay bảo vệ chợ đi lững thững qua dãy hành lang, đầu đội mũ trụ bằng đồng, mặc áo không tay dài tới đầu gối bằng vải bóng vàng mềm mại, trên thắt lưng đeo bao kiếm rỗng. Đằng sau một gian hàng là người thợ rèn vũ khí đang trưng bày tấm hộ tâm bằng thép trang trí họa tiết vàng và bạc, những chiếc mũ trụ tạo hình những con quái thú huyền thoại. Bên cạnh ông ta là một cô gái xinh đẹp đang bán trang sức vàng của cảng Lannisport: những chiếc nhẫn, khuy cài áo, vòng cổ và mề đay trang trí tinh xảo để làm thắt lưng. Một thái giám đô con râu ria nhẵn thín đang đứng gác, hắn bị câm, mặc đồ nhung ướt đẫm mồ hôi và cau có với bất cứ ai lại gần gian hàng. Bên kia hành lang, một người bán vải béo núng nính tới từ Yi Ti đang ngã giá với một người Pentos về giá của một loại thuốc nhuộm xanh nào đó, chiếc đuôi khỉ trên mũ ông ta cứ đánh sang trái sang phải khi ông ta lắc đầu.

“Khi còn là một bé gái, ta rất thích choi ở phiên chợ ngoài trời,” Dany nói với Ser Jorah khi họ đi lang thang qua những hành lang râm mát giữa các gian hàng. “Mọi thứ đều rất sinh động, tất cả mọi người đều hò hét và cười

lớn, ở đó có nhiều thứ hay lắm... dù anh em ta hiếm khi có đủ tiền mà mua... ừm, trừ một ít xúc xích hoặc kẹo mật ong... họ có bán bánh mật ong ở Bảy Phụ Quốc không, cái loại bánh họ nướng ở Tyros ấy?”

“Chúng là bánh à? Tôi không chắc, thưa công chúa.” Hiệp sĩ cúi đầu. “Nếu người cho tôi chút thòi gian, tôi sẽ đi tìm thủ lĩnh và xem xem ông ta có mang thư cho chúng ta không.”

“Được thôi. Ta sẽ giúp ông tìm hắn.”

“Người không cần phải bận tâm đâu ạ.” Ser Jorah bồn chồn liếc nhìn chỗ khác. “Hãy dạo chơi đi. Tôi sẽ gặp lại người khi công việc xong xuôi.”

Kỳ lạ thật, Dany nghĩ khi nhìn ông sải bước đi qua đám đông. Cô không hiểu vì sao cô không nên đi với ông. Có lẽ Ser Jorah muốn tìm phụ nữ sau khi gặp đại phú thương. Cô biết gái điếm thường xuyên đi cùng với các đoàn lái buôn và vài người đàn ông xấu hổ tới kỳ lạ khi nói về chuyện nhu cầu sinh lý. Cô nhún vai. “Đi thôi,” cô nói với những người khác.

Những nữ tì đi bên Dany khi cô tiếp tục đi trong chợ. “Ồ, nhìn kìa,” cô reo lên với Doreah, “đây là loại xúc xích ta nói tới đấy,” Cô chỉ vào một gian hàng nơi một người phụ nữ nhỏ bé gầy đét đang quay thịt và hành trên bếp lửa đỏ. “ Họ tẩm rất nhiều tỏi và hạt tiêu.” Dany vui mừng với phát hiện của mình và bắt mọi người cùng ăn xúc xích. Những nữ tì vừa ăn vừa khúc khích cười đùa, nhưng mấy thanh niên trong khas của cô ngờ vực ngửi thứ thức ăn mới. “Chúng có vị khác với hương vị trong trí nhớ của ta,” Dany nói sau khi ăn vài miếng đầu tiên. “Ở Pentos, tôi dùng thịt lợn,” bà lão nói, “nhưng lợn đã chết hết tại biển Dothraki rồi. Thưa khaleesi, tôi phải làm xúc xích bằng thịt ngựa, nhưng vẫn nêm nếm gia vị như cũ.”

“À.” Dany thấy thất vọng, nhưng Quaro thích ăn xúc xích vì thế anh ta mua thêm cái nữa, còn Rakharo quyết tâm ăn thi với anh chàng kia nên anh ta chén tới ba cái rồi ợ thật lớn. Dany cười khúc khích.

“Người không cười kể từ ngày anh trai Viserys KhalRhaggat bị Drogo đội vương miện.” Irri nói. “Thật mừng vì thấy lại nụ cười của người, thưa khaleesi.”

Dany lỏn lẻn cười. Thật tuyệt khi lại được cười. Cô thấy mình khá giống một bé gái.

Họ đi lang thang suốt nửa buổi sáng. Cô thấy một chiếc áo choàng lông vũ đẹp tuyệt từ Đảo Summer và nhận để làm quà. Đổi lại, cô cho người lái buôn chiếc mề đay bạc ở thắt lưng. Điều đó khá phổ biến giữa những người Dothraki. Một người bán chim cảnh đã dạy một con vẹt xanh đỏ gọi tên cô, và Dany lại cười, nhưng không chịu nhận. Cô nên làm gì với một con vẹt xanh đỏ trong khalasar đây?

Cô còn lấy cả tá tinh dầu nữa - những thứ nước hoa thời thơ bé - cô chỉ cần nhắm mắt ngửi chúng là lại nhìn thấy ngôi nhà to với cánh cửa đỏ. Khi Doreah cứ ngẩn ngơ nhìn lá bùa sinh sản của một thầy phù thủy, Dany lấy luôn cái đó và đưa cho cô hầu gái, và nghĩ cô phải tìm gì đó cho Irri và Jhiqui nữa.

Ở một góc ngoặt, họ gặp một lái buôn rượu đang chào mời những chiếc ly mắt bò cho những người đi ngang qua. “Rượu ngon đây,” hắn nói trôi chảy bằng tiếng Dothraki. “Tôi có rượu ngon từ thành Lys, Volantis và Arbor đây ạ. Rượu vang trắng từ Lys, rượu lê thành Tyros, rượu mạnh, rượu hồ tiêu, rượu tiên xanh nhạt của thành Myr, rượu quả mọng và rượu chua của người Andal, tôi có tất.” Gã nhỏ thó, gầy gò nhưng đẹp trai, mái tóc màu nâu vàng cuộn thành búp và trên người thoang thoảng mùi hương của thành Lys. Khi Dany dừng lại trước gian hàng, gã cúi thấp đầu chào. “Khaleesi nếm thử không ạ? Tôi có rượu ngon xứ Dorne được pha chế từ đào, sơ ri và tinh dầu sồi đen. Người muốn uống một thùng, một cốc hay nhấp một ngụm ạ? Chỉ nếm thử thôi là người đã muốn đặt tên con theo tên tôi ngay.”

Dany mỉm cười. “Con trai ta đã có tên rồi, nhưng ta sẽ vẫn nếm thử rượu của ngươi,” cô nói bằng tiếng Valyria người ta vẫn nói ở Thành Phố Tự Trị. Thật khó phát âm sau một thời gian dài không sử dụng tới nó. “Ta chỉ muốn nếm thử thôi, nếu ngươi bằng lòng.”

Tay lái buôn chắc tưởng cô là người Dothraki vì quần áo và mái tóc bóng dầu cùng làn da rám nắng. Khi cô nói, hắn há hốc mồm nhìn cô. “Phu nhân, người là người... Tyros? Đúng vậy không?”

“Có thể ta nói giống âm điệu người Tyros, và ta mặc trang phục Dothraki, nhưng ta là người Westeros thuộc Vương Quốc Hoàng Hôn,” Dany nói.

Doreah bước lên cạnh cô. “Ngươi đang được vinh hạnh diện kiến Daenerys nhà Targaryen, Daenerys Bão Tố, khaleesi của hãn tộc và công chúa của Bảy Phụ Quốc.”

Tay lái rượu quỳ sụp xuống. “Công chúa,” hắn nói và cúi đầu.

“Đứng lên đi,” Dany ra lệnh. “Ta vẫn muốn nếm thử thứ rượu mùa hè ngươi vừa nói tới.”

Gã nhảy bật dậy. “Cái đó à? Chỉ đáng là nước súc miệng của thành Dorne thôi. Nó không xứng với một nàng công chúa. Tôi có rượu vang khô của thành Arbor vừa giòn vừa ngon ạ. Xin người hãy cho tôi tặng người một thùng.”

Sau khi tới thăm các Thành Phố Tự Trị, Khal Drogo rất thích rượu, và Dany biết thứ rượu nho ngon lành này sẽ làm chàng vừa lòng. “Tôi vô cùng vinh hạnh, thưa ngài,” cô thì thầm duyên dáng.

“Tôi mới là người được hưởng vinh hạnh ạ.” Tay lái buôn lục lọi phía sau gian hàng và mang ra một thùng gỗ sồi nhỏ. Trên thùng gỗ có hình một chùm nho. “Biểu tượng của nhà Redwyne ạ,” hắn vừa nói vừa chỉ, “dành cho thành Arbor. Không có thứ đồ uống nào ngon hơn ạ.”

“Khal Drogo và ta sẽ cùng thưởng thức. Aggo, hãy mang về kiệu của ta, nếu ngươi bằng lòng.” Người bán rượu cười toe toét khi người Dothraki nhấc thùng rượu lên.

Cô không nhận ra rằng Ser Jorah đã quay lại khi nghe thấy người hiệp sĩ nói, “Không.” Giọng ông nghe mệt mỏi và kỳ lạ. “Aggo, bỏ cái thùng xuống.”

Aggo nhìn Dany. Cô ngần ngừ rồi gật đầu. “Ser Jorah, có chuyện gì sao?”

“Tôi hơi khát. Anh bán rượu, mở thùng ra.”

Người lái buôn nhíu mày. “Rượu này dành cho khaleesi, chứ không phải người như ngài.”

Ser Jorah tới gần gian hàng hơn. “Nếu ngươi không mở, ta sẽ dùng đầu ngươi đập vỡ nó.” Ông không cầm theo vũ khí khi đi trong thành phố linh thiêng, nhưng chỉ cần bàn tay - chỉ cần bàn tay ông là quá đủ, chúng to lớn, mạnh mẽ, nguy hiểm, trên các đốt mọc lớp lông đen xấu xí. Gã bán rượu chần chừ một hồi rồi lấy búa và cậy nắp ra.

“Đổ ra,” Ser Jorah ra lệnh. Bốn chiến binh trẻ trong khas của Dany đứng sau lưng ông, nhíu mày quan sát bằng đôi mắt hạnh nhân màu đen.

“Thật là tội lỗi nếu uống thứ rượu ngon này mà không cho nó thoát hơi.” Người bán rượu không bỏ rìu xuống.

Jhogo rút roi quấn quanh thắt lưng ra nhưng Dany chạm nhẹ vào tay anh ta ngăn lại. “Làm như những gì Ser Jorah nói,” cô bảo. Mọi người đứng lại nhìn.

Hắn ta rầu rĩ liếc nhìn cô. “Tuân lệnh công chúa.” Hắn đặt cây búa sang bên để nâng cái thùng lên. Hắn đổ đầy hai cái cốc mắt bò một cách điệu nghệ, không làm sóng ra dù chỉ một giọt.

Ser Jorah nâng cốc và nhíu mày hít hà hơi rượu.

“Ngọt đúng không ạ?” người bán rượu mỉm cười nói. “Ngài có ngửi thấy mùi hoa quả không? Mùi hương của thành Arbor đấy. Hãy nếm đi và hãy nói cho tôi là nó là loại rượu ngon nhất, đậm đà nhất ngài từng được nếm thử.”

Ser Jorah đưa cốc cho hắn. “Anh uống trước.”

“Tôi sao?” Hắn cười. “Tôi không đáng được thưởng thức thứ rượu nho này, thưa ngài. Và chỉ tay lái rượu nghèo mới uống rượu của mình thôi.” Nụ cười của hắn thật dễ mến, nhưng cô vẫn thấy những giọt mồ hôi rịn trên trán hắn.

“Ngươi uống đi,” Dany nói lạnh như đá. “Uống cạn đi, không ta sẽ bắt họ giữ chặt ngươi trong khi Ser Jorah đổ hết thùng rượu vào cổ họng ngươi.”

Người bán rượu nhún vai và với lấy cái cốc... nhưng thay vào đó hắn nắm lấy thùng gỗ và dùng cả hai tay quăng về phía cô. Ser Jorah đẩy cô ngã sang một bên. Cái can nảy trúng vai ông và vỡ toang trên đất. Dany loạng choạng ngã xuống. “Không,” cô hét lên, giơ tay chới với trong khi ngã... và Doreah đã kịp nắm lấy tay cô và kéo lại, vì thế cô lại đứng vững chứ không bị đập bụng xuống.

Tay lái buôn nhảy qua gian hàng và lao vào giữa Aggo và Rakharo. Quaro theo thói quen vươn tay lấy thanh arakh thì người đàn ông tóc vàng thụi ngã anh sang một bên. Anh đuổi theo dọc hành lang. Dany nghe có tiếng roi Jhoquo quất lên, thấy sợi dây da bắn ra và cuốn quanh chân gã bán rượu. Gã ngã đập mặt xuống đất.

Một tá bảo vệ chợ lao tới. Cùng với họ là người đứng đầu, đại phú thương Byan Votyris, một người Norvos nhỏ bé với nước da như da thuộc lâu ngày và bộ râu màu xanh da trời từ mang tai xuống. Ông có vẻ biết chuyện gì đã xảy ra dù chưa được thông báo một tiếng nào. “Mang tên này đi đợi sự xét xử của Khal,” ông vẫy tay về phía gã đàn ông đang nằm dưới đất và ra lệnh. Hai bảo vệ lôi gã bán rượu đứng dậy. “Tôi tặng toàn bộ hàng hóa của hắn cho người,” đại phú thương nói tiếp. “Một món quà nhỏ biểu hiện lòng hối lỗi của chúng tôi, khi một trong những thương nhân của chúng tôi đã gây ra chuyện này.”

Doreah và Jhiqui giúp Dany đứng dậy. Rượu độc tràn từ cái bình vỡ xuống đất. “Sao ông biết?” cô run rẩy hỏi Ser Jorah. “Bằng cách nào vậy?”

“Tôi không biết, thưa khaleesi, cho tới khi hắn từ chối uống, nhưng ngay khi vừa đọc thư của Magister Illyrio, tôi đã sợ rồi.” Đôi mắt đen của ông lướt nhìn khuôn mặt những người lạ trong chợ. “Tới đây. Tốt hơn hết chúng ta không nên nói về nó ở đây.”

Dany suýt khóc khi họ đưa cô về. Hương vị cô nếm trong miệng là một thứ hương vị cô từng biết: đó là hương vị của sợ hãi. Nhiều năm liền cô sống trong nỗi sợ Viserys, sợ đã đánh thức rồng. Nhưng điều vừa xảy ra còn tệ hơn. Cô không chỉ sợ cho mình mà còn lo cho đứa bé. Chắc hẳn thằng bé đã cảm nhận được nỗi sợ trong cô, vì thế nó cứ bồn chồn đạp không ngừng. Dany nhẹ nhàng vuốt bụng bầu, ước gì có thể chạm vào con, an ủi con. “Con mang dòng máu của rồng, con yêu ạ,” cô thì thầm khi cái kiệu chòng chành đi với tấm trướng đã được kéo xuống. “Con mang dòng máu rồng, và rồng thì không biết sợ.”

Bên dưới gò đất rỗng là ngôi nhà của cô tại Vaes Dothrak, Dany bảo họ rời đi chỉ để lại Ser Jorah. "Nói cho ta nghe," cô ra lệnh khi đã ngồi xuống đệm. "Có phải do Phản Vương không?"

"Đúng." Hiệp sĩ rút một cuộn giấy da ra. "Một lá thư gửi Viserys, từ Magister Illyrio. Robert Baratheon trao thưởng đất đai và tước hiệu lãnh chúa cho bất cứ ai giết chết người, hay anh trai của người."

"Anh trai ta?" Cô cười trong cơn nức nở. "Lão ta chưa biết, đúng không? Phản Vương nợ Drogo tước hiệu lãnh chúa rồi." Giờ trong tiếng cười lẫn cả tiếng thổn thức. Cô ôm lấy mình. "Và ông nói còn tôi nữa. Chỉ mình tôi thôi sao?"

"Người và đứa bé," Ser Jorah buồn bã nói.

"Không. Lão ta không thể có con trai ta được." Cô quyết định sẽ không khóc. Cô sẽ không run rẩy sợ hãi. Giờ Phản Vương đã đánh thức rồng rồi, cô tự nhủ... và ánh mắt cô nhìn về phía những quả trứng rồng đang nằm trong ổ lót nhung đen. Ánh đèn chập chờn hắt lên những vẩy hóa thạch, và tán sắc ngọc bích, đỏ, vàng lung linh xung quanh họ như thể cận thần tề tựu quanh đức vua vậy.

Có phải nỗi sợ hãi bẩm sinh đã khiến cô mất trí? Hay là sự sáng suốt kỳ lạ nằm sâu trong máu cô? Dany không biết. Cô nghe thấy chính giọng nói của mình đang cất lên, "Ser Jorah, đốt lò sưởi lên."

"Khaleesi?" Hiệp sĩ nhìn cô một cách kỳ lạ. "Ở đây đã quá nóng rồi. Người chắc chứ?"

Cô chưa bao giờ chắc chắn hơn. "Đúng. Ta... ta thấy lạnh. Đốt lò sưởi lên."

Ông cúi đầu. "Tuân lệnh."

Khi than đã đỏ rực, Dany bảo Ser Jorah rời đi. Cô muốn ở một mình để làm điều cô phải làm. Mình điên rồi, cô tự nhủ khi nhấc quả trứng đen-đỏ khỏi lớp vải nhung. Rồi nó sẽ vỡ tan tành mất thôi, nó đẹp thế này cơ mà, Ser Jorah sẽ gọi mình là kẻ ngốc nếu mình làm hỏng nó, nhưng, nhưng...

Cô ôm quả trứng bằng cả hai tay, mang tới lò lửa và đặt nó giữa những viên than đang cháy rực. Những vảy đen dường như tỏa sáng khi hút lấy hơi nóng. Lửa liếm nhẹ lên viên đá. Dany đặt hai quả trứng còn lại bên quả trứng đen. Khi cô lùi khỏi bếp lửa, hơi thở cô nghẹn lại trong họng.

Cô cứ nhìn tới khi than tàn lụi. Những tàn tro bay ra khỏi đám khói. Hơi nóng hình thành những làn sóng chung quanh trứng rồng. Chỉ thế thôi.

Anh Rhaegar là con rồng cuối cùng, Ser Jorah đã nói vậy. Dany buồn bã liếc nhìn những quả trứng. Cô mong đợi gì đây? Chúng sống cách đây hàng ngàn năm, nhưng giờ chúng chỉ là những viên đá đẹp. Chúng không thể nở ra rồng. Một con rồng là không khí và lửa. Một cơ thể sống, chứ không phải một viên đá chết.

Lò sưởi lại lạnh ngắt khi Khal Drogo trở về. Cohollo dắt ngựa thồ theo sau, với xác con sư tử trắng đặt ngang lưng ngựa. Trên trời, những vì sao đã xuất hiện. Khal cười lớn khi nhảy xuống lưng ngựa và cho cô xem những vết sẹo trên chân ở nơi hrakkar cào rách chiếc quần bó. "Ta sẽ làm áo choàng da mới cho nàng, mặt trăng của ta ạ," chàng thề.

Khi Dany nói với chàng chuyện xảy ra ở chợ, tràng cười dừng lại và Khal Drogo bỗng im bặt.

“Kẻ hạ độc mới là người đầu tiên thôi,” Ser Jorah Mormont cảnh báo, “nhưng hắn không phải kẻ cuối cùng. Nhiều người sẵn sàng liều mạng để được phong lãnh chúa.”

Drogo im lặng một lúc lâu. Cuối cùng chàng nói, “Gã buôn thuốc độc đó dám đụng tới mặt trăng của ta. Tốt hơn hết hắn nên chạy sau nàng. Rồi hắn sẽ phải làm thế. Jhogo, Jorah người Andal, mỗi người hãy chọn một con ngựa mình thích từ đàn ngựa của ta. Con nào cũng được trừ con Đỏ và con Bạc vốn là món quà cưới ta dành cho mặt trăng của đời ta. Ta sẽ tặng cho các ngươi con ngựa đó.

“Và đối với Rhaego con trai Drogo, con ngựa đực thống trị toàn thế giới, ta sẽ tặng cho con một món quà. Ta sẽ tặng con chiếc ghế sắt ông ngoại con từng ngồi. Ta sẽ cho nó Bảy Phụ Quốc. Khal, Drogo này sẽ làm điều đó.” Chàng cao giọng và giơ nắm đấm lên trời. “Ta sẽ đưa khalasar tới phương tây nơi tận cùng thế giới, và cưỡi trên con ngựa gỗ vượt qua nước muối đen, làm điều chưa một Khal nào từng làm. Ta sẽ giết những người mặc đồ sắt và xé nát những ngôi nhà đá của họ. Ta sẽ hiếp phụ nữ, bắt con cái họ làm nô lệ, và mang những vị thần què quặt của họ về Vaes Dothrak để cúi đầu trước Núi Mẹ. Ta, Drogo con trai Bharbo thề. Ta thề trước Núi Mẹ với các vì sao trên trời chứng giám.”

Khalasar rời Vaes Dothrak hai ngày sau đó, nhằm về hướng tây nam vượt qua đồng bằng. Khal Drogo ngồi trên con ngựa chiến to lớn với Daenerys đi cạnh trên con Bạc. Tay bán rượu chạy theo sau họ trong tình trạng trần truồng, bị đeo xích ở cổ và cổ tay. Sợi xích của hắn được buộc vào dây cương con Bạc. Khi cô đi, hắn loạng choạng chạy theo cô trên đôi chân trần. Hắn sẽ không gặp nguy hiểm gì... nếu như hắn còn chạy nổi.

CATELYN

Dù chẳng nhìn rõ những lá cờ ở quá xa, nhưng qua màn sương bà vẫn thấy màu trắng lờ mờ của chúng, chỉ có thể là sói tuyết xám chạy trên cánh đồng băng của nhà Stark. Khi tận mắt nhìn thấy nó, bà ghìm cương ngựa và cúi đầu thầm cảm ơn. Thần thánh tốt bụng. Bà không tới quá muộn.

"Phu nhân, họ đang đợi chúng ta tới," Ser Wylis Manderly nói, "đúng như cha tôi đã hứa."

"Chúng ta sẽ không để họ đợi lâu hơn." Ser Brynden Tully thúc ngựa phi nước kiệu về phía những lá cờ. Catelyn đi cạnh chú.

Ser Wyllis và người em trai Ser Wendel đi theo, dẫn theo đội quân gần một ngàn năm trăm người; khoảng hai mươi hiệp sĩ cùng các cận vệ, hai trăm kỵ sĩ cầm thương, kiếm cùng những kỵ binh, bộ binh, được trang bị giáo, lao và đinh ba. Lãnh chúa Wyman đã ở lại để chỉ huy hàng phòng thủ ở Cảng White. Ở độ tuổi sáu mươi, ông ấy quá nặng nề để lại ngồi lên lưng ngựa.

"Nếu phải tham gia một cuộc chiến nữa trong đời, chắc hẳn ta đã bớt ăn lươn rồi," ông đã nói với Catelyn khi gặp bà trên thuyền, vừa nói vừa vỗ cái bụng phệ. Những ngón tay ông mập mạp như những cái xúc xích vậy. "Những cậu bé của ta sẽ đưa cháu về an toàn với con trai cháu, vì thế, cháu không phải sợ."

Các "cậu bé" của ông ta đều lớn tuổi hơn Catelyn, và bà ước gì họ không quá giống cha mình tới vậy. Ser Wylis cũng chỉ ăn ít lươn hơn cha một chút và cũng không leo lên ngựa nổi; bà thương thay cho con vật tội nghiệp đó. Ser Wendel, trẻ hơn nhưng là người béo nhất bà từng biết, nếu như bà không quen cha và anh trai anh ta. Wylis khá nghiêm nghị và ít nói, Wendel nói tía lia và không kín tiếng; cả hai đều có bộ ria hai chỏm ấn tượng và đầu nhẵn như mông em bé; dường như cả hai đều không có nổi một bộ đồ không dính vết ố thức ăn. Nhưng bà cũng quý họ vì đã đưa bà tới gặp Robb, đúng như cha họ đã hứa và những việc khác chẳng có vấn đề gì cả.

Bà rất mừng được biết con mình đã đưa quân đi, dù là tới phương đông. Nhà Lannister đã đi từ phương nam tới, nhưng thật tốt vì Robb vẫn cẩn thận. Con trai mình đã dẫn một đội quân tham gia chinh chiến, bà nghĩ, nhưng chưa thực sự tin. Bà vô cùng lo sợ cho con, cho Winterfell, nhưng bà không thể chối bỏ cảm giác tự hào trong lòng. Một năm trước con bà chỉ là một đứa bé. Nhưng giờ con bà đã trở thành người thế nào? Bà rất muốn biết điều ấy.

Mật thám báo thấy lá cờ của nhà Manderly - hình nam nhân ngư cầm cây đinh ba trên tay, trồi lên khỏi mặt biển xanh - đang hăng hái vẫy chào họ. Họ dẫn bà tới một nơi cao ráo thích hợp để cắm trại. Ser Wylis ra lệnh dừng ở dó và vẫn ở sau cùng lính tráng của mình để đốc thúc tình hình đốt lửa và chăm sóc ngựa, trong khi em trai Wendel tiếp tục đi cùng Catelyn và chú bà để tỏ lòng kính trọng với lãnh chúa của mình. Đất dưới chân ngựa mềm nhão. Đất từ từ lở ra khi họ đi qua những đống lửa tàn còn bốc khói, theo những dấu chân ngựa, những cỗ xe ngựa chở nặng bánh mỳ khô và thịt bò muối. Trên một mô đất cao hơn khu xung quanh, họ đi qua một lều lớn chăng vải bạt của một lãnh chúa. Catelyn nhận ra lá cờ hình nai sừng tấm màu nâu trên nền cam của nhà Hornwood.

Xuyên qua màn xương mù bà thoáng thấy những tường thành và những tháp canh của tòa thành Moat Cailin... hay những gì còn lại của nó. Những khối đá ba-zan đen bóng to bằng cả túp

lều của chủ trại nhỏ nằm rải rác lộn xộn trên đất như những khối gỗ của con trẻ, bị bùn nhão vùi lấp tới nửa. Ngoài ra nơi đây chẳng còn dấu vết gì của một tòa thành từng uy nghi và cao lớn ngang ngửa thành Winterfell. Những vọng lâu gỗ đã biến mất không còn một dấu vết, bị ăn mòn bởi quãng thời gian một ngàn năm dài đằng đẵng, không còn lấy một khúc gỗ chứng minh cho sự tồn tại của chúng. Tất cả những gì còn lại từ pháo đài hùng mạnh của Tiền Nhân là ba tòa tháp... ba trong số hai mươi tòa tháp từng tồn tại, theo như những gì người đời kể lại.

Tháp Chòi Canh trông còn khá tốt, thậm chí bức tường hai bên còn khá vững chắc. Tháp Say Rượu, nằm trên bãi lầy từng là góc tường phía tây và nam, xiêu vẹo như một gã chuẩn bị nôn hết một bụng rượu xuống máng nước. Và Tháp Thần Linh cao cao, xinh xắn, nơi truyền thuyết kể rằng những đứa con của rừng rậm từng cầu nguyện những vị thần không tên cho mưa thuận gió hòa, nay đã mất một nửa mái. Nó trông như thể bị một con quái vật gặm nham nhở mái nhà rồi nhổ những viên gạch vụn trên bãi lầy. Ba tòa tháp đều phủ rêu xanh. Một cái cây trồi ra giữa những tảng đá ở bức tường phía nam của Tháp Chòi Canh, những cành cây khẳng khiu được cuốn trong những trảng hoa trắng của loài cây dây leo da ma.

“Thần thánh lòng lành,” Ser Brynden thốt lên khi thấy những gì trước mặt họ. “Đây là Moat Cailin sao? Nó chẳng có gì ngoài một...”

"... một cái bẫy chết người,” Catelyn kết thúc câu. “Cháu biết nó thế nào mà chú. Cháu cũng nghĩ như vậy khi lần đầu tiên thấy nó, nhưng Ned bảo cháu rằng tàn tích này nguy hiểm hơn vẻ ngoài của nó. Từ ba tòa tháp còn lại kia chúng ta có thể quan sát toàn bộ cục diện, và bất cứ kẻ thù nào cũng phải đi qua chúng. Đầm lầy ở đây cực kỳ nguy hiểm, toàn là những bãi cát lún và hố đất sụt với lúc nhúc rắn. Để tấn công bất kỳ tòa tháp nào, một đội quân phải lội qua bãi rác rưởi đen sì cao tới thắt lưng, vượt qua hào nước đầy thằn lằn sư, những bức tường gai góc phủ rong rêu, và họ chắc chắn sẽ thành bia sống cho những cung thủ trên những tòa tháp khác.” Bà chán nản cười với chú. “Và khi màn đêm buông xuống, người ta nói có những bóng ma, những linh hồn thù hận của phương bắc thường lảng vảng quanh đây và họ thèm khát máu của những người dân phương nam đấy.”

Ser Brynden cười khẩy. “Nhớ nhắc chú không nán lại đây nhé. Lần cuối nhìn vào gương thì chú đích thị là dân phương nam rồi.”

Những cột cờ được dựng trên ba tòa tháp. Lá cờ biểu tượng mặt trời của nhà Karstark treo trên Tháp Say Rượu, bên dưới cờ sói tuyết; trên Tháp Thần Linh là lá cờ người khổng lồ bị xích. Nhưng trên Tháp Chòi Canh, lá cờ của Stark một mình ngạo nghễ tung bay. Đó là nơi Robb ở. Catelyn tới đó cùng Ser Brynden và Ser Wendel đằng sau, những con ngựa chậm chạp tiến từng bước một qua con đường ghép từ gỗ và các tấm ván đặt qua cánh đồng bùn xanh đen.

Bà thấy con trai trong sảnh lạnh lẽo với lửa đã tàn trong lò sưởi bám muội đen, xung quanh cậu là các tướng đồng minh. Con trai bà đang ngồi bên chiếc bàn đá khổng lồ, với một núi bản đồ và giấy tờ trước mặt, đang chăm chú nói chuyện cùng Roose Bolton và Greatjon. Lúc đầu cậu không để ý thấy bà... nhưng con sói thì có. Con sói xám đang nằm bên lò lửa, thấy Catelyn bước vào liền nghển cổ và đôi mắt vàng của nó nhìn thẳng vào bà. Các lãnh chúa lần lượt im lặng, còn Robb ngẩng đầu lên vì thấy mọi sự đột nhiên im lìm và cậu nhận ra.

“Mẹ à?” cậu hỏi, giọng vô cùng xúc động.

Catelyn muốn chạy tới bên con, muốn được hôn lên trán con, muốn được ôm con thật chặt để cậu không bao giờ bị tổn hại... nhưng bà không dám làm vậy, ít nhất là trước mặt các lãnh chúa. Vì thế bà đứng im ở đầu bên kia phiến đá ba-zan được dùng làm bàn họp. Con sói tuyết

đứng dậy và đi tới bên bà. Nó lớn hơn kích cỡ của sói thường. “Con có rầu rồi kìa,” bà nói với Robb trong khi Gió Xám hít hít tay bà.

Cậu đột nhiên ngượng nghịu xoa xoa cái cằm lún phún râu. “Vâng ạ.” Râu có vẻ đỏ hơn tóc trên đầu.

“Mẹ thích chúng” Catelyn nhẹ nhàng gãi đầu con sói. “Trông con giống cậu Edmure lắm.” Gió Xám cắn nhẹ vào tay bà rồi trở lại chỗ bên bếp lửa.

Ser Helman Tallhart là người đầu tiên theo con sói tới chào bà bằng cách quỳ xuống và đặt trán lên tay bà. “Phu nhân Catelyn,” ông nói, “bà vẫn xinh đẹp như xưa, và tôi rất mừng khi thấy điều đó trong thời khắc rối ren này.” Những người nhà Glover, Galbartvà Robettcùng Greatjon Umber lục đục theo sau rồi lần lượt tới những người còn lại. Theon Greyjoy là người cuối cùng. “Cháu không ngờ lại được gặp phu nhân ở đây,” cậu ta nói khi quỳ xuống.

“Ta cũng không nghĩ sẽ tới đây,” Catelyn nói, “cho tới khi ta cập bến Cảng White, và Lãnh chúa Wyman nói với ta rằng Robb đã triệu hồi quân đồng minh. Mọi người biết con trai của ông ấy, Ser Wendel đây.” Wendel Manderly bước lên cúi đầu. “Và chú ta, Ser Bryden Tully, người đã ngừng phục vụ cho em gái ta vì ta.”

“Cá Đen,” Robb nói. “Cảm ơn ngài đã tới đây. Chúng tôi cần những người dũng cảm như ngài. Còn ngài, Ser Wendel, tôi rất mừng vì ngài ở đây. Ser Rodrik có đi cùng với mẹ luôn không? Con nhớ ông ấy.”

“Ser Rodrik đang trên đường tới phía bắc Cảng White. Mẹ phong ông ấy là người bảo vệ thành và ra lệnh cho ông ấy trở vê canh gác Winterfell tới khi chúng ta quay lại. Maester Luwin là một người uyên bác, nhưng ông ấy không hiểu về binh pháp.”

“Bà không cần phải lo về vấn đề này,” Greatjon nói rền vang như sấm. “Winterfell đã an toàn Phu nhân thứ lỗi nếu tôi nói bậy, nhưng chúng tôi sẽ sớm đâm lòi bụng Tyrion Lannister, và sau đó sẽ thẳng tiến tới Tháp Đỏ để cứu ngài Ned.”

“Thưa phu nhân, tôi có một câu hỏi, nếu như bà vui lòng trả lời.” Ngài Roose Bolton, Lãnh chúa thành Dreadfort nhỏ nhẹ cất lời, nhưng khi ông nói tất cả đều im lặng lắng nghe. Mắt ông ta nhạt màu một cách kỳ lạ, gần như trong suốt, và trong đó vương vấn một sự lo lắng. “Người ta đồn là bà đã bắt cóc người lùn con trai Lãnh chúa Tywin. Bà có mang hắn tới đây không? Tôi thề, chúng tôi sẽ sử dụng con tin đó một cách hữu ích.”

“Tôi thực sự đã bắt Tyrion Lannister, nhưng giờ thì không,” Catelyn buộc phải thừa nhận. Một tràng âm thanh rộ lên chào đón tin đó. “Tôi cũng không vui hơn các ngài đâu. Thần thánh thấy rằng chúng tôi phải thả tự do cho hắn, nhờ sự giúp đỡ của cô em gái ngu ngốc của tôi.” Bà biết mình không nên nói nhiều, nhưng bà không vui với lần rời khỏi thành Eyrie này. Bà đã mời Lãnh chúa Robert đi cùng, để nuôi dạy cậu ta ở Winterfell trong vài năm. Chơi cùng những cậu bé khác sẽ giúp cho cậu bé khỏe mạnh hơn. Cơn giận của Lysa quả đáng sợ. “Chị còn thích chúng ta là chị em hay không,” cô ta đã trả lời vậy, “nếu chị đánh cắp con trai em, chị sẽ phải đi ra qua Cổng Trăng đấy.” Và sau đó họ không nói thêm gì nữa.

Các lãnh chúa vô cùng sốt sắng muốn hỏi thêm, nhưng Catelyn giơ tay. “Chắc chắn chúng ta sẽ có thời gian để bàn bạc tới vấn đề này sau, nhưng cuộc hành trình thực sự làm ta vô cùng mệt mỏi. Ta muốn nói chuyện với con trai ta. Ta biết các ngài sẽ thứ lỗi cho ta, thưa các lãnh chúa.” Bà không cho họ lựa chọn; tất cả cúi đầu chào và theo chân Lãnh chúa Hornwood rời đi. “Cả cháu nữa, Theon,” bà nói khi Greyjoy vẫn nán lại. Cậu ta mỉm cười và để họ lại.

Có bia và pho mát trên bàn. Catelyn ngồi xuống, cầm chiếc sừng lên nhấp một ngụm bia và ngắm nhìn con trai. Cậu dường như đã cao hơn hồi bà rời đi, và ít râu ria khiến cậu già dặn hơn. "Edmure mười sáu tuổi mới bắt đầu mọc ria."

"Con cũng sắp mười sáu tuổi rồi," Robb nói.

"Và giờ con đã mười lăm. Một cậu bé mười lăm tuổi dẫn đoàn quân đi tham chiến. Con có hiểu vì sao mẹ sợ không, Robb?"

Cậu bé có vẻ cứng đầu. "Không còn ai khác mẹ ạ."

"Không còn ai?" bà nói. "Thần thánh ơi, vậy những người mẹ mới nhìn thấy lúc trước là ai nào? Roose Bolton, Rickard Karstark, Galbart và Robb Glover, Greatjon, I leiman Tallhart... con có thể trao quyền chỉ huy cho bất cứ ai. Thần thánh mới tốt bụng làm sao khi con đưa cả Theon theo, vì nếu là mẹ, mẹ sẽ không chọn cậu ta."

"Họ không phải người nhà Stark."

"Họ là những người đàn ông dạn dày sa trường đó, Robb ạ. Cách đây chưa đầy một năm con còn đang tập kiếm gỗ.

Bà thấy sự tức giận trong mắt con trai, nhưng nó ngay lập tức biến mất nhanh và cậu trở lại là một đứa trẻ. "Con biết," cậu lúng túng nói. "Mẹ... mẹ muốn đưa con về Winterfell sao?"

Catelyn thở dài. "Mẹ nên làm vậy. Con đáng ra đừng nên đi. Nhưng mẹ không dám làm điều đó trong thời điểm này. Con đã đi quá xa rồi. Rồi sẽ có ngày những lãnh chúa này sẽ coi con là lãnh chúa của họ. Nếu mẹ đưa con về, như một đứa nhỏ bị bắt đi ngủ mà không được ăn nhẹ, họ sẽ nhớ" và cười con. Rồi có ngày con sẽ cần họ tôn trọng con, thậm chí là dè chừng con nữa. Nụ cười là liều thuốc độc đối với sự sợ hãi. Mẹ sẽ không làm điều đó cho con, dù mẹ thực sự muốn con an toàn."

"Con cảm ơn mẹ," cậu nói, sự nhẹ nhõm thể hiện rõ ràng trong giọng nói.

Bà vươn tay chạm vào tóc con. "Con là đứa con đầu tiên của mẹ, Robb ạ. Mẹ chỉ cần nhìn con là nhớ tới ngày con đến thế giới này, với khuôn mặt đỏ au và la khóc ầm ĩ."

Con trai bà đứng dậy, rõ ràng không thoải mái với sự đụng chạm của bà, rồi đi tới lò sưởi. Gió Xám cọ đầu vào chân cậu. "Mẹ biết... về cha chứ?"

"Có." Tin báo về sự ra đi đột ngột của Robert cùng việc Ned bị truất quyền khiến Catelyn sự hãi không thể nói nên lời, nhưng bà không được phép để con trai mình nhận thấy. "Lãnh chúa Manderly đã nói với mẹ khi mẹ tới Cảng White. Con có nghe tin gì về các em gái không?"

"Chỉ nhận được một lá thư thôi ạ," Robb nói và gãi cổ con sói tuyết. "Một lá thư gửi cho mẹ nữa, nhưng thư lại được gửi tới Winterfell cùng thư của con." Cậu tới bên bàn, lục giữa đống bản đồ và giấy tờ rồi đưa cho bà một cuộn da. "Đây là lá thư con bé viết cho con, con chưa bao giờ nghĩ tới việc mang theo lá thư gửi mẹ."

Có gì đó trong giọng nói của Robb làm bà lo lắng. Bà mở thư đọc. Bà không thể tin nổi, rồi tức giận, và cuối cùng là sự hãi. "Đây là lá thư của Cersei, không phải của em gái con," bà nói khi đọc xong. "Nội dung thực sự của bức thư nằm ở những điều mà Sansa không nói. Tất cả lá thư này đều nói về việc nhà Lannister tử tế và tốt bụng thế nào... nhưng thực chất bức thư này đang đe dọa chúng ta. Họ giữ Sansa làm con tin, và họ muốn giữ con bé."

“Trong thư không nói tới Arya,” Robb buồn bã nhận định.

“Không.” Catelyn không muốn nghĩ xem điều đó có ý nghĩa gì, không phải bây giờ, không phải tại nơi này.

“Con đã hy vọng... nếu mẹ vẫn giữ Quỷ Lùn, chúng ta có thể trao đổi con tin...” Cậu cầm lá thư của Sansa và vò nhàu trong tay, bà biết đây không phải lần đầu tiên. “Có tin gì từ thành Eyrie không ạ? Con đã viết thư cầu viện cho dì Lysa. Dì ấy có triệu hồi quân đồng minh của Lãnh chúa Arryn tới không? Các hiệp sĩ Thung Lũng sẽ tới với chúng ta chứ?”

“Chỉ có một thôi,” bà nói, “người hiệp sĩ tốt nhất trong đó, chú mẹ... nhưng Bryden Cá Đen trước hết là người nhà Tully. Dì con không định vượt qua Cổng Máu.”

Robb khó chịu. “Mẹ, vậy chúng ta sẽ làm gì đây? Con đã mang tổng lực tới với mười tám ngàn quân, nhưng con không biết... con không chắc...” Cậu nhìn bà, đôi mắt sáng bừng, sự bồng bột của một lãnh chúa trẻ biến mất trong tích tắc, và thật nhanh, cậu lại là một đứa bé mười lăm tuổi đang tìm câu trả lời từ mẹ.

Sẽ không thể.

“Con sợ điều gì nào, Robb?” bà nhẹ nhàng hỏi.

“Con...” Cậu quay đầu đi để giấu những giọt nước mắt còn nóng hổi trên má. “Nếu chúng con hành quân... thậm chí là chiến thắng... nhà Lannister vẫn giữ Sansa, và Cha nữa. Họ sẽ giết họ, đúng không ạ?”

“Họ muốn chúng ta nghĩ vậy.”

“Ý mẹ là họ đang nói dối?”

“Mẹ không biết, Robb à. Điều mẹ biết là con không còn lựa chọn nào khác. Nếu con tới Vương Đô thề trung thành, con sẽ không bao giờ được rời đi. Nếu con quay đầu rút quân về Winterfell, những lãnh chúa kia sẽ không còn tôn trọng con nữa. Thậm chí một số người còn quay về phe Lannister. Sau đó hoàng hậu sẽ làm điều ả ta thích với những tù nhân của ả. Khả năng khả quan nhất, hy vọng duy nhất của chúng ta là con có thể đánh bại kẻ thù trên chiến trường. Nếu con có thể bắt Lãnh chúa Tywin hay Sát Vương làm tù nhân, có thể chúng ta sẽ trao đổi tù binh được, nhưng điều đó không phải vấn đề cốt lõi. Chỉ cần con có sức mạnh khiến bọn họ e dè, Ned và các em gái con sẽ an toàn. Cersei đủ thông minh để biết rằng ả cần họ để duy trì hòa bình, nếu như ả lép vế trong cuộc chiến.”

“Nếu như ả không lép vế thì sao?” Robb nói. “Nếu như chúng ta mới là những kẻ lép vế thì sao?”

Catelyn nắm lấy tay con. “Robb à, mẹ không thể nào làm sự thực bớt phũ phàng. Nếu con thua, chúng ta sẽ chẳng còn tia hy vọng nào. Họ nói trong trái tim của những kẻ trị vì thành Casterly Rock chẳng có gì ngoài sỏi đá. Hãy nhớ lấy số phận của những đứa con Rhaegar.”

Bà nhìn thấy nỗi sợ hãi trong đôi mắt non trẻ của con, nhưng trong đó còn có sức mạnh nữa. “Vậy con sẽ không thua,” cậu thề.

“Hãy nói mẹ nghe xem con biết gì về việc bài binh bố trận tại vùng đồng bằng châu thổ nào,” bà nói. Bà phải biết xem cậu đã thực sự sẵn sàng chưa.

“Gần hai tuần trước, họ đã chiến đấu một trận trên rặng đồi đằng sau đèo Golden Tooth,” Robb nói. “Cậu Edmure đã cho Lãnh chúa Vance và Lãnh chúa Piper tới trấn ải, nhưng Sát Vương đã đánh úp họ và dồn họ tới vách núi. Lãnh chúa Vance đã tử trận. Tin tức cuối cùng bọn con nghe được là Lãnh chúa Piper đã rút lui và tới hợp quân với cậu cùng những tướng đồng minh khác ở Riverrun, nhưng Jaime Lannister vẫn đang đuổi theo sát gót. Nhưng đó không phải tin xấu nhất. Trong khi họ chiến dấu ở trên đèo, Lãnh chúa Tywin đã mang một cánh quân vòng sang phía nam. Đội quân đó còn đông hơn đội quân của Jaime.

Cha chắc đã biết, vì cha đã cử vài người chống cự, dưới lá cờ của nhà vua. Cha trao quyền chỉ huy cho một lãnh chúa trẻ người miền nam tên Erik hay Derik gì đó, nhưng Ser Raymun Darry đi cùng ngài ấy, và lá thư viết là ở đó còn có các hiệp sĩ khác cùng một phần đội lính gác của Cha. Nhưng đó chỉ là một cái bẫy. Lãnh chúa Derik vừa mới vượt qua Red Fork đã bị nhà Lannister tấn công, lá cờ của nhà vua bị rách nát, và Gregor Clegane đã tập kích khi họ cố quay lại Mummers Ford. Lãnh chúa Derik cùng vài người khác trốn thoát, nhưng Ser Raymun cùng hầu hết lính gác thành Winterfell đều tử trận. Lãnh chúa Tywin đã chặn vương lộ, và giờ lão đang hành quân lên phương bắc tới Harrenhal, đi tới đâu đốt trụi tới đó.”

Tình hình càng lúc càng bất lợi, Catelyn nghĩ. Chuyện tệ hơn bà tưởng. “Con định gặp lão ta ở đây?” bà hỏi.

“Nếu lão tới được đây, nhưng không ai nghĩ lão có thể,” Robb nói. “Con đã gửi thư tới Howland Reed, người bạn cũ của cha tại Tháp Nước Xám. Nếu nhà Lannister tới Neck, những người sống tại vùng đầm lầy sẽ bắt chúng đổ máu, nhưng Galbart Gover nói Lãnh chúa Tywin rất khôn ngoan, và Roose Bolton đồng ý. Họ tin lão sẽ theo sát dòng Trident, chiếm từng lầu đài của các lãnh chúa vùng châu thổ sông, cho tới khi còn lại trơ trọi mình Riverrun. Bọn con cần tới phương nam để chặn lão.”

Ý nghĩ đó làm Catelyn lạnh thấu xương. Làm gì có chuyện một cậu bé mười lăm tuổi thắng nổi những vị tướng dạn dày kinh nghiệm như Jaime và Tywin Lannister? “Thế có được không con? Người ta kể rằng các Vua Phương Bắc ngày xưa có thể đứng trên Moat Cailin và đánh bại đội quân gấp mười lần quân đội của họ.”

“Vâng, nhưng lương thực và nhu yếu phẩm của chúng con càng ngày càng ít, và đây không phải nơi dễ sống. Chúng con đang đợi Lãnh chúa Manderly, nhưng giờ các con trai của ngài ta đã tới thì chúng con cần hành quân tiếp.”

Bà nhận ra mình đang nghe các tướng đồng minh nói chuyện bằng chính giọng của con trai mình. Suốt nhiều năm, bà từng tiếp đón họ tại Winterfell, và từng chào mừng họ tới bên lị sưởi và bàn ăn nhà họ. Bà biết họ là loại người nào, từng người một. Bà băn khoăn liệu Robb có biết không.

Nhưng họ nói cũng có phần đúng. Đội quân mà con trai bà tập họp không phải đội quân chính quy mà những Thành Phố Tự Trị thường có, hay là một lực lượng lính gác được trả công. Hầu hết họ đều là những người dân thường: chủ trại nhỏ, tá điền, ngư dân, thợ xén lông cừu, con trai chủ quán trọ, thương nhân và thợ thuộc da, trong đó chỉ có một số ít là lính đánh thuê và kỵ binh thèm khát tiền bạc. Khi các lãnh chúa kêu gọi, họ đến... nhưng không phải mãi mãi. “Hành quân cũng được,” bà nói với con trai, “nhưng tới đâu, và vì mục đích gì? Con muốn làm gì?”

Robb lúng túng. “Greatjon nghĩ chúng con nên bất ngờ đón đầu Lãnh chúa Tywin” cậu nói, “nhưng người nhà Glover và nhà Karstark cảm thấy tốt hơn chúng con nên tránh đội quân của

lão và hợp quân cùng Ser Edumure chống lại Sát Vương." Cậu vuốt mái tóc nâu đỏ bù xù và có vẻ không vui. "Dù tới lúc chúng con tới được Riverrun... con cũng không biết nữa..."

"Con phải biết," Catelyn nói, "hoặc con hãy về nhà mà tập kiếm gỗ lại đi. Con không thể tỏ ra thiếu quyết đoán trước những người như Roose Bolton hay Riclcard Karstark. Đừng nhầm lẫn Robb ạ - những người này là tướng đồng minh của con, chứ không phải bạn con. Con là tướng chỉ huy quân đội. Hãy chỉ huy!'

Cậu con trai nhìn bà, giật mình như thể cậu không tin vào điều mình vừa nghe. "Con sẽ làm theo những gì mẹ nói."

"Mẹ hỏi con lần nữa. Con định làm gì?"

Robb trải bản đồ da thuộc cũ nát với những đường vẽ đã bạc màu lên bàn. Một mép bản đồ cong lên; cậu dùng dao chẹn nó xuống. "Tất cả các kế hoạch đều chỉ là giả thuyết, nhưng... mẹ nhìn đi, nếu chúng con đi vòng qua cánh quân của Lãnh chúa Tywin, chúng con có thể bị kẹt giữa lão ta và Sát Vương, và nếu chúng con tấn công lão... theo tất cả những tin tức mật thám, lão có nhiều quân hơn con, và nhiều thiết kỵ binh hơn. Greatjon nói rằng sẽ chẳng có vấn đề gì nếu chúng con tiêu diệt được hết quân lực của lão, nhưng theo con để khiến một người dạn dày chiến trường như Tywin Lannister ngạc nhiên không phải chuyện dễ."

"Giỏi," bà nói. Bà có thể nghe thấy tiếng nói của Ned văng vẳng bên tai, như thể ông đang ngồi nghiên cứu bản đồ vậy. "Nói cho mẹ nghe thêm nào."

"Con cho một nhánh quân nhỏ ở lại giữ Moat Cailin, chủ yếu là cung thủ, và đưa đội còn lại đi tiếp," cậu nói, "nhưng một khi vượt qua Neck, con sẽ chia đội quân làm đôi. Bộ binh tiếp tục theo vương lộ trong khi kỵ binh sẽ vượt qua Green Fork tại Song Thành." Cậu chỉ ra. "Khi Lãnh chúa Tywin biết rằng chúng ta xuống phía nam, lão sẽ hành quân lên phía bắc để chống đỡ nhánh quân chính của chúng ta, như vậy kỵ binh sẽ tự do đi theo bờ bắc tới Riverrun." Robb ngồi xuống, không dám mỉm cười nhưng khá hài lòng với bản thân và đang đợi bà khen ngợi.

Catelyn nhíu mày nhìn bản đồ. "Con để dòng sông ngăn cách hai cánh quân."

"Và Jaime với Lãnh chúa Tywin," cậu hào hứng nói. Cuối cùng cậu cũng cười. "Phía trên chỗ nước cạn, nơi Vua Robert giành được ngai vàng, không có lối khác vượt qua Green Fork. Còn trong suốt đoạn đường lên tới đây, chỉ có Song Thành mới có cầu bắc qua sông, mà Lãnh chúa Frey lại nắm quyền kiểm soát khu vực đó. Ông ấy không phải quân đồng minh với ông nội sao ạ?"

Lãnh chúa Frey Rùa Bò, Catelyn nghĩ. "Đúng," bà thừa nhận, "nhưng ông nội chưa bao giờ tin hắn. Con cũng nên như vậy."

"Con sẽ không tin," Robb hứa. "Mẹ nghĩ sao?" Bà khá ấn tượng với con trai. Có thể nó nhìn giống người nhà Tully, bà nghĩ, nhưng vẫn là con trai Ned, và Ned đã dạy dỗ con chu đáo. "Con sẽ chỉ huy đội quân nào?"

"Kỵ binh," cậu trả lời ngay lập tức. Sự thẳng thắn này giống cha quá chừng; Ned luôn luôn nhận phần nguy hiểm về mình.

"Còn cánh quân kia?"

"Greatjon luôn nói họ phải đập tan Lãnh chúa Tywin. Con nghĩ con sẽ trao quyền chỉ huy cho ngài ta."

Đây là sai lầm đầu tiên của cậu, nhưng nói thế nào để cậu không bị tổn thương chút tự tin

mới có? “Cha con từng nói với mẹ rằng Greatjon là một người can trường như bất cứ người nào ông từng biết.”

Robb cười. “Gió Xám đã chén hai ngón tay của ngài ta, và ngài ta chỉ cười về chuyện đó. Vậy là mẹ đồng ý chứ?”

“Cha con không phải người can trường,” Catelyn chỉ ra. “Ông ấy dũng cảm, nhưng theo một hướng khác.”

Con trai bà ngẫm nghĩ một lát. “Nhánh quân phía đông bị kẹp giữa đội quân của Lãnh chúa Tywin và quân thành Winterfell,” cậu tư lự nói. “ừm, giữa họ và một ít cung thủ con để lại Moat. Con không muốn một người can trường...”

“Không, con cần một người thông minh, luôn giữ được cái đầu lạnh, chứ không phải một người dũng cảm.”

“Roose Bolton,” Robb nói ngay lập tức. "Người đàn ông đó khiến con sợ.”

“Vậy chúng ta hãy cầu nguyện rằng ông ấy cũng dọa được Tywin Lannister.”

Robb gật đầu và cuộn bản đồ lại. “Con sẽ ra lệnh và sắp xếp người đưa mẹ về Winterfell.”

Catelyn cố gắng bình tĩnh, vì Ned và vì đứa con trai dũng cảm nhưng cứng đầu của họ. Bà bỏ nỗi tuyệt vọng cùng sợ hãi sang một bên, như thể chúng là thứ vải vóc không thể mặc được.... nhưng giờ bà thấy cuối cùng bà cũng khoác chúng lên người.

“Mẹ sẽ không về Winterfell,” bà nói, ngạc nhiên vì dòng nước mắt đang nhòa đi. “Ông ngoại con có thể đang chết dần chết mòn sau những bức tường thành Riverrun. Cậu của con bị quân thù bao vây. Mẹ phải tới gặp họ.”

TYRION

Chella, con gái Cheyk tộc Tai Đen, đi trước dẫn đường, và chính cô đã mang tin tức về đội quân ở ngã tư đường tới. "Theo dấu lửa thì tôi đoán họ có hai mươi ngàn quân tinh nhuệ," cô ta nói. "Lá cờ của họ màu đỏ với hình sư tử vàng."

"Cha anh hả?" Bronn hỏi.

"Hoặc anh Jaime của tôi," Tyrion nói. "Chúng ta sẽ sớm biết thôi." Anh nhìn qua đội quân sơn tặc nhếch nhác của mình: gần ba trăm người tộc Quạ Đá, Anh Em Mặt Trăng, Tai Đen và Lửa Thiêu, và những người đó chỉ là hạt giống cho đội quân anh muốn gây dựng mà thôi. Thậm chí Gunthor con trai Gurn đang kêu gọi lực lượng từ những bộ tộc khác. Anh không biết liệu cha mình có thu nhận họ cùng những thanh kiếm đi trộm của họ không. Thành thực mà nói, chính anh cũng không biết nên làm gì với họ. Anh là chỉ huy hay tù nhân của họ đây? "Tốt hơn hết tôi nên đi một mình," anh đề nghị.

"Tốt nhất cho Tyrion con trai Tywin," Uft, người đại diện tộc Anh Em Mặt Trăng nói.

Shagga nhìn chăm chăm một cách đáng sợ. "Shagga con trai Dolf không thích. Shagga sẽ đi cùng gã lùn, và nếu gã lùn nói dối, Shagga sẽ thiến..."

"...và ném của quý làm mồi cho dê, biết rồi, biết rồi" Tyrion mệt mỏi nói. "Shagga, tôi hứa với anh lời hứa nhà Lannister rằng, tôi sẽ quay về."

"Vì sao bọn tôi phải tin anh?" Chella là một phụ nữ nhỏ nhắn và cứng cỏi, người phẳng dẹt như con trai, và không hề ngốc. "Những lãnh chúa vùng đồng bằng đã từng nói dối các tộc người chúng tôi rồi."

"Cô làm tổn thương tôi đó, Chella," Tyrion nói. "Tôi cứ nghĩ chúng ta là bạn bè cơ đấy. Nhưng tùy cô thôi. Cô sẽ đi cùng tôi, và Shagga, Con tộc Quạ Đá, Ulf tộc Anh Em Mặt Trăng, Timett con trai Timett tộc Lửa Thiêu." Lũ sơn tặc nhìn nhau đầy cảnh giác khi anh gọi tên họ ra. "Những người còn lại sẽ đợi ở đây cho tới khi tôi cho người đến tìm. Đừng giết hay làm nhau bị thương trong khi tôi đi vắng."

Anh thúc ngựa chạy, không cho họ lựa chọn nào ngoài đi theo hoặc bị bỏ lại. Thế nào cũng có lợi cho anh, miễn là không phải ngồi xuống nói chuyện một ngày một đêm là được. Đó đúng là rắc rối khi đối phó với lũ sơn tặc này; họ có một niềm tin ngu xuẩn rằng trong khi họp hội đồng ai ai cũng có quyền lên tiếng, vì thế họ tranh luận về mọi thứ suốt. Kể cả phụ nữ cũng được lên tiếng. Cũng chẳng lạ khi cuộc tấn công thực sự đe dọa Thung Lũng của họ đã là cách đây hàng trăm năm, còn giờ chỉ là năm thì mười họa mới làm một vụ đột kích nho nhỏ. Tyrion muốn thay đổi điều đó.

Bronn đi cùng anh. Đằng sau họ - với tiếng vó ngựa dồn dập - năm tên sơn tặc đuổi theo trên những con ngựa nhỏ da bọc xương trông giống ngựa con và leo trèo trên vách đá như dê vậy.

Tộc Quạ Đá luôn đi cùng nhau, vì thế Chella và Ulf luôn sát cánh, trong khi tộc Anh Em Mặt Trăng và Tai Đen có mối liên hệ mạnh mẽ. Timett con trai Timett đi một mình. Các bộ tộc ở Núi Mặt Trăng đều sợ tộc Lửa Thiêu, những người đã tự thiêu cháy da thịt mình để chứng minh lòng dũng cảm và (như một số người nói) nướng những đứa bé để nhắm rượu. Và kể cả tộc Lửa Thiêu cũng sợ Timett, người đã dùng dao nung đỏ móc con mắt trái khi tới tuổi trưởng

thành. Tyrion biết được rằng tộc đó thường đốt cháy núm vú, ngón tay, hoặc (nếu hắn ta thực sự dũng cảm, hay thực sự điên) một cái tai. Những người tộc Lửa Thiêu đồng hành cùng Timett ngưỡng mộ vì hắn chọn con mắt nên đã đặt cho hắn danh hiệu bàn tay đỏ, có vẻ là một dạng danh hiệu tướng chỉ huy.

"Tôi thật muốn biết vua của họ sẽ đốt chỗ nào," Tyrion nói với Bronn khi nghe câu chuyện. Tay lính đánh thuê cười và chạm vào đũng quần hắn... nhưng kể cả Bronn cũng phải cẩn thận mồm miệng trước Timett. Nếu gã đủ điên để tự móc mắt mình ra, hắn cũng sẽ không nhân từ với kẻ thù.

Những quân do thám đẳng xa nheo mắt nhìn xuống từ những tòa tháp đá khi đoàn người đi xuống chân đồi, và đột nhiên Tyrion thấy một con quạ cất cánh. Ở nơi con đường rẽ vào giữa hai đồi đá, họ thấy pháo đài đầu tiên. Một bức tường đất thấp cao một mét nằm sát đường, và mười hai cung thủ đang đứng đó.

Tyrion kêu những người đồng hành dừng lại và một mình tới bức tường. "Ai chỉ huy ở đây?" anh hét lên.

Tay chỉ huy nhanh chóng xuất hiện, và còn nhanh hơn khi hộ tống họ vào lúc nhận ra anh là con trai lãnh chúa. Họ đi nước kiệu qua những cánh đồng khói đen và những pháo đài cháy rụi, đi xuống vùng châu thổ và Green Fork thuộc dòng Trident. Tyrion không thấy một thi thể nào, nhưng quạ bay đầy trời chứng tỏ gần đây mới diễn ra hỗn chiến.

Nửa dặm từ ngã tư đường, một hàng rào bằng giáo nhọn được dựng lên, đầy lính cầm giáo và cung thủ canh giữ. Đằng sau hàng rào, doanh trại trải ra khá rộng. Những cuộn khói mỏng bốc lên từ hàng trăm bếp lửa, những người mặc giáp ngồi dưới tán cây và mài dao, những lá cờ quen thuộc tung bay trên cột cờ dựng trên nền đất bùn nhão.

Nhóm kỵ binh tiến lên cản đường họ khi họ tới gần hàng rào. Hiệp sĩ chỉ huy mặc giáp bạc trang trí đá thạch anh tím và khoác áo choàng sọc tím bạc. Khiên của ông ta được trang trí hình kỳ lân, mũ trụ được tạo hình với chiếc sừng xoắn ốc dài gần nửa mét. Tyrion ghìm cương ngựa chào. "Ser Flement."

Ser Flement nâng lưỡi bảo vệ lên. "Tyrion," ông ta kinh ngạc thốt lên. "Công tử, chúng tôi đều lo là ngài đã chết... hoặc...." Ông ta bối rối nhìn lũ sơn tặc. "Những... người đồng hành với ngài là..."

"Những người bạn đã giúp đỡ ta và là những người hộ tống trung thành," Tyrion nói. "Cha ta ở đâu?"

"Ngài ấy ở trong nhà trọ tại ngã tư đường."

Tyrion cười. Nhà trọ ở ngã tư đường! Có lẽ cuối cùng thần thánh cũng biết tới công bằng. "Ta sẽ tới gặp cha ngay lập tức."

"Vâng, thưa công tử," Ser Flement quay ngựa ra lệnh. Ba hàng giáo được đẩy lên để hở đường vào. Tyrion dẫn đoàn người đi qua.

Doanh trại của Lãnh chúa Tywin kéo dài hàng dặm. Ước tính hai mươi ngàn người của Chella không sai số nhiều. Những người dân thường cắm trại bên ngoài, nhưng các hiệp sĩ có lều riêng, và vài lãnh chúa cao quý còn có trại lớn bằng cả căn nhà nữa. Tyrion thấy biểu tượng

hình bò tót của nhà Prester, lợn lòi nâu đốm của Lãnh chúa Crakehall, cây cháy của Marbrand, con lửng của Lydden. Các hiệp sĩ chào anh khi anh đi qua, đoàn bộ binh ngạc nhiên há hốc mồm nhìn lũ sơn tặc.

Shagga cũng sửng sốt nhìn lại; có lẽ hắn chưa bao giờ thấy nhiều người nhiều ngựa và nhiều vũ khí thế trong đời. Lũ sơn tặc còn lại giỏi che giấu cảm xúc hơn, nhưng Tyrion chắc chắn họ khá ngưỡng mộ. Chuyện càng lúc càng thuận lợi đây. Họ càng bị ấn tượng về quyền lực của nhà Lannister bao nhiêu, họ càng dễ bị điều khiển bấy nhiêu.

Nhà trọ và chuồng ngựa vẫn y như trong trí nhớ, dù có thêm chút đá cuội và những móng nhà cháy đen - dấu tích những gì còn lại của một thị trấn. Giá treo cổ được dựng giữa sân, và trên đó là một xác chết treo lủng lẳng với quạ bâu đầy. Khi Tyrion đi tới, chúng kêu the thé vỗ cánh bay lên trời. Anh xuống ngựa và liếc nhìn phần còn lại của xác chết. Những con chim đã ăn hết môi, mắt và gần hết má, để lại hàm răng đỏ máu với nụ cười ghê tởm. “Một căn phòng, một bữa ăn, một bình rượu, đó là tất cả những gì ta cần,” anh thở dài buồn bã.

Mấy cậu nhóc lấp ló nơi chuồng ngựa chờ giữ ngựa cho họ. Shagga không muốn đưa. “Mấy thằng nhóc này sẽ không ăn cắp ngựa của anh đâu,” Tyrion trấn an. “Nó chỉ muốn cho con ngựa ăn chút yến mạch, uống chút nước và chải lông thôi.” Lông Shagga cũng nên được chải chút chút, nhưng tốt hơn là đừng nói tới nó. “Tôi hứa không ai làm hại gì con ngựa của anh đâu.”

Shagga lườm một cái rồi thả sợi dây cương ra. “Đây là ngựa của Shagga con trai của Dolf,” hắn rống lên với cậu nhóc coi ngựa.

“Nếu nó không trả lại ngựa cho anh, cứ việc thiến nó rồi ném cái của quý đó cho dê ăn cũng được,” Tyrion hứa. “Miễn là anh có thể tìm thấy vài con.”

Hai tay lính hộ vệ mặc áo choàng đỏ đội mũ trụ đầu sư tử đứng dưới biển hiệu quán trọ. Tyrion nhận ra người đội trưởng. “Cha ta đâu?”

“Trong phòng sinh hoạt chung, thưa công tử.”

"Những anh bạn tôi muốn có rượu thịt,” Tyrion bảo.

Hãy lây phục vụ họ nhé.” Anh đi vào quán trọ và thấy Cha ở đó.

Tywin Lannister, Lãnh chúa thành Casterly Rock, Thủ Lĩnh Phương Tây, khoảng năm mươi tuổi nhưng vẫn săn chắc như người ở độ tuổi hai mươi. Dù ngồi, trông ông ván cao ráo, chân dài, ngực rộng, cơ thể gọn gàng cùng cánh tay săn chắc cuồn cuộn cơ bắp. Khi mái tóc vàng một thời dày thưa thớt dần, ông đã ra lệnh cho thợ cạo nhẵn thín; Lãnh chúa Tywin không thích những thứ nửa vời. Ông cũng cạo sạch râu ria, nhưng để lại mai, với chút râu vàng cứng che phủ gần hết từ tai tới hàm. Mắt ông mang màu xanh nhạt ánh vàng. Có một thằng ngu nhất trong những kẻ ngu dám đùa rằng kể cả phân của Lãnh chúa Tywin cũng có màu vàng. Vài người nói hắn vẫn còn sống, sâu trong đống chất thải của thành Casterly Rock.

Ser Keven Lannister, người anh em duy nhất còn sống sót của Lãnh chúa Tywin đang cùng uống rượu với ông khi Tyrion bước vào phòng sinh hoạt chung. Chủ anh mập ú và hói đầu, với bộ râu quai nón được cạo sát mọc bám theo đường quai hàm. Ser Kevan thấy anh trước. “Tyrion,” ông ngạc nhiên thốt lên.

“Vâng, thưa chú,” Tyrion cúi đầu chào. “Và cha à, con rất mừng khi gặp cha ở đây.”

Lãnh chúa Tywin không buồn nhúc nhích, nhưng quan sát thằng con lùn xủn rất lâu. “Vậy

lời đồn con đã chết là không đúng rồi."

"Xin lỗi đã làm cha thất vọng," Tyrion nói. "Cha không cần nhảy xổ tới ôm con đâu, con không muốn cha bị dãn dây chằng." Anh đi tới bàn, thừa biết đôi chân cong queo khiến anh đi lạch bạch thế nào. Mỗi khi cha nhìn, ý thức về sự dị dạng và khuyết tật của mình khiến anh khó chịu. "Cha thật tốt khi gây chiến vì con," anh nói khi leo lên ghế và tự rót cho mình ít bia của cha.

"Theo ta hiểu, chính con là người gây ra cuộc chiến," Lãnh chúa Tywin trả lời. "Anh Jaime của con sẽ không bao giờ để rơi vào tay một ả đàn bà."

"Chính vì thế mà Jaime và con khác nhau. Cha có thể thấy rằng, anh ấy cao hơn con nữa."

Cha anh bỏ qua cú phản đòn của anh. "Danh dự của Nhà ta bị đe dọa. Ta không còn lựa chọn nào ngoài tiến lên. Không ai có thể khiến người nhà Lannister đổ máu mà không bị trừng phạt..."

"Nghe Ta Găm,"Tyrion nói và cười toe toét. Khẩu ngôn của nhà Lannister. "Thực sự thì, con chẳng đổ một giọt máu nào, dù con suýt chết một hay hai lần gì đó. Morrec và Jyck chết rồi."

"Ta đoán rằng con đang cần vài người mới."

"Cha đừng lo. Con tự tìm được rồi." Anh cổ nuốt một ngụm bia. Bia nâu đã lên men quá đậm, khiến anh có thể nhai được cả bọt bia. Nhưng thực ra cũng khá ngon. Thật tiếc là cha đã treo cổ bà chủ quán trọ. "Trận chiến của cha sao rồi ?"

Chú anh trả lời. "Tính tới thời điểm này thì khá ổn. Ser Edmure rải một vài đội quân nhỏ theo biên giới để chặn mũi tấn công của chúng ta, và cha cháu cùng chú có thể đập họ thành từng mảnh trước khi họ kịp hợp quân lại."

"Anh trai con đã giành lấy vinh quang về mình," cha anh nói. "Anh con đè bẹp Lãnh chúa Vance và Piper ở Golden Tooth, và đã quần thảo với cánh quân chủ lực của nhà Tully ngay chân thành Riverrun. Các lãnh chúa dòng Trident tháo chạy toán loạn. Ser Edumure Tully bị bắt cùng rất nhiều hiệp sĩ và tướng đồng minh khác. Lãnh chúa Blackwood dẫn tàn quân trở về Riverrun, nơi Jaime hiện đang vây hãm. Những người khác đã chạy trốn về lầu đài của họ."

"Cha cháu và ta định lần lượt hành quân tiếp," Ser Kevan nói. "Vì Lãnh chúa Blackwood đã đi, thành Raventree sẽ sụp đổ thôi, và phu nhân Whent đầu hàng Harrenhal vì không đủ người bảo vệ thành. Ser Gregor đã hỏa thiêu hết người nhà Piper và nhà Bracken..."

"Vậy là cha không còn đối thủ?" Tyrion hỏi.

"Không hẳn," Ser Kevan nói. "Nhà Mallister vẫn giữ lâu đài Seagard và Walder Frey đang tuyển quân tại Song Thành."

"Không vấn đề gì," Lãnh chúa Tywin nói. "Frey chỉ tham chiến khi hắn đánh hơi thấy mùi chiến thắng, nhưng giờ thứ hắn đánh hơi thấy chỉ còn mùi tro tàn thôi. Còn Jason Mallister không đủ sức để chiến đấu đơn. Mình Jaime chiếm Riverrun, chúng sẽ nhanh chóng quỳ gối xin hàng thôi. Trừ khi nhà Starks và nhà Arryn tới đánh chúng ta, nếu không cuộc chiến này chúng ta thắng chắc."

"Nếu cháu là chú cháu sẽ không nghĩ nhiều tới nhà Arryn," Tyrion nói. "Nhưng nhà Stark lại

khác. Lãnh chúa Eddard..."

"... là con tin của chúng ta," cha anh nói. "Hắn ta không thể điều quân trong khi nằm mọt xương trong ngục thất của Tháp Đỏ."

"Không hẳn," Ser Kevan đồng tình, "con trai ông ta đang triệu hồi binh lính và đóng tại Moat Cailin với lực lượng khá mạnh."

"Không một tay kiếm nào mạnh trừ khi bị chọc giận," Lãnh chúa Tywin tuyên bố. "Cậu bé nhà Stark chỉ là một đứa trẻ. Chắc chắn cậu ta thích nghe tiếng tù và chiến, thấy cảnh lá cừ tung bay trong gió, nhưng cuối cùng giết chóc cũng chỉ là công việc của lũ đồ tể mà thôi. Ta không nghĩ cậu ta sẽ chịu nổi."

Nhiều điều hay ho đã xảy ra trong khi anh đi vắng, Tyrion ngẫm nghĩ. "Và đức vua ngoan cường của chúng ta đang làm gì trong khi 'công việc của lũ đồ tể' được triển khai?" anh hỏi. "làm sao người chị gái xinh đẹp khéo ăn khéo nói của con lại bắt vua Robert đồng ý giam anh bạn Ned yêu quý của người lại vậy?"

"Vua Robert Baratheon đã băng hà," cha nói. "Cháu trai con đang trị vì ở Vương đô

Điều này làm Tyrion sửng sốt. "Ý cha là chị gái con chứ." Anh uống thêm ngụm bia nữa. Vương quốc sẽ cực kỳ khác khi Cersei thay chồng trị vì.

"Nếu con chứng tỏ được bản thân mình hữu dụng, ta sẽ trao quyền cho con," cha nói. "Marq Piper và Karyl Vance đang lảng vảng ở ngoài kia, tấn công các vùng đất dọc Red Fork của chúng ta."

Tyrion tặc lưỡi. "Họ muốn trả thù. Bình thường con sẽ vô cùng vui sướng được trừng phạt thói vô lễ của chúng, nhưng sự thực là, con đang có việc ở nơi khác."

"Thật sao?" Lãnh chúa Tywin có vẻ chẳng buồn để ý. "Chúng ta cũng có hai kẻ vớ vẩn nhà Ned Stark tới gây sự bằng cách cướp phá đoàn lương thực của ta. Beric Hondarrion, một tay lãnh chúa trẻ bị ám ảnh bởi lòng dũng cảm. Hắn đi cùng một gã thầy tu béo, một kẻ chỉ thích đốt cháy kiếm mình. Con có nghĩ mình đủ sức đối chọi với chúng khi con chạy trốn không? Mà không gây ra rắc rối?

Tyrion quệt mép và mỉm cười. "Cha à, con thật ấm lòng khi nghĩ rằng cha có thể tin mà trao cho con... bao nhiêu nhỉ, hai mươi người chăng? Hay năm mươi? Cha có chắc mình còn thừa từng đấy quân không? Cũng chẳng sao cả. Nếu con đụng độ Thoros và Lãnh chúa Beric, con sẽ đá đít cả hai." Anh trèo xuống ghế và lạch bạch tới tủ, nơi để miếng pho mát vân trắng giữa hoa quả. "Nhưng trước hết, con cần thực hiện lời hứa của mình," anh nói khi thai ra một góc pho mát "Con cần ba ngàn mũ trụ và ngần đó áo giáp, kiếm, giáo, lao, xà mâu, rìu chiến, găng sắt, bọng che cổ, xà cạp, hộ tâm, và những cỗ xe để chở những thứ đó..."

Cánh cửa bật mở mạnh đến mức khiến Tyrion suýt rơi miếng pho mát. Ser Kevan nhảy dựng lên chửi rủa khi đội trưởng đội lính gác bay qua phòng đập đầu vào lò sưởi. Trong khi anh ngã dúi dụi vào đống tàn lửa, cái mũ trụ sư tử méo lệch đi, Shagga dùng gối bẻ gãy thanh kiếm của anh ta làm đôi, ném những mảnh vụn đi rồi bước huỳnh huỵch vào phòng sinh hoạt chung. Mùi lờ lợ từ người hắn bốc tới, át hết mùi pho mát và quá nồng nặng trong không gian kín. "Áo chùng đỏ nhỏ bé kia," hắn gằm gừ, "lần sau nếu ngươi dám tuốt kiếm trước mặt Shagga con trai Dolf, ta sẽ thiến ngươi và nướng của quý của ngươi trên lửa."

"ơ, không ném cho dê ăn nửa à?" Tyrion nói và cắn một miếng pho mát. Những tên sơn tặc

khác đi theo Shagga vào phòng sinh hoạt chung cùng với Bronn. Tay lính đánh thuê ảo não nhún vai với Tyrion.

“Ngươi là ai?” Lãnh chúa Tywin nói bằng giọng lạnh như tuyết.

“Họ đi theo con về nhà, thưa cha,” Tyrion giải thích. “Con giữ họ lại được không? Họ không ăn nhiều đâu.”

Không ai mỉm cười. “Những kẻ mọi rợ sống trên miền ngược của cháu lấy quyền gì mà tham dự hội đồng của chúng ta?” Ser Kevan hỏi.

“Miền ngược sao, đồ miên xuôi?” Conn có lẽ rất đẹp trai nếu ông tắm rửa cho hắn. " Chúng tôi là những người tự do, và những người tự do được phép tham dự bất cứ hội đồng chiến nào.”

“Sư tử chúa đâu?” Chella hỏi.

“Ở đây toàn những ông già,” Timett con trai Timett, người mới chỉ hai mươi tuổi, tuyên bố.

Bàn tay Ser Kevan đặt lên đốc kiếm, nhưng anh trai ông đặt hai ngón tay lên cổ tay ông và giữ lại. Lãnh chúa Tywin dường như không hề lo sợ. “Tyrion, con quên mất lễ nghi rồi sao? Con nên giới thiệu chúng ta... với những vị khách danh dự chứ.”

Tyrion liếm ngón tay. “Con rất sẵn lòng,” anh nói. “Tiểu thư xinh đẹp đây là Chella con gái Cheyk tộc Tai Đen.”

“Tôi không phải tiểu thư,” Chella phản đối. “Các con trai của tôi đã cắt được năm mươi cái tai rồi.”

“Hy vọng họ sẽ cắt thêm năm mươi cái tai nữa.” Tyrion lạch bạch tránh xa cô ta ra. “Đây là Conn con trai Coratt. Shagga con trai Doft trông khá giống thành Casterly Rock có tóc. Họ thuộc tộc Quạ Đá. Đây là Ulf con trai Umar tộc Anh Em Mặt Trăng, và đây là Timett con trai Timett, bàn tay đỏ của tộc Lửa Thiêu. Và đây là Bronn, lính đánh thuê không thuộc một phe cụ thể nào. Từ hồi con quen biết anh ta, anh ta đã đổi phe hai lần rồi, chắc hẳn cha và anh ta hợp nhau lắm đây, cha ạ.” Sau đó anh nói với lũ sơn tặc và Bronn, “Ta vui mừng được giới thiệu với mọi người cha ta, Tywin con trai Tytos thành Casterly Rock, Thủ Lĩnh Phương Tây, Người Bảo Vệ Lannisport, từng là Quân Sư của Nhà Vua".

Lãnh chúa Tywin đứng dậy một cách kiểu cách và đúng đắn. “Kể cả ở phương bắc, chúng ta cũng được nghe danh những bộ lạc chiến binh trên Núi Mặt Trăng. Điều gì đã khiến các ngài rời khỏi pháo đài của mình vậy?”

“Những con ngựa,” Shagga nói.

“Lời hứa về nhung lụa và sắt thép,” Timett con trai Timett nói.

Tyrion định nói với cha về kê hoạch biến thung lũng Arryn thành bình địa, nhưng anh không có cơ hội. Cánh cửa lại bật mở. Người đưa thư liếc vội về phía lũ sơn tặc đi cùng Tyrion một cách kỳ quái trước khi quỳ xuống trước mặt Lãnh chúa Tywin. “Thưa lãnh chúa,” hắn ta nói, “Ser Addam ra lệnh cho tôi tới báo với ngài rằng quân đội Stark đang chuyển quân xuống.”

Lãnh chúa Tywin Lannister không mỉm cười. Lãnh chúa Tywin chưa bao giờ mỉm cười, nhưng Tyrion đã học được cách đọc cảm xúc sung sướng trên nét mặt cha mình, và giờ ông đang mang nét mặt đó. “Vậy là sói con rời hang xông vào miệng sư tử rồi,” ông nói với sự hài lòng. “Tuyệt vời. Hãy quay về với Ser Addam và bảo ông ta rút quân. Ông ta không được đụng

độ với quân phương bắc, nhưng ta muốn ông ta tiếp tục quấy rối quân địch và dụ chúng xuống phía nam."

"Xin tuân lệnh." Người đưa thư rời đi. "Đây là một vị trí thuận lợi," Ser Kevan nhận xét. "Gần khúc sông cạn, xung quanh đây được bài bố hố đất và chông. Nếu chúng xuống phía nam, cứ để chúng tới mà thua trận đi."

"Thằng bé có lẽ sẽ rút quân hoặc mất tự tin khi nó thấy quân số của chúng ta," Lãnh chúa Tywin trả lời. "Nhà Stark càng sớm vỡ trận, ta càng sớm rảnh rang đối phó với Stannis Baratheon. Ra lệnh đánh trống tập hợp, và báo Jaime rằng ta chuyển quân xuống đấu với Robb Stark."

"Vâng thưa lãnh chúa," Ser Kevan nói.

Tyrion buồn bã quan sát trong khi cha quay sang nói với lũ sơn tặc. "Người ta đồn rằng những bộ tộc trên núi sinh ra những chiến binh không biết sợ."

"Người ta nói đúng," Conn tộc Quạ Đá trả lời.

"Và những người phụ nữ cũng vậy," Chella thêm vào.

"Hãy cùng ta chống lại kẻ thù, và các ngươi sẽ có tất cả những gì con trai ta hứa, và còn nhiều hơn nữa," Lãnh chúa Tywin nói.

"Ngươi định trả tiền cho chúng ta bằng chính tiền của chúng ta sao?" Ulf con trai Umar nói. "Vì sao chúng ta cần lời hứa của người cha, trong khi có lời hứa của con trai rồi?"

"Ta không hứa hẹn gì," Lãnh chúa Tywin trả lời. "Lời nói của ta chỉ mang tính hình thức mà thôi. Các ngươi không cần gia nhập. Những người lính của xứ sở mùa đông là những con người được tôi luyện từ sắt thép và băng giá, và kể cả những chiến binh dũng mãnh nhất cũng sợ khi đối đầu với họ."

o, thế là xong, Tyrion nói và cười giả lả.

"Tộc Lửa Thiêu không biết sợ. Timett con trai Timett sẽ đi cùng sư tử."

"Tộc Lửa Thiêu đi đâu, Quạ Đá sẽ đi trước," Conn nóng nảy tuyên bố. "Chúng tôi sẽ đi cùng."

"Shagga con trai Dolf sẽ thiến chúng và ném của quý của chúng cho quạ."

"Chúng tôi sẽ đi cùng ngài, sư tử chúa à," Chella con gái Cheyk đồng tình, "nhưng với điều kiện nếu cậu con trai lùn của ngài đi cùng chúng tôi. Hắn sống cùng lời hứa của hắn. Cho tới khi chúng tôi có được những vũ khí thép hắn hứa, mạng hắn thuộc về chúng tôi.

Đôi mắt ánh vàng của Lãnh chúa Tyvvin nhìn con trai.

"Vui đây," Tyrion nói kèm một nụ cười cam chịu.

SANSA

Những bức tường của phòng chầu khá trống trải khi những bức tranh thêu cảnh săn bắn mà vua Robert vốn yêu quý bị tháo xuống và chất thành một đống lộn xộn ở góc phòng.

Ser Mandon Moore tới đứng dưới ngai báu cùng hai người bạn trong Ngự Lâm Quân. Sansa lần đầu tiên được một mình đi loanh quanh cửa phòng. Thái hậu cho phép cô tự do đi lại trong lâu đài vì cô ngoan, nhưng kể cả vậy, cô vẫn luôn luôn bị hộ tống. "Những người lính gác danh dự cho con dâu tương lai của ta," thái hậu gọi họ như vậy, nhưng họ chẳng làm Sansa thấy vinh dự chút nào.

"Tự do đi lại trong lâu đài" đồng nghĩa với việc cô có thể đến bất cứ nơi đâu cô muốn trong Tháp Đỏ miễn là cô không ra khỏi phạm vi tưởng thành, còn cô thì sẵn lòng thôi. Cô không thể đi ra ngoài những bức tường kia. Cổng được canh gác cả ngày lẫn đêm bởi đội áo choàng vàng của Janos Slynt, và những người lính gác nhà Lannister cũng luôn túc trực. Hơn nữa, nếu rời khỏi lâu đài thì cô biết đi đâu về đâu đây? Có thể đi lại trong sân, hái hoa trong vườn của Myrcella và thăm điện thờ để cầu nguyện cho cha là quá đủ rồi.

Đây là lần thiết triều đầu tiên trong vương triều của Joffrey, vì thế Sansa thấy lo lắng. Một hàng lính gác nhà Lannister đứng dưới những ô cửa sổ phía tây, một hàng Lính Gác Thành áo choàng vàng đứng ở cửa sổ. Cô không thấy những tiểu tư sản và dân thường, nhưng trong hành lang có những lãnh chúa lớn nhỏ đang bồn chồn đi lại. Giờ ở đó không tới hai mươi người, trong khi từng có cả trăm người chờ đợi vua Robert.

Sansa len vào, lầm bẩm chào khi cô cố chen lên trước. Cô nhận ra Jalabhar Xho da đen, Ser Aron Santagar ủ rũ, cặp song sinh nhà Redwyne Kinh Hoàng và Cẩu Thả... nhưng dường như chẳng ai trong đó nhận ra cô. Hoặc nếu có, họ cũng cố tránh cô như tránh dịch hạch. Lãnh chúa Gyles ốm yếu che miệng ho khi cô tới gần, còn khi Ser Dontos vui tính hay say xỉn định cản đường cô nhưng Ser Balon Swann nói gì đó và ông ta quay đi.

Ở đây thiếu rất nhiều người! Những người khác đi đâu rồi? Sansa tự hỏi. Cô cố gắng tìm kiếm những gương mặt quen thuộc, nhưng vô ích. Không ai dám nhìn vào mắt cô. Như thể cô đã biến thành một bóng ma, một bóng ma chết trẻ.

Grand Maester Pycelle đang ngồi một mình bên bàn hội đồng, dường như ông đang ngủ, hai tay đan lại đặt trên bộ râu. Cô thấy Lãnh chúa Varys tất tả chạy trong sảnh, chân êm như mèo. Một lát sau, Lãnh chúa Baelish đi vào từ cửa hậu và mỉm cười. Ông vừa đi vừa hòa nhã nói chuyện cùng Ser Balon và Ser Dontos. Bụng dạ Sansa nhộn nhạo. Mình không được sợ, cô tự trấn an. Mình chẳng có gì phải sợ, mọi chuyện sẽ ổn thôi, hoàng hậu đã nói Joff yêu mình và hoàng hậu cũng yêu mình mà. Một giọng truyền tới. "Joffrey Đệ Nhất nhà Baratheon và Lannister, Vua của người Andal, người Rhoynar và Tiền Nhân, Đại Vương của Bảy Phụ Quốc lâm triều. Thái hậu Cersei nhà Lannister, Thái hậu Nhiếp Chính, Ánh Sáng Phương Tây, Người Bảo Hộ Vương Quốc lâm triều."

Ser Barristan Selmy, lấp lánh trong bộ giáp trắng đưa họ vào. Ser Arys Oakheart tháp tùng thái hậu, trong khi Ser Boros Blount đi bên Joffrey, cộng thêm sáu Ngự Lâm Quân trong sảnh vậy là Đội Bạch Đao đều đã có mặt trừ Jaime Lannister. Hoàng tử của cô không, giờ là nhà vua của cô mới đúng! - tiến hai bước một lên những bậc thang dẫn lên Ngai Sắt, trong khi mẹ chàng ngồi cùng hội đồng. Joff mặc trang phục nhung lộng lẫy với áo choàng vàng cổ cao, và trên đầu chàng là chiếc vương miện đính hồng ngọc và kim cương đen.

Khi Joffrey quay ra nhìn hành lang, đôi mắt chàng nhìn Sansa. Chàng mỉm cười, ngồi xuống và nói. "Nhiệm vụ của một nhà vua là trừng phạt những kẻ bất trung và trọng thưởng cho

những trung thần. Grand Maester Pycelle, đọc chiếu chỉ cho ta."

Pycelle đứng dậy. Ông mặc tấm áo choàng nhung đỏ dày nặng, với cổ áo da chồn và thắt lưng vàng sáng chói. Ông lôi ra một cuộn da dê từ trong ống tay áo rủ nặng trĩu những cuộn giấy và bắt đầu xướng từng cái tên, nhân danh nhà vua và hội đồng, yêu cầu họ lên trình diện và thề trung thành với Joffrey. Nếu không, họ sẽ bị coi là những kẻ phản bội, và bị tước đi đất đai và tước hiệu.

Sansa nín thở nghe ông ta xướng từng cái tên. Lãnh chúa Stannis Baratheon cùng phu nhân và con gái. Lãnh chúa Renly Baratheon. Lãnh chúa Royce và các con trai. Ser Loras Tyrell. Lãnh chúa Mace Tyrell cùng các anh em trai, chú và con trai. Thầy tu đỏ Thoros thành Myr. Lãnh chúa Beric Dondarrion. Phu nhân Lysa Arryn và con trai, Lãnh chúa Robert bé. Lãnh chúa Hoster Tully cùng người em trai Ser Brynden và con trai Ser Edmure. Lãnh chúa Jason Mallister. Lãnh chúa Bryce Caron rặng Marches. Lãnh chúa Tytos Blackwood. Lãnh chúa Walder Frey và người thừa kế Ser Stevron. Lãnh chúa Karyl Vance. Lãnh chúa Jonos Bracken. Phu nhân Sheila Whent. Doran Martell, công chúa xứ Dorne và những người con trai. Trong khi ông Pycelle cứ tiếp tục đọc mãi đọc mãi, Sansa nghĩ sao mà nhiêu thế, chắc phải cả đàn quạ mới gửi được hết chiếu chỉ đi mất.

Và cuối cùng, gần cuối cùng là những cái tên Sansa vô cùng sợ hãi. Phu nhân Catelyn Stark. Robb Stark. Brandon Stark, Rickon Stark, Arya Stark. Sansa há hốc mồm. Arya. Họ muốn Arya trình diện và thề trung thành... vậy nghĩa là em gái cô đã trốn lên thuyền, và giờ em phải an toàn ở Winterfell rồi...

Grand Maester Pycelle cuộn danh sách lại, nhét vào ống tay áo bên trái, và lôi ra một cuộn giấy da khác từ tay phải. Ông đằng hắng đọc tiếp. "Thay thế cho vị trí của kẻ phản nghịch Eddard Stark, nhà vua muốn Tywin Lannister, Lãnh chúa thành Casterly Rock, Thủ Lĩnh Phương Tây nắm giữ vị trí Quân sư của Nhà vua, để thay ngài phát ngôn, dẫn dắt quân đội chống lại kẻ thù và thực hiện mong ước của nhà vua. Nhà vua tuyên chiếu. Hội đồng đồng thuận.

"Thay thế cho vị trí của kẻ phản nghịch Stannis Baratheon, bệ hạ muốn mẹ của ngài, Thái Hậu Nhiếp Chính Cersei Lannister, vốn luôn là người hỗ trợ đắc lực nhất, giữ vị trí trong tiểu hội đồng, và thái hậu sẽ giúp ngài trị vì anh minh và công bằng. Nhà vua tuyên chiếu. Hội đồng đồng thuận."

Sansa nghe thấy tiếng thì thầm khe khẽ từ phía những lãnh chúa xung quanh, nhưng nó nhanh chóng rơi vào im lặng. Pycelle tiếp tục.

"Bệ hạ cũng mong rằng, người đầy tớ trung thành của ngài, Janos Slynt, tướng chỉ huy Đội Gác Thành, được nhận danh hiệu lãnh chúa và được thưởng Harrenhal với tất cả đất đai và hoa màu, và rằng con trai cùng các cháu trai sẽ được kế thừa nhận những vinh dự này sau khi ông qua đời. Bệ hạ cũng lệnh rằng Lãnh chúa Slynt ngay lập tức nhận vị trí trong tiểu hội đồng, để giúp đỡ việc trị vì vương quốc. Nhà vua tuyên chiếu. Hội đồng đồng thuận."

Sansa thoáng thấy mọi người tách ra nhường đường cho Janos Slynt tiến vào. Lần này những tiếng rì rầm lớn hơn và giận dữ hơn. Những lãnh chúa kiêu hãnh thuộc những gia đình có mấy ngàn năm lịch sử khó chịu nhường đường cho gã dân thường đầu hói, mặt ếch đi vào. Những chiếc vảy vàng được thêu trên áo chẽn nhung đen và kêu sột soạt theo mỗi bước chân ông ta. Áo choàng của ông ta mang màu đen và vàng. Hai cậu bé xấu xí chắc hẳn là con trai ông ta đi trước, cố giữ vững những chiếc khiên kim loại nặng nề cao bằng họ. Quang cảnh đó khiến Sansa nổi da gà.

Khi Lãnh chúa Slynt vào vị trí, Grand Maester tiếp tục đọc. “Cuối cùng, trong thời gian chúng ta gặp phải những mối lo phản nghịch cùng xáo trộn, khi vua Robert kính yêu của ta băng hà, quan trọng nhất là bảo vệ an toàn cho ta, vua Joffrey.”

Cersei đứng dậy. “Ser Barristan Selmy, tiến lên.”

Ser Barristan đang đứng dưới chân Ngai Sắt cao như một bức tượng, nhưng giờ ông quỳ xuống và cúi đầu. “Thưa bệ hạ, thần đợi ngài ra lệnh.”

“Đứng lên, Ser Barristan,” Cersei Lannister nói. “Ngài có thể bỏ mũ trụ rồi.”

“Thưa thái hậu?” Người hiệp sĩ già đứng dậy tháo mũ trụ trắng, dù có vẻ ông không hiểu vì sao.

“Ngươi đã hết lòng phục vụ vương quốc một thời gian dài, thưa hiệp sĩ. Và mọi người đàn bà hay đàn ông trong Bảy Phụ Quốc này đều nợ ngài một lời cảm ơn. Nhưng giờ ta sợ rằng sự phục vụ của ngài sắp chấm dứt. Hội đồng và nhà vua đồng ý rằng ngài nên bỏ gánh nặng xuống.”

“Gánh nặng... của tôi? Tôi sợ tôi... tôi không...”

Tân lãnh chúa Janos Slynt thô lỗ lên tiếng. “Thái hậu đang cố nói cho ngài hay rằng ngài đã được giải thoát khỏi vị trí Tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân.”

Người hiệp sĩ cao ráo, tóc bạc có vẻ hơi choáng váng, gần như không thở nổi. “Thưa thái hậu,” cuối cùng ông nói. “Ngự Lâm Quân là những anh em đồng hữu. Lời thề của chúng tôi kéo dài cả đời. Chỉ có cái chết mới giải thoát Tướng chỉ huy khỏi niềm tin thần thánh của ông ta.”

“Cái chết của ai đây, Ser Barristan?” Giọng thái hậu mềm như lụa, nhưng có sức âm vang khắp sảnh đường. “Của ngài, hay của nhà vua?”

“Chính ông đã để cha ta băng hà,” Joffrey buộc tội từ trên Ngai Sắt. “Ông đã quá già và không thể bảo vệ nổi một ai.”

Sansa quan sát người hiệp sĩ liếc mắt nhìn Joffrey. Cô chưa bao giờ thấy ông già như lúc này. “Thưa bệ hạ,” ông nói. “Thần được chọn vào hội Bạch Đao từ năm hai mươi ba tuổi. Đó là tất cả những gì thần mơ tới, từ giây phút lần đầu tiên thần cầm kiếm trên tay. Thần từ bỏ quyền sở hữu lâu đài thân yêu của thần. Cô thiếu nữ đáng ra sẽ kết hôn với thần phải kết hôn cùng em họ thần, thần không cần đất đai hay con cái, thần sống là vì vương quốc. Ser Gerold Hightower đã nghe thấy lời thề của thần... để bảo vệ vương quốc bằng tất cả sức mạnh của thần... nguyện dâng máu vì ông ấy... Thần đã chiến đấu bên cạnh Bò Trắng và hoàng tử Lywyn xứ Dorne... bên cạnh Arthur Dayne Hiệp sĩ Ánh Sáng. Trước khi thần phục vụ tiên đế, thần đã bảo vệ vua Aerys, và cha của ngài vua Jaehaerys... ba đời vua...”

“Và tất cả đều chết,” Ngón út nhận xét.

“Thời của ngài đã hết,” Cersei Lannister tuyên bố. “Joffrey cần những người trẻ khỏe bên cạnh. Hội đồng đã quyết định rằng Ser Jaime Lannister sẽ nắm vị trí của ngài thành Tướng chỉ huy anh em đồng hữu thuộc hội Bạch Đao.

“Sát Vương ư,” Ser Barristan nói giọng điệu thể hiện sự coi thường rõ ràng. “Một hiệp sĩ phản trắc làm ô uế lưỡi kiếm của mình bằng máu của nhà vua hắn đã thề bảo vệ.”

“Ngài nên cẩn thận trong lời nói,” thái hậu cảnh cáo. “Ngài đang nói tới anh trai thân yêu

của ta, và người có cùng dòng máu của nhà vua."

Lãnh chúa Varys nói nhẹ nhàng hơn những người khác. "Chúng tôi không bao giờ quên những gì ngài đã cống hiến, thưa hiệp sĩ. Lãnh chúa Tywin Lannister vô cùng hào phóng tặng ngài một mảnh đất khá đẹp ở phía bắc Lannisport, bên cạnh biển, với vàng và kẻ hầu người hạ đủ để xây cho ngài một lâu đài lớn cùng những nô bộc sẽ chăm sóc ngài suốt đời."

Ser Barristan nghiêm khắc ngước nhìn lên. "Một căn phòng để chết trong đó, và những người để đào hố chôn tôi. Cảm ơn, thưa các lãnh chúa... nhưng tôi không cần các ngài thương hại." Ông vươn tay ra dứt tung khuy móc áo choàng, và miếng vải trắng dày nặng tuột từ vai ông xuống đất. Mũ trụ của ông lanh canh rơi xuống đất. "Tôi là hiệp sĩ," ông nói với họ. Ông cởi tấm hộ tầm và để nó rơi xuống cùng những thứ khác. "Tôi sẽ chết như một hiệp sĩ."

"Có vẻ là một hiệp sĩ trần truồng," Ngón út chế nhạo.

Sau đó tất cả, Joffrey trên ngai báu, và các lãnh chúa tham dự, Janos Slynt, thái hậu Cersei và Sandor Clegane và kể cả những người thuộc Ngự Lâm Quân, năm người từng là anh em với nhau cho tới phút trước, đều ồ lên cười. Chắc chắn đó mới là điều khiến tổn thương ông ấy nhiều nhất, Sansa nghĩ. Cô lo cho ông lão hiền từ trong khi ông đứng đó cho người ta chế nhạo, mặt đỏ lựng, tức giận không nói lên lời. Cuối cùng ông rút kiếm.

Sansa nghe có người thở dốc. Ser Boros và Ser Meryn tiến lên chặn Ser Barristan, nhưng ánh mắt khinh bỉ của ông đã đủ khiến họ đứng im. "Đừng sợ, thưa các hiệp sĩ, nhà vua của các ngài an toàn... nhưng không nhờ các ngài. Ngay lúc này, ta cũng dễ dàng chém phăng các ngươi dễ như dao cắt vào pho mát. Nếu các ngươi quy phục dưới sự chỉ huy của Sát Vương, thì không ai trong số các ngươi xứng đáng với áo choàng trắng hết." Ông phi thanh kiếm về chân Ngai Sắt. "Đây này, cậu bé. Hãy nung chảy nó và để nó cùng những thanh kiếm khác, nếu cậu muốn. Nó sẽ giúp cậu nhiều hơn những thanh kiếm trong tay năm kẻ kia. Có lẽ Lãnh chúa Stannis sẽ có cơ hội ngồi lên nó khi giành được ngai vàng của cậu."

Và ông cứ thế đi ra, tiếng bước chân vang lớn trên nền

đá và dội vào những bức tường đá. Các lãnh chúa và phu nhân nhường đường cho ông bước đi. Chỉ tới khi những hộ vệ đóng cánh cửa gỗ sồi dát đồng lớn lại sau lưng ông, Sansa mới nghe thấy những âm thanh khác nữa: những giọng nói thì thầm khe khẽ, những tiếng làu bàu khó chịu, tiếng giấy sột soạt từ bàn hội đồng. "Lão ta dám gọi ta là cậu bé," Joffrey hờn dỗi nói, thật trẻ con. "Hắn còn nói về chú Stannis nữa chứ."

"Nói vớ vẩn," Thái giám Varys nói. "Chẳng có nghĩa gì."

"Có thể lão móc ngoặc cùng chú ta. Ta muốn bắt giữ và tra khảo lão." Không ai nhúc nhích. Joffrey nói lớn hơn. "Ta nói, bắt giam lão cho ta!"

Janos Slynt đứng lên từ bàn hội đồng. "Lính áo choàng vàng của thần sẽ làm, thưa bệ hạ."

"Tốt," Vua Joffrey nói. Lãnh chúa Janos sải bước trên sảnh, những người con trai xấu xí nhanh chần theo kịp trong khi kéo lê tấm khiên kim loại lớn hình những cánh tay của nhà Slynt.

"Bệ hạ," Ngón út nhắc nhở nhà vua. "Có lẽ chúng tôi phải nói cho bệ hạ biết rằng hội bảy người giờ" chỉ còn sáu. Chúng ta phải tìm ra một tay kiếm mới cho đội Ngự Lâm Quân."

Joffrey mỉm cười. "Hãy nói với họ đi, mẹ."

"Nhà vua và hội đồng đã quyết định rằng không ai trong Bảy Phụ quốc xứng đáng và bảo vệ nhà vua hơn người bảo vệ trung thành của ngài, Sandor Clegane."

“Ngươi thích không hả chó?” Vua Joffrey hỏi.

Khuôn mặt sẹo của Chó Săn không chút biểu cảm. Hắn ngẫm nghĩ một lúc lâu. “Sao lại không nhỉ? Thần không có đất đai, không vợ con, và ai quan tâm tới thần đây?” Nửa khuôn mặt bị bỏng của hắn giật giật. “Nhưng thần phải nói trước, thần sẽ không thề lời thề hiệp sĩ.”

“Anh em đồng hữu của Ngự Lâm Quân phải là hiệp sĩ,” Ser Boros nghiêm túc nói.

“Chỉ tới phút này thôi,” Chó Săn nói giọng khàn khàn, và Ser Boros im lặng.

Khi sứ giả của nhà vua tiến lên, Sansa nhận ra rằng cơ hội của cô đã tới. Cô lo lắng vuốt thẳng thớm váy áo. Cô đang mặc bộ đồ đen, như thể hiện sự tôn trọng tiên đế, nhưng cô vẫn cực kỳ quan tâm tới sắc đẹp của mình. Chiếc váy cô chọn là chiếc váy lụa màu ngà thái hậu cho vốn đã bị Arya đã làm hỏng, nhưng cô đã nhuộm đen nó lại và vết ố biến mất tăm mất tích. Cô đã chọn trang sức hàng giờ và cuối cùng quyết định chọn vòng cổ bạc đơn giản và tinh tế.

Giọng nói của sứ giả vang lên. “Nếu còn ai trong sảnh có vấn đề cần trình bày trước nhà vua, hãy bước lên nói hoặc tiếp tục im lặng.”

Sansa sợ hãi. Giờ, cô tự nhủ, mình phải làm ngay. Cầu thần linh hãy ban cho con sự dũng cảm. Cô bước lên một bước, rồi bước nữa. Các lãnh chúa và hiệp sĩ im lặng bước sang bên nhường đường, và cô cảm nhận được sức nặng ánh mắt họ dồn lên cô. Mình phải mạnh mẽ giống như mẹ. “Thưa bệ hạ,” cô thì thầm, run rẩy nói.

Vị trí cao trên Ngai Sắt giúp Joffrey bao quát toàn cảnh hơn những người khác. Chàng là người đầu tiên thấy cô. “Lên đi, tiểu thư của ta,” chàng cười nói.

Nụ cười của chàng như tiếp thêm sức mạnh cho cô, giúp cô thấy mình xinh đẹp và mạnh mẽ. Chàng yêu mình, chàng thực sự yêu mình. Sansa từ tốn ngẩng đầu và tiến lên. Cô không thể để họ biết cô căng thẳng thế nào.

“Tiểu thư Sansa nhà Stark,” sứ giả hô vang.

Cô dừng lại dưới ngai báu, ở nơi áo choàng trắng của Ser Barristan nằm lộn xộn bên cạnh mũ trụ và tấm hộ tâm. “Sansa, con có việc gì với nhà vua và hội đồng không?”, thái hậu nói từ bàn hội đồng.

“Con có,” cô quỳ trên áo choàng để không làm hỏng bộ váy và ngước nhìn vị hoàng tử trên ngai báu đen đúa đáng sợ. “Em xin chàng mở lòng khoan hòng cho cha em, Lãnh chúa Eddard Stark, cựu Quân sư ạ.” Cô đã luyện đi luyện lại câu này cả trăm lần.

Thái hậu thở dài. “Sansa, con đang làm ta buồn đấy. Ta đã nói với con thế nào về dòng máu của kẻ phản bội nhỉ?”

“Công chúa, cha cô đã thừa nhận những tội ác kinh tởm của mình rồi,” Grand Maester Pycelle ngâm nga.

“Ôi, mới buồn và đáng thương làm sao,” Varys thở dài. “Các lãnh chúa, tiểu thư đây chỉ là một đứa nhỏ, cô bé không biết mình đang đòi hỏi điều gì.”

Sansa chỉ nhìn Joffrey. Chàng phải nghe mình, chàng phải nghe, cô nghĩ. Nhà vua nhích người trên ghế. “Cứ để nàng nói,” chàng ra lệnh. “Ta muốn nghe xem nàng nói gì.”

“Cảm ơn bệ hạ.” Sansa mỉm cười, một nụ cười bẽn lẽn thầm kín, chỉ dành cho mình chàng

mà thôi. Chàng đang lắng nghe. Cô biết chàng sẽ nghe mà.

"Phản nghịch giống một loại cỏ dại độc hại," Pycelle nghiêm trang tuyên bố. "Nó phải được nhổ bỏ tới tận gốc rễ, đừng để những kẻ phản nghịch mới mọc lên từ khắp các vệ đường."

"Công chúa nói rằng cha cô không có tội?" Lãnh chúa Baelish hỏi.

"Không, thưa các lãnh chúa." Sansa biết mình phải nói gì. "Tôi biết cha tôi phải bị trừng phạt. Tất cả những gì tôi cầu xin ở các ngài chỉ là chút lòng nhân từ mà thôi. Tôi biết cha tôi vô cùng hối hận với những gì mình đã làm. Cha là bạn của vua Robert và mọi người đều biết ông ấy vô cùng yêu quý nhà vua. Ông ấy chưa bao giờ muốn làm Quân sư cho Nhà vua, mà chính nhà vua yêu cầu ông. Chắc chắn họ đã nói dối ông. Có thể là Lãnh chúa, Lãnh chúa Stannis hay... hay một ai đó, chắc chắn họ đã nói dối, nếu không thì..."

Vua Joffrey nhoài người lên, tay nắm chắc lấy ngai báu. Những mũi kiếm gãy xuyên qua những kẽ tay chàng. "Ông ta nói ta không phải vua. Vì sao ông ấy nói thế?"

"Ông ấy bị gãy chân," Sansa vui vẻ trả lời. "Nó làm cha rất đau và Maester Pycelle đã cho cha em uống sữa anh túc, và họ nói rằng sữa anh túc làm đầu óc con người ta mụ mị. Nếu không cha em sẽ không bao giờ nói ra điều đó."

Varys nói, "Lòng tin của trẻ con... thật ngây thơ làm sao... nhưng, người ta nói những lời thông minh thường xuất phát từ miệng những đứa bé."

"Phản nghịch là phản nghịch," Pycelle ngay lập tức đáp trả.

Joffrey bồn chồn xoay người trên ghế. "Mẹ?"

Cersei Lannister trầm tư nhìn Sansa. "Nếu Lãnh chúa Eddard nhận tội," cuối cùng bà nói. "Chúng ta đều biết ông ấy đã ân hận rồi."

Joffrey đứng dậy. *Làm ơn,* Sansa nghĩ, *làm ơn, làm ơn, làm ơn đi mà, làm ơn hãy là một nhà vua mà em biết, một đấng minh quân cao quý.* "Nàng còn muốn nói gì không?" chàng hỏi.

"Chỉ là... nếu bệ hạ yêu em, em mong bệ hạ sẽ vì em mà nương tay với cha," Sansa nói.

Vua Joffrey nhìn cô từ trên xuống. "Những lời nói ngọt ngào của nàng khiến ta động lòng mất rồi," chàng nhẹ nhàng nói rồi gật đầu. "Ta sẽ làm theo những gì nàng yêu cầu... nếu trước hết cha nàng chịu nhận tội. Ông ta phải nhận tội và nói ta là vua, hoặc ông ta sẽ không nhận được sự khoan hồng nào."

"Vâng ạ," Sansa nói và tim nhảy rộn ràng. "Ồ, em biết cha sẽ làm vậy."

EDDARD

Rơn trải sàn bốc mùi thum thủm. Ở đây không cửa sổ, không có giường, chỉ có một thùng nước bẩn. Ông nhớ đã thấy những bức tường đá đỏ lốm đốm vệt kali và cánh cửa xám bằng gỗ mủn dày mười centimét viền sắt. Ông chỉ kịp thoáng thấy chúng khi họ đẩy ông vào trong. Cánh cửa đóng sầm lại, chỉ còn bóng tối mịt mùng xung quanh, như thể ông bị mù lòa vậy.

Hoặc là chết. Bị chôn cùng nhà vua của ông. "A, Robert," ông thì thầm khi mò mẫm sờ lên những bức tường đá lạnh ngắt, và chân nhói đau theo mỗi chuyển động. Ông nhớ về lời pha trò của nhà vua trong hầm mộ thành Winterfell, khi các vị Vua Mùa Đông nhìn họ bằng đôi mắt đá lạnh ngắt. Nhà vua ăn, Robert đã nói, còn quân sư đổ cứt. Robert đã cười nghiêng ngả khi nói vậy, nhưng ngài nói sai rồi. Nhà vua băng hà, quân sư củng bị chôn cùng.

Ngục thất nằm sâu bên dưới Tháp Đỏ hơn ông tưởng tượng. Ông nhớ những câu chuyện xa xưa về Maegor Bạo Chúa, người đã giết hết tất cả những thợ xây làm việc trong lâu đài, để họ không bao giờ có thể tiết lộ những bí mật.

Ông nguyền rủa tất cả: Ngón út, Janos Slynt, Pycelle, Varys, Ser Barristan, kể cả Lãnh chúa Renly, người mang cùng dòng máu với Robert, người đã bỏ chạy khi ông cần anh ta nhất. Nhưng cuối cùng ông đổ tại bản thân mình. "Đồ ngốc," ông hét lên trong bóng tối. "Thằng ngốc mù dở đáng chém chết ba lần."

Khuôn mặt Cersei Lannister như lảng vảng trước mặt ông trong bóng tối. Tóc ả như những sợi nắng, nhưng trên môi là một nụ cười mỉa mai. "Khi ngài tham gia trò chơi vương quyền, chỉ có một con đường: Sống hoặc Chết" ả thì thầm. Ned đã chơi và thua cuộc, người của ông đã phải trả giá cho lỗi lầm ngu ngốc ấy bằng chính mạng sống của họ.

Khi ông nghĩ tới những cô con gái, đáng lẽ ông phải khóc, nhưng nước mắt không tài nào tuôn rơi. Kể cả tới giờ phút này, ông vẫn đúng là người nhà Stark thành Winterfell, và nỗi buồn cùng giận dữ đã đóng băng tự bao giờ.

Khi ngồi yên, chân ông không đau lắm, vì thế ông cố gắng hạn chế di chuyển tới mức tối thiểu. Trong bao lâu thì ông không biết. Ở đây không có mặt trăng và mặt trời. Ông không thấy để mà đánh dấu lên tường. Ned nhắm mắt rồi mở mắt; chẳng có gì thay đổi. Ông ngủ, dậy rồi lại ngủ. Ông không biết điều gì, ngủ hay thức, khiến ông đau đớn hơn. Khi ngủ, ông mơ thấy những giấc mơ đen tối về máu và những lời hứa không thành hiện thực. Khi tỉnh, ông chỉ nghĩ và nghĩ, và những ý nghĩ lúc tỉnh táo của ông còn đáng sợ hơn những cơn ác mộng. Nghĩ về Cat làm ông đau đớn như thể nằm trên giường gai. Ông muốn biết nàng đang ở đâu, đang làm gì. Ông tự hỏi liệu mình còn được gặp vợ không.

Có vẻ hàng giờ đã chuyển thành hàng ngày. Ông có thể cảm thấy cơn đau nhói nhói ở chân, ngứa ngáy trong lớp thạch cao. Khi ông chạm vào đùi, da thịt nóng rực trên đầu ngón tay ông. Âm thanh duy nhất ông nghe được là tiếng thở của chính mình. Rồi ông bắt đầu nói lớn, chỉ để nghe thấy âm thanh. Ông lên kế hoạch giữ đầu óc sáng suốt, xây lâu đài hy vọng trong bóng tối. Những người em của Robert ở ngoài kia, xây dựng đội quân riêng ở Dragonstone và Storms End. Alyn và Harwin có lẽ đã trở về Vương Đô cùng những người lính gác khác khi đã xử lý xong Ser Gregor. Catelyn sẽ triệu quân phương bắc một khi biết tin, các lãnh chúa vùng đồng bằng chầu thổ, miền sơn cước và Thung Lũng sẽ nghe lời kêu gọi của nàng.

Ông càng lúc càng nghĩ nhiều tới Robert. Ông thấy nhà vua thời trai trẻ, cao lớn và đẹp mã, đầu đội chiếc mũ trụ sừng tấm, tay cầm búa chiến, ngồi trên lưng ngựa như một vị thánh có sừng. Ông nghe thấy ngài cười trong bóng tối, nhìn thấy đôi mắt ngài xanh và sáng như hổ trên núi. "Nhìn chúng ta đi, Ned," Robert nói. "Thần thánh ơi, sao chúng ta lại ra nông nỗi này? Anh

ở đây, còn tôi bị giết bởi một con lợn. Chúng ta đã cùng nhau giành lấy ngai vàng cơ mà..."

Tôi đã làm ngài thất vọng rồi, Robert, Ned nghĩ. Ông không thể nói thành lời. *Tôi đã nói dối ngài, đã che giấu sự thật. Tôi đã để họ giết ngài.*

"Anh là đồ ngốc cứng đầu cứng cổ," nhà vua lầm bầm. "Quá kiêu hãnh không chịu nghe người khác nói. Anh có thể ăn danh dự không, Stark? Danh dự có bảo vệ được con anh không?" Những vết rạn xuất hiện trên mặt ngài, và ngài vươn tay tháo mặt nạ. Nhưng dưới tấm mặt nạ kia nào phải Robert, kẻ đang đeo mặt nạ là Ngón út, trên môi thường trực nụ cười chế nhạo ông. Khi hắn mở miệng nói, những lời nói dối biến thành những con bướm đêm xám nhạt và bay mất.

Ned đang lơ mơ ngủ thì có tiếng bước chân trong hành lang. Lúc đầu ông nghĩ là mình mơ; đã quá lâu kể từ ngày ông nghe thấy những âm thanh khác ngoài giọng nói của ông. Ned bị sốt, chân đau nhức, môi khô nứt nẻ. Khi cánh cửa gỗ nặng nề mở ra, ánh sáng đột ngột làm đau mắt ông.

Tay cai ngục ném cho ông một cái bình. Lớp đất nung mát lạnh và ẩm ướt. Ned cầm bằng cả hai tay mà vui sướng uống ừng ực. Nước chảy ra ngoài miệng và nhỏ xuống râu ông. Ông uống tới lúc cảm thấy buồn nôn.

"Đã bao lâu..." ông yếu ớt hỏi khi không uống nổi nữa.

Tay cai ngục giống một bù nhìn mặt chuột, râu tóc xồm xoàm, mặc áo giáp xích và áo choàng da nửa người. "Không nói chuyện," hắn nói và giằng cái bình khỏi tay Ned.

"Làm ơn," Ned nói, "con gái ta..." Cánh cửa đóng sầm lại. Ông chóp mắt khi ánh sáng biến mất, gục đầu xuống ngực và nằm co ro trên thảm rơm. Nó không còn có mùi nước tiểu và phân nữa. Nó chẳng có mùi gì cả.

Ông không còn biết tới sự khác nhau giữa thức và ngủ nữa. Những ký ức cứ làm phiền ông trong bóng tối, sống động như một giấc mơ. Đó là một năm mùa xuân khắc nghiệt, khi đó ông mới mười tám, đi xuống thành Eyrie dự buổi đấu thương ngựa tại Harrenhal. Ông nhớ như in mọi thứ. cỏ xanh sậm một vùng và mùi phấn hoa tỏa hương trong gió. Những ngày nắng ấm, những đêm mát trời cùng hương vị ngọt ngào của rượu. Ông nhớ tiếng cười của anh Brandon, nhớ sự hùng dũng của Robert trong trận hỗn chiến, cách ngài cười khi tả xung hữu đột hạ gục đối thủ. Ông nhớ Jaime Lannister, thời tuổi trẻ hoàng kim trong bộ áo giáp vảy cá trắng, quỳ trên cỏ trước lều nhà vua thề trung thành bảo vệ Vua Aerys. Sau đó, Ser Oswell Whent giúp Jaime đứng dậy, và chính Bò Trắng, tướng chỉ huy Ser Gerold Hightower đã khoác tấm áo choàng trắng như tuyết lên vai hắn. Cả sáu Bạch Đao đều ở đó chào mừng người anh em mới.

Nhưng khi cuộc đấu thương ngựa bắt đầu, đó là ngày dành cho hoàng tử Rhaegar Targaryen. Hoàng tử mặc bộ giáp mà hắn đã mặc khi chết: áo giáp đen lấp lánh với biểu tượng hình rồng ba đầu nạm hồng ngọc ở ngực. Áo choàng lụa đỏ tung bay khi hắn cưỡi ngựa, và dường như không một ngọn thương nào có thể chạm tới hắn. Brandon, Bronze Yohn Royce thua hắn, và kể cả Ser Arthur Dayne dũng mãnh, Hiệp sĩ Ánh Sáng cũng bại trận dưới tay hắn.

Trong lúc Robert đang nói đùa cùng Jon và Lãnh chúa Hunter già cả thì hoàng tử đã cưỡi ngựa vòng tròn trên bãi cỏ sau khi đánh ngã Ser Barristan trong trận chung kết và trở thành nhà vô địch. Ned nhớ giây phút tất cả những nụ cười tắt ngúm khi hoàng tử Rhaegar Targaryen thúc ngựa đi qua vợ hắn, công chúa Elia Martell xứ Dorne, để đặt vòng nguyệt quế biểu trưng

cho sắc đẹp vào lòng Lyanna. Ông vẫn nhớ y nguyên vòng hoa đó: một vòng hoa hồng mùa đông, xanh lơ như băng.

Ned Stark vươn tay ra nắm lấy vòng hoa, nhưng bên dưới những đóa hoa xanh nhạt đó ẩn giấu đầy gai. Ông cảm thấy những chiếc gai sắc lẹm kinh khủng kia cào nát da ông, những giọt máu chảy xuống kẽ tay, rồi ông run rẩy tỉnh dậy trong bóng tối.

Hãy hứa với em, Ned, em gái ông đã thì thào trong vũng máu. Cô bé đã yêu hương thơm của hoa hồng mùa đông.

"Cầu thần thánh cứu rỗi cho con," Ned khóc. "Con điên rồi."

Thần thánh không rủ lòng thương mà trả lời ông.

Mỗi lần tay cai ngục mang nước tới, ông biết một ngày đã qua đi. Lúc đầu ông xin hắn nói cho ông nghe chút tin tức về những cô con gái và thế giới bên ngoài xà lim. Nhưng đáp lại ông chỉ có những cú đá và tiếng càu nhàu. Sau đó, khi bụng lại quặn vào, ông xin thức ăn. Nhưng chẳng ích gì; ông vẫn không được ăn. Có lẽ nhà Lannister muốn ông chết đói. "Không," ông tự nhủ. Nếu Cersei đã muốn ông chết, ồng đã bị chém thành từng mảnh lúc ở phòng thiết triều cùng những người lính của ông. Ả muốn ông sống. Cho dù là yếu ớt, tuyệt vọng, nhưng phải sống. Catelyn giữ em trai ả; ả không dám giết ông hoặc không Quỷ Lùn cũng đi tong ngay.

Bên ngoài xà lim vọng tới tiếng xích sắt rổn rảng. Khi cánh cửa cọt kẹt mở ra, Ned đặt tay lên bức tường ẩm ướt và hướng về phía ánh sáng. Ánh đuốc khiến ông nheo mắt. "Thức ăn," ông rền ri

"Rượu," giọng đó trả lời. Đó không phải gã mặt chuột; tay cai ngục đậm người hơn, lùn hơn dù cùng mặc áo chùng nửa người bằng da và mũ sắt nhọn. "Uống đi, Lãnh chúa Eddard." Hắn ném túi rượu vào tay Ned.

Giọng nói đó quen thuộc tới kỳ lạ, nhưng Ned Stark mất một lúc mới nhận ra được. "Varys ư?" ông chuếnh choáng nói khi nhớ ra. Ông chạm vào mặt người đàn ông. "Ta... ta không mơ. Đúng là ông ở đây." Đôi má phúng phính của viên thái giám mọc đầy râu đen. Ned cảm thấy lớp râu cứng qua đầu ngón tay. Varys đã cải trang thành một cai ngục tóc hoa râm, người bốc mùi mồ hôi và rượu. "Sao ông... ông là dạng ảo thuật gia nào thế?'

"Dạng khát nước," Varys nói. "Uống đi lãnh chúa của tôi." Bài tay Ned sờ soạng bầu da. "Có phải ông cho tôi uống cùng thứ thuốc đầu độc Robert không?"

"Ngài nghĩ sai về tôi rồi," Varys buồn bã nói. "Thực ra, không ai thích thú gì thái giám cả. Đưa bầu rượu cho tôi." Ông ta uống và chút rượu chảy xuống khóe miệng. "Tuy không ngon bằng loại rượu nho ngài mời tôi vào buổi tối hôm đấu thương ngựa, nhưng chắc chắn là không có độc," ông ta kết luận và liếm mép. "Đây."

Ned cố nuốt. "Uống nốt đi." Ông cảm thấy mình sắp sửa nôn rượu ra.

"Ai chẳng phải nằm gai nếm mật. Lãnh chúa cao quý hay thái giám cũng như nhau thôi. Đã tới thời khắc của ngài rồi, thưa lãnh chúa."

"Con gái ta..."

"Con gái út của ngài đã thoát khỏi Ser Meryn và chạy trốn," Varys thông báo. "Tôi tìm được con bé. Nhà Lannister cũng vậy. Thật là một tin tốt lành trong hoàn cảnh này. Tân vương không yêu quý gì con bé. Con gái lớn của ngài vẫn là hôn thê của vua Joffrey. Cersei giữ con bé bên mình. Con bé tới triều đình vài ngày trước để cầu xin cho ngài. Thật tiếc vì ngài không ở

đó, nếu không ngài sẽ cảm động lắm." Ông ta nhoài người chăm chú nhìn. "Tôi biết ngài thừa biết mình đã nắm chắc cái chết trong tay rồi, đúng không Lãnh chúa Eddard?"

"Thái hậu sẽ không giết ta," Ned nói. Đầu ông quay cuồng, rượu quá mạnh mà quá lâu rồi ông không có gì bỏ bụng. "Cat... Cat giữ em trai bà ta..."

"Giữ sai người rồi," Varys thở dài. "Và đối với bà ta, hẳn chẳng khác nào kẻ chết rồi. Bà ta sẽ mặc kệ Quỷ Lùn. Tôi mong rằng giờ này hẳn đã chết ở nơi nào đó trên Núi Mặt Trăng.

"Nếu đúng vậy, hãy cắt cổ ta cho xong đi." Ông chóng mặt vì say rượu, mệt mỏi và tim đau nhói.

"Máu ngài là thứ cuối cùng tôi muốn."

Ned nhíu mày. "Khi họ tàn sát lính gác của ta, ông đứng bên cạnh thái hậu mà quan sát, không nói lấy một lời."

"Lại nữa. Có lẽ tôi phải nhắc ngài nhớ rằng tôi không mang vũ khí, không mặc giáp, và những tay kiếm nhà Lannister đang vây quanh tôi." Tay thái giám nghiêng đầu tò mò nhìn ông. "Khi tôi còn trẻ, trước khi bị thiến, tôi đã đi cùng một nhóm nghệ sĩ kịch câm rong ruổi khắp các Thành Phố Tự Trị. Họ dạy tôi rằng cũng như trong những vở kịch, mỗi người trong cuộc đời này đều đóng một vai nào đó. Và ở triều đình này cũng vậy. Vương pháp phải đáng sợ, quan Đại Tư Tế phải biết căn cơ tằn tiện, Tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân phải dũng mãnh... và Gián Điệp phải ranh mãnh, xun xoe và không biết ngượng là gì. Một tay nội gián dũng cảm cũng vô dụng như một tên hiệp sĩ hèn nhát mà thôi." Ông ta lấy túi rượu lại và uống.

Ned quan sát nét mặt của viên thái giám, tìm kiếm sự thật bên dưới gương mặt sứt sẹo được hóa trang và lớp râu tóc giả lởm chởm kia. Ông cố uống thêm chút rượu. Lần này rượu trôi xuống dễ dàng hơn. "Ông giúp ta thoát khỏi nơi u tối này được không?"

"Tôi có thể... nhưng tôi có làm không ư? Không. Người ta sẽ nảy sinh nghi vấn và rồi họ sẽ lần ra tôi."

Ned cũng không mong đợi gì nhiều. "Ông thật thẳng thắn."

"Một viên thái giám không biết gì tới danh dự, và một tên nội gián không bao giờ biết đắn đo, thưa lãnh chúa."

"ít nhất ông có thể mang một vài thông điệp ra ngoài giùm ta không?"

"Còn tùy thuộc vào nội dung. Tôi rất vui mừng được đưa giấy mực cho ngài, nếu ngài muốn. Và khi ngài viết xong những gì cần viết, tôi sẽ cầm lá thư và đọc, còn đưa thư hay không, phụ thuộc vào tôi."

"Phụ thuộc vào ông thôi. Phụ thuộc vào điều gì đây, Lãnh chúa Varys?"

"Bình yên," Varys trả lời ngay tắp lự. "Nếu có một người thực sự tại Vương Đô này muốn cứu Robert Baratheon thì người đó là tôi." Ông ta thở dài. "Suốt mười năm nay tôi bảo vệ bệ hạ khỏi quân thù, nhưng tôi không thể bảo vệ bệ hạ khỏi những người bạn. Sao ngài lại điên điên khùng khùng đi nói với thái hậu rằng ngài biết sự thực về nguồn gốc của Joffrey?"

"Lòng nhân từ điên rồ," Ned thừa nhận.

“À,” Varys nói. “Chắc chắn rồi. Ngài là người trung thực và cao quý, Lãnh chúa Eddard ạ. Thi thoảng tôi quên mất. Tôi gặp rất ít người như ngài trong đời.” Ông liếc nhìn quanh xà lim. “Khi tôi thấy trung thực và cao quý làm gì cho ngài, tôi đã hiểu lý do vì sao rồi.”

Ned Stark dựa đầu vào bức tường đá ẩm ướt và nhắm mắt lại. Chân ông đau nhói. “Rượu của nhà vua... ông đã tra hỏi Lancel chưa?”

“À rồi. Cersei đưa hắn một bầu rượu, nói rằng đó là thứ rượu nho ưa thích của Robert.” Thái giám nhún vai.

“Cuộc Sống của thợ săn đầy nguy hiểm. Nếu con lợn lòi không giết chết vua Robert, thì ngài cũng bị ngã ngựa, bị rắn cắn, bị trúng tên lạc... rừng là nơi ở của thần thánh. Rượu không giết chết nhà vua. Mà chính là lòng nhân từ của ngài.”

Ned đã sợ điếu đó. “Thần thánh sẽ tha thứ cho ta.”

“Nếu thực sự có thần thánh,” Varys nói, “tôi mong họ sẽ tha thứ cho ngài. Kiểu gì thái hậu cũng không đợi lâu. Vua Robert đã trở nên bất kham, và bà ta cần trừ khử bệ hạ để rảnh tay đối phó với các em trai ngài ấy. Stannis và Renly đúng là một cặp. Một nắm đấm sắt và một găng tay lụa.” Ông ta quệt mép. “Ngài thật ngu ngốc, Lãnh chúa của tôi ạ. Đáng ra ngài phải đề phòng Ngón út khi hắn bảo ngài ủng hộ Joffrey lên ngôi.”

“Sao... sao ông biết?”

Varys mỉm cười. “Tôi biết, ngài chỉ cần biết vậy. Tôi cũng biết ngày mai thái hậu sẽ tới thăm ngài.”

Ned chậm rãi mở mắt. “Vì sao?”

“Cersei sợ ngài... nhưng bà ta còn những kẻ thù khác đáng sợ hơn. Jaime yêu quý của bà ta đang chiến đấu với những lãnh chúa vùng châu thổ sông. Lysa Arryn đang ở tại thành Eyrie, được bao bọc bảo vệ bởi đá và sắt thép, mà cô ta và thái hậu vốn chẳng ưa gì nhau. Ở Dorne, nhà Martell vẫn nuôi mối thù với kẻ giết công chúa Elie và những đứa con của nàng. Và gờ con trai ngài đang hành quân xuống Neck cùng đội quân phương bắc sau lưng."

“Robb mới chỉ là một đứa bé,” Ned thất kinh nói.

“Một đứa bé với cả một đội quân,” Varys nói. “Nhưng đúng, cậu ta chỉ là một cậu bé. Những người em trai của tiên đế mới là những người làm Cersei mất ngủ... Đặc biệt là Lãnh chúa Stannis. Ngài ta xứng đáng lên ngôi vua, và ngài ta là một người có năng lực chỉ huy chiến đấu, và hầu như không có lòng trắc ẩn. Trên thế giới này không có sinh vật nào đáng sợ bằng một kẻ chí công vô tư. Không ai biết Stannis đang làm gì ở Dragonstone, nhưng tôi sẽ cược với ngài rằng ngài ta chắc chắn đang tập họp quần đội chứ ko phải ngồi nhặt vỏ sò đâu. Và đây là ác mộng của Cersei: trong khi cha và anh trai đang dốc toàn lực chiến đấu cùng nhà Stark và nhà Tully, Lãnh chúa Stannis sẽ cập bến, tuyên bố quyền làm vua, và chặt cái đầu tóc vàng của con trai bà ta... và cả bà ta nữa, nhưng tôi thực sự tin bà ta quan tâm tới con trai mình hơn.”

“Stannis Baratheon là người thừa kế thực sự của Robert,” Ned nói. “Ngai vàng thuộc về ngài ấy. Ta mừng nếu ngài ấy tới.”

Varys tặc lưỡi thất vọng. “Cersei sẽ không muốn nghe đâu, Stannis có thể giành được ngai vàng, nhưng chỉ cái đầu đang thối rữa của ngài còn ở đó chào mừng ngài ta nếu ngài không chịu ngậm miệng lại. Sansa đã khẩn thiết cầu xin, và thật đáng tiếc nếu ngài ném cơ hội sống

của mình đi. Nếu ngài chấp nhận làm theo, ngài sẽ có con đường sống. Cersei không ngốc. Ả biết một con sói thuần hóa hữu dụng hơn là một con sói sắp chết."

"Ông muốn tôi phục vụ ả đàn bà đã sát hại nhà vua của tôi, chém giết người của tôi và khiến con trai tôi tàn phế ư?" giọng Ned tràn ngập sự khó tin.

"Tôi muốn ngài phục vụ vương quốc" Varys nói. "Nói với thái hậu rằng ngài thừa nhận tội phản nghịch, ra lệnh cho con trai ngài hạ kiếm, và tuyên bố rằng Joffrey là người thừa kế đích thực. Ngài hãy hứa rằng sẽ tố cáo tội phản loạn của Stannis và Renly. Con sư tử cái mắt xanh của chúng ta biết ngài là người trọng danh dự. Nếu ngài cho bà ta bình yên và thời gian đối phó với Stannis, cầu xin bà ấy rằng ngài sẽ mang bí mật của bà ta xuống mồ, tôi tin rằng bà ta sẽ cho phép ngài mặc đồ đen và sống nốt phần đời còn lại trên Tường Thành, với em trai cùng cậu con trai xuất thân thường dân của ngài."

Ý nghĩ về Jon làm Ned thấy xấu hổ và buồn bã không nói nên lời. Giá ông được gặp lại con trai ông, được ngồi nói chuyện với nó.... Cái chân bên dưới lớp thạch cao bẩn thỉu ngả màu xám vàng tự nhiên đau nhói. Ông cau mặt, những ngón tay mở ra nắm lại không tự chủ. "Đây là chủ ý của ông," ông thở dốc nói với Varys, "hay ông cùng một giuộc với Ngón Út đây?"

Điều này có vẻ làm viên thái giám hứng thú. "Tôi nên sớm lấy Dê Đen thành Qohor thôi. Ngón út là người nham hiểm thứ hai ở Bảy Phụ Quốc. Ồ, tôi cho hắn nghe một số tin mật, đủ để hắn nghĩ tôi là người của hắn... cũng như tôi làm Cersei tin rằng tôi phục vụ bà ta."

"Và cũng như ông đang làm tôi tưởng ông về phe tôi. Nói xem, Lãnh chúa Varys, ông thực sự phục vụ ai?"

Varys cười nhẹ. "Tôi phục vụ vương quốc này, sao ngài có thể nghi ngờ điều đó? Tôi thề bằng chính của quý của mình. Tôi phục vụ vương quốc, và vương quốc cần sự bình yên." Ông uống nốt ngụm rượu cuối cùng rồi ném cái túi da sang một bên. "Vậy câu trả lời của ngài thế nào, Lãnh chúa Eddard? Hãy nói với tôi rằng ngài sẽ nói cho thái hậu những gì bà ta muốn nghe."

"Nếu tôi làm theo lời ông, lời nói của tôi sáo rỗng chẳng khác gì một bộ giáp không người mặc vậy. Tôi không phải người cố bám víu lấy mạng sống đâu."

"Đáng tiếc thật." Thái giám đứng lên. "Và mạng sống của con gái ngài thì sao, thưa lãnh chúa? Nó có đáng giá không?"

Cơn ớn lạnh xuyên qua trái tim Ned. "Con gái ta..."

"Chắc ngài không nghĩ rằng tôi quên mất những đứa nhỏ ngây thơ ngoan ngoãn của ngài chứ, lãnh chúa? Chắc chắn thái hậu cũng không quên chúng đâu."

"Không," Ned cầu xin, giọng run rẩy. "Varys, vì thần thánh lòng lành, ông hãy làm bất kỳ điều gì ông muốn với ta, nhưng hãy để cho các con ta được yên. Sansa chỉ là một đứa trẻ mà thôi."

"Rhaenys, con gái của hoàng tử Rhaegar cũng chỉ là một đứa trẻ. Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn làm sao, mà cô bé đó còn ít tuổi hơn con gái ngài. Ngài có biết cô bé có một con mèo nhỏ lông đen tên Balerion không? Tôi luôn nghĩ tới chuyện gì đã xảy ra với nó. Rhaenys thích giả vờ con mèo đó là Balerion, Ác Mộng xa xưa, nhưng tôi nghĩ người nhà Lannister nhanh chóng đã

dạy cho cô bé một bài học về sự khác biệt giữa mèo và rồng, khi đánh sập cửa phòng cô bé." Varys thở dài thườn thượt như phải mang trên vai gánh nặng của cả thế giới. "Đại Tư Tế từng nói với tôi rằng, vì chúng tôi mang tội, nên chúng tôi phải chịu quả báo. Nếu thực sự vậy, Lãnh chúa Eddard à, hãy nói với tôi... vì sao những đứa nhỏ vô tội luôn phải chịu quả báo lớn nhất, trong khi lãnh chúa các ngài tham dự trò chơi vương quyền chứ? Nếu có thể ngài hãy nghĩ kỹ điều tôi vừa nói trong khi đợi thái hậu tới đi. Và ngài hãy nghĩ thêm cả điều này nữa: vị khách tiếp theo tới thăm ngài có thể mang tới cho ngài bánh mỳ, pho mát và sữa hoa anh túc để giảm đau... hoặc mang đầu Sansa tới cho ngài.

Thưa lãnh chúa Eddard thân mến, lựa chọn đều nằm cả trong tay ngài."

CATELYN

Đoàn quân vượt qua khu đầm lầy đen vùng Neck tới khu vực chầu thổ sông. Nỗi sợ dần lớn lên trong Catelyn theo mỗi bước đường hành quân. Bà giấu nỗi sợ bên dưới lớp mặt nạ bình tĩnh và cứng rắn, nhưng chúng vẫn ở đó. Ngày nào bà cũng lo lắng, đêm nào cũng không ngủ được, và mỗi con quạ bay qua lại làm bà lạnh thấu xương.

Bà lo lắng cho cha, băn khoăn vì sự im lặng đáng sợ nơi ông. Bà sợ hãi cho em trai Edmure và cầu nguyện các vị thần sẽ che chở cậu trong trận đối đầu với Sát Vương. Bà lo cho Ned, cho những cô con gái và con trai ngoan ngoãn đang ở lại Winterfell. Nhưng bà chẳng thể làm gì cho họ, vì thế bà buộc mình không được nghĩ tới họ nữa. Mình phải giữ sức vì Robb, bà tự nhủ. Mình phải thật mạnh mẽ và ngoan cường như người dân phương bắc, Catelyn. Mình phải thật sự là một người nhà Stark, như con trai của mình.

Robb dẫn đầu đoàn quân, bên dưới lá cờ trắng phấp phới tung bay của thành Winterfell. Mỗi ngày cậu lại yêu cầu một người đi cùng để họ có thể cùng nhau bàn bạc; cậu dành vinh dự đó cho từng người một, không thiên vị một ai, lắng nghe tất cả như cha cậu từng làm, cân nhắc lời của người này và người khác. Con trai bà đã học được nhiều điều từ cha Ned, bà nghĩ vậy khi quan sát, nhưng liệu cậu đã học đủ chưa?

Cá Đen đã mang theo một trăm quân tinh nhuệ và một trăm ngựa tốt đi trước thám thính. Những kỵ sĩ báo tin về cũng an ủi được bà chút ít. Đoàn quân của Lãnh chúa Tywin còn cách đây vài ngày đường về phía nam... nhưng Walder Frey, Lãnh chúa vùng Crossing đã tập họp lực lượng gần bốn ngàn lính tại các lâu đài thuộc Green Fork.

"Lại đến muộn" Catelyn lẩm bẩm khi nghe tin. Người đàn ông chết tiệt đó; dù sao hắn cũng thuộc dòng Trident chứ. Em trai Edmure của bà đã triệu hồi quân đồng minh; theo đúng lẽ, Lãnh chúa Frey phải tới họp quần cùng quân đội nhà Tully tại thành Riverrun, vậy mà giờ lão vẫn ở đây.

"Bốn ngàn lính," Robb nhắc lại, bối rối hơn là giận dữ. "Lãnh chúa Frey không thể tự mình đấu với nhà Lannister. Chắc chắn ông ta định họp quân cùng chúng ta."

"Thật sao?" Catelyn hỏi. Bà đã vượt lên đi cùng Robb và Robett Glover, người đồng hành cùng con trai trong ngày hôm đó. Đoàn quân hùng hậu sau lưng họ với một rừng giáo, thương và cờ xí từ từ tiến lên. "Mẹ nghi ngờ lắm. Không đặt hy vọng vào Walder Frey, và con sẽ không bị thất vọng."

"Nhưng ông ta là quân đồng minh với ông ngoại."

"Vài người coi trọng lời thề hơn những người khác, Robb ạ. Và Lãnh chúa Walder luôn thân thiết với thành Casterly Rock hơn mức ông ngoại con muốn. Một trong những con trai của ông ta đã cưới em gái Tywin Lannister. Chắc chắn điều đó phải có một ý nghĩa nho nhỏ rồi. Lãnh chúa Walder có nhiều con, và tất nhiên họ phải lấy vợ lấy chồng. Nhưng..."

"Phu nhân nghĩ ngài ta có ý định phản bội chúng ta để quay sang nhà Lannister?"

Catelyn thở dài. "Thành thực mà nói, tôi nghĩ rằng chính bản thân Lãnh chúa Frey cũng chẳng biết ông ta định làm gì. Ông ta mang trong mình sự cẩn trọng của một ông lão và tham vọng của một cậu thanh niên, nhưng luôn luôn là một con cáo già."

"Chúng ta phải có được Song Thành, mẹ ạ," Robb nóng nảy nói. "Chúng ta không còn cách

nào khác để vượt sông. Mẹ cũng biết mà."

"Đúng. Và con có thể chắc chắn rằng Walder Frey cũng thừa biết điều đó."

Đêm đó họ dựng trại ở bờ nam khu đầm lầy, nằm giữa vương lộ và dòng sông. Hôm đó Theon Greyjoy mang thêm tin tức từ bà chủ tới. "Ser Brynden báo với phu nhân rằng ông ta đã đụng độ với nhà Lannister. Có cả tá quân báo sẽ không thể báo cáo tình hình với Lãnh chúa Tywin sớm được. Hoặc không bao giờ báo được." Cậu ta mỉm cười. "Ser Addam Marbrand ra lệnh cho quân tiên phong lùi về phương nam, đi tới đầu đốt tới đó. Có thể ông ta biết chúng ta ở đầu, nhưng ngài Cá Đen thề rằng hắn sẽ không biết chúng ta chia quân lúc nào."

"Trừ khi Lãnh chúa Frey tiết lộ," Catelyn lạnh lùng nói. "Theon, khi cháu trở về chỗ chú ta, hãy nói với ông ấy rằng ông ấy nên sắp xếp những cung thủ giỏi nhất xung quanh Song Thành, cả ngày lẫn đêm, ra lệnh bắn hạ bất cứ con quạ nào rời khỏi pháo đài. Ta không muốn bất cứ con chim nào mang tin về tình hình chuyển quân của con trai ta tới tai Lãnh chúa Tywin."

"Ser Brynden đã làm điều đó rồi, thưa phu nhân," Theon cười ranh mãnh. "Chúng cháu đã bắn hạ vài con quạ đủ để làm bánh thịt ăn rồi. Cháu sẽ để lông chúng lại cho phu nhân làm mũ."

Đáng ra bà nên biết chú Brynden Cá Đen luôn đi trước bà một bước. "Vậy nhà Frey làm gì khi nhà Lannister đốt cháy hoa màu và cướp bóc những pháo đài của họ?"

"Cũng xảy ra vài trận xung đột giữa người của Ser Addam và Ser Walder," Theon trả lời. "Cách đây không đến một ngày đường, chúng cháu thấy hai quân báo của Lannister treo lính nhà Frey làm mồi cho quạ. Nhưng hầu hết quân lực của Lãnh chúa Walder vẫn ở trong Song Thành."

Quả đúng với tính cách của Walder Frey, Catelyn cay đắng nghĩ; do dự, chờ đợi, quan sát, không chịu dấn thân vào nguy hiểm trừ khi bắt buộc.

"Nếu ông ta dám động quần với nhà Lannister, có khả năng ông ta vẫn trung thành với thành Riverrun," Robb nói.

Catelyn không lạc quan đến thế. "Bảo vệ đất đai của mình là một chuyện, còn có tham chiến chống lại Lãnh chúa Tywin không lại là một chuyện khác."

Robb quay sang nhìn Theon Greyjoy. "Ngài Cá Đen có tìm được đường khác vượt qua dòng Green Fork không?"

Theon lắc đầu. "Nước sông dâng cao và chảy siết. Ser Brynden nói nó không thể cạn nhất là ở tận phía bắc dòng sông thế này."

"Chúng ta phải vượt sông!" Robb nổi đóa. "Ồ, tôi nghĩ ngựa của chúng ta bơi qua sông được, nhưng không phải với những quân nhân trang bị giáp trên lưng. Chúng ta sẽ dựng cầu phao để binh lính đi qua, nhưng chúng ta không có gỗ. Mà cũng chẳng còn thì giờ nữa. Lãnh chúa Tywin đang điều quân lên phương bắc..." Cậu siết tay thành nắm đấm.

"Lãnh chúa Frey là đồ ngốc nếu định cản đường chúng ta," Theon Greyjoy nói với sự tự tin thái quá thường lệ. "Lực lượng của chúng ta đông hơn lão những năm lần. Chúng ta có thể cướp Song Thành nếu cần, Robb ạ."

"Không dễ đâu," Catelyn cảnh báo, "và không phải lúc này. Trong khi con bao vây thành, Tywin Lannister có thể mang quân tới đánh úp con."

Robb liếc nhìn bà và Greyjoy, tìm câu trả lời nhưng thất bại. Trong chốc lát, trông cậu nhỏ hơn độ tuổi mười lăm, dù mặc giáp đeo kiếm và râu mọc lún phún trên má. “Cha con sẽ làm gì đây?”

“Tìm đường vượt sông,” bà nói. “Bằng bất cứ giá nào.”

Sáng ngày hôm sau Ser Brynden tự mình mang tin tới. Chú đã cởi áo giáp nặng cùng mũ trụ vẫn đội khi là Hiệp Sĩ Cổng Thành để khoác lên mình bộ giáp xích và da nhẹ nhàng hơn, nhưng chú vẫn dùng khuy hình cá hồi cố định áo choàng như cũ .

Khi xuống ngựa, trông chú bà vô cùng nghiêm túc. “Có một trận chiến dưới chân tường thành Riverrun,” ông nói, miệng mím lại. “Chúng ta đã moi được thông tin từ một tay lính tiên phong nhà Lannister bị bắt. Sát Vương đã tiêu diệt cánh quân của Edmure và ném các lãnh chúa vùng châu thổ sông Trident xuống làm mồi cho cá hết rồi.”

Một bàn tay lạnh lẽo bóp nghẹt trái tim Catelyn. “Em trai cháu sao rồi?”

“BỊ thương và bị giam giữ,” Ser Brynden nói. “Lãnh chúa Blackwood cùng những tàn quân đang bị cánh quân của Jaime vây kín trong thành Riverrun.”

Robb có vẻ bực bội. “Nếu còn muốn cứu họ, chúng ta buộc phải vượt qua dòng sông chết tiệt này.”

“Chuyện không dễ đâu,” chú bà cảnh báo. “Lãnh chúa Frey cho rút toàn bộ quân vào trong lâu đài, và đã đóng chặt cổng thành lại.”

“Ông già chết tiệt,” Robb chửi thề. “ Nếu lão già ngu ngốc đó không thức thời mà mở cổng thành cho chúng ta qua, lão đừng hỏi vì sao chúng ta đạp đổ tường thành. Cháu sẽ kéo sập Song Thành nếu cần thiết, để xem lão có thích không!”

“Con nói như một đứa bé đang hờn dỗi vậy, Robb à,” Catelyn nhắc nhở. “Một đứa trẻ nhìn thấy những chướng ngại vật, và ý nghĩ đầu tiên của nó là chạy vòng qua hoặc đạp đổ nó xuống. Một lãnh chúa biết rằng đôi khi lời nói có sức mạnh hơn bạo lực.”

Cổ Robb đỏ lựng trước lời khiển trách. “Nói cho con nghe mẹ muốn làm gì ạ,” cậu ngoan ngoãn hỏi.

“Nhà Frey đã trấn thủ chỗ cạn trong suốt sáu trăm năm, và trong suốt sáu trăm năm đó, ai muốn đi qua sông đều phải trả lộ phí.”

“Lộ phí gì ạ? Lão muốn gì hả mẹ?”

Bà mỉm cười. “Đấy chính là điều chúng ta cần tìm hiểu.”

“Và nếu con không trả lộ phí thì sao?”

“Vậy con sẽ phải trở lại Moat Cailin, bài binh bố trận ở đó chuẩn bị nghênh chiến Lãnh chúa Tywin... hoặc mọc cánh bay sang bờ bên kia. Ngoài ra mẹ không thấy có phương án nào khác.” Catelyn lên ngựa và bỏ đi mất, để con trai lại một mình ngẫm nghĩ. Như vậy cậu bé sẽ không cảm thấy bị mẹ điều khiển mình. Ned, ngài có rèn cho con trí thông minh như đã tôi luyện lòng dũng cảm nơi Robb không? Bà tự hỏi. Ngài có dạy con cách quỳ gối không? Trong nghĩa địa của Bảy Phụ Quốc không thiếu nấm mồ của những kẻ không học được bài học đó.

Gần tới trưa thì quân đội của họ đã tới phạm vi của Song Thành, nơi các lãnh chúa vùng Crossing cai trị.

Tại khúc sông này của dòng Green Fork, nước chảy êm dềm và khá sâu, nhưng cách đây hàng thế kỷ, nhà Frey đã bắc cầu qua sông và giàu lên nhờ lộ phí qua sông. Họ dựng một cây cầu đá xám mịn hình vòng cung, đủ rộng cho hai xe hàng sóng bước qua; Tháp Nước mọc lên ở giữa cầu, kiểm soát toàn bộ đường bộ và đường sông với những lỗ bắn tên, lỗ châu mai và các khung lưới sắt. Nhà Frey mất ba thế hệ để xây xong cây cầu; sau khi hoàn tất, họ dựng hai vọng lâu gỗ hai bên bờ, vì thế không ai có thể qua sông nếu họ không cho phép.

Vọng lâu gỗ khá lâu đời. Song Thành - hai lâu đài bề thế, xấu xí, bất khả xâm phạm, giống hệt nhau, có cây cầu cong cong nối liền đã canh giữ cầu sang sông nhiều thế kỷ nay. Với những bức tường cao, hào nước sâu và cổng thành gỗ sồi chắc chắn, cộng thêm chân cầu nằm sâu trong vọng lâu, thành lũy cùng khung lưới hai bên bờ và Tháp Nước, cầy cầu được bảo vệ khá kiên cố, chỉ cần liếc qua Catelyn cũng biết lâu đài này bất khả xâm phạm. Tường thành được cắm giáo, kiếm và nuôi những con bọ cạp, cung thủ đứng gác ở tất cả các lỗ châu mai và lỗ bắn tên, cầu treo được kéo lên, khung lưới sắt hạ xuống, cổng đóng then cài.

Greatjon bắt đầu nguyền rủa và chửi thề ngay khi thấy điều đang chờ đợi họ. Lãnh chúa Rickard Karstark đăm đăm nhìn trong im lặng. “Chúng ta không thể đột kích vào trong thành này,” Roose Bolton tuyên bố.

“Chúng ta cũng không thể vầy hãm thành khi không có một quân đội ở bên kia chiếm lâu đài còn lại,” Helman Tallhart ủ ê nói. Ở bên kia dòng nước xanh sâu thăm thẳm, lâu đài song sinh bên bờ tây trông như hình phản chiếu của người anh em bên bờ đông này vậy. “Giá mà chúng ta có thời gian. Nhưng, chắc chắn là không rồi.”

Khi các lãnh chúa phương bắc quan sát tòa lâu đài, một tấm ván dày bắc qua hào nước được hạ xuống, cửa thành hé mở và mười hai hiệp sĩ tiến tới trước mặt họ, dẫn đầu là bốn người con của Lãnh chúa Walder. Lá cờ của họ mang hình hai tòa tháp song sinh màu xanh da trời đậm trên nền xám bạc. Ser Stevron Frey, người thừa kế Lãnh chúa Walder là người chỉ huy. Người nhà Frey đều là những con chồn xảo trá; Ser Stevron, ngoài năm mươi tuổi, đã có cháu, trông cực kỳ giống một con chồn già mệt mỏi, nhưng vẫn vô cùng lịch sự. “Cha cử tôi tới chào đón các ngài, và muốn hỏi ai là người chỉ huy đoàn quân hùng mạnh này.”

“Là tôi,” Robb thúc ngựa tiến lên. Cậu mặc giáp, với khiên hình sói tuyết thành Winterfell buộc ở yên và Gió Xám đi bên cạnh.

Người hiệp sĩ già nhìn con trai bà với vẻ hứng thú lấp lánh trong đôi mắt xám nhạt, dù con ngựa thiến hí vang và tránh xa con sói tuyết. “Cha ta vô cùng vinh dự nếu ngài tới cùng dùng bữa với ông trong lâu đài, và nói lý do ngài tới đây.”

Lời nói của ông ta giống một tảng đá lớn bắn vào các tướng đồng minh. Không một ai đồng tình. Họ chửi rủa, cãi vã và quát tháo lẫn nhau.

“Ngài đừng làm theo,” Galbart Glover cầu xin Robb. “Lãnh chúa Walder không đáng tin.”

Roose Bolton gật đầu. “Đơn thương độc mã vào đó và ngài sẽ thuộc về lão. Lão có thể bán đứng ngài cho nhà Lannister, ném ngài vào ngục thất, hoặc cắt cổ ngài tùy theo ý lão.”

“Nếu lão muốn nói chuyện với chúng ta, lão phải mở cổng, và tất cả chúng ta sẽ cùng ăn

uống với lão.” Ser Wendel Manderly tuyên bố.

“Hoặc lão ra ngoài này đãi tiệc Robb, dưới sự chứng kiến của chúng ta và người của lão,” anh trai ngài ta, Ser Wylis đề nghị.

Catelyn Stark cũng nghi ngờ như họ, nhưng chỉ cần liếc qua Ser Stevron, bà đã hiểu ông ta không hài lòng với những gì mình nghe được. Một vài lời nói thôi và thế là cơ hội vụt khỏi tầm tay. Bà phải hành động ngay. “Ta sẽ đi,” bà nói lớn.

“Bà ư?” Greatjon nhíu mày.

“Mẹ à, mẹ chắc không?” Rõ ràng Robb không chắc chắn.

“Chưa bao giờ chắc chắn hơn.” Catelyn nói nhanh. “Lãnh chúa Walder là quân đồng minh của ông ngoại. Mẹ biết ông ấy từ hồi con gái. Ông ấy sẽ không làm hại mẹ.” Trừ khi ông ấy thấy lợi lộc từ việc đó, bà thầm nói thêm, nhưng có một số điều không nên nói ra, và đôi khi nói dối là cần thiết.

“Tôi chắc chắn cha tôi rất vui lòng được trò chuyện cùng phu nhân Catelyn,” Ser Stevron nói “Để chứng tỏ sự thân thiện từ chúng tôi, em trai tôi Ser Perwyn sẽ ở lại đây tới khi bà an toàn trở về với các ngài...”

“Ngài ấy sẽ là khách danh dự của chúng tôi,” Robb nói. Ser Perwyn, người trẻ nhất trong số bốn người nhà Frey xuống ngựa và đưa dây cương cho anh trai. “Ta muốn mẹ ta trở về vào hoàng hôn, thưa Ser Stevron,” Robb nói tiếp. “Ta không muốn nán lại đây lâu.”

Ser Stevron Frey nhã nhặn gật đầu. “Tôi sẽ làm theo ý ngài”. Catelyn thúc ngựa đi lên và không ngoái đầu lại. Những người con trai cùng các sứ giả của Lãnh chúa Walder đi quanh bà.

Cha bà từng nói Walder Frey là lãnh chúa duy nhất trong Bảy Phụ Quốc có thể đẻ ra cả một đội quân. Khi lãnh chúa vùng Crossing chào đón Catelyn trong đại sảnh ở lâu đài bên bờ đông đông, cùng hai mươi người con trai còn sống (nếu tính cả Ser Perwyn là hai mươi mốt), ba mươi sáu cháu trai, mười chín chắt trai, và không biết bao nhiêu con gái, cháu gái, con rơi, cháu rơi, bà đã hiểu cha mình nói gì.

Lãnh chúa Walder chín mươi tuổi, giống một con chồn già hồng hào nhăn nheo với cái đầu hói, bị bệnh gút nặng không thể đứng lên nếu không có người đỡ. Người vợ mới nhất, một cô gái mong manh mười sáu tuổi, đi bên cạnh kiệu khiêng ông ta ra. Cô ta là phu nhân Frey thứ tám.

“Thật mừng được gặp lại lãnh chúa sau từng ấy năm.” Catelyn nói.

Ông lão nheo mắt ngờ vực nhìn bà. “Thật sao? Lão ngờ lắm. Đừng dùng những lời hoa mỹ với lão, lão già lắm rồi. Vì sao cháu ở đây? Chẳng nhẽ con trai cháu quá tự cao nên không thèm tới gặp lão sao? Lão phải làm gì với cháu đây?”

Catelyn chỉ là cô bé gái khi bà tới thăm Song Thành lần cuối, nhưng từ hồi đó Lãnh chúa Walder đã là một người nóng nảy, mồm miệng sắc bén và khôn ngoan. Tuổi tác chỉ làm ông tệ hơn mà thôi. Bà phải nói năng thật cẩn thận, và cố gắng không xúc phạm ông ta.

“Cha à,” Ser Stevron trách móc, “cha quên mất mình rồi. Phu nhân Stark tới đây vì lời mời của cha.”

“Ta hỏi con sao? Con chưa phải Lãnh chúa Frey, cho tới khi ta qua đời. Trông ta giống người chết lắm sao? Ta không cần con dạy dỗ.”

“Không nên nói như thế trước mặt vị khách cao quý của chúng ta, thưa Cha,” một trong những người con trẻ hơn lên tiếng.

“Giờ tới lượt những thằng con hoang lên tiếng dạy dỗ ta vè phép lịch sự đây,” Lãnh chúa Walder phàn nàn. “Tao sẽ nói theo cách tao thích, quỷ tha ma bắt chúng mày đi. Trong đời tao, tao đã đón tiếp ba vị vua và hoàng hậu, mày nghĩ tao cần loại như mày dạy khôn sao, Ryger? Lãn đầu tiên tao đặt hạt giống vào người mẹ mày, mẹ mày chỉ là một con dê sữa mà thôi.” Ông ta dùng tay xua cậu thanh niên mặt đỏ lựng đi và ra lệnh cho hai người con trai khác. “Damvell, Whalen, giúp ta lên ghế.”

Họ đỡ Lãnh chúa Walder khỏi kiệu và mang ông tới chiếc ghế cao của nhà Frey, một chiếc ghế bằng gỗ sồi đen với phần lưng ghế được khắc hình hai tòa tháp nối với nhau bằng một cây cầu. Người vợ trẻ rụt rè đi lên và choàng chăn lên chân ông. Khi ông lão đã ổn thỏa, ông ta gật đầu ra hiệu cho Catelyn tiến lên và đặt một cái hôn khô ráp lên tay bà. “Đó,” ông ta tuyên bố. “Phu nhân, lão đã thể hiện phép lịch sự rồi nhé, có lẽ các con trai lão sẽ vì lão mà ngậm miệng lại. Vì sao cháu ở đây?”

“Để yêu cầu ngài mở cổng thành, thưa lãnh chúa,” Catelyn nhã nhặn đáp. “Con trai cùng các tướng đồng minh của cháu vô cùng muốn sang sông và tiếp tục hành trình.”

“Tới Riverrun ư?” Ông ta cười khẩy. “Ồ, không cần phải nói với lão, không cần đâu. Lão chưa mù. Lão đây vẫn đọc bản đồ được.”

“Tới Riverrun ạ,” Catelyn xác nhận. Bà không thấy có lý do gì để chối. “Tới noi cháu những trưởng sẽ gặp ngài, thưa lãnh chúa. Ngài vẫn là quân đồng minh với cha cháu, đúng không ạ?”

“Hờ,” Lãnh chúa Halder phát ra ầm thanh vừa giống tiếng cười vừa giống tiếng càu nhàu. “Đúng, lão đã triệu tập binh lính, và họ ở đầy, ngay trên tường thành. Ý định của lão là sẽ chuyển quân ngay khi tập họp xong lực lượng. Hay đúng hơn là để các con trai lão đi. Lão đây đã quá già không tự mình điều quân nổi nữa rồi, phu nhân Stark ạ.” Ông nhìn quanh như tìm sự đồng thuận và chỉ vào một người con trai cao lớn độ tuổi năm mươi. “Nói với cô ta đi, Jared. Nói đó là ý định của ta.”

“Đúng đó, thưa phu nhân,” Ser Jared Frey, người con của vợ thứ hai nói. “Tôi vô cùng vinh hạnh.”

“Chẳng nhẽ chỉ vì lão đây mà cậu em trai ngu ngốc của cháu thua trận trước khi chúng ta kịp chuyển quân sao?” Ông ta dựa người vào tấm đệm và nhăn nhó nhìn bà, như thể thách thức bà tranh luận các sự kiện với ông ta. “Lão được nghe kể là Sát Vương vượt qua cậu ta dễ như lưỡi rìu xuyên ngọt qua pho mát vậy. Vì sao những người con trai của lão phải vội vã xuống phía nam để nhảy vào chỗ chết chứ? Tất cả những ai đi xuống phương nam rồi đều chạy lên phương bắc.”

Catelyn thực sự muốn xiên cái ông già trái tính trái nết này rồi nướng trên lửa, nhưng trước hoàng hôn bà phải tìm ra cách hạ cầu xuống. Bà bình tĩnh đáp, “Chính vì thê' chúng cháu phải nhanh chóng tới được Riverrun. Cháu có thể nói chuyện với ngài ở đâu?”

“Chúng ta đang nói chuyện đầy thôi,” Lãnh chúa Frey phàn nàn. Cái đầu lấm tấm đồi mòi nhìn quanh quất. “Chúng mày nhìn cái gì?” ông ta quát đám con cháu. “Cút ra khỏi đây. Phu nhân Stark muốn nói chuyện riêng với ta. Có lẽ cô ta định làm gì đó với lòng trung thành của ta, hà hà. Đi, tất cả, tìm cái gì hữu ích mà làm đi. Đúng, cả cô nữa. Cút, cút, cút.” Khi những người con trai, cháu trai, con gái, con rơi cùng các cô cháu gái lũ lượt ra khỏi phòng, ông nhoài tới gần

Catelyn mà thú nhận, "Chúng đang đợi ta chết. Stevron đã đợi suốt bốn mươi năm, nhưng ta làm nó thất vọng suốt. Hà hà. Làm sao ta phải chết để nó lên làm lãnh chúa chứ. Còn lâu."

"Cháu mong ngài sẽ thọ trăm tuổi."

"Chắc chắn chúng sẽ buồn lắm đấy. Ồ, chắc chắn thôi. Giờ, cháu muốn nói gì?"

"Chúng cháu muốn vượt sông," Catelyn nói.

"Ồ, vậy sao? Khá dũng cảm đấy. Sao lão nên cho các cháu qua?"

Trong phút chốc cơn giận bốc lên. "Nếu ngài đủ mạnh để trèo lên tường thành, thưa Lãnh chúa Frey, ngài sẽ thấy con trai cháu cùng hai mươi ngàn lính đang bên ngoài tường thành."

"Họ sẽ là hai mươi ngàn cái xác khi Lãnh chúa Tywin tới," ông lão phản đòn. "Đừng cố dọa ta, phu nhân ạ. Chồng cháu đang bị giam trong một xà lim dành cho kẻ phản nghịch bên dưới Tháp Đỏ, cha cháu bệnh, có thể đang hấp hối, và Jaime Lannister đã giữ em trai cháu. Cháu có gì khiến lão phải sợ nào? Con trai cháu ư? Lão sẽ cho con trai mình đấu với con trai cháu, và lão đây vẫn còn mười tám đứa nữa trong khi các con trai cháu chết hết."

"Ngài đã thề trung thành với cha cháu," Catelyn nhắc nhở ông ta.

Ông ta nghiêng đầu và mỉm cười. "Ồ, đúng rồi, lão đã nói vài lời, nhưng lão cũng thề trung thành với hoàng gia nữa. Giờ Joffrey là vua, và vì thê' cháu, con trai cháu cùng tất cả lũ ngốc nghếch kia đều chẳng hơn gì những kẻ nổi loạn. Nếu lão còn chút khôn ngoan, lão sẽ giúp nhà Lannister luộc các cháu."

"Vì sao ngài không làm?" bà thách thức.

Lãnh chúa Walder khụt khịt mũi khinh bỉ. "Lãnh chúa Tywin tự tôn và kiêu hãnh, Thủ Lĩnh Phương Tầy, Quân sư cho Nhà vua, ồ, ông ấy quả là một người vĩ đại, ông ấy là một con sư tử lắm tiền nhiều bạc. Nhưng lão dám cược với cháu rằng, ông ta cũng ăn đậu, cũng xì hơi như lão vậy, nhưng cháu sẽ không bao giờ nghe ông ta thừa nhận đâu. Mà sao ông ta lại dương dương tự đắc cơ chứ? Ông ta chỉ có hai người con trai, mà một trong đó là một con quỷ nhỏ dị dạng. Lão sẽ cho con lão đấu với con ông ta, và lão vẫn còn mười chín đứa rưỡi khi tất cả lũ con của ông ta chết hết!" Ông ta cười khùng khục. "Nếu Lãnh chúa Tywin muốn ta giúp, ông ta phải tử tế hỏi."

Đó là tất cả những gì Catelyn cần nghe. "Cháu đang mong ngài giúp, thưa lãnh chúa," bà khiêm nhường nói. "Và cháu thay mặt cha cháu, em trai cháu, phu quân cháu cùng con trai cháu mong ngài giúp đỡ."

Lãnh chúa Walder chỉ ngón tay xương xẩu vào mặt bà. "Đừng dùng những lời đường mật với lão, phu nhân ạ. Lão chỉ thích nghe lời đường mật từ vợ lão thôi. Cháu thấy nàng chưa? Mười sáu tuổi, một đóa hoa e ấp, và mật ngọt của nàng chỉ dành cho lão. Lão cá nàng sẽ sinh cho lão một đứa con vào tầm này năm sau. Có lẽ lão sẽ để cho thằng bé thừa kế, thế chẳng phải sẽ làm lũ kia tức điên lên sao?"

"Cháu chắc chắn phu nhân sẽ sinh cho ngài rất nhiều con trai."

Ông ta gục gặc. "Cha cháu không đến dự đám cưới. Ta thấy đó là một sự xỉ nhục. Dù cho ông ta đang hấp hối chứ. Ông ấy chưa bao giờ tới những đám cưới trước của ta. Cháu biết đấy, cha cháu gọi lão là Lãnh chúa Frey Rùa Bò. Ông ấy nghĩ là lão chết rồi sao? Lão chưa chết, và lão thề với cháu, lão sẽ sống lâu hon ông ấy như đã sống lâu hon bố ông ấy. Gia đình cháu luôn phỉ nhổ

ta, đừng chối, đừng nói dối, cháu biết đó là sự thật. Nhiều năm trước, lão đã tới gặp cha cháu và đề nghị con trai ông ta lấy con gái lão. Sao lại không được chứ? Lão có con gái, một đứa bé ngoan ngoãn, chỉ lớn hơn Edmure vài tuổi, nhưng nếu em trai cháu không ưng, lão có thể gả cho cậu ta những đứa khác, trẻ cũng có, già cũng có, trinh nữ có, góa phụ có, miên là cậu ta muốn. Nhưng không, Lãnh chúa Hoster không thèm nghe. Thứ lỗi nhé, ông ta nói ngon nói ngọt với ta, nhưng thứ lão muốn là tống khứ quách lũ con gái của lão đi thôi.

Còn em gái cháu nữa, cô ta cũng tệ y như vậy. Ồ, chỉ một năm trước thôi, khi Jon Arryn vẫn là Quân sư của Nhà Vua, lão đã tới thành phố để xem con trai lão đấu thương ngựa. Stevron cùng Jared quá luống tuổi không thể tham gia, nhưng Damvell và Hosteen có tham dự, cả Perwyn nữa, hai đứa con rơi của lão tham gia hỗn chiến. Nếu lão biết chúng sẽ làm lão xấu hổ, lão sẽ không bao giờ đi làm gì cho phiền. Lão hỏi cháu. Sao lão phải đi cả một chặng đường dài để xem Hosteen ngã ngựa chỉ vì thằng nhãi Tyrell chứ? Đứa nhỏ đó chỉ bằng nửa tuổi con trai lão, hình như họ gọi cậu ta là Ser Hoa Cúc Dại hay gì đó tương tự. Còn Damvell bị một gã hiệp sĩ biên cương đánh ngã ngựa nữa chứ. Thi thoảng lão cũng không hiểu chúng có thực sự là con lão không nữa. Người vợ thứ ba của lão là con gái nhà Crakehall, mà lũ phụ nữ nhà Crakehall đều là những con điếm. Nhưng, cháu đừng nghĩ ngợi làm gì, ả đã chết trước khi cháu chào đời, nên cháu cần gì phải quan tâm?

Lão đang nói tới em gái cháu. Lão đã đề nghị Lãnh chúa và phu nhân Arryn đỡ đầu hai cháu trai của lão ở triều đình và đổi lại cho con trai họ làm con nuôi của lão tại Song Thành. Chẳng nhẽ cháu trai lão không đáng có mặt tại triều đình sao? Chúng là những đứa trẻ ngoan, yên phận và biết cách cư xử. Walder là con trai Merret, được đặt tên theo tên ta, còn đứa kia, hà hà, ta không nhớ tên... có thể nó là một Walder nữa, mấy con trai ta thích đặt tên con chúng là Walder để ta yêu chủng nhiều hem, nhưng cha nó thì... giờ ai là cha nó nhỉ?" mặt ông ta nhăn lại. "À, dù thằng bé tên gì, thì Lãnh chúa Arryn cũng không nhận thằng bê đó, hay thằng còn lại, mà lỗi là do cô em gái cháu đấy. Cô ta cứng đờ người như thể lão đang đề nghị bán con trai cô ta cho một gánh xiếc hay thiến cậu bé đó vậy, và khi Lãnh chúa Arryn nói đứa trẻ đó sẽ tới đảo Dragonstone làm con nuôi Stannis Baratheon, cô ta lao khỏi phòng không nói một lời cáo lỗi và quần sư chỉ có thể xin lỗi ta mà thôi. Lão hỏi cháu. Xin lỗi thì được ích gì?."

Catelyn nhíu mày lo lắng. "Cháu được biết rằng con trai Lysa sẽ đi làm con nuôi Lãnh chúa Tywin ở Casterly Rock."

"Không, làm con nuôi Lãnh chúa Stannis chứ," Walder Frey khó chịu nói. "Cháu nghĩ ta không phân biệt nổi Lãnh chúa Stannis và Lãnh chúa Tywin sao? Họ đều là những kẻ khó ưa tự cho mình cao quý không cần phải bài tiết vẫn sống, nhưng đừng lo, lão còn phân biệt nổi họ. Hãy cháu nghĩ ta quá già rồi? Lão đã ở tuổi cửu thập cổ lai hi thật nhưng còn minh mẫn chán. Lão còn nhớ rõ phải làm gì với phụ nữ. Lão dám cá rằng tầm này năm sau cô vợ mới sẽ sinh cho lão một đứa con trai. Hoặc một cô bé gái, dù con gái chẳng được tích sự gì. Dù gái hay trai, chúng đều đỏ hỏn, nhăn nheo và kêu khóc suốt ngày, và rồi cô ta lại muốn đặt tên nó là Walder hay Walda ấy chứ."

Catelyn không quan tầm xem phu nhân Frey sẽ đặt tên con là gì. "Ngài có chắc là Jon Arryn định cho con trai mình đi làm con nuôi Lãnh chúa Stannis không ạ?"

"Có, chắc chắn có," ông lão nói. "Chỉ có điều ông ấy chết rồi, thế thì chuyện đó còn gì có ý nghĩa gì nữa? Cháu nói muốn vượt sông?"

"Vâng..."

"Cháu không thể," Lãnh chúa Walder quả quyết. "Trừ khi lão đồng ý, nhưng sao lão phải đồng ý nhỉ? Nhà Tully và nhà Stark chưa bao giờ là bạn của lão." Ông ta dựa người vào ghế và khoanh tay, cười khẩy, đợi câu trả lời từ bà.

Sau đó, màn thương lượng bắt đầu.

Khi mặt trời đỏ ối dần dần khuất dưới những ngọn đồi phương tây thì cổng lâu đài mở ra. Cầu treo cọt kẹt hạ xuống, khung lưới sắt kéo lên, và phu nhân Catelyn Stark tiến Jên gặp con trai cùng các tướng đồng minh. Đẳng sau bà là Ser Jared Frey, Ser Hosteen Frey, Ser Damvell cùng người con rơi của Lãnh chúa Walder, Ronel Rivers, dẫn theo một đoàn dài lính cầm lao, hàng ngàn người mặc giáp xích xanh da trời và áo choàng xám bạc.

Robb phi nước đại về phía bà cùng Gió Xám đi bên cạnh con ngựa chiến. "Xong rồi," bà nói. "Lãnh chúa Walder cho phép con đi qua. Những tay kiếm của ông ta cũng là của con, nhưng ông ta muốn giữ lại bốn trăm quân để trấn thủ Song Thành. Mẹ khuyên con để lại thêm bốn trăm lính của con gồm cả cung thủ lẫn kiếm thủ. Ông ta không đòi quyền chỉ huy... nhưng con hãy trao quyền cho người con có thể tin cậy. Lãnh chúa Walder cần người giúp giữ lòng trung thành."

"Vâng thưa mẹ," Robb trả lời, và nhìn vào những hàng lính cầm lao. "Mẹ nghĩ con dùng... Ser Helman Tallhart được không?"

"Một lựa chọn tốt."

"Vậy... ông ta muốn gì từ chúng ta?"

"Nếu con có thừa vài tay kiếm, ta cần vài người hộ tống hai cháu trai Lãnh chúa Frey tới Winteríell," bà nói. "mẹ đồng ý giám hộ chúng. Chúng còn trẻ lắm, mới độ bảy tám tuổi gì đó thôi. Có vẻ cả hai đều tên là Walder thì phải. Em trai Bran của con sẽ thích có những bạn nhỏ bằng tuổi chơi cùng."

"Thế thôi sao? Chỉ cần chúng ta nhận nuôi hai đứa bé? Cái giá đó quá thấp so với việc..."

"Con trai Olyvar của Lãnh chúa Frey sẽ đi cùng chúng ta," bà nói tiếp. "Cậu ta sẽ làm cận vệ cho con. Cha cậu ta muốn thấy cậu ta được phong tước hiệp sĩ trong thời điểm thích hợp."

"Một cận vệ," Cậu nhún vai. "Được thôi, rất được, nếu cậu ta..."

"Và, nếu em gái Arya của con an toàn trở về, chủng ta thỏa thuận rằng con bé sẽ lấy con út của Lãnh chúa Walder, Elmar, khi hai đứa chúng nó tới tuổi."

Robb có vẻ bối rối. "Arya sẽ không thích chút nào."

"Và con sẽ kết hôn cùng con gái ông ta sau khi thắng trận trở về," bà nói nốt. "Lãnh chúa sẵn lòng cho con chọn người con muốn kết hôn. Ông ta nghĩ có vài người hợp với con."

Robb không hề giật mình. "Con hiểu."

"Con có đồng ý không?"

"Con có thể từ chối sao?"

"Nếu con không muốn qua càu."

"Con đồng ý," Robb nghiêm trang nói. Cậu chưa bao giờ nam tính hơn lúc này. Những cậu bé chơi đùa cùng kiếm, nhưng những lãnh chúa phải có những cuộc hôn nhân chính trị, dù biết nó

có ý nghĩa ra sao.

Họ vượt qua sông vào lúc hoàng hôn khi mặt trăng hình lưỡi liềm trôi bập bềnh trên mặt sông. Hai đội quân đi qua cánh cổng đông của Song Thành như một con rắn đen nhem nhúa, đi vào sân, vọng lâu và qua cầu, để tiếp tục cuộc hành trình sau khi tới được bờ tây.

Catelyn đi đầu con rắn, với con trai, chú Ser Brynden và Ser Stevron Frey. Đằng sau họ là chín phần mười đội quân gồm các hiệp sĩ, lính cầm thương, kị binh, những cung thủ trên lưng ngựa. Họ phải mất hàng giờ mới vượt qua cầu nổi. Sau đó, Catelyn không nhớ nổi có bao nhiêu tiếng vó ngựa đạp lộp cộp trên cầu treo trong khi Lãnh chúa Walder Frey ngồi trong kiệu quan sát. Đội quân phương bắc giờ đông hơn, với lính cầm giáo, cung thủ và rất nhiều bộ binh nữa, vẫn ở bờ đông đợi lệnh Roose Bolton. Robb đã ra lệnh cho ông ta tiếp tục hành quân về phía nam, tới đụng độ cùng đội quân đang tiến lên phương bắc của Lãnh chúa Tywin.

Dù tốt hay xấu, con trai bà cũng đã tung xúc xắc rồi.

JON

Cháu ổn không, Snow?" Tướng Mormont nhăn

"Ổn," con quạ ré lên. "Ổn. "

"Vâng, thưa chỉ huy," Jon nói dối... lớn tiếng như thể rồi lòi nói của cậu sẽ biến thành sự thật. "Còn ngài?"

Tướng Mormont nhăn mặt. "Một thây ma định giết ta. Làm sao ta ổn nổi?" Ông gãi gãi cằm. Bộ râu muối tiêu bờm xờm đã bị cháy xém, vì thế ông phải cạo nó đi. Chút rầu ria mới mọc lún phún làm ông trông già cỗi, bất hảo và cộc cằn. "Trông cháu không ổn đâu. Tay cháu sao rồi?"

"Đang lành ạ." Jon nhúc nhích những ngón tay bị quấn băng cho ông xem. Cậu đã bị bỏng nặng hơn cậu tưởng khi ném tấm vải cháy, và tay phải bị băng bó tới tận khuỷu. Lớp da đỏ nứt nẻ chảy nước, và những vết phồng rộp lên giữa những ngón tay cậu to như những con gián vậy. "Học sĩ nói vết bỏng sẽ để lại sẹo, nhưng ngoài ra thì tay vẫn ổn như cũ."

"Sẹo cũng chẳng sao. Trên Tường Thành, cháu vẫn thường phải đeo găng tay mà."

"Đúng, thưa chỉ huy." vết sẹo không làm Jon lo nghĩ nhiều. Maester Aemon đã cho cậu sữa anh túc, nhưng dù vậy cơn đau vẫn rất kinh khủng. Lúc đầu cậu có cảm giác như bàn tay vẫn bị thiêu cháy cả ngày lẫn đêm. Chỉ có nhét tay vào những chậu tuyết hay băng tuyết bào ra mới làm giảm cơn đau chút ít.. Jon cảm ơn thần thánh vì không ai ngoài Bóng Ma thấy cậu nằm co quắp rên rỉ trên giường. Và khi đã chìm vào giấc ngủ, cậu lại mơ, và điều đó còn tệ hơn. Trong giấc mơ, thây ma vật lộn với cậu có đôi mắt xanh lam, bàn tay đen và khuôn mặt của cha cậu, nhưng cậu không dám nói cho ông Mormont biết.

"Dywen và Hake đã trở về vào đêm trước," Gấu Già nói. "Họ, cũng như những người khác, không tìm thấy dấu vết của chú cháu."

"Cháu biết." Jon đã lê bước tới phòng sinh hoạt chung để ăn cùng những người bạn, và ai ai cũng bàn về thất bại của đội biệt kích.

"Cháu biết," Mormont cằn nhằn. "Sao cái gì quanh đây mọi người cũng biết vậy?" Dường như ông không cần nghe cầu trả lời. "Như vậy có vẻ chỉ có... có hai sinh vật đó thôi, dù chúng là gì, ta cũng không thể gọi chúng là người được. Và cảm ơn thần thánh vì điều đó. Còn nữa thì... ta còn chẳng dám nghĩ tới. Nhưng chắc chắn vẫn còn. Ta cảm thấy chúng từ tận trong bộ xương già này, và Maester Aemon đồng ý với ta. Gió lạnh đang thổi. Mùa hè đã kết thúc và mùa đông sẽ khắc nghiệt hơn bao giờ hết."

Mùa đông đang tới. Gia ngôn của nhà Stark đối với Jon chưa bao giờ đáng sợ và mang điềm gở như bây giờ. "Thưa chỉ huy," cậu ngần ngừ hỏi. "Mọi người đồn rằng tối qua có chim đưa thư tới."

"Đúng. Thế thì sao?"

"Cha,"con quạ già chế nhạo khi ngật ngưỡng đi trên vai tướng Mormont. "Cha."

Tướng chỉ huy đưa tay bóp chẹt cái mỏ nó lại, nhưng con quạ nhảy lên đầu ông, dang cánh

bay qua phòng rồi đậu bên bậu cửa sổ. "Âm ĩ và xúi quẩy," ông Mormont cằn nhằn. "Lũ quạ chỉ giỏi chuyện đó thôi. Vì sao ta lại nuôi con chim khó chịu này chứ... nếu có tin của Lãnh chúa Eddard, cháu nghĩ ta sẽ không báo cho cháu biết sao? Dù là con hoang hay không, trong huyết quản cháu vẫn mang dòng máu của ông ấy. Lá thư nhắc tới Ser Barristan Selmy. Có vẻ ông ấy bị đuổi khỏi Ngự Lâm Quân. Họ trao vị trí đó cho con chó đen Clegane, và giờ Selmy bị truy nã vì tội làm phản. Những kẻ ngốc đã cho vài lính gác thành tới bắt ông ta, nhưng ông ta chém chết hai người và chạy trốn." Tướng Mormont khụt khịt mũi, không hề che giấu quan điểm của mình về những người đã ra lệnh cho đội áo vàng chống lại hiệp sĩ từng được ca ngợi là Barristan Dũng Cảm. "Và chúng ta có những bóng trắng trong rừng cùng những người chết không được an nghỉ lảng vảng trong hành lang cùng một thằng nhóc ngồi trên Ngai Sắt," ông khinh bỉ nói.

Con quạ cười ré lên. *"Thằng nhóc, thằng nhóc, thằng nhóc, thằng nhóc."*

Jon nhớ Ser Barristan từng là hy vọng lớn nhất của Gấu Già; nếu ông ta đã bị cách chức thì làm gì còn ai để ý tới lá thư của tướng Mormont chứ? Cậu nắm tay lại. Cơn đau chạy dọc những ngón tay bị bỏng. "Các em gái cháu sao rồi ạ?"

"Lá thư không nói tới Lãnh chúa Eddard hay các cô con gái." Ông bực bội nhún vai. "Có lẽ họ không nhận được thư của ta. Aemon đã gửi hai lá thư đi với những con chim được huấn luyện tốt nhất, nhưng ai mà nói trước được. Có vẻ Pycelle không muốn trả lời. Đây không phải lần đầu tiên, mà cũng chẳng phải lần cuối. Ta sợ chúng ta không thể tin tưởng bất cứ ai ở Vương Đô. Họ nói với chúng ta điều họ muốn chúng ta biết, và chỉ một chút thôi."

Và ngài nói cho cháu nghe điều ngài muốn cháu biết, và như thể cháu còn biết ít hơn, Jon phẫn uất nghĩ. Anh Robb đã triệu tập quân đồng minh và xuống phía nam tham chiến, nhưng không ai hé răng nửa lời... trừ Samwell Tarly, người đọc thư cho Maester Aemon rồi tiết lộ nội dung cho cậu kèm theo lời cảnh báo, cậu không được phép manh động. Chắc chắn họ nghĩ cuộc chiến của anh trai chẳng liên can gì tới cậu. Cậu lo lắng không tài nào kể xiết. Robb đang hành quân còn cậu thì không. Dù Jon tự nhủ rằng vị trí của mình là ở đây tới bao nhiêu lần, rằng cậu có những người anh em mới trên Tường Thành, cậu vẫn thấy mình là một kẻ hèn nhát.

"Ngô," con quạ đang hét. "Ngô, ngô."

"Ôi trời, im đi nào," Gấu Già nói với nó. "Snow, Maester Aemon nói rằng bao lâu nữa tay cháu sẽ trở lại bình thường?"

"Sớm thôi ạ," Jon trả lời.

"Tốt." Trên bàn, tướng Mormont để một thanh đại đao bao kim loại đen bọc bạc. "Đây. Cháu sẵn sàng dùng cái này rồi.

Con quạ bay xuống đậu ở mặt bàn, khệnh khạng tiến về thanh kiếm, đầu nghiêng nghiêng vẻ tò mò. Jon lưỡng lự. Cậu không hiểu ông có ý gì. "Chỉ huy?"

"Lửa đã làm chảy bạc trên đốc kiêm, cháy tay chặn và tay cầm rồi. Ừm , da khô và gỗ mủn, cháu còn trông đợi được gì nào? Giờ lưỡi kiếm... cháu cần ngọn lửa nóng gấp trăm lần mới làm hỏng được lưỡi kiếm này." Ông Mormont đẩy bao kiếm trên mặt bàn gỗ sồi thô nhám. "Ta đã cho rèn lại phần khác. Nhận lấy nó đi."

"Nhận đi,"con quạ nhại lại và rỉa lông. *"Nhận đi, nhận đi."*

Jon ngại ngùng cầm thấy thanh kiếm. Bằng tay trái; tay phải cậu vẫn còn lóng ngóng vụng vè. Cậu cẩn thận lôi kiếm ra khỏi vỏ và giơ ngang tầm mắt.

Đốc kiếm là một viên đá nhạt màu bọc chì để cân bằng với lưỡi kiếm dài. Nó được khắc thành hình đầu sói đang nhe răng với mắt bằng ngọc hồng lựu. Chuôi kiếm được quấn da mới, mềm và đen, như chưa từng thấm mồ hôi hay máu. Bản thân lưỡi kiếm đã dài hơn kiếm Jon thường dùng, thuôn dài để có thể phóng đi tốt như chém, với ba rãnh khắc sâu vào kiếm. Nếu Băng Đao là một thanh đại đao hai lưỡi thì đây là một thanh kiếm lưỡi rưỡi , đôi khi được gọi bằng tên "kiếm con hoang." Nhưng thanh kiếm đầu sói này thực sự nhẹ hơn những thanh kiếm cậu từng dùng. Khi Jon lật thanh kiếm sang mặt kia, cậu có thể thấy những đường rãnh ở nơi lưỡi kiếm bị rèn đi rèn lại. "Đây là thép Valyria, thưa chỉ huy," cậu ngờ vực nói. Cha cậu thi thoảng cũng cho cậu dùng Băng Đao, cậu biết nó thế nào, cảm giác sử dụng nó ra sao.

'Đúng," Gấu Già nói. "Đây là kiếm của cha và ông nội ta. Nhà Mormont đã sở hữu nó năm trăm năm nay. Ta đã dùng nó khi còn đương vị và trao lại cho con trai ta khi ta mặc đồ đen."

Ông ấy trao cho mình thanh kiếm của con trai ông ta. Jon gần như không tin nổi. Lưỡi kiếm này cân bằng tuyệt hảo. Những sống kiếm tỏa sáng nhàn nhạt phản chiếu ánh nắng. "Con trai ngài..."

"Nó đã làm ô nhục nhà Mormont, nhưng ít nhất nó cũng biết đường bỏ lại thanh kiếm khi chạy trốn. Em gái ta trả nó về, nhưng chỉ cần nhìn thấy nó thôi ta lại nhớ lại nỗi ô nhục của Jorah, vì thế ta bỏ nó sang một góc và không nghĩ tới nó cho tới khi chúng ta tìm thấy nó trong đống tro tàn phòng ngủ. Đốc kiếm nguyên thủy có hình đầu gấu bằng bạc, nhưng giờ chẳng còn phân biệt nổi hình dạng gì rồi. Đối với cháu, ta nghĩ hình sói trắng sẽ thích hợp hơn. Một trong những thợ xây của chúng ta chạm khắc khá tài."

Khi Jon bằng tuổi Bran, cậu đã mơ được tới những chiến công vĩ đại như mọi đứa bé khác. Nội dung câu chuyện thay đổi theo từng giấc mơ, nhưng thường cậu mơ cứu mạng cha. Sau đó Lãnh chúa Eddard đã bảo cậu phải chứng tỏ mình là một Stark đích thực, và đặt Băng Đao vào tay cậu. Kể cả lúc đó cậu biết rằng đó chỉ là trò tưởng tượng ngớ ngẩn của trẻ con; là con hoang đừng mơ sở hữu kiếm của cha. Kể cả giờ nhớ lại cậu vẫn thấy xấu hổ. Loại người nào lại đi cướp của thừa kế của anh trai chứ? Mình không có quyền nhận lưỡi kiếm này, cậu nghĩ, cũng như mình không có quyền dùng Băng Đao vậy. Cậu nhúc nhích những ngón tay bị bỏng, cảm nhận cơn đau nhói sâu trong từng thớ thịt. "Chỉ huy, cháu rất vinh hạnh, nhưng..."

"Đừng nhưng nhị gì cả, cậu bé à," Tướng Mormont ngắt lời. "Ta đã không còn ngồi đây nếu không có cháu và con sói của cháu. Cháu chiến đấu kiên cường... và hơn nữa suy tính nhanh nhạy. Lửa! Đúng, chết tiệt nhà nó. Chúng ta phải nhớ chứ. Đã từng có Đêm Trường rồi. Ồ, tám ngàn năm là một khoảng thời gian dài... nhưng nếu Đội Tuần Đêm không nhớ, thì còn ai nhớ đây?"

"Ai nhớ đây..."con quạ lắm mồm chen vào. *"Ai nhớ đây."*

Thực ra, thần thánh đã nghe thấy lời cầu xin của Jon vào cái đêm đó; lửa bén vào quần áo thây ma và thiêu rụi hắn như thể da thịt hắn là sáp nến còn xương là củi khô. Jon chỉ cần nhắm mắt là lại thấy cái thứ đó đi loạng choạng trong thư phòng, làm đổ tất cả vật dụng và đốt cháy mọi thứ. Khuôn mặt hắn là thứ ám ảnh cậu nhất; ngọn lửa nhảy múa quanh hắn, tóc cháy tốc lên như rơm, da thịt xác chết chảy ra và để lộ xương sọ bên dưới.

Dù cho thế lực ma quỷ nào điều khiển Othor thì nó cũng bị đánh bay bởi ngọn lửa; sinh vật dị dạng họ tìm thấy trong đống tro tàn không hơn thịt chín và xương cháy thành than. Nhưng trong những cơn ác mộng, cậu lại gặp lại nó... và lần này xác chết cháy mang hình hài Lãnh chúa

Eddard. Da cha cậu bốc lửa và đen lại, mắt cha cậu chảy xuống má như những giọt nước mắt đóng băng. Jon không hiểu nó có nghĩa gì và vì sao lại thế, nhưng nó khiến cậu sợ không thể diễn tả bằng lời.

"Một thanh kiếm chỉ là chút thù lao nho nhỏ để đổi lấy mạng sống," ông Mormont kết luận. "Nhận đi, ta không muốn nghe gì nữa, hiểu không hả?"

"Vâng, thưa chỉ huy." Lớp da cuốn quanh chuôi kiếm thật mềm mại, như thể thanh kiếm tự mình tạo hình cho vừa với tay cậu vậy. Cậu biết cậu nên thấy vinh dự, và cậu thực sự vinh dự, nhưng...

Ông ấy không phải cha mình. Ý nghĩ đó vô tình bật ra trong óc Jon. Lãnh chúa Eddard là cha mình. Mình sẽ không quên ông, dù họ có cho mình bao nhiêu thanh kiếm đi nữa. Nhưng cậu không thể nói với chỉ huy Mormont rằng cậu đang mơ tới một thanh kiếm khác...

"Đừng nói những lời sáo rỗng với ta nhé," tướng Mormont nói, "cũng đừng cám ơn ta. Hãy để thanh kiếm này vang danh với những chiến công, chứ không phải bằng lời nói."

Jon gật đầu. "Nó có tên không, thưa chỉ huy?"

"Từng có. Nó tên là Móng Dài."

"Móng," con quạ ré lên. "Móng."

"Móng Dài là một cái tên phù hợp." Jon vung tay chém thử. Cậu vụng về và không thoải mái với tay trái, nhưng kể cả vậy lưỡi kiếm vẫn chém vào gió sắc lẹm. "Sói cũng như gấu đều có móng vuốt."

Gấu Già có vẻ hài lòng. "Ta nghĩ vậy. Ta nghĩ cháu cần đeo nó trên vai. Nó quá dài không đeo ở thắt lưng được, ít nhất cho tới khi cháu cao thêm một chút nữa. Và cháu cần học cách chém bằng cả hai tay. Ser Endrew sẽ dạy cháu, khi vết bỏng lành lại."

"Ser Endrew?" Jon không biết người đó.

"Ser Endrew Tarth, một người tốt. Ông ấy đang trên đường từ Tháp Đêm tới để nhận vị trí thày dạy kiếm. Ser Alliser Thorn đã rời đi vào sáng hôm qua tới Trạm Đông bên bò- biển rồi."

Jon hạ kiếm xuống hỏi. "Vì sao?"

Tướng Mormont khịt mũi. "Vì ta lệnh cho ông ta đi, chứ còn sao nữa?" Ông ta đang mang cánh tay mà con Bóng Ma của cháu xé khỏi cổ tay Jafer Flower. Ta đã ra lệnh cho ông ta lên thuyền tới Vương Đô và đặt nó trước mặt nhà vua trẻ tuổi. Nó sẽ khiến Joffrey quan tâm, ta nghĩ vậy... và Ser Alliser là một hiệp sĩ, xuất thân cao quý, được xức dầu thơm, có những người bạn cũ trong triều đình, và tất cả những điều đó khiến ông ta khó bị bỏ qua như những con quạ đen[2] khác."

"Quạ đen." Jon nghĩ, và thấy từ quạ gợi chút gì căm phẫn.

"Hơn nữa," Tướng chỉ huy nói tiếp, bỏ qua lời cự nự của con chim, "như vậy cháu và ông ta sẽ cách nhau cả ngàn dặm mà không có vẻ là ta đang khiển trách ông ta." Ông ta chỉ tay vào mặt Jon. "Đừng nghĩ rằng ta ủng hộ chuyện ngu ngốc cháu làm ở phòng sinh hoạt chung. Dũng cảm dành cho những kẻ ngu ngốc, nhưng cháu không còn là một đứa trẻ nữa, dù phải vài năm nữa cháu mới thực sự trưởng thành. Cháu đang cầm thanh kiếm của một người đàn ông và chỉ 'có

người đàn ông mới được phép vung kiếm. Vì thế ta mong cháu hãy trưởng thành đi."

"Vầng, thưa chỉ huy." Jon nhét kiếm vào bao bạc. Dù thanh kiếm là một món quà tuyệt vời, nhưng nếu phải chọn, cậu vẫn thấy được giải phóng khỏi tính nham hiểm của lão Alliser Thorne mới thực là tin tuyệt vời.

Gấu Già gãi gãi cằm. "Ta đã quên mất râu mói mọc ngứa thế nào," ông nói. "Nhưng thôi, chẳng làm gì được. Tay cháu đã lành để tiếp tục nhiệm vụ chưa?"

"Rồi, thưa chỉ huy."

"Tốt. Tối nay sẽ lạnh đấy, và ta muốn có rượu cay nóng. Tìm cho ta một bình rượu vang, không quá chua và cay thế nào cũng được. Nói với chú Hobb rằng nếu còn gửi [2]cho ta thịt cừu luộc nữa, ta sẽ luộc chú ta luôn đấy. Miếng thịt đùi lần trước thật kinh tởm. Kể cả quạ còn chẳng thèm động vào." Ông gãi đầu con quạ và nó kêu lên thích thú. "Cháu đi đi. Ta có việc phải làm."

Những lính gác mỉm cười chào khi cậu đi xuống cầu thang xoắn ốc, bàn tay lành lặn nắm chặt thanh kiếm.

"Thanh kiếm đẹp đấy," một người nói.

"Cậu xứng đáng được nhận nó, Snow ạ," một người khác nói. Jon cười đáp lễ, nhưng thật tâm cậu không cười nổi. Cậu biết cậu phải vui, nhưng cậu lại không cảm thấy vậy. Tay cậu đau, và miệng cậu đắng ngắt vị của sự tức giận, dù cậu không biết cậu tức giận với ai và vì sao.

***

Sáu người bạn đang lấp ló bên ngoài Tháp Vua, hiện giờ là chỗ ở của tướng chỉ huy Mormont. Họ treo một cái bia tập bắn ở cửa kho thóc, vì thế trông họ sẽ giống đang tập bắn cung, nhưng chỉ nhìn qua cậu cũng biết đâu là những kẻ lén lút. Khi cậu vừa bước ra Pyp đã hét lên, "Này, tới đây, bọn mình nhìn với."

"Nhìn cái gì?" Jon nói.

Toad tiến tới gần. "Cái mông nở hoa của mày chứ còn cái gì?"

"Thanh kiếm," Grenn nói. "Bọn tao muốn xem thanh kiếm."

Jon nhìn họ bằng ánh mắt buộc tội. "Cậu biết rồi đó." Pyp cười toe toét. "Không phải ai trong chúng mình cũng ngu như Grenn đâu."

"Mày thì có," Grenn nói. "Mày ngu hơn tao."

Halder nhún vai vẻ xin lỗi. "Mình giúp Pate chạm khắc viên đá mà," người thợ nói, "và anh bạn Sam của cậu đi mua đá hồng lựu từ thị trấn Mole."

"Bọn tao còn biết trước cơ," Grenn nói. "Rudge giúp ông Donal Noye rèn kiếm. Cậu ta ở đó khi Gấu Già mang thanh kiếm cháy tới."

"Thanh kiếm!" Matt giục. Những đứa khác hùa theo. *"Thanh kiếm, thanh kiếm, thanh kiếm."*

Jon rút Móng Dài ra khỏi vỏ và cho họ xem, lật đi lật lại để họ chiêm ngưỡng. Lưỡi kiếm con hoang lấp lánh dưới ánh mặt trời nhàn nhạt một cách tối tăm và nguy hiểm. "Thép Valyria

đấy," cậu trang trọng tuyên bố, cố tỏ ra vui vẻ và tự hào như cậu đáng lẽ phải cảm thấy.

"Tao nghe nói có kẻ cạo râu bằng dạo cạo làm từ thép Valyria a," Toad nói. "Và hắn đã tự chém đứt đầu mình."

Pyp cười toe toét. "Đội Tuần Đêm đã có cả ngàn năm nay," cậu ta nói, "nhưng tao nghĩ Lãnh chúa Snow đây là người đầu tiên được vinh danh nhờ đốt trụi Tháp Chỉ Huy."

Những đứa khác ồ lên cười và kể cả Jon cũng vậy. Thực ra, ngọn lửa không thiêu trụi tòa tháp đá kiên cố đó, nhưng nó đã thiêu cháy kha khá những đồ nội thất bên trong hai tầng trên cùng, nơi vốn là phòng của Gấu Già. Không ai để ý nhiều tới điều đó, vì nó cũng đốt cháy cái thây ma Othor biết đi đứng giết người rồi.

Sinh vật còn lại, cái thứ cụt tay từng là lính biệt kích tên Jafer Flowers cũng bị tiêu diệt, gần như bị cắt thành từng mảnh vụn bởi một tá tay kiếm... nhưng trước đó nó đã giết chết Ser Jaremy và bốn người khác. Ser Jaremy đã cắt được đầu nó, nhưng ngã xuống khi xác chết không đầu rút con dao của ông ta ra và đâm vào bụng ông. Sức mạnh và lòng can đảm không thể so sánh với những kẻ thù không thể chết khi chúng đã chết rồi; những cánh tay khỏe mạnh và áo giáp cũng không thể bảo vệ nổi chúng ta.

Ý nghĩ đó làm tâm trạng của Jon không bình thường. "Mình phải tới nói với chú Hobb vè bữa tối của Gấu Già đầy," cậu cộc cằn nói và nhét Móng Dài vào vỏ. Bạn bè cậu có ý tốt, nhưng họ không hiểu. Đó thực sự không phải lỗi của họ; họ không phải đối mặt với Othor, họ không thấy thứ ánh sáng nhàn nhạt trong đôi mắt xanh chết chóc đó, không cảm nhận được cái lạnh từ những ngón tay đen lạnh cóng đó. Họ cũng không biết tới trận chiến trên châu thổ sông. Làm sao họ có thể hiểu nổi chứ? Cậu đột ngột quay người bỏ đi. Pyp gọi theo, nhưng Jon không thèm trả lời.

***

Cậu được trở lại căn phòng cũ tại Tháp Hardin sau trận hỏa hoạn. Bóng Ma đang nằm cuộn tròn bên cửa, ngẩng đầu bật dậy khi nghe tiếng bước chân của Jon. Đôi mắt đỏ của con sói tuyết sậm hơn màu đỏ của những viên ngọc hồng lựu và trông con sói còn khôn hơn người. Jon quỳ xuống gãi tai nó và cho nó nhìn đốc kiếm. "Nhìn đi. Mày đấy."

Bóng Ma đánh hơi viên đá được chạm khắc giống nó và thử liếm. Jon mỉm cười. "Mày mới xứng được nhận danh dự này," cậu nói với con sói... và đột nhiên cậu nhớ tới lúc cậu tìm thấy nó, trong trận tuyết mùa hè muộn ngày nào. Họ định rời đi cùng những con sói kia, nhưng Jon nghe thấy tiếng động và quay lại, và nó ở đó, lông trắng muốt gần như vô hình. Nó cô độc, cậu nghĩ, bị tách rời khỏi những con khác trong đàn. Nó khác biệt, vì thế những con sói kia đẩy nó ra.

"Jon ơi?" Cậu nhìn lên. Samwell Tarly đang đứng lo lắng đẩy đẩy chân. Má cậu ta đỏ lựng, mặc áo lông thú dày cộm trông như sẵn sàng ngủ đông vậy.

"Sam." Jon đứng dậy. "Sao thế? Cậu tới xem kiếm à?" Nếu những người khác đã biết thì chắc chắn Sam cũng biết.

Cậu bé béo lắc đầu. "Mình từng suýt thừa kế thanh kiếm của cha mình," cậu ảo não nói. "Tâm Độc. Lãnh chúa Randyll thi thoảng cho mình giữ nó, nhưng nó luôn khiến mình sợ. Nó làm bằng thép Valyria, đẹp nhưng sắc lắm, mình sợ mình sẽ làm bị thương các cô em gái mình. Dickon giờ là người giữ nó."Cậu ta lau bàn tay ướt mồ hôi lên áo choàng. "Mình ờ... Maester Aemon muốn gặp cậu."

Giờ không phải lúc thay băng. Jon nghi ngờ nhíu mày. "Vì sao?" cậu hỏi. Sam có vẻ thảm hại. Thế là đủ rồi. "Cậu đã nói với ông ấy, đúng không?" Jon giận giữ hỏi. "Cậu đã nói với ông ấy rằng cậu đã để lộ chuyện cho mình biết."

"Mình... ông ấy... Jon à, mình không muốn... ông ấy hỏi... ý mình là... mình nghĩ ông ấy đã biết, ông ấy thấy được những thứ người khác không thấy..."

"Ông ấy mù," Jon cực lực chỉ rõ. "Mình tự tìm cách được." Cậu để Sam đứng đó, mồm há hốc và run rẩy.

Cậu thấy Maester Aemon ở trên tổ quạ, đang cho quạ ăn. Clydas đi cùng ông, mang theo một thùng thịt thái lát khi họ đi từ lồng này sang lồng khác.

"Sam nói thầy muốn gặp con?"

Học sĩ gật đầu. "Đúng thế. Clydas đưa cái thùng cho Jon. Có lẽ cậu ta sẽ giúp ta." Người anh em mắt đỏ, bị gù đưa cái thùng cho Jon và leo xuống thang. "Ném thịt vào lồng," ông Aemon hướng dẫn. "Lũ chim sẽ lo liệu tiếp."

Jon chuyển cái thùng sang tay phải và nhúng bàn tay trái vào cái thùng đầy thịt. Những con quạ bắt đầu la hét ỏm tỏi và bay về phía thanh chắn, đôi cánh đen đập vào hàng rào kim loại. Thịt bị xé thành từng mẩu không to hơn đốt ngón tay. Cậu nắm thịt ném vào lồng, và những tiếng ré vang lớn hơn. Lông chim bay lả tả khi hai con đánh nhau tranh mồi. Jon nhanh chóng cầm lấy miếng thịt thứ hai và ném. "Con quạ của chỉ huy Mormont thích hoa quả và ngô."

"Nó là con chim hiếm có," Maester nói. "Hầu hết quạ đều ăn ngũ cốc, nhưng chúng thích thịt hơn. Thịt giúp chúng khỏe mạnh, và ta sợ rằng chúng thích vị máu. Ở điểm đó chúng giống người... và giống như con người, các con quạ không giống nhau."

Jon không biết nói gì thêm. Cậu ném thịt, không biết mình bị gọi đến vì lý do gì. Chắc chắn ông lão sẽ nói khi đến lúc. Maester Aemon không phải người nóng vội.

"Bồ câu cũng có thể đưa thư," học sĩ nói tiếp, 'nhưng quạ là loài bay giỏi hơn, lớn hơn, dũng cảm hơn, thông minh hơn, có thể tự mình chống lại lũ diều hâu... nhưng quạ có màu đen và chúng ăn thịt thối, và một vài người ghê tởm chúng. Baelor May Mắn đã cố thay thế quạ bằng bồ câu, con có biết không?" Vị học sĩ hướng đôi mắt mù lòa về phía Jon và mỉm cười. "Nhưng Đội Tuần Đêm thích quạ hơn."

Những ngón tay của Jon đang nhúng trong thùng thịt, máu ngập tới cổ tay. "Dywen nói rằng những kẻ du mục gọi chúng ta là quạ đen," cậu bối rối nói.

"Quạ đen là họ hàng đáng thương của quạ. Chúng là những kẻ ăn xin lông đen, bị thù ghét và hiểu lầm."

Jon ước gì cậu hiểu họ đang nói gì và vì sao? Cậu quan tâm gì tới quạ và bồ câu nào? Nếu ông già có điều cần nói với cậu, sao ông không nói thẳng ra?

"Jon, con có bao giờ nghĩ vì sao lính Đội Tuần Đêm không lấy vợ và sinh con không?" Maester Aeon hỏi.

Jon nhún vai. "Không ạ." Cậu ném thêm thịt. Những ngón tay trái cậu nhom nhớp máu, và tay phải đau vì sức nặng của thùng thịt.

“Vì họ sẽ không biết yêu,” ông lão trả lời, “vì tình yêu là vết thương chí mạng của danh dự và cái chết của nhiệm vụ.”

Jon không thấy điều này đúng, nhưng cậu không nói gì. Vị học sĩ đã một trăm tuổi, và là sĩ quan cấp cao của Đội Tuần Đêm; cậu không được phép cãi ông.

Ông lão dường như cảm nhận được sự nghi ngờ. “Nói cho ta nghe đi Jon, nếu có một ngày cha con phải chọn giữa danh dự và người mình yêu thương, ông ấy sẽ làm gì?”

Jon lưỡng lự. Cậu muốn nói cha sẽ không bao giờ làm nhục mình, dù vì tình yêu, nhưng bên trong cậu có một giọng nói ranh mãnh vang lên, Ông ta sinh ra một đứa con rơi, làm gì có danh dự gì trong chuyện đó? Và mẹ mày, ông ấy làm gì có trách nhiệm với bà ta, ông ấy thậm chí còn chẳng nói tên bà ta. “Ông ấy sẽ làm điều đúng đắn,” cậu run rẩy nói, vì sự lưỡng lự của mình. “Dù cho có vấn đề gì.”

“Vậy lãnh chúa là trường hợp vạn người có một. Hầu hết chúng ta đều không mạnh mẽ đến thế. Danh dự nào có thể so sánh với tình yêu của người phụ nữ? Nhiệm vụ nào có thể sánh với cảm giác được ẵm bồng đứa nhỏ trên tay... hay ký ức về nụ cười của người anh em ư? Lời nói gió bay. Lời nói gió bay. Chúng ta chỉ là con người, và thần thánh ban cho con người khả năng yêu thương. Đó là vinh quang mà cũng là bi kịch lớn nhất đời chúng ta.

“Những người thành lập Đội Tuần Đêm biết rằng chỉ có lòng dũng cảm mới có thể bảo vệ vương quốc khỏi bóng tối của phương bắc. Họ biết họ không được phép xé nhỏ lòng trung thành của mình. Vì thế họ thề không lấy vợ sinh con.

“Nhưng họ có anh em và chị em. Mẹ sinh ra họ, cha đặt tên cho họ. Họ tới từ một trăm vương quốc khác nhau, và họ biết thời thế có thể thay đổi, nhưng con người thì không. Vì thế họ trịnh trọng thề rằng Đội Tuần Đêm sẽ đứng ngoài cuộc chiến giữa các vương quốc.

Họ đã giữ lời thề. Khi Aegon giết Black Harren và lên ngôi, anh trai Harren là tướng chỉ huy Tường Thành nắm trong tay mười ngàn lính. Ông ấy không hành động. Hồi Bảy Phụ Quốc là bảy vương quốc khác nhau, không một thế hệ nào không chứng kiến cảnh ba bốn vương quốc đánh chiếm lẫn nhau. Đội Tuần Đêm không can dự. Khi người Andal vượt eo biển và chiếm vương quốc của Tiền Nhân, những người con trai của những vị vua thất trận vẫn giữ vững vị trí. Và mọi chuyện vẫn thế trong suốt bao nhiêu năm trời. Đó là cái giá phải trả cho danh dự.

Một kẻ hèn nhát cũng dũng cảm như bất cứ người nào, khi họ không có gì phải sợ. Và chúng ta làm tròn nhiệm vụ của mình, khi chúng ta chẳng còn gì để mất. Đi trên con đường danh dự nghe thì có vẻ dễ. Nhưng không sớm thì muộn rồi cũng tới lúc khi nhiệm vụ không còn dễ dàng, và anh ta phải lựa chọn.”

Một con quạ vẫn đang ăn, miếng thịt dài đong đưa trên mỏ nó. Những con khác dường như đang quan sát cậu. Jon cảm nhận thấy sức nặng từ những đôi mắt đen bé xíu. “Và hôm nay là ngày của con... có phải thầy đang nói thế không ạ?”

Maester Aemon quay đầu nhìn cậu bằng đôi mắt trắng mờ đục. Như thể ông đang nhìn thấu tận tâm can cậu. Jon thấy mình như trần truồng. Cậu cầm cái thùng bằng cả hai tay và đổ hết vào chuồng. Những miếng thịt và máu văng khắp nơi, rải rác hết người lũ quạ. Chúng bay tứ tán, kêu loạn xạ. Những con chim nhanh chân bắt đồ ăn trên trời và vui vẻ nuốt chửng. Jon để cái thùng rỗng rơi lanh canh xuống sàn.

Ông lão đặt bàn tay đồi mồi khô quắt lên vai cậu. “Như thế đau lắm đấy, con trai ạ,” ông nhẹ nhàng nói. “Ờ đúng. Lựa chọn... nó luôn làm chúng ta tổn thương. Và luôn luôn như thế. Ta biết.”

“Thầy không biết đâu,” Jon cay đắng nói. “Không ai biết đâu. Dù cọn chỉ là một đứa con hoang, nhưng ông ấy vẫn là cha con...”

Maester Aemon thở dài. “Con không nghe bất cứ điều gì ta nói với con sao, Jon? Con nghĩ con là người đầu tiên sao?” Ông lắc đầu, một biểu hiện mệt mỏi không thể diễn tả bằng lời. “Ba lần thần thánh đã thử thách lời thề của ta. Một khi ta còn là một đứa bé, một khi ta trưởng thành, và một khi ta về già. Khi đó sức mạnh ta đã bỏ ta mà đi, mắt ta đã lòa, nhưng lựa chọn cuối cùng vẫn tàn tệ như lựa chọn dầu tiên. Những con quạ của ta mang tin từ phương nam tới, lời nói trong đó còn đen tối hơn đôi cánh chúng, chúng mang tin về sự lụi bại của Gia Đình ta, về cái chết của họ hàng ta, về sự ô nhục và hủy diệt. Ta, một kẻ già, mù lòa, yếu đuối liệu có thể làm gì đây? Ta vô dụng chẳng khác gì một dứa bé còn bú móm, nhưng ta vẫn buồn khi ngồi đây, bị người đời lãng quên trong khi họ giết chết đứa cháu đáng thương của em trai ta, kể cả con trai chú ấy và thậm chí cả những đứa bé...” *

Jon giật mình khi thấy nước mắt lấp lánh trong khóe mắt ông lão. “Thầy là ai?” cậu khẽ hỏi trong sự sợ hãi.

Một nụ cười móm mém hiện lên trên đôi môi già lão. “Chỉ có một học sĩ của Citadel bị buộc phải phục vụ Hắc Thành và Đội Tuần Đêm mà thôi. Trong hội của ta, chúng ta đặt tên gia đình sang một bên khi đã thề và đeo vòng cổ.” Ông lão chạm vào sợi xích học sĩ treo quanh cái cổ gầy trơ xương. “Cha ta là Maekar Đệ Nhất, và em trai Aegon của ta thay ta kế nhiệm người. Ông nội ta đặt tên ta theo tên hoàng tử Aemon Hiệp sĩ rồng, người là chú ta, cha ông ta, tùy theo việc con tin vào cầu chuyện nào. Ông ấy gọi ta là Aemon...”

“Aemon... Targaryen?” Jon không tin nổi.

“Từng là vậy,” ông lão nói. “Từng là vậy. Giờ con đã thấy rồi đó, Jon, ta biết và vẫn đang biết, ta sẽ không bảo con đi hay ở. Con phải tự mình lựa chọn, và sống với nó từng ngày trong đời Như ta đây.” Giọng ông trở thành tiếng thì thầm. “Như ta đây...”

DAENERYS

Khi trận chiến kết thúc, Dany cưỡi con Bạc qua cánh đồng đầy xác chết. Những nữ tì và những người đàn ông trong khas vừa đi sau vừa cười đùa với nhau.

Vó ngựa Dothraki đã cày tung đất đai và dày xéo lên những cánh đòng lúa mạch đen và cây đậu lăng, trong khi những lưỡi arakh và mũi tên cắm xuống đất trông như một cánh đồng đỏ máu khủng khiếp. Những con ngựa đang hấp hối ngẩng đầu hí từng chặp. Những người bị thương rên rỉ cầu xin. Jaqqa rhan, những người thi hành bản án nhân từ đi giữa họ, trên tay lăm lăm những lưỡi rìu nặng nề, chém bay đầu cả người chết lẫn người sống. Sau đó họ sẽ cho các bé gái đi rút tên từ những xác chết và cho vào giỏ. Cuối cùng những con chó gầy đói, chưa bao giờ rời xa khalasar, sẽ đi đánh hơi, và xử lý phần còn lại.

Lũ cừu là những sinh vật chết đầu tiên. Có hàng ngàn con ruồi đen kịt bu lấy đống xác chết. Dany biết, các kỵ sĩ của Khal Ogo đã làm điều đó; không một người nào trong khalasar của Drogo lại điên khùng đi phí phạm tên vào lũ cừu khi chưa giết chết gã chăn cừu.

Thị trấn chìm trong biển lửa, những cột khói đen cuồn cuộn bốc lên trên bầu trời xanh thẳm. Bên dưới những bức tường bùn khô vỡ nát, những kỵ sĩ phi ngựa qua lại, quật dây da buộc những người còn sống sót đi khỏi đống đổ nát đang bốc khói. Những người phụ nữ và trẻ con thuộc khalasar của Ogo đi với vẻ hiên ngang dù đã chiến bại và chịu cảnh nô lệ; giờ họ là nô lê, nhưng dường như họ không biết sợ. Họ khác với những người dân trong các trấn. Dany thương họ; cô biết cảm giác sợ hãi là thế nào. Những người mẹ đi nghiêng ngả với bộ mặt vô hồn trống rỗng, tay nắm lấy bàn tay đứa con sụt sùi khóc. Những người còn sống sót chỉ có vài người đàn ông: tàn tật, hèn nhát hoặc già cả.

Ser Jorah kể người của đất nước này gọi mình là Lhazareen, nhưng người Dothraki gọi họ là haesh raki, tộc Cừu. Dany từng nhầm họ là người Dothraki, vì họ cũng mang nước da màu đồng và mắt hình quả hạnh nhân. Giờ trông họ thật lạ lẫm với khuôn mặt to bè và mái tóc đen ngắn tủn quái dị. Họ là những người chăn cừu, ăn chay và Khal Drogo nói họ thuộc về phía nam khúc sông. Cỏ ở biển Dothraki không dành cho cừu.

Dany thấy một cậu bé nhảy lên và chạy ra chỗ dòng sông. Một kỵ sĩ chặn cậu ta và quất roi bắt trở lại, những người khác đấm đá, quật roi vào mặt và chạy đuổi theo. Một người phi ngựa đằng sau, quất roi vào mông cậu bé tới khi máu đỏ chảy khắp xuống đùi. Một người khác quất vào mắt cá chân khiến cậu ta ngã sấp. Cuối cùng, khi cậu bé chỉ còn có thể nằm co quắp trên mặt đất, họ đâm ra chán và bắn tên vào lưng cậu bé.

Ser Jorah đón cô ở ngoài cổng thành tan hoang. Ông mặc áo khoác xanh lục sậm bên ngoài áo giáp. Găng sắt, xà cạp và mũ trụ đều làm bằng thép xám sậm. Người Dothraki cứ trêu ông là đồ hèn vì ông mặc giáp, nhưng hiệp sĩ đã nhổ thẳng vào mặt họ và bừng bừng tức giận, ông vung thanh trường kiếm đối chọi với arakh, và tay kỵ sĩ to mồm nhất đã bị bỏ lại cho tới chết vì cạn máu.

Ser Jorah nâng tấm bảo vệ mũ trụ lên khi tới noi. “Khal đang đợi người trong trấn.”

“Drogo không sao chứ?”

“Bị một vài vết thương,” Ser Jorah nói, “nhưng không nghiêm trọng. Hôm nay ngài đã giết chết hai khal. Đầu tiên là Khal Ogo, sau đó là con trai Fogo, người đã trở thành khal sau khi Ogo chết. Những kỵ sĩ tâm phúc đã cắt hết những cái chuông trên tóc họ, và giờ mỗi bước chân Khal Drogo đi, tiếng chuông lại kêu to hơn trước.”

, Ogo và con trai đã ngồi cùng chàng trong bữa tiệc đặt tên con trai, vào ngày anh Viserys bị đội vương miện vàng, nhưng đó là chuyện ở Vaes Dothrak, bên dưới Núi Mẹ, nơi các kỵ sĩ đều là anh em và mọi tranh chấp đều bị gạt sang một bên. Chuyện sẽ khác ở ngoài thảo nguyên. Khalasar của Ogo đang tấn công thị trấn thì Drogo đuổi kịp. Cô không biết tộc Cừu nghĩ gì, khi lần đầu tiên thấy ngựa đạp đổ tường. Có lẽ một vài người trẻ tuổi và ngu ngốc vẫn tưởng rằng thần thánh đã nghe thấy lời cầu nguyện trong cơn tuyệt vọng của họ và đang tới giải cứu họ.

Bên kia đường, một cô gái không lớn hơn Dany là bao đang sụt sùi khóc khi một kỵ sĩ xô cô ngã xuống đống xác chết, mặt úp xuống và thô bạo cưỡng đoạt. Những kỵ sĩ khác xuống ngựa đợi lượt. Đó là một dạng giải thoát người Dothraki ban cho tộc Cừu.

Mình mang dòng máu của rồng, Daenerys Targaryen tự nhủ khi quay mặt đi. Cô mím môi và lên tinh thần đi về cổng.

“Hầu hết các kỵ sĩ của Ogo đã bỏ chạy,” Ser Jorah nói. “Nhưng, chúng ta vẫn bắt được mười ngàn tù binh."

“Nô lệ,” Dany nghĩ. Khal Drogo chắc chắn sẽ thả họ trôi sông tới một trong những thị trấn thuộc vịnh Buôn Nô Lệ. Cô muốn khóc nhưng tự nhủ phải mạnh mẽ lên. Đây là chiến tranh, chiến tranh phải như thế, đây là cái giá để có được Ngai Sắt.

“Tôi đã nói với khal hãy bán họ cho Meereen,” Ser Jorah nói. “Họ sẽ trả giá cao hơn cái giá ngài bán nô lệ ở chợ trời. Illyrio viết thư rằng năm ngoái họ gặp dịch bệnh, vì thế những nhà thổ sẽ trả giá gấp đôi cho những thiếu nữ khỏe mạnh, và gấp ba cho những bé trai dưới mười tuổi. Nếu có đủ trẻ sống sót trong chuyến đi, chúng ta sẽ có đủ tiền mua sổ thuyền cần thiết, và thuê cả người chèo thuyền nữa.”

Đằng sau họ, cô gái đang bị hãm hiếp nức nở kêu lên từng chặp, từng chặp không ngớt. Bàn tay Dany nắm chặt lấy cương ngựa và ghìm lại. “Bảo họ dừng lại,” cô ra lệnh cho Ser Jorah.

“Thưa khaleesi?” hiệp sĩ có vẻ bối rối.

“Ông nghe rồi đấy,” cô nói. “Bảo họ dừng lại” Cô nói với khas bằng tiếng Dothraki thô ráp. “Jhogo, Quaro, các ngươi giúp Ser Jorah. Ta không muốn thấy cảnh hãm hiếp quanh đây.”

Những chiến binh bối rối nhìn nhau.

Jorah Mormont thúc ngựa tới gần hơn. “Công chúa,” ông nói, “người nhân từ, nhưng người không hiểu chuyện rồi. Chuyện phải thế thôi. Những người này đã dám hi sinh tính mạng vì khai. Giờ họ phải được thưởng.”

Bên kia đường, cô gái vẫn khóc nức nở, cái giọng cao lanh lảnh của cô nghe khá lạ tai với Dany. Người đầu tiên đã thỏa mãn và gã thứ hai thay chỗ hắn.

“Cô ta là một ả cừu,” Quaro nói bằng tiếng Dothraki. “Cô ta chẳng là gì, thưa khaleesi. Những người kỵ sĩ đang ban vinh dự cho cô ta. Ai chẳng biết Người Cừu ngủ với cừu.”

“Ai chẳng biết,” nữ tì Irri nhắc lại.

“Ai chẳng biết,” Jhogo, đang ngồi trên con ngựa xám được Drogo ban thưởng tỏ ý đồng tình. “Nếu tiếng kêu của ả làm phiền khaleesi, Jhogo sẽ mang lưỡi ả lại cho người.” Anh ta rút arakh ra.

“Ta không muốn cô ta bị tổn hại,” Dany nói. “Ta muốn cô ta. Làm theo lời ta, không Khal Drogo sẽ biết lý do vì sao.”

“Vâng, thưa khaleesi,” Jhogo trả lời và thúc ngựa tới. Quaro và những người khác theo sau, tiếng chuông trên tóc họ vang khe khẽ.

“Đi cùng họ,” cô ra lệnh cho Ser Jorah.

“Tuân lệnh.” Hiệp sĩ tò mò nhìn cô. “Thực sự người càng lúc càng giống anh trai người.”

“Viserys ư?” Cô không hiểu.

“Không,” ông trả lời. “Rhaegar cơ.” Ông phi ngựa đi mất.

Dany nghe tiếng Jhogo quát. Những tay hiếp dâm cười nhạo anh. Một người quát lại. Thanh arakh của anh vung lên, và đầu hắn lìa khỏi cổ. Tiếng cười chuyển thành tiếng chửi rủa khi những kỵ sĩ kia lấy vũ khí, nhưng lúc đó Quaro và Aggo cùng Rakharo đã ở đó. Cô thấy Aggo chỉ về phía cô đang ngồi trên lưng con Bạc. Những kỵ sĩ nhìn cô bằng đôi mắt đen lạnh lùng. Một người nhổ nước bọt. Người kia lầm bầm gì đó và leo lên ngựa.

Trong suốt lúc đó gã ở trên cô gái cừu vẫn tiếp tục làm tình, tận hưởng khoái lạc đến nỗi không để ý tới mọi chuyện xung quanh. Ser Jorah xuống ngựa và dùng một bàn tay đeo găng sắt đẩy hắn ra. Gã người Dothraki loạng choạng ngã xuống bùn, hắn nhảy dựng dậy với con dao trên tay nhưng gục chết ngay khi mũi tên của Aggo bắn trúng họng. Mormont đẩy cô gái khỏi đống xác chết và bọc cô lại bằng chiếc áo choàng lấm tấm máu của ông. Ông dẫn cô sang bên đường với Dany. “Người muốn làm gì với cô ta?”

Cô gái đang run rẩy, mắt mở to sợ hãi. Tóc cô ta bê bết máu. “Doreah, kiểm tra vết thương cho cô ta. Trông chị không giống kỵ sĩ, và có lẽ cô ta sẽ không sợ chị. Những người khác, đi theo ta.” Cô thúc con Bạc đi qua cổng gỗ đã bị phá hỏng.

Trong trấn còn kinh khủng hơn. Rất nhiều ngôi nhà đang cháy. Và jaqqa rhan đang làm công việc ghê tởm của họ. Những xác chết không đầu chất đầy lề đường hẹp, uốn lượn. Họ đi qua những người phụ nữ bị hãm hiếp. Mỗi lần như thế Dany đều ghìm cương ngựa lại, cử khas để kết thúc và tuyên bố nạn nhân là nô lệ của cô. Một trong số họ, một người phụ nữ đẫy đà, mũi tẹt độ tuổi bốn mươi đã chúc phúc cho Dany bằng tiếng phổ thông, nhưng những người khác chỉ giương đôi mắt đen vô hồn nhìn cô. Cô buồn bã nhận ra rằng, họ đều nghi ngờ cô; họ sợ cô cứu họ để rồi lại đẩy họ vào một định mệnh tồi tệ hơn.

“Người không thể sở hữu tất cả được,” Ser Jorah nói khi họ dừng lại lần thứ tư, trong khi những chiến binh kéo những người nô lệ mới đi sau cô.

“Ta là khaleesi, người thừa kế Bảy Phụ Quốc, trong huyết quản ta là dòng máu của Rồng,” Dany nhắc nhở ông. “Ông không có quyền bảo ta không thể làm gì.” Ở bên kia thành phố, một tòa nhà đổ sụp trong tro tàn và lửa, và cô nghe có những tiếng thét và khóc lóc từ xa xa của những đứa bé đang trong cơn sợ hãi vọng lại.

Họ tìm thấy Khal Drogo ngồi trong một ngôi đền vuông vắn không cửa sổ, tường đắp bằng bùn dày và mái vòm tròn tròn trông như một củ hành màu nâu cỡ bự. Bên cạnh chàng là một cột đầu người phải cao hơn chàng. Một trong những mũi tên ngắn của tộc Cừu cắm vào cánh tay chàng và máu đẫm ngực trái chàng như một bức tranh sơn. Ba kỵ sĩ tâm phúc đang đứng bên chàng.

Jhiqui giúp Dany xuống ngựa; khi bụng càng lớn và nặng nề cô càng vụng về hơn. Cô quỳ xuống dưới khal. "Mặt trời của em bị thương rồi kìa." vết arakh cắt rộng nhưng không sâu; đầu ngực trái của chàng bị chém bay mất, một mảng da thịt đỏ au lộ ra và vạt da dính trên ngực chàng như một mảnh giẻ ướt.

"Chỉ là một vết xước do arakh của một kỵ sĩ tâm phúc gây ra thôi, mặt trăng của ta ạ," Khal Drogo nói bằng tiếng phổ thông. "Ta đã giết hắn và cả Ogo nữa." Chàng quay đầu và những chiếc chuông trên bím tóc chàng rung khe khẽ. "Nàng đang nghe tiếng chuông của Ogo và Fogo của hắn, người đã trở thành khal khi ta giết cha hắn."

"Không ai có thể chống lại mặt trời của em," Dany nói, "cha của con ngựa đực sẽ thống trị cả thế giới."

Một chiến binh phi ngựa tới và nhảy xuống khỏi yên ngựa. Anh ta bực bội xổ một tràng tiếng Dothraki với Haggo khiến Dany không hiểu. Tay kỵ sĩ tâm phúc đô con nhìn cô một cách khó chịu trước khi quay sang khal. "Người này là Mago thuộc khas của Ko Jhaquo. Anh ta nói khaleesi đã cướp chiến lợi phẩm là một cô gái tộc Cừu đáng ra là vật làm tình của anh ta."

Nét mặt Khal Drogo vẫn bình tĩnh và nghiêm nghị, nhưng chàng tò mò nhìn Dany. "Nói thật cho ta nghe, mặt trăng của ta," chàng ra lệnh bằng tiếng Dothraki.

Dany nói cho chàng nghe điều mình làm một cách đơn giản và ngắn gọn bằng tiếng Dothraki để khal có thể hiểu rõ hơn.

Khi cô nói xong, Drogo nhíu mày. "Chiến tranh phải vậy. Giờ đàn bà là nô lệ của chúng ta, nhiệm vụ của chúng là làm chúng ta hài lòng."

"Em sẽ hài lòng nếu họ được an toàn," Dany nói, không biết mình có vượt qua giới hạn không. "Nếu những chiến binh của chàng muốn làm tình với những người phụ nữ đó, hãy làm nhẹ nhàng và lấy họ làm vợ. Hãy cho họ chỗ trong khalasar và để họ sinh con đẻ cái."

Qotho luôn là tay kỵ sĩ tâm phúc độc mồm độc miệng nhất. Chính anh là người cười ầm lên. "Ngựa có sinh con cùng cừu nổi không?"

Có gì đó trong giọng nói của anh ta làm cô nhớ tới Viserys. Dany giận dữ quay sang nhìn. "Rồng vẫn sinh con với ngựa và cừu cũng thế."

Khal Drogo mỉm cười. "Xem nàng đanh đá thế nào kìa!" chàng nói. "Do con trai ta, con ngựa đực sẽ thống trị toàn thế giới, đang thổi lửa trong bụng nàng đây mà. Bình tĩnh đi, Qotho... nếu người mẹ không đốt mông ngươi, con trai sẽ dẫm nát ngươi. Còn ngươi, Mago, im mồm im miệng và tìm con cừu khác đi. Những con kia thuộc về khaleesi của ta." Chàng vươn tay ra cho Daenerys, nhưng vừa giơ tay lên, Drogo đã nhăn mặt vì cơn đau đột ngột và quay đầu đi.

Dany gần như cảm nhận được cơn đau của chàng, vết thương tệ hơn Ser Jorah nói. "Thầy thuốc đâu?" cô hỏi. Khalasar chia làm hai loại: phụ nữ không sinh đẻ được và lũ thái giám chạy việc. Các bà lang lo việc pha chế thuốc và phù chú, thái giám lo việc rèn dao, kim chỉ và đốt củi. "Sao họ không tới thăm bệnh cho khal?"

"Khal đuổi lũ đàn ông không râu tóc đó đi rồi, thưa khaleesi," Cohollo trấn an cô. Dany thấy người kỵ sĩ tâm phúc đó cũng bị thương - một vết cắt sâu ở vai trái.

"Rất nhiều kỵ sĩ bị thương," Khal cứng đầu nói. "Họ cần chữa trị trước. Mũi tên này chỉ như ruồi cắn thôi mà, chắc nó chỉ để lại một vết sẹo mới cho ta khoe với con trai ta thôi."

Dany có thể thấy những thớ thịt ở phần ngực bị mất một mảng da. Máu chảy ra từ nơi mũi tên cắm vào tay chàng. “Khal Drogo không cần chờ đợi,” cô tuyên bố. “Jhogo, tìm lũ thái giám và mang chúng tới đây ngay.”

“Phu nhân Bạc,” giọng phụ nữ đằng sau cô cất lên. “Tôi có thể giúp chữa trị cho Đại Kỵ Sĩ.”

Dany quay lại. Người vừa nói là một trong những nô lệ cô vừa thu nhận, người phụ nữ to béo mũi tẹt đã chúc phúc cho cô.

“Khal không cần loại đàn bà ngủ với cừu giúp,” Qotho quát. “Aggo, cắt lưỡi ả ta.”

Aggo nắm tóc và kề dao vào cổ bà ta.

Dany giơ tay. “Không. Bà ta là của ta. Hãy để bà ta nói.”

Aggo hết nhìn cô lại nhìn Qotho. Anh hạ dao xuống.

“Tôi không định làm gì sai cả, thưa các kỵ sĩ dũng mãnh.” Người đàn bà đó nói tiếng Dothraki khá tốt. Bộ đồ bà ta mặc trên người từng là thứ vải len tốt nhất và nhẹ nhất, với nhiều họa tiết thêu, nhưng giờ chúng dính đầy bùn đất, máu và tơi tả. Bà ta buộc hết lớp vải áo trên che bộ ngực nặng nề. “Tôi có chút khả năng chữa bệnh.”

“Bà là ai?” Dany hỏi.

“Tên tôi là Mirri Maz Duur. Tôi là nữ tư tế của đền thờ này.”

“Maegi[3],” Haggo càu nhàu, những ngón tay anh đặt lên thanh arakh. Cái nhìn của anh chứa đựng điều gì đó đen tối. Dany nhớ những câu chuyện kinh khủng mà Jhiqui đã kể cho cô nghe bên bếp lửa. Một maegi có thể ngủ với quỷ và thực hiện tà thuật, họ là những sinh vật độc ác, ghê tởm và không có linh hồn, những kẻ đến với đàn ông trong đêm và hút sinh khí cùng sức mạnh ra khỏi cơ thể họ.

“Tôi là thầy thuốc,” Mirri Maz Duuur nói.

“Thầy thuốc cho lũ cừu,” Qotho khinh khỉnh. “Hỡi máu mủ của ta, ta ra lệnh giết chết mụ maegi này và đợi người không lông tới.”

Dany bỏ qua lời nói của tay kỵ sĩ tâm phúc. Người đàn bà béo tốt, ôn hòa này không giống maegi. “Bà Mirri Maz Duur, bà học y từ đâu?”

“Mẹ tôi cũng là nữ tư tế, bà dạy tôi tất cả những bùa chú và bài hát để làm hài lòng Thần Cừu, bà còn dạy tôi cách tạo ra khói và dấu thơm từ lá, rễ cây và quả mọng. Khi tôi còn trẻ và xinh đẹp, tôi cùng đoàn lái buôn tới Asshai gần Vùng Đất Bóng Tối và học phép thuật từ họ. Những con thuyền từ nhiều nơi cập cảng Asshai, vì thế tôi nán lại đó một thời gian dài để học cách chữa bệnh từ những người phương xa. Một ca sĩ của vùng Jogos Nhai đã tặng tôi khúc ca đỡ đẻ, một người phụ nữ du mục giống các vị đây dạy tôi phép thuật của cây cỏ, ngô và ngựa, và một vị học sĩ từ Vương Quốc Hoàng Hôn đã mổ xác và cho tôi xem những bí mật ẩn dưới lớp da.”

Ser Jorah Mormont lên tiếng. “Một vị học sĩ ư?”

“Ông ấy bảo tên mình là Marwyn,” người phụ nữ trả lời bằng tiếng phổ thông. “Tới từ biển.

Bên kia biển. Ông ấy đến tới từ Bảy Phụ Quốc. Vương Quốc Hoàng Hôn. Ở nơi đàn ông sinh ra từ sắt thép và rồng trị vì. Ông ấy dạy tôi những lời này."

"Một học sĩ ở Asshai," Ser Jorah suy tư. "Nói cho tôi nghe, nữ tư tế, Marwyn đeo vòng cổ thế nào?"

"Một sợi xích quá chặt gần như làm ông ta nghẹn cổ, với rất nhiều mắt xích kim loại khác nhau, thưa Lãnh chúa Iron."

Hiệp sĩ nhìn Dany. "Chỉ có người được đào tạo tại Citadel tại Oldtown mới được đeo sợi xích đó." Ông nói, "và những người như thế biết nhiều thứ về chữa trị."

"Vì sao bà muốn giúp khal của chúng tôi?"

"Mọi người đều là con chiên, hay đó là những gì chúng tôi được dạy," Mirri Maz Duur trả lời. "Thần Cừu gửi tôi tới trái đất này để chữa lành vết thương cho những con cừu của ngài, ở bất cứ nơi nào tôi tìm thấy chúng."

Qotho vung tay tát bà ta một cái rất mạnh. "Chúng ta không phải cừu, maegi."

"Dừng lại," Dany tức giận nói. "Bà ta là của ta. Ta không cho phép ai làm hại bà ta hết."

Khal Drogo nhăn mặt. "Mũi tên phải được rút ra, Qotho ạ."

"Đúng, thưa Đại Kỵ Sĩ," Mirri Maz Duur trả lời và chạm vào gương mặt thâm tím. "Ngực ngài cần được sát trùng và khâu lại, để vết thương không bị nhiễm trùng."

"Vậy làm đi," Khal Drogo ra lệnh.

"Đại Kỵ Sĩ," người đàn bà nói, "dụng cụ và thuốc thang của tôi đều ở trong đền, nơi sức mạnh chửa trị cao nhất."

"Tôi sẽ giúp ngài, thưa máu mủ của tôi," Haggo đề nghị.

Khal Drogo xua anh ta đi. "Tôi không cần đàn ông giúp," chàng nói, giọng cứng cỏi và kiêu hãnh. Chàng tự mình đứng lên, cao lớn hơn bất kỳ ai. Máu lại chảy xuống ngực, từ vết thương thanh arakh của Ogo để lại trên đầu ngực chàng. Dany nhanh chóng tới bên chàng.

"Em không phải đàn ông," cô thì thầm, "vì thế chàng có thể dựa vào em."

Drogo đặt bàn tay to lớn lên vai cô. Cô đỡ lấy chàng khi họ đi về đền thờ lớn xây bằng bùn. Dany ra lệnh cho Ser Jorah và những chiến binh trong khas canh gác lối vào và đảm bảo không ai đốt tòa nhà này trong khi họ ở trong.

Họ đi qua hàng loạt những căn phòng chờ, vào trong một phòng trung tâm cao dưới mái vòm hình củ hành. Ánh sáng yếu ót chiêu xuống qua những ô cửa sổ ẩn bên trên. Vài ngọn đuốc đang bốc khói trên giá sắt treo tường. Da cừu rải rác trên nền đất. "Đây," Mirri Maz Duur nói chỉ vào bệ thờ là một tảng đá vân xanh lớn trạm khắc hình người chăn cừu và lũ cừu. Khal Drogo nằm lên đó. Bà lão ném một nắm lá khô vào lò lửa, khiến căn phòng ngập tràn khói thơm. "Tốt nhất các ngài nên đợi ở ngoài," bà nói với những người khác.

"Chúng ta là máu mủ của ngài," Cohollo nói. "Chúng ta đợi ở đây."

Qotho bước lại gần Mirri Maz Duur. "Hãy biết điều này. Vợ của Thần Cừu. Nếu bà đụng tới

khal bà sẽ phải chịu hậu quả tương tự." Anh ta rút con dao lột da và cho bà ta nhìn lưỡi dao.

"Bà ấy sẽ không làm hại chàng." Dany cảm thấy có thể tin tưởng bà lão chất phác mũi tẹt này; dù sao cô đã cứu bà ta khỏi bi hãm hiếp.

"Nếu các ngài ở lại, vậy hãy giúp đỡ tôi," Mirri nói với các kỵ sĩ tâm phúc. "Đại Kỵ Sĩ quá mạnh. Hãy giữ chặt ngài ấy trong khi tôi rút mũi tên ra." Bà để đám vải vụn của váy rơi xuống eo trong khi mở hộc đồ, và lấy ra chai lọ, dao và kim. Khi đã sẵn sàng, bà ta rút mũi tên ra, vừa làm vừa ngâm nga khúc hát bằng tiếng Lhazareen. Bà ta đun rượu trên lò lửa, và đổ lên vết thương. Khal Drogo chửi rủa nhưng không nhúc nhích. Bà bọc vết thương lại bằng lớp lá ướt và chuyển sang xử lý vết thương trên ngực, bôi lên đó một hỗn hợp màu xanh nhạt trước khi ấp lớp da về chỗ cũ. Khal nghiến răng vào nhau ngăn tiếng thét. Nữ tư tế rút một cây kim bạc và chỉ lụa ra bắt đầu khâu vết thương. Khi xong, bà ta quết dầu đỏ lên da, phủ lên đó chút lá và dùng da cừu bọc vết thương lại. "Ngài phải cầu nguyện theo tôi và để da cừu nguyên vị trí trong mười ngày mười đêm," bà nói. "Ngài có thể bị sốt, ngứa và sau khi vết thương lành sẽ để lại rất nhiều sẹo."

Khal Drogo đứng dậy và những chiếc chuông rung lên. "Ta sẽ hát về những vết sẹo của ta, bà cừu ạ." Chàng giận dữ gập cánh tay lại.

"Đừng uống rượu hay sữa anh túc," bà ta nhắc nhở. "Ngài có thể bị đau, nhưng ngài phải khỏe mạnh mới chống lại các linh hồn quỷ dữ được."

"Ta là khal," Drogo nói. "Ta nhổ vào đau đớn và thích uống gì thì uống. Cohollo, mang áo của ta tới đây." Ông già nhanh chóng chạy đi.

"Trước đó," Dany nói với bà lão xấu xí người Lhazareen, "ta nghe bà nói tới những khúc hát đỡ đẻ..."

"Tôi biết mọi bí mật về thòi gian lâm bồn, thưa phu nhân Bạc, và tôi chưa để một đứa nhỏ nào chết khi chào đời," Mirri Maz Duur trả lời.

"Ta sắp lâm bồn rồi," Dany nói. "Ta muốn bà đỡ đẻ cho con trai ta, nếu bà có thể."

Khai Drogo cười lớn. "Mặt trăng của ta, nàng không phải hỏi một nô lệ, nàng chỉ cần nói thôi. Bà ta sẽ làm theo những gì nàng ra lệnh." Chàng nhảy xuống khỏi bàn thờ đá.

"Nào, máu của ta. Những con ngựa đực đang gọi, nơi này chỉ là đống tro tàn. Giờ là lúc khởi hành rồi."

Haggo đi theo khal rời khỏi đền thờ, nhưng Qotho ở lại thêm một lúc và lăm le nhìn Mirri Maz Duur. "Hãy nhớ lấy, maegi, nếu khal có mệnh hệ gì, ngươi sẽ chung số phận."

"Vâng, thưa kỵ sĩ," bà lão trả lời trong khi thu dọn đống chai lọ. "Thần Cừu sẽ chăm sóc con cừu của ngài."

Trên ngọn đồi nhìn ra vương lộ, một chiếc bàn dài bằng gỗ thông xù xì phủ vải vàng được đặt dưới gốc cây du. Ở đó, bên cạnh lều lớn, Lãnh chúa Tywin đang ăn tối cùng các hiệp sĩ chỉ huy và các tướng đồng minh, lá cờ lớn màu đỏ và vàng tung bay trên đầu họ.

Tyrion tới muộn, người đau nhừ tử vì ngồi trên yên ngựa và bốc mùi chua lòm, nhưng anh vẫn ý thức được trông mình thế nào khi lạch bạch lên chỗ cha. Một ngày trời hành quân quả

thực mệt mỏi và dài đăng đẵng. Anh nghĩ mình sẽ uống nhiều vào tối nay. Giờ là chạng vạng, và trên bầu trời bắt đầu xuất hiện những con đom đóm lập lòe sáng.

Đầu bếp bưng lên năm con lợn sữa, da nướng giòn và nứt ra, trên miệng mỗi con ngậm một loại quả khác nhau. Mùi thơm làm anh ứa nước miếng. “Xin lỗi,” anh bắt đầu nói và ngồi xuống băng ghế bên cạnh chú.

“Có lẽ tốt hơn hết ta nên cử con đi chôn người chết, Tyrion,” Lãnh chúa Tywin nói. “Nếu con cũng ra chiến trường muộn như tới bàn ăn thì trận đánh đã xong xuôi khi con tới.”

“Ồ, chắc chắn cha sẽ dành cho con được một hai gã nông dân thôi mà,” Tyrion trả lời. “Đừng nhiều quá, con không muốn bị nói là tham lam đâu.” Anh đổ đầy cốc rượu và quan sát người hầu xẻ con lợn. lớp da lợn giòn tan nứt ra dưới lưỡi dao và nước thịt nóng sốt chảy ra. Đây là cảnh tượng đẹp nhất Tyrion từng thấy trong hao nhiêu năm cuộc đời.

“Quân báo của Ser Addam nói đội quân nhà Stark đang di chuyển về phía nam Song Thành,” cha cậu thông báo khi người hầu đặt những lát thịt lên đĩa ông. “Đội quân của Lãnh chúa Frey đã họp quân cùng họ. Họ chỉ cách chúng ta một ngày đường hành quân về phương bắc.”

“Làm ơn đi Cha,” Tyrion nói, “Trời đánh còn tránh miếng ăn mà.”

“Chẳng nhẽ ý nghĩ đối mặt với thằng nhóc nhà Stark làm con thoái chí sao, Tyrion? Anh jaime của con rất muốn được tóm cổ thằng nhóc đó.”

“Còn con sẽ sớm tóm cổ con lợn này. Robb Stark không mềm bằng nửa con lợn này mà cũng chẳng bao giờ thơm thế này cả.”

Lãnh chúa Lefford, một con chim cáu kỉnh phụ trách về quân lương nhoài người lên. “Ta hy vọng sự dũng mãnh của ngài và tính chần chừ không đi cùng nhau, nếu không chúng ta sẽ phí những thanh kiếm tốt.”

“Sự dũng mãnh của ta sẽ đặt những thanh kiếm vào noi chúng được sử dụng hữu ích, thưa lãnh chúa thân mến,” Tyrion trả lời. Khi anh nói với Lefford rằng anh cần vũ khí và giáp trang bị cho ba trăm người Ulf xuống núi, ông ta làm như anh đang yêu cầu ông ta trao những cô con gái trinh trắng của mình để họ tận hưởng lạc thú không bằng.

Lãnh chúa Lefford nhíu mày. “Ta đã thấy một gã lông lá ngày hôm nay, một gã cứ đòi phải có hai rìu chiến bằng thép đen nặng với hai lưỡi rìu hình bán nguyệt.”

“Shagga thích giết người bằng hai tay,” Tyrion nói khi đĩa thịt bốc khói được đặt trước mặt anh.

“Hắn vẫn có cây rìu gỗ đeo trên lưng cơ mà.”

“Shagga nghĩ ba rìu vẫn tốt hơn hai.” Tyrion nhón lấy đĩa muối và rắc lớp dày lên thịt.

Ser Kevan nhoài tới gần. “Chúng ta nghĩ để cháu cùng bọn dân du mục vào đội tiên phong.”

Ser Kevan ít khi “nghĩ” gì mà Lãnh chúa Tywin chưa nghĩ trước. Tyrion bỏ khoanh thịt đang xiên bằng dao cho lên miệng xuống. “Quân tiên phong ư?" anh ngờ vực nhắc lại. Hoặc là cha có cái nhìn mới về khả năng của Tyrion, hoặc ông muốn trừ khử cậu con trai này mãi mãi. Tyrion có cảm giác anh hiểu cha muốn thế nào.

“Họ có vẻ tàn bạo,” Ser Kevan nói.

“Tàn bạo?” Tyrion nhận ra mình đang nhại lại chú mình như thể một con chim học nói. Cha anh đang quan sát, đánh giá anh qua từng lời nói. “Hãy để cháu nói cho chú nghe họ tàn bạo thế nào nhé. Đêm qua, một người tộc Anh Em Mặt Trăng đâm một Quạ Đá chỉ vì tranh nhau cái xúc xích. Vì vậy hôm nay khi dựng lều ba người tộc Quạ Đá đã bắt và cứa cổ hung thủ để trả thù. Không biết có phải họ muốn đòi lại cái xúc xích không nữa. Thật là may mắn làm sao, Bronn đã ngăn được Shagga chặt của quý của xác chết, nhưng ulf vẫn đang đòi trả nợ máu, mà Conn và Shagga nhất quyết không chịu trả.”

“Khi những người lính bất tuân quân lệnh, lỗi nằm ở người chỉ huy,” cha nói.

Anh Jaime luôn luôn biết cách khiến người ta phục tùng mình, hoặc thậm chí chết nếu cần. Tyrion không có khả năng đó. Anh mua lòng trung thành bằng vàng và dùng tên mình để buộc người ta nghe lời. “Một người to xác hơn có thể khiến kẻ khác sợ, đó là điều ngài đang nói đúng không?”

“Lãnh chúa Tywin Lannister quay sang em trai. “Nếu lính của con trai anh không chịu tuân lệnh, có lẽ tiên phong không phải vị trí dành cho nó. Chắc chắn nó thích ở hậu phương, trông giữ quân trang cho chúng ta hơn.”

“Đừng tử tế với con như thế, cha à,” anh giận dữ nói. “Nếu cha không còn mệnh lệnh nào cho con, con sẽ đi tiên phong.”

Lãnh chúa Tywin ngắm nghía thằng con lùn. “Ta không nói tới lệnh. Con sẽ phục vụ dưới quyền của Ser Gregor.”

Tyrion cắn một miếng thịt và nhai ngấu nghiến, rồi giận dữ nhổ ra. “Con thấy rằng mình không đói,” anh nói và vụng về trèo xuống ghế. “Xin thứ lỗi, thưa các lãnh chúa.”

Lãnh chúa Tywin gật đầu cho anh đi. Tyrion quay đầu bỏ đi mất. Anh biết mọi người đang dán mắt nhìn anh lạch bạch đi xuống đồi. Một trận cười ầm ĩ vang lên sau lưng anh, nhưng anh không nhìn lại. Anh mong họ bị nghẹn thịt lợn hết cho rồi.

Hoàng hôn buông xuống, phủ lên những lá cờ xí một màu đen. Doanh trại nhà Lannister nằm trải dài hàng dặm giữa dòng sông và vương lộ. Ở giữa rừng người ngựa và cây cối thế này, con người ta rất dễ lạc, và Tyrion lạc thật. Anh đi qua cả tá lều trại lớn và cả trăm bếp lửa. Những con đom đóm nhấp nháy giữa những căn lều như những ngôi sao đi lạc, Anh ngửi thấy mùi xúc xích tỏi cay nồng và mằn mặn, thật quyến rũ làm dạ dày anh sôi lên ùng ục. Ở phía xa, anh nghe có người hát khúc hát dâm dục nào đó. Một người phụ nữ khúc khích chạy qua anh, trần truồng bên dưới áo choàng đen, gã tình nhân say xỉn của ả loạng choạng bước qua những rễ cây. Xa hơn chút nữa, hai lính cầm giáo đang hướng về phía con suối, tập phi giáo trong cảnh nắng gắn tắt, trên bộ ngực trần lấm tấm mồ hôi.

Không ai nhìn anh. Không ai nói chuyện với anh. Không ai để ý tới anh. Anh bị bao quanh bởi những người thề trung thành với nhà Lannister, một đội quân hai mươi ngàn lính tinh nhuệ, nhưng anh vẫn cô đơn.

Khi nghe tiếng cười đùng đục của Shagga vang lên trong bóng tối, anh đi theo đó tới chỗ tộc Quạ Đá ở một góc nhỏ lẫn với màn đêm. Conn con trai Coratt giơ cốc rượu lên vẫy anh. “Tyrion lùn ơi! Nào tới ngồi sưởi đi, ăn thịt với Quạ Đá nào. Ghúng tôi có thịt bò.”

“Tôi thấy rồi, Conn con trai Coratt ạ.” Những cái xác động vật to tướng màu đỏ au được xiên

trên một thân cầy con và quay tròn trên lửa. Chắc chắn nó là một cây con. Máu và mỡ nhỏ thành giọt xuống lửa khi hai Quạ Đá quay miếng thịt. "Cảm ơn. Hãy mang cho tôi một ít sau khi nấu xong." Nhìn qua anh cũng biết con vật này đã bị giết trước trận chiến. Anh đi tiếp.

Mỗi bộ lạc đều có một bếp lửa riêng. Tai Đen không ăn cùng Quạ Đá, Quạ Đá không ăn cùng Anh Em Mặt Trăng, và không ai ăn cùng Lửa Thiêu. Ngôi lều khiêm tốn anh lấy ra từ kho của Lãnh chúa Lefford được dựng ở giữa bốn bếp lửa. Tyrion thấy Bronn đang uống rượu cùng vài người hầu mới. Lãnh chúa Tywin đã cho anh ta một người giữ ngựa và một nhóc giúp việc để làm những gì anh cần và thậm chí còn bảo anh ta lấy một cận vệ. Họ ngồi xung quanh bếp lửa. Một cô gái gầy nhỏ, tóc đen, nhìn không tới mười tám tuổi, đang ở cùng họ. Tyrion nhìn mặt cô ta trong chốc lát, trước khi anh thấy xương cá lẫn vào đống tro tàn. "Mọi người ăn gì vậy?"

"Cá hồi ạ," người giữ ngựa nói. "Bronn bắt được ạ."

Cá hồi, anh nghĩ. Lợn sữa. Quỷ tha ma bắt cha mình đi. Anh ai oán nhìn đống xương còn bụng thì réo lên ầm ĩ.

Cận vệ của anh, một cậu bé mang cái tên không may mắn Podrick Payne đã khiến anh kìm lại không nói thành tiếng. Cậu nhóc này là họ hàng xa với Ser Ilyn Payne, đao phủ của nhà vua... và cũng câm bặt giống ông ta, dù không phải do thằng nhóc đó không có lưỡi. Tyrion đã bắt nó thè lưỡi ra một lần, chỉ để cho chắc. "Chắc chắn cháu có lưỡi," anh đã nói. "Rồi sẽ có ngày cháu phải dùng tới nó."

Lúc này, anh không có kiên nhẫn bắt cậu thiếu niên này mở mồm, vì anh nghĩ nó sẽ giáng cho anh một cầu nói đùa ác ý. Tyrion quay sang cô gái. "Có phải cô ta không?" anh hỏi Bronn.

Cô ta duyên dáng đứng dậy và nhìn xuống anh từ độ cao trên một mét rưỡi. "Đúng, thưa ngài, và cô ấy có thể tự nói chuyện được, nếu ngài đồng ý."

Anh nghiêng đầu sang một bên. "Ta là Tyrion Nhà Lannister. Mọi người gọi ta là Quỷ Lùn."

"Mẹ tôi đặt tên tôi là Shae. Mọi người gọi tôi... như thế."

Bronn cười ầm lên và Tyrion cũng phải mỉm cười. "Vào lều đi Shae, nếu cô đồng ý." Anh nâng tấm trướng lên để cô ta bước vào. Khi vào trong anh quỳ xuống thắp nến.

Cuộc đời của một chiến binh chẳng là gì nếu không có thứ gì đó để bù đắp. Dù ở trong doanh trại, anh vẫn phải có người đi vào trại cùng. Cuối chuyến hành quân, Tyrion đã nhờ Bronn đi tìm hộ một gái làng chơi. "Tôi thích một cô gái nào đó trẻ một chút, mặt mũi xinh đẹp nhất anh có thể tìm thấy," anh đã nói vậy. "Và nếu cô ấy thi thoảng cũng tắm rửa, tôi sẽ hài lòng hơn. Nếu không, hãy tắm cho cô ta. Anh nhớ" phải nói cho cô ta biết tôi là ai, và cảnh báo cho cô ta tôi như thế nào." Jyck thường không gặp rắc rối trong chuyện đó. Thi thoảng khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, bất cứ ánh mắt cô gái làng chơi nào cũng có điều gì đó... khiến Tyrion Lannister không muốn thấy lại.

Anh giơ nến và nhìn cô. Bronn chọn khá lắm; cô ta có đôi mắt thỏ non và thân hình mảnh mai, ngực nhỏ săn chắc và một nụ cười lúc xấu hổ, lúc xấc xược, lúc độc ác. Anh thích thế.

"Em có phải tự cởi đồ không ạ?" cô hỏi.

"Đợi tới lúc đã. Cô còn trinh không, Shae?"

"Còn ạ, nếu như điều đó làm chàng hài lòng," cô khiêm nhường nói.

“Điều làm ta hài lòng là sự thật về cô, cô gái ạ.”

“Em hiểu, nhưng như thế chàng sẽ mất tiền gấp đôi.”

Tyrion thấy rằng họ vô cùng hợp nhau. “Ta là người nhà Lannister. Vàng ta có nhiều, và cô sẽ thấy ta vô cùng hào phóng... nhưng ta cần nhiều hơn là thứ cô có giữa hai chân, dù ta cũng muốn nó nữa. Cô sẽ ở cùng lều với ta, rót rượu cho ta, cười đùa với ta, xoa chân cho ta sau một ngày dài... và ta sẽ giữ cô lại một ngày hay một năm tùy thuộc vào việc cô có lôi thằng khác lên giường trong khi chúng ta ở cùng nhau không.”

“Ổn thôi.” Cô ta vươn tay xuống gấu váy và kéo váy qua đầu một cách dễ dàng rồi ném sang một bên. Bên dưới lớp áo váy là một Shae trọn vẹn. “Nếu lãnh chúa không thổi tắt nến, chàng sẽ tự làm bỏng ngón tay mình đấy.”

Tyrion thổi nến, nắm lấy tay cô và nhẹ nhàng kéo cô lại gần. Cô cúi xuống hôn anh. Miệng cô có mùi mật ong và dinh hương, những ngón tay cô khéo léo và thành thục lần xuống tháo bỏ quần áo anh.

Khi anh đi vào trong cô, cô thì thầm những lời lẽ âu yếm và những tiếng thở dốc khe khẽ gợi tình. Tyrion nghi ngờ cô ta giả vờ, nhưng cô ta làm quá tốt nên chẳng vấn đề gì cả. Thế là đủ rồi.

Khi Tyrion nhìn cô nằm yên tĩnh trong vòng tay anh, anh nhận ra anh cần cô ta. Cô hay một ai đó giống cô. Gần một năm nay anh không ăn nằm với phụ nữ, kể từ khi anh khởi hành tới Winterfell cùng anh trai và vua Robert. Có thể ngày mai hay ngày kia anh sẽ chết, và nếu vậy, anh thích nghĩ tới Shae hơn tới cha mình, Lysa Arryn hay phu nhân Catelyn Stark.

Anh có thể cảm thấy bộ ngực mềm mại đang đè lên cánh tay anh khi cô nằm cạnh anh. Cảm giác thật tuyệt. Một khúc hát vang lên trong đầu anh. Anh khẽ huýt sáo.

“Sao vậy, lãnh chúa?” Shae thì thầm bên tai anh.

“Không có gì,” anh nói. “Chỉ là một khúc hát ta học từ khi còn bé thôi. Ngủ đi, bé yêu.”

Khi cô nhắm mắt và hơi thở sâu đều dần, Tyrion khẽ đứng dậy, cố không đánh thức cô. Anh trần truồng chuệnh choạng bước ra ngoài, bước qua người cận vệ và đi quanh lều tìm nước tắm.

Bronn ngồi khoanh chân bên gốc cây hạt dẻ, gần nơi họ buộc ngựa. Hắn ta ngồi mài kiếm, vẫn tỉnh táo như thường; tay lính đánh thuê này dường như không ngủ như người bình thường. “Anh tìm thấy cô ta ở đâu?” Tyrion hỏi khi tè.

“Tôi cướp cô ta từ một tay hiệp sĩ. Gã đó thề sẽ cướp cô ta lại, nhưng tên anh đã làm hắn đổi ý... kèm theo con dao tôi kề vào cổ hắn.”

“Tuyệt,” Tyrion nói cộc lốc và vẩy những giọt nước tiểu cuối cùng. “Hình như tôi chỉ bảo anh tìm gái cho tôi, chứ không bảo anh tìm kẻ thù cho tôi.”

“Ai chẳng thích những cô nàng xinh đẹp,” Bronn nói. “Tôi rất vui lòng được đem trả cô ta nếu anh thích một ả điếm móm mém.”

Tyrion tập tễnh tới gần chỗ hắn ngồi. “Là cha tôi thì chắc chắn ông sẽ bảo rằng anh thật xấc xược và bắt anh xuống làm ở hầm mỏ đó.”

“May cho tôi là anh không phải cha anh,” Bronn trả lời. “Tôi thấy có một cô mụn đầy mũi. Anh thích không?”

“Cái gì, và để anh tan nát trái tim vì mất người yêu sao?” Tyrion đáp trả. “Tôi sẽ giữ Shae lại. Anh có nhớ mặt gã hiệp sĩ kia không? Tôi không muốn hắn ở bên tôi khi tham chiến.”

Bronn đứng dậy, uyển chuyển như mèo và quay kiếm trên tay. “Anh sẽ có tôi bên cạnh anh khi tham chiến đấy, chú lùn ạ.”

Tyrion gật đầu. Không khí ban đêm thật ấm áp. “Nếu tôi sống sót qua trận chiến này, anh thích gì cũng được.”

Bronn ném thanh trường kiếm từ tay phải sang tay trái, cố chém thử. “Ai lại muốn giết những kẻ như anh chứ?”

“Cha tôi chẳng hạn. Ông ta bắt tôi vào đội tiên phong.”

“Tôi cũng sẽ làm thế. Người đàn ông nhỏ bé với cái khiên lớn. Anh làm bia tập bắn tốt đấy.”

“Tôi thấy anh vui vẻ nhỉ,” Tyrion nói. “Chắc tôi điên rồi.”

Bronn tra kiếm vào vỏ. “Anh điên thật mà.”

Khi Tyrion trở về lều, Shae gối lên cánh tay và ngái ngủ lẩm bẩm, “Em thức dậy và lãnh chúa của em đã bỏ đi mất.”

“Giờ lãnh chúa của em về rồi đây.” Anh nằm cạnh cô.

Tay cô chạm tới giữa hai chân anh và làm anh cương cứng. “Đúng vậy,” cô thì thầm và vuốt ve anh.

Anh hỏi cô về gã hiệp sĩ mà Bronn đã cướp cô từ tay hắn, một tên tùy tùng nhỏ của một tiểu quý tộc vô danh nào đó. “Chàng không phải sợ hắn đâu,” cô gái nói trong khi những ngón tay vẫn bận rộn với của quý của anh. “Hắn nhỏ bé thôi mà.”

“Vậy ta thì sao?” Tyrion hỏi. “Người khổng lồ chắc?”

“Ồ đúng đấy,” cô thì thào, “chàng là người khổng lồ nhà Lannister của em.” Cô lại cưỡi lên người anh và trong một lúc, cô gần như làm anh tin vào điều cô nói. Tyrion ngủ với nụ cười vướng vấn trên môi...

...và thức dậy trong bóng tối vì tiếng kèn trompet om sòm. Shae lay vai anh. “Lãnh chúa,” cô thì thào. “Thức dậy đi. Em sợ.”

Anh ngái ngủ ngồi dậy và tung chăn ra. Tiếng kèn vang vọng trong đêm, nghe dữ dội và giục giã, như thể muốn nói nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên. Anh nghe những tiếng hét, tiếng gươm giáo rổn rảng, tiếng ngựa hí, dù chẳng có tiếng động gì liên quan tới một trận chiến. “Tiếng kèn của cha ta,” anh nói. “Tập họp. Ta nghĩ Stark còn cách đây một ngày đường chứ nhỉ.”

Shae hoảng sợ lắc đầu. Mắt cô ta mở to và trắng dã.

Tyrion rên rỉ đứng dậy và đi ra ngoài, la hét với người cận vệ. Những làn sương mù cuộn lên trong đêm như những ngón tay dài lả lướt trên mặt sông. Người và ngựa mò mẫm trong cảnh lạnh giá của hừng đông; ngựa được đóng yên, hàng chất đầy lên xe, lửa dụi tắt. Tiếng kèn lại tiếp tục vang lên: nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên. Những hiệp sĩ nhảy lên lưng ngựa trong khi bộ binh vừa đeo thắt lưng mang kiếm vừa chạy. Khi anh thấy Pod, cậu bé vẫn còn đang ngáy khe khẽ. Tyrion đá vào cạnh sườn cậu ta. “Giáp của ta,” anh nói, “và nhanh lên.” Bronn mặc giáp

phi ngựa ra khỏi màn sương mù, đầu đội mũ trụ. “Anh biết chuyện gì xảy ra không?” Tyrion hỏi

“Thằng nhóc nhà Stark đã tiến đánh chúng ta rồi,” Bronn nói. “Nó đã bí mật tới vương lộ trong đêm, và giờ quân đội của nó chỉ còn cách đây một dặm về phương bắc, dang bố trận rồi.”

Nhanh lên, tiếng kèn thúc giục, *nhanh lên nhanh lên nhanh lên.*

“Kiểm tra xem lũ sơn tặc lên lưng ngựa chưa,” Tyrion chui lại vào lều. “Quần áo ta đâu?” anh quát lên với Shae. “Ở đó, không áo da cơ, chết tiệt. Đúng rồi. Mang giày cho ta.”

Khi anh mặc xong quần áo, cận vệ của anh mang đúng bộ áo giáp anh cần tới. Tyrion có một bộ giáp đẹp, tấm hộ tâm dày dặn, được tạo hình tuyệt hảo phù hợp với thân hình dị dạng của anh. Nhưng thánh Alas ơi, bộ đồ đó đang được bảo quản tốt tại Casterly Rock, còn anh thì không có nó. Anh phải gom góp những thứ đầu thừa đuôi thẹo trong xe đồ của Lãnh chúa Lefford: giáp xích dài và mũ da, bọng che cổ của một hiệp sĩ đã tử trận, găng tay và xà cạp mang cá cùng đôi bốt sắt mũi nhọn. Một vài món được trang trí, một số khá đơn giản; nhưng không cái nào hợp với cái nào, hay vừa vặn gì cả. Tấm hộ tâm được thiết kế cho người to con hơn; với cái đầu quá khổ của anh, họ tìm một mũ trụ hình cái xô trên có một mũi giáo tam giác cao dài ba centimét.

Shae giúp Pod kéo khóa và cài móc. “Nếu ta chết, hãy khóc cho ta nhé,” Tyrion nói với cô gái điếm.

“Làm sao chàng biết được em có khóc hay không? Chàng chết rồi mà.”

“Ta sẽ biết.”

“Em tin chàng sẽ biết.” Shae đội mũ trụ xuống và Pod buộc nó vào bọng che cổ. Tyrion đeo thắt lưng nặng nề vì cộng thêm trọng lượng của đoản kiếm và dao găm. Tới lúc đó, người trông ngựa cũng mang con ngựa chiến tới. Pod đưa cho anh một tấm khiên bằng gỗ cứng bọc thép. Cuối cùng họ đưa cho anh cây rìu chiến. Shae lùi lại nhìn anh một lượt. “Lãnh chúa của em trông thật đáng sợ.”

“Lãnh chúa của em giống một chú lùn mặc giáp chắp nối lung tung,” Tyrion cay đắng trả lời, “nhưng cảm ơn vì' nàng đã tử tế với ta. Podrick, nếu chúng ta thua, hãy đưa quý cô đây về nhà an toàn.” Anh dùng rìu vẫy chào cô, thúc ngựa và phi đi mất. Bụng dạ anh quặn đau. Đằng sau, những người tùy tùng vội vã hạ lều của anh xuống. Những tia nắng đỏ nhàn nhạt bắt đầu xuất hiện khi mặt trời nhô lên ở đường chân trời. Bầu trời phương tây nhuộm màu huyết dụ điếm xuyết những vì sao nhấp nháy. Tyrion băn khoăn liệu đây có phải lần cuối cùng anh được thấy bình minh không... và liệu đó có phải dấu hiệu của hèn nhát không nhỉ. Liệu anh Jaime có bao giờ nghĩ tới cái chết trước khi trận chiến bắt đầu không?

Tiếng tù và vang lên từ xa xa, với âm điệu ai oán lạnh xương sống. Đám sơn tặc trèo lên những con ngựa núi gầy nhẳng, la thét chửi rủa và kể những câu chuyện tục tĩu. Vài người có vẻ vẫn ngà ngà say. Mặt trời đang lên làm tan sương mù trong khi Tyrion dẫn đoàn người ra đi. Những bó cỏ đẫm sương đêm, như thể một một vị thần nào đó đã rải những viên kim cương lên trên mặt đất. Đám sơn tặc đi ngay sau anh, mỗi tộc đi ngay sau chỉ huy của mình.

Trong ánh bình minh, đội quân của Lãnh chúa Tywin Lannister bung ra như một bông hồng thép với những chiếc gai phát sáng.

Chú anh đi ở giữa. Ser Kevan đã treo cờ biểu tượng của mình trên vương lộ. Với bao tên treo ờ thắt lưng, những cung thủ xếp thành ba hàng dài từ phía đông sang phía tây đường, kéo dây

cung bình tĩnh chờ đợi. Giữa họ, đội cầm lao xếp thành hình vuông; đằng sau họ là hàng hàng lớp lớp bộ binh cầm giáo, kiếm và rìu. Ba trăm thiết kị bao quanh Ser Kevan cùng các tướng đồng minh Lefford, Lydden và Serrett cùng những người hầu cận trung thành của họ.

Cánh phải toàn là kỵ binh, với bốn ngàn người, trang bị vũ khí tới tận răng. Hơn ba phần tư số hiệp sĩ thuộc đội đó, họp lại như một nắm đấm thép khổng lồ. Ser Addam Marbrand chỉ huy. Tyrion thấy lá cờ của ông ta bay phấp phới khi người cầm cờ trải nó ra: hình một cái cây cháy trên nền vàng và khói. Đằng sau ông ta là lá cờ" kỳ lân tím của Ser Flement, lợn lòi đốm của Crakehall, gà tre của Swyft và nhiều lá cờ khác nữa.

Cha anh đang đứng trên đồi. Xung quanh ông là đội quân dự bị một đội quân lớn với năm ngàn tinh binh gồm cả kỵ binh lẫn bộ binh. Lãnh chúa Tywin hầu như luôn luôn tự chọn chỉ huy và đội dự bị; ông sẽ ở trên cao

quan sát trận chiến, chuyển lực lượng của mình vào thời điểm và vị trí cần thiết nhất.

Kể cả từ xa, cha anh trông vẫn thật lộng lẫy. Bộ giáp của lãnh chúa Tywin Lannister đang mặc khiến bộ giáp mạ vàng của Jaime chẳng là gì. Áo choàng của ông được khâu lại từ không biết bao nhiêu lớp vải vàng, nặng tới mức nó chỉ hơi lay động khi ông bước đi, dài tới mức gần như che hết thân sau con ngựa chiến khi ông ngồi trên lưng ngựa. Không một khuy cài nào có thể chịu nổi sức nặng đó, vì thế áo choàng được cố định bằng một cặp đầu sư tử cái trong tư thế chuẩn bị phóng lên ở hai bên cầu vai. Đi cùng với chúng là một con sư tử đực với bộ bờm vĩ đại đang gầm thét và giơ móng vuốt nằm trên mũ trụ của Lãnh chúa Tywin. Cả ba con sư tử đều đúc bằng vàng với mắt bằng hồng ngọc. Áo giáp ông bằng thép nặng, tráng men đỏ sậm, găng tay sắt và xà cạp được dát vàng. Những tấm bảo vệ tạo hình mặt trời vàng, tất cả những khuy thắt được mạ vàng, và thép đỏ đánh bóng tới mức sáng như lửa dưới ánh bình minh.

Tyrion có thể nghe tiếng trống thùng thùng của kẻ thù. Anh vẫn nhớ rõ Robb Stark, ngồi trên chiếc ghế cao của cha cậu trong Đại Sảnh thành Winterfell, với thanh kiếm tuốt trần sáng loáng trong tay vào lần cuối gặp mặt. Anh vẫn nhớ những con sói tuyết đã nhảy xổ vào anh từ trong bóng tối, và đột nhiên anh lại thấy chúng, đang nhe răng gầm gừ vào mặt anh. Liệu cậu bé kia có mang những con sói đi cùng không? Ý nghĩ đó làm anh khó chịu.

Những người phương bắc hẳn phải mệt mỏi sau chuyến hành trình dài không ngơi nghỉ. Tyrion băn khoăn cậu thiếu niên kia nghĩ gì. Cậu ta có ý định tập kích họ khi họ đang ngủ không? Chắc là không; dù người ta có nói gì về Tywin Lannister đi nữa, cũng không ai dám nói ông là dồ ngốc.

Đội tiên phong đang bài binh ở bên tay trái. Anh thấy lá cờ hình ba con chó trên nền vàng trước. Ser Gregor ngồi trên con ngựa lớn nhất mà Tyrion từng thấy. Bronn liếc qua gã và cười toe toét. "Hãy luôn đi theo gã to xác vào chiến trường."

Tyrion cay đắng nhìn gã lính đánh thuê. "Vì sao?"

"Chúng là mục tiêu tuyệt vời. Hắn sẽ thu hút tầm nhìn của tất cả cung thủ trên chiến trường."

Tyrion cười lớn và nhìn Núi Yên Ngựa bằng ánh mắt khác. "Tôi phải thú nhận, mình chưa bao giờ nhận định theo hướng đó."

Clegane không quan tâm lắm tới vẻ ngoài; gã mặc giáp thép màu xám xịt, xước xát vì sử dụng nhiều và không có biểu tượng hay hình trang trí gì. Hắn dùng thanh đao hai lưỡi chỉ huy binh lính vào vị trí, vung vẩy nhẹ nhàng như thể người ta cầm dao găm vậy. "Ai dám chạy, ta

chém chết," gã gầm lên khi thấy Tyrion. "Quỷ Lùn! Vào cánh trái. Bám sát dòng sông. Nếu ngài có thể."

Cánh trái. Nếu muốn tấn công phía bên sườn, nhà Stark cần ngựa chạy được trên nước. Tyrion dẫn lính về bờ sông. "Nhìn đi," anh hét và dùng rìu chỉ. "Sông kìa." Một màn sương trắng giăng trên mặt nước, dòng nước xanh rêu chảy lờ lững bên dưới. Những khúc nông đấy bùn đất và phủ đầy rong rêu. "Dòng sông này của chúng ta. Dù chuyện gì xảy ra, hãy đứng gần nguồn nước. Bao giờ cũng phải quan sát nó. Không được để kẻ thù len vào giữa chúng ta và dòng nước. Nếu chúng làm bẩn nước của chúng ta, hãy chặt của quý của chúng và vứt cho cá rỉa."

Shagga cầm rìu ở cả hai tay. Hắn đập nó vào nhau chan chát. "Người lùn!" hắn hét. Những Quạ Đá khác hưởng ứng, rồi đến Tai Đen và Anh Em Mặt Trăng. Lửa Thiêu không hét, nhưng họ khua kiếm giáo. "Người lùn! Người lùn! Người lùn!"

Tyrion quay ngựa theo vòng tròn để nhìn toàn cảnh chiến trường. Mặt đất nhấp nhô và không bằng phẳng; đất gần sông mềm nhão, hơi dốc lên phía vương lộ, sau đó là tới đoạn đá sỏi mấp mô kéo dài. Vài cây mọc lưa thưa ở sườn đồi, nhưng hầu hết đất đai khá trống trải và trơ trụi. Tim anh hòa cùng nhịp đập của tiếng trống, và bên dưới những lớp áo bảo hộ túa mồ hôi lạnh. Anh quan sát Ser Gregor Núi Yên Ngựa khi anh ta đi dọc hàng ngũ vừa hét vừa chỉ trỏ. Cánh quân này cũng toàn kỵ binh, nhưng ở bên phải là những kỵ sĩ mặc giáp xích và những tay lính cầm thương, đội tiên phong bố trận ở phía tầy bao gồm những cung thủ trên lưng ngựa mặc áo gi lê da, một lực lượng lớn những tay lính đánh thuê và kỵ binh không chính quy, những nông dân cưỡi trên ngựa chuyên cày bừa tay cầm lưỡi hái và những thanh kiếm gỉ của cha ông, những cậu bé được huấn luyện dang dở tới từ cảng Lannisport, Tyrion cùng đội sơn tặc.

"Làm mồi cho quạ rồi," Bronn thì thầm bên cạnh anh, nói ra điều Tyrion không dám nói. Anh chỉ có thể gật đầu. Cha mất trí rồi sao? Không có lao, quá ít cung thủ, chỉ có một nhúm hiệp sĩ, những kẻ vũ khí thô sơ và không mặc giáp, được chỉ huy bởi một tên cục súc không đầu óc bị cơn giận xui khiến... sao cha có thể mong một đội quân ô hợp thế này giữ được cánh trái chứ?

Anh không còn thời gian mà nghĩ. Tiếng trống quá gần như bò dưới da thịt anh và khiến tay anh giần giật. Bronn rút thanh trường kiếm, và đột nhiên kẻ địch xuất hiện trước mặt họ, tràn xuống từ trên đỉnh đồi, rầm rập tiến đến dưới bức tường khiên và lao.

Quỷ tha ma bắt, nhìn họ xem, Tyrion nghĩ, dù anh biết cha mình có nhiều lính hơn. Những chỉ huy cưỡi trên lưng thiết kị, quân cầm cờ cưỡi ngựa với lá cờ xí phấp phới trên cao. Anh thoáng thấy hình nai sừng tấm nhà Hormvood, mặt trời nhà Karstark, rìu chiến của Lãnh chúa Cerwyn, và nắm đấm sắt của nhà Glovers... cùng hai tòa tháp nhà Frey, mang màu xanh lơ trên nền xám. Thế mà cha anh dám cam đoan rằng Lãnh chúa Frey sẽ không chịu động binh đầu. Lá cờ trắng nhà Stark với hình con sói tuyết xám dường như đang nhảy lên khi những lá cờ uốn lượn bay phấp phới xuất hiện khắp chiến trường. Thằng nhóc đâu nhỉ ? Tywin băn khoăn.

Tiêng tù và vang lên. Haroooooooooooooooooooooo, vang vọng âm trầm và lạnh người như thể một cơn gió thổi từ phương bắc tới. Tiếng kèn trum pét nhà Lannister đáp trả, da-DA da-DA da-DAAAAAAAAA, lanh lảnh và thách thức, nhưng không hiểu sao Tyrion cảm thấy tiếng kèn nhỏ hơn, căng thẳng hơn. Anh cảm thấy dạ dày chộn rộn, chỉ muốn nôn ra; anh mong mình sẽ không chết vì nôn oẹ. Khi tiếng tù và dứt, những tiếng rít vang lên trong không trung; một trận mưa tên bay xuống từ bên phải, nơi những cung thủ đang đứng bên đường. Quân phương bắc vừa lao tới vừa la hét, trong khi hàng trăm, hàng ngàn mũi tên trút xuống như mưa và những tiếng hét biến thành tiếng gào thét, vô số binh lính loạng choạng rồi ngã xuống. Tới lúc đó, đợt tên thứ hai bay tới, và những cung thủ lại đặt mũi tên thứ ba lên dây cung.

Tiếng kèn trompet lại vang lên, da-DAAA da-DAAA da-DA da-DA daDAAAAAAA. Khi Ser Gregor vẫy thanh kiếm to tướng và hét ra lệnh, hàng ngàn giọng nói vang lên hưởng ứng. Tyrion thúc ngựa hòa chung vào dòng cộng hưởng đó, đội trung phong xông lên. "Vì dòng sông!" anh hét lên với sơn tặc. "Hãy nhớ, giữ dòng sông." Anh vẫn dẫn đầu khi họ chạy nước kiệu, tới khi Chella hét rầm trời và phi qua anh, còn Shagga rút lên chạy theo. Những sơn tặc khác đuổi theo họ và Tyrion hít bụi.

Một vành đai quân địch cầm giáo dẫn đầu, hai hàng chướng ngại vật bằng thép đợi họ đằng sau những cái khiên gỗ sồi cao có hình mặt trời của nhà Karstark. Gregor Clegane là người đầu tiên tới, dẫn theo một mũi tấn công gồm những cựu chiến binh mặc giáp. Một nửa số ngựa dừng khựng lại ở giầy cuối cùng trước hàng giáo. Những người khác chết do mũi giáo nhọn đâm xuyên qua ngực. Tyrion thấy rất nhiều người ngã xuống. Ngựa chiến của Núi Yên Ngựa lồng lên do mũi giáo nhọn sượt ngang cổ, rồi ngã vật xuống dưới những mũi giáo lao đến từ mọi phía. Núi Yên Ngựa chẳng hề hấn gì, cầm thanh đại đao hai lưỡi đứng dậy.

Shagga lao vào khe hở trước khi hàng khiên tản ra tránh con ngựa giãy chết, những Qua Đá khác bám sát theo. Tyrion hét, "Lửa Thiêu! Anh Em Mặt Trăng! Đi theo tôi!" nhưng hầu hết họ đều đã vượt qua anh. Anh thoáng thấy Timett con trai Timett nhảy ra khi con ngựa lăn ra chết, nhìn thấy một người tộc Anh Em Mặt Trăng dính mũi giáo của nhà Karstark, và con ngựa của Conn đá gẫy xương sườn một tên lính. Những mũi tên lao vun vút xuống, đâm xuyên qua áo giáp và da thịt. Anh không biết chúng bay từ đâu tới, nhưng mục tiêu của chúng là cả Stark và Lannister. Tyrion giơ khiên và trốn dưới đó.

Hàng chướng ngại vật sụp đổ, những người lính phương bắc cuống cuồng rút lui do đòn tấn công của lực lượng kỵ binh. Tyrion thấy Shagga chém vào ngực một lính cầm giáo đang bỏ chạy, lưỡi rìu xuyên ngọt qua lớp giáp xích và áo da. Shagga tiếp tục bổ đôi một cái khiên khác bằng chiếc rìu bên tay trái, trong khi xác tên lính xấu số mắc trên chiếc rìu bên tay phải, nảy lên theo nhịp ngựa phi. Cuối cùng xác chết rơi ra. Shagga đập chan chát hai cây rìu vào nhau và rống lên.

Tới lúc đó kẻ thù đã nhảy lên trên Tyrion, và họ vật lộn trên nền đất gần chỗ con ngựa đang đứng. Tên lính bộ binh đẩy anh ngã xuống, anh nhanh chóng vung rìu ra gạt mũi giáo của hắn. Hắn nhảy lùi lại hòng đâm tiếp, nhưng Tyrion thúc ngựa phi qua. Gần đó, Bronn bị bao vầy bởi ba kẻ địch. Hắn nhanh nhẹn chém bay một ngọn giáo vừa bay đến rồi lia lưỡi dao vào giữa mặt tên còn lại.

Một ngọn giáo rít lên trong không khí bay tới cắm phập vào chiếc khiên gỗ của Tyrion. Anh quay ngựa đuổi theo, nhưng hắn giơ khiên lên đỡ đòn. Tyrion đi vòng quanh, chém xuống liên tiếp làm những vụn gỗ bay ra tứ tung, cho đến lúc gã người phương bắc loạng choạng và trượt chân ngã xuống, bị khiên đè lên ngực. Cây rìu không với được đến chỗ hắn, mà Tyrion chẳng muốn xuống ngựa nên anh để mặc hắn ở đó để đuổi theo tên khác. Anh vung rìu chém vào lưng hắn. Nhát chém mạnh đến mức làm cánh tay anh rung lên. Đó là khoảnh khắc hiếm hoi Tyrion được nghỉ ngơi. Anh ghìm cương ngựa và tìm hướng dòng sông. Dòng sông ở ngay bên phải, như vậy anh sẽ phải quay vòng lại.

Một người tộc Lửa Thiêu vượt qua, ngã khỏi ngựa. Một mũi giáo cắm xuyên qua bụng hắn. Hắn đã vô phương cứu chữa. Nhưng khi Tyrion thấy một người lính phương bắc chạy tới nắm lấy cương ngựa, anh lập tức lao lên.

Hắn cao và gầy gò, mặc áo giáp xích dài, tay đeo găng sắt cầm lăm lăm thanh kiếm. Hắn đã làm mất mũ trụ, máu từ vết rạch trên trán chảy ròng ròng xuống mắt. Tyrion đánh liều bổ vào mặt hắn, nhưng gã cao kều gạt phắt chiếc rìu sang bên và hét lên.

“Quỷ Lùn! Chết đi!”

Tyrion cưỡi ngựa đi xung quanh ra sức chém vào đầu và vai hắn. Nhưng chỉ có thép chọi thép vì hắn nhanh nhẹn hơn Tyrion tưởng. Bronn đang chết dẫm ở đâu rồi?

Trong khi gã cao kều vừa gầm lên vừa chém điên cuồng, Tyrion chỉ kịp giương khiên lên đỡ, những mảnh gỗ văng ra khắp nơi và chiếc khiên như sắp vỡ tung dưới những đòn đánh liên tiếp. Hắn xông tới đẩy Tyrion, giáng một cú mạnh vào thái dương khiến anh choáng váng. Hắn nhe răng cười, kéo lê lưỡi kiếm trên nền đất tạo thành thứ âm thanh ghê rợn. Bất chợt con ngựa chiến của Tyrion nhảy lên cắn vào mặt hắn, vết cắn làm lộ cả xương trắng hếu.

Khi rút lưỡi rìu ra. Tyrion nghe có tiếng hét “Vì Eddard!”, “Vì Eddard và Winterfell.” Một hiệp sĩ lao đến như vũ bão, cây lưu tinh chùy xoay tít trên đầu hắn. Trước khi Tyrion kịp há miệng gọi Bronn thì hai con ngựa chiến đã đâm sầm vào nhau. Khuỷu tay phải anh đau nhói khi bị những đầu nhọn của cây chùy thúc qua lớp áo giáp mỏng. Rìu bay đầu mất, anh cố rút thanh kiếm ra nhưng cây chùy lại vung lên, quay tít nhắm thẳng vào mặt anh. Một tiếng “rắc” rợn người, Tyrion ngã xuống. Anh không nhớ mình đã chạm đất, chỉ biết ngước mắt lên là thấy cả khoảng trời trong xanh. Anh lăn sang một bên cố gắng đứng dậy, nhưng cơn đau run rẩy chạy khắp cơ thể và cả thế giới như đang rung chuyển. Tên hiệp sĩ chặn anh lại.

“Quỷ Lùn Tyrion,” hắn quát ầm. “Ngươi thuộc về ta. Ngươi có chịu đầu hàng không, Lannister?”

Có, Tyrion nghĩ, nhưng lời nói nghẹn lại trong cổ. Anh rên rỉ sờ xuống đầu gối, tìm vũ khí. Thanh kiếm của anh, con dao găm của anh, bất cứ thứ gì...

“Ngươi có đầu hàng không?” tên hiệp sĩ ngồi sừng sững trên con ngựa chiến. Người và ngựa đều trông thật khổng lồ. Quả bóng đinh lười nhác quay vòng. Tyrion không còn cảm giác gì ở tay, mắt chỉ nhìn thấy mờ mờ, và bao kiếm rỗng không. “Đầu hàng hay là chết?” Cây lưu tinh chùy quay càng lúc càng nhanh.

Tyrion lảo đảo đứng dậy, lấy hết sức lao đầu vào bụng ngựa. Con vật lồng lộn rú lên ầm ĩ. Nó quằn quại trong đau đớn, máu và nội tạng xổ xuống mặt Tyrion, và con ngựa đổ sụp xuống như tuyết lở. Tấm chắn mũ trụ dính đầy bùn và có gì đó bám vào chân anh. Anh đạp ra, cổ họng bị nghẹn đến mức không nói nổi.

"... đầu hàng... ” anh cố thều thào nói.

“Vâng,” giọng nói kia rên rỉ vì đau.

Tyrion vuốt bùn dính trên mũ trụ để nhìn. Con ngựa đã ngã đè lên tên hiệp sĩ. Chân hắn bị mắc kẹt, cánh tay vặn ngoéo một cách kỳ quặc. “Đầu hàng,” hắn nhắc lại. Hắn dò dẫm trên thắt lưng tìm thanh kiếm và ném xuống chân Tyrion. “Tôi đầu hàng, thưa lãnh chúa.”

Chàng lùn choáng váng quỳ xuống và nâng thanh kiếm lên. Cơn đau chạy dọc khuỷu tay anh theo từng cử động.

Cuộc chiến dường như đã ở rất xa. Không có ai ở đây ngoài những xác chết chất chồng. Những con quạ đã lượn vòng và đậu xuống kiếm ăn. Anh thấy Ser Kevan mang cánh quân trung phong lên hỗ trợ đội tiên phong; đội lính bộ binh đông đảo đang đẩy lùi quân phương bắc về phía ngọn đồi. Họ vừa chống trả vừa lùi, giương bức tường khiên hình ô van được gia cố với sắt

lên đỡ những mũi giáo. Trong khi anh quan sát, từ trên trời một trận mưa tên nữa lại trút xuống, và những người sau những bức tường ấy đổ sụp xuống dưới ngọn lửa hung tàn. "Ta tin rằng các ngài thất trận rồi," anh nói với người hiệp sĩ nằm dưới ngựa. Hắn không trả lời.

Tiếng vó ngựa đằng sau khiến anh quay cuồng, dù anh không thể nâng kiếm vì khuỷu tay đau. Bronn ghìm cương nhìn xuống.

"Hóa ra anh chẳng hữu dụng là mấy," Tyrion nói.

"Có vẻ anh tự mình chống trả vẫn ổn đó thôi," Bronn trả lời. "Nhưng anh làm mất mũi giáo trên mũ trụ rồi."

Tyrion sờ lên đầu mũ. Ngọn giáo đã mất. "Tôi không làm mất. Tôi biết nó ở đâu. Anh thấy con ngựa không?"

Lúc họ tìm thấy nó, tiếng kèn lại vang lên và đội quân dự bị của Lãnh chúa Tywin lao xuống dọc theo bờ sông. Tyrion quan sát cha phi nước đại qua cánh đồng với lá cờ đỏ vàng nhà Lannister tung bay trên đầu. Năm trăm hiệp sĩ đi quanh ông, và ánh mặt trời lấp lánh trên đầu mũi thương. Tàn quân nhà Stark chết như ngả rạ dưới mũi tấn công của họ.

Vì khuỷu tay đau nhói, Tyrion không có hứng tham gia chém giết. Anh và Bronn đi tìm người của mình. Anh tìm thấy rất nhiều người đã chết. Ulf con trai Umar nằm giữa vũng máu, tay bị chém tới khuỷu, những người tộc Anh Em Mặt Trăng nằm rải rác xung quanh. Shagga nằm dưới một gốc cây, người cắm đầy tên, đầu Conn nằm trong lòng hắn. Tyrion nghĩ họ đều đã chết, nhưng khi anh vừa xuống ngựa, Shagga mở mắt và nói. "Họ đã giết Conn con trai Coratt." Conn đẹp trai không bị tổn hại gì ngoài một vết máu đỏ chảy ra từ ngực, do ngọn giáp đâm xuyên qua. Khi Bronn lôi Shagga đứng dậy, hình như gã đàn ông to lớn đó tới lúc này mới để ý những mũi tên. Hắn giật từng mũi tên ra một, chửi thề vì những cái lỗ chúng để lại trên áo giáp và áo da, rồi hét lên như một đứa bé khi rút mấy mũi đầm sâu vào da thịt. Chella con gái Cheyk đi tới khi họ đang lôi những mũi tên khỏi người Shagga, và đưa cho họ xem bốn cái tai cô ta cắt được. Họ thấy Timett đang cướp bóc những cái xác cùng với những người tộc Lửa Thiêu khác. Trong số ba trăm sơn tặc theo Tyrion xuống núi, chỉ còn một nửa số đó sống sót.

Anh để người sống lo liệu cho người chết, cử Bronn đi xử lý tay hiệp sĩ bị bắt sống, và một mình đi tìm cha. Lãnh chúa Tywin ngồi bên bờ sông, uống rượu trong cốc nạm đá quý trong khi người cận vệ tháo tấm hộ tâm. "Một thắng lợi tuyệt vời," Ser Kevan nói khi thấy Tyrion. "Quân du mục của cháu đánh hay lắm."

Cha nhìn anh, đôi mắt xanh lấp lánh ánh vàng, chúng lạnh lẽo tới nỗi khiến Tyrion rùng mình. "Cha có ngạc

Lãnh chúa Tywin uống cạn ly rượu, mặt không biểu lộ cảm xúc.

"Đúng, ta cho những kẻ bất tuân quần luật về cánh trái. Ta đoán rằng chúng sẽ chết. Robb Stark là một thằng bé miệng còn hôi sữa, dũng cảm hơn là khôn ngoan. Ta nghĩ nếu hắn thấy cánh trái sụp đổ, hắn sẽ lao vào đó chém giết. Một khi hắn đánh xong, quân cầm giáo của Ser Kevan sẽ xông tới đẩy hắn xuống sông trong khi ta mang quân chi viện tới."

"Và cha nghĩ tốt nhất nên để con vào giữa vụ tàn sát đó, nhưng lại không cho con hay biết gì."

“Một thất bại giả vờ sẽ kém sức thuyết phục,” cha nói, “và ta không thể tin tưởng nói kế hoạch của mình với một người giao du cùng lính đánh thuê và lũ mọi rợ.” .

“Đáng tiếc là lũ mọi rợ của con đã phá hỏng buổi tiệc của cha rồi,” Tyrion tháo găng sắt và ném xuống đất, nhăn mặt vì cơn đau ở tay.

“Thằng nhóc nhà Stark cẩn trọng hơn ta nghĩ,” Lãnh chúa Tywin thừa nhận. “Nhưng thắng là thắng. Hình như con bị thương.”

Tay phải của Tyrion đầm đìa máu. “May mà cha đã để ý,” anh nghiến răng nói. “Có phiền nếu cha gửi một vị học sĩ tới chỗ con không? Trừ khi cha thích có một đứa con đã lùn còn cụt tay...”

Tiếng hô gấp gáp “Lãnh chúa Tywin” khiến ông quay đầu trước khi kịp trả lời. Tywin Lannister đứng dậy trong khi Ser Addam Marbrand xuống ngựa. Con ngựa sùi bọt mép và chảy máu. Ser Addam quỳ xuống, ông gầy khẳng khiu, tóc màu đồng sậm dài tới vai, mặc áo giáp được đánh bóng có hình cây cháy màu đen khảm trên tấm hộ tâm. “Thưa lãnh chúa, chúng tôi đã bắt được vài tướng chỉ huy của chúng. Lãnh chúa Cerwyn, Ser Wylis Manderly, Harrion Karstark, bốn người nhà Frey. Lãnh chúa Hormvood đã chết, và có lẽ Roose Bolton đã chạy thoát.”

“Còn thằng bé?” Lãnh chúa Tyvvin hỏi.

Ser Addam lưỡng lự. “Thưa lãnh chúa, thằng bé nhà Stark không nằm trong số họ. Họ nói cậu ta đã vượt qua Song Thành cùng phần lớn đội kỵ binh, ngày đêm tiến tới Riverrun.”

Một thằng bé miệng còn hôi sữa, Tyrion nhớ lại, dũng cảm hơn là khôn ngoan. Anh sẽ cười phá lên, nếu như đang không đau đớn đến mức này.

CATELYN

Trong rừng chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây nghe xào xạc.

Ánh trăng khẽ lay động trên dòng suối đang róc rách chảy dưới chấn thung lũng. Bên dưới những tán lá, lũ ngựa hí lên khe khẽ và gõ móng guốc xuống nền đất ẩm ướt phủ đầy lá cây, trong khi binh lính lo lắng thì thào kể chuyện. Thi thoảng, bà thoáng nghe có tiếng giáo, tiếng lanh canh của xích sắt, nhưng những âm thanh đó cũng rất khó nghe thấy được.

"Phu nhân không phải đợi lâu đâu," Hallis Mollen nói. Anh đã xin được bảo vệ bà khi trận chiến tới; đó là nhiệm vụ của anh, vi anh là đội trưởng đội lính gác thành Winterfell, và Robb cũng không từ chối. Bà có ba mươi người lính, sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ bà và đưa bà an toàn trở về Winterfell nếu thất trận. Robb muốn năm mươi người; Catelyn chỉ cần mười người, vì cậu cần mọi tay kiếm cho trận chiến. Cuối cùng họ miễn cưỡng thỏa thuận là ba mươi người.

"Khi nào tới nó sẽ tới," Catelyn nói. Khi nó tới, bà biết nó sẽ đồng nghĩa với cái chết. Có thể là cái chết của Hal... hoặc của bà, hoặc của Robb. Không ai an toàn cả. Không ai chắc chắn sẽ sống sót qua trận này. Catelyn đợi, lắng nghe tiếng xì xào của rừng rậm, tiếng nước chảy róc rách, và cảm nhận những cơn gió ấm áp vờn trên tóc.

Dù sao bà cũng đã quen với sự chờ đợi rồi. Những người đàn ông trong cuộc đời bà luôn bắt bà phải chờ đợi. "Chờ cha về nhé, mèo con của cha," cha luôn nói với bà như vậy mỗi khi lên đường tới kinh đô, hội chợ hay đi chinh chiến. Và bà sẽ kiên nhẫn đứng trên tường thành Riverrun bên dòng sông Red Fork và Tumblestone. Không phải lúc nào cha cũng về đúng hẹn, và thi thoảng nhiều đêm bà đứng cầu nguyện cho cha, nhìn qua những lỗ châu mai và những lỗ bắn tên cho tới khi thoáng thấy bóng Lãnh chúa Hoster trên lưng con ngựa nâu già, chạy nước kiệu dọc bờ sông tới bến đỗ. "Con đã đợi cha phải không?" ông hỏi khi cúi xuống ôm cô con gái bé bỏng. "Đúng không, mèo con?"

Brandon Stark cũng bắt bà chờ đợi. "Tiểu thư, ta sẽ không đi lâu đâu," chàng đã hứa như vậy. "Chúng ta sẽ kết hôn khi ta trở về." Nhưng khi ngày đó tới, người em trai Eddard mới là người sánh bước bên bà trong giáo đường.

Ned chỉ nán lại chưa tới hai tuần cùng cô dâu mới trước khi chàng đi tham chiến với những lời hứa trên môi. Cuối cùng chàng đã để lại một thứ khác quan trọng hơn mọi lời hứa: một cậu con trai. Chín tháng mang nặng đẻ đau, cuối cùng Robb được sinh ra tại thành Riverrun trong khi người cha vẫn đang chiến đấu ở phương nam. Bà đã sinh ra nó trong cảnh đau đớn mà không hề biết liệu Ned có được nhìn thấy mặt con không. Con trai của bà. Nó thật nhỏ bé làm sao...

Và giờ bà phải đợi Robb... vì Robb, và vi Jaime Lannister, người hiệp sĩ dát vàng mà người ta vẫn truyền tụng rằng không bao giờ biết chờ đợi. "Sát Vương là người nóng ruột và rất dễ nổi giận," chú Brynden đã nói với Robb như vậy. Con trai bà đã cá cược cả mạng sống và hy vọng chiến thắng lớn nhất vào sự thực đó.

Nếu Robb sợ, cậu cũng không biểu lộ ra. Catelyn quan sát con trai trong khi cậu đi cùng những người lính, vỗ vai người thứ nhất, nói đùa với người thứ hai và giúp người thứ ba trấn an con ngựa đang sợ hãi. Áo giáp khẽ kêu lanh canh theo từng chuyển động. Chỉ có đầu cậu không được bảo vệ, gió vờn qua mái tóc nâu vàng, thật giống với mái tóc bà. Catelyn tự hỏi con trai bà lớn thế này từ bao giờ. Mười lăm tuổi, và cậu đã gần cao bằng bà.

Câu chúa hãy để thằng bé cao lớn hơn, bà cầu xin thần thánh. Hãy để thằng bé biết tới tuổi mười sáu, hai mươi rồi năm mươi. Hãy để nó cao lớn bằng cha nó, và cho nó được ôm con trai nó trong tay. Làm ơn, làm ơn, làm ơn. Trong khi quan sát cậu thanh niên dong dỏng cao với bộ râu mọc lún phún cùng con sói tuyết theo sát gót, tất cả những gì bà thấy lại là một đứa bé nằm gọn trong lòng bà tại thành Riverrun, cách đây rất lâu về trước.

Tiết trời về đêm khá ấm áp, nhưng ý nghĩ về thành Riverrun đủ làm bà rùng mình. Họ đâu rồi? bà ngẫm ngợi. Liệu chú bà có sai không? Rất nhiều thứ phụ thuộc vào phần sự thật trong điều chú đã nói với họ. Robb cho Cá Đen ba trăm quân tinh nhuệ và để họ đi trước thám thính tình hình. "Jaime không biết," Ser Brynden nói khi trở lại. "Ta dám cược mạng sống của mình. Những cung thủ của ta đã lo liệu để không một con chim nào tới được chỗ hắn. Chúng ta có thấy vài tên quân báo, nhưng những kẻ thấy chúng ta đều không còn sống mà báo cáo lại. Đáng ra hắn nên cử thêm nhiều người hơn. Hắn không biết đâu."

"Quân đội của hắn có bao nhiêu người ạ?" con trai bà hỏi.

"Mười hai ngàn lính bộ, rải rác quanh lâu đài ở ba doanh trại riêng rẽ, với dòng sông ngăn cách," chú bà nói với một nụ cười khó hiểu mà bà còn nhớ rất rõ. "Chúng không có cách nào khác để bao vây Riverrun, nhưng rồi chúng sẽ làm. Chúng có hai hay ba ngàn ngựa."

"Quân đội của Sát Vương đông gấp ba lần chúng ta," Galbart Glover nói.

"Đúng," Ser Brynden nói, "nhưng có một thứ Ser Jaime không có."

"Cái gì?" Robb hỏi.

"Lòng kiên nhẫn."

Đội quân của họ đã lớn mạnh hơn hồi rời khỏi Song Thành. Lãnh chúa Jason Mallister đã mang quân lực rời khỏi Seagard hợp quân với họ khi họ vòng qua đầu nguồn dòng Blue Fork và phi hết tốc lực về phương nam, và những người khác - các hiệp sĩ vùng biên, những lãnh chúa nhỏ cùng những tàn quân đã chạy trốn lên phương bắc khi đội quân của Edmure bị đập tan dưới chân thành Riverrun - cũng đi cùng. Họ cho ngựa đi cả ngày lẫn đêm trước khi Lannister kịp biết, và giờ thời khắc của họ đã đến.

Catelyn nhìn con trai lên ngựa. Olyvar Frey, con trai Lãnh chúa Walder, lớn hơn Robb hai tuổi nhưng trông trẻ hơn Robb tới mười tuổi và tâm trạng cũng thấp thỏm hơn, đang giữ ngựa cho cậu. Cậu ta buộc khiên của Robb vào đúng vị trí và đưa mũ trụ cho cậu. Chiếc mũ che đi khuôn mặt mà bà yêu thương rất nhiều, và thế chỗ cho con trai bà trên con ngựa chiến xám là một chàng hiệp sĩ trẻ dong dỏng cao. Rừng khá tối vì ánh trăng không xuyên qua được những tán cây. Khi Robb quay đầu nhìn bà, bà chỉ thấy bóng đen bên dưới tấm che mặt. "Con phải đi đây mẹ," cậu nói. "Cha thường bảo con phải để binh lính nhìn thấy mình trước cuộc chiến."

"Con đi ngay đi," bà nói. "Hãy để họ nhìn thấy con."

"Sự hiện diện của con sẽ cho họ can đảm," Robb nói.

Nhưng ai sẽ cho mẹ can đảm đây? Bà tự hỏi lòng mình khi mỉm cười với con. Robb quay ngựa, Gió Xám bám theo sau và họ chậm chầm rời xa bà. Đằng sau cậu, đội lính hộ vệ tập họp lại. Khi cậu bắt Catelyn chấp nhận những người bảo vệ, bà đã khăng khăng rằng cậu cũng cần, và các tướng đồng minh đều đồng ý. Các con trai họ đã xung phong nhận vinh dự được đi cùng Sói Trẻ - biệt danh họ gọi Robb của bà. Torrhen Karstark cùng em trai Eddard ở độ tuổi ba mươi, Patrek Mallister, Smalljon Umber, Daryn Hornwood, Theon Greyjoy, hon năm người con

của Walder Frey, cùng những người lớn tuổi hơn như SerWenđel Manderly và Robin Flint. Thậm chí một trong những người đồng hành với cậu còn là phụ nữ: Dacey Mormont, con gái lớn của phu nhân Maege và người thừa kế Đảo Gấu, một cô gái cao gầy đã được tặng cây lưu tinh chùy ở độ tuổi mà hầu hết các bé gái được tặng búp bê. Vài lãnh chúa khác rỉ tai nhau về chuyện đó, nhưng Catelyn không thèm nghe những lời phàn nàn của họ. "Đây không phải chuyện về danh dự gia đình các ngài," bà nói. "Đây là chuyện giữ cho con trai ta sống sót và an lành trở về."

Về nếu chuyện tới nước đó, bà nghĩ, *liệu vài người có đủ không? Liệu sáu ngàn người có đủ không?*

Có tiếng chim lảnh lót vọng lại từ đẳng xa, giống như một bàn tay lạnh giá vuốt lên cổ Catelyn. Một con chim khác đáp lại; rồi con thứ ba, thứ tư. Năm tháng sống ở thành Winterfell đã cho bà nhận ra loài chim này. Chim bách thanh tuyết. Thi thoảng họ nhìn thấy chúng trong mùa đông, khi rừng thiêng bị tuyết phủ trắng xóa và chìm trong im lặng. Chúng là loài chim phương bắc.

Chúng đang tới. Catelyn nghĩ.

"Họ đang tới, thưa phu nhân," Hal Mollen thì thầm. Anh luôn là người nói ra những sự thật hiển nhiên. "Thần thánh ở bên chúng ta."

Bà gật đầu khi khu rừng càng lúc càng tĩnh lặng. Trong sự yên tĩnh bà có thể nghe thấy những âm thanh đang tới gần: tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng giáo mác, cung kiếm và áo giáp xột xoạt, tiếng người rì rầm hòa cùng tiếng cười và chửi rủa.

Thời gian như ngừng lại, rồi trôi nhanh lặng lẽ. Âm thanh càng lúc càng lớn hơn. Bà nghe thấy nhiều tiếng cười, tiếng quát chỉ huy, tiếng nước bắn tung tóe khi họ lội qua suối. Tiếng ngựa khịt mũi. Tiếng người chửi thề. Và sau đó bà thấy hắn dưới thung lũng... chỉ trong một tích tắc, qua những kẽ lá, nhưng bà biết chắc bà đã nhìn thấy hắn. Dù ở xa Ser Jaime Lannister vẫn không lẫn đi đâu được. Ánh trăng nhuộm bạc áo giáp và màu vàng mái tóc hắn, biến chiếc áo choàng đỏ sậm chuyển thành màu đen. Hắn không đội mũ trụ.

Hắn ở đó rồi lại biến mất, bộ áo giáp bạc lại bị những thân cây che phủ. Một hàng dài những hiệp sĩ, tay kiếm trung thành và kỵ binh nghiệp dư cùng ba phần tư số kỵ binh nhà Lannister đi sau hắn.

"Hắn không phải loại chịu ngồi yên trong lều khi những kẻ khác xây tháp chiếm thành," Ser Brynden đã thề. "Hắn đã ba lần ra ngoài cùng các hiệp sĩ, để tiến hành đột kích và đánh phá những pháo đài ngoan cố chưa chịu đầu hàng."

Robb gật đầu và quan sát bản đồ mà chủ bà vẽ cho. Ned đã dạy cậu cách đọc bản đồ. "Tập kích hắn ở đây," cậu nói và chỉ. "Chỉ cần dùng ba trăm lính là đủ. Dùng cờ xí nhà Tully. Khi hắn đuổi theo ngài, chúng cháu sẽ đứng chờ," - ngón tay cậu nhích sang bên trái một chút. "Ở đây."

Ở đây là trong im lặng của màn đêm đen, dưới ánh trăng cùng những bóng cây, trên lớp thảm lá khô dày dưới chân, cùng những đồi đất mấp mô bên cạnh dòng suối cạnh những bụi cây thấp thoáng.

Ở đây là nơi con trai bà đang ngồi trên lưng ngựa chiến, liếc bà nhìn lần cuối trước khi giơ kiếm ra hiệu.

Ở đây là nơi vang lên tiếng tù và của Maege Mormont, một chuỗi âm thanh dài vang vọng

khắp thung lũng từ phương đông, báo hiệu những kỵ sĩ cuối cùng của Jaime đã rơi vào bẫy.

Gió Xám ngẩng cổ tru lên.

Âm thanh dường như xuyên qua người Catelyn khiến bà rùn mình ớn lạnh. Thứ nhạc điệu đó thật kinh khủng, thật đáng sợ. Trong tích tắc bà thấy thương cho lũ người nhà Lannister bên dưới. Âm thanh đó nghe chết chóc làm sao, bà nghĩ.

HAAroooooooooooooooooooooo, tiếng tù và đáp lại từ đồi đất bên kia nơi Greatjon đang chờ đợi. Từ đông sang tây, tiếng kèn trompet của nhà Mallister và Frey vang lên giục giã. Ở phía bắc, nơi thung lũng hẹp lại và cong như khuỷu tay, tiếng tù và của Lãnh chúa Karstark hòa âm cùng những âm thanh trầm trầm, ai oán. Lính tráng đồng thanh hét vang và những con ngựa lồng lên bên dòng suối.

Trong khu rừng mọi tiếng động ập đến cùng một lúc, khi những cung thủ ẩn náu trên cây giương cung bắn tên, và màn đêm vang lên tiếng người ngựa hò hét. Xung quanh bà, lính bộ binh nhất loạt giương giáo lên, làm đất và lá cây che phủ đầu thương nhọn hoắt rơi xuống để lộ ánh kim của những mũi thép sắc nhọn. “Vì Winterfell!”bà nghe Robb hét hòa vào tiếng tên bay vun vút. Cậu lao đi dẫn đoàn quân xuống đồi.

Catelyn ngồi bất động trên lưng ngựa, với Hal Mollen và đội quân bảo vệ xung quanh, bà kiên nhẫn chờ đợi Robb như đã từng chờ đợi Brandon, Ned và cha bà. Bà ở trên đồi đất, và rừng cây hầu như che giấu toàn bộ cảnh tượng diễn ra bên dưới. Một giây, hai giây, bốn giây, và đột nhiên bà cảm thấy như thể mình cùng những người bảo vệ đang đơn độc giữa rừng. Những người còn lại đã biến mất trong màu xanh bất tận kia.

Nhưng khi nhìn ra đồi đất bên kia thung lũng, bà thấy những kỵ binh của Greatjon hiện ra từ bóng tối của rừng cây. Họ xếp hàng dài dẳng dặc và lao ra khỏi rừng chỉ trong tích tắc, và tất cả những gì Catelyn nhìn thấy là ánh trăng chiếu trên đầu thương, như thể hàng ngàn lá liễu rơi xuống khỏi gò đất, cháy bừng trong ngọn lửa bạc.

Trong chớp mắt, họ chỉ là những con người, đang lao xuống chém giết hoặc đã chết.

Sau đó, bà không tận mắt xem trận chiến nữa. Nhưng bà có thể nghe những tiếng động vang khắp thung lũng: tiếng thương gẫy, tiếng kiếm va vào nhau, tiếng kêu “Lannister,” “Winterfell” rồi “Tully! Riverrun và Tully!” Khi bà nhận ra không còn nhìn thấy gì, bà nhắm mắt lắng nghe. Trận chiến sống dậy quanh bà. Có tiếng vó ngựa, tiếng giày sắt chạy qua làn nước, tiếng kiếm va vào những tấm khiên gỗ sồi cùng tiếng sắt thép va vào nhau, tiếng mũi tên vun vút, tiếng trống vang rền, tiêng hí kinh khủng của hàng ngàn con ngựa. Người người chửi rủa hoặc cầu xin tha mạng. Những đồi đất như đang đùa cợt với âm thanh. Có lần bà nghe thấy tiếng Robb, rõ ràng như thể cậu đang đứng bên bà mà hét, “Tới đây! Tới đây!” Và bà nghe tiếng con sói đang gầm ghè, nghe thấy tiếng những chiếc răng dài cắn phập, dứt da xé thịt, tiếng ré lên vì kinh hãi và đau đớn của người và ngựa. Chỉ có một con sói thôi sao? Bà không chắc nữa.

Dần dần, những ầm thanh trôi dần vào im lặng, cho tới khi cuối cùng chỉ còn tiếng một con sói. Khi hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời phương tây, Gió Xám lại tru lên lần nữa.

Robb trở về với bà trên lưng một con ngựa khoang thay cho con ngựa xám cậu bỏ lại dưới thung lũng. Đầu sói trên khiên bị chém nhiều nhát, phiến gỗ thô ghi dấu những nơi bị chém sầu, nhưng Robb không mảy may xây xát. Nhưng khi cậu tới gần hơn, Catelyn thấy găng sắt và cổ tay áo khoác con trai dính máu. “Con bị thương rồi,” bà nói.

Robb giơ tay, xòe ra rồi nắm lại. “Không,” cậu nói. “Đây là., có lẽ là máu Torrhen, hoặc...” cậu

lắc đầu. “Con cũng không biết nữa.”

Một đoàn người bẩn thỉu, áo giáp tơi tả và cười toe toét do Theon và Greatjon dẫn đầu phi lên đồi đất. Họ lôi Ser Jaime Lannister theo rồi ném hắn xuống trước ngựa của bà. “Sát Vương đây,” Hal tuyên bố.

Lannister ngẩng đầu. “Phu nhân Stark,” hắn quỳ gối nói. Máu chảy xuống một bên má từ vết thương trên da đầu, nhưng ánh sáng nhàn nhạt của buổi bình minh đã trả lại màu vàng cho tóc hắn. “Tôi muốn đưa kiếm của tôi cho phu nhân, nhưng hình như tôi làm mất nó rồi.”

“Tôi không muốn kiếm của ngài,” bà nói. “Trả lại cha và Edmure cho tôi. Trả con gái lại cho tôi. Trả Ned lại cho tôi.”

“Tôi sợ là mình cũng để lạc họ rồi.”

“Đáng tiếc thật,” Catelyn lạnh lùng nói.

“Giết hắn đi Robb,” Theon Greyjoy giục. “Chặt đầu hắn đi.”

“Không,” con trai bà trả lời, và rút găng tay dính máu ra. “Hắn sống sẽ hữu dụng hơn. Và cha ta không bao giờ giết tù binh sau trận chiến.”

“Một người thông minh,” Jaime nói, “và cao cả.”

“Lôi hắn đi, xích lại,” Catelyn nói.

“Làm theo lời mẹ ta,” Robb ra lệnh, “và nhớ bố trí quân canh gác nghiêm ngặt. Lãnh chúa Karstark chắc muốn cắm đầu hắn lên giáo lắm.”

“Được thôi,” Greatjon đồng tình và phẩy tay. Lannister bị giải đi băng bó vết thương và xích lại.

“Vì sao Lãnh chúa Karstark lại muốn hắn chết?” Catelyn hỏi.

Robb nhìn vào rừng, với ánh mắt ủ rũ thường hiện hữu nơi Ned. “Hắn... hắn đã giết chết họ... ”

“Những người con trai Lãnh chúa Karstark,” Galbart Glover giải thích.

“Cả hai người,” Robb nói. “Torrhen và Eddard. Và cả Daryn Hormvood nữa.”

“Không ai có thể chê bai sự dũng cảm của Lannister,” Glover nói. “Khi hắn thấy mình đã thua, hắn tập trung tàn quân và mở đường máu xông lên thung lũng, mong tới được chỗ Lãnh chúa Robb và giết chết ngài. Và hắn suýt thành công.”

“Hắn để lạc thanh kiếm ở cổ Eddard Karstark, sau khi chém đứt tay Torrhen và chém vỡ sọ Daryn Hornwood,” Robb nói. “Lúc đó hắn đã hét vào mặt con. Nếu họ không cản hắn...”

“Vậy mẹ nên tới chia buồn cùng Lãnh chúa Karstark,” Catelyn nói. “Những người lính của con đã làm những gì họ đã thề, Robb ạ. Họ chết để bảo vệ vị tướng của họ. Hãy khóc than cho họ. Hãy vinh danh họ vì sự dũng cảm đó. Nhưng không phải bây giờ. Con không có thời gian để buồn thương. Con có thể đập dập đầu rắn, nhưng ba phần tư phần cơ thể nó vẫn đang cuộn lấy

lâu dài của ông ngoại con. Chúng ta mới thắng một trận, chứ không phải cả cuộc chiến."

"Nhưng trận chiến quá tuyệt!" Theon Greyjoy vui vẻ reo mừng. "Thưa phu nhân, vương quốc chưa từng được chứng kiến một chiến thắng nào đẹp hơn kể từ trận Cánh Đồng Cháy. Cháu thề, một người chúng ta giết được mười lính Lannister. Chúng ta đã bắt sống gần một trăm hiệp sĩ, và cả tá tướng đồng minh. Lãnh chúa Westerling, Lãnh chúa Banefort, Ser Garth Greenheld, Lãnh chúa Estren, Ser Tytos Brax, Mallor xứ Dorne... Và ngoài Jaime chúng ta còn tóm được ba người nhà Lannister khác, là cháu họ của Lãnh chúa Tywin, hai người con trai em gái lão và một người con trai người em đã chết..."

"Còn Lãnh chúa Tywin?" Catelyn ngắt lời. "Cháu có bắt được Lãnh chúa Tywin không, Theon?"

"Không ạ," Greyjoy trả lời ngắn gọn.

"Vậy trận chiến này còn dài lắm."

Robb ngẩng đầu và vuốt tóc khỏi mắt. "Mẹ tôi nói đúng. Chúng ta còn phải giành lại Riverrun."

DAENERYS

Ruồi bay vo ve quanh Khal Drogo, tiếng ù ù khiên Dany sự hãi.

Mặt trời lên cao chiếu nắng gay gắt. Nhiệt độ tạo thành những đường sóng mờ mờ bao quanh những ngọn đồi đá thấp. Mồ hôi chảy thành dòng trên bộ ngực đầy đà của Dany. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng vó ngựa lộp cộp đều đều, tiếng tinh tinh theo nhịp điệu phát ra từ những quả chuông trên tóc Drogo và các kỵ sĩ đi sau lưng họ.

Dany quan sát lũ ruồi.

Chúng to bằng những con ong, màu tím, có hình thù kì dị và sáng lấp lánh. Người Dothraki gọi chủng là ruồi máu. Chúng sống trong đầm lầy và ao tù, hút máu người và ngựa, đẻ trứng vào cơ thể người chết hoặc đang hấp hối. Drogo ghét chúng. Mỗi khi một con nào tới gần, chàng liền vung tay nhanh như rắn mổ mà bóp lấy nó. Cô chưa thấy chàng bắt trượt bao giờ. Chàng sẽ nắm con ruồi trong lòng bàn tay to lớn đủ lâu đê' nghe thấy tiếng vo ve khe khẽ, sau đó nắm chặt lại, và khi chàng mở tay ra, con ruồi chỉ còn là đốm bẩn màu đỏ trong lòng bàn tay.

Giờ một con đang đậu lên mông con ngựa của chàng, và con vật tức giận phẩy đuôi đuổi nó đi. Những con khác vo ve quanh Drogo, càng lúc càng gần. Khal không phản ứng. Mắt chàng nhìn chăm chú vào những ngọn đồi đất nâu xỉn đằng xa, còn tay hững hờ nắm sợi dây cương. Bên dưới chiếc áo gi lê sơn màu, một lớp lá sung cùng bùn xanh cứng che phủ vết thương trên ngực chàng. Một bà lang đã tạo ra nó. Thuốc đắp của Mirri Maz Duur gầy cảm giác ngứa ngáy và nóng rát, chàng đã xé tung nó ra từ sáu ngày trước và chửi bà là đồ maegi. Lớp bùn dễ chịu hơn, và bà lang cũng cho chàng uống sữa anh túc nữa. Chàng uống rất nhiều trong ba ngày nay; nếu không uống sữa anh túc, chàng sẽ uống sữa ngựa lên men hoặc bia cay.

Nhưng ngày chàng hầu như không ăn gì, còn đêm thì quằn quại rên rỉ. Dany có thể thấy chàng hốc hác đi từng ngày. Rhaego nằm không yên, quẫy đạp như một con ngựa đực, nhưng Drogo cũng chẳng buồn để ý. Mỗi sáng Dany thức dậy lại thấy một vết thương mới trên mặt chàng vì chàng đã bừng tỉnh khỏi giấc ngủ không yên. Và giờ là sự im lặng này. Nó làm cô sợ. Từ khi lên ngựa vào lúc bình minh, chàng không nói một lời. Khi cô nói, cô không nhận được câu trả lời nào ngoài tiếng rền rĩ, nhưng cũng không im lặng như lúc này.

Một con ruồi máu đậu lên bờ vai trần của khal. Một con khác lượn vòng rồi đậu xuống cổ và bò lên miệng chàng. Khal Drogo động đậy trên lưng ngựa, chuông lúc lắc kêu lên, trong khi con ngựa vẫn thong thả bước.

Dany thúc ngựa tới gần hơn. "Chàng ơi," cô nhẹ nhàng nói. "Drogo. Mặt trời của em..."

Dường như chàng không nghe thấy. Con ruồi máu bò bên dưới bộ râu và đậu lên má chàng, ngay cạnh mũi. Dany thở dốc. "Drogo." Cô vụng về vươn tay chạm vào tay chàng.

Khal Drogo quay cuồng trên lưng ngựa và từ từ nghiêng sang một bên, đổ rầm xuống đất. Những con ruồi tản ra, rồi sau đó lại bay vòng vòng quanh chỗ chàng đang nằm.

"Không," Dany ghim ngựa lại. Lần đầu tiên Dany không chú ý tới cái bụng bầu mà vội vã tuột xuống khỏi con Bạc và chạy tới chỗ chàng.

Cỏ nâu và khô cháy. Drogo hét lên đau đớn khi Dany quỳ bên cạnh. Chàng thở đứt quãng và không nhận ra cô. "Ngựa của ta," chàng hổn hển nói. Dany phẩy con ruồi đang đậu trên lồng ngực chàng, trong khi nếu là chàng, chàng sẽ đập nát nó. Da chàng nóng giẫy.

Những kỵ sĩ tâm phúc của khal đi ngay sau họ. Cô nghe tiếng Haggo hét lên khi phi ngựa tới.

Cohollo nhảy xuống khỏi ngựa. “Máu mủ của tôi,” ông nói khi quỳ xuống. Hai người khác vẫn trên lưng ngựa. “Không,” Khal Drogo rên rẩm và cựa người trong vòng tay Dany. “Phải cưỡi ngựa. Cưỡi ngựa. Không.”

“Ngài ngã ngựa,” Haggo chằm chằm nhìn xuống. Khuôn mặt chữ điền bình thản nhưng giọng nói lại nặng như chì.

“Ngươi không được nói thế,” Dany nói. “Chúng ta đã đi quá đủ rồi. Chúng ta sẽ cắm trại tại đây.”

“Tại đây ư?” Haggo nhìn quanh. Vùng đất nâu héo úa này chẳng hề hiếu khách tẹo nào. “Đây không phải nơi cắm trại.”

“Đàn bà không có quyền ra lệnh cho chúng tôi dừng,” Qotho nói, “kể cả khaleesi.”

“Chúng ta cắm trại ở đây,” Dany nhắc lại. “Haggo, nói với họ rằng đó là lệnh của Khal Drogo. Nếu ai hỏi lý do, nói với họ ta sắp lâm bồn và ta không thể đi tiếp. Cohollo, ông cho người dựng lều cho khal ngay lập tức. Qotho...”

“Người không được ra lệnh cho tôi, khaleesi,” Qotho nói.

“Đi tìm Mirri Maz Duur,” cô nói. Nữ tư tế đi cùng những người tộc Cừu khác lẫn trong đoàn nô lệ. “Bảo bà ấy mang hòm thuốc tới gặp ta.”

Qotho lăm le nhìn cô, ánh mắt hà khắc như đá lửa. “Maegi?” Hắn quát. “Tôi không làm.”

“Có đấy,” Dany nói, “hoặc khi Drogo tỉnh, chàng sẽ biết lý do vì sao anh coi thường ta.”

Quotho tức giận quay ngựa phi đi... nhưng Dany biết anh sẽ trở lại cùng Mirri Maz Duur, dù anh ta có ghét chuyện đó thế nào.

Nô lệ dựng lều của Khai Drogo ngay dưới một vách đá đen lởm chởm để phần nào ngăn bớt nắng chiều gay gắt. Kể cả vậy, khi Irri và Doreah giúp Dany đỡ Drogo vào trong, cô vẫn thấy ngột ngạt. Những tấm thảm hoa văn phong phú được trải dưới đất, chăn gối ném khắp các góc. Eroeh, cô gái rụt rè Dany đã cứu ngoài những bức tường bùn của tộc Cừu, đang đốt lửa. Họ đặt Drogo xuống tấm thảm thêu. “Không,” chàng thì thào bằng tiếng phổ thông. “Không, không.” Đó là tất cả những gì chàng nói, và dường như là tất cả những gì chàng có thể nói.

Doreah tháo thắt lưng mề đay, cởi áo gi lê và quần bó, trong khi jhiqui quỳ xuống cởi dép. Irri muốn mở cửa lều cho gió lưu thông, nhưng Dany không đồng ý. Cô không muốn ai thấy Drogo trong tình trạng yếu ớt và mê sảng. Khi khas của cô tới, cô bố trí họ canh gác bên ngoài. “Không cho ai vào khi ta chưa cho phép,” cô nói với Jhogo. “Không một ai.”

Eroeh sợ hãi nhìn Drogo thì thầm. “Ngài ấy chết rồi.”

Dany tát cô ta. “Khal không thể chết. Ngài là cha của con ngựa đực sẽ thống trị cả thế giới. Tóc chàng chưa từng bị cắt. Chàng vẫn đeo chiếc thắt lưng cha chàng trao cho chàng.”

“Thưa khaleesi,” Jhiqui nói, “ngài ấy đã ngã ngựa.”

Dany run rẩy, đẫm nước mắt và quay đi. Chàng đã ngã ngựa! Cô nhìn thấy, các kỵ sĩ tâm phúc đã nhìn thấy, chắc chắn các nữ tì và những người trong khas của cô cũng thấy. Còn bao nhiêu người nữa nhìn thấy đây? Họ không thể giữ bí mật và Dany biết điều đó có nghĩa gì. Một khal không thể cưỡi ngựa sẽ không thể cai trị, mà Drogo đã ngã ngựa mất rồi.

“Chúng ta phải tắm cho chàng,” cô cứng cỏi nói. Cô không thể để mình tuyệt vọng. “Irri, mang bồn tắm vào đây. Doreah, Eroeh đi tìm nước, nước lạnh nhé, người chàng nóng lắm rồi.” Chàng nóng rực như một ngọn lửa.

Đám nô lệ đặt chiếc bồn tắm bằng đồng to nặng ở góc lều. Khi Doreah mang thùng nước đầu tiên vào, Dany thấm ướt một mảnh vải lụa và đặt lên trán Drogo, lên làn da nóng bỏng của chàng. Mắt chàng nhìn cô, nhưng dường như chẳng thấy gì và miệng không ngừng rên rỉ.

“Mirri Maz Duuur đâu?” cô hỏi, nỗi sợ hãi đã lấn át sự kiên nhẫn.

“Qotho đang đi tìm rồi ạ,” Irri nói. Những người hầu gái đổ nước ấm nồng nặc mùi lưu huỳnh vào bồn tắm, thêm vào đó ít dầu cay và lá bạc hà khô. Trong khi đó, Dany với cái bụng to tướng khó khăn quỳ xuống bên cạnh chồng. Cô lo lắng tháo từng bím tóc, như cô đã làm trong đêm đầu tiên của họ, dưới bầu trời sao. Cô cẩn thận đặt từng chiếc từng chiếc chuông sang một bên. Chàng sẽ cần tới chúng khi khỏe lại, cô tự nhủ.

Không khí ùa vào lều khi Aggo thò đầu qua bức rèm. “Thưa khaleesi,” anh nói, “người Andal tới và xin được vào.”

“Người Andal” là cụm từ người Dothraki gọi Ser Jorah. “Được,” cô nói và nặng nề đứng lên. “Cho ngài ta vào.” Cô tin người hiệp sĩ này. Ông ấy sẽ biết phải làm gì.

SerJorah Mormontchui qua rèm và đợi tới khi mắt quen với bóng tối. Dưới cái nắng nóng khắc nghiệt của phương nam, ông mặc chiếc quần rộng bằng vải lụa rằn ri và dép sandal hở ngón buộc dây tới mắt cá. Bao kiếm được đeo trên chiếc thắt lưng tết bằng lông đuôi ngựa. Ngoại trừ chiếc áo gi-lê trắng, ông để ngực trần, da đỏ ửng vì cháy nắng. “Mọi người trong khalasar đều biết chuyện cả rồi,” ông nói. “Người ta bảo rằng Khal Drogo đã ngã ngựa.”

“Hãy giúp chàng,” Dany cầu xin. “Vì tình yêu ông dành cho tôi, giờ ông hãy giúp chàng đi.”

Hiệp sĩ quỳ xuống bên cạnh. Ông nhìn Drogo thật lâu, rồi lại nhìn Dany. “Bảo các hầu gái đi ra đi.”

Dany sợ hãi không nói lên lời, vì thế cô phẩy tay. Irri dẫn những nữ tì khác rời lều.

Khi chỉ còn lại họ, Ser Jorah rút dao. Bằng sự khéo léo không ngờ ở một người to lớn như ông, ông bắt đầu cạo sạch lớp lá đen và bùn xanh khô trên ngực Drogo. Lớp thạch cao đã cứng như tường bùn của tộc Cừu, và giống như những bức tường, nó nứt ra dễ dàng. Ser Jorah dùng dao cậy vỡ lớp bùn khô khỏi da, bóc từng chiếc lá ra một. Một mùi hôi hám, lờ lợ xộc lên từ vết thương, nồng nặc tới mức suýt làm cô nghẹn thở. Những chiếc lá dính máu và mủ, ngực Drogo đen lại vì nhiễm trùng.

“Không,” Dany thì thầm, dòng nước mắt cứ lăn dài trên má. “Không, làm ơn, thần thánh hãy nghe lời cầu nguyện của con, đừng mà.”

Khal Drogo lồng lộn như thể đang chiến đấu với một kẻ thù vô hình. Máu đen đặc từ từ chảy ra từ vết thương hở.

“Khal của người chết chắc rồi, thưa công chúa.”

“Không, chàng không thể chết, chàng không được chết, đó chỉ là một vết thương thôi mà.” Dany nắm chặt lấy bàn tay thô ráp to lớn của chàng trong bàn tay nhỏ bé của mình. “Ta sẽ

không để chàng chết...”

Ser Jorah cười cay đắng. “Dù là khaleesi hay hoàng hậu, thì mệnh lệnh đó đều nằm ngoài khả năng của người. Đừng khóc nữa con gái à. Ngày mai, hoặc một năm nữa người có thể khóc. Nhưng giờ chúng ta không có thời gian đau buồn. Chúng ta phải đi nhanh, trước khi ngài ta chết.”

Dany không hiểu. “Đi ư? Chúng ta nên đi đâu?”

“Có lẽ là Asshai. Nó nằm ở phương nam xa xôi, ở tận cùng thế giới chúng ta biết, nhưng người ta nói nó là một thành phố cảng vĩ đại. Chúng ta sẽ tìm được tàu trở về Pentos. Chắc chắn đó sẽ là một chuyên hành trình vất vả. Người có tin khas của mình không? Họ có đi cùng chúng ta không?”

“Khal Drogo ra lệnh cho họ bảo vệ ta,” Dany bối rối đáp, “nhưng nếu chàng chết...” Cô chạm vào cái bụng bầu. “Ta không hiểu. Vì sao chúng ta phải chạy trốn. Ta là khaleesi. Ta mang trong bụng đứa con của Drogo. Nó sẽ là khal kế tục Drogo...”

Ser Jorah nhíu mày. “Công chúa hãy nghe tôi. Người Dothraki không nghe theo lời một đứa bé còn đang bú mẹ đâu. Họ chỉ cúi đầu trước sức mạnh của Drogo mà thôi. Nếu ngài ta chết, Jhaquo và Pono cùng những kos[4] khác sẽ đánh nhau để tranh giành vị trí, và khalasar tự diệt. Người chiến thắng không muốn có thêm đối thủ. Đứa nhỏ sẽ bị giằng khỏi vòng tay người ngay khi vừa mới chào đời. Họ sẽ ném đứa nhỏ cho chó...”

Dany ôm lấy mình. “Nhưng vì sao?” tiếng khóc của cô nghe ai oán. “Vì sao họ lại đi giết một đứa nhỏ chứ?”

“Thằng bé là con trai Drogo, và những nhà tiên tri nói nó sẽ là con ngựa đực thống trị cả thế giới. Đó là một lời sấm truyền. Thà giết đứa nhỏ còn hơn liều lĩnh để nó trưởng thành.”

Đứa nhỏ đạp trong bụng cô như thể hiểu mọi chuyện đang diễn ra. Dany nhớ lại câu chuyện Viserys kể về việc những con chó của Phản Vương đã làm gì với con của Rhaegar anh trai cô. Con trai anh ấy cũng chỉ là một đứa bé khi chúng giật nó khỏi bầu sữa mẹ rồi ném nó vào tường. Đó là cách của những người đàn ông. “Họ không được làm hại con trai ta!” cô khóc. “Ta sẽ ra lệnh cho khas bảo vệ nó, và những kỵ sĩ tâm phúc của Drogo sẽ...”

Ser Jorah giữ lấy vai cô. “Kỵ sĩ tâm phúc sẽ chết cùng khal, con biết điều đó mà con gái. Họ sẽ đưa người tới Vaes Dothrak, tới với những nhà tiên tri, đó là nhiệm vụ cuối cùng của họ... sau đó, họ sẽ đến gặp Drogo ở vương quốc bóng đêm.”

Dany không muốn trở lại Vaes Dothrak và sống phần đời còn lại cùng những bà già xấu xí kia, nhưng cô biết người hiệp sĩ nói thật. Drogo còn hơn cả mặt trời của cô, chàng là tấm khiên bảo vệ cô. “Ta sẽ không bỏ chàng,” cô nói, giọng buồn rầu nhưng kiên quyết. Cô lại nắm tay chàng. “Không bao giờ.”

Cửa lều động đậy khiến Dany giật mình quay đầu. Mirri Maz Duur bước vào và cúi đầu chào. Nhiều ngày ròng rã đi sau khalasar đã khiến bà ta trông phờ phạc và bước đi tập tễnh, chân phồng rộp và chảy máu, mắt trũng sâu xuống. Đằng sau bà ta là Qotho và Haggo, đang bê hộp thuốc. Khi các kỵ sĩ tâm phúc thấy vết thương của Drogo, Haggo buông tay làm chiếc hộp rơi bịch xuống đất, còn Qotho chửi bới ầm ỹ.

Mirri Maz Duur nhìn Drogo, nét mặt không hề biểu lộ cảm xúc. “Vết thương bị nhiễm trùng rồi.”

“Do bà, đồ maegi,” Qotho nói. Haggo đấm mạnh vào má Mirri khiến bà ta ngã lăn xuống đất,

rồi điên cuồng đá vào bà.

“Dừng lại!” Dany hét lên.

Qotho kéo Haggo lại và nói. “Như thế còn quá nhân từ. Lôi mụ ta ra ngoài. Chúng ta sẽ trói mụ ta dưới đất để tất cả các con ngựa dẫm qua. Và sau đó tới lượt lũ chó. Chồn sẽ móc ruột còn quạ sẽ chọc lòi mắt mụ ta ra. Những con ruồi sẽ đẻ trứng vào bụng và uống mủ từ bộ ngực đang thối rữa dần...” Những ngón tay cứng như sắt bấu chặt bắp tay mềm nhũn và kéo bà ta đứng dậy.

“Không,” Dany nói. “Ta không muốn bà ta bị tổn hại.”

Qotho nhếch mép cười mỉa để lộ những chiếc răng nâu xỉn xấu xí. “Không sao? Người nói không ư? Tốt nhất là người hãy cầu nguyện rằng chúng tôi không trói người bên cạnh mụ maegi kia. Người cũng như kẻ kia, đều có tội.”

Ser Jorah bước vào giữa và rút thanh trường kiếm khỏi vỏ. “Cẩn thận mồm miệng của anh, kỵ sĩ tâm phúc ạ. Công chúa đây vẫn là khaleesi của anh.”

“Chỉ khi máu mủ của tôi còn sống, Qotho nói với hiệp sĩ. “Khi ngài chết, cô ta chẳng là gì.”

Dany thấy cứng người. “Trước khi là khaleesi, ta là hậu duệ của rồng. Ser Jorah, triệu tập khas cho ta.”

“Không,” Qotho nói. “Chúng tôi sẽ đi. Ngay lúc này... thưa khaleesi,” Haggo cau mặt đi theo anh ta ra khỏi lều.

“Họ không định đối xử tốt với người đâu, thưa công chúa,” Mormont nói. “Người Dothraki cho rằng các kỵ sĩ tâm phúc sống cùng khal, với Qotho cuộc đời anh ta đang chấm dứt. Một người sắp chết sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.”

“Sẽ không ai phải chết,” Dany nói. “Ser Jorah, tôi sẽ cần thanh kiếm của ông. Tốt nhất ông nên mặc áo giáp vào.”

Toàn thân cô run rẩy.

Hiệp sĩ cúi đầu. “Tuân lệnh,” ông nói rồi bước ra khỏi lều.

Dany quay lại với Mirri Maz Duur. Bà ta cảnh giác nhìn cô. “Vậy là người đã cứu tôi một lần nữa.”

“Và giờ bà phải cứu chàng." Dany nói. “Làm ơn...”

“Người không phải cầu xin một nô lệ,” Mirri gay gắt nói, “người chỉ cần ra lệnh thôi.” Bà ta tới chỗ Drogo đang nằm trên thảm và nhìn vết thương một lúc lâu. “Dù cầu xin hay ra lệnh cũng thế thôi. Thầy thuốc bó tay rồi.” Mắt khal đang nhắm lại. “Ngài ấy đã giảm đau bằng sữa anh túc.”

“Đúng,” Dany thừa nhận.

“Tôi đã băng bó bằng hỗn hợp lá và dầu rồi dùng da cừu bọc lại.”

“Chàng nói nó nóng lắm. Chàng xé nó ra. Một bà lang đã làm cho chàng cái mới ẩm và thoáng hơn.”

“Đúng là nó nóng. Và phép thuật chữa thương mạnh nhất nằm trong lửa, đến thái giám cũng biết điều đấy.”

“Hãy làm cho chàng thuốc đắp mới đi,” Dany cầu xin. “Lần này ta sẽ đảm bảo chàng để nguyên đó.”

“Vô dụng thôi,” Mirri nói. “Tất cả những gì tôi có thể làm là giảm đau, để ngài có thể tới vùng đất bóng tối mà không đau đớn. Tới sáng ngài ấy sẽ ra đi.”

Lời nói của bà ta như lưỡi dao xuyên qua ngực Dany. Cô đã làm gì để thần thánh độc ác với cô tới vậy? Cuối cùng cô cũng tìm được một nơi an lành, được nếm trải hương vị của tình yêu và hy vọng. Cuối cùng cô cũng đang trên đường về nhà. Và giờ cô mất tất cả... “Không,” cô câu xin. “Hãy cứu chàng và ta hứa sẽ trả tự do cho bà. Bà phải có cách gì chứ... phép thuật, hoặc...”

Mirri Maz Duur ngồi xuống và nhìn Daenerys bằng đôi mắt đen sâu thẳm như bầu trời đêm. “Có một câu thần chú.” Giọng bà ta bình tĩnh, không lớn hơn lời thì thầm là bao. “Nhưng rất khó, thưa phu nhân, và rất hắc ám. Có người nói thà chết còn hơn. Tôi học được nó hồi ở Asshai, và phải trả giá rất đắt. Thầy dạy tôi là một huyết pháp sư từ vương quốc bóng tối.”

Dany thấy rùng mình ớn lạnh. “Vậy bà thực sự là maegi...”

“Thực sự?” Mirri Maz Duur mỉm cười. “Chỉ có maegi mới cứu được chàng kỵ sĩ của người thôi, thưa phu nhân Bạc.”

“Không còn cách khác sao?”

“Không.”

Khal Drogo run rẩy thở dốc.

“Làm đi,” Dany thốt lên. Cô không được phép sợ; cô là hậu duệ của rồng. “Cứu chàng đi.”

“Có một cái giá,” nữ tư tế cảnh cáo.

“Bà sẽ có vàng, ngựa, bất cứ thứ gì bà thích.”

“Vấn đề không phải vàng bạc hay ngựa. Đây là huyết chú, thưa phu nhân. Chỉ có cái chết mới đánh đổi được sự sống.”

“Cái chết?” Dany bất giác ôm lấy mình. “Cái chết của ta?” Cô tự nhủ mình sẽ chết vì chàng nếu cần. Cô mang dòng máu của rồng, và cô không thấy sợ. Anh trai cô Rhaegar đã hy sinh mạng sống vì người mình yêu.

“Không,” Mirri Maz Duur hứa. “Không phải cái chết của người, thưa khaleesi.”

Dany run lên vì trút được gánh nặng. “Hãy làm đi.”

Maegi nghiêm túc gật đầu. “Vì người đã nói, tôi sẽ làm theo. Hãy triệu hồi người hầu tới ạ.”

Khai Drogo yếu ót giẫy giụa khi Rakharo và Quaro hạ chàng xuống bồn tắm. “Không,” chàng lầm bẩm. “Không. Phải cưỡi ngựa.” Nhưng khi chìm trong nước, dường như toàn bộ sức mạnh đã rời khỏi chàng.

“Mang ngựa của ngài tới,” Mirri Maz Duur ra lệnh, và ho nghe theo. Jhogo dẫn con ngựa chiến vào lều. Khi con vật đánh hơi thấy mùi tử khí, nó hí vang và lồng lên, mắt đảo quanh. Phải ba người đàn ông mới ghìm nó lại được.

“Bà muốn làm gì?” Dany hỏi.

“Chúng ta cần máu,” Mirri trả lời. “Đó là cách duy nhất.”

Jhogo lùi lại, tay lăm le thanh arakh. Anh ta mới mười sáu, gầy như sợi dây roi, không biết sợ, dễ cười và có hàng ria mép mờ nhạt trên môi. Anh ta quỳ xuống cầu xin.

“Khaleesi, xin người đừng làm chuyện này. Hãy để tôi giết chết mụ maegi này đi.”

“Giết bà ta và anh sẽ giết luôn khal,” Dany nói.

“Đây là huyết chú,” anh nói. “Nó bị cấm.”

“Ta là khaleesi, ta nói nó không bị cấm nửa. Ở Vaes Dothrak, Khal Drogo đã giết chết con ngựa đực và ta đã ăn tim nó, để cho con chúng ta sức mạnh và lòng dũng cảm. Chuyện này cũng vậy. Giống nhau cả thôi.”

Con ngựa đực hoảng sợ lồng lên trong khi Rakharo, Quaro và Aggo lôi nó tới gần bồn nước noi khal đang nổi lềnh bềnh như xác chết, máu và mủ chảy ra từ vết thương làm bẩn nước. Mirri Maz Duur ngâm nga gì đó bằng thứ ngôn ngữ Dany không hiểu, và một con dao xuất hiện nơi tay bà ta. Dany không biết nó từ đâu tới, một con dao cổ; làm bằng đồng đỏ, lưỡi lá, trên khắc những con chữ tượng hình cổ xưa. Maegi kề dao vào cổ con vật, và một dòng máu nóng phun ra như suối. Những người trong khas đã phải giữ nó đứng thẳng khi nó gục xuống. “Sức mạnh của ngựa, chảy vào kỵ sĩ,” Mirri ngâm nga trong khi máu ngựa hòa vào nước trong bồn tắm. “Sức mạnh của thú, chảy vào con người.”

Jhogo có vẻ hoảng sợ khi cố giữ con ngựa, sợ phải chạm vào da thịt con vật đã chết, nhưng cũng sợ phải thả nó ra. Chỉ là một con ngựa thôi mà, Dany nghĩ. Nêu cô có thể mua lại mạng sống bằng cái chết của một con ngựa, cô sẵn sàng trả cả ngàn lần.

Khi họ thả con ngựa xuống, bồn tắm đỏ sậm, và họ chẳng thấy gì khác ngoài khuôn mặt Drogo. Mirri Maz Duur không cần dùng tới xác ngựa. “Thiêu nó đi,” Dany nói. Cô biết đó là điều họ sẽ làm. Khi một người đàn ông chết đi, con ngựa của anh ta sẽ bị giết và đặt trong giàn thiêu cạnh anh ta, để tiếp tục đưa anh ta tới những vùng đất bóng tối. Những người trong khas lôi xác ngựa ra khỏi lều. Máu chảy tứ phía. Kể cả những bức tường lụa cát cũng lốm đốm máu, và lớp vải trải chân đen sì ướt sũng.

Lửa được đốt lên. Mirri Maz Duur ném thứ bột đỏ vào lò than. Không khí bốc lên mùi khói cay nồng, một thứ mùi khá dễ chịu, nhưng Eroeh vừa khóc vừa chạy ra, còn Dany thì vô cùng sợ hãi. Nhưng cô đã đi quá xa không thể quay lại được. Cô bảo các nữ tì đi ra. “Đi cùng họ đi, phu nhân Bạc,” Mirri Maz Duuur nói.

“Ta sẽ ở lại,” Dany đáp. “Người này đã lấy ta dưới sự chứng giám của bầu trời sao và cho đứa nhỏ trong bụng ta sự sống. Ta sẽ không rời bỏ chàng.”

“Người phải đi. Một khi tôi bắt đầu hát, không ai được phép vào lều. Khúc' ca của tôi sẽ đánh thức những sức mạnh cổ xưa và hắc ám. Người chết sẽ nhảy múa tại noi này tối nay.

Không một người sống nào được phép nhìn thấy họ."

Dany bất lực cúi đầu. "Sẽ không ai vào đây." Cô cúi xuống bồn tắm đầy máu và hôn nhẹ lên trán Drogo. "Mang chàng về lại với ta," cô thì thầm nói với Mirri Maz Duur trước khi rời đi.

Bên ngoài, mặt trời đã xuống tới đường chân trời, bầu trời mang màu đỏ sậm. Lều và chiếu ngủ nằm rải rác ngút tầm mắt. Cơn gió nóng thổi qua. Jhogo và Aggo đang đào hố để thiêu con ngựa. Đám đông vây quanh nhìn Dany bằng những con mắt đen khắc nghiệt, khuôn mặt như những tấm mặt nạ đồng nhăn nhúm. Cô thấy Ser Jorah Mormont, trên mình mặc áo giáp xích và áo da, mồ hôi chảy xuống trên vầng trán rộng và hói. Ông lách người đi qua những người Dothraki và tới bên Dany. Khi ông thấy dấu chân máu trên đất, mặt ông trắng bệch. "Đứa ngốc này, người đã làm gì đây?" ông khàn giọng hỏi.

"Ta phải cứu chàng."

"Chúng ta đã có thể tẩu thoát," ông nói. "Tôi đã có thể thấy người an toàn tới Asshai, thưa công chúa. Chúng ta không cần..."

"Ta có thực sự là công chúa của ông không?" cô hỏi.

"Người biết mà, vì chúa lòng lành."

"Vậy hãy giúp ta đi."

Ser Jorah nhăn mặt. "Giá mà tôi biết giúp thế nào."

Giọng Mirri Maz Duur vang cao, rền rĩ khiến Dany lạnh sống lưng. Vài người Dothraki bắt đầu xì xào và lùi lại. Trong lều, ánh lửa lập lòe. Qua lớp vải lụa cát dính máu, cô thấy những cái bóng đang đi chuyển.

Mirri Maz Duur đang nhảy, và không nhảy một mình.

Dany thấy nỗi sợ đơn thuần trên nét mặt những người Dothraki. "Không thể nào'' Qotho gầm lên.

Cô không thấy người kỵ sĩ tâm phúc đó trở lại. Haggo và Cohollo đi cùng anh ta. Họ mang theo những tên thái giám chữa bệnh bằng dao, kim và lửa.

"Sẽ được," Dany trả lời.

"Maegi," Haggo gào lên. Ông già Cohollo gắn liền cuộc đời mình với Drogo từ ngày chàng sinh ra, người đã luôn tử tế với cô - giờ đang nhổ vào mặt cô.

"Maegi, ngươi phải chết," Qotho thề, "nhưng kẻ kia phải chết trước," Anh ta rút thanh arakh và bước vào lều.

"Không," cô thét lên. "Không được." Cô nắm lấy vai Qotho nhưng anh ta đẩy cô sang một bên. Dany ngã xuống, hai tay ôm bụng để bảo vệ đứa nhỏ bên trong mình. "Ngăn hắn lại," cô ra lệnh cho khas, "giết chết hắn."

Rakharo và Quaro đứng bên cạnh cửa lều. Quaro tiến lên một bước, với tay lấy sợi roi, nhưng Qotho quay người uyển chuyển như một vũ công, và thanh arakh cong cong vung lên. Nó chém trúng vào cẳng tay Quaro, xuyên qua lớp áo và da người, qua các bắp cơ và xương. Máu phun ra như suối khi kỵ sĩ trẻ nằm quằn quại dưới đất mà thở dốc.

Qotho giằng vũ khí ra. “Chúa ngựa, ”SerJorah Mormont gọi. “Đấu với tôi xem.” Thanh trường kiếm của ông rút ra khỏi vỏ.

Qotho quay lại chửi thề. Thanh arakh di chuyển nhanh tới mức máu của Quaro vảy ra như mưa trong cơn gió nóng. Ser Jorah ngay lập tức đỡ được khi nó chỉ cách mặt ông một centimét. Qotho gầm lên vì giận dữ.

Qotho nhảy lùi lại, thanh arakh vung lên sáng loáng như một tia chớp khi hiệp sĩ lao tới gần. Cô nghe thấy tiếng kiếm va đập vào giáp, thấy những tia lửa bắn ra khi lưỡi kiếm cong quét qua găng tay sắt. Đột nhiên ông Mormont loạng choạng lùi lại và Qotho nhảy lên tấn công. Phía trái mặt hiệp sĩ dính máu, và vết chém ở hông rạch đứt áo giáp xích khiến ông đi tập tễnh. Qotho không ngừng chửi rủa. “Ngươi chết đi!” và thanh arakh sáng lên dưới ánh chiều chạng vạng. Đứa nhỏ điên cuồng đá vào bụng Dany. Lưỡi kiếm chém, sâu vào vết giáp rách ở hông.

Mormont gằn tiếng và loạng choạng. Dany thấy bụng đau nhói, và nước ối chảy xuống đùi. Qotho gào lên đắc thắng, nhưng thanh arakh đã chém trúng hắn.

Thế là quá đủ. Ser Jorah dùng hết sức bình sinh chém xuống, đứt lìa cẳng tay Qotho, chút thịt và gân còn sót lại lộ ra ghê rợn. Cú chém tiếp theo thẳng vào tai người Dothraki, mạnh đến mức khiên mặt Qotho như muốn vỡ nát.

Người Dothraki đang hò hét, tiếng rền rĩ Mirri Maz Duur trong lều nghe rùng rợn, còn Quaro rên rỉ trong cơn hấp hối. Dany gào thét xin giúp đỡ, nhưng không ai nghe thấy. Rakharo đang đánh nhau với Haggo, những thanh arakh nhảy múa tới khi sợi roi da của Jhogo vút lên tiếng động lớn như tiếng sấm, cuộn quanh cổ Haggo. Với một nhát roi, tay kỵ sĩ tâm phúc loạng choạng ngã xuống, kiếm rơi khỏi tay. Rakharo lao lên, hò hét và vung arakh bằng cả hai tay xuống đỉnh đầu Haggo. Mũi kiếm xẻ rãnh giữa hai mắt hắn, máu từ từ chảy ra. Có người ném đá trúng phải Dany, vai cô bị thương và chảy máu. “Không,” cô khóc, “làm ơn đừng mà, dừng lại đi, cái giá phải trả quá cao rồi.” Càng lúc càng nhiều đá bay tới. Cô cố bò về lều, nhưng ông Cohollo đã tóm được cô. Ông ta nắm lấy tóc cô giật ngược lại, lưỡi dao lạnh lẽo kề lên cổ. “Con ta,” cô hét lên, và có lẽ thần thánh đã nghe thấy, nhanh như chớp, Cohollo đã chết. Mũi tên của Aggo xuyên qua tay ông ta, đâm trúng tim.

Cuối cùng Daenerys cũng đủ sức ngẩng đầu lên, cô thấy đám đông giải tán, người Dothraki im lặng trở về lều và chiếu nghỉ. Vài người lên lưng ngựa và bỏ đi. Mặt trời đã lặn. Lửa cháy bừng bừng rực một màu vàng cam giận dữ khắp khalasar, bắn những tia lửa lên bầu trời. Cô cố đứng dậy, nhưng cơn đau bóp nghẹn cô như thể nắm tay của một người khổng lồ. Cô hụt hơi; tất cả những gì cô có thể làm là thở hổn hển. Giọng Mirri Maz Duur văng vẳng như hát đưa tang vậy. Bên trong lều, những bóng đen đang nhảy múa quay cuồng.

Một bàn tay đỡ lấy eo cô, Ser Jorah đỡ cô đứng dậy. Mặt ông nhơm nhớp máu, và Dany thấy ông mất một nửa cái tai. Cô co người tự ôm lấy mình khi cơn đau ào tới, và nghe thấy người hiệp sĩ gào thét với những nữ tì giúp ông. Sao họ lại sợ vậy? Cô biết câu trả lời. Một cơn đau nữa lại bóp nghẹt khiến Dany thét lên. Cô cảm giác con trai mình đang cầm dao, chém nát bụng cô để chui ra ngoài vậy. “Quỷ tha ma bắt cô đi, Doreah,” Ser Jorah gầm lên. “Tới đây. Mang bà đỡ tới.”

“Họ sẽ không tới đâu. Họ nói khaleesi bị nguyền rủa.”

“Họ sẽ tới không ta sẽ chém đầu họ.”

Doreah khóc thút thít. “Họ đã đi hết rồi, thưa ngài.”

“Maegi,”có người nói. Có phải Aggo không nhỉ? “Đưa người tới chỗ maegi.”

Không, Dany muốn hét lên, không, không phải tới đó, không thể, nhưng khi chực mở miệng, chỉ có một chuỗi tiếng kêu đau đớn vang lên và mồ hôi chảy đầm đìa trên da thịt cô. Họ làm sao vậy, họ không thấy sao? Bên trong lều, những bóng đen đang nhảy múa, lượn lờ quanh lò sưởi và bồn nước máu, và một số trong đó không hề giống con người. Cô thoáng thấy bóng một con sói lớn, và một cái khác giống như một người đàn ông tắm mình trong lửa.

"Bà Cừu biết tất cả những bí mật về chuyện lâm bồn," Irri nói. "Tôi đã nghe thấy bà ấy nói vậy."

"Đúng," Doreah đồng tình. "Tôi cũng nghe thấy."

Không, cô hét lên, hoặc có thể chỉ là cô nghĩ thế, vì không một tiếng thì thầm nào thoát khỏi miệng cô. Cô được bế thốc lên. Mắt cô mở lớn nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm không trăng không sao tĩnh mịch. Làm ơn đừng mà. Giọng nói Mirri Maz Duur lớn dần tới khi tràn ngập thế gian! Những bóng đen! Cô thét lên. Những vũ công.

Ser Jorah mang cô vào trong lều.

ARYA

Mùi bánh mỳ nóng hổi bay ra từ những cửa hàng dọc phố Flour ngọt ngào hơn bất cứ hương thơm nào Arya từng thấy. Cô hít một hơi thật sâu và bước tới gần con bồ câu. Nó béo múp, lốm đốm đen, đang bận mổ vỏ bánh rơi giữa hai viên đá cuội, nhưng khi bóng Arya tới gần, nó bay mất.

Thanh kiếm gỗ của cô vút lên và đánh trúng nó khi nó mới chấp chới bay lên, và nó rơi xuống cùng một túm lông màu nâu. Cô tiến tới trong chóp mắt, nắm lấy một bên cánh chim trong khi nó quẫy đạp vỗ cánh. Nó mổ vào tay cô. Cô nắm lấy cổ nó mà vặn tới khi nghe thấy tiếng xương gẫy.

So với bắt mèo, bắt bồ câu quá dễ.

Một thầy tu đi qua nhìn cô với vẻ ngờ vực. "Đầy là nơi tìm chim bồ câu tốt nhất đấy ạ," Arya nói trong khi phủi bụi và nhặt thanh kiếm gỗ lên.

"Chúng tới đây nhặt vụn bánh mỳ," hắn ta nói rồi vội vã bỏ đi.

Cô buộc con chim vào thắt lưng và rảo bước xuống đường. Một người đang đẩy một thùng bánh tạc trên chiếc xe hai bánh; mùi việt quất, chanh và mơ thơm lừng. Bụng cô réo ầm ĩ. "Cháu xin một cái được không ạ?" cô nghe thấy mình nói. "Một cái bánh chanh hay... hay cái gì cũng được ạ."

Gã đẩy xe nhìn cô từ trên xuống dưới. Rõ ràng hắn chẳng thích thú gì cái mình nhìn thấy. "Ba đồng."

Arya vỗ thanh kiếm gỗ vào cạnh giày. "Cháu sẽ đổi cho chú con bồ câu béo này," cô nói.

"Lũ Ngoại Nhân mới thèm bồ câu của mày," gã đẩy xe nói.

Những chiếc bánh mới ra lò còn nóng hổi, mùi thơm phức làm cô ứa nước miếng, nhưng cô không có tiền. Cô nhìn gã đẩy xe, nhớ lại điều thầy Syrio nói với cô về việc quan sát. Gã ta lùn, bụng tròn nhỏ, và khi di chuyển trọng tâm có vẻ hơi lệch sang trái. Cô vừa mới nghĩ nếu cô chộp một chiếc bánh và bỏ chạy gã sẽ không bao giờ tóm được cô thì hắn nói, "Mày nên bỏ đôi bàn tay bẩn thỉu của mày đi chỗ khác. Đội áo vàng biết cách xử lý những con chuột cống nhỏ thích trộm đồ của người khác đấy."

Arya cảnh giác liếc nhìn về đằng sau. Hai lính Đội Gác Thành đang đứng ở đầu một con hẻm. Áo choàng họ gần chạm đất, lớp vải len dày được nhuộm vàng ươm; áo giáp, giày và găng tay của họ màu đen. Một người đeo trường kiếm ở hông, người khác đeo dùi cui sắt. Với cái nhìn nuối tiếc cuối cùng, Arya lùi khỏi cái xe đẩy và vội vã bỏ đi.

Hai tay lính không hề để ý gì tới cô, nhưng chỉ nhìn thấy họ cũng đủ làm cô đau quặn ruột. Arya tránh xa lâu đài hết mức có thể, nhưng dù từ xa cô cũng thấy những cái đầu đang thối rữa trên những bức tường đỏ. Từng đàn quạ kêu ầm ĩ quanh những cái đầu, bu kín như ruồi vậy. Theo như những gì người ta nói ở quận Flee Bottom thì đội áo choàng vàng đã cấu kết cùng nhà Lannister, chỉ huy của họ được phong lãnh chúa, được ban thưởng đất đai trên dòng Trident và vị trí trong hội đồng nhà vua.

Cô cũng nghe được nhiều tin khác nhau, có tin đáng sợ, có tin cô nghe chẳng hiểu gì. Họ nói cha cô đã giết chết vua Robert và sau đó bị Lãnh chúa Renly sát hại. Những người khác khẳng định rằng Renly đã giết nhà vua sau cuộc cãi vã trên bàn rượu. Nếu không thì sao ngài ta phải bỏ chạy trong đêm như một tên trộm như vậy chứ? Lại có câu chuyện nhà vua bị một con lợn lòi húc chết khi đi săn, câu chuyện khác lại kể ngài ăn quá no thịt lợn lòi và chết ngay trên bàn tiệc. Một số người bảo đúng là nhà vua chết trên bàn tiệc thật, nhưng là do Gián Điệp Varys hạ độc. Không, là thái hậu đầu độc bệ hạ mới đúng. Không, bệ hạ chết vì bệnh đậu mùa. Không, ngài bị nghẹn xương cá.

Có một điều mà tất cả các cầu chuyện đều nhắc tới: đức vua Robert đã băng hà. Những quả chuông trên bảy ngọn tháp của Đại Điện Baelor đã rung ròng rã một ngày một đêm, tiếng vang rền bi thảm của chúng tràn ngập khắp thành phố như thể thủy triều. Một cậu con trai của thợ thuộc da nói với Arya rằng, họ chỉ rung chuông như vậy khi nhà vua băng hà mà thôi.

Tất cả những gì cô muốn là được về nhà, nhưng rời khỏi Vương Đô không dễ như cô tưởng. Ai cũng nói về chiến tranh, và đội áo choàng vàng đi lại nườm nượp trên tường thành như thể rận trên... ờ, trên người cô. Cô đã ngủ tại Flea Bottom, trên mái nhà và trong chuồng ngựa, bất cứ nơi đâu cô tìm được chỗ đặt lưng, và cô không mất nhiều thời gian để hiểu vì sao quận này mang cái tên hay tới vậy.

Mỗi ngày kể từ khi trốn thoát khỏi Tháp Đỏ, Arya đều đến một trong bảy cổng thành. Cổng Rồng Thiêng, Cổng Sư Tử và Cổng Cổ Xưa đều cửa đóng then cài. Cổng Bùn Lầy và Cổng Thần Linh mở, nhưng chỉ cho phép người ta đi vào thành phố; lính gác không cho ai ra ngoài. Những người được phép đi ra đều phải đi qua Cổng Thành hoặc Cổng Sắt, nhưng binh lính nhà Lannister mặc áo choàng đỏ và mũ trụ sư tử đứng gác ở đó. Quan sát từ mái nhà nghỉ gần Cổng Thành, Arya thấy họ lục soát các xe hàng và xe ngựa, bắt các kỵ sĩ mở túi bên yên, và tra hỏi từng người đi bộ qua.

Đôi khi cô nghĩ tới việc bơi qua sông, nhưng Xoáy Nước Đen rộng và sâu, mọi người đều biết rằng dòng chảy ở đó rất nguy hiểm và khó đoán. Cô không còn tiền để đi phà hay lên tàu.

Cha đã dạy cô không được ăn cắp, nhưng càng ngày cô càng không nhớ được lý do vì sao. Nếu cô không thoát được ra ngoài, cô sẽ phải liều với lính gác thành. Cô không đói lắm từ ngày biết cách dùng thanh kiếm gỗ đập chim, nhưng cô sợ ăn nhiều thịt bồ câu sẽ làm cô phát buồn nôn. Cô từng ăn sống hai con trước khi cô tới được Flea Bottom.

Ở Bottom có những nhà tế bần chạy dọc theo những con hẻm, nơi những chiếc nồi nấu súp lớn nằm phơi sương phơi nắng hàng năm trời, và cô có thể đổi nửa con chim lấy một ổ bánh mỳ, một "bát súp nâu"[5], và có khi họ còn xiên nửa con chim còn lại và nướng giòn cho cô, miễn là cô tự mình vặt lông. Arya có thể đổi mọi thứ lấy một cốc sữa và một chiếc bánh chanh, nhưng súp nâu cũng không quá tệ. Trong đó thường có lúa mạch, vài miếng cà rốt, hành và củ cải, và thi thoảng là táo, với một lớp mỡ phủ lên trên. Cô hầu như cố không nghĩ tới thịt. Một lần cô đã ăn phải một miếng cá.

Chỉ có một vấn đề là, những nhà tế bần không bao giờ vắng người, và kể cả khi Arya đang nuốt vội vàng chút thức ăn, cô vẫn cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn cô. Vài người nhìn giày và áo choàng của cô và cô biết họ nghĩ gì. Còn những người khác, cô gần như có thể cảm nhận ánh mắt họ đang bò dưới lớp áo da của cô; cô không biết họ đang nghĩ gì, và điều đó còn làm cô sợ hơn. Có hai lần, có kẻ đuổi theo cô vào trong các con hẻm, nhưng tới giờ vẫn chưa ai tóm được cô.

Chiếc vòng bạc cô nghĩ sẽ bán được đã bị trộm ngay trong đêm đầu tiên cô thoát khỏi lâu đài, và túi quần áo tốt đã bị giật mất khi cô ngủ trong một ngôi nhà cháy ở hẻm Pig. Tất cả những gì họ bỏ lại cho cô là chiếc áo choàng cô đang cuộn trong người, những chiếc áo da cô đè trên lưng, thanh kiếm gỗ... và Mũi Kim. Cô nằm đè lên Mũi Kim, không nó cũng bị trộm mất rồi; nó đáng giá hơn tất cả những thứ còn lại. Vì thế Arya có thói quen đi đâu cũng ôm khư khư cái áo choàng ở tay phải để che lưỡi kiếm đeo bên hông. Cô cầm thanh kiếm gỗ ở tay trái, để ai cũng có thể nhìn thấy, để dọa bọn ăn cướp, nhưng không ai trong các trại tê bần sợ kể cả khi cô có cầm theo một cây rìu chiến. Những ánh mắt đủ để cô thấy thịt bồ câu và bánh mì ôi chẳng ngon lành gì nữa. Cô thường xuyên nhịn đói đi ngủ còn hơn phải chịu đựng những ánh mắt đang chăm chằm nhìn cô.

Một khi ra khỏi thành phố, cô có thể hái quả mọng, hoặc hoa lan để đổi lấy táo và trái anh đào. Arya nhớ mình đã nhìn thấy vài cây dọc theo vương lộ trong chuyến du hành xuống phương nam. Và cô có thể đào rễ cầy trong rừng, thậm chí bắt vài con thỏ. Trong thành phố, thứ duy nhất biết chạy là chuột, mèo và những con chó gầy nhẳng. Cô nghe nói, các nhà tế bần sẽ cho cô khá nhiêu đồng cho một ổ chó con, nhưng cô không thích nghĩ tới chuyện đó.

Bên dưới phố Flour là một mê cung những con hẻm và những con phố đan xen nhau. Arya len người qua đám đông, cố tránh xa những tên lính áo choàng vàng hết mức có thể. Cô đã học cách đi giữa đường. Thi thoảng cô phải tránh những cỗ xe hàng và ngựa, nhưng ít nhất cô có thể thấy họ đang tới. Nếu cô đi gần những tòa nhà, người ta có thể tóm cô. Trong một vài con hẻm, có khi cô phải dựa sát vào tường mà đi; những tòa nhà quá sát.

Một lũ trẻ con hò reo chạy đuổi theo một chiếc vòng đang lăn trên đường. Arya nhìn chúng mà trong lòng oán giận, cô nhớ lại những lần cùng chơi vòng với Bran, anh Jon cùng bé Rickon. Cô băn khoăn tự hỏi giờ em đã lớn thế nào rồi, và liệu Bran có buồn không. Cô dám đánh đổi bất cứ điều gì để lại được nghe anh Jon gọi cô là "em gái nhỏ" và vò đầu cô. Thực ra cô không thích người khác vò đầu mình. Cô soi mình qua vũng nước bẩn và thấy tóc mình không thể rối hơn được nữa.

Cô cố nói chuyện với những đứa trẻ trên đường phố, mong kết bạn với bất cứ đứa nào có thể cho cô ngủ nhờ, nhưng chắc cô đã nói sai gì đó. Chúng cẩn trọng liếc nhìn cô rồi chạy biến mất nếu như cô tới quá gần. Anh chị chúng hỏi Arya những câu cô bé không thể trả lời, gọi cô bằng đủ cái tên và cố trộm đồ của cô. Chỉ ngày hôm qua thôi, một cô gái đi chần đất gầy gò, lớn gấp đôi tuổi cô đã cố rút mất giày khỏi chân Arya, nhưng cô đã đánh vào tay cô ả và khiến ả khóc lóc, máu me bê bết chạy đi mất.

Một con hải âu bay lượn vòng trên đầu trong khi cô đi xuống đồi tới Flea Bottom. Arya ngẫm nghĩ liếc nhìn, nhưng nó nằm quá xa tầm với của cây gậy. Nó làm cô nghĩ tới biển. Có lẽ đó sẽ là lối thoát. Già Nan thường kể câu chuyện vè những cậu bé đi lậu vé trên những con tàu thương mại và rơi vào đủ các loại phiêu lưu. Có lẽ Arya có thể làm điều đó. Cô quyết định tới cửa sông. Đẳng nào con đường đó cũng nhắm tới Cổng Bùn Lầy, mà hôm nay cô chưa kiểm tra cổng nào.

Những cầu tàu vắng lặng một cách kỳ lạ. Cô nhìn thấy hai tên áo choàng vàng nữa đang sóng bước qua chợ cá, nhưng họ chẳng buồn nhìn cô. Một nửa các gian hàng vắng không, dường như có ít thuyền cập bến hơn cô nhớ. Bên ngoài Xoáy Nước Đen, ba chiếc tàu chiến của nhà vua đang dập dềnh trên mặt nước, thân tàu thiếp vàng rẽ nước khi những mái chèo trồi lên thụt xuống. Arya quan sát chúng một lúc, rồi bắt đầu đi ra sông.

Khi thấy lính gác trên cầu cảng thứ ba trong chiếc áo choàng len xám với những đường sọc sa tanh trắng, trái tim cô gần như ngừng đập. Nhìn thấy màu sắc biểu trưng của thành Winterfell khiến cô ứa nước mắt. Đẳng sau họ, một con tàu thương mại ba khoang tinh tế đang bập bềnh tại nơi thả neo. Arya không đọc được cái tên viết trên thân tàu: chữ viết trên đó rất lạ, bằng tiếng Myr, Braavos, hoặc thậm chi là Thượng Valyria. Cô tóm lấy cổ tay áo một phu khuân

vác và hỏi, “Làm ơn nói cho em biết,” cô nói, “tàu kia là tàu gì ạ?”

“Tàu Phù Thủy Gió,tới từ thành Myr,” người đàn ông đó trả lời.

“Nó vẫn ở đó,” Arya thốt lên. Người phu khuân vác nhìn cô một cách kỳ lạ rồi nhún vai bỏ đi. Arya chạy tới bến tàu. Phù Thủy Gió là con tàu Cha đã thuê để đưa cô về nhà... nó vẫn đang đợi cô! Cô tưởng nó đã đi từ nhiều năm trước rồi cơ.

Hai người lính gác đang chơi xúc xắc trong khi người thứ ba đi tuần, tay nắm chắc đốc kiếm. Ngượng ngùng vì để họ nhìn thấy cô khóc như một đứa bé, cô dừng lại để giụi mắt. Mắt cô, mắt cô, mắt cô, vì sao...

Hãy quan sát bằng đôi mắt của con, thầy Syrio thì thầm.

Arya quan sát. Cô biết tất cả những người lính gác của cha mình. Ba người mặc áo choàng xám này hoàn toàn xa lạ. “Nhóc,” người đi tuần gọi. “Nhóc muốn gì ở đây?” Hai người kia ngước lên nhìn. Tất cả những gì Arya có thể làm là ngăn mình không nhảy dựng lên mà bỏ chạy, vì cô biết nếu cô làm vậy, họ sẽ ngay lập tức đuổi theo cô. Cô đi lại gần hơn. Họ đang tìm một bé gái, nhưng hẳn nghĩ cô là con trai. Vậy được cô là con trai. “Muốn mua bồ câu không?” cô cho họ xem con chim chết.

“Cút đi,” người lính gác nói.

Arya làm theo điều hắn bảo. Không cần phải giả vờ sợ hãi nữa. Đằng sau cô, những người lính tiếp tục chơi xúc xắc.

Cô không biết làm sao mình về được Flea Bottom, nhưng cô thở dốc khi tới được những con phố hẹp, ngoằn ngoèo, không được rải sỏi đó. Bottom có mùi của riêng nó, cái mùi lờm lợm của chuồng lợn, chuồng ngựa và xưởng da thuộc, lẫn cùng mùi chua chua của những gã xay xỉn và những ả điếm rẻ tiền. Arya mệt mỏi đờ đẫn đi trong mê cung. Mãi tới khi nhìn thấy những những nồi súp nâu sôi lục bục qua cửa nhà tế bần cô mới nhận ra mình đã mất con bồ câu. Chắc nó đã rơi khỏi thắt lưng khi cô chạy, hoặc ai đã ăn trộm mà cô không để ý. Trong thoáng chốc cô lại muốn khóc. Cô sẽ lại phải đi cả chặng đường trở về phố Flour để kiếm một con chim béo nữa.

Ở bên kia thành phố, những tiếng chuông lại ngân lên.

Arya ngẩng đầu nghe ngóng, không biết lần này tiếng chuông có nghĩa gì.

“Giờ là gì đầy?” một lão béo trong nhà tế bần nói.

“Lại chuông nữa ư thưa thần thánh lòng lành,” một bà lão than thở.

Một gái làng choi tóc đỏ quấn mảnh lụa sơn mở toang cánh cửa sổ thứ hai. “Giờ nhà vua bé chết nữa sao?” cô ta nhoài người xuống phố mà hét hỏi. “Thằng nhóc đó cho chàng đấy, chúng chẳng bao giờ sống lâu cả.”

Khi ả cười, một gã đàn ông trần như nhộng ôm lấy ả từ đằng sau, cắn nhẹ vào cổ và xoa bộ ngực to trắng sữa lồ lộ dưới mảnh vải.

“Con điếm ngu ngốc,” gã béo hét đáp. “Nhà vua không chết, chỉ là chuông triệu hồi thôi. Chỉ có một tòa tháp đổ chuông. Nếu nhà vua băng hà, chuông ở đâu cũng kêu cơ.”

“Này, đừng cắn nữa, không em sẽ rung chuông của ngài đấy,” người phụ nữ bên ô cửa sổ nói

với gã đứng sau và dùng cùi chỏ thúc vào người gã. “Vậy là ai chết, nếu không phải nhà vua?”

“Đó là chuông triệu hồi,” ông béo đáp.

Hai thằng bé gần bằng tuổi Arya chạy qua làm nước bẩn bắn tung tóe. Một bà lão chửi chúng, nhưng chúng vẫn chạy tiếp. Những người khác cũng lục tục đi lên đồi để xem tiếng chuông có ý nghĩa gì. Cô đuổi một cậu bé chậm chân hơn. “Mọi người đi đâu vậy?” cô hỏi khi cô ở sau họ. “Chuyện gì đang xảy ra thế?”

Cậu ta vừa đi vừa nói. “Đội áo choàng vàng mang ông ta tới nhà thờ.”

“Mang ai?” cô hét và chạy nhanh chân hơn.

“Quân sư của Nhà vua! Buu nói họ sẽ chặt đầu ông ấy.”

Một xe hàng đi qua đã để lại vết lún sầu trên đường. Cậu bé kia nhảy qua, nhưng Arya thì không thấy. Cô trượt chân té ngã, mặt chúi xuống trước, đầu gối xước xát đập vào một viên đá và những đầu ngón tay bị trầy vì nền đất cứng. Mũi Kim đong đưa bên chân cô. Cô khóc thít thít khi cố ngồi dậy. Đầu ngón cái tay trái dính đầy máu. Khi mút tay, cồ thấy nửa cái móng tay bị gẫy bật ra. Tay cô đau và đầu gối cô cũng đang chảy máu.

“Tránh ra!” ai đó hét từ con phố đối diện. “Tránh đường cho Lãnh chúa Redwyne!” Tất cả những gì Arya có thể làm là tránh đường trước khi họ - bốn người lính hộ vệ trên những con ngựa to lớn - phi nước đại mà dẫm chết cô. Họ mặc áo choàng ca rô màu xanh da trời và đỏ tía. Đằng sau họ, hai tiểu quý tộc cưỡi trên hai con ngựa cái màu hạt dẻ đi song song trông giống nhau như tạc. Arya đã thấy họ trong sần cả trăm lần; cặp song sinh nhà Redwyne, Ser Horas và Ser Hobber, những người thanh niên thân thiện với mái tóc vàng cam và khuôn mặt chữ điền lốm đốm tàn nhang. Chị Sansa và chị Jeyne Poole thường gọi họ là Ser Kinh Hoàng và Ser Cẩu Thả, và cười khúc khích với nhau mỗi khi thấy họ. Nhưng giờ trông thấy họ chẳng khiến cô vui chút nào.

Mọi người đổ dồn về một hướng, tất cả đều vội vã xem tiếng chuông báo hiệu chuyện gì. Những tiếng chuông dường như lớn hơn, dồn dập kêu gọi. Arya hòa cùng dòng người. Ngón cái của cô rất đau vì móng tay bị gẫy và tất cả những gì cô có thể làm là cố kìm nước mắt.

“...Quân sư của Nhà vua, Lãnh chúa Stark. Họ đang mang ông ta lên Điện thờ Baelor.”

“Tôi cứ tưởng ông ấy chết rồi chứ.”

“Sắp thôi. Sắp thôi. Đây này, tôi được một hươu bạc để đi báo với mọi người là họ sẽ chặt đầu ông ấy.”

“Kẻ phản nghịch đó đã chết rồi.” Người đàn ông kia quát.

Arya cố nói. “Ông ấy chưa bao giờ..” cô bắt đầu, nhưng cô chỉ là một đứa trẻ và họ chẳng thèm nghe cô.

“Đồ ngốc ! Họ sẽ không chặt đầu ông ấy. Làm gì có chuyện họ đá những kẻ phản nghịch lên những bậc thang Đại Điện chỉ để chặt đầu ông ta chứ?”

“Ừm, họ không định phong hiệp sĩ cho ông ấy đâu. Tôi nghe nói gã nhà Stark này đã giết chết Tiên Vương Robert. Cắt cổ ngài trong rừng, và khi họ tìm thấy y, y thản nhiên nói rằng một con lợn lòi già nào đó đã giết chết bệ hạ.”

“Không đúng, chính em trai bệ Hạ, ngài Renly với những chiếc gạc vàng đã làm chuyện đó.”

“Cô bớt nói dối đi. Cô không biết cô đang nói gì đâu, lãnh chúa Renly là người tốt.”

Khi tới được phố Sisters, tất cả đều chen chúc san sát. Arya để dòng người đẩy cô đi lên đỉnh đồi Visenya. Quảng trường lát đá hoa cương trắng nhung nhúc người, tất cả đều háo hức nói chuyện và nhoài người cố tới gần hơn Đại Điện Baelor. Tiếng chuông kêu đinh tai nhức óc.

Arya chen qua đám đông, chui cả vào giữa chân ngựa và nắm chặt lấy thanh kiếm gỗ. Từ trong đám đông, tất cả những gì cô nhìn được là tay, chân, bụng và bảy ngọn tháp thanh mảnh của Đại Điện. Cô thoáng thấy một cỗ xe gỗ và nghĩ tới việc trèo lên đó để nhìn, nhưng những người khác cũng nghĩ vậy. Tay lái ngựa chửi bới và dùng roi quật họ ngã xuống.

Arya cảm thấy như phát cuồng. Khi đang lách người lên trước, cô bị đẩy ngã trúng chân tượng. Cô ngước mắt nhìn Baelor May Mắn, vị vua được ban phước lành. Arya nhét kiếm gỗ vào thắt lưng và bắt đầu trèo lên. Móng tay gẫy của cô để lại những vết máu trên đá hoa cương, nhưng cô đã trèo lên được, và ngồi giữa hai chân tượng.

Thế là cô nhìn thấy cha.

Lãnh chúa Eddard đang đứng trên bục giảng kinh bên ngoài Đại Điện, hai bên là hai người lính đội áo choàng vàng. Ông mặc áo nhung xám sậm với hình sói trắng thêu trước ngực, áo choàng xám cổ lông, nhưng trông ông gầy hơn bao giờ hết, mặt nhăn lại vì đau. Ông không đứng mà bị kéo lên thì đúng hơn; lớp thạch cao bó bột chằn đã ngả xám và mủn ra.

Đại Tư Tế là một ông lão lùn xủn, nước da xám xịt vì tuổi già và béo kinh khủng, khoác trên người áo chùng dài trắng, đội vương miện vàng và pha lê tỏa ánh cầu vồng lấp lánh trên đầu theo mỗi bước di chuyển và đang đứng sau cha.

Xung quanh cửa điện thờ, phía trước bục giảng kinh cao cao là một toán hiệp sĩ và lãnh chúa cao quý. Joffrey thật nổi bật giữa họ với y phục bằng lụa và sa tanh đỏ sậm mang họa tiết hình những con hươu đang nhảy nhót và sư tử gầm thét, trên đầu là chiếc vương miện vàng. Thái hậu đứng bên cạnh hắn trong bộ đồ tang đen điểm đỏ, đeo mạng che mặt gắn kim cương đen trên tóc. Arya nhận ra Chó Săn trong chiếc áo choàng trắng bên ngoài bộ giáp xám sậm đang đứng cạnh bốn Ngự Lâm Quần khác. Cô thấy thái giám Varys chân đi dép bông và mặc áo chùng hoa lượn lờ giữa các lãnh chúa cao quý, và cô nghĩ người đàn ông mặc áo chùng bạc và có chòm râu dê kia là người từng đấu tay đôi với cha để giành mẹ cô.

Và ở giữa họ là chị Sansa, mặc váy lụa xanh da trời với mái tóc nâu vàng sạch sẽ uốn xoăn cùng những chiếc vòng bạc trên cổ tay. Arya nhăn mặt, không hiểu chị gái mình đang làm gì ở đó và vì sao chị lại hạnh phúc tới vậy.

Một hàng dài lính áo choàng vàng cầm giáo ngăn cản đám đông, được chỉ huy bởi một người đàn ông to lớn mặc giáp trang trí công phu với lớp tráng men đen và những hình khắc vàng. Áo choàng ông ta tỏa sáng lấp lánh như thể bằng vàng thật.

Khi chuông ngừng kêu, sự im lặng dần bao phủ cả quảng trường rộng lớn, và cha cô nghiêng đầu khẽ nói, giọng nhỏ và yếu ớt gần như không nghe rõ. Mọi người đằng sau cô bắt đầu hét, “Cái gì cơ?” và “Nói lớn lên!” Người mặc áo giáp đen vàng bước ra sau cha và đập mạnh vào ông. Để cha yên! Arya muốn hét lên nhưng cô biết sẽ không ai nghe. Cô cắn môi.

Cha nói to hơn và nhắc lại. “Ta, Eddard Stark, Lãnh chúa thành Winterfell, Quân sư của Nhà vua,” giọng ông vang khắp quảng trường, “và tôi tới đây để nhận tội phản nghịch trước sự chứng kiến của thần linh và con người.”

“Không," Arya rên rỉ. Bên dưới cô, đám đông bắt đầu hò hét. Những lời chửi rủa và mắng nhiếc vang lên ầm trời. Chị Sansa ôm mặt.

Cha cô vẫn nói to và rõ ràng. “Ta phản bội đức tin của nhà vua và sự tin tưởng của bạn ta, vua Robert,” ông hét. “Ta đã thề bảo vệ những đứa con của ngài, nhưng trước khi máu ngài kịp lạnh, ta đã lên kế hoạch soán ngôi và giết chết con trai ngài để giành ngai vàng về cho mình. Hãy để Đại Tư Tế và Baelor May Mắn cùng Thất Diện Thần làm chứng cho điều ta nói: Joffrey Baratheon là người kế vị Ngai Sắt thực sự, và dưới sự bảo hộ của tất cả các đấng chư thần, ngài là Đại Vương của Bảy Phụ Quốc và Người Bảo Vệ Vương Quốc.”

Một viên đá bay ra từ phía đám đông. Arya hét lên khi cha bị ném trúng. Các tay lính áo choàng vàng giữ không cho ông ngã xuống. Máu chảy xuống gương mặt ông từ vết thương sầu dọc trán. Nhiều viên đá bay tới tấp. Một viên bay trúng tay lính gác bên tay trái Cha. Một viên nữa va phải tấm hộ tâm của hiệp sĩ mặc áo giáp đen vàng. Hai lính Ngự Lâm Quân bước tới trước Joffrey và thái hậu, dùng khiên bảo vệ họ.

Cô cho tay vào áo choàng và sờ thấy Mũi Kim trong vỏ. Cô nắm lấy nó thật chặt. Con cầu xin các đăng thần linh, hãy bảo vệ cha, cô cầu nguyện. Đừng để họ làm hại cha.

Đại Tư Tê' quỳ trước mặt Joffrey và mẹ hắn. “Vì chúng ta có tội, chúng ta phải trả giá,” ông trầm giọng ngâm nga. “Người đàn ông này đã thú nhận tội ác trước mặt thần linh và con người, tại nơi thần thánh này.” Ánh cầu vồng lấp lánh trên đầu khi ông ta giơ tay cầu xin. “Thần thánh công bằng, nhưng Baelor May Mắn đã dạy chúng ta rằng các ngài cũng rất nhân từ. Muôn tâu bệ hạ, chúng ta sẽ làm gì với kẻ phản nghịch này đây?”

Cả ngàn giọng nói nhao nhao hét lên, nhưng Arya không nghe thấy. Hoàng tử Jofffrey... không, vua Joffrey... bước ra trước những tấm khiên của Ngự Lâm Quân. “Thái hậu khuyên ta nên cho Lãnh chúa Eddard đây mặc đồ đen, và tiểu thư Sansa cũng cầu xin ta khoan hồng với cha nàng.” Sau đó hắn nhìn thẳng vào chị Sansa và mỉm cười, và trong thoáng chốc Arya nghĩ thần thánh đã nghe thấy lời khẩn cầu của cô, cho tới khi Joffrey quay mặt về đám đông mà nói. “Nhưng họ chỉ là những người phụ nữ với trái tim mềm yếu. Khi ta còn là vua, tội phản nghịch buộc phải bị trừng trị. Ser Ilyn, mang đầu hắn tới cho ta!”

Đám đông gào thét, và Arya thấy bức tượng Baelor rung chuyển khi đám người xô vào nó. Đại Tư Tế nắm lấy áo chùng nhà vua, và Varys vừa chạy vừa xua tay, kể cả thái hậu cũng nói gì đó với hắn, nhưng Joffrey lắc đầu. Các lãnh chúa và hiệp sĩ nhường đường cho bộ xương di động dong dỏng cao trong bộ giáp sắt, đao phủ đi qua. Arya nghe lờ mờ nghe thấy tiếng chị gái thét lên. Sansa khuỵu xuống khóc tức tưởi. Ser Ilyn Payne bước lên bục giảng kinh.

Arya len mình qua hai chân tượng Baelor và chui vào đám đông với Mũi Kim rút ra khỏi vỏ. Cô nhảy vào một người đàn ông đeo tạp dề đồ tể và xô ngã ông ta xuống đất. Đột nhiên có người xô vào lưng cô khiến cô suýt ngã. Xung quanh cô toàn người là người, họ đang chen chúc xô đẩy, dẫm đạp lên gã đồ tể đáng thương kia. Arya dùng Mũi Kim chém họ.

Trên bục giảng kinh, Ser llyn Payne ra hiệu và hiệp sĩ giáp đen vàng ra lệnh. Các lính áo choàng vàng ném Lãnh chúa Eddard lên bệ đá, nửa người ông chìa ra ngoài.

“Ơ này!” một giọng nói giận dữ hét lên với Arya, nhưng cô đẩy ngã hắn và xô mọi người sang một bên, lách người giữa họ, đâm ngã bất cứ ai cản đường. Một bàn tay tóm chân cô, cô giận dữ chém xung quanh và đá lung tung. Arya nhảy lên lưng một người phụ nữ vấp ngã, chém cả hai phía nhưng vô ích, vô ích, vì ở đây có quá nhiều người, cô vừa mới mở được một lỗ hổng thì nó đóng lại ngay lập tức. Có ai đó đẩy cô sang một bên. Cô vẫn nghe thấy tiếng hét của chị Sansa.

Ser Ilyn rút thanh đại đao hai lưỡi khỏi vỏ đao trên lưng. Khi ông ta giơ lưỡi đao lên trên đầu, ánh mặt trời dường như lay động và nhảy múa trên miếng kim loại đen, tia sáng lóe lên trên lưỡi kiếm sắc hơn bất cứ con dao nào. Băng Đao, cô nghĩ, lão dùng Băng Đao! Nước mắt cô chảy tràn xuống má, cô không còn nhìn thấy gì nữa.

Rồi một bàn tay vươn ra ôm chặt lấy cô như một cái bẫy sói, chặt tới nỗi Mũi Kim bay khỏi tay cô. Ayra vùng vẫy. Cô sẽ ngã nếu ông ta không bế cô lên, dễ như thể bê' một con búp bê. Một khuôn mặt với mái tóc đen dài, chòm râu rối và những chiếc răng xỉn màu dí sát vào mặt cô. "Đừng nhìn!" giọng nói đó gầm ghè với cô.

"Cháu... cháu... cháu..." Arya thút thít.

Ông già lắc cô rất mạnh khiến răng cô rung lên va vào nhau. "Ngậm mồm và nhắm mắt lại đi cậu bé" Cô lờ mờ nghe thấy những âm thanh như thể nó tới từ một nơi rất xa xôi... một tiếng động... một tiếng thở dài khe khẽ, như thể cả ngàn người cùng thở ra một lúc. Những ngón tay của ông già nắm chặt lấy tay cô, cứng như gọng kìm sắt. "Nhìn ta đi. Đúng rồi, hãy nhìn ta." Mùi rượu chua nồng phả ra từ hơi thở của lão. "Nhớ ta chứ cậu bé?"

Chính cái mùi đã giúp cô nhớ ra. Arya thấy mái tóc bóng dầu bù xù, áo choàng đen vá bẩn thỉu che đôi vai dô, và đôi mắt đen sắc lạnh đang nhìn chằm chằm vào cô. Và cô nhớ ra người anh em áo đen đã tới gặp cha cô.

"Giờ biết ta rồi chứ? Cậu bé thông minh lắm." Ông phun phì phì. "Họ đã xong việc ở đây rồi. Cháu sẽ đi cùng ta, và cháu nhớ phải ngậm mồm vào." Khi cô định trả lời, ông ta lại lay cô, thậm chí còn mạnh hơn. "Ta nói, im."

Quảng trường thưa thớt dần. Đám đông tản đi tiếp tục cuộc sống của mình. Nhưng cuộc sống của Arya đã chấm dứt. Cô lặng người đi cạnh... ông Yoren, đúng rồi, tên ông ta là Yoren. Cô không nhớ ông ta đã đi tìm Mũi Kim, cho tới khi ông ta dúi thanh kiếm vào tay cô. "Mong cháu có thể sử dụng nó, cháu trai ạ."

"Cháu không phải..." cô dợm nói.

Ông ta đẩy cô qua cửa, đan những ngón tay cáu bẩn vào tóc cô, nắm lấy mà giật ngược đầu cô lại. "... Không phải một cậu bé khôn ngoan đúng không?"

Ông ta có một con dao ở tay kia.

Khi lưỡi dao nhằm tới mặt, Arya cố lùi người lại, đấm đá điên cuồng, lắc đầu tứ phía, nhưng ông ta nắm rất chặt, cô có thể cảm nhận da đầu mình như toạc ra, và trên môi mằn mặn vị nước mắt.

BRAN

Những người lớn tuổi nhất đều đã trưởng thành, hầu hết tầm mười bảy mười tám tuổi. Có một người hơn hai mươi. Còn lại đa phần đều trẻ hơn, tầm dưới mười sáu tuổi.

Bran quan sát họ từ ban công tháp canh của Maester Luwin, nghe họ rên rẩm, chửi rủa khi vung gậy và kiếm gỗ. Trảng sân sống động với những tiếng gỗ lanh canh, thường xuyên bị ngắt quãng bởi những tiếng ối ái khi cú đánh trúng người. Ser Rodrik đi giữa những cậu thiếu niên, mặt đỏ lựng bên dưới bộ ria trắng, thì thầm với một người hoặc tất cả. Bran chưa bao giờ thấy ông hiệp sĩ nào dữ tợn tới vậy. "Không," ông liên tục nói. "Không. Không. Không."

"Họ không giỏi," Bran ngờ vực nói. Cậu lười biếng gãi tai Mùa Hè trong khi con sói xé thịt. Tiếng xương gẫy răng rắc dưới hàm nó.

"Chắc chắn rồi," Maester thở dài đồng ý. Vị học sĩ đang nhìn qua ống kính viễn vọng xứ Myr to tướng, dùng để đo đạc các khoảng đen và ghi lại vị trí ngôi sao chổi trên bầu trời. "Nhưng trong lúc này... Ser Rodrik nói đúng, chúng ta cần những người canh giữ tường thành. Cha cháu đã mang quân tinh nhuệ tới Vương Đô, anh cháu mang nốt những người còn lại, những cậu thanh niên có khả năng chiến đấu trong vài dặm quanh đây đi cùng. Sẽ không có nhiều người trở về với chúng ta, và chúng ta cần tìm người thế chỗ họ."

Bran bực bội nhìn những người thiếu niên mình mẩy ướt đẫm mồ hôi bên dưới. "Nếu cháu còn có chân, cháu có thể đánh bại tất cả bọn họ." Cậu nhớ lần cuối cùng cậu cầm kiếm là khi nhà vua tới Winterfell. Đó chỉ là một thanh kiếm gỗ, nhưng cậu đã đánh bại hoàng tử Tommen gần năm mươi lần. "Ser Rodrik nên dạy cháu dùng rìu chiến. Nếu cháu có một cây rìu chiến cán dài, Hodor sẽ làm chân cho cháu. Chúng cháu có thể cùng nhau làm hiệp sĩ."

"Ta thấy... không ổn," Maester Luwin nói. "Bran à, khi một người chiến đấu, tay chân và suy nghĩ của họ phải là một."

Bên dưới sần, Ser Rodrik đang la hét. "Các cậu đánh như ngỗng vậy. Hắn mổ cậu và cậu mổ lại. Đỡ! Khóa đòn đi. Đánh như ngỗng là chưa đủ. Nếu đây là những thanh kiếm thật, cú mổ đầu tiên đã làm cậu đứt tay rồi." Một trong những cậu thanh niên kia cười, và ông hiệp sĩ quay lại với cậu ta. "Cậu được. Cậu. Thế mới táo bạo chứ. Cậu chiến đấu như nhím vậy..."

"Từng có một hiệp sĩ mù," Bran cứng đầu nói trong khi Ser Rodrik vẫn sang sảng nói bên dưới sân. "Già Nan kể cho con nghe về chàng ta. Chàng ta có một cây gậy dài hai đầu là hai lưỡi kiếm và chàng ta có thể vung nó trên tay chém hai người cùng một lúc."

"Symeon Mắt Sao," Luwin nói khi đánh dấu những con số trong sách. "Khi chàng ấy mất đi đôi mắt, chàng đã đặt hai viên đá ngọc bích hình sao vào hai hốc mắt, hay đó là những gì những chàng ca sĩ kể. Bran, đó chỉ là một câu chuyện, giống như những câu chuyện về Florian Ngốc Nghếch vậy. Một truyện ngụ ngôn từ thời Kỷ Nguyên Những Anh Hùng." Vị học sĩ tặc lưỡi. "Con phải gạt bỏ những giấc mơ sang một bên, chúng chỉ làm tim con tan nát mà thôi."

Nói về những giấc mơ đã nhắc cậu nhớ. "Tối qua con lại mơ thấy quạ. Con quạ có ba mặt đó. Nó bay vào phòng ngủ của con và nói con đi cùng nó, và con làm theo. Chúng con xuống hầm mộ. Cha ở đó nói chuyện với con. Cha buôn lăm.

"Vì sao?" Luwin nheo mắt nhìn qua ống nhòm.

"Con nghĩ là chuyện gì đó liên quan tới anh Jon." Giấc mơ ấy cực kỳ khó chịu, khó chịu hơn

những giấc mơ về quạ khác. “Anh Hodor không chịu xuống hầm mộ.”

Bran biết vị học sĩ chỉ nghe bằng một tai. Ông nhướn mắt lên và chớp mắt. “Hodor không...”

“Đi xuống hầm mộ ạ. Khi con tỉnh dậy, con bảo anh ấy đưa con xuống đó, để xem Cha có thực sự ở đó không. Lúc đầu anh ấy không biết con nói gì, nhưng khi con bắt anh ấy tới cầu thang và bảo anh ấy đi đây đi đó, anh ấy không chịu xuống. Anh ấy chỉ đứng đó mà kêu “Hodor’ như thể anh ấy sợ bóng tối, nhưng con có đuốc. Con giận điên tới mức suýt đánh vào đầu anh ấy như Già Nan thường làm.” Cậu thấy vị học sĩ nhíu mày và vội vã bổ sung thêm. “Nhưng con không có đánh.”

“Tốt. Hodor là một con người chứ không phải lừa cho con đánh.”

“Trong giấc mơ con bay xuống với con quạ, nhưng con không thể làm vậy khi thức giấc” Bran giải thích.

“Vì sao con muốn xuống hầm mộ?”

“Con nói với thầy rồi. Con muốn tìm cha.”

Học sĩ chạm vào sợi xích quanh cổ như ông thường làm mỗi khi khó chịu. “Bran, con ngoan à, một ngày Lãnh chúa Eddard sẽ nằm dưới ngôi mộ đá, bên cạnh cha, ông nội cùng tất cả những người nhà Stark từ thời các vị Vua Phương Bắc cổ xưa... vì thần thánh lòng lành, đó là chuyện của nhiều năm nữa. Giờ cha con là tù nhân của thái hậu tại Vương Đô. Con sẽ không tìm thấy ngài ở dưới hầm mộ được.”

“Tối qua cha đã ở đó. Con đã nói chuyện với cha.”

“Cậu bé cứng đầu này,” vị học sĩ thở dài và đặt cuốn sách sang một bên. “Con muốn đi xem không?”

“Con không thể. Anh Hodor không đi, mà Vũ Công không thể đi xuống những bậc thang hẹp và xoắn như vậy.”

“Ta tin ta sẽ giải quyết được vấn đề này."

Thay thế cho anh Hodor, người phụ nữ du mục Osha được gọi đến. Ả cao, dẻo dai và không bao giờ phàn nàn, sẵn sàng đi tới bất cứ nơi nào. “Tôi đã sống cả đời ngoài Tường Thành, một cái lỗ dưới lòng đất không thể làm tôi sợ được, thưa các ngài,” ả nói.

“Mùa Hè, đi nào,” Bran gọi khi ả nâng cậu lên bằng cánh tay chắc khỏe. Con sói tuyết bỏ khúc xương lại và đi theo trong khi Osha bế Bran qua sân và đi xuống những bậc thang xoắn ốc dẫn tới hầm mộ lạnh lẽo trong lòng đất. Maester Luwin đi trước cầm đuốc dẫn đường. Bran cố gắng không để ý nhiều tới việc ả ta bế cậu trên tay chứ không phải cõng trên lưng. Ser Rodrik đã ra lệnh bỏ xích cho Osha vì ả phục vụ chu đáo và cư xử tốt từ hồi tới Winterfell. Ả vẫn đeo cùm sắt quanh cổ chân - dấu hiệu rằng ả vẫn chưa được hoàn toàn tin tưởng - nhưng chúng không cản trở những sải bước vững chắc xuống cầu thang.

Bran không nhớ lần cuối cùng cậu vào hầm mộ. Chắc chắn là trước đây cậu có vào rồi. Khi cậu còn bé, cậu thường xuống đây chơi cùng anh Robb, anh Jon cùng các chị gái.

Cậu ước gì họ ở đây; hầm mộ sẽ không quá tối và đáng sợ thế này. Mùa Hè bước vào bóng tối ảm đạm vang vọng tiếng chân, sau đó nó dừng lại, ngẩng đầu và đánh hơi mùi không khí chết chóc lạnh lẽo. Nó nhe răng và lùi lại, mắt phát ra tia sáng vàng dưới ánh đuốc của vị học sĩ.

Kể cả Osha, một người cứng rắn như sắt nung cũng có vẻ khó chịu. “Nhìn qua có vẻ họ là những người khá gớm ghiếc,” ả nói khi đảo mắt nhìn hàng dài những bức tượng tạc người nhà Stark đang ngồi trên những bệ đá.

“Họ là những vị Vua Mùa Đông,” Bran thì thầm. Không hiểu sao cậu cảm thấy không đúng nếu như lớn tiếng ở nơi này.

Osha mỉm cười. “Mùa Đông không có vua. Nếu cậu thấy nó, cậu sẽ biết, cậu bé mùa hè ạ.”

“Họ là Vua Phương Bắc trong suốt mấy ngàn năm,” Maester Luwin nói và giơ cao ngọn đuốc để ánh sáng chiếu lên những khuôn mặt đá.

Một vài người có râu tóc, trông dữ tợn và bờm xờm giống con sói đang nằm cuộn mình dưới chân họ. Những người khác mày rậu nhẵn nhụi, các đặc điểm trên khuôn mặt khá góc cạnh và dữ tợn hệt như thanh trường kiếm sắt đặt trên lòng. “Những con người khắc khổ sống vào thời đại khắc nghiệt. Đi nào.” Ông sải những bước chắc chắn xuống hầm mộ, đi qua các cột đá nối tiếp nhau và hàng dài những bức phù điêu. Lửa tạt về phía sau theo mỗi bước chân ông.

Hầm mộ khá rộng, dài hơn cả Winterfell, và anh Jon từng nói rằng bên dưới nó còn nhiều tầng nữa, những hầm mộ bên dưới thậm chí còn sâu hơn và tối hơn, đó là nơi các vị vua cổ xưa hơn yên nghỉ. Không thể đi vào đó mà không mang đuốc. Mùa Hè không chịu xuống, kể cả khi Osha đang đi theo ngọn đuốc, với Bran trên tay.

“Con có nhớ những bài học lịch sử không, Bran?” vị học sĩ nói khi họ đang bước đi. “Nói cho Osha nghe xem họ là ai và họ làm gì, nếu con có thể.”

Cậu nhìn những gương mặt lướt qua và những câu chuyện sống dậy trong cậu. Vị học sĩ đã kể cho cậu nghe những câu chuyện, còn Già Nan làm chúng sống dậy. “Vị này là Jon Stark. Khi những người vượt biển đặt chân tới phương đông, ngài đã đẩy lùi họ và xây nên lâu đài ở Cảng White. Con trai ngài ấy là Rickard Stark, không phải ông nội tôi mà là một Rickard khác, đã giành lấy Neck từ Vua Đầm Lầy và cưới con gái vị vua đó. Theon Stark là người gầy còm với mái tóc dài và bộ râu lưa thưa ấy. Họ gọi ông ấy là ‘Sói Đói’ vì lúc nào ông ấy cũng đi chinh chiến. Người cao cao ánh mắt mơ màng kia là Brandon Thợ Đóng Tàu vì ông ấy rất yêu biển cả. Mộ của ông ấy trống không. Ông ấy đã cố đi về phương bắc, vượt qua biển Hoàng Hôn và không bao giờ trở về. Con trai ông ấy là Brandon Thiêu Trụi, vì ông ta trong cơn đau thương đã đốt hết tất cả thuyền của người cha. Kia là Rodrik Stark, người đã giành được Đảo Bear trong một cuộc thi đấu vật và trao nó lại cho nhà Mormont. Và đây là Torrhen Stark, Vị Vua Quỳ Gối. Ông ấy là vị Vua Phương Bắc cuối cùng và là Lãnh chúa thành Winterfell đầu tiên, sau khi đầu hàng Aegon Đại Đế. À đó, đó là Cregan Stark, ông ấy từng đấu với thái tử Aemon và Hiệp sĩ Rồng nói rằng ngài chưa từng đụng độ một tay kiếm nào giỏi hơn.” Càng đi xuống sầu hơn. Bran càng thấy nỗi buồn thấm thía. “Và đây là ông nội tôi, Lãnh chúa Rickard, người đã bị Vua Điên Aerys chặt đầu. Cô Lyanna và bác Brandon đã yên nghỉ cạnh ông. Tất nhiên đó không phải tôi, mà là một Brandon khác, anh trai của cha tôi.

Đáng ra chỉ có các lãnh chúa và các vị vua mới được tạc tượng, nhưng vì cha tôi quá yêu họ nên ông đã cho tạc tượng họ.”

“Thiếu nữ này thật xinh đẹp,” Osha nói.

“Vua Robert đã đính hôn cùng cô, nhưng thái tử Rhaegar đã cướp dâu và hãm hiếp cô,” Bran giải thích. “Vua Robert gầy chiến để giành cô lại. Ngài giết Rhaegar trên dòng Trident bằng vây búa chiến, nhưng cô Lyanna đã chết và ngài không thể mang cô trở về.”

“Một câu chuyện buồn,” Osha nói, “nhưng nhìn những huyệt trống này còn buồn hơn.”

“Đó là mộ của Lãnh chúa Eddard, khi ngài lâm chung,” Maester Luwin nói. “Đây là nơi con gặp cha trong giấc mơ, đúng không Bran?”

“Đúng ạ.” Ký ức làm cậu rùng mình. Cậu lo lắng nhìn quanh hàm mộ mà dựng tóc gáy. Có phải cậu nghe thấy có tiếng động không? Có ai đó ở đây chăng?

Maester Luwin bước tới bên mộ đá với cây đuốc trên tay. “Con thấy đấy, cha con không có ở đây. Và ông ấy sẽ không ở đây trong nhiều năm nữa. Giấc mơ chỉ là giấc mơ thôi con trai à.” Ông quờ tay vào trong huyệt, như thể cho tay vào mồm một con quái vật nào đó. “Con thấy chưa? Ở đây không...”

Bỗng nhiên bóng tối bủa vây lấy ông.

Bran thấy cặp mắt như ngọn lửa xanh, những chiếc răng nanh lóe sáng, bộ lông đen như màn đêm xung quanh họ. Maester Luwin hét và rụt tay lại. Ngọn đuốc văng ra trúng mặt tượng bác Brandon Stark, rơi xuống chân tượng, ngọn lửa liếm vào chân bác. Dưới ánh lửa chập chờn, họ thấy ông Luwin đang chống trả với con sói, một tay đấm vào mũi nó trong khi tay kia bị nó gặm.

“Mùa Hè!” Bran hét lên.

Và Mùa Hè lao ra từ trong bóng tối. Nó nhảy xổ vào Lông Xù và đánh con sói kia lùi lại, hai con sói đen và xám quần nhau, cắn táp lẫn nhau trong khi Maester Luwin loạng choạng ngồi dậy với bàn tay bị thương chảy bê bết máu. Osha đặt Bran ngồi trên lưng con sói của Lãnh chúa Rickard trong khi tất tả tới giúp học sĩ. Trong ánh đuốc chập chờn, bóng những con sói khổng lồ hắt lên tường và trần nhà.

“Xù,” một giọng nói khe khẽ gọi. Khi Bran nhìn lên, cậu em nhỏ đang đứng trên miệng huyệt của Cha. Với cú táp cuối cùng vào mặt Mùa Hè, Lông Xù lùi ra và chạy về bên cạnh Rickon. “Thầy để yên cho cha con ở đó,” Rickon cảnh cáo ông Luwin. “Thầy để nguyên cho cha con ở đó.”

“Rickon,” Bran nhẹ nhàng nói. “Cha không có ở đó.”

“Có. Em đã thấy cha.” Nước mắt lấp loáng trên khuôn mặt Rickon. “Tối qua em đã thấy cha.”

“Trong mơ...?”

Rickon gật đầu. “Mọi người tha cho cha đi. Hãy để cha yên. Cha đang về nhà đúng như cha đã hứa mà. Cha đang về nhà.”

Bran chưa bao giờ thấy Maester Luwin bối rối tới vậy. Máu chảy xuống từ chỗ Lông Xù xé toạc cổ tay áo và lớp da bên dưới. “Osha, ngọn đuốc,” ông nghiến răng nghiến lợi nói, và ả cầm nó lên trước khi tắt rụi. Bồ hóng bám lên hai chân bức tượng bác cậu. “Con... con quái vật đó,” ông Luwin nói, “đáng nhẽ phải bị xích trong chuồng chó chứ.”

Rickon vỗ nhẹ vào cái mõm ươn ướt máu của Lông Xù. “Con thả nó ra. Nó không thích bị xích.” Bé liếm những ngón tay.

“Rickon này,” Bran nói, “em đi cùng anh nhé?”

“Không, em thích ở đây.”

“Ở đây tối lắm. Và lạnh nữa.”

“Em không sợ. Em phải đợi cha.”

“Em có thể đợi cùng anh,” Bran nói. “Chúng ta có thể đợi cùng nhau, anh, em và lũ sói của chúng ta.” Cả hai con sói tuyết đang liếm vết thương và ngồi gần quan sát nhau.

“Bran,” vị học sĩ nghiêm khắc nói, “thầy biết con có ý tốt, nhưng Lông Xù quá hoang dã và chúng ta không thể để nó chạy rông được. Thầy là người thứ ba bị nó cắn rồi. Cho nó tự do chạy trong lâu đài và sẽ có lúc nó giết chết ai đó. Sự thật rất khắc nghiệt nhưng con sói này phải bị xích hoặc...” ông lưỡng lự.

Hoặc bị giết, Bran nghĩ, nhưng điều cậu nói lại là, “Nó không sinh ra để bị xích. Chúng con sẽ đợi thầy ở trong tháp, tất cả chúng con.”

“Không thể nào,” Maester Luwin nói.

Osha cười. “Theo như tôi nhớ, giờ cậu bé này là tiểu lãnh chúa ở đây.” Ả đưa ngọn đuốc lại cho ông Luwin và ôm Bran trong tay. “Chúng ta tới tháp học sĩ thôi.”

“Em đi không, Rickon?”

Em trai cậu gật đầu. “Nếu cả Xù đi,” bé nói rồi chạy lên trước Osha và Bran, và Maester Luwin chẳng làm được gì ngoài đi theo, mắt cảnh giác nhìn lũ sói.

Ngọn tháp của Maester Luwin bừa bộn đến nỗi Bran dường như không biết mình có tìm nổi thứ gì ở đây không. Những chồng sách nằm khắp các bàn ghế, chai lọ đóng nắp nằm trên giá, những chân nến và sáp nến khô dính đầy trên đồ đạc, chiếc kính viễn vọng bằng đồng của thành Myr đặt trên chiếc kiềng ba chân ngoài ban công, bảng thiên văn treo trên những bức tường, những tấm bản đồ nằm rải rác giữa đống hỗn độn, giấy, bút lông ngỗng và vết mực vấy khắp nơi, và tất cả đều dính phân quạ. Tiếng kêu the thé của lũ quạ văng vẳng từ trên xà nhà xuống khi Osha sát trùng và băng bó vết thương cho ông Luwin, dưới sự chỉ dẫn ngắn gọn của ông. “Thật ngu ngốc,” ông già da xám xịt nhỏ bé nói khi ả chấm nhẹ dầu cay lên vết sói cắn. “Thầy đồng ý rằng chuyện hai con cùng mơ một giấc mơ là khá lạ, nhưng khi các con ngừng nghĩ ngợi, các con sẽ thấy nó cũng bình thường thôi. Các con nhớ cha, và các con biết ông ấy bị bắt. Nỗi sợ có thể làm hỏng đầu óc con người và làm anh ta nghĩ ngợi linh tinh. Rickon còn quá nhỏ nên con chưa hiểu...”

“Con bốn tuổi rồi,” Rickon nói. Bé đang nhìn qua ống kính viễn vọng vè phía những máng xối đầu thú ở Đại Vọng Lâu. Những con sói tuyết ngồi đối diện nhau trong căn phòng hình tròn liếm vết thương và gặm xương.

"... quá nhỏ và... ui, bảy địa ngục ơi, nó nóng quá, không, đừng dừng lại, bôi tiếp đi. Thầy nói rằng con còn quá nhỏ, nhưng Bran à, con đã đủ lớn để biết giấc mơ chỉ là giấc mơ rồi chứ.”

“Không hẳn thế,” Osha đổ thuốc đỏ lên vết thương dài. Ông Luwin thở dốc. “Những đứa con của rừng rậm có thể nói cho ông nghe một vài điều về giấc mơ.”

Nước mắt tràn xuống khuôn mặt vị học sĩ, nhưng ông kiên quyết lắc đầu. “Những đứa con... chỉ sống trong những giấc mơ. Giờ. Chúng đã chết và tuyệt diệt rồi. Đủ rồi, đủ rồi. Giờ băng lại. Đặt miếng gạc rồi băng vào, chặt tay vào, ta sẽ bị chảy máu.”

“Già Nan nói những đứa con của rừng rậm biết bài hát của rừng cầy, rằng họ có thể bay như chim, bơi như cá và nói chuyện với động vật,” Bran nói. “Bà nói họ tạo ra những khúc hát hay tuyệt vòi sẽ khiến chúng ta khóc như một đứa nhỏ khi vừa nghe thấy.”

“Và tất cả đều được làm bằng phép thuật,” Maester Luwin mơ màng nói. “Thầy ước gì họ ở đây. Một câu thần chú có thể làm vết thương của ta lành và bớt đau đớn hơn, họ cũng có thể nói chuyện cùng Lông Xù và bảo nó đừng đi cắn người nữa.” Ông lườm con sói đen to lớn. “Hãy học lấy bài học này, Bran. Một người tin vào phép thuật chỉ chiến đấu với một thanh gươm thủy tinh. Và những đứa con của rừng rậm đã làm như thế. Giờ thầy cho con xem cái này.” Ông đột nhiên đứng dậy, đi sang đầu kia phòng và trở về cùng một cái lọ xanh. “Hãy nhìn những cái này,” ông nói khi mở nắp và lôi ra một đống đầu mũi tên đen bóng.

Bran cầm một cái lên. “Nó được làm từ thủy tinh.” Rickon cùng tò mò tiến tới nhìn.

“Thủy tinh rồng,” Osha gọi tên khi ngồi xuống cạnh ông Luwin với cuộn băng gạc trên tay.

“Đá vỏ chai chứ,” Maester Luwin khẳng định và giơ cánh tay bị thương ra. “Rèn từ lửa của các vị thần, nằm sâu dưới lòng đất. Hàng ngàn năm trước, những đứa con của rừng rậm đã đi săn bằng thứ này. Những đứa con của rừng rậm không dùng kim loại. Thay vì mặc giáp, họ mặc những chiếc áo dài may từ lá cầy và dùng vỏ cây thay xà cạp, vì thế họ trông như hiện ra từ rừng cầy vậy. Thay cho kiếm họ dùng những lưỡi đao bằng đá vỏ chai.”

“Và giờ vẫn vậy.” Osha đặt lớp vải gạc mềm lên trên vết cắn và dùng vải lanh buộc chặt lại.

Bran giơ đầu mũi tên lại gần quan sát. Thủy tinh đen khá trong và bóng. Đẹp tuyệt. “Con giữ một cái được không ạ?”

“Tùy con thôi,” Học sĩ nói.

“Con cũng muốn ạ,” Rickon nói. “Con muốn bốn cái. Con bồn tuổi rồi.”

Ông Luwin để bé tự đếm. “Cẩn thận, chúng còn sắc lắm đấy. Đừng làm mình bị thương nhé.”

“Hãy nói cho con nghe về những đứa con của rừng rậm đi,” Bran nói. Chuyện đó rất quan trọng.

“Con muốn biết gì nào?”

“Tất cả ạ.”

Maester Luwin giật sợi xích ra khi nó kéo quá sát cổ. “Họ là những con người của Thời Kỳ Hồng Hoang, là những người đầu tiên có mặt trên trái đất này, trước các vị vua và các vương quốc,” ông nói. “Hồi đó, trên thế gian không có những lâu đài hay pháo đài, không có thành phố, và cũng chỉ có một thị trấn buôn bán nằm giữa nơi này và biển Dorne. Lúc đó chưa có loài người. Chỉ có những đứa con của rừng rậm cư ngụ tại những vùng đất mà ngày nay chúng ta gọi là Bảy Phụ Quốc.

“Họ mang nước da ngăm đen và đẹp đẽ, tầm vóc họ nhỏ bé, không cao hơn những đứa trẻ dù đã trưởng thành. Họ sống trong rừng sâu, trong hang động, đầm lầy và những thị trấn bí ẩn trong rừng. Phụ nữ và đàn ông cùng nhau đi săn bằng những chiếc cung gỗ đước và ná. Họ thờ các vị thần của rừng rậm, sông suối, đá và những vị thần không tên. Những nhà thông thái của họ được gọi là nhà tiên tri xanh và những khuôn mặt kì dị trên gốc cây đước làm nhiệm vụ gác rừng. Những đứa trẻ ấy đã sống bao lâu và tới từ đâu, thì không ai biết.

“Nhưng khoảng hai mươi ngàn năm trước, những Tiền Nhân xuất hiện từ phương đông, vượt qua Broken Arm của xứ Dorne trước khi nó bị tàn phá. Họ tới với những thanh kiếm đồng và khiên bọc da lớn trên lưng ngựa. Chưa từng có một con ngựa nào xuất hiện trên bờ bên này eo biển. Chắc chắn những đứa con của rừng rậm cũng sợ ngựa y như những Tiền Nhân sợ những khuôn mặt khắc trên cầy vậy. Vì kinh hãi, những đứa con của rừng rậm đã gây chiến. Những khúc ca cổ xưa kể rằng các nhà tiên tri xanh đã dùng pháp thuật hắc ám để dâng nước biển lên quét sạch đất liền, đánh sụp Arm, nhưng họ đã đóng cánh cửa lại quá muộn. Cuộc chiến kéo dài liên miên cho tới khi đất thấm đỏ máu của những đứa trẻ và con người, nhưng nhiều đứa trẻ hơn là người, vì người lớn hơn và mạnh hơn, còn gỗ, đá và đá vỏ chai chẳng là gì so với đồng. Cuối cùng nhà thông thái của hai tộc người đã thương thuyết với nhau, và các tộc trưởng cùng các anh hùng của Tiền Nhân gặp các nhà tiên tri xanh và các vũ công gỗ trong một khu rừng đước nhỏ trên một hòn đảo nằm giữa hồ Mắt Thần.

“Và họ đã thảo ra Hiệp Ước. Tiền Nhân sống ở các vùng ven biển, cao nguyên và thảo nguyên, núi và đầm lầy, nhưng rừng rậm mãi mãi thuộc về những đứa con, và không ai được phép chặt cây đước. Thần thánh chứng kiến họ ký kết, mọi loài cây trên đảo đều có mặt, và sau đó một đội quân thần thánh với những người mặc đồ xanh đã được thành lập để trông coi Diện Đảo.

“Hiệp Ướcbắt đầu bốn ngàn năm hòa hữu giữa người và những đứa con. Trong lúc đó, Tiền Nhân bỏ qua những vị thần họ tôn thờ và thờ cúng những vị thần bí ẩn của rừng rậm. Hiệp Ước kết thúc Thời Kỳ Hồng Hoang và bắt đầu Kỷ Nguyên của những Anh Hùng.”

Bran nắm lấy đầu mũi tên đen sáng. “Nhưng thầy nói giờ những đứa con của rừng rậm đã biến mất rồi mà.”

“Đây, xong rồi,” Osha nói khi dùng răng cắn đứt đoạn vải băng cuối cùng. “Ở phía bắc Tường Thành, mọi thứ khác lắm. Những đứa con của rừng rậm đã tới đó, cùng với người khổng lồ và những giống nòi cổ xưa khác.”

Maester Luwin thở dài. “Đáng ra cô phải bị giết hoặc xích rồi. Nhà Stark đối xử nhẹ nhàng với cô hơn mức cô đáng được hưởng. Thật không hay khi cô trả ơn họ bằng việc tiêm nhiễm vào đầu lũ trẻ những câu chuyện ngu ngốc.”

“Nói cho con nghe xem họ đi đâu đi ạ,” Bran nói. “Con muốn biết."

“Con cũng vậy,” Rickon hưởng ứng.

“Ồ được thôi,” ông Luwin thì thầm. “Trong khi Tiền Nhân thống trị các vương quốc, Hiệp Ước vẫn còn có giá trị trong suốt Kỷ Nguyên Những Anh Hùng, Đêm Trường cùng thuở sơ khai của Bảy Phụ Quốc, nhưng sau đó rất nhiều thế kỷ, những dân tộc khác đã vượt qua eo biển.

“Người Andal tới đầu tiên, họ là một tộc người gồm những chiến binh cao lớn, tóc vàng mang theo thép, lửa và ngôi sao bảy cánh tượng trưng cho những vị thần mới được sơn trên ngực. Cuộc chiến kéo dài hàng trăm năm, nhưng cuối cùng cả sáu vương quốc phương nam đã bại dưới tay họ. Chỉ còn ở nơi đầy, nơi các vị Vua Phương Bắc đánh bại tất cả các đội quân cố vượt Neck thì Tiền Nhân vẫn tiếp tục trị vì. Người Andal đốt tất cả những khu rừng đước, chém bay những khuôn mặt, giết hại những đứa con của rừng rậm mỗi khi tìm thấy họ, và Thất Diện Thần đã lấn át các cựu thần ở khắp nơi. Và thế là những đứa con của rừng rậm chạy về phương bắc...”

Mùa Hè bắt đầu tru.

Maester Luwin giật mình ngưng lại. Khi Lông Xù bật dậy và tru theo người anh em của mình, Bran sợ tới quặn tim. “Nó tới rồi,” cậu tuyệt vọng thì thào. Cậu nhận ra mình đã biết tin đó từ đêm qua, sau khi con quạ dẫn cậu xuống hầm mộ để nói tạm biệt. Cậu đã biết, nhưng cậu không tin. Cậu muốn Maester Luwin nói đúng. Con quạ, cậu nghĩ, con quạ ba mắt...

Tiếng tru ngừng đột ngột như khi nó bắt đầu. Mùa Hè đi tới bên Lông Xù và bắt đầu liếm lớp lông dính máu trên cổ người anh em. Từ cửa sổ vang lên tiếng đập cánh.

Một con quạ đậu xuống khung cửa đá xám, há mỏ kêu một tràng khó chịu.

Rickon bắt đầu khóc. Những đầu mũi tên lần lượt rơi lanh canh trên sàn nhà. Bran kéo em tới gần và ôm chặt.

Con quạ đen trông giống một con bọ cạp có lông vũ. Maester Luwin từ từ đứng dậy như bị mộng du, và đi tới bên cửa sổ. Khi ông huýt sáo, con quạ nhảy lên cánh tay băng bó của ông. Có máu khô dính trên cánh nó. “Một con chim ưng,” ông Luwin lẩm bẩm. “Có thể là cú. Con vật đáng thương, may mà nó thoát được.” Ông lấy lá thư từ chân nó ra.

Bran run rẩy trong khi Maester Luwin giở tở giấy. “Có chuyện gì thế ạ?” cậu nói và ôm em chặt hơn.

“Cậu biết thừa là chuyện gì, cậu bé ạ,” Osha nghiệt ngã nói. ả đặt tay lên đầu cậu.

Maester Luwin lặng người nhìn họ, trên cánh tay người đàn ông xám xịt nhỏ thó đó là máu, còn trong đôi mắt xám sáng của ông ầng ậng nước. “Các cậu chủ,” ông nói với hai cậu bé, giọng khàn đặc và khốn khổ. “Chúng ta... chúng ta cần tìm thợ khắc đá biết rõ ngài ấy như thế nào...”

SANSA

Trong căn phòng thuộc ngọn tháp nằm giữa pháo đài Maegor, Sansa chui vào trong bóng tối.

Cô kéo hết rèm cửa sổ xung quanh giường, cứ ngủ rồi tỉnh dậy khóc nức nở, rồi lại lịm đi. Khi không ngủ được, cô nằm trong chăn run lên vì buồn tủi. Những người hầu đi ra đi vào, mang thức ăn tới, nhưng nhìn thấy thức ăn là cô không chịu nổi. Những chiếc đĩa chất chồng trên bàn bên dưới cửa sổ, không hề được động tới, cho tới khi người hầu dọn đi.

Thi thoảng cô ngủ sâu và không mơ mộng, và cô thức dậy cảm thấy mệt mỏi hơn cả khi ngủ. Nhưng đó là những giấc ngủ tuyệt vời nhất, vì khi đó cô mơ thấy cha. Dù thức hay ngủ, cô đều thấy ông, nhìn thấy đội áo choàng vàng đè ông xuống, Ser Ilyn sải bước tới và rút Băng Đao khỏi vỏ, nhìn thấy giây phút... giây phút khi... cô muốn nhìn đi chỗ khác, cô đã muốn vậy, chân cô đã bải hoải và cô khuỵu xuống, nhưng cô không thể quay đầu đi. Tất cả mọi người đều hò hét, còn hoàng tử của cô cười với cô, chàng cười và cô cảm thấy an toàn, nhưng chỉ trong một tích tắc, trước khi chàng nói ra những lời đó, và chân cha cô... đó là những điều cô còn nhớ, chân cha, cái cách chân cha lê đi khi họ kéo ông, khi Ser Ilyn.... khi thanh đao...

Có lẽ mình cũng sẽ chết, cô tự nhủ, và cô thấy ý nghĩ đó cũng không quá tệ. Nếu cô nhảy ra khỏi cửa sổ, cô có thể chấm dứt nỗi đau khổ này, và nhiều năm sau những ca sĩ sẽ hát về nỗi buồn của cô. Cơ thể cô nằm trên nền đá bên dưới, tuyệt vọng và vô tội, khiến bất cứ người nào phản bội cô đều phải thấy cắn rứt. Sansa đã xuống giường và mở chốt cửa... nhưng cô không đủ can đảm mà nhảy xuống, và thế là cô lại trở lại giường tấm tức khóc.

Những hầu gái cọ nói chuyện với cô khi mang thức ăn tới, nhưng cô không buồn trả lời. Một lần Grand Maester Pycelle tới cùng một thùng chai lọ hỏi xem cô có bị ốm không. Ông sờ trán cô, bắt cô cởi đồ và chạm vào hết khắp nơi trong khi cô hầu gái đè cô xuống. Sau đó ông ta để lại cho cô một lọ nước mật ong và thảo dược rồi dặn cô uống mỗi đêm. Cô uống nó ngay và đi ngủ tiếp.

Cô mơ thấy những tiếng bước chân trên cầu thang, nghe thấy tiếng áo da sột soạt trên đá khi một người từ từ bước lên phòng cô, từng bước từng bước một. Tất cả những gì cô có thể làm là nấp mình sau khung cửa mà run rẩy nghe ngóng, trong khi lão bước tới mỗi lúc một gần. Cô biết đó là Ser Ilyn Payne đang tới để chặt đầu cô. Cô không có nơi nào để chạy trốn hay ẩn nấp, cũng không có cách nào để khóa cửa. Cuối cùng tiếng bước chân dừng lại và cô biết hắn ở ngay ngoài kia, đang đứng im lặng nhìn vào bằng đôi mắt chết chóc và khuôn mặt rỗ. Tới lúc đó cô nhận ra mình không một mảnh vải che thân. Cô co người, dùng tay che thân thể, thì cánh cửa cót két mở ra, một thanh đại đao thò vào...

Cô thức dậy thều thào. "Làm ơn, làm ơn đi mà, cháu sẽ ngoan, cháu sẽ ngoan, làm ơn đừng..." nhưng không có ai nghe.

Và cuối cùng cũng thực sự có những tiếng bước chân tới. Joffrey mở cửa, không phải Ser Ilyn mà là chàng thiếu niên từng là hoàng tử của lòng cô. Cô nằm cuộn tròn trên giường, rèm kéo xuống nên cô không biết giờ là buổi trưa hay nửa đêm nữa. Đầu tiên cô nghe tiếng gõ cửa. Sau đó tấm rèm cửa bị kéo ra, cô giơ tay che mắt khỏi ánh mặt trời đột ngột và thấy họ đứng trước mặt cô.

"Chiều này nàng phải tham gia buổi chầu," Joffrey nói. "Tắm rửa và ăn mặc cho đúng với vị trí hôn thê của ta." Sandor Clegane đứng đó trong chiếc áo chẽn nâu đơn bạc và áo choàng không tay xanh, khuôn mặt bỏng trông thật xấu xí dưới ánh nắng ban ngày. Đằng sau họ là hai lính Ngự Lâm Quân trong chiếc áo choàng sa tanh trắng.

Sansa kéo chăn lên tận cằm để che thân mình. “Không,” cô rên rỉ, “làm ơn... để em lại đây.”

“Nếu nàng không đứng dậy mặc quần áo vào, Chó Săn sẽ giúp nàng,” Joffrey nói.

“Em cầu xin người, hoàng tử của em...”

“Giờ ta là vua rồi. Chó, kéo cổ nàng ta ra khỏi giường.”

Sandor Clegane ôm lấy eo cô và bê’ cô ra khỏi cái giường lông vũ trong khi cô yếu ớt chống cự. Tấm chăn rơi xuống sàn. Cô chỉ mặc đúng một chiếc váy ngủ mỏng manh che thân mình.

“Hãy làm những gì cô được yêu cầu đi,” Clegane nói. “Mặc đồ vào.” Hắn ta nhẹ nhàng đẩy cô về phía tủ quần áo.

Sansa lùi lại. “Em đã làm điều thái hậu yêu cầu, em đã viết thư, em đã viết những điều thái hậu dặn. Chàng nói chàng sẽ khoan hồng với cha em. Làm ơn hãy cho em về nhà. Em sẽ không làm chuyện phản nghịch, em thề em sẽ ngoan mà. Em không có dòng máu phản nghịch trong người. Em chỉ muốn về nhà mà thôi.” Nhớ lại phép lịch sự, cô cúi đầu yếu ớt nói nốt. “Nếu chàng bằng lòng,”

“Ta không bằng lòng,” Joffrey nói. “Mẹ nói ta vẫn phải kết hôn cùng nàng, vì thế nàng sẽ ở lại đây, và nàng phải tuân lệnh.”

“Em không muốn lấy chàng,” Sansa rên rỉ. “Chàng đã chém đâu cha em!”

“Ông ta là kẻ phản nghịch. Ta chưa bao giờ hứa sẽ tha mạng cho hắn, ta chỉ hứa sẽ khoan hồng với hắn, và ta đã làm vậy. Nếu ông ta không phải cha nàng, ta đã phanh thây hay lột da ông ấy rồi, nhưng ta đã để ông ta chết toàn thầy.”

Sansa nhìn chằm chằm như thế lẳn đầu thấy hắn vậy Hắn mặc áo chẽn đỏ với những họa tiết hình sư tử và áo chùng vải kim tuyến cổ cao ôm lấy gương mặt. Cô không hiểu sao mình có thể nghĩ hắn đẹp trai cơ chứ. Môi hắn mềm và đỏ như những con giun cô nhìn thấy sau mưa, còn ánh mắt thì dương dương tự đắc và độc ác. “Tôi ghét chàng.”

Mặt vua Joffrey nghiêm lại. “Mẹ nói một nhà vua không nên đánh vợ. Ser Meryn.”

Hiệp sĩ đó tới bên cô trước khi cô kịp để ý, kéo ngược tay cô lại khi cô cố che mặt rồi đấm chéo vào mặt cô. Sansa không nhớ mình đã ngã, nhưng điều tiếp theo cô biết là cô đang quỳ một chân giữa đống rác rưởi. Đầu cô ong ong. Ser Meryn Trant đứng trước mặt cô, với đôi găng tay lụa trắng dính máu.

“Giờ nàng nghe lời hay ta bảo ông ta đánh nàng tiếp?”

Sansa ù tai. Cô chạm vào mặt và đầu ngón tay cô ươn ướt máu. “Em... sẽ... tuân lệnh, thưa hoàng tử.”

“Thưa bệ hạ,” Joffrey sửa lại. “Ta sẽ đợi nàng trong buổi chầu.” Hắn quay người rời đi.

Ser Meryn và Ser Arys đi theo hắn ra ngoài, nhưng Sandor Clegane nán lại để kéo cô đứng dậy. “Đừng để mình phải chịu đòn chứ cô gái, hãy cho ngài bất cứ cái gì ngài ta muốn.”

“Chàng... chàng muốn gì? Làm ơn hãy nói cho tôi biết đi.”

“Ngài muốn cô cười và ngoan ngoãn và làm tiểu thư yêu quý của ngài,” giọng Chó Săn khàn

khàn. “Ngài muốn cô ngâm nga những lời nói xinh đẹp đáng yêu mà sơ đã dạy cô. Ngài muốn cô yêu ngài... và sợ ngài.”

Sau khi hắn đi, Sansa ngồi sụp xuống đống hỗn độn, nhìn chằm chằm vào bức tường cho tới khi hai người hầu gái rón rén vào phòng. “Làm ơn lấy nước nóng cho ta tắm,” cô bảo với họ, “và nước hoa nữa, cùng chút phấn để che vết thâm này.” Nửa mặt bên trái của cô sưng phù và bắt đầu đau, nhưng cô biết Joffrey muốn cô xinh đẹp.

Nước nóng làm cô nghĩ tới Winterfell, và nó tiếp cho cô thêm sức mạnh. Cô không tắm rửa từ ngày cha mất, và cô giật mình khi thấy nước bẩn đến thế nào. Những nữ tì lau máu dính trên mặt cô, kỳ lưng, gội đầu và chải cho tới khi nó trở lại thành những lọn tóc xoăn màu nâu vàng dày. Sansa không nói gì ngoài ra lệnh; họ là những người hầu nhà Lannister, không phải của cô và cô không tin họ. Tới lúc mặc váy, cô chọn chiếc váy lụa xanh lá cây mà cô từng mặc trong buổi đấu thương ngựa. Cô nhớ lại Joff đã lịch lãm như thế nào trong bữa tiệc tối đó. Có lẽ chiếc váy cũng sẽ làm chàng nhớ lại và sẽ cư xử nhẹ nhàng hơn.

Cô uống một cốc sữa đánh bơ rồi nhấm nháp vài cái bánh quy trong khi chờ đợi và cũng để lót dạ. Tới giữa trưa thì Ser Meryn quay lại. Ông ta mặc bộ giáp trắng; áo giáp vảy cá tráng men trắng với những hoa văn vàng, đầu đội mũ trụ với biểu tượng mặt trời vàng, găng sắt, bọng che cổ, xà cạp và giày đều sáng choang, áo choàng len dày cố định bằng hình sư tử vàng. Tấm che mặt đã được gạt lên để khoe ra những đường nét khuôn mặt kém thân thiện: túi bọng mắt lớn, miệng rộng thở ra mùi chua chua, mái tóc màu nâu xỉn lốm đốm sợi bạc. “Tiểu thư,” ông ta cúi đầu nói như thể không có chuyện vừa đánh cô cách đây ba tiếng đồng hồ. “Bệ hạ phái tôi tới hộ tống tiểu thư tới phòng chầu.”

“Chàng có phái ông tới đánh tôi nếu tôi không đi không?”

“Vậy là tiểu thư không muốn đi sao?” ông ta nhìn cô, mặt không biểu lộ chút cảm xúc. Ông ta cũng chẳng thèm liếc nhìn vết bầm ông ta để lại trên mặt cô.

Sansa nhận ra rằng ông ta không ghét cô; mà cũng chẳng yêu quý gì cô. Ông ta chẳng có cảm giác gì với cô. Cô chỉ là một... một đồ vật với ông ta mà thôi. “Không,” cô nói và đứng lên. Cô muốn nổi giận, muốn đánh ông ta như ông ta đã đánh cô, để cảnh cáo rằng khi cô thành hoàng hậu cô sẽ cho ông ta đi lưu đày nếu còn dám giơ tay đánh cô tiếp... nhưng cô nhớ Chó Săn đã nói với cô, và cô chỉ bảo rằng, “Ta sẽ làm theo lệnh của bệ hạ.”

“Tôi cũng vậy,” ông ta trả lời.

“Vầng... nhưng ông không phải một hiệp sĩ chân chính, Ser Meryn ạ.”

Sansa biết Sandor Clegane sẽ cười nếu nghe được cầu này. Những người khác sẽ mắng nhiếc cô, bảo cô biết điều mà ngậm miệng lại, thậm chí là xin cô tha thứ. Ser Meryn Trant không làm vậy. Ser Meryn Trant chẳng buồn quan tâm.

Ban công trống trải chỉ dành cho Sansa. Cô đứng đó hơi cúi đầu, cố ngăn nước mắt trào ra, trong khi Joffey đang ngồi trên Ngai Sắt và làm những điều hắn cho là công lý. Chín trong số mười vụ việc làm hắn chán ngán; hắn để hội đồng xử lý những việc đó và nhúc nhích không yên trong khi Lãnh chúa Baelish, Grand Maester Pycelle hay thái hậu Cersei xử lý. Nhưng khi hắn đã quyết thì kể cả thái hậu cũng không xoay chuyển được.

Một tên trộm được áp giải tới và hắn ra lệnh Ser Ilyn chặt tay hắn, ngay trước triều thần. Hai hiệp sĩ tới trình bày về tranh chấp đất đai, và hắn ra lệnh hai người nên đấu kiếm vào sáng mai. “Tới lúc chết,” hắn nói thêm.

Một người phụ nữ quỳ gối trước mặt hắn cầu xin bỏ án chặt đầu cho một kẻ bị kết án phản nghịch. Cô yêu hắn và muốn hắn được chôn cất toàn thây. “Nếu ngươi yêu một kẻ phản nghịch, ngươi cũng là kẻ phản nghịch,” Joffrey nói. Hai tên áo choàng vàng lôi cô ta vào ngục thất.

Lãnh chúa Slynt mặt ếch ngồi ở cuối bàn hội đồng mặc áo chẽn nhung đen và áo choàng vải kim tuyến, gật đầu đồng tình với mọi phán quyết của nhà vua. Sansa nhìn chằm chằm vào gương mặt xấu xí và nhớ hắn đã ném cha cô cho Ser Ilyn như thế nào. Cô ước gì cô có thể đánh hắn, ước gì có một người anh hùng sẽ ném hắn xuống và chém đầu hắn. Nhưng giọng nói bên trong cô thì thầm, Làm gì có người hùng nào ở đây chứ, và cô nhớ lại điều Lãnh chúa Petyr đã nói với cô trong chính đại sảnh này, “Tiểu thư yêu quý, cuộc đời này không phải một khúc ca đâu. Rồi sẽ có ngày tiểu thư học được điều đó từ trong nỗi buôn." Trong đời thực, quái vật chiến thắng, cô tự nhủ, và giờ cô nghe thấy giọng nói khàn đục của Chó Săn như thể kim loại mài trên đá. “Đừng để mình phải chịu đòn chứ cô gái, hãy cho ngài bất cứ thứ gì ngài ta muốn.”

Vụ cuối cùng là về một chàng ca sĩ tại quán rượu, bị buộc tội đã hát chế nhạo Tiên Vương Robert. Joffrey ra lệnh cho người mang đàn hạc và bắt cậu ta hát ngay trong buổi chầu. Chàng ca sĩ khóc lóc và thề sẽ không bao giờ hát bài đó nữa, nhưng nhà vua không nghe. Khúc ca đó khá hay, toàn về việc vua Robert đánh con lợn. Sansa biết con lợn ở đây chính là con lợn lòi đã giết chết nhà vua, nhưng trong vài đoạn cô cảm giác như cậu ta đang hát về thái hậu vậy. Khi khúc hát kết thúc, Joffrey tuyên bố tha mạng cho hắn. Hắn có thể chọn mất tay hoặc mất lưỡi. Hắn có một ngày để lựa chọn. Janos Slynt gật đầu.

Sansa nhẹ nhõm nhận thấy đây là công việc cuối cùng của buổi chiều, nhưng sự thử thách đối với cô chưa kết thúc. Khi sứ giả tuyên bố bãi triều, cô chạy khỏi ban công và thấy Joffrey đang đợi cô ở chân cầu thang xoắn ốc. Chó Săn và Ser Meryn đi cùng hắn. Nhà vua trẻ nhìn cô từ đầu tới chân. “Trông nàng tuyệt hơn trước rồi.”

“Cảm ơn bệ hạ,” Sansa nói. Những lời nói rỗng tuếch, nhưng chúng làm hắn gật đầu và mỉm cười.

“Đi dạo cùng ta đi,” Joffrey ra lệnh và đưa tay cho cô. Cô không còn lựa chọn nào ngoài nắm lấy. Được nắm tay hắn từng làm cô sung sướng; nhưng giờ cô thấy sởn gai ốc.

“Sắp tới sinh nhật ta rồi,” Joffrey nói khi họ đi ra ngưỡng cửa phòng chầu. “Ta sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn và nhiều người sẽ tặng quà ta. Nàng định tặng ta gì nào?”

“Em chưa nghĩ tới, thưa hoàng tử.”

“Thưa bệ hạ,” hắn khó chịu nhắc. “Nàng thực sự ngốc phải không? Mẹ ta đã nói vậy.”

“Thật sao?” sau tất cả những chuyện đã xảy ra, lời nói của hắn đáng ra không thể làm tổn thương cô hơn được nữa, nhưng không hiểu sao cô vẫn thấy đau. Thái hậu luôn tỏ ra tử tế với cô.

“À đúng. Mẹ cứ lo lắng về con cái của chúng ta, rằng chúng có ngu ngốc. như nàng không, nhưng ta bảo mẹ đừng lo lắng quá nhiều.” Nhà vua ra hiệu và Ser Meryn mở cửa cho họ.

“Cám ơn bệ hạ,” cô lẩm bẩm. Chó Săn nói đúng, cô nghĩ, mình chỉ là một con chim nhỏ, nhắc đi nhắc lại những lời nói mà họ dạy mình. Mặt trời đã lặn sau bức tường phía tây, và những phiến đá xây Tháp Đỏ tối dần chuyển sang màu máu.

“Ta sẽ cho nàng một đứa con ngay khi nàng có thể,” Joffrey nói khi đưa cô ra ngoài sân tập. “Nếu đứa đầu tiên bị đần, ta sẽ chặt đầu nàng và lấy một người vợ thông minh hơn. Nàng nghĩ

khi nào nàng có thể có con?"

Sansa không thể nhìn hắn vì hắn đã lăng nhục cô quá nhiều. "Septa Mordane nói hầu hết... hầu hết các tiểu thư quý tộc đều dậy thì vào độ tuổi mười hai hoặc mười ba."

Joffrey gật đầu. "Đường này." Hắn dắt cô qua cổng, tới những bậc thang dẫn lên tường thành.

Sansa run rẩy giật mình lùi lại. Đột nhiên cô nhận ra họ đang định đi đâu. "Không," cô hoảng hốt thốt lên. "Làm ơn, đừng, đừng bắt em lên đó, em cầu xin chàng..."

Joffrey mím chặt môi lại. "Ta muốn cho nàng xem kết cục của những kẻ phản nghịch."

Sansa lắc đầu quầy quậy. "Em không đi. Em sẽ không đi."

"Ta sẽ lệnh cho Ser Meryn lôi nàng lên," hắn nói. "Nàng sẽ không thích đâu. Tốt hơn hết nàng nên làm theo lời ta." Joffrey vươn tay ra và Sansa lùi lại và đụng phải Chó Săn.

"Làm theo đi cô gái," Sandor Clegane bảo và đẩy cô về phía nhà vua. Miệng hắn ta hơi nhếch lên ở bên mặt bỏng và Sansa gần như có thể nghe thấy nốt câu nói. Ngài sẽ lôi cô lên bống bất cứ giá nào, vì thế hãy cho ngài ta bất cứ thứ gì ngài ta muốn."

Cô buộc mình nắm lấy tay vua Joffrey. Đi lên trên đó giống như cơn ác mộng trở thành hiện thực vậy; mỗi bậc thang đều là cả một sự cố gắng, như thể cô đang kéo chân ra khỏi đống bùn ngập tới mắt cá, và có nhiều bậc thang hơn cô tưởng, hàng ngàn hàng ngàn bậc, và điều đáng sợ đang chờ đợi cô trên thành lũy.

Từ trên tường thành, cả thế giới trải rộng trước mắt họ. Sansa có thể thấy Đại Điện Baelor trên đồi Visenya, nơi cha cô chết. Ở cuối đường Sisters là phế tích ám khói đen của Vạc Rồng. Ở phía tây, mặt trời đỏ ối đã lặn một nửa xuống Cổng Thần Linh. Biển ở sau lưng cô và phía nam là chợ cá, bên cảng và những dòng nước xoáy của Xoáy Nước Đen. Và phương bắc...

Cô quay về hướng đó và chỉ thấy thành phố, những con đường lớn, hẻm nhỏ, đồi núi nhấp nhô và đồng bằng trải rộng cùng những bức tường đá ở phía xa. Nhưng cô biết bên ngoài kia là một vùng rộng lớn với những nông trại, cánh đồng và rừng cây, và xa hơn nữa, thẳng về phương bắc là thành Winterfell.

"Nàng nhìn gì vậy?" Joffrey nói. "Đây mới là điều ta muốn nàng nhìn."

Trên bức tường phòng vệ dày bảo vệ thành lũy cao tầm ngang cằm Sansa là những ô bắn tên khoét sầu cách nhau một mét dành cho các cung thủ. Đầu người được cắm trên các cây cọc dọc theo tường thành, mặt nhìn ra ngoài thành phố. Sansa đã nhìn thấy chúng ngay khi bước lên tường thành, nhưng dòng sông, những con phố nhộn nhịp và mặt trời lặn trong ánh hoàng hôn đẹp hơn rất nhiều. Hắn có thể bắt mình nhìn những cái đầu, cô tự nhủ, nhưng hắn không thể bắt mình thấy chúng được.

"Đây là đầu cha nàng," hắn nói. "Cái đó đó. Chó, quay cái đầu lại cho nàng nhìn."

Sandor Clegane nắm tóc và quay cái đầu lại. Cái đầu bị phủ hắc ín để bảo quản lâu hơn. Sansa bình tĩnh nhìn nhưng chẳng thấy gì cả. Trông nó không giống Lãnh chúa Eddard lắm, cô nghĩ; trông nó còn chẳng thật nữa. "Em phải nhìn bao lâu?"

Joffrey có vẻ thất vọng. “Nàng muốn nhìn những cái đầu khác không? Còn có cả một hàng dài cơ.”

“Vâng, nếu bệ hạ vừa lòng.”

Joffrey dẫn cô đi qua hàng tá cái đầu nữa và hai ngọn giáo trống không. “Ta dành hai cái này cho chú Stannis và chú Renly,” hắn giải thích. Những cái đầu khác thuộc về những người đã chết và bị cắm ở đây lâu hơn cha nàng. Dù có hắc ín cũng không thể bảo quản lâu hơn được.” Nhà vua chỉ vào một cái đầu và nói, “Đây là đầu sơ của nàng,” nhưng Sansa không thể nói đó là đầu một người phụ nữ. Quai hàm đã rơi ra khỏi mặt, những con chim đã ăn một bên tai và gần hết một bên má.

Sansa đã từng băn khoăn vè chuyện xảy ra cho Septa Mordane, dù cô nghĩ mình đã đoán ra từ đâu. “Vì sao chàng giết sơ chứ?” cô hỏi. “Bà ấy đã thề phục vụ thần linh...”

“Bà ta là kẻ phản bội.” Joffrey có vẻ hờn dỗi; cô đã làm hắn thất vọng. “Nàng không nói nàng định tặng ta cái gì vào dịp sinh nhật. Có lẽ ta sẽ cho nàng vài thứ, nàng thấy sao?”

“Nếu bệ hạ hài lòng,” Sansa nói.

Khi hắn cười, cô biết hắn đang chê giễu cô. “Nàng biết đấy anh trai nàng cũng là một kẻ phản nghịch.” Hắn quay đầu Septa Mordane lại. “Ta vẫn nhớ anh nàng từ hồi ở thành Winterfell. Con chó của ta gọi hắn là Lãnh chúa kiếm gỗ. Đúng không, Chó?”

“Thật sao?” Chó Săn trả lời. “Thần không nhớ.”

Joffrey hờn dỗi nhún vai. “Anh trai nàng đã đánh bại cậu Jaime. Mẹ nói đó là một hành động phản bội. Bà đã khóc khi nghe tin. Phụ nữ, kể cả mẹ ta, luôn mềm yếu, dù bà cố tỏ ra không phải vậy. Bà nói chúng ta cần ở lại Vương Đô đề phòng những người chú kia tấn công, nhưng ta không quan tâm. Sau bữa tiệc sinh nhật, ta sẽ tập họp quân đội thân chinh đi giết anh trai nàng. Và ta sẽ tặng nàng cái đó, tiểu thư Sansa ạ. Đầu của anh trai nàng.”

Cô bỗng thấy giận điên người và nghe tiếng mình nói. “Hoặc có lẽ anh trai em sẽ tặng em đầu chàng.”

Joffrey nhăn mặt, “Nàng đừng bao giờ chế giễu ta như vậy. Một người vợ thực sự không bao giờ chế giễu chồng mình. Ser Meryn, dạy dỗ nàng.”

Lần này hiệp sĩ nắm lấy cằm cô và giữ chặt đầu cô trong khi đánh. Ông ta tát cô hai cái, từ phải sang trái, và mạnh hơn, từ trái sang phải. Môi cô rách ra và máu chảy xuống cằm, hòa lẫn cùng nước mắt.

“Đừng lúc nào cũng khóc thế,” Joffrey nói. “Nàng xinh hơn khi cười.”

Sansa cố mỉm cười, sợ rằng hắn sẽ cho Ser Meryn đánh tiếp nếu cô không cười, nhưng chẳng ích gì, nhà vua vẫn lắc đầu. “Lau máu đi, trông nàng luộm thuộm lắm.”

Tường phòng vệ cao tới ngang cằm cô, nhưng bên khe giữa chẳng có gì, chẳng có gì ngoài vực sâu lao thẳng xuống sân bên dưới cách khoảng hơn hai mươi mét. Cô chỉ cần đẩy nhẹ thôi, cô nghĩ. Hắn đang đứng ngay đó, ngay đỏ, cười mỉa mai cô bằng cặp môi trông như hai con giun béo núc. Mày có thể, cô tự nhủ. Mày có thể. Làm ngay đi. Dù cô có lao xuống cùng hắn cũng không sao. Chẳng sao cả.

“Này cô gái.” Sandor Clegane quỳ xuống trước cô, giữa cô và Joffrey. Với một sự tinh tế đáng

ngạc nhiên, ông ta lau máu dính trên đôi môi sưng vù của cô.

Khoảnh khắc đó đã biến mất. Sansa cúi xuống. “Cảm ơn,” cô nói khi hắn lau xong. Cô là một cô gái ngoan, luôn nhớ thế nào là lịch sự.

DAENERYS

Những đôi cánh thấp thoáng trong giấc mơ mệt mỏi vì con sốt.

"Em không muốn đánh thức rồng, đúng không?"

Cô đang đi trong một hành lang dài bên dưới những mái vòm đá. Cô không thể nhìn ra sau, không được nhìn ra sau. Có một cánh cửa trước mặt, nhỏ tí xíu ở xa, nhưng thậm chí ở khoảng cách này, cô vẫn thấy nó được sơn màu đỏ. Cô đi nhanh hơn, và đôi chân trần để lại dấu chân đỏ như máu trên đá.

"Em không muốn đánh thức rồng đúng không?"

Cô thấy ánh nắng chiếu trên biển Dothraki, thấy cánh đồng sống động, thơm mùi đất và bốc mùi tử khí. Gió xì xào qua những ngọn cỏ khiến chúng uốn lượn như sóng biển. Drogo ôm cô trong cánh tay khỏe mạnh, chàng mơn trớn cánh hoa và đánh thức dòng nước ngọt ngào chỉ thuộc về mình chàng, và những vì sao, những vì sao trên bầu trời ban ngày cười với họ. "Nhà," cô thì thầm khi chàng gieo mầm sự sống trong cô, nhưng đột nhiên những ngôi sao biến mất, những đôi cánh lớn che phủ bầu trời và thế giới chìm trong biển lửa.

"Em không muốn đánh thức rồng đúng không?"

Mặt Ser Jorah cau lại và thật thê lương. "Rhaegar là con rồng cuối cùng," ông nói. Ông hơ ấm tay bên lò lửa nơi những quả trứng đá đỏ rực lên những hòn than. Một giây trước ông còn ngồi đó vậy mà lúc sau ông đã tan biến mất, da tái nhợt không còn màu sắc, mỏng manh hơn cả những cơn gió. "Con rồng cuối cùng," ông thì thào, nhẹ nhàng như hơi thở rồi biến mất. Cô cảm thấy bóng tối bao quanh và cánh cửa đỏ dường như xa hơn bao giờ hết.

"....không muốn đánh thức rồng, đúng không?"

Viserys đang đứng trước mặt cô gào thét. "Rồng không cầu xin đâu, con điếm ạ. Mày không được phép ra lệnh cho rồng. Ta là rồng và ta sẽ đội vương miện." Vàng nóng tan chảy thành dòng xuống mặt anh như sáp nến, tạo nên những đường rãnh sâu trên da. "Ta là rồng và ta sẽ đội vương miện." Anh ré lên và những ngón tay như rắn mổ tới, cấu véo vào ngực cô, mắt anh lồi hẳn và chảy như thạch xuống gò má đen đúa đang tan ra.

"...không muốn đánh thức rồng..."

Cánh cửa đỏ ở quá xa và cô có thể cảm nhận hơi thở lạnh lẽo đằng sau đang đuổi theo cô. Nếu nó bắt được cô, cô sẽ chết, thậm chí bị chôn vùi mãi mãi trong bóng tối. Cô bắt đầu chạy.

"...không muốn đánh thức rồng..."

Cô có thể cảm nhận cái nóng bên trong cô, thiêu đốt bụng cô. Con trai cô cao lớn và kiêu hãnh, với nước da màu đồng của Drogo và mái tóc bạch kim của cô, mang đôi mắt tím hình quả hạnh. Con mỉm cười và giơ tay về phía cô, nhưng khi con mở miệng thì lửa ùa ra. Cô thấy trái tim con trai cô bị đốt cháy trong lồng ngực và trong tích tắc, thằng bé biến mất giống như thiêu thân lao vào lửa và biến thành cát bụi. Cô khóc cho con, khóc cho đứa nhỏ đáng ra sẽ đặt cái miệng xinh xẻo lên ngực cô, nhưng nước mắt cô bốc hơi khi vừa chạm tới da thịt cô.

"...muốn đánh thức rồng..."

Những bóng ma đi lại trong hành lang, mặc những bộ đồ bạc màu của những vị vua. Tay họ cầm thanh kiếm lửa nhàn nhạt. Họ có mái tóc bằng bạc, bằng vàng và bạch kim, mắt họ là ngọc

mắt mèo và thạch anh tím, đá tua-ma-lin và đá ngọc bích. “Nhanh lên,” họ hét, “nhanh lên, nhanh lên.” Cô cắm đầu cắm cổ chạy, mỗi bước chân qua đều làm đá nóng chảy. “Nhanh lên!” những bóng ma đồng thanh hét, cô cũng hét và tung người về phía trước. Một cơn đau chạy dọc sống lưng như bị dao rạch, và cô cảm thấy da mình toạc ra, mùi tanh của máu sôi xộc vào mũi, từ đó hiện ra bóng của những đôi cánh. Và Daenerys Targaryen bay lên.

...đánh thức rồng.

Cánh cửa sừng sững trước mặt cô, cánh cửa sơn màu đỏ, rất gần, hành lang xung quanh cô nhòa đi, cái lạnh bám sát đằng sau. Và giờ những phiến đá biến mất, cô đang bay qua biển Dothraki càng lúc càng cao, cánh đồng xanh dập dờn bên dưới, và tất cả các sinh vật đều bỏ chạy khi nhìn thấy bóng đôi cánh của cô. Cô có thể ngửi được hương vị quê hương, cô có thể thấy nó, ngay đó, chỉ đằng sau cánh cửa đó thôi, cánh đồng xanh và những ngôi nhà đá lớn cùng những cánh tay sẽ ôm ấp truyền hơi ấm cho cô. Cô mở cánh cửa.

"...rồng..."

Và thấy anh trai Rhaegar đang cưỡi trên con ngựa đen như bộ giáp anh đang mặc. Lửa lập lòe phả ra từ khe hở mũ trụ. “Con rồng cuối cùng,” giọng Ser Jorah thì thầm. “Cuối cùng đó.” Dany nâng tấm che mặt đen bóng lên. Đó là khuôn mặt của chính cô.

Sau đó, cô chỉ cảm thấy đau, nóng rực trong người và lắng nghe lời thì thầm của những vì sao.

Cô bị đánh thức bởi mùi tro.

“Không,” cô rên rỉ. “Làm ơn đừng.”

“Khaleesi?” Jhiqui đến bên cô, trông vô cùng hoảng hốt.

Chiếc lều khuất trong bóng tối, được khép lại và yên tĩnh. Dany nhìn những bụi tro bay lên từ lò sưởi qua lỗ thả khói. Đang bay, cô nghĩ. Mình có cánh, mình đang bay. Nhưng đó chỉ là một giấc mơ. “Giúp ta,” cô thì thầm và cố đứng dậy. “Mang cho ta...” tiếng cô đứt đoạn, cô không thể nghĩ ra mình muốn gì. Vì sao cô lại đau thế này? Cô có cảm giác cơ thể cô bị xé vụn ra rồi chắp vá lại. “Ta muốn...”

“Vâng, thưa khaleesi,” Jhiqui nhanh chóng chạy khỏi lều và hét lên. Dany muốn... một cái gì đó... một ai đó... cái gì nhỉ? Cô biết thứ đó rất quan trọng. Đó là thứ duy nhất trên thế giới này quan trọng đối với cô. Cô cựa mình, chống khuỷu tay và đạp chăn rơi dưới chân. Cô rất khó cử động. Thế giới xoay quanh chóng mặt. Mình phải...

Họ thấy cô trên tấm thảm, đang bò về phía những quả trứng rồng. Ser Jorah Mormont bế cô lên và mang cô trở lại đệm trong khi cô yếu ớt chống cự lại. Cô thoáng thấy ba nữ tì, Jhogo với hàng ria mép mờ mờ, và khuôn mặt to bè của Mirri Maz Duur sau lưng. “Ta phải,” cô cố nói với họ, “Ta phải...”

“...ngủ, thưa công chúa,” Ser Jorah nói.

“Không,” Dany nói. “Làm ơn. Làm ơn.”

“Đúng thế đấy.” Ông đắp chăn cho cô, dù cô đang nóng hừng hực. “Ngủ và chóng khỏe nhé, khaleesi. Hãy trở về với chúng tôi.” Và sau đó Mirri Maz Duur, maegi, đưa chiếc cốc lên môi cô. Cô nếm vị sữa chua chua và một thứ gì khác nữa, đặc quánh và đắng ngắt. Thứ chất lỏng âm ấm chảy xuống cằm cô. Nhưng cô vẫn nuốt được. Trong lều càng tối hơn và cô lại chìm vào giấc

ngủ. Lần này cô không mơ. Cô trôi bồng bềnh, tĩnh lặng và bình yên, trong biển nước đen không bên bờ.

Sau một khoảng thời gian - cô không chắc là một đêm, một ngày hay một năm - cô tỉnh dậy. Lều tối om, tường lụa bay dập dờn như cánh chim khi gió từ bên ngoài thổi vào. Lần này Dany không buồn ngồi dậy. "Irri," cô gọi. "Jhiqui. Doreah." Họ tới ngay lập tức. "Cổ ta khô lắm," cô nói, "rất khô." Và họ mang nước tới. Nước ấm và không mùi vị, nhưng Dany vui vẻ uống rồi lệnh cho Jhiqui lấy thêm. Irri thấm ướt khăn và lau trán cho cô. "Ta bị ốm," Dany nói. Các cô gái Dothraki gật đầu. "Bao lâu rồi?" lớp vải thật mềm mại, nhưng Irri có vẻ rất buồn và điều đó làm cô sợ. "Lâu ạ," cô gái thì thầm.

Khi Jhiqui mang thêm nước tới, Mirri Maz Duur cũng tới cùng, mắt sụp xuống vì vừa ngủ dậy. "Uống đi," bà nói và đỡ đầu Dany để cô uống thêm, nhưng lần này là rượu. Ngọt quá, rượu rất ngọt. Dany uống rồi nằm xuống, lắng nghe tiếng thở nhè nhẹ của mình. Cô có thể cảm thấy lưng nằng nặng, như thể giấc ngủ chuẩn bị kéo tới. "Mang cho ta..." cô thì thào, giọng mệt mỏi và uể oải. "Mang... ta muốn ôm..."

"Vâng?" maegi hỏi. "Khaleesi muốn gì ạ?"

"Mang cho ta... trứng... trứng rồng... làm ơn..." Mí mắt cô nặng trịch và cô không thể mở mắt nổi.

Khi cô thức giấc lần thứ ba, tia nắng vàng ươm chiếu vào qua lỗ thoát khói, và tay cô đang ôm lấy quả trứng rồng. Đó là quả màu nhạt, vảy màu kem vân vàng và nâu đồng, và Dany có thể cảm nhận hơi ấm từ nó. Bên dưới tấm chăn lụa, mồ hôi lấm tấm trên người cô. Cô nghĩ đó là mồ hôi rồng. Cô nhẹ nhàng lần theo mặt vỏ trứng, theo những đường vân vàng và cảm thấy có cái gì đó đang cựa quậy đáp lại. Nó không làm cô sợ. Tất cả nỗi sợ của cô đã biến mất, đã bị thiêu trụi cả rồi.

Dany sờ trán. Dưới lớp mồ hôi, da cô khá mát và cô đã hết sốt. Cô tự mình ngồi dậy, chỉ chóng mặt và đau đùi. Nhưng cô thấy khỏe. Những hầu gái chạy tới khi nghe thấy tiếng gọi. "Nước," cô nói với họ, "một cốc nước, càng lạnh càng tốt. Ta nghĩ là hoa quả nữa. Quả chà là ấy."

"Vâng, thưa khaleesi."

"Ta muốn Ser Jorah," cô đứng dậy. Jhiqui mang áo chùng vải lụa cát tới và đặt lên vai cô. "Cùng nước ấm và Mirri Maz Duur, và..." Ký ức ngay lập tức trở lại với cô, và cô loạng choạng. "Khal Drogo," cô cố nói và sợ hãi nhìn mặt họ. "Chàng..."

"Khai còn sống," Irri dịu dàng nói... nhưng Dany thấy nỗi buồn trong mắt cô ta. Vừa nói xong người hầu gái đã bỏ đi lấy nước.

Cô quay sang Doreah. "Nói ta nghe."

"...Tôi sẽ đưa Ser Jorah tới," cô gái người Lys nói và cúi đầu chạy khỏi lều.

Jhiqui cũng định chạy đi, nhưng Dany nắm lấy cổ tay cô ta và giữ chặt lấy. "Có chuyện gì? Ta phải được biết. Drogo... và con ta." Sao tới giờ cổ mới nhớ tới con chứ? "Con trai ta... Rhaego... nó đâu rồi? Ta muốn bế nó."

Người hầu gái cúi đầu. "Đứa bé... nó không còn sống, thưa khaleesi." Giọng cô ta biến thành tiếng thì thào sợ hãi.

Dany buông tay. Con trai mình chết rồi, cô nghĩ khi Jhiqui rời lều. Cô đã biết. Cô đã biết kể từ khi thức giấc lần đầu tiên và thấy nước mắt của Jhiqui. Không, cô còn biết từ trước khi tỉnh dậy. Giấc mơ quay lại với cô, rõ ràng và sống động, và cô nhớ lại người đàn ông da màu đồng, bím tóc bạch kim đã bốc cháy.

Cô biết cô nên khóc, nhưng mắt cô khô như tro tàn vậy. Cô đã khóc trong mơ và nước mắt đã biến thành hơi nước ngay trên má. Tất cả nỗi buồn đã bị đốt sạch rồi, cô tự nhủ. Cô thấy buồn, nhưng... cô có thể cảm nhận Rhaego rời xa cô, như thể thằng bé chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Ser Jorah và Mirri Maz Duur đi vào và thấy Dany đứng bên hai quả trứng rồng vẫn nằm trong hộp. Cô cảm giác chúng nóng như quả trứng cô đã ôm khi ngủ, và điều đó thật lạ. "Ser Jorah tới đây," cô nói. Cô nắm tay ông và đặt lên quả trứng đen vân đỏ. "Ông cảm thấy gì?"

"Vỏ trứng, cứng như đá." Hiệp sĩ khá cảnh giác.

Vay nữa.

"Nhiệt độ?"

"Không. Đá lạnh." Ông rụt tay lại. "Công chúa, người khỏe không? Sao người lại đứng dậy khi cơ thể còn suy nhược chứ?"

"Suy nhược ư? Ta vẫn khỏe mà ông Jorah." Để ông hài lòng, cô ngồi xuống một chồng đệm. "Nói cho ta nghe con trai ta chết thế nào?"

"Thằng bé chưa từng sống, thưa công chúa. Bà kia nói..." Ông ấp úng và Dany biết vết thương làm ông đi tập tễnh thế nào.

"Nói cho ta nghe. Nói cho ta nghe điều bà ta nói."

Ông quay mặt đi. Có gì đó ám ảnh trong đáy mắt ông. "Họ nói đứa nhỏ..."

Cô chờ đợi, nhưng Ser Jorah không nói hết. Mặt ông tối sầm lại.

"Quái thai," Mirri Maz Duur nói hết. Hiệp sĩ là người mạnh mẽ, nhưng Dany hiểu trong thời khắc này maegi là người mạnh mẽ hơn, độc ác hơn và đáng sợ hơn. "Dị dạng. Tôi đã tự mình lôi nó ra. Nó có vảy như thằn lằn, bị mù, có đuôi và đôi cánh nhỏ giống cánh dơi. Khi tôi chạm vào nó, da nó tuột khỏi xương và bên trong nó toàn trùng và bốc mùi thối rữa. Nó đã chết nhiều năm rồi."

Hắc ám, Dany nghĩ. Những thứ hắc ám đuổi theo cô đang muốn ăn tươi nuốt sống cô. Nếu cô nhìn lại cô sẽ lạc trong đó. "Con trai ta còn sống và khỏe mạnh khi Ser Jorah đưa ta vào lều này," cô nói. "Ta có thể cảm nhận nó đạp và cố đòi chui ra."

"Lúc đó có thể vậy," Mirri Maz Duur nói, "nhưng sinh vật chui ra khỏi bụng người thì đúng như tôi nói. Thần chết ở trong lều này, thưa khaleesi."

"Chỉ có những cái bóng," Ser Jorah khàn khàn nói, nhưng Dany nghe ra sự ngờ vực trong đó. "Tôi đã nhìn thấy, maegi ạ. Tôi đã nhìn thấy bà một mình nhảy cùng những cái bóng."

"Người chết tạo nên những cái bóng dài, thưa Lãnh chúa Sắt," Mirri nói. "Những cái bóng dài ma quái, và cuối cùng không ánh sáng nào có thể giữ nổi chúng."

Dany biết Ser Jorah đã giết con trai cô. Ông đã làm tất cả những gì cần làm vì tình yêu và

lòng trung thành, nhưng ông đã mang cô tới nơi không một người sống nào được phép lui tới và để con trai cô thành mồi cho bóng đêm. Ông cũng biết; kẻ mặt xám, kẻ không có mắt, và kẻ tàn phế. "Những cái bóng đó cũng đã chạm vào ngài, Ser Jorah ạ," cô nói. Hiệp sĩ không trả lời. Dany quay sang nữ tư tế. "Bà đã cảnh báo với tôi rằng chỉ có cái chết mới đánh đổi nổi sự sống. Tôi tưởng bà nói tới con ngựa."

"Không," Mirri Maz Duur nói. "Đó là tự người nói dối mình. Người đã biết cái giá phải trả."

Thật sao? Thật sao? Nếu nhìn lại mình sẽ đi lạc mất. "Giá đã được trả," Dany nói. "Con ngựa, con trai ta, Quaro, Qotho, Haggo và Cohollo. Đó là tất cả cái giá phải trả." Cô đứng dậy. "Khal Drogo đâu? Cho ta gặp chàng, nữ tư tế, maegi, huyết pháp sư, bà là gì cũng được. Cho ta gặp Khal Drogo. Cho ta thấy điều ta đã trả bằng tính mạng con trai ta."

"Vâng thưa khaleesi," bà nói. "Đi nào, tôi sẽ dẫn người tới gặp ngài.

Dany yếu hơn cô tưởng. Ser Jorah ôm lấy cô và giúp cô đứng dậy. "Hãy để sau đi, công chúa." Ông dịu dàng nói.

"Ta muốn gặp chàng ngay, Ser Jorah."

Sau một thời gian dài ở trong chiếc lều tù mù sáng, ánh nắng bên ngoài rực rỡ tới chói mắt. Mặt trời như vàng nấu chảy và mặt đất trống trải đầy cỏ úa. Những nữ tì đợi sẵn cùng hoa quả, rượu và nước, Jhogo tới gần hơn để giúp Ser Jorah đỡ cô. Aggo và Rakharo đứng sau. Ánh mặt trời chiếu trên cát khiến cô khó nhìn thấy mọi thứ, phải lấy tay che mắt. Cô thấy tàn lửa, vài con ngựa uể oải chạy tìm cỏ cùng mấy cái lều và chiếu ngủ. Một nhóm trẻ con tụ tập quan sát cô, và xa xa thấp thoáng những người phụ nữ đang làm việc, những ông già da dẻ nhăn nheo nhìn chằm chằm lên bầu trời xanh trong bằng cặp mắt mệt mỏi và yếu ớt Xua lũ ruồi máu. Đếm qua cũng biết ở đây không nhiều hơn một trăm người. Nơi bốn ngàn người từng cắm trại, giờ chỉ còn gió và bụi.

"Khalasar của Drogo đã biên mất," cô nói.

"Một khai không thể cưỡi ngựa không còn là khal," Jhogo nói.

"Người Dothraki chỉ đi theo người mạnh," Ser Jorah nói. "Tôi xin lỗi công chúa. Chúng tôi không thể cản họ. Ko Pono rời đi đầu tiên, tuyên bố mình là Khal Pono và rất nhiều người đi theo hắn. Jhaqo cũng nhanh chóng làm theo. Những người khác dần dần bỏ đi theo nhóm lớn hoặc nhóm nhỏ. Có cả tá khalasar mới hình thành trên biển Dothraki, nơi vốn chí có khalasar của Drogo."

"Những người già," Aggo nói "những người đang sợ hãi, yếu đuối và bị bệnh ở lại. Và những kẻ trung thành chúng tôi. Chúng tôi ở lại."

"Họ đã mang đàn gia súc của Khal Drogo đi, thưa khaleesi," Rakharo nói. "Chúng tôi có quá ít người không thể cản họ được. Theo luật kẻ mạnh được lấy tài sản của kẻ yếu. Họ cũng mang đi rất nhiều nô lệ, của khal và của người, nhưng họ cũng để lại vài người."

"Eroeh ư?" Dany hỏi và nhớ lại đứa nhỏ sự sệt cô đã cứu bên ngoài thành phố của tộc Cừu.

"Mago, giờ là kỵ sĩ tâm phúc của Jhaqo đã cướp cô ta đi rồi," Jhogo nói. "Hắn cưỡi cô ta rồi đưa cô ta cho khal, và Jhago đưa cô ấy cho những kỵ sĩ tâm phúc khác. Họ có sáu người. Sau khi thỏa mãn, họ cắt cổ cô ấy."

“Đó là số phận của cô ấy, thưa khaleesi,” Aggo nói.

Nếu nhìn lại mình sẽ đi lạc mất. “Một số phận nghiệt ngã,” Dany nói, “nhưng không bằng số phận của Mago đâu. Ta thề với các ngươi, dưới sự chứng giám của các cựu thần và tân thần, dưới sự chứng giám của thần cừu, thần ngựa và mọi đấng thần linh trên thế gian này. Ta thề dưới sự chứng giám của Núi Mẹ và Dạ Con của Thần Đất. Trước khi ta giết Mago và Ko Jhago, chúng sẽ phải van xin vì những gì chúng đã làm với Eroeh.”

Những người Dothraki bối rối liếc nhìn nhau. “Khaleesi,” tì nữ Irri giải thích như thể giải thích cho một đứa trẻ, “Giờ Jhago là khal với hai mươi ngàn kỵ sĩ sau lưng.”

Cô ngẩng đầu kiêu hãnh. “Ta là Daenerys Bão Tố, Daenerys nhà Targaryen, mang trong mình dòng máu của Aegon Đại Đế và Maegor Bạo Chúa cùng dân tộc Valyria. Ta là con gái của rồng và ta thề với các ngươi, những người này sẽ phải gào thét trong cơn hấp hối. Giờ đưa ta tới gặp Khal Drogo.”

Chàng đang nằm trên mặt đất nhìn chăm chú lên mặt trời. Một đống ruồi máu bu trên người chàng, nhưng dường như chàng chẳng cảm thấy gì. Dany xua chúng đi và quỳ xuống bên cạnh. Mắt chàng mở to nhưng không nhìn thấy gì, và cô ngay lập tức biết chàng đã bị mù. Khi cô thì thầm tên chàng, chàng dường như cũng chẳng nghe thấy. Vết thương trên ngực chàng đã lành như cũ, để lại vết sẹo xám đỏ và xấu xí.

“Vì sao chàng một mình nằm dưới mặt trời thế này?” cô hỏi họ.

“Có vẻ ngài ấy thích ấm áp, thưa công chúa,” Ser Jorah nói. “Mắt ngài nhìn theo hướng mặt trời, nhưng lại không hề thấy nó. Ngài có thể đi nếu người dắt, nhưng chỉ thế mà thôi. Ngài sẽ ăn nếu người bón thức ăn vào miệng, uống nêu người đặt nước lên môi.”

Dany hôn lên trán mặt trời của cô, rồi đứng đổi diện với Mirri Maz Duur. “Phép thuật của bà đòi một cái giá quá đắt đó, maegi”

“Ngài ấy đã sống,” Mirri Maz Duur nói. “Người muốn ngài ấy sống. Và người đã trả giá để ngài ấy sống."

“Đối với một người như Drogo thì đây không phải là sống. Cuộc sống của chàng là tiếng cười, là thịt quay trên lò than, và cưỡi trên lưng ngựa. Cuộc đời của chàng là thanh arakh trên tay và chuông rung trên tóc mỗi khi chàng cưỡi ngựa đối diện với kẻ thù. Cuộc đời chàng là sống cùng những kỵ sĩ tâm phúc, cùng ta và con trai ta đã sinh cho chàng.”

Mirri Maz Duur không trả lời.

“Khi nào chàng sẽ trở lại như xưa?” Dany hỏi.

“Khi mặt trời mọc đằng tây và lặn đằng đông,” Mirri Maz Duur nói. “Khi biển khô cạn và núi bay trong gió như những chiếc lá. Khi người lại mang trong bụng mình một đứa nhỏ đang sống. Vậy ngài sẽ trở lại.”

Dany ra hiệu cho Ser Jorah và những người khác. “Hãy để chúng ta lại. Ta muốn một mình nói chuyện với maegi này.” Mormont và người Dothraki rút lui. “Bà đã biết,” Dany nói khi họ đi khỏi. Cô thấy đau đớn, nhưng cơn giận truyền sức mạnh cho cô. “Bà biết ta đang mua cái gì, và bà biết cái giá phải trả, nhưng bà vẫn bắt ta trả.”

“Họ đã sai khi đốt cháy đền thờ của tôi,” bà lão to béo, mũi tẹt bình thản nói. “Nó đã làm Thần Cừu tức giận.”

“Đây không phải tác phẩm của thần thánh,” Dany lạnh lùng nói. Nếu nhìn lại mình sẽ đi lạc. “Bà lừa ta. Bà đã giết đứa con trong bụng ta.”

“Con ngựa đực sẽ thống trị cả thế giới giờ không thể thiêu rụi thêm một thành phố nào nữa. Khalasar của hắn không thể biến bất cứ quốc gia nào thành tro bụi hết.”

“Ta đã nói hộ bà,” cô tức giận nói. “Ta đã cứu bà.”

“Cứu tôi ư?” người đàn bà tộc Lhazareen quát. “Ba kỵ sĩ đã hãm hiếp tôi, không phải theo kiểu đàn ông và đàn bà mà từ đằng sau, như thể chó đực với chó cái vậy. Người thứ tư đang cưỡng hiếp tôi thì cô đi qua. Vậy cô cứu cái gì nào? Tôi thấy ngôi đền thần thánh bị thiêu rụi, nơi tôi cứu sống không biết bao nhiêu người. Họ đốt nhà tôi, đầu người thì chất chồng trên phố. Tôi thấy đầu người thợ làm bánh vẫn làm bánh mỳ cho tôi. Tôi thấy đầu cậu bé tôi đã cứu sống khỏi cơn sốt có thể làm mù mắt chỉ mới ba tháng trước. Tôi nghe tiếng trẻ con khóc khi những kỵ sĩ quất roi vào người chúng. Nói cho tôi nghe xem người cứu gì nào.”

“Mạng bà.”

Mirri Maz Duur cười độc địa. “Nhìn khal của cô mà xem, sống để làm gì khi mọi thứ khác đã không còn.”

Dany gọi những người trong khas tới trói chân trói tay Mirri Maz Duur lại, nhưng maegi cười với cô như thể họ có cùng chung một bí mật. Chỉ cần nói một lời là Dany có đầu bà ta... nhưng sau đó cô còn lại gì? Một cái đầu ư? Nếu sống chẳng đáng gì thì chết có ý nghĩa gì? Họ dẫn Khal Drogo trở lại lều, Dany ra lệnh họ mang nước tắm và lần này không còn máu trong bồn nữa. Cô tự mình tắm cho chàng, phủi sạch bụi bẩn trên tay và ngực, dùng khăn mềm lau sạch mặt, gội và gỡ rối tóc chàng cho tới khi chúng đúng như trong trí nhớ của cô. Trời đã tối mịt khi Dany làm xong và cô thấy kiệt sức. Cô dừng lại ăn uống, nhưng cô cũng chỉ nhấm nháp một quả sung và uống một ngụm nước. Ngủ sẽ là giải thoát nhưng cô đã ngủ đủ rồi... thực ra là quá nhiều. Cô dành đêm nay cho Drogo, vì bao nhiêu đêm trước và có thể là những đêm sau này nữa.

Ký ức về lần cưỡi ngựa đầu tiên sống dậy trong cô khi cô dẫn chàng ra ngoài màn đêm, vì người Dothraki tin rằng bất cứ những điều quan trọng trong cuộc đời một người đàn ông phải làm dưới bầu trời thoáng đãng. Cô tự nhủ rằng có những sức mạnh còn mạnh hơn lòng thù hận, có những phép thuật lâu đời và chân chính hơn thứ ma thuật maegi học được ở Asshai. Đêm tối mịt không trăng, nhưng có hàng triệu ngôi sao lấp lánh trên đầu. Cô cho đó là một điềm lành.

Không có cỏ mềm chào đón họ mà chỉ có nền đất cứng bẩn thỉu lổn nhổn đá. Không một cành cây rung động trong gió và cũng chẳng có tiếng suối róc rách như nhạc xoa dịu nỗi sợ. Dany tự nhủ rằng chỉ cần bầu trời sao là đủ. “Nhớ lại đi Drogo,” cô thì thầm. “Nhớ lại lần đầu tiên chúng ta cưỡi ngựa cùng nhau, ngày chúng ta kết hôn đi. Hãy nhớ lại đêm chúng ta đã hoài thai Rhaego với khalasar chung quanh chúng ta và chàng nhìn thiếp. Hãy nhớ lại làn nước mát mẻ và trong lành trong Dạ Con của Thần Đất đi. Hãy nhớ lại đi, mặt trời và vì sao của em. Hãy nhớ lại và trở về với em.”

Sau khi sinh nở, cô vẫn còn đau và không thể đón nhận chàng theo ý cô muốn, nhưng Doreah đã dạy cô những cách khác. Dany dùng tay, dùng miệng và ngực. Cô cào cấu chàng và hôn rồi thì thầm cầu nguyện, rồi kể chuyện, và cuối cùng cô tắm chàng trong nước mắt của chính mình. Nhưng Drogo không cảm nhận được, không nói hoặc cương lên được.

Và khi ánh bình minh xuất hiên ở đường chân trời trống trải, Dany biết cô đã thực sự mất chàng. “Khi mặt trời mọc ở đẳng tây và lặn ở đằng đông” cô buồn bã nói. “Khi biển khô cạn và núi bay trong gió như những chiếc lá. Khi em lại mang trong bụng mình một đứa bé đang sống. Khi đó chàng sẽ trở về, mặt trời và vì sao của em.”

Không bao giờ, bóng tối hét lớn, *không bao giờ, không bao giờ.*

Bên trong lều, Dany tìm thấy một cái nệm bằng vải lụa nhồi lông vũ. Cô ôm trong ngực trong khi bước trở lại bên Drogo, bên mặt trời và vì sao của cô. Nếu nhìn lại mình sẽ đi lạc mất. Ngay cả những bước đi cũng làm cô đau đớn và cô muốn ngủ, ngủ một giấc dài không mộng mị.

Cô quỳ xuống, hôn lên môi Drogo và ấn tấm nệm lên mặt chàng.

TYRION

Chúng bắt con trai ta," Tywin Lannister nói.

"Vâng thưa lãnh chúa," Giọng người truyền tin mệt mỏi vì kiệt sức. Trên ngực áo khoác tả tơi, hình con lợn lòi đốm nhà Crakehall bị máu khô che mất một nửa.

Một trong hai người con trai thôi, Tyrion nghĩ. Anh nhấp một ngụm rượu nhưng không nói gì mà chỉ nghĩ về Jaime. Khi giơ tay lên, khuỷu tay nhói đau nhắc anh nhớ tới hương vị ngắn ngủi của chiến trường. Anh yêu anh trai mình, nhưng anh thà đánh đổi tất cả số vàng của Casterly Rock còn hơn ở cùng anh ấy trong rừng Whispering.

Tất cả những thủ lĩnh và tướng đồng minh được cha triệu tới đều im lặng khi nghe tin báo. Căn phòng sinh hoạt chung dài và lạnh lẽo, chỉ có tiếng gỗ nổ lách tách trong lò sưởi.

Sau cuộc hành trình khổ ải không ngừng nghỉ xuống phương nam, một đêm dừng chân ở nhà trọ đã khiến tâm trạng Tyrion khá hơn nhiều... dù anh ước giá mà không phải là quán trọ này với tất cả ký ức về nó. Cha thúc quân đi nhanh đến mức tất cả đều mệt mỏi rã rời và nó đã gây biết bao thiệt hại. Thương binh cố gắng theo kịp hết mức có thể hoặc bị bỏ lại tự sinh tự diệt. Mỗi sáng họ lại bỏ lại thêm vài người bên đường, mãi mãi chìm vào giấc ngủ ngàn thu. Mỗi buổi chiều vài người nữa gục ngã trên đường. Và mỗi buổi tối có vài kẻ đào ngũ lén bỏ đi nhân lúc trời nhá nhem. Tyrion đôi lúc cũng muốn đi cùng họ.

Anh đang ở trên lầu, hưởng thụ chiếc giường lông ngỗng và hơi ấm từ người Shea thì người cận vệ đánh thức anh dậy và nói rằng có một kỵ binh tới mang theo tin tức không hay từ Riverrun. Vậy là những gì họ làm hóa thành công cốc. Vội vã xuống phía nam, hành quân suốt ngày đêm, những xác chết để lại bên đường... vô ích. Robb Stark đã tới Riverrun nhiều ngày trước rồi.

"Sao chuyện này có thể xảy ra chứ?" Ser Harys Swyft rên rỉ. "Sao có thể như vậy? Kể cả sau trận rừng Whispering, chúng ta vẫn bao vây được Riverrun với một đội quân mạnh... sao Ser Jaime lại điên rồ quyết định chia quân làm ba doanh trại làm gì? Chắc chắn ngài ta biết làm vậy sẽ đẩy họ rơi vào tình trạng dễ bị tấn công thế nào chứ?"

Anh ấy tốt hơn ông là cái chắc, đồ hèn nhát cằm lẹm ạ, Tyrion nghĩ. Jaime có thể mất Riverrun, nhưng anh vẫn tức giận khi nghe Jaime bị phỉ báng bởi loại người như Swyft, một kẻ đi liêm gót giày của người khác, một kẻ mà thành tích lớn nhất đời là gả được cô con gái cằm lẹm y như bố cho Ser Kevan, và vì thế mà bám dính được với nhà Lannister.

"Tôi cũng sẽ làm tương tự," chú anh trả lời với sự bình tĩnh hơn hẳn Tyrion trong trường hợp đó. "Ser Harys, ngài chưa từng thấy Riverrun, hoặc không ngài sẽ biết Jaime không có nhiều lựa chọn trong vấn đề này. Lâu đài nằm ở cuối dải đất nơi dòng Tumblestone hòa vào dòng Red Fork của sông Trident. Hai nhánh sông này tạo thành hai cạnh hình tam giác, và khi gặp nguy hiểm, nhà Tully sẽ mở cửa xả lũ ở thượng nguồn để tạo nên dòng chảy ở cạnh thứ ba, biến Riverrun thành một hòn đảo. Tường thành thẳng đứng từ mặt nước, và từ các tháp canh, người trong thành có thể quan sát tình hình hàng dặm xung quanh. Để ngăn chúng tiếp cận, chúng ta phải cắm trại ở phía bắc dòng Tumblestone, Red Fork và giữa hai dòng sông về phía tây hào nước. Chúng ta không còn cách nào khác."

"Ser Kevan nói đúng, thưa các ngài," người đưa tin nói. "Chúng tôi đã xây dựng những hàng cọc nhọn xung quanh trại, nhưng thế là chưa đủ, khi chúng tôi không nhận được cảnh báo và dòng sông đổ nước về từ hướng khác. Chúng tấn công trại bắc trước. Không ai ngờ trước được. Marq Piper đã cướp xe hàng tiếp tế nhưng hắn chỉ có tới năm mươi lính là cùng. Ser Jaime đi để

đối đầu với họ vào đêm trước... ừm, với những kẻ mà chúng tôi nghĩ là họ. Chúng tôi được thông báo rằng đội quân nhà Stark ở phía đông dòng Green Fork, đang di chuyển xuống phía nam...”

“Và các quân thám thính thì sao?” Mặt Ser Gregor Clegane như tạc từ phiến đá. “Họ không thấy gì sao? Họ không cảnh báo gì sao?”

Người đưa tin mình mẩy dính đầy máu khô lắc đầu. “Quân thám thính của chúng tôi đã biến mất. Chúng tôi nghĩ là do Marq Piper làm. Những người trở về thì không thấy gì.”

“Một người không nhìn thấy gì thì không cần dùng mắt nữa,” Núi Yên Ngựa tuyên bố. “Khoét mắt chúng và đưa cho những quân thám thính tiếp theo. Nói với hắn rằng anh mong bốn con mắt sẽ nhìn tốt hơn hai... và nếu không, người tiếp theo sẽ có sáu con mắt.”

Lãnh chúa Tywin Lannister quay sang nhìn Ser Gregor. Tyrion thấy trong mắt cha lóe lên một tia sáng, nhưng anh không biết cha tán đồng hay phản đối. Lãnh chúa Tywin thường khá im lặng trong các buổi bàn luận, thích nghe trước khi nói, và Tyrion đang cố bắt chước thói quen này. Nhưng sự im lặng này không bình thường, và ông không nhấp một ngụm rượu nào.

“Ngươi nói chúng tới vào ban tối,” Ser Kevan nhắc lại.

Người đàn ông gật đầu. “Cá Đen dẫn đoàn quân tiên phong, xuyên qua hàng phòng ngự và dọn toàn bộ hàng rào phòng thủ mở đường cho đội quân chính. Lúc người của chúng tôi biết chuyện thì đám kỵ sĩ đã ào qua những con mương và phi ngựa vào doanh trại, trên tay sẵn sàng kiếm với đuốc. Tôi đang ngủ ở trại tây, giữa hai dòng sông. Khi chúng tôi nghe thấy tiếng hỗn loạn và thấy lều cháy, Lãnh chúa Brax đã dẫn chúng tôi lên bè và cố chèo sang, nhưng dòng nước đẩy chúng tôi xuôi xuống và nhà Tully bắt đầu dùng cẩu đá bắn đá vào chúng tôi. Một cái bè vỡ vụn và bốc cháy, ba cái khác bị lật, người roi xuống sống và chết chìm... những người bơi được sang kia sông thì bị lính nhà Stark phục kích ở bờ sông.”

Ser Flement Brax mặc áo khoác màu đỏ bạc và có vẻ không tin điều mình vừa nghe thấy. “Cha ta...”

“Xin lỗi ngài,” người đưa tin nói. “Lãnh chúa Brax mặc áo giáp khi bè bị lật. Ngài ấy rất dũng cảm ạ.”

Ông ta ngu ngốc thì có, Tyrion nghĩ thầm và lắc cốc để nhìn rượu bên trong. Vượt sông trong đêm trên một chiếc bè thô sơ, mặc áo giáp, với đội quân đang đợi ở bờ bên kia - nếu đó là dũng cảm, thì thà anh hèn nhát còn hơn. Anh phân vân liệu Lãnh chúa Brax có thấy mình đặc biệt dũng cảm khi bị giáp nặng kéo xuống làn nước đen không.

“Trại giữa dòng sông cũng bị tấn công,” người đưa tin nói tiếp. “Trong khi chúng tôi cố vượt sông, hai đội kỵ binh nhà Stark tiến tới từ phía tây. Tôi thấy cờ xí hình người khổng lồ bị xích của Lãnh chúa Umber và đại bàng của nhà Mallister, nhưng chính cậu thiếu niên mới là người dẫn đoàn quân, với con sói quái quỷ bên cạnh. Tôi không ở đó chứng kiến, nhưng người ta kể lại con sói đã giết chết bốn người và cắn xé cả tá ngựa. Quân cầm giáo tập hợp chống lại đợt tấn công đầu tiên, nhưng khi nhà Tully thấy vậy, họ mở cổng thành Riverrun và Tytos Blackwood đã dẫn một đội quân qua cầu treo và tấn công từ đằng sau.”

“Ôi thần thánh lòng lành,” Lãnh chúa Lefford chửi thề.

“Greatjon Umber đốt tháp canh chúng tôi đã dựng lên, và Lãnh chúa Blackwood tìm thấy Ser Edmure Tully bị xích cùng những tù nhân khác, và ngài thả tất cả họ ra. Trại phía nam do Ser Forley Prester chỉ huy. Ngài ấy đã rút lui khi thấy những trại kia thất trận, với hai ngàn quân cầm giáo và từng đó cung thủ, nhưng tay lính đánh thuê thành Tyros đã dẫn đội kỵ binh tấn công những quân cầm cờ rồi chạy sang phe kẻ thù.”

“Đồ chết bầm.” Chú Kevan có vẻ tức giận thì đúng hơn là ngạc nhiên. “Ta đã bảo Jaime đừng tin gã đó. Kẻ chiến đấu vì tiền chỉ trung thành với túi tiền mà thôi.”

Lãnh chúa Tywin đan tay đặt dưới cằm. Chỉ có ánh mắt ông đảo qua đảo lại khi lắng nghe. Bộ ria vàng bao lấy khuôn mặt yên tĩnh trông như một chiếc mặt nạ, nhưng Tyrion có thể thấy những giọt mồ hôi bé xíu đọng trên cái đầu cạo nhẵn thín của cha.

“Sao có thể được?” Ser Harys lại rên rỉ. “Ser Jaime bị bắt, vòng vây bị phá... đầy là thảm họa!”

Ser Addarn Marbrand nói, “Tôi chắc chắn chúng ta đều biết ơn ngài vì đã chỉ ra sự thật hiển nhiên đó, thưa Ser Harys. Vấn đề là, chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Chúng ta có thể làm gì? Đội quân của Jaime hoặc bị giết hoặc bị giam giữ hoặc bị ném xuống sông làm mồi cho hà bá, và đội quân nhà Stark và nhà Tully chặn đường tiếp tế của chúng ta. Chúng ta bị cắt viện trợ từ phương tây rồi! Họ có thể hành quân đến Casterly Rock nếu muốn, và làm sao mà chúng ta ngăn họ lại được? Các lãnh chúa, chúng ta bị đánh bại rồi. Chúng ta nên đầu hàng để đổi lấy hòa bình.”

“Hòa bình ư?” Tyrion trầm tư lắc cốc rượu, uống cạn một hơi rồi ném cái cốc không xuống sàn nhà, vỡ tan tành thành ngàn mảnh. “Đây là hòa bình của ngài, thưa Ser Harys. Cậu cháu họ đáng mến của tôi đã phá tan nền hòa bình mãi mãi khi quyết định dùng đầu lãnh chúa Eddard trang trí Tháp Đỏ. Thà ngài uống rượu bằng cái cốc vỡ kia còn dễ hơn là thuyết phục Robb Stark đồng ý giảng hòa. Cậu ta đang tháng... hay ngài không nhận ra nhỉ?”

“Hai trận chiến không làm nên cả cuộc chiến,” Ser Addam khẳng định. “Chúng còn lâu mới thua. Tôi rất vinh dự được tự mình đấu với thằng nhóc nhà Stark đó.”

“Có lẽ họ đồng ý tạm thời ngừng chiến, và cho phép chúng ta trao đổi tù binh,” Lãnh chúa Lefford đề nghị.

“Trừ khi họ đổi ba lấy một, chúng ta còn có cơ may,” Tyrion gay gắt nói. “Và chúng ta trao đổi gì để lấy anh tôi đây? Cái đầu đang thối rữa của Lãnh chúa Eddard à?”

“Tôi nghe nói thái hậu Cersei giữ con gái của quần sư,” Lefford lạc quan nói. “Nếu chúng ta trả chị em về cho cậu thanh niên kia...”

Ser Addam khinh bỉ khụt khịt mũi. “Họa điên hắn mới đổi Jaime Lannister lấy hai cô gái.”

“Vậy thì chúng ta phải chuộc Ser Jaime bằng bất cứ giá nào,” Lãnh chúa Lefford nói.

Tyrion đảo mắt. “Nếu nhà Stark thấy cần vàng, họ có thể nấu chảy áo giáp anh Jaime.”

“Nếu chúng ta yêu cầu trao đổi tù binh, họ sẽ nghĩ chúng ta yếu thế,” Ser Addam tranh cãi. “Chúng ta phải tấn công ngay lập tức.”

“Chắc chắn những đồng minh trong triều đình có thể tăng cường binh lực cho chúng ta,” Ser Harys nói. “Và có ai đó nên về Casterly Rock để xây dựng đội quân mới.”

Lãnh chúa Tywin Lannister đứng dậy. “Chúng bắt con trai ta,” ông nhắc lại, cắt ngang những lời bàn bạc qua lại như kiếm cắt ngọt mỡ cừu. “Mọi người ra ngoài. Tất cả mọi người.”

Vì luôn là một người biết nghe lời nên Tyrion đứng dậy định rời đi cùng những người khác, nhưng cha nhìn anh. “Không phải con, Tyrion. Ở lại. Cả chú Kevan nữa. Những người khác, ra ngoài.”

Tyrion trở lại ghế, ngạc nhiên không nói lên lời. Ser Kevan đi qua phòng tới chỗ thùng rượu. “Chú à,” Tyrion gọi, “nếu được...”

“Đây.” Cha đưa cậu cốc rượu chưa động tới.

Giờ Tyrion thực sự choáng. Anh nhận lấy và uống.

Lãnh chúa Tywin ngồi xuống. “Hai người đã đúng về Stark. Nếu Lãnh chúa Eddard còn sống, chúng ta có thể tạm thời thiết lập hòa bình với Winterfell và Riverrun, hòa bình sẽ cho chúng ta thời gian để đương đầu cùng những người em trai vua Robert. Nhưng ông ta chết rồi...” tay ông nắm lại thành nấm đấm. “Ngu xuẩn. Cực kỳ ngu xuẩn.”

“Joff chỉ là một thằng trẻ ranh,” Tyrion nhận xét. “Ở tuổi nó con cũng làm vài chuyện ngu ngốc thôi.” Cha gay gắt nhìn anh. “Con nghĩ chúng ta nên ăn mừng vì thằng bé vẫn chưa lấy một ả điếm.”

Tyrion nhấp rượu, tự hỏi cha sẽ phản ứng thế nào nếu anh ném cái cốc vào mặt ông.

“Tình thế của chúng ta hiện giờ tệ hơn con tưởng,” cha nói tiếp. “Có vẻ chúng ta có một vị vua mới.”

Ser Kevan có vẻ bối rối. “Cái gì mới cơ? Họ làm gì với Joffrey?”

Một chút khinh bỉ thoáng hiện trên đôi môi mỏng quẹt của Lãnh chúa Tywin. “Chưa... có gì đâu. Cháu nội ta vẫn ngồi trên Ngai Sắt, nhưng tay thái giám có nghe được vài lời đồn đại từ phương nam. Renly Baratheon đã kết hôn cùng Margaery Tyrell tại Highgarden cách đây hai tuần và giờ hắn tuyên bố mình là vua. Cha và các anh em trai của cô dâu đã quỳ gối và thề trung thành với hắn.”

“Tin tức này không hay rồi,” Khi Ser Kevan nhíu mày, những nếp nhăn trên trán chú sâu như những hẻm núi vậy.

“Con gái ta ra lệnh cho chúng ta phải tới Vương Đô ngay lập tức, để bảo vệ Tháp Đỏ khỏi vua Renly và hiệp sĩ Flowers.” Mồm ông mím lại. “Ra lệnh cho chúng ta. Nhân danh nhà vua và hội đồng.”

“Vua Joffrey đón nhận tin tức thế nào?” Tyrion hỏi với sự khoái trá cực kỳ.

“Cersei không nói,” Lãnh chúa Tywin đáp. “Con bé sự thằng nhóc sẽ tự mình thân chinh đi đánh Renly.”

“Với đội quần nào?” Tyrion hỏi. “Con hy vọng cha không định đưa cho thằng bé đội quân này chứ?”

“Thằng bé bảo sẽ dùng Đội Gác Thành,” Lãnh chúa Tywin nói.

“Nếu thằng bé dùng đội gác, hàng phòng thủ của thành phố sẽ bị bỏ không,” Ser Kevan nói. “Và với Lãnh chúa Stannis đang ở đảo Dragonstone...”

“Đúng.” Lãnh chúa Tywin nhìn con trai. “Ta cứ nghĩ con là một thằng hề, Tyrion, nhưng có vẻ ta đã sai.”

“Sao hả cha,” Tyrion nói, “nghe giống một lời khen ngợi lắm đấy chứ.” Anh thận trọng nhoài người lên. “Stannis phản ứng sao? Hắn là anh chứ không phải Renly. Hắn cảm thấy sao về lời tuyên bố của cậu em trai?”

Cha anh nhíu mày. “Từ đầu ta đã có cảm giác Stannis nguy hiểm hơn tất cả những người khác cộng lại. Nhưng hắn vẫn án binh bất động. Ồ, Varys có nghe vài chuyện về hắn. Stannis đang đóng tàu, Stannis thuê lính đánh thuê, Stannis đã liên minh cùng Asshai? Điều đó có nghĩa gì? Tin nào mới là đúng?” Ông khó chịu nhún vai. “Kevan, mang bản đồ tới đây.”

Chú Kevan làm theo. Lãnh chúaTywin trải và vuốt thẳng tờ bản đồ da. “Jaime làm chúng ta lâm vào tình thế khó khăn rồi. Roose Bolton và tàn quân ở phía bắc chúng ta. Kẻ thù của chúng ta có được Song Thành và Moat Cailin. Robb Stark đóng quân ở phía tây, như vậy chúng ta không thể rút quân về Lannisport hay thành Rock trừ khi chúng ta quyết định chiến đấu. Jaim bị bắt và toàn bộ đội quân do nó chỉ huy đã bị xóa sổ. Thoros thành Myr và Beric Dondarion tiếp tục quấy phá lực lượng tiếp tế lương thực. Phía đông chúng ta là nhà Arryn, Stannis Baratheon ở đảo Dragonstone, phía nam là Highgarden và Storm's End đang hiệu triệu quân đồng minh.”

Tyrion cười nham hiểm. “Hãy lạc quan chút đi cha. ít nhất Rhaegar Targaryen đã chết rồi.”

“Ta đã hy vọng con cho chúng ta nhiều hơn là những câu nói đùa, Tyrion,” Lãnh chúa Tywn Lannister nói. Ser Kevan nhíu mày nhìn bản đò, trán càng lúc càng nhăn lại. “Robb Stark giờ đã có được sự ủng hộ của Edmure Tully và những Lãnh chúa dòng Trident. Tổng lực của chúng mạnh hơn chúng ta. Và với Roose Bolton đằng sau... Tywin, nếu chúng ta còn ở lại đây, em e rằng chúng ta sẽ kẹt giữa ba kẻ thù.”

“Anh không định ở lại đây. Chúng ta phải hoàn thành công việc với Lãnh chúa Stark trẻ tuổi trước khi Renly Baratheon có thể tiến quân từ Highgarden xuống. Bolton không làm anh bận tâm. Hắn là người cẩn trọng và chúng ta đã buộc hắn phải cẩn trọng hơn trên dòng Green Fork. Hắn sẽ từ từ mới đuổi theo chúng ta. Vì thế... ngày mai, chúng ta sẽ tới Harrenhal. Kevan, anh muốn đội tiên phong của Ser Addam đi trước che chắn đường cho chúng ta. Cho ngài ta bao nhiêu người ngài ta cần và bố trí thành những nhóm bốn người một. Anh không muốn thấy ai biến mất.”

“Vâng, nhưng... sao lại là Harrenhal? Đó là noi xui xẻo và hiểm trở. Vài người bảo nó bị nguyền rủa.”

“Kệ họ,” Lãnh chúa Tywin nói. “Bảo Ser Gregor đi trước cùng với toán cướp của hắn. Cử cả Vargo Hoat cùng toán kỵ binh và Ser Amory Lorch đi nữa. Mỗi đội sẽ có ba trăm ngựa. Nói với họ rằng anh muốn thấy vùng châu thổ cháy rụi từ Mắt Thần tới Red Fork.”

“Vâng,” Ser Kevan nói rồi đứng dậy. “Em sẽ nói với họ.” Chú cúi dẫu và tiến ra cửa.

Khi còn lại hai người với nhau, Lãnh chúa Tywin liếc nhìn Tyrion. “Những kẻ mọi rợ của con chắc cũng thích đi cướp bóc một chút. Nói với họ rằng họ có thể đi cùng Vargo Hoat và lấy bất cứ thứ gì họ muốn - hàng hóa, hoa màu, đàn bà, bất cứ thứ gì rồi thiêu trụi những thứ còn lại.”

“Bảo Shagga và Timett cướp bóc khác nào giống như bảo một con gà gáy đi vậy,” Tyrion nhận xét, “nhưng con thích để họ ở cạnh con hơn.” Họ có thể ngang ngạnh và kém văn minh,

nhưng lũ sơn tặc đó thuộc về anh, và anh tin họ hơn bất cứ người lính nào của cha. Anh không có ý định giao nộp họ.

"Vậy tốt nhất con nên học cách kiểm soát họ. Ta không muốn chúng đi cướp bóc thành phố đâu."

"Thành phố nào?" Tyrion bối rối."Thành phố nào ạ?"

"Vương Đô. Ta sẽ đưa con tới thành."

Đó là điều cuối cùng Tyrion Lannister muốn dây vào.

Anh với tay lấy cốc rượu nhấp một chút và ngẫm nghĩ. "Con sẽ làm gì ở đó?"

"Cai trị," cha nói ngắn gọn.

Tyrion cười toáng lên. "Chị gái xinh đẹp của con chắc sẽ có vài lời về chuyện này đây!"

"Kệ nó muốn nói gì thì nói. Nó cần quản lý con trai nó trước khi thằng bé giết hết chúng ta. Ta cho rằng đó là lỗi của mấy con khỉ trong triều đình - anh bạn Petyr của chúng ta, Grand Maester đáng kính, và cả Lãnh chúa Varys không có của quý. Họ khuyên Joffrey kiểu gì khi thằng bé phạm hết sai lầm này tới sai lầm khác vậy? Sao lại phong gã Janos Slynt đó làm lãnh chúa chứ? Cha hẳn là một gã đồ tể mà họ lại cho hắn cả Harrenhal. Harrenhal, đó là nơi của vua! Đáng ra hắn không bao giờ được phép đặt chân tới vùng đất đó. Ta nghe nói hắn lấy hình ngọn giáo dính máu làm biểu tượng. Nếu là ta, ta sẽ chọn con dao phay dính máu." Cha không hề cao giọng nhưng Tyrion nhìn thấy sự tức giận trong đôi mắt lấp lánh. "Và phế truất Selmy nữa chứ, họ có hiểu chuyện không vậy? Đúng, ông ấy đã già, nhưng cái tên Barristan Dũng Cảm vẫn vang danh trong vương quốc. Ông ta mang vinh dự đến người.

Ông ta phục vụ. Có ai có thể nói điều tương tự về Chó Săn không? Con chó ăn dưới bàn, người không ngồi cùng nó trên băng ghế." Ông chỉ vào mặt Tyrion. "Nếu Cersei không thể khống chế thằng bé, con phải làm. Và nếu hội đồng chơi chúng ta..."

Tyrion biết. "Gươm giáo," anh thở dài. "Những cái đầu. Và những bức tường thành."

"Ta thấy con cũng học được đôi chút từ ta."

"Nhiều hơn là cha biết đó." Tyrion bình thản trả lời. Anh uống hết cốc rượu và trầm tư đặt cái cốc sang một bên. Anh không dám thừa nhận mình cảm thấy đôi chút hài lòng. Một phần khác trong anh nhớ lại trận chiến ở thượng nguồn sông, và tự hỏi liệu anh có phải giữ cánh trái nữa không? "Sao lại là con?" anh nghiêng đầu hỏi. "Sao không phải chú Kevan? Hoặc Ser Addam, Ser Flement hay Lãnh chúa Serrett? Sao không phải một người... cao to hơn?"

Lãnh chúaTywin đột ngột đứng lên. "Vì con là con trai ta."

Thế là anh biết. Cha đã hy sinh anh ấy, anh nghĩ. Đồ con hoang, ông nghĩ rằng Jaime chết chắc và tôi là tất cả những gì ông còn. Tyrion muốn tát ông ta, muốn nhổ vào mặt ông ta, muốn rút dao và đâm thẳng vào tim xem nó có phải làm bằng vàng khối như những gì dân thường đồn đại không. Nhưng anh vẫn ngồi đó, im lặng và bình tĩnh.

Những mảnh cốc vỡ bị nghiền nát dưới gót giày Lãnh chúa Tywin khi ông ra khỏi phòng. “Một điều cuối,” ông nói khi đi tới cửa. “Con không được mang con điếm đó tới triều đình.”

Tyrion ngồi một mình rất lâu trong phòng sinh hoạt chung sau khi cha đi khỏi. Cuối cùng anh trèo lên gác mái ấm áp dưới tháp chuông. Trần nhà khá thấp, nhưng nó chẳng là gì với một người lùn. Từ cửa sổ, anh có thể thấy giá treo cổ cha anh dựng ở sân. Cơ thể bà chủ quán trọ chầm chậm đung đưa theo gió, làn da bong tróc để lộ cả thịt.

Shae ngái ngủ thì thầm và lăn về phía anh khi anh ngồi trên cạnh giường lông vũ. Anh cho tay vào chăn và ve vuốt bộ ngực mềm mại, và cô mở choàng mắt. “Lãnh chúa của em,” cô nói với một nụ cười mơ màng.

Khi thấy đầu ngực cô cương lên, Tyrion hôn cô. “Ta định mang nàng tới Vương Đô đó, bé yêu ạ,” anh thì thầm.

Con ngựa cái hí khe khẽ khi Jon Snow buộc chặt đai ngựa. “Bình tĩnh nào, cô bé” cậu khẽ khàng nói và chạm vào con ngựa để trấn an nó. Gió thổi hun hút qua chuồng ngựa, phả hơi thở lạnh lẽo chết chóc lên mặt Jon, nhưng cậu không để ý. Cậu nhảy lên lưng ngựa, những ngón tay mang sẹo cứng nhắc và vụng về. “Bóng Ma,” cậu gọi, “tới đây nào.” Và con sói chạy tới, mắt đỏ như hai hòn than.

“Jon, làm ơn đi mà. Cậu đừng làm chuyện này.”

Cậu lên ngựa, nắm chặt cương trong tay rồi quay lại nhìn ra màn đêm. Sarmvell Tarly đứng ở cửa chuồng ngựa, mặt trăng tròn vành vạnh ngay sau lưng. Cái bóng của cậu ta như bóng một người khổng lồ, đổ dài và đen xì. “Tránh ra, Sam.”

“Jon, cậu không thể" Sam nói. “Mình sẽ không để cậu đi đâu.”

“Mình không muốn làm cậu bị thương,” Jon nói. “Tránh ra Sam, không mình đạp lên cậu đấy.”

“Cậu sẽ không làm vậy. Cậu phải nghe mình. Làm ơn...”

Jon thúc ngựa lao thẳng ra cửa. Trong tích tắc Sam đứng tại chỗ, khuôn mặt tròn và trắng bệch như mặt trăng, mồm há hốc vì sửng sốt. Khi con ngựa gần phi đến, cậu ta nhảy sang một bên đúng như Jon dự tính, loạng choạng rồi ngã xuống. Con ngựa nhảy qua và lao vào màn đêm.

Jon đội mũ trùm và để con ngựa tự dẫn đường.

Hắc Thành im ắng và tĩnh lặng, Bóng Ma lặng lẽ đi bên cạnh cậu. Cậu biết trên Tường Thành đằng sau có những người lính đang canh gác, nhưng mắt họ hướng về phương bắc chứ không phải phương nam. Không ai thấy cậu đi, không ai trừ Sam Tarly, đang cố đứng dậy khỏi nền đất bẩn trong chuồng ngựa cũ. Cậu hy vọng Sam không bị thương khi ngã như vậy. Cậu ta quá nặng và vụng về, nếu có gãy cổ tay hay trật mắt cá cũng chẳng có gì lạ. “Mình đã cảnh báo rồi,” Jon nói lớn. “Dù sao mình cũng chẳng việc gì phải lo cho cậu ta.” Cậu nắm tay lại, duỗi ra, rồi lại nắm vào. Chúng vẫn đau, nhưng thật tốt khi không bị băng bó nữa.

Ánh trắng dát bạc lên những ngọn đồi khi cậu đi theo vương lộ ngoằn ngoèo. Cậu cần đi xa Tường Thành hết mức có thể trước khi họ nhận ra cậu đã biến mất. Ngày mai cậu sẽ rời đường cái, đi tắt qua cánh đồng, bụi rậm và sông suối để cắt đuôi họ, nhưng lúc này tốc độ quan trọng hơn mưu mẹo. Chắc chắn họ sẽ đoán ra nơi cậu định tới.

Gấu Già quen với việc thức dậy khi tia nắng đầu tiên vừa chiếu rọi, vì thế Jon còn thời gian tới bình minh để đi càng xa càng tốt.... nếu Sam Tarly không bán đứng cậu. Cậu nhóc béo mập đó là người có trách nhiệm và rất dễ bị dọa, nhưng cậu ta yêu quý Jon như yêu quý anh em mình. Nếu bị tra hỏi, Sam hẳn sẽ khai ra, nhưng Jon không nghĩ cậu ta đủ can đảm để tới tháp Maegor đánh thức ông Mormont dậy.

Khi Jon không mang bữa sáng tới cho Gấu Già, họ sẽ vào phòng và tìm thấy Móng Dài trên giường. Thật khó để bỏ nó lại, nhưng Jon không đến mức đánh đổi tự trọng mà cầm nó đi. Kể cả Jorah Mormont cũng không làm chuyện đó khi quyết định bỏ trốn. Chắc chắn tướng Mormont sẽ tìm thấy một người xứng đáng với thanh kiếm này hơn. Jon thấy tệ khi nghĩ về ông già đó. Jon biết việc cậu đào ngũ sẽ xát muối vào vết thương vẫn chưa lành về người con trai. Cậu không nên làm thế này để đáp lại sự tin tưởng của ông, nhưng cậu đâu còn cách nào khác. Dù làm gì, cậu vẫn có cảm giác mình đang phản bội một ai đó.

Kể cả lúc này, cậu cũng không biết mình có đang làm một việc cao cả không. Người miền nam suy nghĩ đơn giản hơn. Họ sẽ tới nói chuyện cùng các thầy tu, một người sẽ nói cho họ nghe ý nguyện của thần thánh và giúp họ biết đúng sai. Nhưng nhà Stark thờ cựu thần, những vị thần không tên, và nếu cây mẹ có nghe thấy, chúng cũng không nói được.

Khi vệt sáng cuối cùng ở Hắc Thành biến mất sau lưng, Jon cho ngựa phi nước kiệu. Cậu còn cả một hành trình dài phía trước và chỉ có duy nhất một con ngựa. Dọc vương lộ có một số pháo đài và làng mạc, cậu có thể đổi con ngựa này lấy một con khác nhưng với điều kiện cô nàng không bị thương hay lăn ra chết.

Cậu cũng sẽ cần quần áo mới; đúng hơn, cậu phải trộm quần áo. Cậu mặc đồ đen từ đầu tới chân; giày cưỡi ngựa, quần ống túm và áo trấn thủ vải thô, áo gi lê da không tay và áo choàng len dày. Thanh trường kiếm và dao găm mang bao da chuột chũi đen và áo giáp cùng mũ treo trên yên ngựa cũng màu đen nốt. Chỉ cần để lộ ra một chút trong những thứ này cũng khiến cậu mất mạng nếu như bị bắt. Một người lạ mặt mặc đồ đen sẽ bị tất cả làng mạc và pháo đài phía bắc Neck nghi ngờ. Một khi những con quạ của Maester Luwin cất cánh mang tin đi, Jon biết cậu không còn an toàn. Kể cả ở Winterfell. Bran có thể muốn cho cậu vào, nhưng Maester Luwin hiểu chuyện hơn. Ông sẽ khóa cổng và đuổi Jon đi, và ông nên làm vậy. Tốt hơn hết đừng nên tới đó.

Nhưng cậu vẫn nhớ lâu đài rõ như thể cậu mới rời khỏi đó hôm qua; những bức tường cao bằng đá hoa cương; Đại Sảnh đượm mùi khói, mùi chó và thịt nướng, thư phòng của cha, căn phòng trên tháp cậu thường nằm ngủ. Một phần trong cậu không muốn gì hơn được nghe lại tiếng cười của Bran, được ăn những miếng bánh thịt bò-và-thịt xông khói của chú Gage, nghe câu chuyện về những đứa con của rừng rậm và Florian Ngốc Nghếch của Già Nan.

Nhưng cậu không rời Tường Thành vì những điều đó; cậu rời đi bởi dù thế nào cậu vẫn là con của Cha, là em trai Robb. Được tặng một thanh kiếm, cả một thanh kiếm tốt như Móng Dài cũng không thể biến cậu thành người nhà Mormont được. Cậu cũng không phải Aemon Targaryen. Ông lão đã lựa chọn ba lần, và cả ba lần ông ta đều chọn danh dự, nhưng đó là ông ấy. Kể cả lúc này, Jon cũng không thể biết vị học sĩ chọn ở lại vì ông ấy yếu đuối và hèn nhát hay vì ông ấy mạnh mẽ và là một người đàn ông chân chính. Nhưng cậu hiểu ông lão muốn nói gì; cậu rất hiểu.

Tyrion Lannister đã nói rằng hầu hết con người đều chối bỏ sự thật hơn là đối diện với nó, nhưng Jon đã chán với việc chối bỏ rồi. Cậu là chính cậu; Jon Snow, một đứa con hoang, một kẻ phá bỏ lời thề, một đứa mồ côi mẹ, không bạn bè và đáng bị nguyền rủa. Hết phần đời còn lại - dù nó dài ngắn ra sao - có thể cậu phải chấp nhận làm kẻ ngoài cuộc, chỉ im lặng đứng trong bóng tối và không dám nói tên thật của mình. Dù đi tới bất cứ nơi nào trong Bảy Phụ Quốc, cậu cũng phải sống trong dối trá, luôn nơm nớp sợ bị tố giác. Nhưng không sao, miễn cậu được ở bên anh trai để trả thù cho cha.

Cậu nhớ Robb y như lần cuối thấy anh đứng trong sân tập, tuyết tan ra trên mái tóc nâu vàng. jon có lẽ sẽ phải cải trang và bí mật tới gặp anh. Cậu cố tưởng tượng vẻ mặt Robb khi biết cậu là ai. Anh trai sẽ lắc đầu và mỉm cười, và anh sẽ nói... anh sẽ nói...

Cậu không thể tưởng tượng ra nụ cười của anh. Dù cố gắng thế nào cậu cũng không tưởng tượng ra nổi. Cậu thấy mình đang nghĩ tới kẻ đào ngũ mà cha đã chặt đầu vào ngày họ tìm thấy lũ sói tuyết. "Con đã nói," Lãnh chúa Eddard đã nói với cậu. "Con thề, trước các anh em con, trước các cựu thần và tân thần." Chú Desmond và bác Tom Bự đã lôi gã lên gốc cây, đôi mắt Bran mở to như cái chén, và Jon phải nhắc em giữ chặt con ngựa. Cậu nhớ cái nhìn trên mặt cha khi anh Theon Greyjoy mang Băng Đao tới, cái cách anh Theon đá cái đầu kẻ xấu số khi nó lăn tới chân anh.

Cậu tự hỏi liệu Lãnh chúa Eddard sẽ làm gì nếu kẻ đào ngũ là chú Benjen chứ không phải kẻ xa lạ rách rưới tơi tả đó. Liệu chuyện có khác đi không? Chắc chắn, chắc chắn phải khác rồi... và chốc chắn anh Robb sẽ chào đón cậu. Anh ấy phải làm vậy, nếu không...

Cậu không dám nghĩ tiếp, vết thương đau buốt, nhói tận sâu trong những ngón tay khi cậu nắm lấy dây cương. Jon thúc ngựa phi nước đại, chạy dọc xuống vương lộ như thể chạy trốn khỏi những nỗi nghi ngờ. Jon không sợ chết, nhưng cậu không muốn chết theo kiểu bị trói gô lại và chặt đầu như một kẻ cướp. Nếu phải chết, cậu muốn chết với một thanh kiếm trong tay và giết những kẻ đã sát hại cha cậu. Cậu không phải một người Stark thực thụ, chưa bao giờ là vậy... nhưng cậu có thể chết như một người nhà Stark. Hãy để người đời nói cha Eddard Stark có bốn người con trai, chứ không phải ba.

Bóng Ma đi theo cậu suốt nửa dặm với cái lưỡi đỏ thè ra khỏi miệng. Người và ngựa rạp xuống để phi nhanh hơn. Con sói đi chậm rồi dừng lại quan sát, mắt đỏ lóe lên dưới ánh trăng. Nó biến mất ở đằng sau, nhưng Jon biết nó vẫn đi theo.

Ánh sáng rải rác thấp thoáng qua rừng cây phía trước, ở cả hai bên đường: thị trấn Mole. Có tiếng chó sủa và cậu nghe thấy tiếng những con la khò khè trong chuồng, nhưng ngôi làng khá yên tĩnh. Đôi chỗ có ánh lửa lò sưởi hắt qua khung cửa sổ, nhưng không nhiều.

Thị trấn Mole lớn hơn vẻ bề ngoài, nhưng ba phần tư nằm dưới lòng đất, trong những căn hầm ấm áp được nối với nhau bằng một mê cung đường hàm. Kể cả nhà thổ cũng ở dưới đó, chẳng có gì trên mặt đất ngoài những gian nhà gỗ không lớn hon nhà xí là mấy, với đèn đỏ treo trên cửa. Trên Tường Thành, anh nghe mọi người gọi gái điếm là "những báu vật bị chôn vùi". Cậu tự hỏi liệu có anh em áo đen nào xuống đây tối nay không. Đó cũng là phá vỡ lời thề, nhưng chẳng ai quan tâm mấy. Mãi tới khi đi khỏi làng Jon mới dám đi chậm lại. Tới lúc đó cả cậu lẫn con ngựa đều toát mồ hôi. Cậu run rẩy xuống ngựa, bàn tay bị bỏng đau đớn. Một đụn tuyết bám trên cây sáng lên dưới ánh trăng, nước từ trên nhỏ giọt xuống tạo thành những vũng nước nhỏ. Jon ngồi xổm, chụm hai tay vào nhau lấy nước. Cậu uống và vã nước lên mặt tới khi mặt ngứa râm ran. Những ngón tay cậu đau hơn mấy hôm trước và đầu cũng nặng trịch. Mình đang làm đúng, cậu tự nhủ, vì sao mình lại thấy tệ vậy nhỉ?

Con ngựa đổ mồ hôi, vì thế Jon dắt nó đi dạo một lúc. Đường không đủ rộng cho hai kỵ sĩ đi sóng đôi, mặt đường chằng chịt những con rạch nhỏ và lổn nhổn dá. Đi qua đây quá nguy hiểm, không cẩn thận là ngã gẫy cổ. Jon tự hỏi cậu bị làm sao. Chẳng nhẽ cậu muốn chết sớm?

Trong rừng bỗng có tiếng gào thét của con vật gì đó làm cậu phải ngước lên nhìn. Con ngựa lo lắng hí vang. Có phải con sói của cậu đã tìm được con mồi không? Cậu chụm tay lại và gọi. "Bóng Ma!" cậu hét. "Bóng Ma, lại đây." Chỉ có một con cú đập cánh bay lên trả lời cậu.

Jon nhíu mày tiếp tục dẫn con ngựa đi suốt nửa tiếng đồng hồ cho tới khi nó khô mồ hôi. Bóng Ma không xuất hiện. Jon muốn lên ngựa đi tiếp, nhưng cậu lo con sói bị mất tích. "Bóng Ma," cậu gọi tiếp. "Mày đâu rồi? Tới đây! Bóng Ma!"

Không một thứ gì trong rừng có thể gây khó dễ cho loài sói tuyết, kể cả một sói tuyết chưa trưởng thành, trừ khi... không, Bóng Ma không dại gì mà đi tấn công một con gấu, mà nếu có một bầy sói gần đây thì thế nào Jon cũng nghe thấy tiếng tru của chúng.

Cậu quyết định phải dừng lại để ăn. Thức ăn sẽ làm yên dạ dày và để Bóng Ma đuổi kịp. Cậu chưa gặp nguy hiểm gì; Hắc Thành vẫn đang say giấc nồng. Trong túi bên yên ngựa, cậu tìm thấy bánh quy, một miếng pho mát, và một quả táo khô. Cậu mang theo cả thịt bò muối và một lát thịt hun khói lấy trộm trong nhà bếp, nhưng cậu cần để dành thịt tới ngày mai. Nếu hết thịt cậu sẽ phải đi săn, điều đó sẽ khiến cậu đi chậm lại.

Jon ngồi dưới tán cây, ăn bánh quy và pho mát trong khi con ngựa lang thang ăn cỏ dọc vương lộ. Cậu ăn trái táo cuối cùng. Quả táo hơi nhũn nhưng dù sao nó vẫn còn vị chua chua và nhiều nước. Cậu nhấm nháp tới phần lõi thì nghe thấy những tiếng động - tiếng ngựa hí từ phương bắc. Jon nhảy dựng lên và chạy tới chỗ con ngựa. Liệu cậu có chạy kịp không? Không, họ đã đến quá gần, chắc chắn họ nghe thấy tiếng cậu, và nếu họ tới từ Hắc Thành thì...

Cậu dẫn con ngựa tránh khỏi đường cái, nấp dưới hàng cây tùng rậm rạp. "Yên lặng nào," cậu thì thào nói và cúi người nhòm qua những cành cây. Nếu thần thánh rủ lòng thương, những kỵ sĩ kia sẽ đi qua. Cũng có thể họ chỉ là những người dân thị trấn Mole, những nông dân trên đường ra cánh đồng, ai mà biết họ làm gì giữa đêm cơ chứ...

Cậu lắng nghe tiếng ngựa càng lúc càng gần hơn. Cậu đoán có ít nhất năm sáu người. Giọng họ vang vọng qua rừng cây.

"...chắc chắn cậu ta đi đường này chứ?"

"Khó đoán lắm."

"Mọi người biết đấy, cậu ta có thể đi về hướng đông. Hoặc rời đường cái đi xuyên qua rừng. Nếu là tao, tao sẽ làm vậy."

"Trong lúc trời tối a? Ngu ngốc. Nếu mày không gãy cổ vì ngã ngựa thì cũng đi lạc một vòng và trở lại Tường Thành vào sáng hôm sau thôi."

"Không đâu." Grenn có vẻ tức giận. "Ta chỉ cần đi theo hướng nam, bọn mày nhìn những vì sao là biết hướng nam ở đâu ngay."

"Nếu trời nhiều mây thì sao?" Pyp hỏi.

"Vậy tao sẽ không đi."

Một giọng khác vang lên. "Chúng mày biết tao sẽ ở đâu không? Tao sẽ ở trong thị trấn Mole, cố đào cho ra mấy kho báu bị chôn vùi." Tiếng cười khùng khục của Toad vang khắp rừng cây. Con ngựa của Jon khịt mũi.

"Tất cả trật tự đi," Haider nói. "Tao nghĩ mình vừa nghe thấy gì đó."

"Đâu? Tao chẳng nghe thấy gì cả." Lũ ngựa dừng lại. "Mày còn không thể nghe thấy mày xì hơi nữa là."

“Tao có thể,” Grenn khẳng định.

“Im mồm!”

Tất cả đều im lặng lắng nghe. Jon thấy mình đang nín thở. Đó là Sam, cậu nghĩ. Cậu ta không tới gặp Gấu Già, nhưng cũng không đi ngủ mà đánh thức tất cả các bạn khác dậy. Quỷ tha ma bắt chúng nó chứ. Tới lúc trời sáng, nếu không ở trên giường thì chính chúng cũng trở thành những kẻ đào ngũ. Chúng nó nghĩ cái gì vậy?”

Sự im lặng cứ kéo dài mãi. Từ nơi Jon náu mình, cậu có thể nhìn thấy thấp thoáng cẳng chân ngựa qua những cành cây. Cuối cùng Pyp lên tiếng. “Mày nghe thấy gì?”

“Tao cũng không biết,” Haider thừa nhận. “Một tiếng động, ta nghĩ đó là con ngựa nhưng...”

“Ở đây chẳng có gì cả.”

Jon liếc thấy có vật gì màu trắng di chuyển trong rừng cây. Lá cây xào xạc và Bóng Ma bất chợt nhảy ra từ bóng tối khiến con ngựa của Jon giật mình hí lên.

“Đó!” Halder hét.

“Tao cũng nghe thấy!”

“Đồ phản bội,” Jon nói với con sói tuyết khi nhảy lên lưng ngựa. Cậu quay đầu ngựa phóng vào rừng cây, nhưng họ đã chặn đầu cậu khi cậu vừa đi được vài mét.

“Jon!” Pyp hét theo.

“Dừng lại,” Grenn nói, “Cậu không thể cắt đuôi tất cả bọn mình đâu.”

Jon quay ngựa nhìn thẳng vào mặt họ và rút kiếm. “Lùi lại. Mình không muốn làm ai bị thương, nhưng mình sẽ làm vậy nếu các cậu ép mình.”

“Một chọi bảy ư?” Halder ra hiệu. Những cậu bé tản ra và bao vây lấy cậu.

“Các cậu muốn gì đây?” Jon hỏi.

“Chúng mình muốn cậu quay trở lại nơi cậu thuộc về,” Pyp nói.

“Mình thuộc về anh mình.”

“Giờ chúng mình là anh em của cậu,” Grenn nói.

“Cậu thừa biết họ sẽ chặt đầu cậu nếu bắt được cậu.” Toad cười lo lắng và nói tiếp. “Điều này thật ngu ngốc hệt như những điều Bò Rừng hay làm vậy.”

“Tao không ngu,” Grenn nói. “Tao không phá vỡ lời thề. Tao nói lòi và giữ lời.”

“Các cậu cũng vậy,” Jon bảo. “Các cậu không hiểu sao? Họ giết cha mình. Đây là chiến tranh, anh Robb đang chiến đấu ở châu thổ sông...”

“Chúng mình biết,” Pyp nghiêm túc nói. “Sam đã kể hết rồi.

“Chúng mình rất tiếc về chuyện cha cậu,” Grenn nói, “nhưng không sao cả. Một khi cậu đã thề, cậu không thể bỏ đi dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra.”

“Mình phải đi,” Jon nóng nảy nói.

“Cậu đã thề rồi,” Pyp nhắc nhở. “Cậu nói *giờ ca gác của tôi bắt đầu. Nó sẽ không kết thúc cho tới ngày tôi chết.”*

“Tôi sẽ sống và chết trong ca trực,” Grenn gật đầu nói thêm.

“Các cậu không cần nói, mình cũng nhớ rõ ràng như các cậu vậy.” Giờ cậu đang tức giận. Vì sao họ không để cậu bình yên ra đi chứ?

“Tôi là tay kiếm của bóng đêm.” Giọng Halder lảnh lót.

“Tôi là người quan sát trên Tường Thành." Toad nói lớn.

Jon chửi rủa tất cả. Họ không thèm để ý. Pyp thúc ngựa tới gần hơn và ngầm nga, *«Tôi là ngọn lửa thiêu rụi đêm đông, là ánh sáng mang bình minh tới, là tù và đánh thức những người đang ngủ say, là tấm khiên bảo vệ vương quốc. Tôi cống hiến cuộc đời và danh dự cho Đội Tuần Đêm, cho đêm nay và bao nhiêu đêm khác."*

“Lùi lại,” Jon cánh báo và vung kiếm. “Mình nói thật đó Pyp.” Họ không mặc giáp, và cậu sẽ cắt họ thành từng mảnh nếu cần thiết.

Matthar đã vòng ra sau cậu. Cậu ta hòa giọng cùng những người khác. «Tôi cống hiến cuộc đời và danh dự cho Đội Tuần Đêm.”

Jon thúc ngựa quay lộn ra đằng sau. Những cậu bé đã bao quanh cậu, tiến lại gần từ mọi phía.

“Cho đêm nay...” Halder tiến tới từ bên trái.

... và bao nhiêu đêm khác,” Pyp kết thúc. Cậu vươn tay nắm lấy dây cương của Jon. “Vậy đây là lựa chọn của cậu. Giết mình, hoặc trở về cùng mình.”

Jon giơ kiếm lên... và không còn cách nào khác ngoài hạ kiếm xuống. “Quỷ tha ma bắt cậu đi,” cậu nói. “Quỷ tha ma bắt tất cả các cậu.”

“Chúng mình phải trói tay cậu lại hay cậu sẽ đưa bọn mình thanh kiếm và chúng ta cùng về?” Halder hỏi.

“Mình sẽ không chạy, nếu đó là điều cậu thực sự muốn hỏi.” Bóng Ma tiến ra sau bụi cây và Jon lườm nó. “Mày giúp đỡ được nhiều nhỉ,” cậu nói. Đôi mắt đỏ thẫm nhìn cậu như hiểu hết mọi chuyện.

“Chúng ta phải nhanh lên,” Pyp nói. “Nếu chúng ta không về trước bình minh, Gấu Già sẽ ngắt đầu chúng ta mất.”

Trên đường quay trở lại, Jon Snow hầu như chẳng để tâm vào điều gì. Đường về có vẻ ngắn hơn đường xuôi xuống phía nam, có lẽ vì đầu óc cậu đang lang thang ở nơi khác. Pyp đi đầu dẫn đoàn, lúc phi nước đại, lúc lại thong dong, cứ chạy đều đều rồi lại đột ngột chuyển sang phi nước kiệu. Thị trấn Mole xuất hiện rồi biến mất ở đằng sau, ánh đèn đỏ bên ngoài nhà thổ mờ nhạt dần. Họ vẫn còn thời gian. Còn một tiếng nữa đến bình minh thì Jon thoáng thấy những

tòa tháp của Hắc Thành ở phía trước, tối đen tương phản với màu trắng dài rộng của Tường Thành. Lần này trông nó không giống nhà nửa.

Họ có thể đưa cậu về, Jon thầm nghĩ, nhưng họ không thể bắt cậu ở lại. Trận chiến chưa thể kết thúc ngay ngày mai, hoặc ngày kia, và các bạn cậu không thể theo dõi cậu cả ngày lẫn đêm. Cậu sẽ chờ thời cơ, khiến họ nghĩ rằng cậu quyết định ở lại... và sau đó, khi họ lơi là, cậu sẽ bỏ đi tiếp. Lần sau cậu sẽ tránh xa vương lộ. Cậu có thể đi về phía đông Tường Thành, có lẽ đi xa về phía biển, đó là một chuyên hành trình dài hơn nhưng an toàn hơn. Hoặc cậu sẽ đi theo hướng tây về phía rặng núi, sau đó đi qua những ngọn đèo về phía nam. Đó là đường đi của dân du mục, hiểm trở và nguy hiểm, nhưng ít nhất không ai có thể đuổi theo cậu. Cậu sẽ không bị lạc trong phạm vi cách thành Winterfell hoặc vương lộ một trăm dặm.

Sarmvell Tarly đang đợi họ trong trại ngựa cũ, ngồi dựa lưng vào kiện cỏ, lo lắng tới mất ngủ. Cậu ta đứng lên và phủi cỏ khô đi. "Mình... mừng là họ đã tìm thấy cậu, Jon ạ."

"Mình thì không," Jon xuống ngựa.

Pyp nhảy khỏi lưng ngựa và nhìn vào bầu trời đang hửng sáng với vẻ khó chịu. "Sam, giúp bọn mình cho lũ ngựa đi nghỉ với," cậu nhóc nhỏ thó nói. "Chúng mình còn cả một ngày dài, đã thế lại không được nghỉ ngơi, nhờ vào Lãnh chúa Snow cả đấy."

Khi bình minh lên, Jon đi tới nhà bếp như mọi khi. Chú Hobb Ba Ngón không nói gì khi đưa bữa sáng của Gấu Già cho cậu. Hôm nay là ba quả trứng luộc kĩ với bánh mỳ nướng, một khoanh thịt lợn nướng và một đĩa mận khô. Jon mang thức ăn tới Tháp Vua. Cậu thấy ông Mormont đang ngồi trên bệ cửa sổ và viết gì đó. Con quạ đi đi lại lại trên vai ông và lầm bẩm, "Ngô, ngô, ngô." Nó kêu ré lên khi Jon bước vào. "Để thức ăn lên bàn," Gấu Già ngước mắt lên. "Ta muốn uống chút bia."

Jon mở cửa sổ, với tay lấy can bia ngoài bậu cửa và đổ vào sừng. Chú Hobb cho cậu một quả chanh vẫn còn lạnh từ ngoài Tường Thành. Jon vắt mạnh, nước chanh chảy xuống qua những kẽ ngón tay. Ông Mormont ngày nào cũng uống bia pha nước chanh, và nói rằng đó là lý do rằng ông vẫn khỏe.

"Chắc chắn cháu rất yêu cha mình," ông Mormont nói khi Jon mang cái sừng tới. "Những thứ chúng ta yêu quý bao giờ cũng hủy hoại chúng ta. Cháu nhớ ta nói với cháu điều đó lúc nào không?"

"Cháu nhớ," Jon ủ rũ đáp. Cậu không thích nói về cái chết của Cha, kể cả với ông Mormont.

"Có vẻ cháu sẽ không bao giờ quên được. Sự thật nghiệt ngã luôn in đậm trong tâm trí chúng ta. Mang đĩa thức ăn tới đây. Lại thịt lợn nữa sao? Vậy cũng được. Trông cháu mệt mỏi lắm. Đi dưới ánh trăng mệt thế à?"

Cổ họng Jon khô khốc. "Ngài biết ư?"

"Biết," con quạ đậu trên vai ông Mormont nhại lại. "Biết"

Gấu Già khịt mũi. "Cháu nghĩ họ chọn ta làm Tướng chỉ huy Đội Tuần Đêm vì ta dốt như cục bột chắc? Aemon nói cháu sẽ đi. Ta nói với ông ấy rằng cháu sẽ trở lại. Ta hiểu những người lính và những cậu con trai của ta. Danh dự bắt cháu đặt chân lên vương lộ... và danh dự sẽ mang cháu về."

"Bạn bè mang cháu về," Jon nói.

"Ta nói là danh dự của cháu sao?" Mormont ngắm nghía đĩa thức ăn.

“Họ giết cha cháu. Ngài muốn cháu khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Nếu đúng như vậy, chúng ta muốn cháu làm đúng như những gì cháu đã làm.” Ông Mormont ăn thử quả mận rồi nhổ ra. “Ta ra lệnh cho đội gác theo dõi cháu. Cháu ra đi ai cũng biết. Nếu những người anh em của cháu không mang cháu về, kiểu gì cháu cũng bị bắt, nhưng không phải bởi anh em của cháu. Trừ khi ngựa của cháu mọc cánh như quạ. Có không?”

“Không ạ.” Jon thấy mình như một thằng ngốc.

“Đáng tiếc thật, chúng ta có thể sử dụng một con ngựa như thế.”

Jon đứng thẳng dậy. Cậu tự nhủ với mình rằng cậu sẽ chết hiên ngang; ít nhất cậu có thể làm được điều đó. “Cháu biết tội đào ngũ bị xử chết, thưa chỉ huy. Cháu không sợ chết.”

"Chết!” con quạ hét.

“Cũng không sợ sống, ta mong là vậy” Mormont dùng dao cắt miếng thịt và đưa một miếng cho con chim. Cháu vẫn chưa đào ngũ. Cháu vẫn đứng ở đây. Nếu chúng ta chặt đầu mọi cậu bé chạy tới thị trấn Mole trong đêm thì chỉ có ma canh gác Tường Thành mà thôi. Nhưng có thể mai cháu sẽ bỏ trốn tiếp, hoặc hai tuần nữa. Có đúng không? Cháu định làm như thế đúng không nào?”

Jon im lặng.

“Ta nghĩ vậy.” Ông Mormont đập vỏ trứng. “Cha cháu đã chết rồi. Cháu nghĩ cháu mang ông ấy về được không?”

“Không ạ,” cậu rầu rĩ trả lời.

“Tốt,” ông Mormont nói. “Chúng ta, cháu và ta, đã thấy người chết sống lại, và đó không phải thứ ta muốn thấy lần nữa.” Ông ăn hai miếng hết quả trứng và nhổ phụt chút vỏ trứng còn sót lại. “Anh trai cháu ở ngoài chiến trường với tổng lực phương bắc sau lưng. Bất cứ một tướng đồng minh nào cũng chỉ huy một đội quân lớn hơn số lính trên Tường Thành. Vì sao họ cần cháu giúp chứ? Cháu là một chiến binh dũng mãnh, hay cháu có một con yêu tinh trong túi quần để phù phép cho thanh kiếm?”

Jon không trả lời. Con quạ đang mổ quả trứng. Nó cắm cái mỏ vào lỗ hổng rồi lôi lòng trắng ra nuốt chửng.

Gấu Già thở dài. “Cháu không phải người duy nhất bị chiến tranh làm ảnh hưởng. Dù muốn hay không, em gái ta đã hành quân trong đội quân của anh cháu cùng những cô gái khác, phụ nữ trong bộ đồ giáp của đàn ông. Maege đã già cả tóc bạc nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ, ngang bướng và nóng tính. Nói thật, ta không thể ở cạnh bà già đó, nhưng không có nghĩa là ta không yêu quý cô em gái của ta như cháu yêu các em gái cùng cha khác mẹ của mình.” Ông Mormont nhíu mày bóp vỡ vụn vỏ quả trứng còn lại. “Hoặc có lẽ vậy. Dù thế nào, ta cũng rất buồn, ta sẽ rất đau khổ nếu cô ấy chết, nhưng cháu sẽ không thấy ta đào ngũ đâu. Ta đã thề như cháu vậy. Chỗ của ta là ở đây... chỗ của cháu ở đâu hả cháu trai?”

Cháu chẳng có chỗ nào cả, Jon muốn nói, *cháu là thằng con hoang, cháu không có quyền, không có tên, không có mẹ, và thậm chí chẳng còn cha.* Nhưng cậu không dám nói ra. “Cháu không biết.”

“Ta biết,” Tướng chỉ huy Mormont nói. “Những cơn gió mùa đông đang thổi mạnh, Snow. Bên ngoài tường thành, bóng tối đang kéo dài hơn. Cotter Pyke viết thư rằng những đoàn hươu

sừng tấm lớn đang di cư xuống phía nam hoặc sang phía đông về biển, cả voi ma mút cũng vậy. Ông ấy cũng nói một trong những người lính đã phát hiện những vết chằn lớn, hình dáng kỳ dị cách Trạm Gác Đông chưa tới ba dặm. Đội biệt kích của Tháp Đêm tìm thấy những ngôi làng bỏ hoang, và ban đêm Ser Denys nói họ thấy ánh lửa trên núi, một đống lửa lớn cháy từ lúc hoàng hôn cho tới khi bình minh. Quorin Halfman tóm được một tên ở sâu trong Hẻm Núi, và gã đó thề rằng Mance Rayder đang rải quân tới một số pháo đài bí mật mới kiên cố, và để làm gì thì chỉ có chúa mới biết. Cháu nghĩ chú Benjen của cháu là lính biệt kích duy nhất chúng ta mất trong năm qua ư?"

"Ben Jen," con quạ ré lên, đầu lắc lư làm ít trứng rơi khỏi mỏ nó. "Ben Jen. Ben Jen."

"Không ạ," Jon nói. Còn những người khác nữa. Rất nhiều người khác nữa.

"Cháu nghĩ cuộc chiến của anh cháu quan trọng hơn chúng ta sao?" ông lão quát.

Jon cắn môi. Con quạ vỗ cánh. *"Chiến tranh, chiến tranh, chiến tranh, chiến tranh," nó* kêu.

"Không đâu," Mormont nói. "Thần thánh che chở chúng ta, cháu không mù và cháu cũng không ngu. Khi thấy xác chết đi săn đêm, cháu nghĩ chuyện đó có ảnh hưởng tới kẻ ngồi trên Ngai Sắt không?"

"Không." Jon không cần nghĩ cũng biết.

"Cha cháu đã đưa cháu tới với chúng ta, Jon ạ. Vì sao?"

"Vi sao? Vì sao? Vì sao?" con quạ nhại lại.

"Tất cả những gì ta biết là máu của Tiền Nhân chảy trong huyết quản nhà Stark. Tiền Nhân xây dựng Tường Thành, và họ vẫn nhớ những thứ người khác đã quên lãng. Và con thú của cháu... nó đã dẫn chúng ta tới gặp những sinh vật kia, cảnh báo cháu về cái thầy ma trên cầu thang. Ser Jaremy chắc chắn sẽ bảo đó là chuyện ngẫu nhiên, nhưng Ser Jaremy đã chết còn ta thì không." Tướng Mormont dùng mũi dao chọc miếng thịt. "Ta nghĩ định mệnh của cháu là ở đây, và ta muốn cháu cùng con sói của cháu đi với chúng ta khi chúng ta vượt khỏi Tường Thành."

Lời ông Mormont nói làm Jon rùng mình vì phấn khích. "Vượt Tường Thành ạ?"

"Cháu nghe rồi đó. Ta muốn đi tìm Benjen Stark, dù anh ta còn sống hay đã chết." Ông nhai rồi nuốt. "Ta không định ngoan ngoãn ngồi đây mà đợi tuyết và gió lạnh đâu. Chúng ta phải biết chuyện đang xảy ra. Lần này Đội Tuần Đêm sẽ đi theo đoàn, chống lại vua-ngoài-Tường-Thành, Ngoại Nhân, và bất cứ thứ gì ngoài đó. Ta muốn tự mình chỉ huy." Ông chỉ mũi dao vào ngực Jon. "Theo lẽ thường, quản gia của Tướng chỉ huy sẽ kiêm vai trò cận vệ... nhưng ta không muốn mỗi sáng thức dậy lại tự hỏi mình xem cháu có chạy mất không. Vì thế ta muốn hỏi cháu, Lãnh chúa Snow, và cháu phải trả lời ngay. Cháu là anh em của Đội Tuần Đêm... hay chỉ là thằng con hoang muốn chơi đùa trong cuộc chiến?"

Jon Snow đứng thẳng người và hít một hơi dài. Tha thứ cho con, Cha ơi. Robb, Arya, Bran... hãy tha thứ cho anh, anh không thể giúp mọi người. Ông ấy nói đúng. Anh phải ở đây. "Cháu... thuộc về ngài, thưa chỉ huy. Lính của ngài. Cháu thề. Cháu sẽ không bỏ chạy nữa."

Gấu Già khụt khịt mũi. "Tốt. Giờ thì đeo kiếm vào."

CATELYN

Dường như đã cả ngàn năm trôi qua kể từ ngày Catelyn Stark bồng đứa con còn đỏ hỏn rời Riverrun, vượt qua dòng Tumblestone trên con thuyền nhỏ, bắt đầu cuộc hành trình theo hướng bắc tới thành Winterfell. Và giờ bà lại vượt Tumblestone để trở về nhà, còn đứa nhỏ kia đã mặc giáp trụ đầy đủ thay cho tã lót.

Robb ngồi trên thuyền với Gió Xám, tay cậu đặt lên đầu con sói trong khi những người chèo thuyền đang khua mái chèo. Theon Greyjoy đi cùng cậu. Chú Brynden đi thuyền sau, cùng Greatjon và Lãnh chúa Karstark.

Catelyn ngồi ở đuôi thuyền. Họ xuôi dòng Tumblestone, để dòng chảy mạnh đẩy họ qua Tháp Bánh Xe. Khuôn mặt bà phảng phất một nụ cười buồn khi nghe những âm thanh từ thời thơ ấu - tiếng nước bắn tung tóe và tiếng ù ù của những bánh xe quạt nước khổng lồ. Từ những bức tường đá cát của lâu đài, những người lính và người hầu hét vang lên bà, tên Robb, và "Winterfell!" Trên bức tường phòng hộ tung bay lá cờ của nhà Tully: hình con cá hồi bạc đang quẫy nước nổi bật trên nền xanh đỏ. Đó là một khung cảnh khiến người ta hào hứng, nhưng không thể làm bà vui vẻ hơn. Bà tự hỏi liệu trái tim bà còn biết vui nữa không. Ôi, Ned...

Dưới Tháp Bánh Xe, họ rẽ xuyên qua chỗ nước xoáy. Những tay lái chèo ráng sức vượt qua. Mái vòm rộng của Thủy Môn tới gần, và bà nghe có tiếng xích sắt lách cách khi khung lưới sắt được kéo lên chầm chậm, nửa dưới đỏ màu sắt gỉ. Chân khung lưới dính bùn nâu, còn phía trên là hàng giáo đâm ra tua tủa. Catelyn liếc nhìn chấn song và tự hỏi cái khung lưới gỉ sét này sẽ chống chọi với những lần phá thành thế nào, liệu có nên thay nó đi không. Gần đây trong đầu bà chỉ luẩn quẩn những suy nghĩ như vậy.

Họ đi dưới mái vòm và những bức tường, đi từ nơi ngập tràn ánh nắng vào bóng râm, và lại ra với ánh sáng. Những con thuyền lớn nhỏ san sát xung quanh được neo co định bằng những vòng xích sắt vào đá. Lính gác của cha và em trai bà đang đứng đợi ở cầu thang dẫn lên bờ. Ser Edmure Tully là một chàng trai trẻ tuổi chắc nịch với mái tóc nâu vàng bù xù và bộ râu màu đỏ lửa. Tấm hộ tâm bị xước sát và bẹp dúm do chiến trận, áo choàng màu xanh đỏ vấy vết máu khô và ám khói. Ở bên cạnh là Lãnh chúa Tyros Blackwood, một người đàn ông gầy gò và cứng cỏi như một ngọn giáo với bộ ria muối tiêu xén ngắn và chiếc mũi khoằm. Bộ giáp vàng tươi chạm khắc những họa tiết hình dây leo và lá màu đen khá cầu kỳ, áo choàng kết từ lông quạ thả xuống từ đôi vai gầy. Chính Lãnh chúa Tyros là người đã dẫn đội quân đột kích cướp lại em trai bà từ doanh trại quân Lannister.

"Đưa họ vào," Ser Edmure ra lệnh. Ba người vội vàng bước xuống bậc thang ngập nước tới mắt cá chân và dùng những chiếc móc dài lôi thuyền lại. Khi Gió Xám nhảy lên bờ, một người trong số họ làm roi cây móc, loạng choạng lùi lại và ngã bệt xuống. Những người khác cười ầm lên khiến chàng ta có vẻ xấu hổ. Theon Greyjoy nhảy sang bên kia thuyền, đỡ eo Catelyn và đặt bà lên bậc thang khô ráo bên trên trong khi nước vỗ quanh gót giày cậu ta.

Edmure xuống ôm bà. "Chị," cậu thì thầm. Cậu có đôi mắt màu xanh lơ và cái miệng sinh ra để cười, nhưng giờ cậu ấy không cười nổi. Chiến trận và căng thẳng triền miên khiến cậu trông mệt mỏi và tiều tụy. Cổ cậu phải băng bó vì bị thương. Catelyn ôm chặt lấy em.

"Chị buồn em cũng buồn, chị Cat ạ," cậu nói khi họ tách nhau ra. "Khi chúng em nghe tin về Lãnh chúa Eddard... em thề với chị, nhà Lannister sẽ phải trả giá, em sẽ báo thù giúp chị."

"Nhưng điều đó đâu có mang Eddard về cho chị?" bà nghiêm giọng nói. Nỗi đau chưa lành nên bà không thể chịu nổi những lời lẽ an ủi. Giờ bà không thể nghĩ tới Ned. Bà không được nghĩ. Không một chút nào. Bà phải mạnh mẽ lên. "Em cứ nhớ lấy là được. Chị phải gặp cha."

“Cha đang đợi chị trong thư phòng,” Edmure nói.

“Lãnh chúa Hoster đang nằm trên giường, thưa phu nhân,” người quản gia của cha bà giải thích. Từ bao giờ người đàn ông tốt bụng này lại trở nên già nua và xám xịt thế này nhỉ? “Ông ấy bảo tôi đưa bà tới gặp ngay lập tức.”

“Em sẽ đưa chị vào.” Edmure dẫn bà lên cầu thang, đi qua sân trong, noi Petyr Baelish và Brandon Stark từng đấu kiếm để tranh giành bà. Những bức tường sa thạch sừng sững quanh họ. Khi họ đi qua cánh cửa được hai người lính đội mũ trụ khắc hình cá canh gác, bà hỏi. “Sức khỏe cha thế nào rồi,” Bà cảm thấy sợ ngay khi thốt ra những lời đó.

Edmure buồn bã. “Cha sẽ không ở với chúng ta lâu được nữa, những học sĩ nói vậy. Cơn đau... quá thường xuyên, và trầm trọng.”

Một cơn giận bừng bừng bốc lên trong bà, bà giận cả thế giới này; giận Edmure và Lysa, giận nhà Lannister, giận các học sĩ, giận Ned, giận cha và những vị thần đáng nguyền rủa đã cướp họ khỏi bà. “Đáng ra em phải nói cho chị'', bà nói. “Đáng ra em phải nói ngay khi biết chứ.”

“Cha cấm em không được nói. Cha không muốn kẻ thù biết rằng cha đang hấp hối. Khi vương quốc đang lầm nguy thế này, cha sợ nếu nhà Lannister biết cha đang ốm yếu...”

"... họ sẽ tấn công ư?” Catelyn gay gắt cướp lời. Đó là lỗi của mình, của mình, một giọng nói thì thầm bên tai bà. Nếu mình không bát gã lùn đó...

Họ im lặng đi lên cầu thang xoắn ốc.

Vọng lâu cũng có ba mặt như thành Riverrun, và thư phòng của Lãnh chúa Hoster nhìn ra ba hướng, với ban công bằng đá nhô ra ở phía đông như mũi một con thuyền sa thạch lớn. Từ đây có thể quan sát tường thành và ngã ba sông. Họ đã chuyển giường cha ra ngoài ban công. “Cha thích nằm sưởi nắng và ngắm dòng sông,” Edmure giải thích. “Cha, xem con mang ai tới này. Chị Cat về thăm cha...”

Ông Hoster Tully luôn là một người cao lớn; sức dài vai rộng khi là thanh niên và khi về già trở nên phúc hậu. Giờ trông ông có vẻ run rẩy, những bắp cơ teo lại chỉ còn da bọc xương, khuôn mặt ông cũng hốc hác đi nhiều. Lần cuối Catelyn gặp cha, tóc và rầu ông màu nâu điểm vài sợi bạc. Giờ chúng đã bạc trắng như tuyết.

Ông mở mắt khi nghe tiếng Edmure. “Mèo con của cha,” ông nói thều thào đứt quãng vì đau. “Mèo con của cha.” Một nụ cười run rẩy sáng lên trên gương mặt ông khi ông nắm lấy tay bà. “Ta đã đợi con...”

“Con sẽ rời đi để hai người nói chuyện,” em trai nói và hôn nhẹ lên trán cha trước khi rời đi.

Catelyn quỳ xuống và nắm lấy tay cha. Bàn tay hộ pháp giờ chỉ còn chút thịt, xương xẩu nhô lên, tất cả sức mạnh đã rời bỏ nó. “Cha phải nói cho con chứ,” bà nói. “Gửi một kỵ sĩ hay một con quạ...”

“Kỵ sĩ sẽ bị bắt và tra hỏi,” cha trả lời. “Quạ sẽ bị bắn hạ....” Cơn đau nhói lên và ông nắm chặt lấy tay bà. “Những con cua trong bụng cha... chúng quắp, lúc nào cũng quắp cha.

Cả ngày lẫn đêm. Chúng có những cái càng khỏe. Maester Vyman cho cha uống thuốc an

thần, sữa anh túc... cha ngủ rất nhiều... nhưng cha muốn thức để gặp con khi con tới. Cha sợ... khi nhà Lannister bắt em trai con, những doanh trại bao quanh chúng ta... cha sợ cha sẽ ra đi trước khi kịp nhìn thấy con... cha sự...”

“Con ở đây rồi mà Cha,” bà nói. “Cùng với Robb, con trai của con. Thằng bé cũng muốn gặp cha.”

“Con trai con,” ông thì thào. “Cha nhớ thằng bé có đôi mắt của cha...”

“Đúng cha ạ. Chúng con mang Jaime Lannister tới nửa. Riverrrun đã sống rồi, Cha ạ.”

Lãnh chúa Hoster mỉm cười. “Cha thấy rồi. Đêm trước, khi trận chiến bắt đầu, cha đã nói với họ... phải nhìn. Họ mang cha tới tháp canh ở cổng... để quan sát từ trên tường thành. À, thật đẹp... những ánh đuốc bập bùng, cha có thể nghe những tiếng la hét trên mặt sông... âm thanh mới ngọt ngào làm sao... Thần linh ơi, khi ngọn tháp canh đó bị sụp đổ, ta mừng lắm, giá mà ta được gặp các con của con trước nhỉ. Có phải do con trai con làm không? Có phải do Robb của con không?”

“Đúng ạ,” Catelyn rất đỗi tự hào. “Nhờ Robb và... chú Brynden. Em trai của cha cũng về rồi ạ.”

“Chú ấy ư.” Giọng cha bà chỉ còn là tiếng thều thào khe khẽ. “Cá Đen... vè ư? Từ Thung Lũng sao?”

“Đúng ạ...”

“Còn Lysa?” một cơn gió lạnh thổi qua mái tóc mỏng của ông. “Ôi tạ ơn thần thánh, em gái con... con bé có về không?”

Giọng ông tràn ngập niềm hy vọng và mong mỏi khiến bà khó lòng nói ra sự thật. “Không ạ. Con rất tiếc...”

“Ồ.” Nét mặt ông chùng xuống và chút ánh sáng le lói trong đôi mắt ông phụt tắt. “Cha đã mong sẽ được gặp con bé, trước khi...”

“Em ấy đang ở thành Eyrie với con trai.”

Lãnh chúa Hoster yếu ớt gật đầu. “Giờ thằng bé là Lãnh chúa Robert. Arryn tội nghiệp đã ra đi rồi... cha nhớ mà... vì sao con bé không về cùng con?”

“Em ấy sợ, cha à. Em ấy thấy an toàn ở thành Eyrie.” Bà hôn lên vầng trán nhăn nheo của cha. “Robb đang đợi. Cha có muốn gặp thằng bé không? Cả chú Brynden nữa?”

“Con trai con,” ông thều thào. “Đúng, con trai Cat... cha nhớ thằng bé có đôi mắt giống cha. Khi nó chào đời. Đúng rồi... đưa thằng bé vào.”

“Còn em trai cha?”

Cha bà liếc nhìn dòng sông. “Cá Đen,” ông nói. “Chú ấy lấy vợ chưa? Đã lấy... cô gái nào đó làm vợ chưa?”

Catelyn buồn rầu nghĩ, cả lúc trên giường bệnh cơ đây. “Chú ấy không kết hôn. Cha biết mà. Chú ấy sẽ không bao giờ lấy vợ.”

“Cha đã bảo... đã ra lệnh.Kết hôn đi! Ta là Lãnh chúa của chú. Chú ấy biết. Chú ấy biết cha có quyền mai mối cho chú ấy. Một vụ môn đăng hộ đối. Với một tiểu thư nhà Rechvyne. Một gia đình lâu đời. Một cô gái ngoan ngoãn, xinh đẹp....'CÓ tàn nhang... đúng rồi, Bethany. Đứa con gái tội nghiệp, vẫn đợi chờ. Đúng vậy. vẫn...”

“Bethany Redwyne đã kết hôn với Lãnh chúa Rowan nhiều năm trước rồi ạ,” Catelyn nhắc ông nhớ. “Cô ấy đã có ba người con.”

“Kể cả vậy,” Lãnh chúa Hoster lẩm bẩm. “Kể cả thế. Nhổ vào cô gái đó. Nhổ vào người nhà Redwyne. Nhổ vào cha. Cha là Lãnh chúa, là anh trai của... Cá Đen đó. Ta còn nhiều mối khác. Con gái Lãnh chúa Bracken, một trong ba cô con gái của Walder Frey... Chú ấy có lấy ai không? Bất cứ ai không?”

“Không ai cả ạ,” Catelyn nói, “nhưng chú ấy đã đi rất xa để tới thăm cha, đã thắng trận để trở về Riverrun. Con sẽ không có mặt ở đây nếu Ser Brynden không giúp chúng con.”

“Chú ấy luôn là một chiến binh,” cha khào khào giọng. “Chú ta làm được. Đúng. Hiệp sĩ Cổng Thành.” Ông ngả người và nhắm mắt, trông yếu ớt không tả xiết. “Lát nữa. Bảo chú ta vào. Giờ cha phải ngủ. Cha quá mệt mỏi không cãi nhau với chú ấy nổi nữa rồi. Lát nữa bảo chú ấy, bảo Cá Đen vào...”

Catelyn nhẹ nhàng hôn lên cha, vuốt nhẹ mái tóc cha và để cha lại trong vọng lâu cùng dòng sông êm đềm chảy bên dưới. Cha đã chìm vào giấc ngủ trước khi bà rời phòng.

Khi bà trở lại sân dưới, Ser Brynden Tully đứng trên cầu thang dưới sông với đôi giày ướt sũng và đang nói chuyện cùng đội trưởng đội lính gác thành Riverrun. Chú tới gặp bà ngay lập tức. “Cha cháu...”

“Đang chết dần chết mòn,” bà nói. “Đúng như chúng ta đã sự.”

Khuôn mặt góc cạnh của chú không hề biểu lộ nét u buồn. Ông vuốt mái tóc muối tiêu dày. “Cha cháu sẽ gặp chú chứ?”

Bà gật đầu. “Cha nói cha mệt lắm không cãi cọ nổi với chú rồi.” Chú Brynden Cá Đen cười khẩy. “Chú đã đến tuổi này rồi, chú không tin đâu. Hoster sẽ nhai đi nhai lại với chú về cô gái nhà Redwyne đến khi chúng ta hỏa thiêu ông ấy, quỷ tha ma bắt ông già đó đi.”

Catelyn mỉm cười vì bà biết đó là sự thực. “Cháu không thấy Robb.”

“Nó đi cùng Greyjoy tới sảnh rồi.”

Theon Greyjoy đang ngồi trên ghế băng trong Đại Sảnh thành Riverrun, cà kê uống bia và thết đãi đội lính của cha bà bằng câu chuyện về trận chiến trong rừng Whispering. “Vài kẻ định chạy trốn, nhưng chúng tôi đã chặn hết các lối thoát ra khỏi thung lũng và rồi lao ra từ bóng tối với kiếm và thương trên tay. Chắc lính nhà Lannister phải nghĩ rằng Ngoại Nhân đang tấn công họ khi con sói của Robb xông vào giữa chúng. Tôi thấy nó xé toạc bả vai một gã và lũ ngựa điên cuồng khi ngửi thấy mùi cu cậu. Tôi không thể nói cho mọi người biết nó đã hạ gục bao nhiêu lính đâu...”

“Theon,” bà ngắt lời, “ta có thể tìm thấy con trai mình ở đâu?”

“Lãnh chúa Robb đã tới rừng thiêng rồi, thưa phu nhân...”

Đó là điều Ned sẽ làm. *Mình phải nhớ thằng bé cũng là con của chàng nữa. Ôi, thần linh ơi,*

Ned...

Bà thấy Robb dưới tán lá xanh, bao quanh bởi những cây tùng bách cao lớn và những cây du cổ thụ, đang quỳ trước cây mẹ, một cây đước khẳng khiu mang khuôn mặt buồn bã thì đúng hơn là tức giận. Thanh trường kiếm được đặt trước mặt, mũi kiếm cắm xuống đất, và cậu nắm lấy chuôi kiếm. Những người khác quỳ quanh cậu: Greatjon Umber, Rickard Karstark, Maege Mormont, Galbart Glover và nhiều người nữa. Kể cả Tyros Blackwood cũng ở đó, chiếc áo choàng lông quạ bay phần phật ra sau. Bà nhận ra những người này vẫn thờ cựu thần. Bà tự hỏi giờ bà nên tin vào vị thần nào đây, nhưng bà không thể tìm ra câu trả lời.

Không nên làm phiền khi họ đang cầu nguyện. Những vị thần luôn công bằng... kể cả vị thần độc ác cướp Ned khỏi bà, sắp tới là cha bà nữa. Vì thế Catelyn chờ đợi. Gió vùng sông nước thổi qua rặng cây cao, và bà có thể nhìn thấy Tháp Bánh Xe ở bên phải với rặng trường xuân phủ kín một bên. Khi đứng đó, tất cả ký ức ùa về trong bà. Cha bà đã dạy bà cưỡi ngựa giữa những rặng cây này, Edmure từng ngã gãy tay từ chính cây du kia, và ở đằng đó, bên dưới lùm cây đó, bà và Lysa đã chơi trò hôn hít cùng Petyr.

Bà không nghĩ tới những chuyện cũ từ nhiều năm nay. Lúc đó họ mới trẻ trung làm sao - bà không lớn hơn Sansa, Lysa nhỏ hơn Arya, còn Petyr lúc đó vẫn trẻ con và bồng bột. Những cô gái đẩy anh qua lại, lúc nghiêm mặt, lúc lại cười khúc khích. Ký ức sống dậy trong bà khiến bà gần như cảm nhận được những ngón tay ướt nhẹp mồ hôi của anh ta trên vai và nếm được mùi bạc hà trong hơi thở. Trong rừng thiêng luôn có cây bạc hà và Petyr rất thích nhai chúng. Anh là một cậu bé gan dạ và luôn vướng vào rắc rối. "Anh ấy cố cho lưỡi vào miệng chị," sau đó Catelyn đã thú nhận với cô em gái khi họ còn lại một mình. "Anh ấy cũng làm thế với em," Lysa xấu hổ và hổn hển thì thào. "Em thích thế."

Robb từ từ đứng lên và tra kiếm vào vỏ, còn Catelyn đang tự hỏi liệu con trai bà có từng hôn cô gái nào trong rừng thiêng không. Chắc là có rồi. Bà từng thấy Jeyne Poole liếc mắt đưa tình với con trai bà, và một vài nữ tì cũng vậy, thậm chí là những cô gái mười tám tuổi... Thằng bé đã lao vào chiến trận, dùng kiếm giết người thì chắc chắn nó phải được hôn rồi. Thấy mình rơm rớm nước mắt từ lúc nào, bà giận dữ quệt chúng đi.

"Mẹ à," Robb nói khi nhìn thấy bà đứng đó. "Chúng ta phải triệu tập hội đồng. Có nhiều quyết định cần được đưa ra."

"Ông ngoại muốn gặp con," bà nói. "Robb, ông bệnh nặng lắm rồi."

"Ser Edumure đã nói cho con biết. Con rất tiếc, thưa mẹ... cho Lãnh chúa Hostervà cho mẹ. Nhưng trước hết chúng ta phải họp đã. Chúng ta có tin từ phương nam. Renly Baratheon đã tuyên bố mình là người thừa kế ngai vàng của anh trai."

"Renly ư?" bà choáng váng, "Mẹ cứ nghĩ phải là Lãnh chúa Stannis chứ..."

"Tất cả chúng ta đều nghĩ thế, thưa phu nhân," Galbart Glover nói.

Hội đồng họp tại Đại Sảnh, với bốn chiếc bàn gấp dài được được xếp thành một hình vuông. Lãnh chúa Hoster quá yếu không thể tham dự được, ông đang ngủ trên ban công và mơ về mặt trời trên sông của thời tuổi trẻ. Edmure ngồi ở chiếc ghế cao dành cho người nhà Tully với chú Brynden Cá Đen bên cạnh và những tướng đồng minh của cha bà ngồi hai bên. Tin chiến thắng ở Riverrun tới tai những lãnh chúa dòng Trident vốn đã bỏ chạy và kéo trở về họ về. Karyl Vance giờ là lãnh chúa sau khi cha anh ta chết trong trận Golden Tooth. Ser Marq Piper đi cùng anh ta, họ mang theo Darry - con trai Ser Raymun, một cậu nhóc không lớn hơn Bran là bao. Lãnh chúa Jonos Bracken đã trở về từ đống tàn tích của khối phòng thủ Stone Hedge, mắt trợn

trừng và quát tháo ầm ĩ, ông ta cố ngồi xa Tytos Blackwood hết mức có thể.

Những lãnh chúa miền bắc ngồi phía dối diện, Robb và Catelyn ngồi đối mặt với em trai bà bên kia bàn. Lực lượng của họ ít hơn. Greatjon ngồi bên tay trái Robb, sau đó tới Theon Greyjoy; Galbart Glover và phu nhân Mormont ngồi bên phải Catelyn. Lãnh chúa Rickard Karstark gầy gò mắt trũng sâu vì đau buồn, ngồi vào chỗ như một người đàn ông đang chìm trong cơn ác mộng, bộ râu dài không buồn chải. Ông đã mất hai người con trai trong trận rừng Whispering, và không hề hay tin gì về người con trai cả đã dẫn đội quân cầm giáo nhà Karstark chống lại Tywin Lannister trên dòng Green Fork.

Cuộc tranh luận kéo dài từ chiều muộn tới đêm. Mỗi lãnh chúa đều được phép lên tiếng và nói... hoặc hét, chửi thề, nêu lý do, tán tỉnh, cười đùa, thương lượng, đập bàn, đe dọa, bỏ ra ngoài rồi phá lên cười hoặc mang bộ mặt sưng sỉa trở vào. Catelyn ngồi yên và lắng nghe tất cả.

Roose Bolton đã tập họp tàn quân từ những đội quần khác ở đầu đường. Ser Helman Tallhart và Walder Frey vẫn cố thủ ở Song Thành. Đội quân của Lãnh chúa Tywin đã vượt dòng Trident và đang tiến tới Harrenhal. Có hai vị vua trong vương quốc. Hai vị vua, và không có một thỏa thuận nào.

Rất nhiều tướng đồng minh muốn tới Harrenhal ngay lập tức để đối mặt với Lãnh chúa Tywin và chấm dứt thế lực của nhà Lannister mãi mãi. Thay vào đó Marq Piper trẻ tuổi, nóng nảy lại muốn đi về hướng tây tấn công thành Casterly Rock. Những người khác khuyên họ nên kiên nhẫn. Jason Mallister nhận định thành Riverrun nằm trên đường tiếp tế cho quân Lannister; như vậy họ sẽ có thêm thời gian tăng cường hàng phòng thủ và cho quân đội nghỉ ngơi trong khi vẫn chặn đường chuyển quân tăng viện và hàng tiếp tế cho Lãnh chúa Tywin. Lãnh chúa Blackwood không đồng tình với ý kiến nào. Ông cho rằng họ nên kết thúc việc họ đã bắt đầu ở rừng Whispering, hành quân tới Harrenhal và tiêu diệt luôn đội quân của Roose Bolton. Như thường lệ Bracken phản đối ý kiến Blackwood; Lãnh chúa Jonos Bracken đứng lên kiên quyết rằng họ nên thề trung thành với vua Renly và di chuyển tới phương nam để họp quân.

"Renly không phải vua," Robb nói. Đó là câu đầu tiên của con trai bà. Giống như cha, cậu biết cách lắng nghe.

"Ngài không định về phe Joffrey chứ, thưa Lãnh chúa," Galbart Glover nói. "Hắn đã tử hình cha cậu."

"Điều đó khiến hắn trở thành quỷ dữ," Robb trả lời. "Nhưng ta không biết điều đó làm cho Renly thành vua. Joffrey vẫn là con trai chính thức của vua Robert, vì thế ngai vàng theo lý thuộc về hắn. Nếu hắn chết, và ta muốn điều đó xảy ra, hắn còn có em trai. Tommen sẽ là người kế vị sau Joffrey."

"Tommen chẳng khác gì người nhà Lannister cả," Ser Marq Piper quát.

"Đúng," Robb nghĩ ngợi nói. "Nhưng nếu cần một người làm vua, thì vì sao lại là Lãnh chúa Renly chứ? Ngài ta là em út của vua Robert. Bran không thể là Lãnh chúa thành Winterfell một khi ta còn sống, và Renly không thể làm vua khi Lãnh chúa Stannis còn tồn tại."

Phu nhân Mormont đồng tình. "Lãnh chúa Stannis sẽ là một vị vua anh minh hơn."

"Renly đã lên ngôi" Marq Piper nói. "Highgarden và Storms End ủng hộ ngài ta, và những người xứ Dorne sẽ sớm ủng hộ ngài ta thôi. Nếu Winterfell và Riverrun bổ sung quân lực cho ngài ấy, ngài ấy sẽ có sức mạnh của năm trong số bảy gia tộc hùng mạnh sau lưng. Sáu, nếu nhà Arryn chịu động thủ! Sáu nhà chống lại thành Rock! Các lãnh chúa của tôi ơi, trong vòng một năm thôi, chúng ta sẽ cắm đầu thái hậu, nhà vua bé, Lãnh chúa Tywin, Quỷ Lùn, Sát Vương, Ser

Kevan, tất cả bọn chúng lên giáo hết! Chúng ta sẽ giành được điều đó một khi họp quân với vua Renly. Lãnh chúa Stannis làm sao chống lại được chứ?"

"Nhưng ta đang nói tới quyền làm vua," Robb kiên quyết. Catelyn nghĩ cậu giống cha một cách kỳ lạ.

"Vậy ý cháu là chúng ta sẽ ủng hộ Stannis?" Edmure hỏi.

"Cháu không biết," Robb nói. "Cháu cầu nguyện để mong tìm được câu trả lời, nhưng thần thánh không trả lời cháu. Nhà Lannister kết tội cha cháu là kẻ phản nghịch và giết cha cháu, và chúng ta đều đó là lời nói dối. Nhưng nếu Joffrey là vị vua hợp pháp và chúng ta chiên đấu chống lại hắn, tất cả chúng ta đều là lũ nghịch tặc."

"Cha tôi yêu cầu chúng ta phải cẩn trọng," Ser Stevron lớn tuổi nói kèm nụ cười ranh mãnh của người nhà Frey. "Hãy chờ đợi, hãy để cho hai vị vua đó kết thúc trò chơi vương quyền của họ. Khi họ chiến đấu xong xuôi, chúng ta sẽ quỳ gối trước kẻ chiến thắng, hoặc chống đối hắn, tùy vào lựa chọn của chúng ta. Với việc Renly đang tập hợp quân đội, có vẻ Lãnh chúa Tywin muốn tạm thời đình chiến... và để con trai mình trở về an toàn. Thưa các lãnh chúa cao quý, hãy để tôi tới Herrenhal gặp ông ta và thỏa thuận những điều khoản hợp lý và đưa ra mức tiền chuộc..."

"Đồ hèn!" Greatjon gầm lên giận dữ át giọng nói ông ta. "Cầu xin đình chiến sẽ khiến chúng nghĩ chúng ta yếu thế," phu nhân Mormont tuyên bố.

"Bồi thường cái chết tiệt gì, chúng ta sẽ không tha cho Sát Vương," Rickard Karstark hét lên.

"Sao lại không hòa bình chứ?" Catelyn hỏi.

Các lãnh chúa nhìn bà, nhưng bà chỉ cảm nhận thấy duy ánh mắt con trai mình. "Thưa mẹ, chúng đã giết cha con, giết chồng của mẹ," cậu buồn rầu nói. Cậu rút thanh trường kiếm và đặt nó lên bàn, lưỡi thép sáng rực trên nền gỗ nhám. "Đây là hòa bình duy nhất con dành cho nhà Lannister."

Greatjon gầm lên ủng hộ, và những người khác hùa theo, hò hét, rút kiếm và đấm lên mặt bàn. Catelyn đợi tới khi tất cả im lặng. "Thưa các lãnh chúa," sau đó bà nói, "Lãnh chúa Eddard là tướng chỉ huy của các vị, nhưng tôi mới là người nằm chung một giường và sinh con cho ngài ấy. Các vị nghĩ tôi không yêu ngài nhiều như các vị sao?" Giọng bà gần như vỡ ra vì đau buồn, nhưng Catelyn hít một hơi thật sâu và trấn tĩnh lại. "Robb, nếu kiếm có thể mang cha con về, mẹ sẽ không cho phép con tra kiếm vào vỏ tới chừng nào cha Ned lại đứng bên mẹ... Nhưng cha đã đi rồi, và cả trăm trận rừng Whispering cũng không thể thay đổi điều đó. Ned đã ra đi, cũng như Daryn Hormvood, cũng như những người con trai dũng cảm của Lãnh chúa Karstark đây cùng rất nhiều những người khác, và không một ai trong số họ sẽ trở về với chúng ta. Chẳng lẽ chúng ta cần nhiều người chết hơn nữa sao?"

"Phu nhân, phu nhân chỉ là phụ nữ," Greatjon nói giọng khàn khàn. "Phụ nữ không hiểu những vấn đề này."

"Phụ nữ luôn nhân từ," Lãnh chúa Karstark nói, trên mặt còn nguyên nét u buồn. "Đàn ông cần trả thù."

"Hãy để Cersei Lannister cho tôi , thưa Lãnh chúa Karstark, rồi ngài sẽ biết phụ nữ nhân từ thế nào," a trả lời. "Có lẽ tôi không hiểu về binh pháp... nhưng tôi hiểu thế nào là phù phiếm. Chúng ta tham chiến khi quần đội Lannister tấn công vùng châu thổ, và Ned bị bắt làm tù nhân,

bị vu khống cho tội phản nghịch. Chúng ta chiến đấu để tự vệ, và giành lại tự do cho chồng tôi.

Điều đầu tiên chúng ta đã có, còn điều kia mãi mãi nằm ngoài tầm với. Tôi sẽ khóc thương cho Ned cho tới tận giây phút cuối đời, nhưng tôi phải nghĩ tới người sống. Tôi muốn con gái tôi quay về mà thái hậu vẫn đang giữ chúng.

Nếu tôi phải đổi bốn người nhà Lannister lấy hai người nhà Stark, tôi cũng cho là mặc cả công bằng và cảm ơn thần thánh. Mẹ muốn con an toàn, Robb ạ, để ngồi trên vị trí của cha con mà trông coi thành Winterfell. Mẹ muốn con sống cuộc đời của chính con, được hôn một cô gái nào đó và kết hôn cùng một người phụ nữ rồi làm cha của một đứa con trai. Mẹ muốn đặt dấu chấm hết cho chuyện này. Tôi muốn về nhà, thưa các lãnh chúa, và khóc thương cho chồng tôi."

Cả sảnh đường vô cùng im lặng khi Catelyn nói xong.

"Hòa bình," chú Brynden nói. "Hòa bình là điều tuyệt vời, thưa phu nhân... Nhưng trong trường hợp nào đây? Đừng rèn lưỡi kiếm của cháu thành lưỡi cày nếu như ngay ngày mai cháu phải rèn lại nó."

"Vậy Torrhen và Eddard của tôi chết vì điều gì nếu như ngày mai tôi sẽ trở về thành Karhold không có gì ngoài nắm xương tàn của chúng?" Rickard Karstark hỏi.

"Đúng," Lãnh chúa Bracken nói. "Gregor Clegane đã đốt ruộng đồng, giết dân lành và biến thành Stone Hedge của tôi thành một đống đổ nát. Giờ chẳng nhẽ tôi phải đi quỳ gối trước kẻ đã sai bảo hắn? Chúng ta chiến đấu vì điều gì, khi mà cuối cùng chúng ta lại để tất cả quay về điểm xuất phát?"

Lãnh chúa Blackwood đồng tình, và điều đó làm Catelyn vừa ngạc nhiên vừa thất vọng. "Và nếu chúng ta hòa hoãn với vua Joffrey, vậy chúng ta không phải là kẻ phản nghịch đối với vua Renly sao? Nếu như hươu đực thắng sư tử, chúng ta sẽ thế nào đây?"

"DÙ bà quyết định thế nào, tôi cũng không bao giờ gọi một kẻ nhà Lannister là vua," Marq Piper tuyên bố.

"Cháu cũng vậy," thằng bé Darry hét lên. "Không bao giờ!"

Những tiếng la hét lại vang lên. Catelyn tuyệt vọng. Bà đã tới rất gần đích, bà nghĩ. Họ gần như đã lắng nghe bà, gần như... nhưng thời khắc đó đã qua. Sẽ không có hòa bình, không có chỗ cho việc chữa lành vết thương hay an toàn. Bà nhìn con trai, quan sát cậu trong khi cậu nhíu mày lo lắng nghe những lãnh chúa khác thảo luận, nhưng vẫn quyết định theo tới cùng. Cậu đã buộc mình kết hôn với con gái của Walder Frey, nhưng giờ bà thấy rõ cô dâu thật sự mà thằng bé chọn là thanh kiếm đặt trên bàn.

Catelyn đang nghĩ tới những cô con gái, tự hỏi liệu mình còn được trông thấy con không thì Greatjon đứng bật dậy.

"CÁC LÃNH CHÚA!" ông ta hét, giọng vang vọng khắp sảnh. "Đây là điều tôi sẽ nói với hai nhà vua!" Ông ta đập bàn. "Renly Barethon chẳng là gì với tôi, và Stannis cũng vậy. Vì sao họ được phép cai trị tôi cùng những gì thuộc về tôi, từ một chỗ ngồi ngon lành nào đó ở Highgarden hay xứ Dorne cơ chứ? Họ biết gì về Tường Thành, rừng sói hay những nấm mồ của Tiền Nhân nào? Họ có thờ phụng những vị thần giống chúng ta đâu. Lũ Ngoại Nhân cũng về phe Lannister, mà tôi ngán chúng tới tận cổ rồi." Ông cho tay ra sau vai và rút thanh đại đao

hai lưỡi khổng lồ ra. “Vì sao chúng ta không thể tự mình làm chủ chứ? Chúng ta thỏa hiệp cùng những con rồng, mà những con rồng đã chết hết cả rồi!” Ông chỉ mũi kiếm vào Robb. “Tôi chỉ quỳ gối trước một vị vua duy nhất, thưa các lãnh chúa,” ông ta hét lên. “Vua Phương Bắc!”

Và ông ta quỳ xuống, đặt thanh kiếm dưới chân con trai bà.

“Vậy tôi đồng ý hòa bình trong những điều kiện đó” Lãnh chúa Karstark nói. “Họ cứ giữ lấy lâu đài đỏ quạch cùng cái ghế sắt của họ đi.” Ông ta rút thanh trường kiêm khỏi vỏ. “Vua Phương Bắc!” ông nói rồi quỳ xuống cạnh Greatjon.

Bà Maege Mormont đứng dậy. “Vua Mùa Đông!” bà tuyên bố và đặt thanh xà mâu bên cạnh những thanh kiếm. Rồi các lãnh chúa vùng châu thổ cũng đứng dậy, Blackwood và Bracken, những gia tộc mà Winterfell chưa từng cai trị, nhưng Catelyn quan sát họ đứng dậy và rút kiếm, quỳ xuống hét những từ đã không vang lên trong vương quốc suốt hơn ba trăm năm nay, kể từ ngày Aegon Chúa Rồng thống nhất Bảy Phụ Quốc làm một... Nhưng giờ bà lại nghe thấy nó vang lên trong căn sảnh gỗ của cha:

“Vua Phương Bắc!”

“Vua Phương Bắc!”

“VUA PHƯƠNG BẮC!”

DAENERYS

Đất đỏ, chết chóc và khô cằn, rừng cây không mọc nổi. Thợ cắt cỏ trở về với những cành cây dương khẳng khiu, một bụi cây lá tím và những bó cỏ nâu. Họ mang về hai cái cây thẳng nhất, chặt bỏ hết cành lá, tước hết vỏ rồi chẻ ra, xếp thành một sàn gỗ. Ở giữa họ cho rơm, bụi cây, vỏ cây và nhúm cỏ khô. Rakharo chọn một con ngựa đực từ đàn ngựa ít ỏi còn lại; nó không bằng con ngựa chiến đỏ của Khal Drogo, nhưng còn lại ít ngựa quá. Ở giữa sàn gỗ, Aggo cho con ngựa ăn một quả táo và trong chóp mắt dùng rìu bổ đôi đầu nó.

Mirri Maz quan sát từ đám bụi bốc lên với nỗi bất an dâng lên trong đôi mắt đen, chần tay bà ta bị trói chặt. "Không đủ để giết một con ngựa," bà ta nói với Dany. "Bản thân máu chẳng là gì. Cô không biết lời chú mà cũng chẳng đủ khôn ngoan mà tìm ra chúng. Cô nghĩ huyết chủ là trò chơi của trẻ con à. Cô gọi tôi là maegi cứ như thể đó là một lời nguyền rủa, nhưng thực ra nó có nghĩa là thông thái đó. Cô chỉ là một đứa trẻ với trí khôn ngờ nghệch của trẻ con thôi. Dù cô định làm gì cũng không thành công đâu. Hãy cởi trói cho tôi và tôi sẽ giúp cô."

"Ta quá mệt mỏi với tiếng be be của maegi rồi," Dany bảo Jhogo. Anh ta vung roi lên và nữ tư tế im bặt.

Trên xác ngựa, họ dựng một sàn gỗ; những thanh gỗ chẻ ra từ những thân cây nhỏ và nhánh từ cây lớn hơn, và những cành cây nhỏ nhất và thẳng nhất họ tìm thấy. Họ đặt gỗ theo hướng từ đông sang tây, từ phía mặt trời mọc tới nơi mặt trời lặn. Trên sàn gỗ chất chồng những tài sản của Khal Drogo: chiếc lều lơn, những bộ áo gi lê son, yên ngựa và dây cương, sợi roi cha chàng đã trao cho chàng khi chàng đến tuổi trưởng thành, thanh arakh chàng đã dùng để đốn gục Khal Ogo và con trai ngài ta, một cây cung xương rồng hùng mạnh. Aggo muốn đặt thêm những vũ khí mà các ky sĩ tâm phúc của Drogo đã trao cho Dany làm quà cưới, nhưng Dany cấm. "Những thứ này là của ta," cô nói. "Và ta muốn giữ chúng." Một lớp bụi cầy khô được phủ lên tài sản của khal, và những búi cỏ khô được rải lên trên cùng.

Ser Jorah Mormont kéo cô sang một bên khi mặt trời lên đỉnh đầu. "Công chúa..." ông bắt đầu.

"Vì sao ông lại gọi ta như thế?" Dany thách thức. "Anh Visery là vua, đúng không?"

"Đúng, thưa công chúa."

"Viserys đã chết. Ta là người thừa kế của anh ấy, là giọt máu cuối cùng của nhà Targaryen. Cái gì của anh thì bây giờ thuộc về ta."

"Thưa., nữ hoàng," Ser Jorah nói và quỳ một chân xuống. "Giờ thanh kiếm của tôi là của người, thưa nữ hoàng Daenerys. Và cả trái tim của tôi vốn chưa từng thuộc về anh trai người, giờ đã thuộc về người. Tôi chỉ là một hiệp sĩ và tôi chẳng có gì cho người ngoài tấm thân đang chịu cảnh tha hương này, nhưng tôi cầu xin người hãy nghe tôi nói. Hãy để Khal Drogo đi. Người sẽ không cô đơn đâu. Tôi thề với người, không ai có thể đưa người tới Vaes Dothrak trừ khi người muốn. Người không cần phải tới với các dosh khaleen. Hãy tới phương đông với tôi. Yi Ti, Oarth, biển Jade, Asshai bên cạnh Vùng Đất Bóng Tối. Chúng ta sẽ chiêm ngưỡng những kỳ quan chưa được nhìn thấy, và uống những loại rượu chỉ có thần thánh mới được uống. Làm ơn đi mà khaleesi. Tôi biết người định làm gì. Đừng làm. Đừng làm"

"Ta phải làm," Dany nói với ông. Cô chạm vào mặt ông, cảm giác buồn vui lẫn lộn. "Ông không hiểu đâu."

“Tôi hiểu là tôi yêu quý người,” Jorah nói giọng tràn ngập nỗi tuyệt vọng. “Tôi từng yêu phu nhân của mình, nhưng tôi không chết cùng nàng ấy. Người là nữ hoàng của tôi, thanh kiếm của tôi là của người, nhưng người đừng yêu cầu tôi đứng yên khi người bước lên giàn thiêu của Drogo. Tôi sẽ không giương mắt nhìn người bị thiêu sống đâu.”

“Đó là điều ông sợ ư?” Dany nhẹ hôn lên vầng trán rộng của ông. “Ta không trẻ con tới mức đó đâu.”

“Người không định chết cùng khal thật ư? Người thè chứ, thưa nữ hoàng?”

“Ta thề,” cô nói bằng tiếng phổ thông của Bảy Phụ Quốc, vùng đất đáng ra phải thuộc về cô.

Tầng thứ ba của giàn thiêu là những cành cây to bằng ngón tay, được phủ lá và cành củi khô. Họ đặt chúng theo hướng từ bắc sang nam, từ băng tới lửa, và chất lên đó những chồng đệm mềm và chăn lụa. Mặt trời bắt đầu lặn về phương tây khi họ làm xong. Dany gọi những người Dothraki tới quanh. Gần một trăm người nữa đã ra đi. Vua Aegon đã bắt đầu với bao nhiêu người nhỉ? Cô tự hỏi. Chẳng vấn đề gì cả.

“Giờ các người sẽ là khalasar của ta,” cô nói. “Ta thấy gương mặt của những nô lệ. Ta trả tự cho cho các ngươi. Hãy bỏ xích cổ ra. Đi đi nếu các ngươi muốn, không ai làm hại các ngươi đâu. Nếu các ngươi ở lại, các ngươi sẽ là anh chị em và là vợ chồng của nhau.” Những đôi mắt đen nhìn cô đầy lo lắng. “Ta thấy những khuôn mặt trẻ con, phụ nữ, người già. Hôm qua ta chỉ là một đứa trẻ. Hôm nay ta đã là một người phụ nữ. Và mai sau ta sẽ là một bà lão. Ta xin nói với từng người rằng, hãy trao bàn tay và trái tim cho ta, và ở đây luôn có chỗ cho các ngươi.” Cô quay sang ba chiến binh trẻ của khas. “Jhogo, ta trao cho anh sợi dây da bạc vốn là món quà cưới của ta, và phong anh là ko, và ta muốn hỏi anh có đồng ý thề sẽ sống và chết như máu mủ của ta, đi bên cạnh bảo vệ ta hay không.”

Jhogo cầm sợi dây da từ tay cô nhưng nét mặt vô cùng bối rối. “Khaleesi,” anh lưỡng lự nói. “Không thể được đâu. Làm kỵ sĩ tâm phúc cho phụ nữ là một điều nhục nhã.”

“Aggo,” Dany gọi mà chẳng để ý tới lời nói của Jhogo. “Ta trao cho anh cây cung xương rồng vốn là món quà cưới của ta.” Cây cung chia làm hai đường vòng, đen bóng và tinh xảo, cao hơn Dany. “Ta phong anh là ko, và ta muốn hỏi anh có đồng ý thề sẽ sống và chết như máu mủ của ta, đi bên cạnh bảo vệ ta hay không.”

Aggo nhận cây cung với đôi mắt cụp xuống. “Tôi không thể. Chỉ có đàn ông mới được dẫn khalasar hoặc phong một người làm ko.”

“Rakharo,” Dany nói và quay đi, “ngươi sẽ có thanh arakh lớn vốn là món quà cưới của ta, với chuôi kiếm và lưỡi kiếm dát vàng. Ta cũng phong anh là ko, và ta muốn hỏi anh có đồng ý thề sẽ sống và chết như máu mủ của ta, đi bên cạnh bảo vệ ta hay không.”

“Người là khaleesi,” Rakharo nói và nhận lấy thanh arakh. “Tôi sẽ đi cùng người tới Vaes Dothrak dưới Núi Mẹ, và bảo vệ người cho tới khi người trở thành nhà tiên tri của dosh khaleen. Tôi không thể hứa gì hơn.”

Cô gật đầu, bình tĩnh như thể cô không nghe thấy câu trả lời của người bảo vệ cuối cùng. “Ser Jorah Mormont,” cô nói. “Hiệp sĩ đầu tiên và vĩ đại nhất của ta, ta không còn món quà cưới nào dành cho ông, nhưng ta thề với ông rằng, một ngày nào đó ông sẽ có được thanh trường kiếm mà thế gian này chưa từng thấy, rèn bằng hơi thở rồng và làm từ thép Valyria. Và ta cũng

muốn hỏi ông có thề trung thành với ta không."

"Thần đã thề trung thành với người rồi, thưa nữ hoàng," Ser Jorah nói và quỳ xuống, đặt thanh kiếm dưới chân cô. "Thần thề sẽ phục vụ người, tuân lệnh người, chết vì người nếu cần."

"Dù bất cứ chuyện gì xảy ra?"

"Dù bất cứ chuyện gì xảy ra."

"Ta sẽ nhớ kỹ lời thề này. Ta cầu mong ông không hối hận." Dany nâng ông đứng dậy. Cô nhón chân nhẹ nhàng hôn hiệp sĩ và nói. "Ông là người đầu tiên trong Đội Cận Vệ Nữ Hoàng."

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của khalasar khi cô đi vào lều. Người Dothraki đang thì thào và liếc nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng qua khóe mắt hình quả hạnh. Chắc họ nghĩ cô điên mất rồi. Có lẽ vậy. Cô sẽ sớm biết thôi. Nếu nhìn lại mình sẽ đi lạc mất.

Bồn tắm của cô nóng bỏng rẫy khi Irri giúp cô bước vào, nhưng Dany không giật mình hay hét lên. Cô thích hơi nóng. Nó làm cô thấy sạch sẽ. Jhiqui đã cho tinh dầu thơm mà cô tìm thấy trong chợ ở Vaes Dothrak vào nước tám; mùi hoa hồng thơm ngào ngạt. Doreah gội đầu và chải chỗ tóc rối. Irri kỳ lưng cho cô. Dany nhắm mắt, để hương thơm cùng hơi ấm ôm ấp lấy cô. Cô có thể cảm nhận hơi nóng thấm qua những chỗ đau giữa hai đùi. Cô rùng mình khi dòng nước thấm vào trong người cô, cơn đau và căng cơ được giải tỏa. Cô trôi bồng bềnh trên mặt nước.

Khi đã sạch sẽ, những người hầu giúp cô đứng dậy. Irri và Jhiqui quạt cho người cô khô, trong khi Doreah chải tóc tới khi chúng sáng lên như dòng sông bạc sóng sánh trên lưng cô. Họ xức thứ nước hoa thơm nức mùi quế lên người cô; ở hai cổ tay, đằng sau tai, và trên bộ ngực đầy sữa. Giọt cuối cùng là trên vùng kín. Những ngón tay của Irri nhẹ nhàng và mát lạnh như nụ hôn của người tình khi nhẹ nhàng trượt trên cánh hoa của cô.

Sau đó, Dany bảo tất cả rời đi, để cô có thể chuẩn bị cho Khal Drogo trong chuyến cưỡi ngựa cuối cùng về vương quốc bóng đêm. Cô tắm sạch thân thể, chải và bôi dầu lên mái tóc, vuốt tóc chàng lần cuối, cảm nhận mái tóc dày và nhớ lại lần đầu tiên cô chạm vào nó đêm tân hôn. Bao nhiêu người có thể chết với mái tóc chưa từng một lần bị cắt. Cô vùi mặt vào đó và hít lấy mùi hương nồng của dầu. Chàng có mùi cỏ và đất ẩm ấp, giống mùi khói, mùi tinh dịch và ngựa. Chàng có mùi giống Drogo. Tha thứ cho em, mặt trời của em, cô nghĩ. Tha thứ cho tất cả những điều em đã làm và những điều em phải làm. Em đã trả giá, vì sao của em, nhưng cái giá quá cao, quá cao...

Dany bện tóc chàng và đeo những chiếc vòng bạc lên râu và treo từng cái chuông lên tóc chàng. Rất nhiều chuông, bằng bạc, vàng và đồng. Chuông để kẻ thù có thể nghe thấy chàng tới và phải run sợ. Cô mặc quần bó da ngựa và giày cao cổ, đeo thắt lưng với những mề đay bằng vàng và bạc lên eo. Cô mặc áo gi lê cũ và xỉn màu, chiếc áo Drogo thích nhất giúp che đi bộ ngực mang sẹo. Cô chọn cho mình chiếc quần rộng bằng vải lụa cát, đôi săng đan đeo dây lên nửa đùi và chiếc áo gi lê giống với Drogo.

Mặt trời sắp lặn khi cô gọi họ trở lại mang thi thể chàng lên giàn thiêu. Người Dothraki im lặng quan sát khi Jhogo và Aggo mang chàng ra khỏi lều. Dany đi sau họ. Họ đặt chàng xuống nệm và chăn, đầu hướng về Núi Mẹ ở phía đông bắc xa xa.

"Dầu," cô ra lệnh, và họ mang tới những thùng dầu và đổ lên giàn thiêu, thấm đẫm chăn lụa

và bụi cây cùng những bó cỏ khô, cho tới khi dầu nhỏ giọt xuống những khúc gỗ và trong không khí sặc mùi dầu. “Mang những quả trứng của ta tới đây,” Dany ra lệnh cho những hầu gái. Có gì đó trong giọng nói của cô khiến họ vội vã chạy đi.

Ser Jorah nắm lấy tay cô. “Nữ hoàng, Drogo không cần những quả trứng rồng ở vương quốc bóng đêm. Tốt nhất hãy bán chúng ở Asshai. Hãy bán một quả và chúng ta có thể mua một con thuyền đưa chúng ta trở về những Thành Phố Tự Trị. Bán cả ba quả và người sẽ giàu có suốt đời.”

“Chúng không được tặng để ta đem đi bán,” Dany nói với ông.

Cô tự mình bước lên giàn thiêu để đặt những quả trứng rồng xung quanh mặt trời và vì sao của cô. Quả màu đen cạnh tim, bên dưới cánh tay chàng. Quả xanh lá cây bên cạnh đầu chàng với bím tóc cuộn quanh. Quả màu vàng kem giữa hai chân chàng. Khi Dany hôn chàng lần cuối, cô có thể nếm vị dầu ngọt ngào trên môi chàng.

Khi cô xuống khỏi giàn hỏa thiêu, cô thấy Mirri Maz Duur đang quan sát cô. “Cô điên rồi," nữ tư tế khàn giọng nói.

“Khoảng cách từ sự điên rồ đến thông thái có xa lắm không?” Dany hỏi. “Ser Jorah, mang maegi này trói vào giàn thiêu.”

“Lên... nữ hoàng, không, hãy nghe thần...”

“Hãy làm như lời ta.” Nhưng ông vẫn chần chừ, cho tới khi cơn giận của cô bùng phát. “Ông thề trung thành với tôi, dù có chuyện gì xảy ra. Rakharo, giúp ông ấy.”

Nữ tư tế không hét lên một tiếng nào khi họ lôi bà ta lên giàn thiêu của Khai Drogo và trói vào giữa những tài sản của chàng. Dany tự mình đổ dầu lên đầu người đàn bà đó. “Cảm ơn bà, bà Mirri Maz Duur ạ,” cô nói, “vì những bài học bà đã dạy tôi.”

“Cô sẽ không nghe thấy tôi hét đâu,” Mirri trả lời khi dầu từ tóc nhỏ xuống và thấm ướt quần áo.

“Ta sẽ nghe thấy thôi,” Dany nói, “nhưng ta không muốn nghe bà hét, cái ta cần là mạng sống của bà. Ta nhớ bà đã nói gì với ta. Chỉ cái chết mới có thể trả giá cho sự sống.” Mirri Maz Duur mở miệng, nhưng không nói gì. Khi Dany bước xuống, cô thấy sự khinh miệt đã biến mất khỏi đôi mắt đen ti hí của maegi; nhưng hình như trong đó còn chất chứa nỗi sợ hãi. Sau đó chẳng còn việc gì khác ngoài ngắm nhìn mặt trời lặn và tìm kiếm vì sao đầu tiên.

Khi một chúa ngựa qua đời, con ngựa sẽ bị giết cùng ngài, để ngài có thể tự hào đi vào vương quốc bóng đêm. Thi thể ngài sẽ được thiêu ngoài bầu trời rộng lớn, và khal sẽ cưỡi trên con ngựa lửa đến những vì sao. Ngọn lửa càng cháy dữ dội bao nhiêu, vì sao của ngài sẽ càng sáng bấy nhiêu.

jhogo thấy đầu tiên. “Đó,” anh vội vã nói. Dany nhìn và thấy ở dưới thấp nơi bầu trời phía đông. Ngôi sao đầu tiên là một ngôi sao chổi, mang màu đỏ rực. Màu đỏ máu, đỏ lửa, như chiếc đuôi của rồng. Cô không thể đòi hỏi một tín hiệu rõ ràng hơn.

Dany nắm lấy ngọn đuốc từ tay Aggo và ném vào đống gỗ. Những bụicây và cỏ khô tẩm dầu bắt lửa ngay lập tức. Những tia lửa bé xíu lan lên dàn gỗ như một con chuột màu đỏ nhanh nhẹn, trượt băng băng qua dầu rồi nhảy thoắt từ vỏ cây sang cành cây và đống lá. Hơi nóng bốc

lên phả vào mặt cô, nhẹ nhàng, đột ngột như hơi thở của tình nhân, nhưng trong vài giây nó trở nên nóng không chịu nổi. Dany lùi lại. Gỗ cháy lách tách, càng lúc càng lớn hơn. Mirri Maz Duur bắt đầu tru tréo. Lửa bùng lên nhảy múa khắp các tầng. Hoàng hôn tỏa ánh sáng lung trong không khí dường như tan chảy bởi hơi nóng. Dany nghe tiếng gỗ nứt gẫy. Lửa liếm lên người Mirri Maz Duur. Bài hát của bà ta càng lên cao hơn, gào thét to hơn... sau đó bà ta thở hổn hển, hết lần này tới lần khác, và bài hát của bà ta biến thành tiếng than khóc tới rùng mình, cao lanh lảnh và tràn ngập đau đớn.

Và giờ ngọn lửa đã vươn tới Drogo của cô, chúng bao lấy chàng. Quần áo chàng bén lửa, và trong tích tắc khalkhoác lên mình lớp vải lụa vàng cam bay bổng với những cuộn khói xám mang mùi mỡ. Dany thở bằng miệng. Một phần trong cô muốn chạy tới bên chàng như Ser Jorah đã lo sự, lao vào đống lửa cầu xin chàng tha thứ và để chàng hòa vào trong cô lần cuối, để ngọn lửa đốt cháy da thịt họ cho tới khi họ là một, mãi mãi là một.

Cô có thể ngửi thấy mùi da thịt cháy khét, không khác mùi thịt ngựa nướng trên bếp lửa. Giàn thiêu dữ dội trong cảnh hoàng hôn như một con thú hoang, nhấn chìm tiếng thét ai oán của Mirri Maz Duur, và chiếc lưỡi lửa liếm lên bụng bầu trời đêm. Khói càng lúc càng dày đặc khiến người Dothraki phải lùi lại ho húng hắng. Những lưỡi lửa vàng cam mạnh mẽ bùng lên trong cơn gió đến từ địa ngục, những khúc gỗ rít lên và kêu lách tách, tàn than bốc lên khỏi cuộn khói trôi vô định trong màn đêm đen như những con đom đóm mới ra đời. Ngọn lửa dùng đôi cánh đỏ rực vỗ vào không khí, khiến người Dothraki và cả ông Mormont phải lùi lại, nhưng Dany đứng nguyên tại chỗ. Cô mang dòng máu của rồng, và lửa nằm trong huyết quản của cô.

Cô đã cảm nhận được sự thật từ rất lâu, Dany nghĩ khi bước tới gần đám cháy, nhưng những lò sưởi không đủ nóng. Lửa nhảy múa trước mặt cô như những người vũ công trong đám cưới của cô, uốn éo, hát ca và xoay tròn tà áo lẫn màu vàng, cam, đỏ. Cảnh tượng đáng sợ nhưng thật đẹp đẽ, sống động và ấm áp. Dany giang rộng cánh tay, da cô đỏ và sáng lên. Đây cũng là một đám cưới, cô nghĩ. Mirri Maz Duur đã im lặng. Nữ tư tế nghĩ cô là một đứa trẻ, nhưng đứa trẻ không ngừng lớn lên và luôn tìm tòi học hỏi.

Một bước nữa, và Dany có thể cảm nhận hơi ấm của cát dưới chân, kể cả qua đôi săng đan. Mồ hôi chảy xuống đùi, giữa hai ngực và thành dòng trên má, nơi nước mắt cô từng rơi xuống. Ser Jorah đang hét gọi sau lưng cô, nhưng ông chẳng là gì nữa, trong mắt cô chỉ có ngọn lửa kia. Đó là thứ đẹp đẽ nhất và đáng yêu nhất cô từng thấy, mỗi ngọn lửa trông như một pháp sư mặc đồ vàng, cam và đỏ, cuộn xoáy trong áo choàng khói. Cô nhìn thấy một con sư tử lửa đỏ rực, con rắn vàng khổng lồ và kỳ lân lửa xanh lục nhạt; cô thấy những con cá, cáo và những con quái vật, những con sói và loài chim sặc sỡ, cả cây cối trổ hoa, hình ảnh sau lại đẹp hơn hình ảnh trước. Cô thấy một con ngựa chiến lông xám khổng lồ được phác họa từ đám khói, với chiếc bờm mượt mà kết từ quầng lửa xanh lục. Đúng rồi, tình yêu của em, mặt trăng và vì sao của em, hãy lên ngựa đi, hãy đi đi.

Áo gi lê của cô bắt lửa, vì thê' Dany tháo nó ra và thả rơi xuống đất. Chiếc áo da sơn bùng cháy khi cô tới gần ngọn lửa hơn, bộ ngực trần của cô phơi dưới cái nóng, dòng sữa chảy ra từ đầu vú đỏ và hơi sưng. Đến lúc rồi, cô nghĩ, đến lúc rồi, và trong tích tắc cô thoáng thấy Khal Drogo trước mặt, đang cưỡi trên con ngựa khói, với sợi roi lửa trong tay. Chàng mỉm cười, vung roi quất lên giàn thiêu vun vút.

Cô nghe có tiếng rắc của đá vỡ. Sàn gỗ, bụi cây và cỏ bắt đầu rung chuyển và đổ sập xuống. Những mảnh gỗ cháy rơi xuống cô, Dany tắm mình trong tro và tàn than cháy. Và cái gì đó rơi xuống, nảy lên rồi lăn xuống chân cô; một viên đá tròn mang màu kem với những đường gân vàng, đã nứt vỡ và bốc khói. Tiếng gầm vang dội khắp nơi, loáng thoáng xen lẫn tiếng phụ nữ

hét lên và trẻ con khóc thét vì sững sờ.

Chỉ có cái chết mới trả giá nổi cho sự sống.

Và tiếng rắc thứ hai, lớn và gọn như tiếng sấm, khói cuộn quanh cô và giàn thiêu dịch chuyên, những khúc gỗ vỡ ra khi ngọn lửa chạm vào trái tim bí ẩn của chúng. Cô nghe tiếng ngựa hí lên vì hoảng sợ, tiếng người Dothraki gào thét vì nỗi kinh hoàng, Ser Jorah gọi tên cô và chửi rủa. Không, cô muốn hét lên với ông ta, không, hiệp sĩ của ta ơi, đừng sợ. Hãy vì ta. Ngọn lửa này của ta. Ta là Daenerys Bão Tố, con gái của rồng, cô dâu của rồng, mẹ của rồng, ông không thấy sao? Ông không THẤY sao? Khói và lửa bốc lên tới cả chục mét, giàn thiêu sập xuống xung quanh cô. Dany không hề sợ mà tiếp tục bước vào cơn bão lửa và gọi tìm những đứa con của cô.

Tiếng rắc thứ ba nghe kinh thiên động địa.

Khi ngọn lửa cuối cùng đã tắt ngóm và mặt đất nguội bớt để bước đi được, Ser Jorah Mormont thấy cô nằm giữa đống tro tàn, bị bao quanh bởi những khúc gỗ đen, những vụn lửa cháy dở và cùng xương người lẫn ngựa bị thiêu rụi. Cô trần truồng, bị bao trong bồ hóng, quần áo biến thành tro tàn, mái tóc đẹp bị cháy rụi... nhưng cô không mảy may thương tích.

Con rồng màu vàng kem đang bú sữa từ ngực trái của cô còn con rồng xanh nâu đồng đậu bên ngực phải. Cô ôm chặt lấy chúng. Một con quái vật màu đỏ đen đậu trên vai cô, cái cổ dài như cổ rắn cuộn quanh cổ cô. Khi nó thấy Jorah, nó ngửng đầu và nhìn ông bằng đôi mắt đỏ như than. Không nói nên lời, hiệp sĩ quỳ sụp xuống. Khas tới đằng sau ông. Jhogo là người đầu tiên đặt thanh arakh vào tay cô. "Máu mủ của tôi," anh thì thầm và cúi dập mặt xuống mặt đất bốc khói. "Máu mủ của tôi," cô nghe Aggo nhắc lại. "Máu mủ của tôi," Rakharo hét.

Và sau đó các hầu gái, rồi tới những người khác, tất cả người Dothraki, đàn ông, đàn bà và trẻ con. Dany chỉ cần nhìn vào mắt là đủ biết họ đã thuộc về cô, trong ngày hôm nay, ngày mai và mãi mãi về sau, như thể họ chưa bao giờ là sở hữu của Drogo.

Khi Daenerys Targaryen đứng lên, con rồng đen rít khẽ, khói trắng bốc ra từ miệng và lỗ mũi nó. Hai con rồng kia ngẩng đầu khỏi ngực cô và hưởng ứng, đôi cánh trong mờ giang ra hơi rung động, và lần đầu tiên trong mấy trăm năm, bầu trời đêm sống dậy với khúc nhạc của loài rồng.

NHÀ BARATHEON

Gia tộc trẻ nhất trong số các Đại Gia Tộc, hình thành trong Cuộc Chiến Chinh Phục. Tổ tiên, ngài Orys Baratheon tương truyền là anh em cùng cha khác mẹ với Aegon Chúa Rồng. Orys từ từ thăng tiến trở thành một trong những tướng chỉ huy có uy quyền nhất của Aegon. Khi ông đánh bại và giết chết Argilac Ngạo Mạn, vị Vua Bão cuối cùng, Aegon đã ban thưởng lâu đài, đất đai và cô con gái của Argilac cho ông. Orys lấy cô gái làm vợ, sử dụng lá cờ, danh tiếng và khẩu quyết của gia đình bà làm của mình.

Gia huy: con hươu đực đen đội vương miện trên nền vàng.

Gia ngôn: **Cơn thịnh nộ là của Chúng ta.**

VUA ROBERT BARATHEON Đệ Nhất

Vợ, HOÀNG MẬU CERSEI, nhà Lannister

Con cái:

- THÁI TỬ JOFFREY, người thừa kế Ngai Sắt, mười hai tuổi
- CÔNG CHÚA MYRCELLA, thứ nữ tám tuổi
- HOÀNG TỬ TOMMEN, thứ nam tám tuổi

Anh em trai:

- STANNIS BARATHEON, Lãnh chúa đảo Dragonstone
    + Vợ, PHU NHÂN SELYSE nhà Florent
    + Con gái SHIREEN chín tuổi
- RENLY BARATHEON, Lãnh chúa Storrri's End

Tiểu hội đồng:

- GRAND MAESTER PYCELLE

- LÃNH CHÚA PETYR BAELISH, biệt danh NGÓN ÚT, chủ quản tiền bạc

- LÃNH CHÚA STANNIS BARATHEON, chủ quản tàu bè

- LÃNH CHÚA RENLY BARATHEON, chủ quản luật pháp

- SER BARRISTAN SELMY, Tướng Chỉ Huy Ngự Lâm Quân

- VARYS, thái giám, biệt danh Gián Điệp

Triều thần và tùy tùng:

- SERILYN PAYNE, Vương Pháp, đao phủ

- SANDOR CLEGANE, biệt danh Chó Săn, người bảo vệ thái tử Joffrey

- JANOS SLYNT, thường dân, tướng chỉ huy Đội Gác Thành Vương Đô

- JALABHAR XHO, hoàng tử bị lưu đày khỏi Đảo Summer

- MOON BOY, hề

- LANCEL và TYREK LANNISTER, cận vệ của nhà vua, em họ hoàng hậu

- SER ARON SANTAGAR, thầy dạy kiếm

Ngự Lâm Quân:

- SER BARRISTAN SELMY, Tướng Chỉ Huy

- SER JAIME LANNISTER, biệt danh Sát Vương

- SER BOROS BLOUNT

- SER MERYN TRANT

- SER ARYS OAKHEART

- SER PRESTON GREENFIELD

- SER MANDON MOORE

Những nhà chính thề trung thành với thành Storms End là Nhà Selmy, Wylde, Trant, Penrose, Errol, Estermont, Tarth, Swann, Dondarrion, Caron.

Những nhà chính thề trung thành với đảo Dragonstone là Celtigar, Velaryon, Seaworth, Bar Emmon và Sunglass.

NHÀ STARK

Tổ tiên nhà Stark là Brandon Kiến Thiết và các vị Vua Mùa Đông. Trong hàng ngàn năm, họ trị vì Winterfell trên cương vị Vua Phương Bắc, cho tới khi Torrhen Stark Vua Quỳ Gối chọn thề trung thành với Aegon Chúa Rồng chứ không chiến đấu.

Gia huy: sói tuyết trên nền trắng tinh.

Gia ngôn: **Mùa đông đang tới.**

EDDARD STARK, Lãnh chúa Winterfell, Thủ lĩnh Phương Bắc

Vợ, PHU NHÂN CATELYN, nhà Tully

Con cái:

- ROBB, người thừa kế thành Winterfell, mười bốn tuổi
- SANSA, trưởng nữ, mười một tuổi
- ARYA, thứ nữ, chín tuổi
- BRANDON, thứ nam, thường gọi Bran, bảy tuổi
- RICKON, thứ nam, ba tuổi
- Con rơi, JON SNOW, mười bốn tuổi
- Con nuôi, THEON GREYJOY, người thừa kế Đảo Sắt

Anh chị em:

- [BRANDON], anh cả, bị giết theo lệnh vua Aerys II Targaryen
- [LYANNA], em gái, chết trên rặng núi xứ Dome

- BENJEN, em trai, thuộc Đội Tuần Đêm,

Người hầu:

- MAESTER LUWIN, quân sư, thầy thuốc, thầy giáo

- VAYON POOLE, quản gia thành Winterfell,

  + JEYNE, con gái, bạn thân của Sansa

- JORY CASSEL, đội trưởng đội lính hộ vệ

  + HALLIS MOLLEN, DESMOND, JACKS, PORTHER, QUENT, ALYN, TOMARD, VARLY, HEWARD, CAYN, WYL, lính hộ vệ

- SER RODRIK CASSEL, thầy dạy kiếm, thường gọi là chú Jory

  + BETH, con gái nhỏ

- SEPTA MORDANE, gia sư cho các cô con gái của Lãnh chúa Eddard

- SEPTON CHAYLE, trông coi điện thờ và thư viện của lâu đài

- HULLEN, chủ trại ngựa
  + Con trai, HARWIN, lính hộ vệ

  + JOSETH, chăm sóc và huấn luyện ngựa

- FARLEN, Chủ trại chó

- GIÀ NAN, người kể chuyện, từng là vú nuôi

  + HODOR, chắt, cậu bé chăm sóc ngựa bị thiểu năng

- GAGE, đầu bếp

- MIKKEN, thợ rèn và phụ trách kho vũ khí

Những tướng đồng minh chính:

- SER HELMAN TALLHART,

- RICKARD KARSTARK, Lãnh chúa thành Karhold

- ROOSE BOLTON, Lãnh chúa thành Dreadford

- JON UMBER, biệt danh Greatjon

- GALBART và ROBETT GLOVER

- WYMAN MANDERLY, Lãnh chúa Cảng White

- MAEGE MORMONT, Phu nhân Đảo Bear

Những nhà chính thề trung thành với thành Winterfell là nhà Karstark, Umber, Flint, Mormont, Homwood, Cenvyn, Reed, Manderly, Glover, Tallhart, Bolton.

NHÀ LANNISTER

Tóc vàng, cao ráo và đẹp mã, nhà Lannister mang dòng máu của những người du hành Andal tới từ một vương quốc hùng mạnh trên những ngọn đồi và thung lũng phía tây. Nhà Lannister luôn khoe khoang rằng tổ tiên bên ngoại của họ là Lann Khôn Ngoan, một kẻ lừa đảo sống vào Kỷ Nguyên Những Anh Hùng. Mỏ vàng **ở** Casterly Rock và Răng Vàng giúp họ trở thành nhà giàu có nhất trong các Đại Gia Tộc.

Gia huy: hình sư tử vàng trên nền đỏ sậm.

Gia ngôn: **Nghe Ta Gầm!**

TYWIN LANNISTER, Lãnh chúa thành Casterly Rock, Thủ Lĩnh Phương Tây, Người Bảo Vệ Lannisport

Vợ, [PHU NHÂN JOANNA], em họ, chết khi sinh nở

Con cái:

- SER JAIME, biệt danh SÁT VƯƠNG, người thừa kế Casterly Rock, anh song sinh của Cersei

- HOÀNG HẬU CERSEI, vợ vua Robert I Baratheon, em song sinh của Jaime

- TYRION, biệt danh Quỷ Lùn, người lùn

Anh chị em:

- SER KEVAN, em kế sau

    + Vợ, DORNA nhà Swyft

    + Con trai cả, LANCEL, cận vệ nhà vua

    + Cặp song sinh WILLEM và MARTYN

    + Con gái nhỏ, JANEI

- GENNA, em gái, kết hôn cùng Ser Emmon Frey,

    + Con trai, Ser CLEOS FREY

    + Con trai, TYON FREY, cận vệ

- [SER TYGETT], em thứ hai, chết vì bệnh đậu mùa

    + Góa phụ, DARLESSA nhà Marbrand

    + Con trai Tyrek, cận vệ nhà vua

- [GERION], em út, mất tích trên biển

    + Con gái ngoài giá thú, JOY, mười tuổi

Anh họ, SER STAFFORD LANNISTER, em trai phu nhân JOANNA quá cố

- Con gái, CERENNA và MYRIELLA
- Con trai, SER DAVEN LANNISTER

Quân sư, MAESTER CREYLEN

Các hiệp sĩ trưởng và tướng đồng minh:

- LÃNH CHÚA LEO LEFFORD

- SERADDAM MARBRAND

- SER GREGOR CLEGANE, Ngọn Núi Trên Yên Ngựa, hay Núi Yên Ngựa

- SER HARYS SWYFT, cha vợ Ser Kevan

- Lãnh chúa ANDROS BRAX

Những nhà chính thề trung thành với thành Casterly Rock là nhà Payne, Marbrand, Lydden, Banefort, Lefford, Crakehall, Serrett, Broom, Clegane, Prestervà Westerling.

NHÀ ARRYN

Nhà Arryn có nguồn gốc từ những vị vua vùng Núi và Thung Lũng và là một trong những dòng dõi quý tộc Andal thuần chủng nhất và lâu đời nhất.

Gia huy: hình mặt trăng và chim cắt màu trắng trên nền xanh da trời.

Gia ngôn: Danh dự cao hơn tất thảy.

[JON ARRYN], Lãnh chúa thành Eyrie, Người Bảo Vệ Thung Lũng, Thủ Lĩnh Phương Đông, Quân Sư, mới từ trần.

Vợ cả, [PHU NHÂN JEYNE, nhà Royce] chết khi sinh nở, con gái chết lưu

Vợ thứ, [PHU NHÂN ROWENA, nhà Arryn], em họ, chết vì cảm lạnh, không có con

Vợ thứ và góa phụ, PHU NHÂN LYSA nhà Tully

- Con trai: ROBERT ARRYN, cậu bé yếu ớt sáu tuổi, giờ là Lãnh chúa thành Eyrie và Người bảo vệ Thung Lũng,

Tùy tùng và người hầu:

- MAESTER COLEMON, quân sư, thầy thuốc và gia sư

- SER VARDIS EGEN, đội trưởng đội lính hộ vệ

- SER BRYNDEN TULLY, Cá Đen, Hiệp Sĩ Cổng Thành, chú của phu nhân Lysa

- Lãnh chúa NESTOR ROYCE, Đại Tổng Quản Thung Lũng

    + SER ALBAR ROYCE, con trai

    + MYA STONE, con gái ngoài giá thú hiện đang phục vụ ông

- Lãnh chúa EON HUNTER, ngirời cầu hôn phu nhân Lysa

- SER LYN CORBRAY, người cầu hôn phu nhân Lysa

    + MYCHEL REDFORT, cận vệ

- PHU NHÂN ANYA WAYNWOOD, góa phụ

    + SER MORTON WAYNWOOD, con trai, người cầu hôn phu nhân Lysa

    + SER DONNEL WAYNWOOD, con trai

- MORD, tay cai ngục cục súc

Những gia đình tiêu biểu thề trung thành với thành Eyrie là nhà Royce, Baelish, Egen, Waynwood, Hunter, Redfort, Corbray, Melcolm và Hersy.

NHÀ TULLY

Nhà Tully chưa bao giờ làm vua, dù họ sở hữu những vùng đất màu mỡ và lâu đài lớn tại Riverrun suốt một ngàn năm. Trong cuộc chiến Chinh Phục, vùng châu thổ thuộc về Harren Đen Vua các Đảo. Ông nội Harren, Vua Harwyn Hardhand đã cướp dòng Trident từ Vua Bão Arrec, người mà tổ tiên đã chiếm hết đất đai kéo dài đến Neck từ ba trăm năm trước, giết chết những Hà Bá cuối cùng. Harren là một kẻ bạo chúa hung tàn nên không được lòng dân và rất nhiều lãnh chúa vùng châu thổ sông đã bỏ rơi ông ta để gia nhập đội quân của Aegon. Một trong những người đầu tiên là Edmyn Tully thành Riverrun. Khi Harren và con cháu tuyệt diệt trong trận hỏa hoạn ở Harrenhal, Aegon đã thưởng cho nhà Tully bằng cách ban lệnh phong Edmyn trị vì khắp vùng đất châu thổ và yêu cầu các lãnh chúa vùng châu thổ thề trung thành với ông ta.

Gia huy: hình con cá hồi quẫy nước trên nền xanh lục sọc đỏ.

Gia ngôn: **Gia đình, Nhiệm vụ, Danh Dự.**

HOSTER TULLY, Lãnh chúa thành Riverrun,

Vợ, [PHU NHÂN MINISA nhà Whent], chết khi lâm bồn

Con cái:

- CATELYN, trưởng nữ, kết hôn cùng Lãnh chúa Eddard Stark
- LYSA, thứ nữ, kết hôn cùng Lãnh chúa Jon Arryn

- SER EDMURE, người thừa kế Riverrun

Em trai, SER BRYNDEN, biệt danh Cá Đen

Người hầu:

- MAESTERVYMAN, quân sư, thầy thuốc, gia sư
- SER DESMOND GRELL, thầy dạy kiếm
- SER ROBIN RYGER, đội trưởng đội lính hộ vệ
- UTIIERYDES WAYN, quản gia thành Riverrun

Các hiệp sĩ và tướng đồng minh:

- JASON MALLISTER, Lãnh chúa thành Seagard
    + PATREK MALLISTER, con trai và người thừa kế
    + WALDER FREY, Lãnh chúa vùng Crossing
    + Vô số con trai, cháu trai và con hoang
- JONOS BRACKEN, Lãnh chúa thành Stone Hedge
- TYTOS BLACKWOOD, Lãnh chúa thành Reventree
- SER RAYMUN DARRY
- SER KARYL VANCE
- SER MARQ PIPER
- SHELLA WHENT, Phu nhân thành Harrenhal
    + SER WILLIS WODE, hiệp sĩ phục vụ

Các nhà chính thề trung thành với thành Riverrun là nhà Darry, Frey, Mallister, Bracken, Blackwood, Whent, Ryger, Piper và Vance.

NHÀ TYRELL

Nhà Tyrell bắt đầu từ vai trò quản gia cho Vua xứ Reach, vốn thống trị những vùng đồng bằng trù phú từ phía tây nam rặng Dornish và Xoáy Nước Đen tới Bờ biển Hoàng Hôn. Họ tuyên bố tổ tiên bên ngoại của họ là Garth Greenhand, vua làm vườn của Tiền Nhân, người đội vương miện dây leo và hoa, làm cho đất đai trù phú. Khi Vua Mern, vị vua cuối cùng của Triều đại cũ chết trong trận Cánh Đồng Cháy, quản gia Harlen Tyrell đã giao nộp Highgarden cho Aegon Targaryen và cầu xin được thề trung thành với ngài. Aegon trao lâu đài cùng quyền cai trị xứ Reach cho ông.

Gia huy : hình bông hồng vàng trên nền xanh lá cây.

Gia ngôn: **Sinh trưởng mạnh mẽ.**

MACE TYRELL, Lãnh chúa thành Highgarđen, Thủ Lĩnh Phương Nam, Người Bảo Vệ Rặng Marches, Đại Nguyên Soái vùng Reach.

Vợ, PHU NHÂN ALERIE nhà Hightower thuộc Oldtown

Con cái:

- WILLAS, con gái cả, người thừa kế Highgarden

- SER GARLAN, biệt danh Gallant, con gái thứ

- SER LORAS, Hiệp sĩ Flowers, con trai út

- MARGAERY, con gái, mười bốn tuổi

Mẹ, góa phụ, PHU NHÂN OLENNA nhà Redwyne, biệt hiệu Nữ Hoàng Gai

Chị em gái:

- MINA, kết hôn cùng Lãnh chúa Paxter Redwyne
- JANNA, kết hôn cùng Ser Jon Fossoway

Chú bác:

- GARTH, biệt danh Gớm Ghiếc, Tổng quản thành Mighgarden
    + Những người con trai ngoài giá thú, GARSE và GARRETT FLOWERS
- SER MORYN, Tướng Chỉ Huy đội Gác Oldtown
- MAESTER GORMON, học giả tại Citadel

Người hầu:

- MAESTER LOMYS, quân sư, thầy thuốc, gia sư
- IGON VYRWEL, đội trưởng đội lính hộ vệ
- SER VORTIMER CRANE, thầy dạy kiếm

Hiệp sĩ và tướng đồng minh:

- PAXTER REDWYNE, Lãnh chúa thành Abor
    + *Vợ,* PHU NHÂN MINA nhà Tyrell
    + *Con*
    + SER HORAS, bị gọi giễu là Kinh Hoàng, anh sinh đôi của Hobber
    + SER HOBBER, bị gọi giễu là Cẩu Thả, em sinh đôi của Horas
    + DESMERA, mười lăm tuổi
- RANDYLLTARLY, Lãnh chúa Đồi Hom
    + SAMWELL, con cả, thuộc Đội Tuần Đêm
    + DICKON, con thứ, thừa kế Đồi Hom
- ARWYN OAKHEART, Phu Nhân vùng Old Oak
- MATHIS ROWAN, Lãnh chúa Goldengrove
- LEYTON HIGHTOWER, Tiếng nói của Oldtown, Lãnh chúa vùng Cảng

- SERJONFOSSOWAY

Một số nhà chính thề trung thành với Highgarden là Vywel, Florent, Oakheart, Hightower, Crane, Tarly, Redwyne, Rowan, Fossoway và Mullendore.

NHÀ GREYJOY

Nhà Greyjoy tuyên bố tổ tiên họ là Vua Xám của Kỷ Nguyên Những Anh Hùng. Truyền thuyết kể rằng vua Xám không chỉ trị vì những hòn đảo phía tây mà còn cả biển khơi và lấy nhân ngư làm vợ.

Trong hàng ngàn năm, những tay cướp biển tới từ Quần đảo Sắt - những nạn nhân bị cướp bóc gọi chúng là "người sắt" - là mối kinh hoàng trên vùng biển từ Cảng Ibben cho tới Đảo Summer. Họ tự hào vì sự dũng mãnh trên chiến trường và sự tư do tín ngưỡng. Mỗi hòn đảo có một "vua muối" và "vua đá" riêng. Đại Vương của Quần Đảo lần lượt được chọn trong số các vị tiểu vương này, cho tới khi Vua Urron chiếm ngai bằng cách giết sạch những vua khác khi họ họp nhau lại để chọn vua. Dòng dõi vua Urron đã tuyệt diệt một ngàn năm trước, khi người Andal tràn qua quần đảo. Nhà Greyjoy cũng như các chúa đảo khác đã phối hôn cùng những kẻ xâm chiếm.

Những Vua Sắt đã mở rộng sự trị vì của mình lên tận đất liền bằng lửa và kiếm. Vua Qhored khoe khoang rằng "bất cứ nơi nào người ta ngửi thấy mùi nước biển và nghe tiếng sóng vỗ" thì đó là thuộc địa của ông ta. Trong những thế kỷ sau, những con cháu của Qhored mất vùng Arbor, Oldtown, Đảo Bear và rất nhiều phần bờ biển phía tây. Nhưng tới Cuộc Chiến Chinh Phục, Vua Harren Đen đã chiếm được tất cả đất đai giữa những ngọn núi, từ Neck cho tới Xoáy Nước Đen. Khi Harren cũng những người con trai bị tiêu diệt cùng sự sụp đổ của Harrenhal, Aegon Targaryen đã trao vùng châu thổ sông cho Nhà Tully, đồng thời cho phép những lãnh chúa sống sót của Quần Đảo Sắt được theo tập tục cũ chọn ra vị vua trong số họ. Họ đã chọn Lãnh chúa Vickon Greyjoy của thành Giáo.

Gia huy: hình con thủy quái màu vàng trên nền đen.

Gia ngôn: **Chúng ta không gieo gió.**

BALON GREYJOY, Lãnh chúa Quần Đảo Sắt, Vua Cát và Đá, Con trai của Gió Biển, Thần Chết của thành Giáo

Vợ, PHU NHÂN ALANNYS nhà Harlaw

Con cái:

- [RODRIK] con cả, chết tại Seagard trong Cuộc Nổi Loạn của nhà Greyjoy

- [MARON] con thứ hai, chết trên tường thành Giáo trong Cuộc Nổi Loạn của nhà Gneyjoy

- ASHA, con gái, thuyền trưởng tàu Gió Đen

- THEON, con trai độc nhất còn sống sót, thừa kế thành Giáo, con nuôi Lãnh chúa Eddard Stark

Em trai:

- EURON, biệt danh Mắt Quạ, thuyền trưởng tàu Im lặng, một kẻ sống ngoài pháp luật, cướp biển

- VICTARION, Đô Đốc Hạm Đội Sắt

- AERON, biệt danh Damphair, tu sĩ dòng Thần Chết Chìm

Những gia đình nhỏ hơn thề trung thành với thành Giáo là Harlaw, Stonehouse, Merlyn, Sunderly, Botley, Tavvney, Wynch, Goodbrother.

NHÀ MARTELL

Nymeria, nữ hoàng chiến binh người Rhoyne đã mang mười ngàn thuyền cập cảng xứ Dorne nằm ở phía đông nam Bảy Phụ Quốc, sau đó kết hôn cùng Lãnh chúa Mors Martell. Với sự giúp đỡ của bà, ông đã đánh bại kẻ thù và thống trị toàn xứ Dorne. Sức ảnh hưởng của văn hóa Rhoyne còn khá mạnh mẽ. Vì thế những người trị vì xứ Dorne thích xưng là "Hoàng tử" hơn là "Vua." Theo luật của xứ Dorne, đất đai và danh hiệu được truyền lại cho con cả chứ không phải con trai trưởng. Dorne, khác với những phần khác của Bảy Phụ Quốc, chưa bao giờ bị Aegon Chúa Rồng xâm lăng. Mãi hai trăm năm sau đó nó mới vĩnh viễn hợp nhất với toàn vương quốc bằng hôn nhân và các thỏa thuận, chứ không phải bằng vũ lực. Vua Daeron II Hòa Bình đã làm được điều những chiến binh không làm được khi kết hôn cùng công chúa xứ Dorne Myriah và cho em gái mình lấy hoàng tử đang trị vì xứ Dorne lúc bây giờ.

Gia huy: hình mặt trời đỏ bị mũi giáo vàng xuyên qua.

Gia ngôn: Không cúi đầu, không quỳ gối, không thất bại.

DORAN NYMEROS MARTELL, Lãnh chúa Mũi giáo vàng, Hoàng tử xứ Dorne

Vợ, MELLARIO, thành phố tự trị Norvos

Con cái:

- Công chúa ARIANNE, trưởng nữ, người thừa kế thành Mũi Giáo Vàng

- Hoàng tử QUENTYN, trưởng nam

- Hoàng tử TRYSTANE, thứ nam

Anh chị em:

- Em gái, [CÔNG CHÚA ELIA] kết hôn cùng hoàng tử RhaegarTargaryen, bị giết chết trận Chiếm Vương Đô

Con cái:

+ [CÔNG CIIÚA RHAIiNYS] một cô bé, bị giết chết trong trận Chiếm Vương Đô

+ [HOÀNG TỬ AEGON] một đứa bé, bị giết chết trong trận Chiếm Vương Đô

- Em trai, HOÀNG TỬ OBERYN, Rắn Hổ Mang Đỏ

Tùy tùng:

- AREO HOTAH, lính đánh thuê thành Norvos, đội trưởng đội lính hộ vệ

- MAESTER CALEOTTE, quân sư, thầy thuốc, sư gia - Các lãnh chúa và tướng đồng minh:

+ EDRIC DAYNE, Lãnh chúa thành Sao Băng

Những nhà chính thề trung thành cùng thành Mũi Giáo Vàng bao gồm Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler, Dayne.

Cựu Triều NHÀ TARGARYEN

Nhà Targaryen mang dòng máu của rồng, con cháu của các lãnh chúa cao quý thời xa xưa từng trị vị Valyria, họ mang một vẻ đẹp choáng ngợp (nhiều người nói vẻ đẹp đó không giống con người), với đôi mắt màu tử đinh hương, màu chàm hoặc tím và mái tóc màu vàng ánh bạc hoặc bạch kim.

Những tổ tiên của Aegon Chúa Rồng đã trốn thoát khỏi vụ Sụp Đổ của Valyria cùng những hỗn loạn và nạn chém giết sau đó trên đảo Dragonstone, một hòn đảo đá nằm trên eo biển. Từ chính nơi này Aegon cùng những người chị em gái là Visenya và Rhaenys đã đi thuyền tới đánh chiếm Bảy Phụ Quốc. Để bảo vệ dòng máu hoàng thất thuần chủng, Nhà Targaryen thường theo truyền thống của người Valyria cho phép kết hôn giữa anh em gái. Aegon đã lấy hai chị em gái của mình và có với một người vài người con trai.

Gia huy: hình rồng ba đầu màu đỏ trên nền đen, ba đầu đó tượng trưng cho Aegon và các chị em gái.

Gia ngôn: **Lửa và Máu**

Các Vương Triều Targaryen sau khi Aegon cập bến

1-37	Aegon I	Aegon Đại Đế, Aegon Chúa Rồng
37-		

42	Aenys I	Con trai Aegon và Rhaenys
42-48	Maegor I	Maegon Bạo Chúa, con trai AEgon và Visenya
48-103	Jaehaerys I	Vị Vua Già, người hòa giải, con trai Aenys
103-129	Viserys I	Cháu nội Jaehaerys
129-131	Aegon II	Con trai cả của Viserys [Tất cả những cống hiến của vua Aegon II đều bị chị gái Rhaenyra, hơn ngài một tuổi tranh giành. Cả hai đều hy sinh trong cuộc bất hòa giữa họ, được các ca sĩ gọi là Vũ Điệu của Loài Rồng]
131-157	Aegon III	Thuốc Độc của Loài Rồng, Con trai Rhaenyria [Những con rồng cuối cùng đã chết trong thời kỳ trị vì của Aegon III]
157-161	Daeron I	Con Rồng Trẻ, Vị Vua Bé, con trai cả của Aegon III [Daeron chinh phục được xứ Dorne nhưng không thể giữ được nỏ, chết trẻ]
161-171	Baelon I	Vị Vua Được Chúc Phúc, thầy tu và nhà vua, con trai thứ hai của Aegon III
171-172	Viserys II	Em trai Aegon III
172-184	Aegon IV	Vô Dụng, con trai cả của Viserys

		[Em trai ngài, Hoàng tử Aemon Hiệp sĩ Rồng, là người bảo vệ và nghe đồn là tình nhân của Hoàng hậu Naerys]
184-209	Daeron II	Con trai Hoàng Hậu Naerys, con trai Aegon hoặc Aemon [Daeron đã biến xứ Dome thành một phần của vương quốc nhờ kết hôn cùng công chúa xứ Dorne Myriah]
209-221	Aerys I	Con trai thứ hai của Daeron II [sử sách không ghi chép]
221-233	Maekar I	Con trai thứ tư của Deron II
233-259	Aegon V	Khác Thường, con trai thứ tư của Maekar
259-262	Jaehaerys II	Con trai thứ hai của Aegon Khác Thường
262-283	Aerys II	Vua Điên, con trai duy nhất của Jaehaerys

Những người nhà Targaryen cuối cùng

[VUA AERYS TARGARYEN], Aerys Đệ Nhị, bị Jaime Lannister giết chết trong trận Chiếm Vương Đô

Chị và em gái [HOÀNG HẬU RHAELLA] Nhà Targaryen, chết khi sinh nở tại Dragonstone

Con cái:

- [THÁI TỬ RHAEGAR], Thừa kế Ngai Sắt, chết dưới tay Robert Baratheon trong trận Trident

- Vợ, [CÔNG CHÚA ELIA] Nhà Martell, chết trong trận Chiếm Vương Đô

- Con cái:

+ [CÔNG CHÚA RHAENYS] một cô bé, bị giết chết trong trận Chiếm Vương Đô

+ [PRINCE AEGON], một bé trai, bị giết chết trong trận Chiếm Vương Đô

- HOÀNG TỬ VISERYS, tự xưngViserys Đệ Tâm, Đại Vương của Bảy Phụ Quốc, bị gọi là Vua Ăn Mày

- CÔNG CHÚA DAENERYS, biệt hiệu Daenerys Bão Tố, mười ba tuổi

Dịch giả: Hà Ly

---

[1] Ser: Ngài, tước hiệu dành cho hiệp sĩ.

[2] Maester: Học sĩ, chức danh giành cho các học giả, thầy thuốc, nhà khoa học.

[3] Bảy Phụ Quốc: chỉ vùng đất Westeros, gồm bảy vương quốc nhỏ.

[4] Magister: Hương sư, người có quyền chức trong thành phố.

[5] Khal: Đại Hãn, thủ lĩnh bộ tộc dân du mục Dothraki.

[6] Khalasar: hãn tộc, chỉ cả bộ tộc Dothraki.

[7] Septa: Sơ

[8] Khaleesi: Hãn hậu, vợ của Khal.

[9] Những ngón tay

[10] Đại Tư Đồ: quan đứng đầu bộ Hộ, cai quản quốc khố

[11] Ở đây con quạ đòi ăn ngô nhưng nói ngọng thành ngo.

[12] Grand Maester: Đại học sĩ

[13] Quan đại tư đồ: đứng đầu bộ Hộ, tương đương với Bộ trưởng Bộ Công Thương - ND

[14] *Khas*: đoàn tùy tùng

[15] Loài bò sát có thể biến người thành đá bằng ánh mắt

[16] Nguyên gốc: squire. Muốn trở thành một hiệp sĩ cần trải qua ba giai đoạn: người hầu cho các lãnh chúa, người hầu riêng cho hiệp sĩ và trải qua một quá trình huấn luyện mới được phong làm hiệp sĩ. Squire là giai đoạn thứ hai, bắt đầu từ năm mười bốn tuổi. Cận vệ này có nhiệm vụ chính là chuẩn bị vũ khí cũng như ngựa cho chủ nhân, đồng thời quan sát học hỏi kinh nghiệm từ chủ nhân của mình.

[17] Valyria: một thành phố chết, từng là thủ đô của một đại quốc mang tên Valyrian Freehold. Ý Ngón út muốn nói nếu Eddard Stark tin người thì chỉ có nước chết.

[18] Nguyên gốc: griffin. Bàng sư là sinh vật trong huyền thoại với mình sư tử, đầu và cánh đại bàng.

[19] Nguyên gốc: The Moutain that Rides, biệt danh.

[20] Chữ rune: chữ viết xưa của các dân tộc Bắc Âu vào khoảng thế kỷ thứ hai.

[21] Nhóc mặt tròn như Mặt trăng, ý chế giễu khuôn mặt hắn.

[22] Nguyên gốc: Silent Sisters - nhóm phụ nữ chuyên đỡ đẻ và giám sát việc mai táng. Cậu thiếu niên này vô cùng mong mỏi điều đó, nhưng tôi sự rằng cậu ta chưa sẵn sàng."

[23] Lưu tinh chùy: loại chùy đầu gán xích nối với một quả cầu gai bằng sắt, có sức sát thương lớn.

[24] Xà cạp: dải vải chéo dài quấn kín ống chân, hoặc ống vải hở hai đầu may sẵn, bao lấy ống chân cho gọn gàng để bảo vệ chân.

[25] Khalakka: Hoàng tử.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach